Norman Spinrad

MAȘINĂRIA ROCK AND ROLL

SF

VIRTUAL PROJECT
VP
www.virtual-project.eu

EDITURA NEMIRA

MAȘINĂRIA ROCK AND ROLL

Norman Spinrad

Traducere de: Eugen Cristea

MAŞINĂRIA ROCK AND ROLL

DESCĂRCĂRI ÎN ALTE FORMATE:
DOCX: http://bit.ly/3XtQ1nA
PDF: https://bit.ly/3Zu5xlj

CUMPĂRĂ O CARTE !

Cartea pe care o ai acum pe display, probabil că este volumul lipsă dintr-o serie și nu-l mai găsești în librării. Sau cineva ți-a vorbit despre acest autor și n-ai vrea să dai banii pe o carte care să nu-ți placă; vrei mai întâi să vezi cum scrie. Sau, nu este nicio rușine, poate că traversezi o perioadă mai dificilă și ai vrea să citești, dar acum o carte este un lux pe care nu ți-l poți permite. Este în regulă. Se întâmplă!

DAR, MĂCAR DIN CÂND ÎN CÂND, CUMPĂRĂ O CARTE !

Pentru Richard Pinhas

„Transcendentalismul este un lucru
minunat, dar atunci
ce mai poți spune despre viața
din subteranele metroului?”

DONA SADOCK

COMPUTERE

Termeni și definiții

Bit = cea mai mică unitate de informaţie a computerului. Un bit este reprezentat în computer de prezenţa sau absenţa unui impuls electronic, simbolizat prin 0 sau 1.

Byte = o grupare de biţi (de obicei 8 sau 16), reprezentând o singură literă sau număr. Fiecare byte este înmagazinat în memorie.

Chip (Silicon) = aşchie de siliciu, component de bază al circuitelor integrate (vezi mai jos). Sensul s-a transferat acestora din urmă: chip = **I.C.**

C.P.U. = prescurtare pentru *Central Processing Unit.* Parte a computerului, denumită uneori şi creier sau inteligenţă, care controlează interpretarea sau executarea programelor şi instrucţiunilor de procesare.

CRT = abreviere pentru *Cathode Ray Tube.* O altă denumire pentru tub electronic, monitor sau terminal video **VDT** *(video display terminal).*

Data base = bază de date care, procesată conform dorinţelor utilizatorului, furnizează informaţia – nume, adrese, conturi. Unele permit informarea în ordinea alfabetică, prin „zip code".

Disk-drive = unitate periferică cu ajutorul căreia informaţia este citită sau scrisă de pe dischete flexibile (denumite şi „floppies" sau „discuri").

DOS = *Disk Operating System.* Unul dintre cele mai obişnuite sisteme de operare pentru computere.

Floppy Disk = disc magnetic flexibil (cam de dimensiunea unei tabachere), folosit pentru computere mici şi procesoare de cuvinte.

Hardware = Componentele fizice ale unui computer.

I.C. = abreviere pentru *Integrated Circuit.* Mici componente electronice care acţionează pe plăcuţe de circuite pentru a îndeplini cererea solicitată.

I/O = abreviere pentru *Input/Output* (Intrare/Ieşire).

K = o mie (de fapt 1.024), referitor la memorie. Un computer de 64 K are 64.000 (de fapt 65.536) locaţii RAM (vezi mai jos). O pagină tipărită are nevoie de 2K de memorie.

Kilobyte (K) = aproximativ o mie de byţi. De pildă, 512 K memorie egal aproximativ cu 512.000 byţi.

Languages = limbaje de programare. Aici se includ Basic, COBOL, Pascal (în business), Fortran (știință), Forth. *(atenţie, sunt limbaje de programare folosite în anii '80 – n.red.).*

LASER = acronim pentru *Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation.* Instalaţie care produce o rază foarte îngustă de lumină coerentă. Laserii sunt folosiţi pentru imagini de înaltă rezoluţie (printre altele).

Mainframes = cea mai rapidă, mai mare și mai scumpă categorie de computere.

Megabyte (MB) = aproximativ un milion de byți sau o mie de kilobyți. Folosit adesea pentru a măsura capacitatea de stocare a discurilor, benzilor.

Microcomputers = categorie de computere, cele mai mici şi mai ieftine, conţinând microprocesoare pe chip-uri de siliciu.

Microprocesor = circuit integrat miniatural în C.P.U., care execută instrucţiunile unui program.

MODEM = acronim pentru *MOdulator/ DEModulator.* Aparat care foloseşte o legătură telefonică pentru a transmite semnalele computerului, astfel încât o bancă de date să poată fi folosită de la distanţă.

Monitor = Ecran video care are o calitate a imaginii mult superioară unui televizor. Mărimea clasică este diagonala de 12 inches. Monitoarele monocromatice sunt cu ecrane în verde, galben sau alb. Cele color permit redarea unui număr de 8-256 nuanţe, în funcţie de construcţia monitorului, dar mai ales de calitatea semnalului generat de computer.

Operating System = Program sau procedeu care îi spune computerului cum să opereze. Pentru a opera pe un computer cu „disk drives" este necesar un **D.O.S.** *(Disk Operating System).*

Program = set de instrucţiuni care dirijează computerul pentru anumite operaţii.

Programator = persoană pregătită pentru a compune, codifica şi testa programele pe computer.

RAM = *Random Access Memory.* Memoria folosită de computer pentru a stoca datele. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Cele mai ieftine P.C.-

uri *(personal computer)* înmagazinează până la 640K byţi (640.000 semne). Ceea ce a fost stocat în RAM poate fi șters în cazul unei întreruperi a curentului, de aceea e necesar un casetofon sau un disk-drive. *(date tehnice valabile la nivelul anilor '80 – n.red.)*

ROM = *Read Only Memory,* ROM asigură o stocare permanentă a părţii fixe a sistemului de operare al computerului (uneori a limbajului Basic), care nu poate fi pierdută, nici măcar când computerul este oprit.

Semiconductor = substanţă cristalină care conduce curentul electric, când este „dopată" cu impurităţi chimice la nivelul structurii cristalului.

Software = termen folosit pentru a desemna programele, instrucţiunile și aplicaţiile unui sistem de computere.

Terminal = sistem periferic folosit pentru a introduce sau a scoate date din computer. De obicei e alcătuit dintr-un CRT și o tastatură.

Word Processing = sistem computerizat de creare, editare, stocare și tipărire de documente.

(Nota redactorului: pe măsură ce veţi citi romanul, veţi observa o serie de note ale traducătorului pentru explicarea unor termeni din domeniul informaticii, ahricunoscuţi în zilele noastre, însă mai puţin cunoscuţi în parioada când a fost scris romanul – în 1987 – sau când acesta a fost tradus – în 1993. De asemnea, sunt folosite o serie de expresii argotice astăzi ieșite din vocabular)

EROI ANONIMI

GLORIANNA O'TOOLE, este Mama Nebună a Rock and Roll-ului. Amintește de Woodstock și Altamonte și Springsteen. Tehnologia o dă la o parte... până când este angajată să creeze prima generație de vedete rock, prin computer.

BOBBY RUBIN, specialist în computere din generația a doua, este un maestru al sintetizatorului vizual. Implicat în proiectul Gloriannei, ține destinul unei întregi generații în mâinile lui transpirate.

SALLY GENARO, dolofană, plină de coșuri, vrăjitoare a sintetizatorului muzical, tânjind în taină și fără speranță să devină o stea rock... până când „via" alter-ego-ului ei electronic, va ajunge să-și vadă visul cu ochii într-un mod la care nu s-a gândit vreodată.

PACO MONACO, este un copil dur al străzii, până când se va alătura Frontului Eliberării Realității, unde se va confrunta cu realitatea revoluției, și, în ultimă instanță, cu el însuși.

KAREN GOLD, fuge din noul Poughkeepsie fără a mai privi înapoi. Este salvată de pe străzi de către Frontul Eliberării Realității. Dar când se îndrăgostește de Paco, va avea parte de o doză de realitate mai dură decât și-ar fi imaginat.

MAMA NEBUNĂ A ROCK AND ROLL-ULUI

GLORIANNA O'TOOLE avusese parte și de bune și de rele. Momentele de vârf ale îndelungatei sale cariere au fost alături de Pearl și Airplane și Springsteen. A scos chiar și două albume solo, chiar dacă niciunul n-a ajuns în vârf.

În perioadele de cumpănă a traficat L.S.D.{1} în Haight, a trecut prin doi ani de amfetamine și a fost obligată să facă dublaje în reclame TV ieftine.

Cea mai mare parte din cei patruzeci de ani de cântăreață rock, între suișuri și coborâșuri, a făcut atâtea „back voices"{2} pe albumele altora de nu le mai ține minte, și nesfârșite turnee prin orășele obscure. Iar când demult nu mai spera la ceva bun, ar fi putut spune cineva că nu era o ratată perfectă?

În niciun caz autointitulata Mamă Nebună a Rock and Roll-ului, care conducea degajat de-a lungul autostrăzii monstruosul ei Rolls Royce vechi și decapotabil.

Făcuse un târg norocos, primindu-l în schimbul unei datorii dintr-o afacere cu cocaină, afacere ratată de un star rock care a vrut să rămână incognito, uneori amantul ei, niciodată mai apoi partener, care i-l dăduse în lipsă de altceva.

Peste ani, și-a folosit farmecele pentru a-l restaura, la preț redus, cu ajutorul unuia dintre cei mai buni specialiști în materie. La început nici măcar nu era decapotabil. Sam Percy îi făcuse un cadou surpriză de ziua ei de naștere, un fel de consolare, fiindcă trecea acum de treizeci, și cinci de ani și era melancolică. Pe cheltuiala ei, a înlocuit apoi fierăria cu aramă veritabilă. Retușarea mâzgălelilor de pe automobil ar fi costat-o mii de dolari, și cine ar fi îndrăznit să acopere o asemenea operă de artă?!

Într-o după-amiază nebună, băgase niște mescalină într-un trio de artiști plastici din New York, în casa ei din Laurel Canyon. În două ore ornaseră Rolls-ul cu spray-urile lor într-o „pièce de résistance"{3}. Nici nu-i de mirare: pe atunci un tip de-ăsta era în stare să mâzgălească singur un întreg vagon de metrou în juma' de oră.

Rolls-ul Gloriannei era o cronică vie a artei decadente, pentru că de-acolo, de sub umbra eucaliptului, privind peste Los Angeles către Pacific, în acea zi limpede, cei trei refugiați din Manhattan creaseră o

pastorală grafitti unică în lume, un arabesc stilizat, fantasmagoric, redând munți, mare, amurg, peisajul scânteietor al orașului de noapte al starurilor, totul făcut în bleu-uri strălucitoare, verde de pădure, vârtejul neoanelor și, firește, pe ambele parbrize ale ușilor din față, emblema Hollywood-ului în aur psihedelic.

În plus, instalația stereo era rezultatul ultimei ei afaceri cu Tod Benjamin, când acesta era încă președinte la „Muzik, Inc.", obținută în schimbul procurării anumitor „substanțe", necesare unui talent sensibil și turbulent.

Glorianna avea scrupule în materie de trafic de droguri. O lungă experiență o învățase că nebunia asta dăuna psihicului, și morala îi spunea că participarea la profitul care mergea din plin în ultimii douăzeci și cinci de ani era o otravă pentru suflet. Și, dacă putea doar să vadă otrava fără să poftească, asta era fapta ei bună. Din acea zi merita un cadou din bugetul „Uzinei"...

Glorianna era seducătoare și ispititoare când a dat lovitura în Haight în '66, o regină sexy a rockului la tinerețe, o femeie de viață, în plină maturitate, iar acum, cu vocea demult obosită, cu părul cărunt și cu riduri, Mama Nebună se descurca încă, cu tupeu și cu relații.

Datorită contactului îndelung cu lumea rockului, prin tupeu și relații, retragerea i-a fost mult ușurată.

Cu toate că niciun tip n-o interesase mai mult de un an sau doi, gagică a unui solist care știa cum să se miște cu-adevărat, a avut la patruzeci de ani crema amanților, și, cu toate că niciunul nu i-a fost marea dragoste, cei mai mulți îi erau și acum prieteni.

Și fiindcă, inevitabil, cunoscuse pe mulți dintre ei în music business, și deoarece trecuseră de mult de prima tinerețe, mare parte din ei erau plasați în locuri de unde o puteau sprijini în tentativele ei de supraviețuire. Așa încât, dacă anii de aur ai Gloriannei n-au fost chiar zdraveni în încasări, măcar s-a putut descurca. Ipoteca pe casă fusese de mult plătită, Rolls-ul îi aparținea în întregime, avea mai multe invitații la dineuri decât putea accepta, nu plătise nicio amendă de beție în douăzeci de ani, avea acces liber la orice club sau concert de oriunde, astfel încât avea nevoie de bani doar pentru benzină, haine, servicii publice și stimulente metabolice.

Tocmai pentru că dorea să mai facă rost de o porție proaspătă, catadicsise să se întâlnească cu Billy Beldock la „Uzina de Muzică". Deși

detesta aproape tot ceea ce „Muzik, Inc.” făcuse rock’n’roll-ului, chiar şi Mama Nebună îşi putea cu greu permite să respingă oferta de a discuta o afacere cu actualul preşedinte, văzându-se deci obligată să treacă prin uşa turnantă a corporaţiei monstruoase care ajunsese să domine pe de-a-ntregul music-business-ul.

Glorianna o luă prin pasajul Wilshire, pe strada 405, se strecură prin trafic spre est, două block-uri{4} dincolo de Bd. Westwood către „Uzina de Muzică”.

„Uzina de Muzică” era un turn de douăzeci de etaje cu geamuri oglindă de culoarea unei motociclete de poliţie. Piloni de sticlă în nuanţele curcubeului porneau din cele patru colţuri, formând o falsă pagodă pe acoperişul căreia se putea citi „Muzik”, cu litere de aur, ca notele pe un portativ. Noaptea, raze laser luminau toată chestia, lucru ce-i amintea Gloriannei de un vechi tonomat al Mafiei într-un bar ieftin din Valley.

O imagine potrivită pentru „Muzik, Inc.” din punctul de vedere al Gloriannei. Pentru că, dacă nimeni nu putea acuza „Muzik, Inc.” că este proprietatea vreunei bande de gangsteri sicilieni sau asiatici, în schimb s-ar putea spune că ăştia ar fi avut ceva de învăţat despre murdăriile profesiei de la „Uzina de Muzică”.

„Muzik, Inc.” preia 45% din vânzarea de videodiscuri în S.U.A, iar partea leului o obţin prin concesionarea propriului lanţ de Magazine „Muzik”. Au cluburi „Muzik” în New York, Los Angeles, New Orleans, Chicago şi San Francisco. Au o reţea de posturi la TV cu muzică 24 de ore din 24, pe întreg cuprinsul ţării, care fac reclamă propriilor produse. Deşi în music-business ei reprezintă ceea ce IBM-ul este în industria computerelor, sau McDonald’s încă, în industria hamburgerilor, cu toate acestea, Secţia Antitrust a Departamentului Justiţiei nu se sinchiseşte. Doar dau de lucru oamenilor, nu?

Glorianna arătă permisul de acces permanent, lăsă maşina în garajul subteran, şi luă liftul-expres până la etajul 20.

Până şi aici erau un ecran şi difuzoare quadro agresând-o cu marfa satelitului naţional, „Muzik” pe un ton lăudăros, chipurile, hrană pentru suflet.

O, da. „Muzik. Inc.” avea de departe cea mai mare listă de angajaţi în music-business, pentru că în mod sigur folosea mai mulţi oameni decât ar fi vrut.

Foloseau tehnicieni pentru a programa roboții de producție în fabricile de discuri, precum și barmani, gorile, chelnerițe, lachei de toate felurile, în cluburi; cinci videodisc-jockey și o mică echipă de muncitori îndreptau transmisia „MUZIK" către propriul satelit și încă o sută îl dirijau spre posturile TV.

Dar cel mai mult se foloseau de oamenii care produceau direct rahatul ăsta.

Nu foloseau tobari sau cântăreți la keyboards, chitariști sau orice alt fel de muzicieni pentru înregistrări. În locul lor aveau „vrăjitori" VoxBox{5} ce puteau înlocui cu un sintetizator, un vocoder și o cutie neagră plină de minuni, trupe, orchestre, și chiar soliști.

Foloseau plutoane de psihiatri ai Pentagonului, foști spioni în războiul psihologic, pentru a crea cele mai bune scenarii pe care mercenarii VoxBox le transformau în versuri și muzică; producători și echipe de sunet pentru înregistrările audio și, din când în când, chiar angajau operatori să filmeze scurte scene pe care orga de imagini nu le putea realiza din fragmente de biți și byți sau din filmările vechi. Și, bineînțeles, „Muzik, Inc." era o vacă grasă de muls pentru public relation, experți ai pieții, analiști demografici, pentru împătimiții discului și „consultanți", beneficiari ai înlesnirilor diverse, printre ei numărându-se, evident, și Glorianna.

Omniprezentul moto al „Uzinei" îi sări în ochi, când ușile liftului se deschiseră la etajul 20. Până și aici literele de aur erau săpate direct în perete, astfel încât nimeni, nici chiar actualul director al „Uzinei de Muzică" să nu cumva să uite:

„Muzik înseamnă muzică."

O fi, gândi Glorianna scârbită, dar în niciun caz Rock and Roll!

Șeful de acum, Billy Beldock, era la biroul său enorm de pe colț, stând în obișnuitul tron de piele neagră, cu înfățișarea obosită a unuia care se teme că din clipă în clipă riscă să-i fie smuls de sub el.

De-a lungul anilor, Glorianna văzuse multe funduri stând pe fotoliul de piele neagră, în spatele biroului metalic strălucitor și în toți acești ani, biroul președintelui se schimbase foarte puțin.

Două glazvanduri enorme – unul către eternul vis al Hollywood-ului, cu casele și vilele splendide de pe coline, celălalt către partea de jos a Los Angeles-ului, învăluită în smog, acolo unde cei mulți luptau pentru supraviețuire, o gloată nesfârșită cu privirile ațintite spre himera de pe

colină. Parcă li s-ar fi spus celor ce intrau numai pentru show-biz, hai, puștime, nu contează cât de sus vrei s-ajungi, oricând ți se pot tăia aripile.

Un ecran video, de mărimea peretelui, cu deck-uri ultimul răcnet, și un întreg perete cu miniaturi galbene de videodiscuri, pentru a reaminti actualului ocupant de predecesorii săi, câștigători ai trofeelor de aur; în caz că uitase între timp...

Singurele modificări originale ar fi putut fi schimbările de mobilier și bric-à-brac{6}, de vreme ce sadicul care proiectase biroul președintelui avusese grijă să nu existe cumva un perete liber pe care să pui vreo operă de artă preferată.

Billy umpluse locul cu un înfiorător amestec de sofale dintr-o veche colecţie franţuzească, de soiul acelora cu care decoratorii obișnuiesc să împodobească sălile de așteptare ale chirurgilor care fac operaţii estetice superstarurilor.

Sărmanul Billy părea stânjenit în acest loc al puternicei industrii muzicale, așa cum stătea, într-un costum bleu-deschis de 2.000 de dolari, zâmbindu-i ciudat, cu umerii puțin aduși, ca și cum ar fi spus ușor jenat: „Ce mult a trecut!”

La începutul anilor ‘70, când se iubeau, fusese baterist, nu unul mare, dar un adevărat rocker, destul de bun ca să-și permită plimbări într-un Porsche. Când generatoarele de ritm sofisticate și sintetizatoarele de percuţie i-au înrolat pe tobari în marea armată a șomerilor, Billy a înţeles din ecranul video că e mai bine pentru el să meargă în pas cu tehnica decât să bată drumurile cu setul de tobe în spinare. A făcut rost de un VoxBox primitiv, s-a făcut frate cu dracul, a devenit producător al unor hit-uri VoxBox, și-a făcut intrarea în afacere, și acum iată-l în vârful piramidei corporaţiei, pe punctul de a-și scoate inima și a o sacrifica Marelui Zeu al Profitului.

— Arăţi la fel de sexy ca-ntotdeauna, Glorianna – spuse în loc de salut.

— Arăţi ca un boșorog, Billy – răspunse Glorianna, odihnindu-și oasele pe cât putea în scaunul incomod din fața biroului.

De fapt, în plină maturitate, Billy nu arăta chiar așa de rău. Își menţinea trupul în formă cu cele mai bune stimulente metabolice, își păstra părul bogat, deși cărunt, cu un șampon nemțesc foarte scump și

avea pielea bronzată în urma nesfârşitelor week-end-uri în Hawaii şi Mexic.

Dar, cum spunea cândva John Lennon, „un singur lucru nu poţi s-ascunzi, faptul că eşti infirm interior”{7}.

Billy ridică din umeri, şi se strâmbă ca o bufniţă. Din partea Mamei Nebune a Rockului, el, preşedintele lui „Muzik, Inc.”, accepta chestia; încă o dorea, şi Glorianna ştia asta al dracului de bine. Comportarea Gloriannei era capitalul ei major faţă de toţi aceşti sărmani bătrâni rockeri, care fuseseră daţi la o parte de impactul cu tehnica modernă. Oh, da, se puteau simţi învingători doar pentru anacronismul din opera lor preistorică, dar cei mai mulţi simţeau nevoia să ştie că Gloriannei O’Toole încă îi părea rău pentru ei.

— Ei bine, n-am de gând să îmbătrânesc în scaunul ăsta până nu încep lucrul pentru un „aur” – spuse Billy franc. Marfa nu prea rupe inima târgului, şi vânzările noastre au coborât şapte locuri în topul în care au stat un an.

— Poate există un Dumnezeu, la urma urmei, ştie el cum s-o dreagă!

— O, hai, Glorianna, doar ştii că Personalităţile Artificiale{8} trebuie să fie viitorul industriei – gemu Billy. Aduc prea mari venituri ca să nu fie aşa.

— Ce vrei de la mine, Billy? întrebă Glorianna. Ştii ce cred despre starurile A. P. rock. N-o să ţină niciodată.

— Dar ţine deja! insistă Billy. Am ajuns în scaunul ăsta tocmai pentru că am dovedit-o! Avem tiraje respectabile cu Lady Leather şi Gray Bruce şi Velvet Cat şi chiar Mucho Muchacho, şi nimeni din afară nu crede zvonurile că ar fi A.P. N-am reuşit încă să dau marea lovitură, asta-i tot. Tu nu vrei să crezi că putem truca un star rock.

Înlocuind de mult muzicienii de studio şi vocile „back-up” cu magia VoxBox, „Muzik, Inc.” îşi îndreptase atenţia spre controlul costurilor stelelor rockului. Nu primeau indemnizaţii mari? Îi durea-n fund de cine venea sau nu la înregistrările de studio. Nu-i ascultau nici pe experţii demografici sau pe cei de la Departamentul de marketing; voiau ca mercenarii să producă material după proiecte proprii. Dă-i în mă-sa! Cine are nevoie de ei? Să-i înlocuim cu Personalităţi Artificiale pe care nu trebuie să le plătim şi care nici nu fac pe nebunii!

La mijloc era vrăjitoria. Muzicienii de la VoxBox elaborau de ani de zile programe cu voci „back-up”, sincronizându-le cu bass-ul sau cu linia

melodică, astfel încât, teoretic, tot ce aveai de făcut era să combini înregistrarea vocii sintetice cu instrumentul solo, şi aveai deja un cântăreţ solo. Cât priveşte vizualul, A.P. apăreau în jumătate din reclamele TV şi nu puteai face nicio deosebire între ei şi o imagine trasă cu un actor real.

Îi dădeai celui de la orga de imagini orice stop-cadru şi făcea din el orice, cu ajutorul biţilor şi byţilor, sau chiar crea o A.P. din scheme brute, dacă dorea să fie un puritan al ciberneticii. Cum se vede, „Muzik, Inc." transformase contrafacerea în ştiinţă, nu? Profilurile psihologice ale publicului erau descompuse pe sectoare demografice şi băieţii de la Departamentul de cercetări aveau un trilion de kilobyţi de cuvinte, imagini, ritmuri, progresii de corzi, sunete inaudibile, înmagazinate în ciudatele lor structuri secrete. Departamentul de marketing trăgea toate foloasele din cluburile „Muzik", din magazinele „Muzik"; era clar că „MUZIK" este Marea Maşinărie de Bani. Şi atunci de ce oare Lady Leather şi Mucho Muchacho şi Velvet Cat şi restul de la „Muzik, Inc.", dotată cu sisteme solide A.P. software, nu obţineau totuşi un disc de aur sau nu spărgeau clasamentele cu un megahit? Dacă ăsta era un mister pentru sărmanul Billy şi pentru oricare altul care nu recunoştea evidenţa, pentru Glorianna era limpede ca cristalul. Şi oricine ar fi întrebat-o ar fi aflat.

— Rahatul ăsta fără suflet este pentru adevărata muzică precum pâinea albă pentru un cerşetor! spuse Glorianna din adâncul inimii. Nu e...

— Ştiu, ştiu, aprobă Billy, spunând odată cu ea:

— Nu e Rock'n'Roll!

Billy râse; scormoni într-un sertar şi scoase o trusă de prizat, o oglindă de argint, un pai auriu, un cuţit automat aurit pe care-l deschise cu o zvâcnitură şi o fiolă de cristal cu o pudră bleu. Şi pentru o clipă era cu patruzeci de ani mai tânăr, scriindu-i versuri într-una din sutele de camere de motel pe care nu o dată le împărţiseră împreună.

— N-am ajuns chiar un căcănar, Glorianna, spuse el, împărţind pudra în mici grămăjoare. Ştiu ce lipseşte. De asta eşti azi aici.

— Chiar aşa? spuse Glorianna cu o senzaţie de sfârşeală, înşfăcând oglinda. Dă-mi puţin praf{9}, te rog! Am senzaţia c-o să am nevoie!

Priză o grămăjoară de praf, mult mai bun decât extractul columbian brut folosit în tinereţe. O veche toxicomană ca ea nu-şi făcea griji că

suprasolicită slabul ei metabolism sau că devine din nou dependentă.

Moale la nas, dulce la gust, fără să te facă dependent, şi o porţie de energie în plus pentru creier. Exact ce-i recomandase geriatrul.

— Ascultă, Glorianna, avem unul dintre cei mai buni specialişti tineri în VoxBox, pe Sally Genaro. Şi-l mai avem pe Bobby Rubin, care e un artist desăvârşit al orgii de imagini. Amândoi au lucrat înainte la discuri A.P., deci ştim că se pricep la vrăjitorii, şi dacă puştii îşi pun mintea, pot face cu orga ce vor!

— În afară de a provoca bucurie!

Billy ridică din umeri. Trase o priză de praf.

— Deci, ea e o grăsuţă din Valley şi el o moacă din a doua generaţie de computere – spuse. O fixă cu privirea: De asta te vrem pe TINE.

— Ca să fac ce? întrebă Glorianna neîncrezătoare, refuzând o nouă porţie, printr-un gest categoric al mâinii.

— Să-i faci să se bucure.

— Cum?

Billy se lăsă în scaun, făcând-o pe şeful.

— De dragul trecutului, sunt pe punctul de a-ţi oferi şansa vieţii – spuse el cu largheţe.

— Pariez c-aşa e, Billy – zise Glorianna moale.

— Nu glumesc, Glorianna, îţi ofer şansa de a fi producător. Zece mii pe lună. Perioadă de verificare – patru luni. Tot ce ai de făcut e să-i determini pe puşti să scoată, la rând, două discuri care să ia aur şi pe urmă îţi ofer un contract pe trei ani.

— Te'n mă-ta! zise Glorianna cu blândeţe.

— Hai, lasă, nu vinde castraveţi grădinarului, ştiu că ai nevoie de bani, douăşpe mii pe lună, mai mult de-atâta nu pot.

— Vrei ca EU să produc un star rock A.P.? zise Glorianna nervoasă. Mă vezi pe mine luând gunoiul aruncat de mercenarii tăi şi de Departamentul de marketing şi făcând în aşa fel ca doi specialişti de căcat să-l transforme în aur? Mă vezi tu pe mine colaborând la crearea unui best-seller rock care există doar ca software?

— Ai prins-o! aprobă Billy. Asta-i sarcina ta. O să-ţi dăm seturi de proiecte şi tu o să alegi. Poţi să comanzi ce-ţi place oricărui mercenar pe care TU îl alegi. Ai mână liberă. Dă-mi un star rock A.P. viabil, nu mă interesează cum!

— De ce eu? spuse Glorianna, și se trezi în picioare, mergând agitată, înainte de a-și da seama. Știi ce gândesc despre A.P., și știi la fel de bine ca mine că un disc fără suflet nu va fi niciodată rock and roll adevărat!

Billy se întinse peste birou, împingând trusa spre ea, blând ca un mielușel, exact ca în prima noapte când tânărul tobar sexy o convinsese să vină în pat alături de el. Îi aruncă chiar o rămășiță din privirea de îndrăgostit.

— De ce tu, Glorianna? spuse el viclean. Pentru că tu ești Mama Nebună a Rockului! Pentru că în acest, ah, trup matur, bate încă inima unei regine a rockului. Vocea ta e terminată, ți-ai scris întotdeauna cu greutate textele, nu știi să lucrezi la VoxBox sau la orga de imagini, dar ți-a rămas exact ceea ce ajunge că să completăm ecuația – sufletul – fără de care, așa cum spui, niciun disc nu poate fi cu adevărat rock and roll.

— Ce rahat! spuse Glorianna disprețuitor. Se așeză totuși și mai aspiră gratis niște praf, în timp ce Billy continuă s-o ispitească.

— Luând-o așa, Glorianna, dacă m-aș fi oferit să te las să-ți iei o trupă, niște compozitori și un solist vocal cu virtuozitate tehnică, și să încerci să-i transformi în „Beatles" sau „Rolling Stones", pe banii noștri, mi-ai fi fost recunoscătoare chiar dacă nu ți-aș fi dat 12 miare pe lună; poți să negi asta?

Înainte ca ea să poată răspunde, Billy priză o nouă grămăjoară și continuă:

— Deci, care-i diferența? Cum se spune, nu e cântărețul, e cântecul; perfect, deci un disc are nevoie de suflet ca să obțină aur; atunci, dacă obține aur și e rock adevărat, care-i diferența între un solist real și o piesă robotizată, când o asculți pe un deck? Oricum ai lua-o, orice vezi sau auzi nu e de fapt decât un playback digital.

— Chiar dacă ar fi posibil, chiar dacă aș putea s-o fac de-adevăratelea, ar fi o tâmpenie, Billy – spuse ea sincer.

— Te-ar deranja să-mi explici de ce? zise Billy infatuat.

— Pentru că... pentru că... – lăsă mâinile să-i cadă – pentru că nu poți face muzică adevărată fără măcar un muzician adevărat! Doamne, Billy!

— Asta-i clar! aprobă Billy Beldock. Dar nu-ți dai seama, ăsta ești tu!

— Eu? Eu nu scriu versuri, nu scriu muzică, nu știu să cânt la nimic, și vocea mea e terminată! Nu mai pot face muzică deloc, ce dracu!

— Dar nu ți-ar plăcea?

— Să-mi placă CE?

— Dacă pe Mucho Muchacho sau pe Velvet Cat i-am creat numai din cipuri, programe, bancă de date, de ce n-am face acelaşi lucru şi cu TINE, Glorianna? gânguri Billy. Închipuie-ţi, revenirea ta robotizată, un cyborg de şaizeci şi trei de ani! Ţi-am putea lua vocea aia spartă, s-o băgăm prin vocodere, care o vor face mai bună decât în tinereţe, mai bună ca atunci când nu erai destul de bună ca să-ţi faci o carieră adevărată măcar ca artist de studio. Am putea face înregistrări video în care ai fi cum erai în anii ‘60, tânără şi frumoasă şi strălucitoare pentru totdeauna! Dă-ţi toată silinţa şi agregatele noastre vrăjite te vor transforma într-un superstar. N-ar fi asta rock adevărat, viu?

— O, băga-mi-aş... şopti moale Glorianna. Chiar ai putea face asta de-adevăratelea?

Preşedintele lui „Muzik, Inc.” râse viclean.

— Scoţi din micuţii mei roboţi o A.P., care trage scurt două discuri de aur la rând şi următorul e-al tău!

Glorianna priză o grămăjoară în nara stângă.

— Trebuie cumva să semnez un contract cu sângele meu? întrebă ea şi mai luă o grămăjoară în dreapta.

— Să înţeleg că ţi-am făcut o ofertă pe care n-o poţi refuza? zise Billy Beldock.

Mintea Gloriannei mergea acum cu o sută la oră. Sigur, dând lui „Muzik, Inc.” ceea ce voia, ar fi fost o trădare a credinţei ei. Cu toate astea, simţea un vechi spirit străbătând-o, ca muzica unei epoci minunate şi măreţe, aşteptând să renască prin trupul ei fragil, secătuit de ani, şi prin circuitele robotizate.

Pentru că dacă prin cine ştie ce miracol ar fi izbutit, dacă ar fi putut duce la bun sfârşit târgul cu puterea corporaţiei, atunci de ce nemernicii n-ar fi mers mai departe decât era prevăzut? Ar crea-o pe acea Glorianna O’Toole care nu exista decât în adâncul sufletului ei.

Timp de patruzeci de ani şi mai bine, marele ei vis a fost să devină, măcar pentru o singură oră minunată, marea voce a acelui spirit care acum dispăruse din lume. Şi dacă îi era dat să devină acum, târziu, cu ajutorul maşinăriilor inamicului, regina rock and roll-ului, atunci de ce să nu renască şi rockul adevărat, ba, mai mult, răzbunându-se pe puterea care l-ar fi ajutat! Pentru că rockul adevărat era muzica aia care îi deranja pe ăştia... Şi numai pentru şansa de a face această mare faptă,

acum, atât de aproape de capătul drumului ei, ar fi semnat fără ezitare pactul cu Satana.

— Billy, dragostea mea, îi spuse ea președintelui corporației „Muzik, Inc.”, aproape veselă, nici nu-ți dai seama ce ofertă mi-ai făcut!

PACO MONACO, MUCHO MUCHACHO

NADA{10}, OMULE, ZERO! Paco Monaco nu izbutise nimic în ultimele opt zile – nu dinero{11}, nu vreo chocha{12}, nu bobină, iar acum soarele de octombrie dispăruse pe cerul gri ca o cremene peste Strada 14, și Paco era La Hora Frontera{13} a unei alte zile irosite.

„Ești prea bătrân pentru rahatul ăsta, muchacho{14}”, își spuse încă o dată Paco. Așa era Ora de Graniță. Ura amurgul ăsta, între zi și noapte, îl simțea în oase, în timp ce gordos{15} făceau pe ei de frică...

Luminile de la ferestrele blocurilor din Stuyvesant Town, partea de nord a străzii, se aprindeau una câte una, ca și cum o hoardă de funcționari s-ar fi strecurat rapid pe lângă el, undeva, către siguranța găurilor lor de noapte.

Gărzile păzind poarta deschisă, prevăzută cu sârmă ghimpată electrificată, patrulau în mici cercuri obsedante, strângând mitralierele „Uzi” și, brusc, lămpile cu vapori de mercur se aprinseră, împrăștiind pe asfaltul spart o lumină crudă, bleu, ca la televizor.

Fără să-și dea seama, Paco se trezi sărind brusc peste rigolă, în întunericul străzii, ca un gândac dispărând în umbră după ce se aprinde lumina în bucătărie.

Rămase acolo, cu o sacoșă goală, în întunericul intrării unei clădiri arse, privind dincolo de „Limită”, la vechile case din cărămidă și se înjură singur pentru meschinăria dorințelor sale.

Pentru că era încă bântuit de amintirile unei copilării nebuloase, cu o viață scursă între pereții unei construcții nu mult diferită de asta, în capătul Bulevardului D, unde el, și maică-sa, și cele două surori, și doi unchi tineri, locuiau într-un apartament cu două camere al abuelos{16}. Amintiri ale iernilor încălzite de aburi fierbinți, ale verilor duhnind a sudoare, ale mirosurilor râncede de gătit, zgomotele W.C.-ului și țipetele și grohăiturile futaiurilor.

În acele zile, de mult uitate, se mânca bine: inimioare de pui cu orez picant, cartofi prăjiți, ouă, Coca-Cola, pâine, brânză și din când în când chiar înghețată.

„Hijito{17}, ce-a fost bun s-a dus!” îi spunea întruna maică-sa, după ce bunicul Gutiérez își pierduse slujba de la un atelier de confecții și bunăstarea s-a redus la o rație zilnică de mâncare proastă{18}. Maică-sa

venea acasă clătinându-se, duhnind a vin și a spermă, și se aciuia în orice gaură se nimerea, după o lungă noapte de curvăsăreală.

Și într-o dimineață, avea el vreo paișpe ani, ea nu s-a mai întors, moartă în urma unei supradoze de drog, lovită, quien sabe{19}, înjunghiată într-o fundătură, pe urmă, uite-l, șapte ani mai târziu, dorindu-și să ajungă asemenea unui îmbuibat alb, palid, cu o slujbă de rahat, împingând vreun cuier într-un atelier de confecții sau frecând podeaua la „Macy's"{20}, să împartă cu alți trei vreun nenorocit de apartament cu două dormitoare în clădirile astea, și cu o momacita{21} grasă pe care era prea obosit s-o mai reguleze...

— La dracu, omule, ai nevoie de bobină – mormăi el cu voce tare, răsucindu-se pe călcâie, lovind un pahar gol de Coke ca să-și verse mânia, și o luă spre vest, de-a lungul părții întunecoase de pe Strada 14.

Dar chestia e că pentru bobină trebuie parale, iar el nu fusese prin centru de opt zile, și doar în două feluri putea face rost.

Putea s-o ia spre West Street sau spre un alt loc și mai rău și să-și vândă pula sau curul vreunui maricón{22} bătrân și scârbos, da' asta n-o mai putea face de pe când împlinise șaișpe ani, sau putea s-o ia „După Colț", în speranța că prinde vreun îmbuibat prea beat ca să-și mai dea seama c-a trecut de „Limită".

Exact asta făcuse în ultimele opt zile, dar mai mult în sus, pentru că spre centru, „Limita" între sombre{23} și sol{24} era clar trasată de copoi, și îmbuibații mișunau în hoarde ca gândacii, pentru siguranță, și după fiecare colț pândeau mici bande de golani cu o atitudine foarte malo{25} față de solos{26} care se aventurau în teritoriul lor.

Verdad{27}, de la nouă la cinci, umflații controlau Ciudad Trabajo{28}, lumea clădirilor înalte cu geamuri strălucitoare, a fabricilor dărăpănate, supravegheate de paznici cu ochii-n patru, iar noaptea, firește, locul era gol din cauza fricii de jaf.

Când apunea soarele, scorțoșii se retrăgeau în taxiuri și limuzine către Zone – Upper West, Sutton, Lincoln Center, Park Plaza, Soho, Beca, acolo unde erau marile case ale orașului, palate strălucitoare, restaurante de lux, proiectoare luminând clădiri, și armate întregi de paznici cu permis să-ți zboare creierii, numai dacă-ți zăreau fața ceva mai colorată...

Iar ceilalți, milioanele de asudați, se înghesuiau în metrou pentru a ajunge la casele lor în comun. Paco simțea și acum în tălpi huruitul metroului și, o, da, era tentat să se gândească la toți căcănarii ăia plini de bani trecând pe sub el, în subteran!

Dar nimeni dintre cei obișnuiți să supraviețuiască în New York măcar zece minute nu era atât de nebun să șparlească în El Sub{29}. Dacă copoii din subteran nu-ți frângeau oasele – sau nu-ți scriau vreun pomelnic de amenzi când erau ceva mai blânzi – în schimb cincizeci și șapte de supraveghetori abia așteptau să te facă strecurătoare... Până și golanii te-ar fi ciopârțit ca pe cartofi prăjiți, și oricum n-ai fi câștigat vreun concurs de popularitate căcându-te acolo unde ei dorm.

Între Haloween{30} și Paști, un milion de golani ar fi murit înghețați dacă municipalitatea ar fi curățat Metroul noaptea, pompând gaze lacrimogene, ceea ce și făcea din când în când, mai ales atunci când amenința să devină un câmp de bătălie pentru cei care călătoresc spre Orașul Muncii. Fiecare golan știa că scorțoșii doreau fierbinte să vadă vreun milion de cadavre de-ale lor în zloata iernii cenușii, mai înainte ca ei să apuce să se ferească.

Soarele aproape coborâse când Paco dădu colțul dintre Strada 14 și Avenue A și, cum se întâmplă de obicei, frica începea să-i dispară pe măsură ce Ora de Graniță devenea Noche Nuestra{31}. Pentru că pe cât ziua aparținea îmbuibaților și scorțoșilor, cu programul lor de la nouă la cinci, cu banii lor, cu paznicii lor, pe atât noaptea aparținea oamenilor întunericului, cel puțin aici, După Colț, între Soho și Tompkins Square Park.

Parcul era o oază de iarbă și crengi, frumos luminat de globurile aurite ale unor false felinare antice și patrulat de paznici în civil. Erau case frumoase de-a lungul străzii lor și apartamente de lux de-a lungul bulevardelor A și 6. Mai departe, spre vest, în sus și în jos pe First și Second Avenue, era zona comercială a străzii principale din Soho, spre East Village, ticsită cu baruri, restaurante, galerii, boutique-uri și bodegi cu specialități.

Strălucirea se întindea spre est, de la parcul Tompkins peste St. Marks și Strada 6, dar jumătate din teritoriul mărginit de Second Avenue și Avenue C, de Strada 19 și Houston, rămăsese în stânga Colțului, pe partea întunecată a străzii.

Numai că îmbuibaţii şi scorţoşii care locuiau în acest teritoriu erau nişte nemernici cărora, de fapt, le plăcea vecinătatea umbrei; pervertiţi şi drogaţi, snobi şi consumatori de bobină, care juisau când treceau prin întuneric, când simţeau fluxul de adrenalină în trup, ştiind ce pericole pândesc în întuneric, făcându-şi rost cu uşurinţă de bobină şi curve, la numai o aruncătură de băţ de uşile lor blindate.

Nu voiau niciun copoi aici, oh, nu, băiete, deşi aveau destui bani să-i ungă, iar paznicii pe care-i angajau erau şi ei consumatori de droguri şi de bobină, uneori chiar golani cu pretenţii şi, în plus, aceştia traficau bobină şi drog şi curve. Te lăsau să baţi străzile, atâta timp cât nu arătai că vrei să şparleşti sau să vinzi în Zona lor. În Tompkins Square Park era o piaţă a-ntâia, unde îmbuibaţii şi scorţoşii se ciocneau de tine, un pui de căţea, şi făceau rost de drog ieftin şi de bobină la suprapreţ, exact atât cât să nu-şi prăjească de tot creierii.

Paco îi trata pe încornoraţii ăştia cu dispreţ şi invidie, deşi visul lui de a se conecta la bobină şi de a hoinări pe aceleaşi străzi îl punea la un loc cu ei.

Conectat la bobină, cu sexul tare şi fierbinte ca o lamelă electronică, cu fiecare muşchi ai corpului încordat şi vibrând ca oţelul, şi cu un disc a-ntâia al lui Mucho Muchacho răsunându-i în urechi, şi Mucho însuşi privind şi dansând şi cântând după pofta inimii, ah, nu mai este Hernan Gutierez, fiul amărât al căţelei de mă-sa, ci Paco Monaco, bărbatul puternic, în stare mai mult ca oricând să fută lumea îmbuibaţilor exact în curul ei alb!

Deci aici, aici După Colţ; lângă reclamele de căcat ale lumii lui „uită-te, da' nu pune mâna", lângă curvele în blugii lor de piele argintie, dând din cur, cu năsucurile în vânt, lângă poponarii fanaţi cu buzunarele pline de bani şi cu pantalonii plini de coaie zbârcite; Paco îşi simţea muşchii încordaţi, pula proeminentă sub fermoarul pantalonilor murdari, mintea clătită la şcoala străzii spunându-i că o singură mişcare greşită, un singur pas greşit După Colţ, şi oricare din creaturile alea care ar fi ajuns în partea întunecată a străzii, ar fi dat peste ceea ce căutau, peste Paco Monaco, adevăratul bărbat.

Ţopăind acum ca un stăpân, aruncând rânjete provocatoare bărbaţilor şi săruturi sonore nevestelor, fiind total ignorat, Paco o luă spre vest, dinspre aglomerata Avenue A spre Strada 9, spre o zonă întunecoasă şi strâmtă de locuinţe ieftine de doi bani, renovate, cu

magazine puține, dar cu multe lăzi de gunoi la demisol. Văzând că zona era pentru moment pustie, se strecură în cea mai apropiată nișă și se așeză pe vine, cu spatele lipit de o ladă de gunoi, cu ochii la nivelul trotuarului. Aștepta, stând la pândă.

Clădirile de aici fuseseră în cea mai mare parte transformate într-un fel de apartamente în comun, locuite de tineri veniți să muncească, din Cleveland sau Long Island, care doreau să-și economisească mai mult de două treimi din salariu, înghesuindu-se câte trei-patru într-o cameră de doi, numai pentru a se afla acolo unde era clocotul vieții.

Asta însemna, în primul rând, că cei din această clădire nu-și puteau permite să-și angajeze propriii paznici, și în al doilea rând că, uneori, veneau acasă clătinându-se, singuri, îmbuibați din vreun bar de pe First sau Second, după ce și-o trăseseră cu fetițele.

Lui Paco i se părea că stă pe vine de ore întregi acolo, în întuneric, lângă trotuar, pe măsură ce îmbuibații în grupuri de trei, patru, cinci, sporovăind între ei, intrând în clădirile de vizavi, pasându-și câte o țigară cu marijuana, prizând praf din recipiente, prea departe de el, neobservându-l pe cel ce stătea ghemuit, așteptând nerăbdător să se năpustească de undeva, de sub picioarele lor.

Gleznele îi amorțeau, începea să-și piardă răbdarea, și tocmai se gândea să renunțe și să încerce în altă parte, când zgomotul unor pași singuratici venind pe trotuar, exact către el, pe partea unde se afla, îl făcu să spere că avea să-i surâdă norocul.

Se ridică, dezmorțindu-și picioarele, și văzu prada apropiindu-se. Arăta bine!

Un fante în blugi eleganți de piele, cu cizme cu pinteni, un sacou de olandă albă, cu păr negru, lung, ondulat, cu trupul zvelt, cam pe la 1,85, deci cu vreo șapte centimetri mai înalt ca Paco. Cu toate că din unghiul lui nu-i distingea fața, vedea cum merge cam nesigur pe picioare, părea cam luat de ape.

„Doamne-ajută!" gândi Paco, când cizmele viitoarei victime îi ajunseră la nivelul ochilor. „E-al meu poponaru' ăsta!"

Încă ghemuit în întuneric, Paco merse în vârful picioarelor în fața lăzii de gunoi și-l înhăță de ambele glezne. Înainte ca nenorocitul să aibă timp să țipe, Paco sări cu toată forța, îl împinse în întuneric, îl întoarse, îl izbi în rinichi, îl prinse de brațul stâng, îl trânti, apăsându-i cu genunchiul pe piept, lovindu-l în coaie cu celălalt genunchi. Îl strânse

cu stânga de gât, apăsându-l pe mărul lui Adam, sugrumându-l și ridică pumnul drept spre fața victimei.

— Un piuit doar, nenorocitule, și-ți sparg fața asta de bulangiu! mârâi, apăsându-i genunchiul pe coaie pentru a-și întări spusele.

— Ce... ce se-ntâmplă?

Paco privi spre fața cu ochi holbați ai victimei îngrozite. Și în locul unei fețe palide de îmbuibat, văzu un tip cu pielea brună, cu ochi negri, cam de-o vârstă cu el, cu o mustață subțire și cu o bărbiță rară de adolescent.

Împietri pentru o clipă când văzu propria sa imagine tulburătoare, ca-ntr-o oglindă, așa cum se visa, purtând un costum de o mie de dolari și dându-se mare cu gagicile bogate din barurile de lux de pe Second Avenue. Îl ura din rărunchi pe acest fante negrotei.

În același timp îl invidia pe nenorocit cu o pasiune bolnavă și, ceea ce era și mai grav, își dădea seama de asta. Se simțea rușinat și nu înțelegea de ce.

— Banii tăi, găozarule. Ce pula mea crezi că vreau, să te fut în cur? îi spuse el printre dinți.

— Hei. Amigo{32}...

— Nu-mi zi mie prieten, pârțar nenorocit! spuse Paco, apăsându-i și mai tare gâtul, cu o furie nestăpânită. Dă banii, sau îți rup pula. Pui de curvă!

Un schimb de priviri între ei: mândrie rănită și dispreț superior dincolo de frica reală din ochii victimei, vinovăție în ochii lui Paco. Apoi, fără să-și ia ochii de la el, cu aceeași privire acuzatoare, puiul de curvă scormoni în buzunare și scoase portofelul. Paco îl înșfacă cu mâna liberă și scoase la iveală un teanc subțire de bancnote.

— Asta-i tot, omule? se plânse el.

— Nu sunt un om bogat, frate. Te rog, lasă-mi cărțile de credit, nu le poți folosi, și-o să-mi fie greu să-l conving pe șefu' că nu-i trag vreo țeapă. Știi cum e, prietene!

Paco slăbi strânsoarea.

— Nu vreau rahaturile tale de cărți de credit! spuse Paco aruncând portofelul cât mai departe, acolo unde idiotul ăsta de negrotei avea să-l caute mult și bine.

— Să stai dracu' aici până dau colțul... E mai sănătos pentru tine!

Apoi sări în picioare, îl izbi de trotuar, o luă la fugă fără să se uite înapoi şi nu se opri să numere banii până când nu dădu colţul lui Avenue A. Traversă, se pierdu în forfota străzii; încă un golan anonim pe care niciun îmbuibat nu-l învrednicea măcar cu o privire.

Abia atunci îşi numără prada şi înnebuni.

Una de douăzeci, una de zece şi două de cinci! Căcat!

Sărăntocul ăla cu cizmele lui de 300 de dolari şi portofelul cu cărţi de credit avea doar 40 de dolari cash prin buzunare! Nu-i de mirare că puiul de curvă era îngrijorat de cărţile de credit! Nu-i de mirare că i-a dat atât de uşor banii!

„Eşti prea bătrân pentru rahatul ăsta, băiete!" gândi Paco cu voce tare când o pereche de îmbuibaţi care trecu pe lângă el îl ocoli, privind în altă parte.

În mintea lui revolta asta avea un sens care-i scăpa, iar rezultatul meschin al prăzii îl îndârjea şi mai mult, lovindu-l în mândria lui de om al străzii. Într-un fel, se simţea ca un gândac pe o grămadă de rahat, deşi în acelaşi timp simţise în adâncul inimii o superioritate plină de dispreţ faţă de toţi negroteii lumii. Şi ceea ce era mai rău, se simţea profund ruşinat, nu ştia exact de ce, iar sentimentul de scârbă faţă de sine îl umplea de o ură neîmblânzită pentru un duşman inexistent de fapt...

Paco se holbă cu buzele strânse la teancul de bancnote dintre degete, şi-l scutură dispreţuitor, ca şi cum ar fi fost plin de muci vechi. Pentru o clipă îl bătu gândul să arunce banii.

Dar şocul brusc al unui asemenea gând idiot îl aduse la realitate. Opt zile fără nimic, şi pe urmă dai peste un nenorocit la fel ca tine, fără o leţcaie! „Poţi să-ţi dai şuturi în cur singur, muchacho", îşi spuse, „da' asta nu înseamnă că trebuie s-arunci banii care ţi-ar ajunge pentru o juma' de oră de bobină!"

„La dracu, omule, ai mai trecut prin aşa ceva şi-nainte, iar de data asta ai ce-ţi trebuie ca să-ţi oferi o porţie. Ia partea frumoasă, hombre{33}, ai luat destui bani de la pârţar ca să te conectezi la bobină şi să te simţi ca Mucho Muchacho!"

Dojo era în uşă la „Slimy Mary's" când sosi Paco, şi nu păru încântat să-l vadă:

— Parcă ţi-am mai spus că nu vreau să-ţi văd mutra, până când nu te joci de-a clientul care mai şi plăteşte, amice, spuse Dojo în loc de salut,

încrucișându-și brațele pe pieptul enorm și barând ușa cu corpul lui cât un tanc. Ai de gând să mai faci înăuntru și altceva decât să cauți vreo pizdă pe gratis?

Paco îl plăcea pe Dojo, în ciuda faptului că namila asta de negru îl trata, în general, ca pe un gândac. Știa că nu e ceva personal.

Dojo se purta cam cu toți la fel, potrivit cu poziția lui și cu importanța rolului lui de jefe{34} al unui local, unde manglitori, caftangii, carnea străzii și capete arse de bobină veneau să facă rost de gagici, poponari și drog. Trebuia să fii un tip cu adevărat dur, ca să stai la intrare la „Slimy Mary's".

— O să mă cuplez la bobină, Dojo – zise Paco mândru, scoțând banii din buzunar și fluturându-i pe sub nasul gorilei. Ai aici destui pentru o juma' de oră de bobină!

— Da' ce-ai făcut, ai supt pula vreunui pârțar mai ieftin? spuse Dojo rânjind, cu o atitudine degajată.

— Nu, tot ce-am avut de făcut a fost să-l las pe un negrotei de două parale să mi-o sugă el mie – răspunse Paco, arătând între picioare și privindu-l chiorâș.

Dojo râse.

— Trebuie să recunosc că ai coaie, băiete. Păcat însă că sunt puse acolo unde ar trebui să fie creierul.

Se dădu la o parte, clătinând din cap:

— Dă-i drumul înăuntru și prăjește-ți și ce ți-a mai rămas, cu rahatul ăla de bobină.

Cu toate că-și trăgea bani destui de pe urma bobinei, Dojo disprețuia chestia ca atare. Pentru el, nimic altceva decât cocaina clasică sau praful; asta era ciudățenia lui.

Când Paco trecu pe lângă el, Dojo îl prinse de cot, îl trase aproape și-i spuse pe un ton confidențial:

— Ți-ar plăcea o chestie mai specială cu ceva vrăjitorie a-ntâia?

— Vrăjitorie a-ntâia? Care-i treaba?

— Ei bine, tocmai asta e, fiule, că nimeni de-aici n-a văzut până acum CASCA, e ultimul răcnet de la „Silicon City"{35}, se spune că-i făcută de aceiași tipi care scot cutiile alea roșii pe care piraților video le folosesc ca să preia transmisiile prin sateliți. Asta e ca și cum bobina, plus rahatul ăsta, te fac de parcă ți-ai băga pula într-un fasung.

Paco îl privi neîncrezător.

— Tu-mi vorbeşti despre o chestie de căcat, din afară de oraş, pe care n-a mai încercat-o nimeni până acum, scârbă! Ceva care m-ar transforma în prăjeală.

Dojo îl privi fix.

— Nu eşti aşa de prost pe cât pari, bă! De asta şi vreau să te las juma' de oră la CASCA, cu aceiaşi 30 de dolari ca pentru o juma' de oră la bobină. De azi în două săptămâni, preţurile se triplează.

— Dacă nu cumva o fi tot vreo tâmpenie care-ţi arde creierii şi nu găseşti clienţi.

Dojo ridică din umeri.

— Dacă n-ai curaj să încerci...

— Cine se ocupă de Cască? se hotărî Paco.

— Monkey Girl. Spune-i că te-a trimis Dojo.

„Slimy Mary's" ocupa subsolul a ceea ce părea a fi o clădire demult renovată, pe Strada 3 în josul lui Avenue D. Umbla vorba că Dojo şi amicii săi aveau „vrăjitori" de bobină captivi, acolo sus, în întuneric, în spatele ferestrelor bătute în scânduri, conectaţi în permanenţă la produsul lor, şi fabricând întruna marfă numai pentru a-şi asigura porţia zilnică de drog.

Acolo sus, cei cu creierii arşi o luau razna, băiete, şi cine era prea curios o putea sfârşi la fel.

Localul era o oază pe placul golanilor, ca multe altele, înghesuite în subsoluri, sub clădiri în ruină, fără a fi vizibile din stradă, şi obţinând marfă de la indivizi pe care copoii erau mânjiţi să nu-i bage în seamă.

Coborând câteva trepte metalice, se trezi deodată în altă lume, acolo unde se simţea cel mai în largul lui.

Numai ringul de dans era luminat difuz, cu becuri roşii, albe şi albastre, sclipind când şi când din tavanul acoperit cu folie de aluminiu, într-o desfăşurare haotică. Pe trei părţi ringul era împrejmuit de o zonă întunecată, cu saltele vechi şi murdare, lăzi goale, sofale şchioape cu tapiţeria jerpelită, unde era tolănită clientela – conectată, excitată, agitându-se, drogându-se. Zidurile pivniţei imense erau undeva acolo, în întunericul mucegăit, departe de lumină, acolo unde se consumau futaiul şi tranzacţiile, acolo unde cei care nu suportau lumina împărţeau umbrele cu gândacii şi cu şobolanii.

La ora aia erau vreo duzină de inşi pe ring, dansând după muzica lor proprie, dar mişcându-se cu toţii în ritmul discului max metal al lui Lady Leather, proiectat pe ecranul din spatele lor:

Mănâncă marele meu bici
Bagă-ţi-l în gaură
Suge-mi sufletul de piele
Biciul! Biciul!
Drogaţi-vă cu biciul!

Sus pe ecran, Lady Leather, purtând cizme cu pinteni şi un costum de piele strâns pe trup, de la gât până la genunchi, lovea ritmic cu cele două bice lungi, mârâind, scuipând şi călcând, ca un soldat dement, pe un covor de trupuri roz, contorsionate, în timp ce pe fundal un prim plan imens al feţei ei rostea versurile ca într-un extaz fericit al unui orgasm fără de sfârşit.

Paco nu înţelegea de ce trebuie să plăteşti ca să ţi se pună prostia asta şi, de fapt, după cum băgă de seamă, nimeni nu plătise; deck-ul lui Lizardo nu funcţiona, pe ecran era rahatul obişnuit difuzat de „MUZIK", cu care Lizardo chinuia lumea când nu avea clienţi plătitori.

Paco ar fi vrut să-l audă pe Mucho Muchacho, dar costa zece dolari să-l rogi pe Lizardo să-ţi pună discul, aşa că mai bine îi păstra pentru mai târziu, întrucât dacă-şi cumpăra juma' de oră de bobină i-ar mai fi rămas bani destui pentru un Mucho de cinci minute.

Aşa că se retrase în zona întunecată, până când ochii i se obişnuiră cu întunericul şi o reperă pe Monkey Girl stând pe vine, pe o saltea.

Monkey Girl purta un tricou IBM şi o fustă informă din pânză, mâzgălită la întâmplare. Părul era un şomoiog negru, jegos şi unsuros. Faţa scheletică, ridată, cu pielea uscată, era împodobită cu un rictus continuu de fericire pe buzele crăpate, şi ochii ca de maimuţă se holbau prin tine, din orbite adânci şi negre.

Purta o coroană de sârmă, o cască brută din fire de oţel. Un cablu de alimentare lung ducea către o priză ascunsă undeva în perete, pornind din transformatorul de pe creştetul ei.

În clipa asta viziunea lui Monkey Girl era Blue Max. Electrozi de contact, pompau în creier unde „alfa" amplificate, şi acum era toată băgată în ritm. Nu rezistai prea mult conectat la Blue Max, dar nimeni nu putea spune că după aia nu erai fericit.

— M-a trimis Dojo – zise Paco, lăsându-se pe vine în fața ei. Mi-a făcut târgul cu casca. Treizeci pentru o juma' de oră.

— Vreau să bag și eu CASCA... îl îngână Monkey Girl jucăușă, fixându-și ochii ei mari, negri, asupra lui, dar dându-i senzația că vedea cu totul altceva. Se aplecă și scoase de sub saltea o bobină cum nu mai văzuse Paco niciodată.

O pânză de păianjen, din fire metalice flexibile, foarte subțiri, atașate la o cutie concavă de diametrul unei cutii de bere.

— Ce-i asta? întrebă el neîncrezător, când Monkey Girl întinse obiectul spre nasul lui Paco și mâna cealaltă după bani. Unde dracu' e cablul de alimentare? Ce-i rahatul ăsta?

Orice bobină normală, dacă lăsai treizeci de dolari pe juma' de oră, trebuia s-o bagi într-o priză. Oricare altă bobină alimentată la baterii, pe care o încercase înainte, fusese un rahat. Orice consumator de bobină știa că asemenea chestii erau pentru ageamii: pentru ei oricum nu conta, neavând habar ce înseamnă o viziune adevărată.

— Nu-ți place Casca, dau banu' napoi! mormăi Monkey Girl. Marfă științifică de-a gata, din Silicon City!

Bine, băiete, dacă așa era târgul, nu era nimic de pierdut, n-auzise de nimeni să dea banu' napoi, și dacă Dojo voia să ofere această piesă nouă pe banii lui, trebuia să creadă cu adevărat că asta e marfă de calitate din Silicon City, nu căcaturi fabricate de nenorociții de sus, ăia cu creierele arse.

Îi dădu cei treizeci de dolari și luă obiectul ciudat. Scuturându-l, observă că plasa de sârmă se potrivea pe cap, luând forma exactă. Cutia avea un singur buton verde și un lăcaș de baterii, lângă care mai era o cutie sigilată. Când își puse obiectul pe cap, nici nu simți rețeaua de fire; tot ce simțea era cum fundul curbat al cutiei se potrivea perfect cu partea din spate a capului. Ceva începea să-l convingă că făcuse rost de o marfă de-adevăratelea.

Pentru început, ia să ascultăm Mucho Muchacho în locul acestui rahat pe care-l difuzează „MUZIK". Se strecură, șerpuind printre dansatori, la masa dintr-o parte a ecranului, în spatele căreia stătea El Lizardo{36} rezemat în spatele instalației deck, îngropat într-o grămadă dezordonată de videodiscuri împrăștiate în jurul lui.

El Lizardo era o moacă pământie cu o figură împietrită, în blugi negri de dril și un tricou McDonald's pe care-l purta pe dos, având pictat un

cap verde de tiranozaur, cu dinții din bucăți de lame vechi lipite direct pe tricou. Părul îi era adunat într-o creastă verde ca niște solzi de dinozaur deasupra craniului ras. Nimeni nu-i văzuse vreodată ochii, în spatele ochelarilor negri cu oglindă reflectorizantă.

— Hei, Lizardo, de ce pui rahatul ăsta? întrebă Paco. Era salutul obișnuit adresat lui Lizardo.

„MUZIK" difuza acum o reclamă. Foxy Lady, o negresă într-un tricou vopsit și sfâșiat, și pantaloni de călărie alb imaculat, mișca din șolduri în fața unui public imens care gemea ca și cum ar fi avut orgasm colectiv, scandând „Noapte Sălbatică", în vreme ce titlul discului apărea în neon roz deasupra ei, iar o voce insinuantă șoptea abia auzit: „cumpără, cumpără, cumpără."

— Pentru că nătărăii ca tine sunt prea zgârciți să pună banul jos, zise Lizardo cu vocea lui seacă. Era răspunsul lui obișnuit.

— Ce-ai zice tu de „Tu Madre También"{37}?

El Lizardo începu să scotocească printre discuri.

— Vreau și eu, dacă tu vrei! zise, învrednicindu-l pe Paco cu un rânjet hidos când îi înșfăcă banii, buzele groase dezvelindu-i o gură plină de dinți piliți și pictați în negru.

Paco traversa podeaua spre Zona întunecată, când El Lizardo puse „Tu Madre También" în deck-ul videodisc.

— Saludo, amigo{38} – șopti el în întuneric, când Mucho Muchacho explodă pe ecran într-un ritm fantastic de suflători și tobe bătând puternic, urlând textul cu vocea amplificată a unei armate furioase:

Tu madre también,
Tu madre también
Tu madre también

Mucho Muchacho, dezbrăcat până la brâu, cu trupul zvelt al unui fanatic al artelor marțiale, cu torsul bronzat, uns cu ulei și mâzgălit ici-colo cu funingine. Purta jeanși albi, atât de strâmți încât subliniau umflătura unui sex supraomenesc, și o curea metalică. Era cu picioarele goale și singura podoabă de noblețe era claia imensă de păr, cu un șarpe roșu ieșind dintr-un fel de cască, tot din păr, tuns foarte scurt.

Sub acest culebra de machismo{39}, imenșii ochi căprui ai lui Mucho Muchacho erau aproape angelici, dar nasul și trăsăturile dăltuite ale feței sale cafenii erau ale unui aztec nemilos, iar gura surâdea

dispreţuitor în jurul dinţilor albi, perfecţi, pe măsură ce rostea versurile într-un ritm obsedant:

Somos cholos{40} în noapte
(Tu madre también)
Con color{41} şi tu eşti alb
(Tu madre también)
Aşa că sărută-mi bărbăţia
(Tu madre también)
Şi dă-mi-o pe soră-ta
(Tu madre también)
Mai bine spune-mi „Domnule”
(Y tu madre también).

Picioarele lui Paco dansau singure în întuneric, în ritmul tăios ca o lamă, oasele trupului vibrau la sunete subacustice, pe măsură ce se apleca uşor, ca un războinic la pândă. Sexul începu să-i palpite, şi tot rahatul lumii din jur părea că-i alunecă de pe piele, când Mucho Muchacho îi cânta muzică secretă a sufletului său.

Mucho dansa, cu bazinul împins în faţă, pe o vastă alee pe Fifth Avenue, în faţa Casei Albe, într-un restaurant aglomerat, plin de bătrâni în smochinguri negre şi blonde superbe în rochii de seară, cu bijuterii, blănuri, într-un nesfârşit şir de blocuri, unde femei în costume gri de serviciu, strânse pe trupurile ţepene stau înşirate lângă consolele computerelor. În spatele lui defila o maree enormă de oameni la fel de zdrenţăroşi ca Paco, urlând odată cu corul puternic al vocilor multiplicate ale lui Mucho, în timp ce gagicile înnebuneau de excitaţie, rupându-şi hainele, legănându-şi sânii şi izbucnind într-un dans frenetic:

Nosotros somos gigantes{42}
(Tu madre también).
Cojones de elefantes{43}
(Tu madre también)
Deci toată lumea jos chiloţii
(Y tu madre también).

Când fața lui Mucho apăru într-un prim-plan enorm, privindu-l direct în suflet, când două vocodere subsonice dublară versurile, iar ritmul și chitara depășeau, urlând, limita audibilului, mâna lui Paco apăsă pe butonul de pe cutia din ceafă.

La început nu apăru nicio viziune, nici măcar țiuitul, obișnuit al curentului care-i trecea prin cap. Mucho Muchacho dansa acum o stompada în fruntea armatei de golani, mișcând în sus și-n jos brațul drept, cu pumnul strâns, ca o pulsație a unui sex excitat, și cânta mai insinuant, vocea trecând într-un mormăit lubric de felină:

Surorile și mătușile tale
(Tu madre también)
Gagici elegante
(Tu madre también)
Nu vor aventuri cu poponari
(Tu madre también).

Și deodată Paco se simți topit, ca într-un vis, afară din trup și direct în ecran, ca și cum Mucho Muchacho ieșise din ecran scoțându-și trupul ca pe un costum de piele, pentru că acum Paco Monaco era Mucho Muchacho, care se trezi cu cântecul curgându-i pe buze, care-și găsise forța musculară, corpul bine hrănit cabrându-se și fălindu-se în fața unei gloate adoratoare de femei frumoase de toate vârstele, cu blănuri și giuvaeruri și mătăsuri, și aruncându-i bani, dansând în juru-i, cu picioarele larg desfăcute.

Toate-și doresc un bărbat adevărat
(Tu madre también)
Mucho Muchacho
(Tu madre también)
Deci mergeți acolo și-mbulziți-vă
(Tu madre también).

Știa că el e Paco Monaco, hijo de puta{44}, trăind din rația sărăcăcioasă de mâncare proastă dată de pomană la dispensar, adăpostindu-se prin metrouri sau clădiri în ruină, batjocorit de gagicile de pe străzi și de poponarii lor îmbuibați, și care nu futuse nimic de două săptămâni. Și, la fel de sigur, era în același timp și Mucho

Muchacho, golanul isteț, care avea toate gagicile din lume, care-l implorau în genunchi, excitate de dorință, cu coapsele asudate:

Luați mușchiul fermecat
(Tu madre también)
Luați-l cât puteți
(Tu madre también)
De la un bărbat înfierbântat
(Tu madre también)
Să ținem minte asta!
(Y tu madre también).

Revenise la acel Mucho Muchacho care se închipuia a fi dintotdeauna, ca și cum orice piesă cu Mucho Muchacho auzită vreodată ar fi fost exact propria sa imagine tainică, vorbindu-i în somn. Și acum se trezise în toată măreția lui descătușată.

Și-o fi petrecut el viața scurmând într-o grămadă de rahat pentru a supraviețui, n-o fi el altceva decât o scursoare a străzii, o așchie în ochii orbi ai patronilor încornorați din Orașul Muncii, dar era în schimb sexul de pe calle{45} între picioarele curvelor lor de soții, *Și tu mamă de asemeni!*

Și când se sfârși discul, Paco era încă Mucho Muchacho, mișcându-se în luminile multicolore, cu grație felină și cu certitudinea clară că lumea nu era decât o gagică și nu-i mai rămânea decât s-o fută.

Într-adevăr, grădina plăcerilor se amestecase pe ringul de dans de la „Slimy Mary's", dar cu o altă „Slimy Mary's" și cu un alt Paco, pentru că valurile pâlpâitoare de lumină multicoloră ieșeau din pielea lui, în fața lui, mișcându-se în ritmul palpitant al sângelui din venele sale, era femeia din cele mai erotice vise ale lui.

Undeva, în închipuire, parc-o știa de când lumea, cu picioarele și talia zvelte, cu fundul unei alergătoare, cu sâni ca fructele de guava coapte, cu sfârcurile tari și maronii ca nuca, împungând materialul transparent al rochiei albe, strânsă pe trup. Părul ei blond, lung, cădea peste etola de blană argintie, aruncată în jurul umerilor goi și albi. Pe degete avea inele cu diamante și gâtul ei lung era împodobit cu o duzină de lanțuri subțiri de aur. Ochii erau albaștri și reci, trăgând aroganța a o mie de ani de tranzacții și afaceri cu patronii impotenți din Orașul Muncii, dar

limba șerpuitoare umezindu-i buzele roșii îi spunea că s-ar fi transformat imediat într-un animal înnebunit de sex, numai pentru el.

Se îndreptă spre ea în ritmul de junglă al unui afrometal difuzat de „MUZIK" dar asta nu mai conta, pentru că reintră în transă după câteva măsuri din „Tu Madre También", și nu mai era în „Slimy Mary's".

Parcă păşea într-o discotecă fantastică, undeva deasupra turnurilor din Orașul Muncii, cu pereții invizibili de sticlă deschiși către o noapte înstelată și către orașul scânteietor, întins undeva, departe, sub picioarele lui. Bărbați în smochinguri negre și blonde înalte îmbrăcate elegant alunecau într-o plictiseală languroasă în jurul ringului, după muzica la fel de plictisitoare a unei trupe de negri în haine de seară.

Numai că Mucho Muchacho se mișca după propria-i muzică, și cum dansa stompada, patronii fremătau, se cocoșau și parcă îmbătrâneau cu zece ani, tipi cu părul alb sau chelioși, în timp ce femeile lor blonde și reci începură să-și mişte trupurile în ritmul lui PACO, începură să se contorsioneze, să se strâmbe, trimițându-i bezele, băgându-și mâinile între picioare, în pofta lor nebună pentru bărbăția superumană a trupului său perfect.

Nu luă în seamă curvele miloage, disprețuindu-le ca un lord, și continuă să danseze ca o perfectă creatură din visele lui, cu bazinul împins înainte, cu sexul tare, gigantic, pulsând în pantalonii albi, strâmți, devorat de priviri lacome.

— Tu! zise el apucându-și coaiele și privind-o țintă. Vreau să te fut de să-ți meargă fulgii!

Ochii ei bleu-cenușii ca gheața clipiră, larg deschiși, de parcă nu credea în șansa ei fantastică.

— Pe mine? exclama ea. Pe MINE vrei să mă fuți?

— Vrei pula mea enormă în pizda ta – îi spuse el calm, hipnotizând-o cu privirea nemiloasă a lui Mucho Muchacho. Vrei să știi cum e să ai un bărbat adevărat care-ți dă ceea ce știi că-ți trebuie!

— Cu adevărat pe mine vrei să mă fuți? spuse ea dansând și mai aproape de el, șerpuindu-și pizda la câțiva centimetri de bazinul lui.

— Mai bine decât ai visat vreodată! îi spuse cu un rânjet de leu mândru.

— Ei bine, atunci hai s-o întindem de-aici, și s-o facem înainte să te răzgândești! zise ea înhățându-l de mână, luându-l de pe ring și conducându-l într-un ascensor cu oglinzi, într-o limuzină albă, lungă cât

o stradă, într-un apartament imens, opulent, ale cărui camere aurite și holuri erau ticsite de prețioasă mobilă veche, revărsând cufere cu giuvaeruri, globuri de argint burdușite cu drog, și unde mese debordând de bani păreau să se-ntindă la infinit.

Într-un dormitor gigantic, cu tavanul acoperit de oglinzi fumurii, luminat de strălucirea unui șemineu, tapisat cu catifea roșie ca buzele, unde-și smulse rochia albă, transformând-o în zdrențe transparente, îl apucă de sex și-l trânti pe un pat imens rotund, al cărui așternut de satin auriu era încălzit de fierbințeala sângelui aprins.

Paco îi țintui încheieturile pe pernă și pătrunse în ea cu o mișcare triumfătoare ce părea să nu se sfârșească vreodată, ca un berbece puternic, capabil să pătrundă în cele mai tainice adâncuri ale pizdei strânse a acelei „uită-te, da' nu pune mâna", care în cele din urmă îl lasă să intre.

Continuă și continuă și continuă, săptămâni, secole, mii de ani, și era cumva și acolo, pe tavan, privindu-se pe el de sus, văzând un Mucho Muchacho bronzat mișcându-se în ritmul lui „Tu Madre También", călare pe curva blondă, undeva în centrul lumii.

Când ea gemu și urlă într-un extaz violent, căzu goală alături de el, Paco plimbându-se pe Fifth Avenue în smochingul său negru, uitându-se la trupul lui perfect, stăpânind carnea albă și palidă, aspira grămăjoare de praf de pe o oglindă de argint, și i se părea că a devenit SEXUL LUMII, când creierul și pula juisară într-o explozie simultană de turnuri de sticlă prăbușindu-se asurzitor.

Și continuă să zboare ca un elicopter privat prin canioanele aeriene, mult deasupra străzilor de rahat din Manhattan, planând liber ca o pasăre și bogat ca un scorțos, ieșind din întuneric către soare, plimbându-se leneș în jurul turnului ascuțit al lui Chrysler Building, în poleiala aurie a după-amiezii...

— Unii oameni nu prea știu să se poarte.

Paco se trezi într-o pivniță întunecată plină de miasme, unde urla muzica max metal, unde figuri în penumbră se crăcănau pe grămezi de murdării, unde ceva se mișca pe podeaua nevăzută, și unde el zăcea cu chiloții în vine peste un trup moale, asudat și mirosind acru.

— Ce căcat se...?

— Lasă căcatul, Paco, te-am așteptat să variezi{46}, nu? Chiar dacă asta înseamnă trei minute gratis...

Paco se uită chiorâș la Dojo, care stătea aplecat deasupra lui, strâmbând din buze, clătinându-și dezaprobator capul și ținând plasa de sârmă moale a Căștii în mâna lui cărnoasă.

— Trebuie c-a fost o viziune ca lumea dacă ai călărit-o tu pe Miss Piggy, spuse Dojo. Mi s-au întors mațele pe dos!

Paco se rostogoli de pe trupul gras și asudat, trăgându-și în același timp chiloții, sări în picioare, privind spre creatura blondă de vis pe care o futuse. Ceea ce văzu îi întoarse stomacul pe dos, bărbăția i se încreți de rușine. Fata din cuibul de perne murdare avea rochia bleu zdrențăroasă ridicată pe jumătate, dezvelind un pântec umflat, coapse imense cu carnea atârnândă și sâni moi, fleșcăiți. Părul ei era un halou negru și slinos în jurul feței grase și pline de coșuri.

Îl privea cu adorație, cu niște ochi de câine, cu pleoapele grele, zâmbindu-i extaziată, perfect satisfăcută.

— Mulțumesc! suspină ea. A fost minunat!

Paco se împletici către ieșire prin zona de penumbră din jurul ringului, printre pulsațiile luminilor colorate, fragmentându-și șirul gândurilor în confetti de curcubeu. Dojo îl ajunse din urmă în capul scărilor și-l apucă de cot.

— Hei, omule, cum a fost viziunea? întrebă. Crezi că las eu un vierme ca tine să încerce o chestie de vrăjitorie ca asta numai pentru că ești frumos? Ținea Casca în fața lui ca și cum ar fi scuturat un teanc de bani. Vreau să știu dacă amatorii de bobină or să se bage și în asta. Furnizorul meu vrea 300 pe bucată și eu nu vreau să-mi bag mălaiul într-un rahat din care să pierd.

Prins în strânsoarea ușoară, dar fermă, a portarului, Paco își simți mințile răvășite revenindu-i la realitate, ca niște fulgi topindu-se într-o baltă murdară din rigolă.

— Chestia e o vrăjitorie a-ntâia, Dojo. Te face să te simți... te lasă... am fost...

Dădu din mâini neputincios.

— Ei bine, omule, ai mai face-o o dată?

— Dac-aș mai face-o o dată? repetă visător Paco.

Își aminti de fata aia care zăcea acolo extaziată, în umbră, cu sperma lui în ea, și își reaminti de femeia perfectă din visele lui erotice, pe așternutul de satin auriu, își reaminti când el era Mucho Muchacho

futând-o la nesfârşit pe regina Oraşului Muncii în dormitorul ei, şi cum se simţise zburând ca un elicopter, în chip de rege al oraşului...

— Cine ştie? spuse el absent.

Apoi, prefăcându-se brusc interesat:.

— Da' de ce nu'ncerci şi tu, Dojo, să vezi dacă eşti în stare s-o duci la capăt?

Dojo îi zâmbi atotştiutor.

— Ştii bine că nu mă bag în rahatul bobinei – zise el gânditor, învârtind Casca între degete. Dar uitându-mă la tine, am senzaţia c-am pus laba pe ceva a-ntâia!

Din nou afară, pe Strada 3, Paco se pomeni mergând spre sud printre întunecatele clădiri în ruină, spre Houston, întorcându-se apoi spre vest, către graniţa Soho-ului.

Dacă nu s-ar fi trezit din viziune, călare pe scroafa aia grasă, ar fi crezut că n-a fost decât un vis de bobină. Pentru că acum, când se gândea la asta, îşi dădea seama că visase scene şi fragmente ca astea ani de zile, pitit în vreo staţie de metrou sau în vreo gaură printre ruine. Oh, da, o ştiuse de-o viaţă pe curva aia aţâţătoare şi, în mod sigur, visase s-o fută de să-i meargă fulgii!

Ajungând în West Broadway, privind pofticios de-a lungul bulevardului luminat ca ziua, cu galerii, restaurante de lux, localuri fabuloase pentru scorţoşi, i se părea că se holbează direct sub rochia reginei oraşului. Departe, între coapsele interzise ale Oraşului Gagicilor, vedea curve bogate plimbându-se pe West Broadway, păzite de poftele lui Mucho Muchacho de către patroni albi, palizi, şi de paznici înarmaţi cu „Uzi". Acolo sus, spre orizont, strălucea cheia tuturor posibilităţilor.

„Era să-ţi pierzi minţile, muchacho!" îşi zise Paco. „Nu-i decât o chestie de bobină."

Şi aici, în întuneric, exact După Colţ, văzând oraşul visurilor, Paco ştia că va face orice să se întoarcă acolo.

VISE ELECTRICE

LUNI DIMINEAȚĂ, parcându-și Cadillac-ul său „Samurai” în garajul „Uzinei de Muzică”, Bobby Rubin era într-o bună dispoziție debordantă. Nu numai că sâmbătă noaptea reușise să se insinueze la un superb party, în Bel Air, dar azi, în sfârșit, i se oferea șansa de a le arăta idioților de sus ceea ce poate face cu adevărat, numai dacă l-ar lăsa.

Ajunsese la party-ul lui Davy Stone, întâlnindu-se accidental cu managerul acestuia, Marty Beckman, când ieșise din biroul lui Billy Beldock, după ce primise vestea cea bună chiar de la președintele lui „Muzik, Inc.”.

Bobby lucrase la unul din discurile lui Stone cu câțiva ani în urmă, disc care trăsese la aur, iar Beckman, după ce-l văzuse ieșind dintr-o seance{47} privată cu însuși Beldock, catadicsise să-și amintească de el.

— Bobby... îîî...

— Rubin.

— Exact, ai cântat la orga de imagini în...

— „Străzile străinilor”.

— A, da, a fost o treabă bună!...

— Ultimul disc al lui Davy Stone, propus pentru aur.

Entuziasmul lui Beckman slăbi un pic. Cântărindu-l pe Bobby din ochi.

— Da, între noi fie vorba, piesele pe care i le-au dat ăștia de curând lui Davy sunt nasoale, iar înregistrările video sunt treabă de amator. Ce spuneai că al discutat cu?... Arătă semnificativ în direcția biroului lui Beldock.

— Billy mi-a cerut să jur că păstrez secretul, zise Bobby evaziv. Lucrăm împreună la un proiect cu totul nou.

Tehnic vorbind, era perfect adevărat. „Proiectul Superstar” era, firește, ceva cu totul nou, și Beldock nu glumise când îi spusese lui Bobby să-și caute de lucru în alt oraș dacă suflă vreo vorbă.

Deci, era nevoit să reziste ispitei de a-i spune lui Beckman că de-acum înainte nu va mai sta la mâna lui Stone, și că vrăjitorii ca el sunt noii zei în jungla industriei muzicale.

Deși un prinț fermecător al rockului ca Davy Stone era exact ceea ce dorise el să ajungă pe vremea când era doar un puști excitat din Long Island, atras de high-life-ul din Hollywood. Învârtindu-se într-o lume

inaccesibilă, aflase curând că aici, ca și în gimnaziu, era doar un alt anonim.

Așa că își ținu gura și se mulțumi s-o facă pe misteriosul când intră în ascensor cu Beckman, iar virtutea îi fu răsplătită înainte de a ajunge în parcare, printr-o invitație la party-ul de la reședința lui Stone, în week-end.

Party-ul era plin de actuale starlete, așa-zise starlete, foste starlete, curve de mare clasă și turme de admiratoare invitate pentru frumusețea lor și pentru ambiția de a se culca cu vedete. Pentru Bobby ar fi fost paradisul pizdei dacă n-ar fi fost pe-acolo și actori chipeși, șomeri, și muzicieni, vânători de fuste, care-și ziceau producători, și traficanți de drog oferind porții gratis în schimbul promisiunii unor futaiuri din partea genului feminin.

Toate astea îl făceau pe Bobby să nu știe de unde să înceapă, așa că se consideră norocos când intră în vorbă cu o secretară de la CBS{48} care ajunsese acolo prin bunăvoința unei prietene care făcea mici rolișoare în discuri porno.

Nu era rea de fapt, cu capul plin de show-biz, cu fundul puțin cam mare și fața lată, dar odată ce-i dădu praful, cu promisiunea de a o duce în apartamentul lui din Avenue, arăta dintr-o dată mult mai bine, mai ales după ce priză și el și-o lăsă să-l fută bine.

Una peste alta, fusese un week-end reușit, și se simțea excelent când luă ascensorul către etajul opt, unde era studioul 4, unul dintre cele mai bune ale „Uzinei", unde mutaseră echipamentul lui de la cinci. Când Bobby intră, studioul era gol și savură luxul noului său loc de muncă, fiind singur un timp, și-și dădu seama cât de tare greșise taică-său când i-a spus „trântor", fiindcă renunțase la o bursă la MIT{49}. Tata se descurcase excelent ca programator, până când apariția chipurilor cu limbaj interfață îl transformase într-un modest reparator de hardware, așa încât, pentru a-l feri pe fiul lui de o cădere asemănătoare, îl îndrumase către o carieră de designer software, practic de la naștere.

Îi cumpărase un Commodore când avea doar cinci ani, îl învățase programarea de la șapte ani, astfel încât Bobby își parcursese copilăria împărțind-o fericit între VDU{50} și controllere{51}, creând și jucând jocuri pe computer, mâzgălind ore în șir cu light-pen-uri{52} și mouse-uri{53} și gângurind mulțumit despre algoritmi și pixeli{54}.

— Desigur, taică-său avusese dreptate în ceea ce privește căutarea pe care o avea slujba lui din tinerețe, greșind însă complet în legătură cu viitorul ei, lucru pe care milioane de alți tați îl prevăzuseră din timp.

Acum existau deja milioane de specialiști disperați, cu diverse calificări în design software, călcându-se în picioare pentru o slujbă plictisitoare de scris programe la liniile de asamblare a roboților.

Fără îndoială că acum ar fi fost și el unul dintre ei, dacă n-ar fi avut pasiunea pentru rock și dorința lascivă de a fi ceva mai sexy decât un mercenar gârbovit. Dacă în copilărie o cam frecase printre biți și byți, în liceu constatase cu durere neîndemânarea lui, atunci când nu reușea să mai fută câte ceva.

Apăreau pe piață primele videoconsole cu un monitor, un studio de sunet, și un modem interfață cu un personal computer, toate pentru 6.000$. Dar și deck- urile foloseau biți și byți pentru computer ca și pentru video și sunet, așa încât, cu un software potrivit, puteau servi drept controller și mixer pentru echipament video stereo.

Era desigur o mare diferență față de jucăriile pe care i le dăduseră acum în studioul 4 sau chiar față de cele cu care lucrase înainte, iar din moment ce puteau stoca transmisii, videodiscuri, filme de arhivă, pe disc, și-ți permiteau să mixezi asta pe materialul tras în direct, era suficient să te ajute să produci splendide înregistrări vizuale pentru discuri, după cerințele ciudate ale trupelor locale din liceu.

Asta era posibil numai dacă, asemeni lui Bobby, știai destule despre computere ca să te descurci cu biți și byți. Pentru că dacă, teoretic, oricine putea deveni acum propriul producător al videodiscului, pentru 6.000$, făcând ca această marfă nouă să-ți împlinească visurile, geniul sau orice altceva, practic asta cerea o inteligență software mult mai mare decât cea din capul unui licean rocker de nivel mediu.

Întrucât videodiscurile înlocuiseră de mult discurile audio și casetele, iar „MUZIK” zdrobise de mult cea mai mare parte a muzicii de la radio, orice trupă de puști visând la un contract de înregistrare, sau chiar la o transmisie locală, trebuia să aibă măcar un disc „demo” cu o pistă vizuală care să atragă atenția.

Astfel i-a fost dat lui Bobby să ajungă de la nivelul lui modest la viața fantastică a rockului din Long Island.

Pentru că el era genul de pasionat al computerului care știa cum să facă o videoconsolă să cânte. Blestemându-l fără rușine pe taică-său

pentru echipament și scriindu-și propriul software ca un posedat, a adunat ultimul răcnet în materie: două monitoare suplimentare, trei deck-uri de înregistrare în loc de două, ROM la cei mai înalt nivel, cipuri procesoare specializate pentru animație, video dubber cu zece piste.

Făcea magie la preț redus. Scria propriul program de emulator care putea sintetiza imagini simple, dintr-un pur algoritm, și care-i permitea să facă o pseudo-animație cinestatică, brută, cu imagini din eter sau de pe benzi vechi și discuri. Putea face chiar staruri moarte să zburde sau să danseze convulsiv alături de vreo glorie locală.

Așa încât, spre disperarea tatălui, când a absolvit liceul, în loc să meargă la MIT, a rămas acasă, a construit un șopron în curtea din spate și l-a transformat într-un studio. În ciuda mamei, tata l-ar fi gonit, așa cum continua încă să-i spună „trântor", dacă n-ar fi trecut el însuși printr-o perioadă prelungită de șomaj dur, timp în care Bobby măcar aducea în casă câțiva dolari, făcând înregistrări vizuale pentru reclame TV locale sau cântând pe la reuniuni.

Bobby a îndurat peste doi ani de viață tensionată în familie, ca oaia neagră tolerată în silă, până în clipa în care două trupe locale au obținut contracte la „Muzik, Inc." datorită înregistrărilor lui vizuale pe banda „demo".

Apoi i s-a oferit un contract de probă pe cinci ani și a fost aruncat în viața Hollywood-ului, înainte de a înțelege exact ce semnează.

— Vino să lucrezi pentru noi, puștiule – îi spuseseră în timpul unui dejun fastuos în „Le Pavilion". Îți facem o ofertă pe care n-o poți refuza. Bani mulți. Porsche. Praf. Admiratori. Echipament ultimul răcnet. Șansa de a lucra cu mari vedete în loc de puștime. Unde e rockul, acolo e și „Muzik"!

— N-ai de făcut altceva decât să semnezi aici! i-au spus în biroul din New York, băgându-i sub nas un contract, ca și cum i-ar fi dat niște praf.

Numai ceva mai târziu, când se trezi agitându-se alături de plutoane întregi de vrăjitori tineri, care fuseseră atrași prin contracte asemănătoare în același sistem, află motivul pentru care „Muzik, Inc." îl ținea sub control în interesul exclusiv al PROFITULUI lor.

„Puștii ăștia blestemați sunt prea buni; pe orgile lor de imagine scot treburi la fel de bune ca alea pentru care «Moog» și «Mitsubishi» îți iau și pielea de pe tine! Avem nevoie de puștii ăștia talentați pe contracte de probă, și sigur n-avem nevoie de o plagă de mici genii pubere, care să

facă videodiscuri la fel de bune ca ale noastre, doar pentru a suta parte din cost. Mai bine punem sub control tehnologia asta, înainte să devină prea democratică și, mai ales, fără profit!"

Și când contractul de cinci ani al lui Bobby se termină, deja avea un apartament luxos în Franklin, mai avea de plătit doar patru ani din cei șapte pentru un Cadillac „Samurai", gust pentru high-life-ul Hollywood-ului, care-i depășea cu mult năzuințele, iar acum avea oferta unui contract de angajare pe cinci ani.

Așa că, ce dacă idioții de sus îi dădeau proiecte visate de cinicii marketingului și i se spunea să le transforme în înregistrări video pentru discuri care și-n ochii lor erau reclame ieftine? Ce dacă nu primise niciodată o părticică din drepturi? Ce dacă era un mercenar al muzicii?

Cine nu era? Pe atunci, ori munceai pentru una din filialele lor mai mici, ori îți dezvoltai gustul pentru mâncarea săracilor.

Dacă undeva în adâncul inimii (pe care își spunea mereu că n-o are), Bobby avea o dorință arzătoare de a-și continua propriile impulsuri creatoare în loc să facă fleacuri la indicațiile idioților de sus, ei bine, iată-l acum în studioul 4, cu un mandat de la însuși Billy Beldock, și cu un rocker adevărat, ca producător.

Bobby, desigur, știa totul despre Glorianna O'Toole, Mama Nebună a Rock and Roll-ului; cine din industrie nu știa? Ea îi cunoscuse pe toți cei care însemnaseră ceva în fabuloasa Epocă de Aur a Sexului, Drogului și Rockului, și în zilele acelea era faimoasă, bătându-și joc de toți, inclusiv de idioții de sus, față de care afișa un dispreț fățiș, chestie care totuși le plăcea. Frecventa cele mai fastuoase petreceri, și numai contactul cu ea însemna o treaptă în plus în viața socială, mai ales dacă te plăcea. Și de când Beldock îi spusese clar că este desemnată producătoare, nu va mai fi doar o fată mesager – ducând de colo-colo proiectele idioților de sus, Bobby verifică și reverifică echipamentul, nerăbdător să apară Glorianna, ca să poată începe. Nu se mai simțise așa într-o luni dimineață de pe vremea când abia începuse lucrul la „Uzină". Atunci, ca și acum, se aruncase cu mare bucurie în aventura rockului. Atunci, ca și acum, făcuse practic un pas enorm în ceea ce privește echipamentul.

Doamne, cu aceste minuni putea face aproape orice! Patru deck-uri și un mixer cu capacități infinite de înregistrare. Un gigabyte de memorie RAM care-i dădea posibilitățile infinite de editare și procesare. O paletă

infinită de culori care putea varia nuanțele angstrom cu angstrom, iar intensitatea luminoasă foton cu foton. Acces direct prin MODEM la orice imagine de arhivă din Statele Unite, programe de animație pe module ROM ultimul răcnet. Control microsenzitiv al imaginii prin joyglove{55}. Zece sequencere de imagine independente per pistă, cu posibilități infinite de dublaje. Sincronizare automată a buzelor.

Dacă eu nu pot sintetiza un star rock AP de aur cu ACEASTĂ sculă, își spuse Bobby, atunci nici unul de la Pentagon n-o mai face!

Apoi auzi afară pașii unei femei și emoția îi crescu un pic.

— Bună, Bobby!

O fată durdulie, într-un tricou larg, galben-argintiu, cu emblema „Muzik, Inc." și pantaloni de velur bleu-electric care-i făceau fundul enorm, intră în cameră și se uită la el fericită. Părul ei, blond spre alb, era buclat într-o ciudată coafură afro presărată cu vârtejuri negre, iar erupția de coșuri nu era ascunsă îndeajuns de machiajul gros, de nuanță bronz.

Era Sally Genaro, operatoarea VoxBox desemnată proiectului și, văzând-o, Bobby își aminti brusc de ce numele ei îi suna familiar. Lucrase cu ea demult la „Drumul pierdut spre cer", un disc al lui Long Jim, propus pentru aur. Fusese cu adevărat maestră, una dintre cele mai bune artiste VoxBox cu care lucrase vreodată, și era silit să recunoască faptul că Beldock făcuse o alegere bună. Din punct de vedere muzical, știa că va fi mulțumit.

Cu toate acestea simți un gol în stomac.

Sally din Valley nu se ferise să-i arate că îl găsea „drăguț", „vrăjitor" și chiar „lasciv", și nu se sfiise în a da peste el tot timpul, apropiindu-și fața de a lui, ostentativ, pentru a „discuta" materialul, invitându-l în apartamentul ei pentru consultări în afara programului și frecându-și sânii mari de el în mod constant, așa, ca „din întâmplare"...

Și în tot acest timp avea chiar pe vârful nasului un coș enorm, inflamat. Puah! Amintirea lui încă îi făcea pielea de găină.

Scăpase de ea, păstrându-se numai în cadrul strict profesional, refuzând hotărât să recunoască faptul că știa exact ce e în mintea ei, fără a ține seama de avansurile ei zgomotoase, fiind rece, preocupat numai de business, gândindu-se că dacă i-ar fi spus s-o lase moartă ar fi ratat înregistrările și ar fi prelungit agonia. El își făcuse treaba lui, ea pe-a ei, reușind rapid „Drumul pierdut", într-o săptămână, după care

suspinase ușurat, știind că s-a terminat, și că niciodată nu va mai sta în studio cu „Acneea”.

Și acum iat-o, iar el trebuia s-o ia din nou de la capăt, și încă în cel mai important moment al carierei sale.

„Ei bine, dacă am scos-o o dată la capăt, pot s-o fac și acum, își spuse Bobby. Numai că acum miza e prea mare. NU POT s-o las să ajungă la mine. Poate și-a găsit un prieten. Poate a uitat totul.”

— Bună, Sally – spuse el indiferent – cred că vom lucra împreună la chestia asta.

— Firește! răspunse Sally dornică, gângurind pe un ton ușor nazal, pe care-l credea probabil sexy. Ne-am simţit minunat muncind împreună la „Drumul pierdut”, ții minte?

Bobby se forţă să zâmbească curtenitor.

— Cum aș putea să uit vreodată? spuse sec, evitând orice inflexiune ironică...

— Bag seamă că voi doi vă cunoașteți!.

Glorianna O’Toole intrase pe ușa deschisă, o bătrânică încă robustă, într-un costum larg de flanelă albă subțire, vopsită în roșu neon, verde și galben, și încinsă cu un cordon lat din mătase neagră. Părul cândva negru cădea în valuri îngrijite peste umeri, lung și cărunt. Fața bronzată, ușor ridată, ca un vechi pergament fin, era nemachiată, deși ușor rujată într-o subtilă nuanță roșu-argintiu, cu sprâncenele negre, deasupra unor ochi adânci, deveniți parcă mai dramatici prin fardul întunecat de pe pleoape, încadrați de ochelari metalici.

La o femeie mult mai tânără Bobby ar fi găsit efectul sexy, deși trebuia să recunoască faptul că pentru o doamnă în vârstă, Glorianna O’Toole avea încă o înfățișare atrăgătoare. Cu riduri și păr cărunt sau nu, era greu să ți-o închipui ca pe o bunică.

— Am lucrat la „Drumul”! zise Sally luminoasă. Împreună am făcut înregistrări minunate. Își înclină subtil corpul în direcția lui Bobby. A fost ceva ca... de farmacie...

Glorianna O’Toole se uită la Acnee, măsurând-o din cap până-n picioare. Apoi îl privi la fel și pe Bobby, și ridică spre el o sprânceană, complice.

„În niciun caz!” îi transmise indignat Bobby, telepatic.

— Ai ceva proiecte pentru noi? zise el, hotărât să ducă discuția pe un ton neutru, spre un subiect strict profesional.

Glorianna se așeză pe cel mai apropiat scaun dintre cele răspândite prin studio și scoase un teanc gros de tipărituri dintr-o geantă de piele de șarpe. Bobby aşteptă până când Sally îşi trase un scaun şi se aşeză în stânga ei, înainte ca el să-şi pună scaunul în dreapta Gloriannei, aşezându-se astfel, discret, cât mai la distanţă de Sally.

— Adică astea? zise Glorianna, fluturând hârtiile pe sub nasul lor. Nenorocirile astea demografice de la Departamentul de marketing? Schițele astea penibile date de idioții ăia?

Zâmbi dulce.

— Dă-le-n mă-sa! spuse la fel de dulce, azvârlind proiectele peste umăr grămadă pe podea.

Bobby se holbă la ea aiurit.

— Nici măcar nu vrei să CITESC profilurile psihice sau planurile demografice? Visase la o asemenea clipă de şapte ani, iar acum, când sosise, se simțea dintr-o dată pierdut. Cum crezi că pot să-ncep fără astea?

Glorianna O'Toole ridică ochii în tavan, într-un gest teatral.

— Mă fut! urlă ea. Uite ce e – zise, privindu-l exasperată – dacă idioții de sus ar avea habar despre cum se face un adevărat star rock, ar mai plăti ei o nebună bătrână ca mine s-o facă pe Svengali{56} cu doi puşti?

— Adică, despre cântece? întrebă Sally din Valley.

— Eşti operatoare pe VoxBox, nu-i aşa? zise Glorianna O'Toole, arătând către VoxBox-ul din încăpere. Eşti în stare să faci gunoiul ăla să cânte ca o orchestră simfonică de rock, să cânte precum Corul Mormonilor?

— Ei bine, da... scânci Acneea jenată. Dar aş avea nevoie măcar de specimenul de voce şi de ceva versuri, eu fac doar MUZICA. Cineva trebuie să-mi dea, ştiţi, cuvintele şi parametrii...

Glorianna O'Toole sări în picioare şi se-nvârti în faţa lor în cercuri mici, agitând un deget către ei pe măsură ce vorbea, ca un profesor neînduplecat pedepsind doi elevi nepregătiţi. Dar niciun profesor pe care-l avusese Bobby nu făcea un asemenea tărăboi...

— Nenorociri demografice! Profiluri psihice! Specimene de voci! Parametri! Parc-aţi fi refugiaţi din Silicon City, nu rockeri! Să spunem lucrurilor pe nume, puştime, nu sunteţi aici să faceţi maculatură după proiectele de la „Muzik", nu munciţi pentru idioţii de sus, acum munciţi pentru mine, iar eu sunt aici să vă spun că trebuie să dovediţi lumii că,

pe lângă căcatul ăla de magii, maşinării, vrăjitorii, voi, două mici genii, puteţi face şi rock adevărat!

Mânia Gloriannei slăbi iute.

— Uite ce-aţi făcut – zise ea cu un oftat melancolic. M-aţi făcut să urlu şi să delirez ca un fascist! Haideţi, haideţi – spuse apoi, împingându-i spre echipamentul lor, ca pe nişte puişori neascultători. Pe cai şi daţi-i drumul, hai să văd ceva improvizat, la nimereală! Tot ce vă cer este să ne simţim bine. E doar „rock and roll”!

Sally Genaro conectă VoxBox-ul, cu un gol în stomac pe care gogoaşa cu jeleu din care ronţăia nu reuşea să-l umple. Glorianna O'Toole stătea pe un scaun înalt în spatele ei, pentru a vedea mai bine peste umărul lui Sally, făcând-o să se simtă mai crispată decât era.

Trecuse o săptămână de când începuse „Proiectul Superstar” şi avea sentimentul clar că nu va ieşi nimic.

Într-un fel, aceste înregistrări semănau cu zilele de demult, cu „Razor Dogs” în garajul Lui Cliff Jones, repetând împreună să scoată un cântec nou, sau chiar două, pentru spectacolul de week-end.

Dar „Razor Dogs”, deşi ciudaţi, erau cei puţin o trupă. Cliff scria marea majoritate a textelor şi cânta toate cântecele ca solist vocal, aşa că nu se punea problema să scoţi voci prin „analog input” sau specimene şi să încerci să le potriveşti la vreo AP nenorocită pe un ecran de orgă de imagini.

„Razor Dogs” nici măcar n-aveau organist de imagine. Imaginea lui Cliff era emblema trupei, şi făcuse totul prin el însuşi. Un costum argintiu strâns pe corp, cu picioare păroase de animal şi o coadă stufoasă, lungă. Craniul ras era vopsit negru, iar creasta păroasă lăsată pe mijlocul capului era pictată bleu-oţel şi dată cu fixativ înaintea fiecărui spectacol, arătând ca o lamă de cuţit. De obicei cânta cu o proteză de colţi din plastic, care dădea să-i cadă din gură de fiecare dată când urla de-adevăratelea.

Singurele intervenţii de procesare pe care le făcea Sally erau un număr limitat de efecte speciale, în principal urletul lupilor însetaţi de sânge şi hârâitul roboţilor înghiţitori de metal dur, care erau amprenta lui „Razor Dogs”.

„Razor Dogs” puteau fi o soluţie pentru ea, deşi Cliff şi Kark o tratau ca pe o fiinţă umană numai când voiau să le sugă pula, aşa că nu s-a

gândit de două ori, când „Muzik, Inc.” i-a oferit un contract fără ei; dar cel puțin ei fuseseră o trupă, în care Sally își avea locul ei.

Și, într-un fel, lucrul la „Uzină” nu era chiar atât de diferit de cântatul cu „Razor Dogs”, exceptând faptul că nu trebuia, din fericire, să cânte în fața publicului, pe viu.

Lui Sally îi plăcea să lucreze la VoxBox, dar urâse întotdeauna concertele pe viu, ascunsă în spatele VoxBox-ului ei, în timp ce Cliff și Karl dansau în lumina spotului, asta în eventualitatea că barul în care cântau avea așa ceva, care să și funcționeze. N-ar fi pus spotul pe ea nici măcar pentru cele câteva măsuri când făcea corul pe vocoder, și asta era una dintre miile de nedreptăți pe care i le făceau băieții, dar niciodată n-a îndrăznit să se plângă.

Așa încât, oricât ar părea de ciudat, lui Sally îi PLĂCEA slujba ca maestră VoxBox la „Uzina de Muzică”. Producătorii îi dădeau versuri de la mercenari, specimene de voci, formule ritmice, parametri stilistici, și uneori chiar linii melodice, de la departamentul de cercetări, și tot ce avea de făcut era să le transforme în cântece, câte o pistă pe rând. De multe ori avea câte o înregistrare pe viu a unui cântăreț real, și când făcea voci din scârțâituri se iveau acești adevărați oameni de știință care-i spuneau ce vor, în funcție de parametrii vocali ai cântărețului.

Uneori, când lucra cu vreo doamnă sexy cu o voce ca a unui operator de telefon, cu o totală neîndemânare de a ține tonul, sau măcar să urmărească măsura, Sally ar fi dorit să sară acolo și să-i ia locul.

De fapt, dacă orice voce era un „input” neutru pentru circuitele vocoderului, atunci de ce n-ar fi fost bună și a ei? Ce dacă vocea ei vulgară era dură și pițigăiată? Putea cânta o linie de bază în microfon, ca oricare dintre frumoasele cretine pe care ei le foloseau drept copertă de disc, și odată pusă în „analog input”, o putea transforma în orice voia. Putea s-o filtreze, s-o amplifice, să-i dea înalte sau joase, s-o multiplice, s-o atenueze, s-o ascută, să adauge terțe, s-o sincronizeze cu solo-uri instrumentale, iar pe partea cealaltă a VoxBox-ului ieșea cântecul unui înger sau al unui demon electric, perfect și ca măsură și ca intensitate.

Și de fapt o lăsaseră să facă așa pe două discuri A.P.: Lady Leather și Velvet Cat folosiseră parametrii vocali dați de cei de la cercetări, dar vocea vulgară „input” era a lui Sally. Firește că nimeni nu voia să folosească corpul ei măcar pentru o încercare de înregistrare video! Los Angeles-ul era plin de tipe seducătoare care-și puteau agita Țâțele și

Cururile mult mai bine decât ea şi, nu mai e nevoie s-o spunem, aveau şi ce mişca! Iată de ce prefera lucrul cu Lady Leather şi Velvet Cat decât cu procesarea pe viu. Sally era de acord ca A.P. să înlocuiască stelele rock. Dacă EA nu putea fi o adevărată stea rock, atunci de ce să fie altcineva?

Aşa încât a fost cu adevărat fericită când au angajat-o în „Proiectul Superstar" mai întâi pentru că voia ca ideea să izbândească, apoi pentru că se pricepea la procesare şi, nu în ultimul rând, pentru că era implicat şi Bobby Rubin în proiect. Firește, Bobby nu avea un corp perfect, cu umerii lui aduşi, costeliv, cu nasul lui prea mare, cu părul lui ca un smoc negru, dar se îmbrăca bine, avea ochii mari, căprui, un zâmbet atrăgător...

Fusese o chestie lucrul cu el la „Drumul...", era ca şi cum ar fi inspirat-o, i-ar fi dat suflet, dar nu mai mult de-atât, din păcate... De fiecare dată când îl invitase la ea, Bobby se scuzase, şi de câte ori încercase să-i transmită ceva prin limbajul trupului, el fusese prea ruşinat să-i răspundă. Asta o şi emoţionase; înţelegea că băiatul ăsta nu era chiar un seducător; se vedea cât de excitat era, prefăcându-se că ignoră fiorii sexuali, probabil îi era teamă că nu e prea priceput, dar dacă vreodată ar fi reuşit să-i sugă pula, aşa cum se perfecţionase ea în parcuri sau pe pernele maşinilor în Valley, atunci ar fi pus stăpânire pe el.

Dar vai, terminaseră lucrul la „Drumul..." înainte să calculeze ea cum să-i învingă timiditatea; însă „Proiectul Superstar" suna ca ceva care o să dureze mai mult de o săptămână, şi în mod sigur va ajunge să-i bage mâna în pantaloni în timpul lucrului.

Sau cel puţin aşa credea, când începuseră treaba, luna trecută.

Dar aşa cum aceste întâlniri în studio nu reuşiseră încă să declanşeze acea secretă alchimie muzicală, tot astfel nu apărea nicio alchimie intimă între ea şi Bobby Rubin. De fiecare dată când Sally încerca să fie măcar PRIETENOASĂ, el se retrăgea între sculele lui, sau făcea vreun comentariu stupid pentru a-şi masca stânjeneala.

Sally îşi trecu mâinile la întâmplare peste keyboard-ul ei principal. O temă pe chitară electrică răsună în difuzoare. „Bomp ba-pa-dupa-ba-doom-pam-bom" – cântă în microfonul ei, băgând tema în memoria RAM. Oscilă între subsonice şi supersonice. O transformă într-un bass puternic cu un chip standard ROM. O multiplică într-un cor, apoi adăugă o voce de femeie cântând tema, într-un contralto puternic. Stocă tema

chitarei electrice, tobele, tamburina bass, chitara armonie, și orga, apoi cântă pe keyboard câteva măsuri rezultate din suprapuneri.

— Minunat, spuse Bobby sec. Corul Tabernacolului lui Bo Diddley alături de „Fantoma de la Operă".

— Bobby! mârâi Sally. Încercam doar sculele.

De lângă instalația orgii de imagini, Bobby o privi blând.

— Hai, nu zău! zise, adresându-i un zâmbet afectat, sexy. Doamne, tocmai credeam că, în sfârșit, ne iese ceva. Am și făcut, între timp, o înregistrare vizuală. Vrei să vezi?

Fără să mai aștepte răspunsul, roti unul dintre monitoare spre ea și declanșă comanda de playback. Mai mulți Bo Diddley dansau pe scena unui teatru de operă, în timp ce Lady Leather, cu o jupă de balerină, se balansa pe un lujer de viță, după care începu să plutească deasupra publicului în haine de seară.

— Oh, Bobby! strigă Sally, cu un fel de chicoteală și un suspin de exasperare.

— Stați o clipă, copii! spuse Glorianna O'Toole de pe scaunul din spatele lor. Poate iese ceva de-aici.,

Ochii lui Bobby îi întâlniră pe ai lui Sally într-unul din rarele momente de contact direct.

— Sally, șterge solista, pune-i vocea masculului negru, taie multiplicarea, urcă o juma' de octavă, și dă-mi s-ascult lent și ușor, numai cu sax și pian.

— Vorbiți serios?

— Ascultați-mă, spuse Glorianna. Cred că mi-a amintit de cineva cunoscut. N-ajungem la niciun rezultat cu cântece sau imagini, așa că mai bine ne-am concentra pe o voce...

Sally ridică din umeri și schimbă parametrii. Poate că Mama Nebună avea un pont. De fapt, toți trei se cam învârtiseră în cerc. Fără versuri sau o voce de solist pe care să lucreze, tot ceea ce fusese în stare să facă Sally erau aranjamente complicate de tonuri întâmplătoare care-i treceau prin cap, iar fără cântece sau măcar specimene de voci, toate vocile pe care le încerca păreau a imita cântăreți cunoscuți; fără muzică, specimene vocale, sau măcar o voce pe care să lucreze, înregistrările video ale lui Bobby erau niște prostii video.

Și cu toate că Sally ȘTIA că mercenarii și departamentul de cercetări aveau pentru ea grămezi de versuri și specimene, Glorianna O'Toole le

ținea pe toate în geanta din piele de șarpe, refuzând până și ea să le consulte, atâta timp cât nu înregistrează ceva din suflet". Sally porni un playback. „Bomp-ba-pa-dupa-ba-doom-pam-bom", un ton baritonal de pian și un sax siropos.

— Cam prea simplu...

— Mda – încuviință Sally, și modifică puțin înregistrarea vocală, băgând subtonuri de supradublare chiar în spatele notelor înalte, dublându-le cu supraacute simulate, la limita suportabilului.

„Bomp-ba-pa-dupa-ba-boom-pam-bom". Vocea era acum mai puternică, deși ușor stridentă, oarecum dementă. Aproape sexy. Glorianna sări de pe scaun și veni mai aproape în spatele lor.

— Poate mai nazal, nu?... îi sugeră lui Sally. Bobby, dă-mi repede ceva vizual!

— De pildă ce?

— Un stop-cadru vechi din banca de date, primul care-ți vine în minte.

Bobby ridică din umeri și scoase pe cele patru ecrane o fotografie a lui Albert Einstein.

— Magie curată – spuse Sally, râzând ușor.

— Sincronizează buzele lui Albert cu vocea și hai să vedem dacă-l putem învăța pe bătrânul bășinos să miște – insistă Glorianna.

Bobby încărcă un program de sincronizare într-o mufă de ieșire a VoxBox-ului ei, astfel încât programul să urmărească înregistrarea vocală făcută de ea. Se gândi la ceea ce ar fi vrut CU ADEVĂRAT să-i înfigă Bobby în Cutia de Voce...

„Bomp-ba-pa-dupa-ba-dum-pam-bom" cântă Albert Einstein. Sally chicoti:

— Dă-i un corp superb, Bobby!

Bobby scoase o imagine de culturist și o puse sub capul cu păr alb al lui Einstein.

— Luați-o în serios, puștime, până la urmă ne iese ceva de-aici! spuse Glorianna O'Toole, uitându-se intens la ecran.

— Înnegriți-i părul. Dați-i ceva omenesc. Îmbrăcați-l într-un halat de laborator, strâns pe corp.

Peruca alb-gri a lui Einstein deveni neagră, ca aura unui star rock al anilor '60, un fel de Jim Morrison{57} în halat, cu ochi mari, triști, vii, dar cu fața îmbătrânită a sfântului înțelept al atomului.

— Hei, mormăi Bobby pentru sine, privind ecranul principal și lovind nebunește în keyboard-ul lui, că și cum ar fi fost singur în cameră.

Ridurile lui Einstein dispărură, gâtul i se lungi, sprâncenele stufoase deveniră negre și bine pronunțate. Claia de păr negru arunca reflexe roșietice. Numai nasul și ochii săi calzi, privind drept spre tine, rămaseră la fel, în timp ce Bobby Rubin dădea buzelor, ca un ecou vizual, forma propriului său zâmbet. Bobby îi adresă lui Sally exact același zâmbet ca cel de pe ecran, privind-o țintă.

— Ce spune mediatoarea demografică? Oare îi place asta lui Sally din Valley?

— Nu-mi mai spune așa, Bobby – se răsti Sally.

Ura să-l audă pe Bobby spunându-i astfel. El nu știa că asta o ducea cu gândul înapoi la pubertatea ei cumplită din Valea San Fernando{58}, la fata grasă și acneică.

Tatăl ei cumpărase ieftin o casă cu teren în Pacoima, în rate relativ mici, prin anii ‘70, când se mai putea câștiga un ban ca tehnician aerospațial, astfel încât familia să nu fie azvârlită în stradă, în momentul când a fost nevoit să se angajeze ca simplu instalator de cabluri.

În timp ce colegii ei veneau la școală cu mașinile proprii sau măcar cu un scuter, Sally era obligată să vină cu autobuzul, și pe când fetele blonde se plimbau pe plajă cu prietenii lor, ea mergea la cumpărături ieftine, cu șoldurile ei ca de rață, copleșită de o lume de bunătăți pe care nu și le-ar fi putut permite. Sally din Valley era exact cum nu trebuie să fie o Fată din California – săracă, activă, grasă, ducând o continuă bătălie împotriva acneei.

— TE ROG, nu-mi mai spune așa, Bobby – spuse ea cu un ton plângăcios, simțind c-a fost prea dură, și că poate asta era întrebarea pe care ea așteptase atât s-o audă, iar tot ceea ce fusese în stare să facă a fost să-l repeadă.

Ceea ce-i făcuse lui Einstein o tulburase, și asta pentru că Bobby îi dăduse propriul lui zâmbet și, cum s-ar zice, în spatele acelui surâs batjocoritor se ascunde un tip sensibil, privindu-te așa cum numai el știe să privească.

— Lasă-mă să-ncerc să-i dau ceva după care să danseze – spuse Sally, revenindu-și din stânjeneală, înapoi în lumea VoxBox-ului, unicul ei iubit din plastic care, încă din acele prime clipe magice de la petrecerea

cretină de la Timmy Knight, îi dezvăluise „răţuştei celei urâte”{59} visul ei tainic de regină a rockului.

Timmy era cântăreţ pe VoxBox într-o trupă căcăcioasă din liceu. Vox-ul lui era un model simplu, de duzină, şi Sally, ignorată, ca de obicei, de băieţi, se trezi jucându-se pe instrument. Ceva mai târziu îşi dădu seama că a cântat pentru nişte spectatori improvizaţi, plăcut surprinşi. Târziu de tot, când trupa era băgată adânc în petrecere, au lăsat-o şi pe ea să cânte o piesă.

Când s-a terminat petrecerea, ştia că trebuie neapărat să aibă un VoxBox numai al ei.

Ceea ce a trebuit să facă pentru a obţine banii a fost şi degradant, şi amuzant, pentru o fată grasă, frustrată, care nu rămăsese virgină numai c-aşa a vrut ea. Luă obiceiul de a merge la agăţat departe de casă şi, întrucât nu făcea mare ispravă cu aspectul ei fizic, deveni expertă în supt pula.

Şi în timp ce sugea toate acele pule anonime, pentru doar câţiva dolari, se simţea ieftină şi murdară, dar îi plăcea faptul că era dorită şi pură în acelaşi timp, redusă fiind la un obiect sexual ieftin, pe de o parte, făcând-o totuşi pentru o cauză nobilă, pe de altă parte.

Ciudat lucru, simţea şi acum un fior ca atunci, privind visătoare la imaginea de pe ecran, la creatura charismatică cu ochi trişti de sfânt, cu zâmbetul lui Bobby, lăsându-şi degetele să vorbească pentru ceea ce simţea între picioare. Înainte de a-şi da seama ce face, scosese deja câteva înregistrări instrumentale multiple.

O temă tânguitoare, distorsionată, cu o reacţie stridentă pe chitară, ca un mascul excitat cerşind dragoste, apoi o temă limpede, generată de un enorm clopot de biserică, ridicând-o apoi cu o octavă, dându-i un vibrato, astfel încât să sune ca un corn.

Cântă câteva măsuri lente dintr-o vechitură de cântec, care păreau cumva potrivite, în microfonul ei de intrare, apoi le sincroniză cu tema instrumentală, le trecu prin programul de voci, şi în final reluă totul prin ieşirea keyboard-ului:

Suntem îndrăgostiţii zodiei nefericite,
Suntem fraţi şi surori, suntem îndrăgostiţii zodiei nefericite,
Ne vom întâlni iar aici...

cântă o voce baritonală de mascul excitat, în timp ce tema instrumentală suna ca o dorință pură de copil.

— Perfect! decretă Glorianna O'Toole. Acum să-l vedem pe Albert cântând și dansând.

— Stai o clipă, am și eu ceva idei, lasă-mă să bag fundalul și încă ceva pe ici-colo, să-i dau ceva bobină... – chicoti Bobby rotind monitorul lui Sally, astfel ca ea să nu poată vedea ce face, și lucrând ca un apucat pe keyboard, un minut sau două. O.K. – spuse el în sfârșit, băgându-și dreapta într-o „joyglove" și lăsând-o pe Sally să vadă iar monitorul – și un, și doi, și trei...

Sally derulă mixajul anterior, sincronizându-l pe cântecul ei de dragoste, în timp ce Bobby reduse figura pe ecran, prin „joyglove".

Tânărul în halat de laborator, cu ochii lui Einstein și cu zâmbetul superior al lui Bobby, avea acum caricatura ridicolă a unei bobine așezată ciudat peste coama de păr negru strălucitor, cu dungi roșii, ca o cască de la un scaun electric demodat, împodobită cu o mulțime de fire din care ieșeau scântei. Bobby pusese ca fundal un stop-cadru colorat din „Mireasa lui Frankenstein"; un cordon de alimentare lung venea de la chestia de pe capul figurii din ecran la instalația savantului nebun, pe masa căruia zăcea un trup de femeie, legat cu benzi metalice, conectate la mașinăria ce arunca fulgere.

Suntem îndrăgostiții zodiei nefericite...

Tânărul savant nebun făcu o mișcare gen Elvis, împingându-și bazinul spre fata de pe masă, în timp ce din mașinărie scânteile țâșneau și sfârâiau în jurul plasei metalice din părul lui.

Suntem frați și surori...

Fata de pe masă se convulsiona spasmodic, în ritmul muzicii, și aura scânteietoare din jurul capului tânărului Einstein fulgera și lumina odată cu sunetele înalte și tânguitoare ale chitarei.

Suntem îndrăgostiții zodiei nefericite...

Tânărul Einstein dansa aplecat peste iubita sa electrificată, și o îmbrățișa într-o explozie de fulgere și scântei, în timp ce ea sări brusc în picioare și rămase în brațele lui, cu ochii goi, pe ultima măsură...

Ne vom întâlni iar aici...

Bobby Rubin râse generos.

— Băga-mi-aș! exclamă Glorianna O'Toole.

Lui Sally îi țiuiau urechile, buza de jos îi tremura, și simțea un val de căldură inundând-o.

— Ce înseamnă ASTA? spuse cu un scâncet bosumflat.

Bobby ridică din umeri nevinovat:

— Ceva ce mi-a trecut mie prin cap. Care-i problema, Sally, fetele din Valley n-au simțul umorului?

— Dar prostănacii din New York nu știu nimic altceva decât SĂ ȘI-0 IA LA LABĂ? aruncă ea fără măcar să se gândească, și regretă imediat când îl văzu încruntându-se și crispându-se.

— Mai pune-o o dată, iar voi doi lăsați-o moartă! zise Glorianna, pășind între ei și privind ecranul. Aici e rock'n'roll! Clătină meditativ din cap când secvența porni iar. Sau în orice caz, varianta Disney... Cum îl botezi? îl întrebă pe Bobby.

Bobby dădu din cap a lehamite:

— Nu-i treaba mea!

— Willy-Cap-de-Sârmă? sugeră Sally pe un ton serios, încercând s-o dreagă.

— Nu prea știi demografie, Sally! zise Bobby pe un ton oarecum împăciuitor. Ăștia cu creierii arși n-au bani să cumpere discuri. Amândoi priviră la Glorianna O'Toole, care stătea între ei, uitându-se la stop-cadrul de pe ecran, cu o expresie stranie pe față, ca și cum ar fi mâncat ceva ciudat și nu putea spune dacă i-a plăcut sau nu.

— Nu vă uitați la mine! zise într-un târziu. O fi treaba mea să vă ajut să duceți la bun sfârșit prostia asta, dar în ceea ce mă privește, rămân la părerea mea: orice AP e la fel de rea ca cealaltă. Dar dacă aș fi unul din idioții de sus, cred că aș fi și eu de acord că bătrânul Albert are aici tot atâta forță ca, să zicem, Mucho Muchacho sau Velvet Cat. Voi doi ați mai lucrat mizerii de-astea și înainte, ce ziceți, să-l arătăm celor de la marketing și cercetare?

— Mie chiar îmi place vocea! recunoscu Sally oarecum în silă. Dac-aș avea niște versuri bune, cred c-aș putea face o înregistrare ca lumea. Și el e chiar drăguț...

— Un savant nebun rock! râse Bobby. E o tâmpenie, și în cazul ăsta tâmpiți sunt și mercenarii, dar și proștii care cumpără mizeria asta, nu-i așa? Măcar avem ceva să le-arătăm idioților de sus; asta ca să ne justificăm salariile...

Glorianna dădu din cap mâhnită.

— Oameni buni, uitați-vă la noi – zise ea disprețuitor. Cât spirit, cât entuziasm, ce atitudine minunată față de public!

— Mda, îi răspunse Bobby sec – atunci ce caută o Fată Bună ca tine într-un loc ca ăsta, Glorianna?

Glorianna îl privi ca o pisică bătrână.

— Poate că îmi place murdăria – zise ea brusc.

— Și poate că ai nevoie de bani, ca noi toți – sugeră Bobby.

Fața ridată a Gloriannei se destinse.

— Poate. Dar poate că la capătul acestor prostii e ceva pentru mine, ceva pe care voi sunteți prea tineri ca să-l înțelegeți.

— Încearcă-mă!

Glorianna O'Toole îi aruncă lui Bobby o privire din adâncurile ei cele mai intime, din ochii ei mari și verzi, un rânjet provocator, încât dacă n-ar fi fost atât de bătrână parcă i-ar fi spus:

„Poate o s-o fac!"

Ochii lui Bobby se măriră pentru o clipă, apoi imediat își schimbă privirea cu o expresie atât de stânjenită pe chip, încât Sally înțelese că și el simțise ceva...

„Rahat!" gândi Sally. „Dezgustător! Cum poate să-și închipuie baba asta că Bobby și-ar putea dori vreodată s-o facă cu EA?" Desigur, amândoi se gândiseră la asta, numai că Glorianna se comportă în clipa următoare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Devenind imediat omul de afaceri, ridicând telefonul și întorcându-se la scaunul ei.

— Înregistrăm pe disc, le spuse. Iar eu o să-i spun lui Billy Beldock că avem, în sfârșit, ceva pentru mercenari și pentru cercetări.

Când Sally își încărcă pista audio prin videorecorderul lui Bobby, ascultă iar cântecul ei de dragoste transpus electronic, prin buzele lui zâmbitoare, pe care le pusese AP-ului de pe ecranul monitorului. Ochii calzi și inteligenți ai lui Einstein păreau să privească dornici în ochii ei, înfrumusețându-i expresia feței, când țopăia ca un Mick Jagger{60} întinerit în jurul miresei cu creierii arși. Privi peste umăr la Glorianna O'Toole, fragilă, căruntă și ridată, într-un compleu larg și ușor de

mătase roșie, care îi ascundea trupul îmbătrânit, dar cu vibrația elegantă a unei femei care știuse ce înseamnă să fii sexy și frumoasă, uitându-se sigură la tine, cu ochii ei verzi, luminoși. Ciudat, dar în clipa aceea ar fi vrut să schimbe locul cu Glorianna O'Toole, fără ezitare, numai pentru a cunoaște amintirea de a fi fost frumoasa regină a rock and roll-ului, regină care niciodată nu va fi sărmana Sally din Valley, cea grasă și plină de coșuri. Trase cu coada ochiului la Bobby care privea spre ecranul monitorului cu o ciudată expresie copilărească, parcă sincronizată cu ceva din adâncul ei, și pentru o clipă îi unea cu o emoție de dincolo de poftele ei.

Suntem îndrăgostiții zodiei nefericite.

Pentru că așa cum ea niciodată nu va fi o regină sexy a rock and roll-ului, tot așa nici micul prostovan Bobby, în ciuda jignirilor pe care i le arunca, nu va fi niciodată seducătorul pe care-l crease pe ecran.

Suntem frați și surori...

„Oh, da, suntem, Bobby Rubin" gândi ea. „Ești un alt rățoi singuratic, exact ca mine."

Suntem îndrăgostiții zodiei nefericite...

Dar dacă tu mi-ai da voie, ți-aș arăta cum e să fii lebăda cea frumoasă!

Ne vom întâlni iar aici.

ÎNTOARCERE LA NEW YORK61}

KAREN GOLD făcuse tot ce-i spuseseră părinţii pentru a redobândi nivelul clasei lor de mijloc, pe care-l cunoscuseră şi-l pierduseră, dar totul ieşise pe dos.

„Doar nu vrei să te-ngropi pentru toată viaţa aici, în Poughkeepsie, nu-i aşa?" o întrebase maică-sa când intrase în liceu.

Firește că nu!

În ce-o privea pe Karen, acest orăşel, la vreo şaptezeci de mile nord de Manhattan, era ca Siberia, pentru că avea amintiri de neuitat despre primii nouă ani ai vieţii petrecuţi în Upper West Side, în Manhattan, într-un apartament de cinci camere cu vedere spre Parcul Riverside şi Hudson, iar în jos, spre Jersey. Două block-uri spre est, era Broadway-ul cu reşedinţele vedetelor, restaurante, cu forfotă nebună şi minunate arome, unde mergea la cumpărături de două-trei ori pe săptămână, împreună cu mama ei.

În week-end-uri, Mămica şi Tăticul o duceau în Central Park, sau la Muzeul de Istorie Naturală, cu sălile lui nesfârşite de animale împăiate şi vestigii stranii, sau la Planetariumul Hayden, sau chiar la vreo piesă de teatru, şi apoi mâncau cu beţigaşe într-un restaurant chinezesc.

Avea prieteni tot ca ea la şcoala particulară unde mergea. Când vremea era frumoasă, se jucau în parc, zburdând în iarbă, primăvara şi vara, sau bătându-se cu bulgări de zăpadă, dându-se cu săniile şi făcând oameni de zăpadă, iarna.

Ce-i drept, pubera Karen îndurând exilul în gulagul din Poughkeepsie ştia că amintirile ei din Manhattan erau înfrumuseţate de faptul că, într-un fel, ea nu păşise niciodată dincolo de vreo Zonă. Erau paznici minunaţi, cu mitralierele lor impresionante, peste tot în Upper West Side. Patrulau prin parc, o însoţeau de la şcoală împreună cu colegii de clasă, ţinând la distanţă tentaţia orbitorului Broadway, îndepărtând orice golan, despre care taică-său adesea o avertiza. Excursiile în împrejurimi se făceau în taxi, şi întotdeauna în locuri de întâlnire unde mişunau paznicii dătători de siguranţă. Părinţii ei nu circulaseră niciodată cu metroul, şi nici ea nu călcase vreodată în aşa ceva.

Dar părinţii îi promiseseră că atunci când va intra în liceu i se va îngădui să umble oriunde în zona Upper West Side, de capul ei, şi chiar să se ducă cu prietene şi băieţi DRĂGUŢI, cu bani destui, la toate filmele

minunate, restaurantele și parcurile din celelalte zone sigure ale Manhattan-ului, cu condiția, desigur, ca întotdeauna să circule în taxi și niciodată să nu treacă dincolo de raza vizuală a minunaților paznici.

Din păcate, Mama își pierduse slujba la „Departamentul de Servicii Sociale", atunci când vasta birocrate a fost distrusă în timpul crizei post-INFLAȚIE, și Tata la fel, câteva luni mai târziu când Simon Schuster eliminară două treimi din departament, pentru a se putea menține pe linia de plutire și, cu două luni restante la chirie, erau pe punctul de a fi evacuați și reduși la mâncarea săracilor, când Theodore Gold obținu, în mod miraculos, o slujbă ca agent de asigurări în Poughkeepsie.

Așa încât, în loc să ducă viața fantastică din Manhattan-ul de vis care i se promisese pentru cea de-a treisprezecea aniversare, Karen se trezi intrând în adolescență ca într-un exil din New-York-ul de aur al închipuirii ei, printre acești mitocani.

— Nu, Mamă, nu vreau să-mi petrec restul zilelor aici, în Poughkeepsie!

Mami înțelegea. Crescuse în Brooklyn Heights și mersese la colegiu la New York University în Village, își luase gradul la Berkeley, și fusese chiar un fel de hippie, consumând droguri și frecventând probabil orgii, înainte de a se mărita cu Tati, și de a se muta în strălucitorul Upper West Side. Și acum iat-o, cu tot cu diplomă, și cu toate acele minunate amintiri, sortită să-și petreacă restul zilelor ca o gospodină în „minunatul" Poughkeepsie.

Pentru singurul ei copil, orice, în afară de asta! „Trage tare, Karen!" îi spusese fiicei. "Singura ta salvare este o bursă la colegiu." Karen și-a făcut cu prisosință datoria în liceu. Oricum, erau puține distracții în Poughkeepsie. Fetele n-aveau nimic în cap, iar băieții erau nătărăi; pe lângă asta, ultimul lucru pe lume pe care și-l dorea era să dea peste un prieten care s-o convingă să mai rămână în orașul ăsta un minut mai mult decât trebuie.

Calificativele și SAT{62} nu erau destul de bune pentru a obține bursa visată la NYU{63}, dar reuși să obțină o bursă la Rutgers. Și cum Rutgers era în Jersey, existau băieți cu mașini, sau măcar cu bani pentru tren, și Karen, cu părul ei bogat, galben ca mierea și trupul zvelt, cochet, arăta atrăgătoare când voia, și-l făcea pe oricare din ei să înțeleagă că o excursie la New York era un mijloc sigur de a se culca cu ea.

Astfel, Karen deveni o frecventă aventurieră de o zi în Manhattan, în timpul anilor de colegiu. Cei cu care se întâlnea o duceau la teatru, restaurante scumpe sau cluburi de lux, dacă-și puteau permite, sau la filme, vizite prin galeriile de artă din Soho, Chinatown, și baruri de pe Second Avenue. Fuma drog, priza praf, din când în când bobină, culcându-se fără probleme cu oricare băiat prezentabil care o însoţea în viața de noapte din Big City, pe banii lui. De la fiecare după valoare, fiecăruia după nevoi.

Iubea Manhattan-ul cu o pasiune mult mai adâncă și mai pură decât simțise oricare dintre studenții de ia Rutgers cu care avusese aventuri de-o zi. Chiar atunci când vedea în New York lucruri care depășeau cu mult limitele estetice ale amintirilor copilăriei ei nevinovate – block-uri de clădiri în ruină, golani zdrențăroși, sălbatici, zăcând în aşteptarea vreunui naiv, dispensarele cu mâncarea săracilor, gunoaiele, noroaiele, șobolanii – astea toate le observa însă mai mult de la adăpostul unui taxi, sau în cel mai rău caz sub ochii paznicilor sau copoilor, nici atunci nimic nu-i putea influența gustul pentru acest oraș.

Cât privește strădania ei la Rutgers, aceasta era îndreptată obsesiv către unicul țel de a-și asigura după examene o slujbă, orice fel de slujbă, care i-ar fi permis să poată locui în Manhattan.

Asta ar fi însemnat cam douăzeci de mii de dolari cash, ca să intre într-un apartament în comun și vreo două mii pe lună pentru cheltuieli.

Începu să strângă bani în anul doi de studenție, traficând bobină. Nu era nici așa de periculos și nici așa de profitabil pe cât se spunea. Erau o grămadă de amatori de bobină la Rutgers, și destui golani care să-i ofere o primă de douăzeci la sută, sau pe-aproape, ca să facă rost de o piesă de vrăjitorie recentă, în călătoriile ei la New York, printr-o groază de localuri de lux din Manhattan, unde traficanții străzii aveau acces să dirijeze exact acest gen de afaceri. Astfel, azi o sută, mâine două, încet-încet, acumulă capitalul necesar, trăind însă ca o sărăntoacă.

Alegerea unei cariere care să-i aducă cei 2.500 de dolari pe lună, ca să poată supraviețui în Manhattan, era totuși o hotărâre mai dificilă.

Înclinațiile ei se îndreptau către subiecte bazate în general pe talent verbal. Îi plăcea să citească „fiction”, istorie, psihologie, să ia cuvântul la ore, să scrie. Era prima la istorie, literatură engleză, compunere. Știința, matematica, orice alt mediu implicând computere, muncă de laborator, sau rezolvarea unor probleme, erau piedici în drumul ei.

În adâncul inimii, visa cu ochii deschişi să devină profesoară, avocat, ziarist, chiar romancieră sau poetă.

Tati era însă de altă părere; profesorii erau plătiţi cu salarii mizere, dacă, firește, aveau o slujbă; ziariștii de presă scrisă sau radio-TV treceau prin ani lungi de sclavie în Peorie sau Akron, înainte de-a putea măcar VISA să obțină vreo slujbă în New York, iar mansarde numite pompos „ateliere", în care răbdai de foame ca scriitor sau poet, erau în Manhattan mai mult de jumătate de milion.

Așa încât ascultă strângând din dinţi sfatul înţelept al părinţilor, transpiră din greu patru ani în știința computerelor, specializându-se în word-processing, printing, bancă de date și memorie, bibliotecă, unde măcar matematica era minimă iar talentul ei verbal maxim, sperând într-o slujbă gen editor, de unde să-și croiască drum către lumea managerială.

Ca absolventă, după trei luni de navetă din Jersey pentru a bate străzile, și un week-end în pat cu funcţionarul care făcea angajări, izbuti să obţină o slujbă de 4.500 de dolari pe lună, transformând tipare de îmbrăcăminte în instrucţiuni pentru roboţii industriali, într-o fabrică mizeră de cămăși de pe Str. 31. Era o muncă de rahat, într-adevăr, și după reţineri salariul în mână era cam 3.300 de dolari pe lună, dar se putea și mai rău, așa cum era pentru mulţi dintre colegii ei de clasă, care subzistau cu mâncarea săracilor în Passaic sau trafic de arme în Venezuela.

Avea deci o slujbă în Manhattan, și chiar avusese bafta să împartă cu încă doi inși un apartament în Str. 27 Est, unde partea ei de plată era 2.200 dolari pe lună și unde putea dormi singură în living, având în vedere că Bill și Martha, tovarășii ei de apartament, dormeau împreună. Reușise în fine să obțină mult doritul statut de new-yorkeză, și orașul i se întindea ca o masă bogată în față.

În primele șase luni hoinări prin barurile și localurile „déclassé"{64} de pe First și Second Avenue, unde doamnele aveau acces liber, încercând să dea peste Domnul cel Minunat sau măcar peste Domnul cel Bogat, care-ar fi cufundat-o în adevărata high-life, la care aspira, dar la care nu putea ajunge. Și încet-încet, își dădu seama că indivizii întâlniţi prin locurile astea erau mai mult sau mai puţin în situaţia ei, agățându-se de vreo slujbă mizeră, locuind trei sau patru la un loc, visând, frustraţi, să devină prin cine știe ce minune „Prinţ al Orașului".

Așa că începu să economisească bani pentru a-și cumpăra intrarea în localurile de lux în Soho sau Village, ca „Templul Judecății de Apoi” sau „Visul American”, unde se spunea că mișună asemenea prinți ai New York-ului. Și erau într-adevăr o grămadă de scorțoși în asemenea locuri, în căutare de aventuri rapide. Dar și mai mulți erau tipi care trăiau de azi pe mâine, cheltuind cea mai mare parte din bani pe haine scumpe și pe taxe speciale de bar, folosind texte de rahat prin care erau siguri că le cade în plasă vreo prințesă de mahala, sau măcar o bucățică de cur pentru o noapte. Și, firește, erau și plutoane întregi de fete, cel puțin la fel de atrăgătoare ca și Karen și deci exista și o luptă feroce pentru „resursele naturale” disponibile.

În timp ce mânca în restaurante de lux și mai trăgea câte-un praf, din când în când, după optsprezece luni în New York, cu toate căutările ei, Karen muncea tot la fabrica de cămăși, locuind cu Bill și Martha pe Strada 27, și se întreba oropsită când va începe de fapt viața ei cu-adevărat, gândindu-se foarte serios cam care era treaba.

Totuși, se încuraja ea singură, se putea și mai rău.

Avea dreptate.

Bill își pierdu slujba și sfârși prin a ajunge debarasor într-un local al scorțoșilor, undeva la periferie. Deveni din ce în ce mai descurajat și începu să ciupească bobină ieftină. Nu-l mai interesa Martha, care începu să i se plângă lui Karen de impotența lui, în nesfârșite detalii scabroase. Începură scandaluri zilnice, apoi Martha se mută din dormitor pe un pat cu rotile în living, unde o ținea trează pe Karen jumătate din noapte, sforăind ca un cal. Bill începu s-o ia razna, vorbea puțin, se îmbăia și mai puțin, rezistând doar cât să-și păstreze partea din apartament.

Totuși, se putea și mai rău.

Din nou avea dreptate.

Martha își găsi un nou prieten, Greg. Greg era PAZNIC! Un animal mare și oacheș, care rămânea acolo aproape în fiecare noapte și făcea dragoste cu Martha pe patul cu rotile, chiar lângă Karen, care încerca zadarnic să doarmă.

Karen ar fi plecat, nesuportând să fie martora acestor scene oribile, dar, potrivit termenului contractului de închiriere, putea obține înapoi cei 20.000 de dolari numai vânzându-și partea lui Bill sau Marthei, sau

vreunui terţ, cu consimţământul amândurora. Nici Bill, nici Martha n-aveau bani, şi niciun terţ n-ar fi intrat în rahatul ăsta.

Mai mult decât atât, jocul murdar al lui Greg începu să iasă la iveală. Voia şi el o parte în apartament. Bill se prăbuşea văzând cu ochii; era doar o chestiune de timp să-şi piardă total minţile din cauza bobinei ordinare, sau să rămână fără slujbă. Potrivit termenilor contractului de închiriere, dacă unul dintre cei trei chiriaşi nu putea plăti două rate lunare la rând, trebuia ori să găsească un cumpărător care să fie acceptat de ceilalţi doi, sau, dacă nu, partea sa de locuinţă ar fi revenit în următoarele treizeci de zile celor doi parteneri, care erau legal preveniţi să n-o revândă.

În mod normal, pentru a preveni frauda, dacă cumva ceilalţi chiriaşi achitau restanţa, vânzând partea celui de-al treilea, erau forţaţi apoi să-şi asume pentru totdeauna partea lui de rate lunare.

Dar în cazul de faţă, clauza din contract deveni o cale de furt, întrucât Martha se opuse oricărei vânzări a părţii lui Bill, iar Greg avea venitul care-i permitea să preia partea lui Bill de rate lunare.

Se părea că biata Karen îi va avea pe Martha şi Greg colegi de cameră pentru vecie, când Bill fu în sfârşit concediat.

Pe hârtie erau toate bune, întrucât ea ar fi avut acum o jumătate de parte în loc de o treime, dar în realitate cu greu îşi putea imagina o situaţie mai complicată.

Dar se înşela.

Nu numai Bill îşi pierdu slujba.

Ci şi ea.

Un nenorocit făcuse un program care traducea tiparele simple ale unui designer într-un cod direct, destinat roboţilor pentru producţia de haine. Chiar în ziua când au dat-o afară i-au explicat totul. Bagi schiţele într-un cititor optic, un chip cu mostra de cămaşă în computer, specifici mărimile, producţia merge, şi pe dincolo ies dischetele pe care orice dobitoc le poate băga la roboţii de producţie. Software-ul costă mai puţin de 3.000 de dolari, modemul 2.000, cititorul optic 8.000, asta însemnând că, eliminând salariul lui Karen, cheltuielile necesare schimbării s-ar amortiza în mai puţin de trei luni, iar după asta profitul minim al fabricii ar fi de 45.000 de dolari pe lună în plus, şi asta pentru totdeauna.

— Nu e o chestie personală, fetițo, ne agățăm de orice pai pentru a ține măcar o jumătate de pas înaintea chinezilor.

Karen nu spuse nimănui vestea proastă vreo trei săptămâni, timp în care bântui prin birourile de plasare și încercă să nu intre în panică. În mod sigur CINEVA o va angaja. Doar era licențiată în computere, nu?

Pierduse însă din vedere că i-au trebuit trei luni și un futai murdar ca să obțină slujba de la fabrica de cămăși, iar de atunci piața cu oferte de muncă se deteriorase din ce în ce. Slujbele pentru operatorii de computere se desființaseră de la sine, iar cele care rămăseseră erau ocupate de designeri de software supercalificați, care-și dădeau sufletul pe salarii de mizerie, în aceste împrejurări.

Cât despre slujbele de rahat, New York-ul era invadat de o armată imensă de șomeri, astfel încât chiar dacă, printr-o minune, ar fi obținut o slujbă de chelneriță sau femeie de serviciu sau infirmieră într-un sanatoriu particular, salariul ar fi fost atât de mic încât i-ar fi trebuit trei luni de muncă pentru a acoperi o lună de plată a părții ei de apartament.

În disperare, cu o săptămână înainte de a le spune chiriașilor că nu-și mai poate plăti rata lunară, se întoarse acasă în Poughkeepsie și încercă să împrumute bani de la părinți.

Fără speranță. Tati ar fi fost nevoit să vândă automobilul ca să obțină 2.200 de dolari bani gheață. Avea nevoie de el să meargă la lucru și, oricum, peste o lună Karen ar fi trebuit s-o ia de la capăt.

Când Karen reveni în apartamentul ei, duminică seara, hotărî să ia taurul de coarne:

— Mi-am pierdut slujba, mărturisi ea, când toți stăteau pe paturi în living. N-o să pot plăti marți.

Nici Greg, nici Martha, ținându-se de mână pe patul cu rotile, cu zâmbete fericite, nu părură surprinși în mod deosebit de mărturisire. Bill, numai piele și os, cu ochii holbați, trecuse de mult de faza în care mai putea reacționa la ceva.

— Plătesc eu – îi spuse Greg Marthei, imediat, luându-și privirea de la Karen.

— Nu e corect din partea ta, Greg, din moment ce tu nu ai aici nimic, spuse Martha, strâmbând din nas. Bill și cu mine vom acoperi diferența, 1.100 dolari în plus.

Asta îl trezi pe Bill din apatie.

— Hei, eu n-am banii ăştia!

— Uite care-i treaba – se repezi Greg. Vă fac tuturor un serviciu şi cumpăr partea lui Karen. Îi aruncă o privire dură şi rece lui Bill. Ai ceva împotrivă? Bill se uită la el tăcut, vizibil înspăimântat să deschidă gura.

— Eu zic că e O.K. – zise Martha.

— Aţi pus amândoi la cale treaba, nu-i aşa? spuse brusc Karen.

Greg zâmbi tâmp. Dacă ar fi avut acum un pistol la ea, i-ar fi zburat creierii.

— Nici măcar nu vrei s-auzi oferta lui Greg? întrebă mieros Martha.

Karen o privi, fără răspuns.

— Îţi dau 6.000 partea ta, chiar acum – zise Greg.

— Nenorocitule! Ai merita...

— Cu 2.200 mai mult decât va fi în treizeci de zile – zise Greg modest. Dacă aştepţi o lună ca să te hotărăşti, trebuie să recuperez rata lunară pe care o dau pentru tine acum, nu-i aşa?

— 4.400 de dolari în şaizeci de zile – se băgă în vorbă Martha.

— Peste nouăzeci de zile, partea ta va reveni lui Bill şi Marthei, dacă până atunci, firește, nu o vinzi cuiva pe care să-l accepte amândoi.

— Şi tu nu vei accepta pe nimeni în afară de Greg, nu-i aşa, Martha? oftă Karen.

— Practic vorbind, o să-i datorezi numai 600 dolari lui Greg – zise Martha.

— Numai că eu sunt băiat bun. N-o să te pisez doar pentru-atât!

Karen se uită rugătoare la Bill. Bill ridică din umeri.

— Nenorocitule! ţipă la el Karen. Dacă-i laşi să-mi facă asta MIE, cât timp o să treacă până vii TU la rând?

— Nu fac ei asta, nu... scânci Bill. N-or să fie în stare să vină cu 6.600 pe lună, numai ei doi.

— Da, şi de îndată ce tu o să te tâmpeşti definitiv, vor găsi ei un cumpărător, şi tu n-o să fii în stare să faci absolut nimic! sublinie nervoasă Karen.

Greg şi Martha se uitară complice unul la altul.

Martha se uită la Karen.

— Hei, mulţumesc, Karen. Asta-i o chestie bună!

— Ce spui, Karen? insistă Greg. Şase mii acum, trei mii opt sute miercuri, o mie şase sute după treizeci de zile, sau nimic după două

luni? Pentru mine nu contează, eu pot să aștept.

— Du-te-n mă-ta! urlă Karen. Fac eu rost de o slujbă! Găsesc eu bani! O să... o să... la dracu!

Sări din pat și, întorcându-le tuturor spatele ca să-și ascundă lacrimile de mânie și neputință, ieși val-vârtej în plină noapte.

Străzile arătau altfel pentru Karen, acum, când era nevoită să admire cu alți ochi frumusețea din care curând va fi izgonită. De fapt, în ultima săptămână se simțea deja ca o golancă, venind în apartament doar ca să doarmă, și asta doar cinci sau șase ore pe noapte, nefiind în stare să suporte prezența lui Greg și a Marthei, sau pe amărâtul de Bill, decât atunci când era drogată. Făcea zilnic turul birourilor de plasare fără vreo speranță, doar așa, ca să-și omoare timpul. Bântuia prin baruri sau localuri pe First și Second Avenue până la ora închiderii, mult prea distantă pentru a părea că e de agățat.

Rătăcea fără țintă prin Manhattan, ca și cum ar fi sondat terenul în care curând va fi constrânsă să sape pentru supraviețuire. Abia acum îi observă cu adevărat pe golanii zdrențăroși pândind pe la colțuri, dispărând în străzi lăturalnice, întunecate, făcându-se una cu zidul la vederea copoilor și a paznicilor. Ca orice new-yorkez, știa că existau aproape un milion de amărâți care supraviețuiau din mâncarea săracilor, deși până acum îi trecuse cu vederea.

Acum însă realitatea străzii i se impunea atenției. Acum era vară, dar unde mergeau toți ăștia iarna? Câți dintre ei mureau înghețați?

Pe câți îi doborau bolile? Se prăduiau unul pe altul?

Știa că nimeni nu murea de foame, dispensare cu mâncare erau peste tot, la capătul Zonelor, găuri în perete păzite de copoii orașului, de unde puteai obține când doreai o pungă de hârtie cu fulgi fără gust, fără să te întrebe nimeni nimic.

Nu era nevoie să raționalizezi mâncarea, era destulă, dar fusese în mod deliberat făcută să aibă gust de hârtie udă, încât nimeni să nu mănânce mai mult decât îi trebuie.

Cu toate astea, Karen mânca o pungă din chestia aia ordinară la o zi, două, chiar dacă mai avea încă bani de mâncare, ca și cum s-ar fi antrenat pentru un viitor care se anunța din ce în ce mai nesigur. Judecând la rece, firește, mai existau soluții; putea să se reîntoarcă la Poughkeepsie, putea lua pomana lui Greg și să meargă într-un mic

orășel în Vest sau în Sud, unde chiriile erau mici și șomajul scăzut, și unde putea supraviețui mai mult sau mai puțin civilizat dintr-un salariu, cu vreo slujbă mizeră, până când...

Până când CE? Până când îl va întâlni pe Domnul cel Minunat în Poughkeepsie sau în vreun alt oraș de provincie? Până va renunța și se va mărita cu un nenorocit, numai pentru că ăla are o slujbă? Până când or să înceapă să angajeze din nou operatori de computere în Manhattan?

Niciodată! Niciodată nu se va mărita cu vreun nenorocit, mulțumit să-și trăiască tot restul vieții în provincie! Și niciodată nu vor mai angaja iar operatori de computere cu pregătirea ei în New York.

De când intrase la liceu, în Poughkeepsie, n-a avut decât un vis: s-ajungă în paradisul pierdut din Manhattan; și a muncit din greu în liceu, a transpirat patru ani la cursurile pe care le ura, la Rutgers, a traficat bobină, s-a culcat chiar cu un putregai gras ca să obțină slujba la fabrica de cămăși. A fost ascultătoare, devotată, hotărâtă, și a muncit din greu ca să-și realizeze singurul vis. Făcuse tot ce s-a putut ca să iasă bine, și acum totul ieșise pe dos.

Ei bine, întâmplă-se ce s-o întâmpla, o să rămână în Manhattan. În ciuda raţiunii, în ciuda a ceea ce vedea, ştia că viaţa ei nu avea alt rost. Când era o fetiţă în Upper West Side, paznicii drăguţi erau prietenii şi protectorii ei, iar când era studentă la Rutgers și apoi operator de computer, angajată avantajos, cu o parte sigură în apartament, paznicii erau mercenarii EI anonimi, angajați să patruleze la granițele unei invizibile dar reale insule de siguranță, având sarcina să-i asigure liniștea și s-o ferească de golani. Acum însă, îl vedea pe blestematul de Greg în fiecare paznic. Negru, alb, portorican, bărbat, femeie, gras, slab, scund, cu toţii aveau aceeaşi privire dură, implacabilă şi aceeaşi gură brutală, rânjind mulţumită. Într-un fel, protectorii ei îi deveniseră cu toţii duşmani. Într-un fel, nenorocitul ăsta dur şi insensibil îi întorsese lumea cu susu-n jos.

Și în timp ce golanii, aceste creaturi mizere, sălbatice, o priveau pe Karen cu ostilitate necruțătoare atunci când, întâmplător, li se întâlneau privirile, știind cine e, după înfățișare și haine, se trezea întrebându-se ce povești nefericite născuseră aceste măști amare, ce vise neîmplinite le muriseră sau mai trăiau încă în spatele ochilor furioși.

Făcuseră oare și ei totul bine și le ieșise pe dos? Nu cumva, curând, Karen Gold va privi în ochii ostili și înfrânți ai unui golan, văzându-se pe sine?

PENTRU UNII MUMĂ, PENTRU ALȚII CIUMĂ

— HAI, OMULE, tre' să am și eu una. Spune-mi numai ce tre' să fac! scânci Paco Monaco.

— Ți-am spus de-o mie de ori ce tre' să faci, puiule – îi răspunse Dojo cu un aer superior, plictisit. Atinge-mă cu patru sute!

— Rahat! mârâi Paco cu o ironie tărăgănată, pentru a-și ține în frâu furia, pentru că, indiferent cât de nervos era, nu era destul de loco{65} pentru a-și bate joc de uriașul portar. De unde căcat să fac eu rost de 400 de dolari?

Dojo râse:

— Da' ce sunt eu, mă-ta? De un' să știu? Sparge o bancă, ia-i gâtul unui scorțos. Suge două sute de pule de poponari. Fii și tu un adevărat om de afaceri american, omule!

— Por favor{66}, Dojo. Vinde-mi un pont!

Dojo făcu o jumătate de pas din pragul intrării de la „Slimy Mary's", uitându-se la Paco mai îndeaproape:

— Să-ți vând un pont?

— Da, omule, orice, vreau să zic, trebuie să am propria Cască, simt, vreau să zic...

Chiar din noaptea aia de la „Slimy Mary's" Paco se simțea cu totul altul, într-un fel pe care nu-l prea înțelegea.

Pe de o parte își pierduse gustul pentru gagici ieftine. Nu pentru că îi pieriseră poftele, nici nu trecuse la poponari, dar parcă nu mai avea chef să se ocupe de pizdele de la „Slimy Mary's", sau să jefuiască doar câțiva dolari pentru bobină ca să-și bage nasul în chiloții lor.

În loc de asta, se trezi rătăcind în sus și-n jos pe Second Avenue, holbându-se la toate gagicile, excitat la maximum, și apoi se masturba, undeva printre ruine, imaginându-și o blondă elegantă, purtând doar o etolă de blană argintie, îngenuncheată în fața lui și dezmierdându-i coaiele fierbinți cu degetele ei lungi, încrustate de diamante, în timp ce-i sugea pula, uitându-se la el cu un aer de abandonare afectată în ochii ei albaștri ca gheața.

Iar pe de altă parte își pierduse și gustul pentru „lovește și ia". O mai făcuse de câteva ori în ultimele două săptămâni și ce-i aduseseră acei poco dinero, muchacho{67}? Sigur nu mai avea chef de bobină! Nu mai

voia bobină, care nu făcea altceva decât să-l încălzească pentru scroafele de la „Slimy Mary's".

Și, straniu, după ce mai încercase încă de trei ori, nu mai voia să aibă nici viziuni prin Cască la „Slimy Mary's".

Era cam același lucru de fiecare dată. Mai mult sau mai puțin. Îi plătea lui Monkey Girl cei treizeci de dolari, își punea Casca, îl ungea pe El Lizardo cu încă zece, apoi apăsa butonul de pe cutie exact când începea discul cu Mucho Muchacho.

Și muzica începea, și inima-i bătea, și Mucho Muchacho dansa pe ecran, și el se topea în realitate, oricare ar fi fost ea, în care Mucho Muchacho îi dădea carnea lui, cu mușchii lui de oțel ondulându-se continuu sub pielea bronzată și încordată, cu sexul supraomenesc ieșind din jeanșii strâmți, „Și tu Mamă" sau „Hombre de la Sombre"{68} sau „Besa Mi Macho"{69} scurgându-se ca o lavă fierbinte din gâtul lui, în timp ce el, Paco Monaco, zburda și mergea țanțoș prin cluburi de noapte elegante, sub stele, se plimba pe Fifth Avenue, defila prin magazine, restaurante, alei cu vile pe malul mării, pe lângă piscinele Las Vegas-ului, peste scenele Hollywood-ului, cu toate gagicile „uită-te da' nu pune mâna" dezbrăcându-se și aruncându-se la picioarele lui.

Numai că lungimea viziunii, ca și lungimea unui vis, era neprevăzută. Următoarea dată când cumpărase din nou o jumătate de oră, a rămas în viziune până când Monkey Girl îi atinsese butonul Căștii și-i spusese că timpul a expirat, dar a doua și a treia oară ieșise după vreun sfert de oră, și a trebuit să apese iar butonul pentru a-și duce viziunea până la capăt.

Iar în clipa reîntoarcerii dure la realitate, iată-l, un amărât de golan, dansând pe ringul jalnic al unui local împuțit, în subsolul unei clădiri de pe Strada 3, pe Avenue D, neputând să uite prima trezire, călare pe scroafa aia împuțită, sub privirea disprețuitoare a lui Dojo.

Acum nu se mai agăța de bobină la „Slimy Mary's" și nu mai avea motive pentru „lovește și fugi", pentru că împlinirea dorinței ce-l domina acum, care-l obseda de dimineață până seara, cerea o sumă mare.

Paco avea multă bobină la activ, dar niciodată ceva cum a fost Casca. Genul ăsta de viziune era din mai multe puncte de vedere ca un vis. Datorită Căștii devenea acel „mucho macho muchacho" care se dorea, obiectul adorației sexuale a tuturor gagicilor pe care le-ntâlnea. Spațiu

și timp se amestecau și pluteau unul într-altul exact ca într-un vis. Datorită Căștii femeia din vis i se arăta: distantă, blondă, cu ochi albaștri ca de gheață, strălucitori, îmbrăcată cu blană și plină de giuvaeruri.

Dar spre deosebire de visele pe care le aveai ghemuit undeva, în holul unei clădiri abandonate, ceea ce se întâmpla la Cască era într-un anume sens REAL. Nu dansai într-un night-club de lux, ci DANSAI pe ringul de la „Slimy Mary's". Nu futeai o blondă superbă într-un apartament fabulos ci, al naibii de sigur, te trezeai pe o grăsancă dezgustătoare, pe o grămadă de perne murdare în întunericul împuțit.

Și Casca era o chestie a-ntâia! Dacă o aveai pe-a ta, ți-o puneai, apăsai butonul, și DE-ADEVĂRATELEA mergeai pe West Broadway, pe Fifth Avenue, în Second și First, treceai prin galerii, bodegi de lux, baruri și saloon-uri, printre îmbuibați și gagici, toate astea ÎN TIMP CE AVEAI VIZIUNEA, de parcă CHIAR ERAI ACOLO! Și nu ca un nenorocit de golan, ci cu toate forțele lui Mucho Muchacho.

Dacă folosind Casca puteai pătrunde în lumea de vis a vieții reale a îmbuibaților și plușaților și gagicilor, n-ai fi putut la fel de bine să te trezești pe un așternut de satin auriu adevărat, cu o fătucă bogată la care visai, subjugată bărbăției lui Mucho Muchacho? Multe nu înțelegea Paco despre Cască.

Un lucru știa sigur – că trebuie să aibă una NUMAI a lui!

— Por favor, Dojo, dă-mi un pont, crede-mă, fac orice...

Dojo îl privi de sus.

— Orice? spuse cu un rânjet ironic.

— Orice, Dojo.

Dojo ridică din umeri. Părea că măsoară din ochi bărbăția lui Paco. Expresia feței i se înăspri, și când vorbi iar, era deja om de afaceri.

— Adu-mi o „Uzi".

— Que{70}?

Ochii mari ai lui Dojo îl priviră fix, și în ei Paco părea să-și vadă întreaga viață, sufletul și ultima sa șansă atârnând în balanță.

— O „Uzi"?

— La dracu' omule, doar știi ce e o „Uzi", nu?

Se uită la Dojo, i se muiară picioarele, sau cel puțin așa i se păru.

— O „Uzi"?

Dojo îi zâmbi, cu o indiferență arogantă.

— Un pistol-mitralieră „Uzi” – spuse. Chestia aia pe care o dau ei paznicilor. Valorează 350 pe piața neagră, omule, dar eu sunt prietenul tău, Paco; pentru tine, o sparg. Tu mi-aduci o „Uzi” și eu îți dau în schimb o Cască. Pe care eu iau 400.

— Cum dracu’ fac eu rost de o „Uzi”?

Dojo dădu din umeri, ridicând mâinile:

— Chiar trebuie să-ți spun totul?

— Iau gâtul unui paznic?

— Mă rog, dacă nu ești în stare...

— Cine spune asta, negrule?

Dojo râse.

— Quien sabe{71}? spuse el, imitând vocea lui Paco cu o precizie diabolică.

— Y tu madre también!

Dojo îl lovi cu mâna lui cărnoasă pe umăr, își strânse buzele groase, dând din cap aproape imperceptibil.

— Ăsta-i mersul treburilor în America, fiule – spuse el pe un ton părintesc, cu o batjocură abia simțită. Mi-arăți de ce ești în stare și, cine știe, poate te bag în chestii de-astea în mod regulat.

Paco schimbă o privire cu uriașul. Sarcina pe care i-o dăduse Dojo era de departe afacerea cea mai grea și mai periculoasă la care se gândise vreodată. Dar dacă izbândea, răsplata ar fi fost o transformare a existenței sale dincolo de înțelegerea normală.

— Mulțumesc, Dojo – zise el, și de data asta nu glumea. I se dăduse o sarcină a dracului de grea, pe care numai un adevărat bărbat putea s-o ducă la capăt, și numai gândul la ce avea de făcut îi îngheța sângele în vine. Și totuși, dincolo de frica asta era un sentiment straniu și complex, un fel de calm senin amestecat cu o hotărâre rece. Dacă ar mai fi trecut printr-o asemenea experiență înainte, și-ar fi spus că târgul oferit de Dojo era corect.

Acum știa clar că portarul de la „Slimy Mary’s” nu-l luase în serios niciodată. Niciodată Dojo nu se gândise că într-o bună zi îl va recunoaște ca pe un egal, ca pe un bărbat adevărat. Pătrunse în noapte începând să se simtă deja Mucho Muchacho.

— Da’ ce dracu’ vor, să-mi tai o mână? zise Bobby Rubin, apucând o grămăjoară de praf, prăbușindu-se apoi pe sofaua de catifea.

O convinsese în cele din urmă pe Glorianna să-l ia la una din petrecerile ei a-ntâia. „Hai până la mine, pe urmă mergem cu Rolls-ul meu”, îi spusese ea. Așa că se pusese la patru ace, și pornise spre capătul lui Lookout Mountain, plin de speranţe. Ce-și putea dori mai mult decât să fie adus la o petrecere de lux chiar de către Mama Nebună a Rockului? A fi însoţit de Glorianna O’Toole însemna o intrare sigură în cercurile lor intime și, pe de altă parte, ea era prea în vârstă pentru el ca să fie luat drept ultima ei cucerire, așa încât era liber să scormonească printre tipele a-ntâia, ca un om IMPORTANT, nu ca un gogoman anonim care abia-și croiește drum pe-aici.

Iar legendara casă de lemn a Gloriannei îi întrecuse așteptările. Cocoțată într-un crâng de eucalipți, sus, pe un drum de culme dominând peisajul de noapte scânteietor al orașului și construită din cherestea de sequoia negeluită, casa nu ieșea cu nimic în evidență văzută din stradă, cu excepția acoperișului geodezic care o încorona, și a extravagantului Rolls decorat, în șopronul fără uși.

Surpriza era că intrarea ducea direct în marele living cu vedere spre oraș prin ușile de sticlă ce se deschideau înspre o platformă și, dominând camera, cu crengile boltindu-se deasupra canapelelor și meselor din butuci și a șemineului imens de piatră, formând un alt acoperiș de frunze chiar sub acoperișul de sticlă, se aflau legendarul bonsai uriaș și eucaliptul pitic care transformau întreaga încăpere într-o oază de verdeață.

Dar Bobby de-abia avu timp să rostească un „oooh” gâfâit când auzi o mașină oprind afară. O clipă mai târziu Sally Genaro valsa înăuntru aruncându-i un zâmbet scurt și cald. Ce cretină! Glorianna nu-i spusese că intenţionează s-o aducă și pe Acneea!

— Uneori am impresia c-o fac pentru bani – spuse Glorianna sec, trecându-i praful lui Sally din Valley, care se îmbrăcase într-o rochie lungă metalizată care, Bobby trebuia să recunoască, ar fi arătat sexy, dar pe cineva cu vreo zece kilograme mai slab.

Își presărase părul ei blond oxigenat cu dungi negre ca de tigru, cu o creastă bleu și-și pusese un strat de machiaj în două tonuri subtile care accentuau și mai mult grosimea obrajilor, și poate n-ar fi arătat așa de rău dacă ar fi izbutit măcar să acopere acneea evidentă de pe obraz.

— Dar noi chiar le facem pentru bani, nu? zise Sally cu toată convingerea prizând puțin praf de pe placa de obsidian.

— Ei vor AUR, Sally, asta e, nu-i așa, Glorianna? spuse Bobby cu toată blândețea pe care o putea afișa.

Sărmana Sally din Valley! Muncea din greu, și chiar se pricepea la VoxBox, iar toate bancurile pe care i le arunca Bobby le primea cu o supunere de cățeluș, care te scotea din sărite, și lui CHIAR îi părea rău pentru ea. Dacă măcar ar fi renunțat să-l sâcâie și să lase odată lucrurile să meargă de la sine, ar fi fost în stare chiar s-o placă.

— Pune punctul pe „i", Bobby – zise Glorianna. Chestia e că jocul lui Billy merge mai departe, și rahatul, cum se spune în show-biz, curge la vale.

Bobby încuviință ca unul care înțelege exact chestiunea. Spre deosebire de Sally, el știa să citească printre rânduri. Produseseră trei discuri bune de lansat pe piață, având ca protagoniști trei stele rock A.P. și, în timp ce toate se vindeau destul de bine pentru a se echilibra cât de cât balanța, niciunul dintre ele nu era decât în mică măsură aducător de profit.

— Ei bine, s-ar zice că nu e vina noastră, nu? spuse Sally iritată. Vreau să spun că proiectele și versurile pe care ni le trimit ei sunt proaste. Adică nu noi greșim la urma urmei, nu? Cum au pretenția să fim noi mai buni decât marfa pe care ne-o trimit?

— Mda! aprobă Bobby. Avea și Acneea o dată dreptate.

Glorianna privi spre Sally. Apoi spre Bobby. Ridică ochii în tavan și oftă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Bobby.

— Dacă întrebi, răspunse Glorianna, n-o să afli niciodată!

— Cum?!

— Nu contează, puștilor, zise Glorianna, luând cutia cu praf de la Sally și punând-o pe masa de lemn. E timpul să ne mișcăm. Măcar să vă distrați, asta știți, nu?

Vila aparținea unui producător, al cărui nume nu și-l amintea, și era situată pe un teren de zeci de pogoane într-o vale izolată de-a lungul drumului deluros din Mulholland, cu o piscină uriașă, terenuri de tenis, și chiar cu un eleșteu adevărat.

În interior, locul era o suită de camere – mari, cu lumini orbitoare –, baruri și bufete mai mici, cu lumini difuze și toate sorturile de praf lăsat la îndemână în boluri, un ring de dans cu lumini scânteietoare și o orchestră pe viu; și, dacă nu era de ajuns, toată treaba dădea, printre

înșiruiri de uși imense de sticlă, spre o pajiște și un patio imens în jurul piscinei, cu jeturi subacvatice, și saună, și bazin termal, înconjurat de alte baruri și bufete.

Și oamenii – ce minunăție!

Era ca și cum ai fi pășit într-un film. Era mai altfel decât oricare altă petrecere la care fusese vreodată Sally.

Recunoștea SUTE de figuri faimoase sau cel puțin așa i se părea; actori, actrițe, stele rock, vreun senator sau așa ceva, două gazde ale unor show-uri TV, și cei pe care nu-i recunoștea purtau haine ostentative și aveau un comportament pe măsură, de parcă se credeau mai importanți decât ceilalți. Singurii invitați care nu păreau a fi personaje celebre sau importante erau femeile, atât de uluitor de frumoase încât Sally simțea nevoia de a le ucide.

Era ca un vis minunat.. Dar nu pentru mult timp.

Glorianna O'Toole îi băgă repede înăuntru, le făcu un tur rapid al casei, le trecu pe la nas ceva praf, le aduse cupe de șampanie și maldăre de mâncare, îi prezentă unei duzini de actori, actrițe și vedete rock, care le adresară zâmbete largi și le întinseră mâini fericite, privind absent prin ei, după care, făcându-și aparent datoria, bătrâna doamnă DISPĂRU, lăsându-i pe Sally și pe Bobby proțăpiți într-o cameră imensă, plină de oameni cărora în mod evident puțin le păsa de existența lor, balansând farfuriile cu mâncare într-o mână și ținând cupele de șampanie în cealaltă.

— Senzațional, nu-i așa, Bobby? spuse Sally, încercând să bage în gură o bucată de rață afumată, cu aceeași mână cu care-și ținea paharul, drept care își picură șampanie în farfuria supraîncărcată.

Dar Bobby nu observă.

— Îhâm – bolborosi el, holbându-se la actrițele și starletele și curvele de înaltă clasă, cu limba atârnându-i practic până la genunchi.

— Minunată mâncare...

— Ce? spuse absent Bobby.

— Spuneam că mâncarea e nemaipomenită, Bobby, gustă puțin din rața asta!

Binevoi în cele din urmă să se uite la ea, ridicând prostește din umeri, stând și balansând farfuria într-o mână și ținând paharul în cealaltă, ca un ospătar hărțuit.

Sally se hlizea într-una.

— Haide – zise ea – mai bine ne-am aşeza înainte ca cineva să ne ceară să le umplem ceştile cu o nouă porţie de cafea!

Bobby se încruntă; în mod evident, nu gustase gluma, dar o urmă spre o sofa liberă dintr-un colţ, unde se aşează lângă ea tăcut, ciugulind absent din ofertele culinare, sorbind din şampanie şi holbându-se înfometat la toate curvele sexy, ca un copil sărman care se uită în vitrina unei brutării.

Sally umplea tăcerea apăsătoare cu raţă afumată, caviar, somon în aspic, cleşti de homar rece, prăjitură Black Forest, fără să-l privească, dar ştiind în acelaşi timp prea bine ce simţea el, stând acolo la fel ca ea, neluat în seamă de nimeni.

— Cred că acest caviar e marfă rusească de-adevăratelea, îndrăzni ea într-un târziu. N-am mai mâncat niciodată aşa ceva. Dar tu?

— Chiar nu-mi amintesc.

— Ai gustat din homar?

— Nu prea-mi place homarul.

— Dar prăjitura e excelentă, nu?

— Îhâm!...

După câteva alte încercări, Sally renunţă şi se concentră numai asupra mâncării. Era marfă a-ntâia, şi îşi dădea seama că n-o s-ajungă cu Bobby la niciun rezultat, aşa că se mulţumea şi ea cu ce putea.

Tocmai terminase somonul în aspic şi caviarul şi era deja ia jumătatea prăjiturii, când Bobby goli şi ultimul strop de şampanie, puse farfuria aproape neatinsă pe braţul sofalei, se ridică şi-i spuse:

— Mă-ntorc imediat, doar să-mi iau ceva de băut. Să-ţi aduc şi ţie?

— Da, firește, mulţumesc, Bobby – zise Sally – zâmbindu-i fermecător. Ce drăguţ eşti!

Se pare însă că fusese doar o scuză neconvingătoare pentru a scăpa de ea; acum rătăcea de una singură ca un peşte pe uscat, parcă de ore întregi, încercând să-i găsească, fie pe Bobby, fie pe Glorianna, sau măcar să vadă o faţă prietenoasă.

Dar Glorianna era probabil asaltată de prietenii ei simandicoşi, iar Bobby era acum cine ştie unde, pipăind vreo târâtură superbă cu capul sec, şi nici unul dintre aceşti OAMENI FRUMOŞI nu-i dădea lui Sally vreo atenţie. Era exact ca la toate petrecerile pe care le suportase ca adolescentă în Valley. Toţi băieţii priveau exact prin ea. Niciunul nu

făcea vreo tentativă s-o agațe, iar ei îi lipsea curajul de a încerca măcar să intre-n vorbă cu ei.

Dar aici era CEL MAI RĂU. Cel puțin la petrecerile alea din Valley erau măcar câteva dintre prietenele ei pe care nu le invita nimeni la dans, cu care-și mai omora timpul, și din când în când mai putea fi agățată de vreun băiat excitat, care auzise că dacă ar fi fost drăguț cu ea i-ar fi supt pula. Dar aici nu cunoștea pe nimeni, și toți erau stele de cinema, cântăreți rock, producători, regizori, și petrecerea era plină de femei frumoase care probabil veniseră aici doar ca să se dea mari.

Așa încât, ca să-i treacă timpul priza praf din belșug, mânca, se bălăcea în șampanie și asculta orchestra care cânta pentru dansatori. Din punctul ei de vederea orchestra era neconvingătoare și de modă veche. Nu aveau nici măcar un VoxBox adevărat, doar un chitarist, un pianist, și numai tobarul era ca lumea, cântând pe un set de tobe vechi. Cu toții erau bătrâiori, arătând de cel puțin patruzeci de ani, în haine de piele neagră, după șablonul anilor '80 și cam așa și sunau. Părea că nu au nimic original; tot ceea ce erau în stare era un amestec de muzică din '80, '70 și chiar '60. Era evident că dacă amărâții ăștia reușeau să obțină chiar și angajamente din astea mai răsărite, asta se datora numai solistei, o roșcovană înaltă cu pielea ca de alabastru, îmbrăcată într-o rochie strâmtă neagră, tăiată mai jos de buric. Avea un chip de înger păcătos și trupul unui halterofil, și era atât de sexy încât dacă Sally ar fi fost lesbiană ar fi sărit pe ea. Vocea însă era subțire și nazală, frazarea cântecelor era pompoasă, și nici măcar nu-i transformau vocea printr-un vocoder. Dar Sally o ura cu ferocitate. Cu mașinăria ei VoxBox, ar fi desființat-o scurt pe tâmpita asta!

„De ce ea?" gândi nervoasă Sally, stând acolo parcă de secole. „De ce nu EU?" „Într-o bună zi... cumva... O, la dracu!" Năucă de atâta șampanie, ușor amețită de praf, ghiftuită de mâncarea pe care o băgase-n ea, și total scârbită de nedreptatea cosmică din jur, Sally plecă de lângă ringul de dans, trecând prin alte două-trei camere, spre piscină. Aproape o duzină de frumoși de ambe sexe înotau în bazin, fără costume, părând că se pipăie sub jeturile subacvatice, și-și putea imagina cu ușurință ce se întâmplă în saună. Merse clătinându-se de-a lungul pajiștii către eleșteu, unde observă o umbră solitară stând pe marginea apei, ghemuită, holbându-se la pământ printre picioare, balansându-se înainte și înapoi, ritmic, asemeni unui evreu într-o sinagogă.

Se mai uită o dată cu atenție, și-l recunoscu pe Bobby.

— Salut, Bobby – spuse ea cu o voce abătută, lăsându-se pe vine lângă el.

Bobby ridică încet capul, privind-o ciudat, cu ochii înceţoşaţi şi injectaţi.

— Hello, Sally – zise el posac, apoi își puse din nou capul între genunchi.

Sally se așează lângă el. El n-o privi, dar cel puțin nu se ridică să plece.

— Ce zici ce petrecere, nu? îndrăzni ea. Te simți bine?

Bobby scoase un sunet straniu, bolborosit.

— Nemaipomenit! mormăi el sarcastic. Uite de-aia stau eu aici, de unul singur... spuse oropsit și oftă trist din rărunchi.

Sally nu avu curajul să întindă un braț protector după umerii lui Bobby. Îndrăzni doar să-i pună o mână ușor pe genunchi. El păru să nu observe, dar nici n-o respinse.

Încurajată, reduse puțin distanța dintre cele două trupuri.

— Mda, zise ea ușor. Știu cum te simți...

— Chiar știi, Sally? spuse Bobby amar.

— Sigur! îi răspunse Sally, de data asta îndrăznind să-l bată ușor pe umăr, pentru a sublinia spusele.

— Vreau să spun, iată-ne, în sfârșit, la această petrecere fabuloasă, ca și cum am fi păşit DIRECT într-un film pe care ni l-am visat întotdeauna, și în schimb toate vedetele și chiar „civilii” privesc prin noi ca și cum n-am exista.

Un tremur nervos zgudui trupul lui Bobby.

— Rahat – mormăi el încet. Numai asta nu voiam s-aud...

— Bine, da’ cui îi pasă de ei, Bobby! îi gânguri Sally în ureche, lăsându-și brațul să-i învăluie compătimitor umerii. O adunătură de curve fără talent și de obsedați fără creier, care au impresia că sunt mai buni ca noi numai pentru că au fețe frumoase și hoituri perfecte, da’ las-că le arătăm noi lor, NOI vom fi vedetele, și-atunci EI vor fi cei ce se vor uita la noi!

— Noi? izbucni Bobby, smulgându-se din îmbrățișarea ei. Privind-o furios. Ce dracu’ vrei să spui prin „noi”?

— Vreau să spun..., adică... știi doar, „Proiectul Superstar” – se bâlbâi Sally, luată prin surprindere. Adică tu și cu mine, Bobby, e șansa noastră să le-arătăm tuturor, vreau să zic, ai AUZIT trupa care cântă acolo?

— N-am avut încotro, zise Bobby ursuz.

— Ei bine, ce părere ai despre ei?

— Glumești? izbucni Bobby. Sunt de căcat!

— Desigur! aprobă Sally luminoasă. Și dacă ne punem noi mintea, o să-i spargem!

Bobby se uită la ea confuz.

— Da! urlă. Știi ceva, nu arăți tu cine știe ce, Sally din Valley, dar te descurci bine cu VoxBox-ul, ți-am zis odată asta, și eu sunt cel mai mare artist pe orga de imagini, care-a existat cândva!

— Așa este, Bobby! țipă Sally, cu sufletul plutind.

Bobby se ridică, nesigur pe picioare.

— Ați auzit, nenorociți fără talent! urlă el vehement, mișcându-și brațele ca și cum ar fi vrut să cuprindă întreaga petrecere. Se clătina înainte și înapoi pe călcâie, ca și cum i-ar fi fost greu să-și mențină echilibrul.

— Știi ceva, Sally? spuse sălbatic, cu ochii rotindu-se haotic în orbite.

— Ce? zise Sally, realizând dintr-o dată că se uita exact între picioarele lui.

— O s-o facem, asta e! urlă el. O să-i dăm în gât pe căcănarii ăștia! Uită-te la toți ăștia care n-au nimic în cap și cred că lumea le aparține, și care cred că dacă pizdele astea se țin de capul lor, gata, au rupt gura lumii! Să mă pupați în cur, găinarilor, dar să mă rugați frumos să vă las, atunci când NOI o să fim regii rock'n'roll-ului!

Prin propriii ei aburi de beție și drog, Sally realiză că Bobby Rubin era pulbere. Și ea era ușor dusă, dar asta-i dădu energie și-i dezlegă limba, umplând-o de bucurie când intră alături de el, într-un delir verbal.

— Da! urlă ea. O să le-arătăm lor, Bobby, tu și cu mine! Curve fără talent! Bășini!

Aproape fără să-și amintească cum ajunsese acolo, se trezi în picioare lângă el, ținându-l de mână. Și el nici măcar n-o respinse.

— Cine dracu se cred de ne tratează ca pe niște rahați?

— Capete seci!

— Idioți!

— Ne-no-ro-ciți!

— Copilași, suntem intr-un mare rahat! spuse nervos Bill Beldock. Vreau să spun, acțiunile noastre au mai scăzut două puncte săptămâna

asta, și dacă noi nu ieșim cu un AP de aur, cât de curând...

— Cum adică NOI, față palidă? croncăni Glorianna O'Toole zâmbind trist.

Dar Billy nu părea a fi dispus să se amuze. Venise pe ringul de dans, se mișcase puțin cu ea în amintirea vechilor timpuri, fără sentiment, și apoi o dusese în cămăruța asta întunecoasă, plină de mici grupuri de traficanți făcându-și aranjamentele, trecându-și ultimele minute prizând pasionat grămăjoară după grămăjoară și suspinând. Nu așa înțelegea Glorianna să se distreze la o petrecere. Cu ani în urmă, Billy nu și-ar fi pierdut astfel timpul la un party.

— Vorbesc serios, Glorianna, reluă Billy. Am ajuns în postul ăsta dovedindu-le că tehnologia AP e bună, iar „Uzina" a băgat capital serios în afacere numai datorită asigurărilor mele. Și mi s-a precizat în cuvinte simple că, dacă nu se amortizează IMEDIAT în aur, mi-am dat foc la valiză!

— Nu ești nici primul și nici ultimul președinte de „Muzik, Inc." care e concediat! filosofă Glorianna. Să luăm partea bună a lucrurilor. Iei cam de multă vreme salariul ăla mare! Nu ți-ai băgat destul la ciorap?

— Credeam că mi-ești prietenă! gemu bosumflat Billy.

— Sunt, Billy, răspunse Glorianna. Ce vrei de la viața mea?

— Vreau un star rock AP care să ia aur înainte ca ei să mă zboare, la dracu!

— Fac tot ce pot! spuse ușor Glorianna. Copiii au dat tot ce au mai bun.

Billy duse o nouă priză de praf la nas.

— Și-a ieșit un mare rahat, iar tu știi asta! izbucni el.

— Ce vrei de fapt, minuni?

— Da! Dacă minunile ajută, atunci cu minuni trebuie să-mi vii!

— Mizeria asta n-a fost ideea MEA, dacă-ți amintești. Billy! I-o întoarse Glorianna, pierzându-și răbdarea. Știai al dracului de bine care-i părerea mea despre starurile rock AP când m-ai momit cu vorbe frumoase în aiureala asta! Asta nu mai e rock'n'roll!

— Nu spune asta! Billy Beldock mârâi nervos. Te rog nu spune asta, Glorianna, spuse el mult mai moale, punând o mână tandră pe genunchiul ei și implorând-o cu ochii languroși de altădată. Uită-te bine la mine!

Glorianna ridică din umeri. Îi atinse mâna.

— E-n regulă, sunt aici, puștiule, mă uit la tine! spuse la fel de moale, privindu-l cu tandrețe și zâmbindu-i ușor.

Văzu un bărbat bronzat, bine conservat la cei șaizeci de ani ai săi, cu o coamă bogată de păr argintiu căzând pe umerii unui costum de catifea neagră perfect croit care costase vreo 3.000 de dolari. Văzu ochii injectați de mânie care erau cu mult, mult mai triști decât cei ai tobarului tânăr și înfierbântat, care fusese iubitul ei cu mulți, mulți ani în urmă. Văzu un rocker adevărat pe care odată, de mult, îl iubise și-l admirase, transformat acum într-un om al puterii, încercând s-o scoată la capăt, de care îi era milă.

— Arăți bine! minți ea.

— Da, firește – spuse Billy. În fața ta e un bătrân de șaizeci și cinci de ani, pe care nimeni nu-l va mai angaja vreodată. În fața ta e un om prea bătrân ca să se mai întoarcă acum la tobele lui, copila mea, chiar dacă ar mai fi de lucru pentru tobari, ceea ce, după cum bine știm amândoi, nu mai e cazul.

— Mi-au dat lacrimile... – zise Glorianna, destul de dur.

Billy Beldock zâmbi stins. Mai luă o doză de praf, expresia i se înăspri, părând că se întoarce în timp, la un alt Billy, de demult, cu acel suflu tânăr care părea încă să existe în spatele ochilor bătrâni, aproape stinși.

— Să-ți spun eu ce vezi – spuse el cu o expresie a vechii pasiuni. Vezi singurul președinte al „Uzinei de Muzică", care a cântat într-o trupă rock'n'roll! Poate c-am exagerat puțin, poate că ceea ce-ți cer nu este chiar ideea ta de rock. Și, O.K., poate nici mie nu prea-mi place ce trebuie să scot pe piață. Dar tu știi la fel de bine ca mine câți sunt în spatele meu așteptând să preia controlul. Contabili. Reprezentanți ai marketing-ului. Cercetători ai sondajelor. Nu se vor mai încurca niciodată cu un bătrân rocker ratat.

— Ce aștepți să-ți spun, Billy? spuse Glorianna tandru. Că toate trec? Las-o așa! Mergi până la capăt'

Lui Billy ii tremură buza de jos.

— Nu-mi mai veni cu refrene de-astea hippie depășite! spuse el moale. Nu pentru asta vă plătesc, copii...

— Hai, nu zău, Billy?

Fără să vrea, Billy Beldock izbucni în râs, un râs tremurat, ironic, care o impresionă pe Glorianna...

— Ești o bătrână trăsnită, știi? zise el blând.

— Nici cu tine nu mi-e rușine.

Se priviră în tăcere, îndelung. Apoi dădură din umeri amândoi, ca în urmă cu treizeci și ceva de ani.

— Așadar?

— Așadar, o să-mi dau toată silința pentru tine, Billy, o să pun biciul pe micii vrăjitori, o să le bag acid pe gât, măcar să facem un rock ca lumea, o să...

— Hei, Glorianna, cred că puștii pe care i-ai adus aici au depășit ora de culcare!

Eddie Friedkin, gazda lor agreabilă, intră în cameră, cu o grimasa disprețuitoare pe buze:

— Sunt amândoi la eleșteu, beți pulbere și urlând.

— Oh, rahat! mormăi Billy. Și ce-i cu asta?

Glorianna râse, ridicându-se în picioare.

— Cine știe? Au dat și ei de bine...

Stomacul lui Bobby părea umplut cu o spumă verde scârboasă, genunchii refuzau să i se așeze într-o poziție stabilă, iar gâtul îi era ca un deșert plin de aspirină pisată. Casa, piscina, copacii, eleșteul, toate păreau a i se roti în cercuri lente în jurul capului, iar luminile petrecerii străluceau într-o peliculă de glicerină.

Habar n-avea cât băuse, nici ce combinații dezgustătoare, așa cum habar n-avea cât praf prizase: în orice caz depășise cu mult măsura la amândouă.

— Jalnic! urlă el. Al dracului de jalnic!

Oh, da. Reușise să scape de Sally din Valley. Oriunde privea erau femei frumoase, care-i provocau dureri de sex, de dorință. Dansau în hoarde după muzica orchestrei, prizau praf, torceau în urechile actorilor și cântăreților și producătorilor; chiar înotau goale în piscină, cu sfârcurile tari ca piatra.

Niciodată Bobby nu avusese acces la scene ca astea. Era ca în visele lui erotice de la cincisprezece ani.

Dar în același timp era și un coșmar jalnic.

Pentru că nici măcar nu știa cum să se apropie de vreuna din acele creaturi ireale, nici măcar nu le putea suporta privirea, dacă întâmplător s-ar fi uitat vreuna în direcția lui. Erau actrițe de film sau T.V., sau vedete rock, sau tipe care veniseră aici cu intenția de a pica pe vreunul care să le transforme în așa ceva. Și bărbații erau toți

strălucitori, bronzați, armăsari pur-sânge ai Hollywood-ului, cu trăsături perfecte ca la „Central Casting", sau seducători mișcându-se într-o mare de bani și putere, adesea amândouă.

Aici, cel puțin așa părea, oricine ÎN AFARA DE EL era un băiat fermecător din show-biz, și niciuna din fetele superbe nu s-ar fi uitat vreodată la un amărât de tehnician modest ca el. Doar dacă... doar dacă...

Nu știa exact CE, atât era de beat și de drogat încât mintea i-o luase razna; dacă curajul i-ar fi venit dintr-un loc misterios, conștiința lui, stimulată chimic, ar fi găsit instinctiv „savoir-faire"-ul{72} încât ar fi putut prinde una din acele creaturi ispititoare într-o urzeală strălucitoare...

În loc de asta, firește, pe măsură ce se-mbăta, cu atât mai imposibil i se părea să îndrăznească să adreseze măcar un cuvânt vreuneia din acele femei. Și cu cât devenea mai furios și mai deprimat, cu atât priza mai mult praf și bea mai multe cocktailuri scârboase, cu atât petrecerea lua aspectul chinuitor a ceva minunat, ceva în spatele unei vitrine de care își turtea nasul ca un puști salivând în fața unei patiserii.

În cele din urmă, tot ce mai fu în stare să facă a fost să bâjbâie afară în noapte, stând de unul singur la eleșteu, meditând incoerent și încercând să se autoconvingă să nu vomite.

Și acum, iată-l, urlând în noapte ca un animal hăituit, în același timp sfidător, nesinchisindu-se că cei care l-ar fi auzit îi considerau, desigur, gunoi.

— O să vedem noi cine sunt rahații, NE-NO-RO-CI-ȚI-LOR! urlă Bobby în direcția piscinei. Sunteți niște dinozauri și-am să vă arunc cururile în gropile cu smoală de unde veniți!

— Curve încrezute și fără talent! Ca și cum nu v-ar sta bine ca femei de serviciu la W.C.-uri?!

„Îî? Ce...? Eu am...? Oh, rahat!"

Un gâlgâit acid i se ridică din mațele tulburate către gât, și efortul de a-l opri, înainte de a borî pe el, îl trezi la realitate.

Nu, nu el urlase ultima frază, ci Sally Genaro.

Acum își amintea, ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva, că Sally din Valley venise aici să-i arate compasiunea ei, că-l cuprinsese cu brațul, că-i șoptise la ureche că totul e-n regulă, că înțelegea ce simte și, Doamne, el o lăsase, nici măcar nu se opusese, și acum iată-l, atât de

beat că nu se putea ţine pe picioare, abia abţinându-se să nu vomite, bătând câmpii ca un maniac, şi ŢINÂNDU-SE DE MÂNĂ cu Acneea!

— O să v-arătăm noi, dobitocilor, nu-i aşa, Bobby? Bomp-bomp-ba-doo-pa...

— Sally! Sally!

Vorbea băutura din ea! Machiajul i se întinsese pe faţă, scoţându-i în evidenţă coşurile; ochii îi erau sticloşi şi injectaţi, şi îl ţinea strâns de mână. Aruncându-se vertiginos spre el.

Pa-doop-bam-PAH!

Rânjind strâmb, îi cuprinse gâtul cu braţele, îşi puse buzele ude pe gura lui şi-i dădu un sărut fierbinte, acru, strecurându-i o limbă avidă şi împingându-şi bazinul către el.

Asta era mai mult decât puteau îndura stomacul, echilibrul nestabil şi creierul lui Bobby.

O împinse de lângă el, pierzându-şi echilibrul, căzu lovindu-şi curul, dar se redresă, sprijinindu-se în mâini de pământ. Zdruncinătura, repulsia visceralã, ruşinea, se combinară şi declanşară inevitabilul, izbutind cu mare greutate să rămână pe mâini şi în genunchi, evitând astfel să verse pe el, când o boraIă amară, imensă, îi năvăli pe gură.

Stătu ghemuit pe mâini şi genunchi multă vreme, golindu-şi maţele de toate băuturile şi amestecurile, lăsând să se scurgă totul, şi, cu toate că gustul era cumplit, iar capul îi suna ca un gong uriaş, era ceva aproape plăcut în uşurarea de a vomita tot, cu ochii închişi şi cu mintea limpezită de eliberarea bilei, plină de o noapte de blocări chimice şi psihice.

Zăcea acolo, pe iarba unei vile din Hollywood, în faţa unei băltoace cu propria lui vomă. Sally Genaro, Acneea, se lăsă pe vine lângă el, cu un braţ după umerii lui, gângurind miloasă în timp ce Glorianna O'Toole se uita la ei cu mâinile în şolduri, clătinând din cap şi rânjind.

— Isuse! murmură Bobby.

— E-n regulă, Bobby, e-n regulă! spuse Sally, mângâindu-i tandru părul.

Ar fi fost în stare s-o ucidă.

— Copii! spuse sec Glorianna. Când eram de vârsta voastră, îmi trebuiau vreo douăsprezece ore bune de petrecere ca s-ating temperatura de vomă.

Bobby mârâi şi privi într-o parte, incapabil să-i întâlnească privirea, incapabil în acest moment cumplit să găsească puterea de-a se elibera de îmbrăţişarea dezgustătoare şi ruşinoasă a Acneei.

Glorianna râse înţelegătoare.

— N-o lua prea în serios, Bobby. Ascultă-mă pe mine, nici Jim Morrison n-arăta mai bine ca tine după ce dădea la boboci! Poate facem şi din tine un rocker, mai ştii?

FRONTUL ELIBERĂRII REALITĂȚII

ODATĂ CU ZILELE răcoroase și întunecate de noiembrie coborând peste oraș, și odată cu termenul limită al lui Greg – peste numai cinci zile –, Karen Gold hotărî să nu lase lucrurile așa înainte de a mai putea salva ceva. Pentru că dacă 2.600$ erau o pomană insultătoare din partea dobitocului, pentru partea chiriei care ar fi costat-o altfel 20.000, din perspectiva sumbră de a rămâne pe străzi reprezentau totuși o mică avere. Iar Karen, de voie, de nevoie, începuse să gândească ca un om al străzii, măcar legat de supraviețuire. Când rătăcea prin oraș, își făcea mereu și mereu socoteli în gând.

Mâncarea săracilor era pe gratis, mai avea o mulțime de haine în apartament, inclusiv pentru vreme rea, astfel cei 2.600$ pe lună, administrați cu grijă, îi puteau asigura un nivel modest de supraviețuire ani de zile, dac-ar fi fost nevoie.

Putea să-și spele rufele la „Laundromat”{73} cu zece dolari, de două ori pe lună, deci o costa 240$ pe an să arate omenește, și nu ca un om al străzii. Găsise băi publice unde puteai face un duș (primeai și prosop) pentru doar 15$, deci nu puțea, îmbăindu-se de două ori pe săptămână, pentru o sumă anuală de 360$. Asta însemna, cel puțin teoretic, că putea evita să arate sau să miroasă ca o creatură dezgustătoare a străzii chiar și pentru cinci ani, dacă se ținea tare și se abținea să irosească banii pe cochetării, de exemplu mâncare adevărată sau desuuri noi.

Erau o mulțime de baruri și localuri unde accesul era liber pentru o fată care arăta bine, astfel că putea cerși băuturi pe gratis sau, din când în când, chiar câte un prânz în schimbul sexului și, ce era mai important, îi mențineau accesul la niveluri sociale respectabile, unde mai devreme sau mai târziu va face o lipitură, romantică sau nu, care o va salva de sărăcie.

Izbutise să se convingă că putea s-o scoată la capăt, dar când zilele au început să se răcească, își dădu seama că nu se gândise încă serios la problema unui ADĂPOST.

Când o făcu, realiză curând ceea ce orice new-yorkez știa de mult, și anume că cei 2.600$ nu-ți ajută prea mult la așa ceva în „Big Apple”.

Hotelurile cele mai proaste merg la cel puțin 400$ pe săptămână pentru un pat îngust într-o odăiță dezgustătoare; asta însemna că banii i s-ar fi terminat în mai puțin de două luni. Golanii dormeau fie la

metrou, fie înghesuiți în clădiri abandonate, perspectivă pe care Karen o găsea insuportabilă.

O femeie singură printre ruine era grav expusă. Metroul s-ar fi dovedit un refugiu sigur față de frigul iernii ce se apropia, în timpul zilei, când trenurile circulă, iar copoii le supraveghează, dar își imagina lesne ce lege a junglei acționează noaptea, când copoii abandonează golanilor stațiile și tunelurile.

Astfel că lucrul cel mai bun la care spera erau două luni într-un hotel ieftin, după care ori risca moartea printre ruine sau la metrou, ori și mai rău, moartea unicului ei vis, New-Yorkul, și deci revenirea definitivă la Poughkeepsie.

Ce va alege atunci când va fi momentul, era un lucru la care nici nu îndrăznea să se gândească.

Meditând la asta, mergea fără țintă pe First Avenue în apropiere de Strada 3, într-o seară friguroasă când, ca și cum s-ar fi hotărât să-i sporească nenorocirea, cerul revărsă brusc peste ea o ploaie deasă și rece, care o făcu ciuciulete înainte măcar să poată găsi o intrare în care să se adăpostească.

Prima pe care o găsi fu aceea a unui bar mic, sărăcăcios, cu o firmă de neon verde, „The Clearing", atârnând în vitrina simplă, neornamentată. Intrarea era îngustă, vântul împingea ploaia în interior, și astfel, fără să se gândească dacă are bani sau nu, Karen păși înăuntru udă leoarcă.

Nu era cine știe ce; taburete din plastic verde și metal ruginit, în spatele tejghelei un barman negru, bătrân și gras, cu o coafură „afro" în întregime căruntă, o jumătate de duzină de mese și scaune slinoase, supravegheate de o chelneriță sfrijită, cu ochii găunoși și cu privire tâmpă de drogată, două W.C.-uri și un telefon cu fise. Tonomatul era o vechitură, numai audio, care, dacă ar fi fost curățat, ar fi valorat o mică avere pentru un colecționar. Se auzea în surdină. Un fel de jazz bolborosit, pe care Karen nu-l recunoscu.

În afară de barman și chelneriță, singurii oameni din bar erau un cuplu, evident drogat, stând la o masă ticsită cu cutii de bere și holbându-se în gol, un tip într-o haină veche de marinar, la o masă lângă ușă, sugând dintr-o vodcă mare, bătând nervos cu degetele în masă, ca și cum ar fi așteptat pe cineva care întârzia prea mult, și un bărbat cu o femeie așezați împreună la bar.

Bărbatul era un individ de vârstă mijlocie, purtând un elegant trenci cafeniu. Femeia era cam de vârsta lui Karen, cu păr blond scurt, pieptănat aiurea, ochi albaștri nervoși și o strâmbătură ironică pe buze. Purta blugi vechi, bocanci, un tricou roșu decolorat și un „poncho” din plastic galben. Pe tricou erau imprimate destul de neglijent, cu litere galben-electric, inițialele „F.E.R”.

Era ceva ciudat în spelunca asta. Cam pustie pentru ora asta, ca și cum proprietarul nu-și dădea prea mult silința să încurajeze vânzarea. Barmanul îi aruncă o privire strâmbă lui Karen când o văzu ezitând în ușă. Ce clientă mai era și asta!?

Femeia în tricou roșu îi pasă discret bărbatului în trenci cafeniu ceva într-un săculeț de cânepă, pe care acesta îl băgă în buzunar, strecurându-i în schimb un teanc subțire de bancnote, și abia atunci Karen înțelese.

Drogații de la masă. Tipul care aștepta nerăbdător să se ivească cineva. Vechitura de tonomat fără un simplu ecran. Privirea pe care i-o aruncase barmanul.

Era un bar de traficanți.

Și Karen făcuse din când în când tranzacții în localuri ca ăsta, pe vremea când era studentă, făcând rost de bobină pentru colegii ei din Jersey. Sigur, localul își trăgea o parte din beneficiu și nu-i mai încuraja pe bețivi. De fapt, dacă n-aveai o afacere într-un loc ca ăsta...

Karen se întoarse, privi ploaia de-afară, apoi ezită, indecisă. Douăzeci și șase de sute drept capital era, desigur, o sumă suficientă pentru a reintra în acest joc; chiar la nivelul modest din colegiu. Era depășită, nu mai cunoștea clienți, nu mai avea legături și niciodată nu se aventurase să-și bage propriii bani în trafic de droguri, dar...

În timp ce stătea acolo privind ploaia de-afară, bărbatul în trenci trecu pe lângă ea și ieși, trimițându-i în față un suflu de vreme rece și umedă de-afară.

Karen își întoarse fața de la el, înapoi în căldura din interiorul barului, și se trezi practic nas în nas cu individa în tricou roșu care era pe punctul de a ieși în urma bărbatului.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă. Traficanta o examină cu atenție. Lui Karen îi reveni limbajul cunoscut. Dădu din cap aproape imperceptibil: DA! AM VĂZUT! O expresie dură în ochii celeilalte femei.

O mică strâmbătură a buzelor lui Karen. LA DRACU, NU! NU SUNT POLIȚISTĂ! Un mic zâmbet.

— Pot să-ți ofer o cafea irlandeză? spuse prudentă femeia cu tricou roșu. Se pare că ți-ar prinde bine.

„O fi lesbiană?" se întrebă Karen. „Vrea să se asigure că n-o dau de gol? E doar prietenoasă? Sau am șansa de a intra în ceva? Ce-mi pasă!"

— Firește, recunoscu Karen.

Traficanta o conduse la o masă mai retrasă, comandând în trecere două cafele.

— Leslie Savanah, spuse femeia laconic, după ce se așezară.

— Karen Gold.

— Fără slujbă? Pe jantă? În stradă?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse Karen precaută.

— Mai mult, ce? Mai puțin, cum?

— Fără slujbă, și încă puține zile până să ajung în stradă, spuse Karen, evitând să aducă vorba despre capitalul ei potențial.

Leslie Savanah dădu din cap; zâmbi ușor.

— N-ai față de golancă, spuse ea ceva mai cald.

Karen ridică din umeri.

— Nu încă! spuse cu o nuanță prietenoasă.

— Dar ai ochi de fată descurajată, remarcă Leslie atentă. Vreau să spun...

Karen ezită. La dracu! Mai devreme sau mai târziu ajungem tot acolo, doar dacă nu cumva o fi totuși lesbiană.

— Am... m-am ocupat puțin... în colegiu...

Leslie râse.

— N-am făcut-o toți? spuse aproape fericită. Unde?

— Rutgers.

— Michigan State.

Acum fu rândul lui Karen să râdă. Lucrurile luau o întorsătură neașteptată; era aproape absurd.

— Ai absolvit? întrebă.

Leslie încuviință:

— Computere.

— Serios? exclamă Karen. Și eu la fel!

— Și acum, uită-te la noi!

Izbucniră într-un râs jalnic. Chelneriţa sosi cu cafeaua fierbinte; savură căldura binefăcătoare care i se răspândi din esofag până-n stomac.

— Ascultă, îndrăzni ea. Nu cumva eşti... vreau să zic...

Leslie râse.

— Ia-o uşor, Karen, spuse îngăduitor. Nu mă preocupă corpul tău, dacă la asta te gândeşti. Tu, cumva?

Karen mai luă o înghiţitură de cafea. Se simţea relaxată.

— Oricum, nu aşa ceva caut, spuse ea şi, înainte să-şi dea seama, îi povestea deja lui Leslie o versiune a vieţii ei triste, evitând orice referire la cei 2.600$, cerând încă un rând din puţinii ei bani de buzunar, şi ascultând povestea, nu mult deosebită de a ei, pe care i-o spunea Leslie.

Leslie absolvise la New-York. Obţinuse o slujbă la o bancă de date şi se mutase cu prietenul ei Rex, student în drept la Universitatea din New-York, generos subvenţionat de tatăl lui, un comerciant bogat. Din cauza recesiunii economice, tatăl lui Rex dădu faliment. Leslie fu pusă pe liber, pierdură apartamentul, relaţiile dintre ei doi se deteriorară rapid. Rex îşi mută curul la Des Moines, unde probabil vindea şi acum hamburgeri în vreun McDonald’s, iar Leslie, ei bine...

— Şi-acum te descurci cu trafic de bobină – scăpă Karen, fără să vrea.

— Bobină? La dracu’,nu!

— Dar am văzut...

— N-ai văzut ceea ce CREZI tu c-ai văzut...

— Hai, Leslie. Sunt cinstită, nu trebuie să...

Leslie arătă cu mândrie iniţialele de pe tricou.

Karen clătină din cap.

— Doamne, Karen, credeam că te duce gândul la asta, spuse Leslie. Fac parte din Frontul Eliberării Realităţii. F.E.R. nu va face NICIODATA trafic de bobină! Noi traficăm VIRUŞI. I-am plasat tipului o dischetă cu viruşi, nu vreun rahat de bobină!

Firește, Karen ştia ce sunt viruşii; şi ea ca cei mai mulţi din gaşca ei, îşi pierduse adesea timpul cu aşa ceva la colegiu Folosise şi ea un program virus pentru a trece convorbirile ei interurbane cu Poughkeepsie pe cărţi de credit inexistente. Era un lucru obişnuit să bagi un virus în computerele de la colegiu, dacă aveai acces la un terminal, să-ţi schimbi astfel calificativele cu altele pe care ţi le doreai. Auzise poveşti despre tipi care reuşiseră să intoxice computerele I.R.S.

{74}, ștergându-și toate datoriile. Adevărații piraţi se lăudau că reușiseră să intoxice balanţele conturilor bancare și dischetele companiilor publice. Se presupunea că există tehnicieni care bagă la Bursă conturi fantomă, prin computerele lor. Știa chiar un tip care se lăuda că e în stare să conceapă programe virus pentru PIN{75}, care făceau maşinăriile cash să scuipe bancnote și să descarce debitele unor conturi INEXISTENTE.

Dar niciodată nu auzise de vreun Front al Eliberării Realităţii.

— Ce-i asta? o întrebă pe Leslie.

— Ce e CE?

— Frontul Eliberării Realităţii.

Leslie o privi straniu.

— Nu știi ce e F.E.R.? zise. Credeam că intenţionezi să intri în el, adică, având licenţă în computere, și fiind pe liber, și toate...

— S-ar putea, dacă aș ști exact despre CE VORBEȘTI...

Leslie ridică din umeri, comandă încă un rând, și începu să vorbească cu o voce ușor tărăgănată, ca și cum ar fi repetat cuvintele altcuiva, mai mult sau mai puţin din memorie.

— Întreagă ţara asta blestemată e la pământ, douăzeci de milioane de șomeri, fără nicio perspectivă, chiar oamenii cu slujbe o duc mai rău decât acum douăzeci de ani, și în general, obiectiv vorbind, America e în rahat.

Karen se uită la ea cruciș, neînţelegând.

— Și? întrebă nerăbdătoare.

Leslie zâmbi trist.

— Și! Cum e posibil că într-o ţară ca asta să fie cu mult mai rău acum decât în urmă cu douăzeci de ani?

— Îî?!

— Oamenii, acum, nu sunt mai tâmpiţi, nu? Cunoștinţele și tehnologia de acum sunt mult mai bune decât în 1970 și cu toate astea economiștii ne spun că standardul nostru de viaţă a avut o culme prin 1972, și de-atunci el scade întruna. Cum dracu se poate așa ceva?

— Aici m-ai avut... recunoscu Karen, și prin asta înţelegea mult mai mult. Leslie nu-i spunea ceva nou; atâta doar, că pusese o întrebare pe care Karen n-o auzise la nimeni altcineva înainte. Karen nu mai fusese implicată într-o conversaţie de acest gen de când părăsise colegiul, și,

destul de ciudat, ținând cont de condițiile ei cumplite, se trezi simțind o emoție pe care o uitase de mult – aceea a curiozității intelectuale.

Leslie Savanah îi zâmbi oarecum complice, ca și cum i-ar fi citit gândurile, sau măcar interesul din priviri.

— Unii oameni au găsit răspunsul. Și atunci încercăm să facem ceva.

— Frontul Eliberării Realității?

Leslie Savanah încuviință.

— Vrei să faci cunoștință cu niște oameni? se hazardă ea. Avem o mansardă, câteva străzi mai încolo, dacă mai rezişti prin ploaie.

— O mansardă? ciuli urechile Karen, cu gândul la posibilitatea unui adăpost.

Leslie zâmbi înțelegătoare.

— Să nu crezi că nu știu despre ce-i vorba, Karen! Vreau să zic, acum șase luni eram EU în situația ta. Și ca să-ți răspund la întrebarea pe care ți-e teamă s-o pui: POATE...

Karen o privi tăcută și atentă.

Leslie dădu din cap:

— Nimeni din F.E.R. n-a trebuit vreodată să doarmă la metrou, zise.

Karen râse.

— Nu trebuie să insişti! spuse apoi serios: Ce trebuie să fac ca să mă înscriu? Fac orice. Și când spun orice, asta înseamnă ORICE!

Leslie Savanah nu mai râdea.

— Ia-o ușor. Trebuie să ne convingi de interesul tău pentru mișcare și, la fel de important, de SINCERITATEA ta.

Fața i se lumină, și chiar râse prietenos.

— Și din moment ce acum știi mai puțin despre noi chiar decât știm noi despre tine, e un pic cam devreme să începi să ne juri credință veșnică. Nu vrei să ne plimbăm puțin?

— Să mergem, spuse Karen, întărindu-se cu resturile celei de-a treia cafele. E cea mai bună ofertă din luna asta. Râse. Și-aici, crede-mă, sunt sinceră! Mai ales că e și singura!

Ploaia se transformase într-o burniță deasă, ceţoasă, iar Leslie se adăpostea pe lângă clădiri pe cât putea, conducând-o pe Karen către Houston, de-a lungul arterelor pustii, și trei block-uri vest spre Lafayette, unde se întorsese spre sud jumătate de block, apoi apăsă pe

butonul interfonului unei clădiri industriale în ruină ce părea locuită doar pe jumătate.

— Frontul Eliberării Realității, se auzi o voce scrâșnită prin grilajul ruginit al unui mic difuzor.

— Leslie...

Ușa de la intrare bâzâi, deschizându-se, și Leslie o conduse pe Karen udă și gâfâind, pe niște scări lungi, șubrede, până la o ușă de oțel vopsită în gri, la etajul al cincilea. Apăsă un buton de pe cadrul ușii. Karen simți cum cineva se uită prin vizor, auzi declicurile și zgomotele mai multor încuietori și zăvoare, apoi ușa se deschise, și apăru un negru de vreo treizeci de ani, subțire, cu umerii aduși, privind-o cu ochi de bufniță prin ochelarii cu rame groase de sârmă.

— Ea este Karen Gold, îi spuse Leslie. Un posibil recrut. Karen, el este Malcolm McGee. Tehnicianul nostru nr. 1, cel puțin așa spune el.

Malcolm continua s-o privească bănuitor pe Karen. Purta jeanși negri și un tricou alb murdar cu emblema F.E.R. imprimată cu negru.

— Karen e absolventă de computere, la Rutgers.

Expresia lui Malcolm se lumină.

— Oho, asta-i mai mult decât... poate... – zise, dându-se la o parte. Suntem singura organizație anarhistă care cere un minimum de trei ani de colegiu.

Leslie o conduse pe Karen într-o mansardă lungă cu tavanul înalt, în timp ce Malcolm închise două zăvoare, un lanț și o bară metalică. O cortină mare, cusută din mai multe jerpelituri, prelate, cearșafuri vechi, atârna peste un sfert de cameră, pe o frânghie de rufe. Un perete lung cu ferestre mari care arătau ca și cum nu fuseseră curățate de pe vremea administrației lui Ronald Reagan. Mai erau o sobă veche, un frigider mare, o chiuvetă dublă de oțel plină de vase murdare și căni, și un duș, înșirate lângă un perete în spatele unei mese de bucătărie grosolane.

Restul mansardei arăta ca un depozit de echipament electronic uzat de pe Canal Street{76}.

Erau cel puțin o jumătate de duzină de computere de diverse feluri, conectate între ele pe birouri sau mese rabatabile; keyboard-uri ciudate și uzate, disk-drive-uri neconectate, monitoare în cadre goale care arătau de parcă erau scoase din televizoare vechi, filtre de ecran, modem-uri defecte, bucăți de circuite din care Karen nu înțelegea

nimic. Teancuri instabile de videodiscuri, vechi floppy-uri şi cărţi răspândite pretutindeni – pe mese, pe canapele vechi, pe scaune, în lăzi, pe podeaua crăpată, de lemn cenuşiu. Erau cel puţin două duzini de telefoane împrăştiate prin mansardă, neconectate, şi nici băgate în modem-uri. Sârme şi cabluri mergeau dintr-o parte într-alta, ca într-o explozie la o fabrică de spaghetti.

Lumina de deasupra, lungi armături fluorescente, era anihilată de incandescenţa verde, chihlimbarie, a monitoarelor, de băile de lumină ale lămpilor TENSOR şi ale micilor spoturi ce luminau spaţiile de lucru. Pick-up-uri zbârnâind, keyboard-uri trosnind, şi Karen avea senzaţia că aude chiar circuitele zumzăind şi simţea mirosul de ozon.

„Isuse!". Se aşteptase la ceva ciudat, dar nici chiar aşa.

— Bun venit în satul electronic, spuse sec Malcolm, venind în spatele ei. Hardware-ul e marfă depăşită pe care o vezi, dar software-ul e a-ntâia.

— Ce fac toţi aceşti oameni? îl întrebă Karen.

Erau o jumătate de duzină de inşi concentraţi peste keyboard-uri şi computere, cufundaţi în lucru, nedând nicio atenţie vizitatoarei. Două femei şi patru bărbaţi (după cum arătau, nimeni n-avea peste treizeci de ani), cinci albi şi un oriental viguros, neglijent, jumătate din ei fumând cu nesaţ. Una dintre femei, o fată subţire, cu părul gri, ca de şoarece, n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, şi doi dintre bărbaţi, orientalul bine făcut şi un alb plinuţ, purtau tricouri F.E.R. Lui Karen i se părea că asistă la o întrunire a specialiştilor în computere.

— Ce fac?! Ce trebuie... îi spuse Malcolm. Concep viruşi.

— Hei! Markowitz, mişcă-ţi curu' până aici! strigă Leslie.

Un bărbat mai în vârstă, voinic, care privea peste umerii uneia dintre femei, îşi ridică privirea, traversă camera, şi se uită la Leslie cu o expresie resemnată. Arăta de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o chică neagră, ondulată, o barbă neagră stufoasă şi ochi de un albastru-închis care o priveau pe Karen fără nicio urmă de răutate.

— Nu mă cheamă Markowitz, spuse acesta în loc de bună ziua, ca şi cum o spusese de mii de ori înainte.

Îi întinse o mână cărnoasă.

— Aşa glumeşte Leslie.

Karen îi strânse mâna, nesigură.

— Karen Gold. Mă tem că...

— Gregor Markowitz.

— Cine?

— „Teoria entropiei sociale”...

— Ce?

Bărbosul o privi ciudat. Îi aruncă o privire uimită lui Leslie.

— Ce ne-ai adus Leslie, o tânără fecioară?

— Dacă o luăm din punct de vedere ideologic, da! Dar e licenţiată în computere.

— În cazul ăsta, încântat să vă cunosc, spuse bărbosul, strângându-i din nou mâna. Sunt Larry Coopersmith. Comandantul localului, cum ar veni.

Coopersmith le conduse pe Karen şi Leslie spre o canapea prăfuită, în timp ce Malcolm se întoarse la munca electronică în care era băgat. Îi oferi lui Karen o ţigară, ridică din umeri când ea refuză şi-şi aprinse el una, lucru care o făcu pe Leslie să strâmbe din nas.

— Ei bine, Karen, care va să zică eşti licenţiată în computere şi te gândeşti să te-nscrii în F.E.R., spuse el, tolănindu-se pe canapea şi întinzându-şi braţele pe spetează. De ce?

— De ce? repetă prudentă Karen, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea. „PENTRU CĂ AM NEVOIE DISPERATA DE UN ADĂPOST”. Asta era adevărul gol-goluţ. Ar fi trebuit să i-l spună, deşi nu ăsta era răspunsul aşteptat.

— Vreau să spun cât de multe ştii despre F.E.R.?

Karen privi stupefiată de la Larry la Leslie, căutând o salvare. Ce trebuia să răspundă? NIMIC? Dar ce ALTCEVA putea spune?

Leslie îi veni în ajutor, dar nu în felul în care se aştepta Karen, şi în niciun caz în vreun fel în care ar fi putut înţelege.

— Ce avem noi aici, Markowitz, spuse ea, este un exemplu clasic de egoism naiv de clasă.

Karen o privi pe Leslie. Ce dracu mai însemna şi asta? Se uită la Coopersmith. Acesta se aplecase în faţă, studiind-o concentrat pe Leslie cu ochii lui albaştri, inteligenţi, şi uitându-se atent, ca şi cum vorbăria ei era singurul lucru care conta pentru el.

Şi când văzu încurcătura lui Karen, râse cald, o bătu cu palma pe genunchi şi spuse:

— Să-ţi spun eu povestea ta.

— Îî?!

— Părinți de clasă mijlocie, corect, dar nu clasa de după DEVALORIZARE. Fii deșteaptă, micuță Karen. Nu te târî ca noi, ia-ți o licență care-ți va asigura o slujba pentru tot restul vieții, ceva agreabil, înaltă tehnologie, și post-industrial. Ceva... gen știința computerelor. Așa că, micuța noastră Karen muncește pe rupte, așa cum i s-a spus, își ia licența în computere, își găsește, probabil, chiar și un fel de slujbă de rahat, de operator, intră într-un apartament în comun și crede că a dat lovitura. Apoi, într-o zi, nu numai slujba ei, ci toate slujbele pe care le poate face ea se duc în mă-sa, e pusă pe liber, nicio perspectivă, în curând nici locuință, fără nicio speranță, și azi dă peste Leslie, care-i povestește despre adunătura asta de țicniți care ar putea să-i dea un adăpost în mansarda lor, iar sărmana Karen e în stare să facă ORICE pentru un loc unde să pună capul, ca să nu se ducă în subteranele metroului...

Coopersmith se rezemă, trase adânc din țigară, suflă fumul în direcția lui Karen, o privi atent și rânji:

— Așa cum idiotul de primar al orașului obișnuia să spună când eram copil: „Ei, cum mă descurc?!"

Karen rămase cu gura căscată de spaimă și uimire. Individul ăsta nu numai că văzuse prin ea, dar îi rezumase întreaga viață în numai două minute.

Dar Larry Coopersmith râse cordial, se ridică și-i puse la loc falca cu arătătorul.

— Nu te holba la mine ca la un diliu. Tot ce zic e DIALECTICĂ. Îi arătă pe toți din mansardă, cu un gest larg al mâinii.

— Crezi că vreunul de-aici e altfel? Toți am trecut prin asta. Asta-i realitatea care a fost impusă acestei țări blestemate! Asta este realitatea oficială! De-asta e America în căcat!

Tonul scăzu și deveni și mai puțin declamator.

— Dar cel puțin în F.E.R. știm că nu suntem singuri, știm că suntem toți în același rahat.

— Sfârșitul discursului, Markowitz, da? spuse Leslie îmbufnată.

— Vreți să spuneți... vreți să spuneți că nu vă pasă dacă eu intru în acest Front, doar ca să-mi salvez pielea? spuse încet Karen. Doar nu credeți că sunt un rahat ipocrit și egoist?

— Te pomenești că ne-ai adus unul de-adevăratelea, îi spuse Coopersmith lui Leslie.

Apoi se uită la Karen.

— Felicitări, îi spuse. Tocmai ai definit egoismul de clasă.

— Am...? șopti Karen. Egoismul de clasă? Râse, oarecum nervos. Doar n-o să-mi spuneți c-am nimerit într-o adunătură de comuniști?

— Comuniști! strigă Larry Coopersmith, ridicându-și ochii în tavan. Capetele alea seci sunt mai rele decât căcănarii care cred că dictează aici.

— Atunci despre ce-i vorba? întrebă Karen plângăcioasă. CE FACEȚI voi aici?

— Credeam că n-o să întrebi niciodată, îi răspunse dulce Coopersmith. Ce încercăm să facem în F.E.R. este, firește, să eliberăm realitatea.

— Să eliberați realitatea? Nu văd sensul!...

Coopersmith se uită la ea. Se ridică și-ncepu să se învârtă în loc.

— Discursul numărul doi, mormăi Leslie îngăduitoare.

— Ei bine, nu! Declară Coopersmith mișcându-și brațele, ăsta-i numărul unu. Asta este întreaga raison d'être{77}. Ascultă Karen, din punct de vedere practic aici, în America, este civilizația tehnologică cea mai avansată pe care a cunoscut-o lumea, corect, nu?

— Firește.

Arătă cu degetul spre ea, ca un profesor de liceu.

— Atunci de ce sunt viețile oamenilor mai nasoale decât acum douăzeci de ani?

Karen ridică din umeri. Era aceeași întrebare pe care i-o pusese și Leslie în bar; părea mai gravă decât atunci, și Karen încă nu îndrăznea să dea un răspuns.

— Ei, puștoaico, tu ce-ai făcut? continuă Coopersmith. Nu cumva ai făcut exact ce ți s-a SPUS că trebuie să faci? N-ai respectat toate regulile? Nu le-am respectat cu toții? Și cu ce ne-am ales dacă ne-am îndeplinit contractul social?

— Futuți, spuse moale Karen.

— Da. Dar de către CINE? întrebă viclean Coopersmith. De către CE?

— De... de structura puterii? De privilegiați?

— Dar și ei sunt în căcat! exclamă Coopersmith. Bursa e în găleată, corporațiile falimentează, țara evită ruina devalorizând banii și îngrozindu-și creditorii, și asta n-ar fi mare lucru, dar creditorii suntem noi.

— Și?

— Și dacă noi suntem cei care pierd, nu e decât o singură concluzie, nu? SISTEMUL e futut! În mod cert, realitatea nu merge după regulile după care ar trebui să meargă! Harta oficială nu descrie exact teritoriul.

— Și tu, bănuiesc, ai propria ta idee despre ce fel de reguli ar da rezultate? întrebă Karen suspicioasă.

Dar Coopersmith privi brusc spre ea.

— La dracu', nu! zise el. Cum dracu aș putea ști eu? ORICARE ar vrea să-ți bage pe gât o anume realitate oficială, vorbește din cur! E cea mai mare tâmpenie să spui că există o singură viziune adevărată a realității ăsteia de rahat!

— Cum?

— Cum!? o îngână Coopersmith.

Se lăsă pe canapea lângă ea. Clătină trist din cap.

— Sărmani copii... oftă. A fost odată, demult, o generație întreagă care a spus, „Mă fut" realității oficiale. Acum însă e o epocă nouă. Epoca MULTIPLELOR REALITĂȚI create de TV și droguri și telefoane și satul planetar și rock and roll. Să-nflorească mii de flori, spuneau. Să se-nmulțească mii de noi triburi! Să fie milioane de versiuni ale realității! Coopersmith se opri s-o studieze pe Karen, să vadă efectul. Clătină iar din cap.

— N-ai auzit niciodată de asta, nu? Asta nu e-n cărțile de istorie, nu-i așa?

— Nu sunt atât de proastă pe cât crezi – îi răspunse Karen indignată. Vorbești despre anii șaizeci, despre drog.. hippie, și tot...

— Și un mic incident numit Războiul din Vietnam – adăugă Coopersmith. Sex, drog și rock and roll erau o chestie, puterea de atunci tolera asta, văzând cât de nasoale erau timpurile și au scos bani grei din asta.

Coopersmith se opri să-și aprindă o țigară și, când continuă, avea un ton rece și ironic.

— Dar când au descoperit că o generație întreagă a spus: „mă fut" – nu mai vrem să fim carne de tun în vreo junglă scârboasă – și o generație întreagă n-a mai vrut să-și irosească viețile ca funcționari de la nouă la cinci, ei, la dracu, asta a depășit orice limită, nu? Era NASOL pentru business. NU poți pune pe picioare o economie industrială modernă când nimeni nu vrea să fie sclavul salariului. Nu poți să te joci

de-a statul, de-a mama-țară, cu o generație care credea că e o tâmpenie să pleci să mori pentru o abstracție. Așa că ce crezi c-au făcut?

— Au intrat puternic peste toată afacerea, nu? zise Karen.

Coopersmith încuviință.

— Au intrat puternic peste drogurile care-ți atacă creierul. Au restabilit controlul mijloacelor de informare. Au distrus într-un fel sau altul sute de ziare subversive. Au reluat controlul colegiilor și al liceelor și al manualelor. Au făcut exact ce trebuie pentru a restabili o realitate oficială.

Coopersmith se rezemă, pufăi din țigară și surâse sardonic..

— Dar au sfârșit prin a-și impune CHIAR LOR o nouă realitate oficială. Au făcut greșeala fatală de a crede în propriul lor rahat. Au pus la punct o recesiune monstruoasă pentru a distruge sindicatele și au creat o masă permanentă de șomeri, pentru a ține salariile scăzute și pentru a-i face pe copiii ca tine să se supună și să facă tot ce li se spune de frica de a nu ajunge acolo. Au ascultat de economiștii de rahat care le-au spus exact ce voiau ei să audă și au scris cei mai mare cec fără acoperire din istorie, dându-și-l chiar lor. Au îndrugat verzi și uscate despre o economie post-industrială și despre cum fiecare va munci pe salarii de mizerie, fără a realiza că nu poți trăi cu ochii în oala altuia. Au automatizat cât au putut, pentru a mări productivitatea, dar niciodată nu le-a venit în cap că nu vor putea vinde tot rahatul pe care-l produc, dacă oamenii n-au bani să-l cumpere.

Își îndreptă capul spre Karen:

— Începe să sune familiar, nu-i așa? Adică, iată-ne ajunși azi, aici, pe toți, roboți în funcțiune pentru ca 30 de milioane de lucrători să obțină de trei ori mai multe bunuri decât s-ar putea vinde, iar 25 sau 30 de milioane de oameni ca tine să n-aibă unde să-și pună capul jos și să se întrebe de ce.

Nici pe vremea când colegiul o obișnuise pe Karen cu un argument istoric solid, nu auzise ACEASTĂ versiune a istoriei recente. Și niciodată nu-și putuse imagina că un asemenea discurs istoric putea fi debitat cu atâta îndârjire personală, sau că o asemenea înșiruire a evenimentelor ce au avut loc înainte de nașterea ei putea s-o emoționeze într-atât.

Larry Coopersmith reușise s-o convingă de un lucru, și anume că forțele istoriei nu acționează fără a face rău oamenilor simpli, și cu greu putea nega că nu e cocoțată pe rahatul ăsta.

— Adică noi toţi suntem victimele unei conspiraţii gigantice? spuse ea lent.

— Ai prins-o, zise Coopersmith, încuviinţând. Inclusiv nemernicii care ne-au făcut-o.

— Şi Frontul este destinat să... să facă CE? întrebă ea şovăind. Ce-ar putea face o gaşcă de amărâţi dintr-o mansardă din Lafayette Street? Să dea înapoi giganticul tăvălug al istoriei?

— Să eliberăm realitatea pe cât putem – răspunse Coopersmith. Să punem la treabă micuţele noastre maimuţe electronice. Să distrugem viabilitatea realităţii oficiale.

— Fără bombe? Fără lupte de stradă? Te gândeşti să dărâmi sistemul cu nimic altceva decât cu un mănunchi de programe-virus?

— Exact, confirmă Larry Coopersmith. Acum sistemul ESTE un imens software interconectat, nu-i aşa? Bănci de date. Sistem telefonic, computere I.R.S., computere de bănci, reţele de sateliţi, cărţi de credit, înregistrări de companii utilitare, servicii publice, tabele cu buletine electronice! Totul este în biţi şi byţi. Şi acolo unde există biţi şi byţi, există şi...

— Viruşi! exclamă Karen.

Coopersmith râse.

— Sute de viruşi, mii, milioane, viruşi pentru popor! Toţi ciugulind din realitatea oficială şi transformând-o într-o bucată enormă de şvaiţer cu mici găuri eliberate. Şi când există mai multe găuri decât brânză...

— Realitatea e eliberată!

— Haosul renaşte!

— Şi atunci? spuse Karen.

Coopersmith o privi pe Leslie. Leslie îi întoarse privirea. Amândoi aveau expresii comice. Râseră nestăpânit. Apoi cântară la unison:

— ŞI ATUNCI ÎNCEPE BÂLCIUL...

— Sunteţi daţi dracului, zise Karen.

Dar rânjea în timp ce spuse asta, şi o spuse aprobator. Privi în jur la mansarda în dezordine, la grămada nesfârşită de aparate, la oamenii aplecaţi peste keyboard-uri şi monitoare, nu pentru a programa vreun robot de producţie care să facă noi şomeri sau să încaseze vreun cec, ci fiind în serviciul unei noţiuni politice nebuneşti, greu de înţeles pentru ea.

Nebunească sau nu, simțea energia din jurul ei, auzea țăcănitul și zumzetul keyboard-urilor și mașinăriilor, adulmecă chiar mirosul de ozon în aer. Pentru ea, IDEALISM era înainte doar o noțiune de dicționar, nimic altceva, și i-ar fi râs în nas oricui i-ar fi spus că va ajunge vreodată aici. Dar ce avea de pierdut în fond? Măcar aici avea un adăpost.

— Sunteți dați dracului, zise ea – dar nici cu mine nu mi-e rușine! Contați pe mine!

Dar Larry Coopersmith o privi mult mai rece acum:

— Nu așa de repede. Trebuie să fii votată. Cât de pricepută ești? Cu ce ne poți fi de folos?

— Cât de pricepută sunt? spuse Karen cu oarecare panică.

— Cât de bună programatoare ești? Ce fel de viruși ai făcut? Spune-mi câteva idei vrăjitorești.

— Ce-i asta. Un interviu de angajare? murmură Karen, cu o senzație de sfârșeală în stomac. Pentru că adevărul e, și ea știa bine asta, că nu era o magiciană a computerului, niciodată nu făcuse decât lucruri normale, de rutină și, de fapt, nici măcar nu era ahtiată să se joace cu computerele, așa cum o făceau atât de evident cei de-aici.

— Hai, Larry, spuse Leslie pe un ton lingușitor, nu fi...

Coopersmith o întrerupse cu un gest.

— Ar fi mai bine să ne spui ACUM adevărul, Karen – zise el, de data asta mai puțin aspru. Oricum o să aflăm destul de repede...

Karen își lăsă capul în jos.

Coopersmith ridică mâinile și dădu din umeri ca o scuză.

— Larry! Nu fii căcănar!

Coopersmith o privi pe Leslie cu o expresie ceva mai potolită:

— Dacă ar depinde de mine...

Privi de-a lungul camerei în stupul electronic.

— N-or s-o voteze din milă, și tu știi asta, Leslie, zise el.

Leslie o privi pe Karen cât e de oropsită. Imită gestul de adineauri al lui Coopersmith. Apoi, dintr-o dată ochii i se luminară.

— Stai o clipă! spuse. Karen a fost o faimoasă traficantă de bobină, nu-i așa, Karen, nu așa mi-ai spus?

Coopersmith o studie pe Karen uluit. Leslie îi făcu cu ochiul, spunându-i să continue jocul.

— Traficantă? rosti rar Coopersmith. La ce bun? Noi nu ne ocupăm de rahatul ăla de bobină!

— Bine, dar noi nu prea vindem mulţi viruşi în localurile în care traficul de drog merge bine, nu, Markowitz? sublinie Leslie. F.E.R. o fi bun pentru magia computerelor, da' ce te faci cu ăia de pe stradă?

— Hmmm... bolborosi Coopersmith. Spui tu ceva, acolo...

— Dar Karen este o magiciană a drogului: ştie să se descurce...

— „Visul American", „Templul Judecăţii de Apoi", „Raiul Drogului", ştii bine traseul, nu-i aşa Karen?

— Bineînţeles, răspunse Karen. Nicio problemă. „Nici măcar nu era o exagerare, nu?" Nu bântuise prea mult prin localurile astea pe vremea când făcea rost de drog ieftin pentru colegii ei din Jersey, dar măcar intrase să întâlnească bărbaţi interesanţi în localurile astea de lux, când îşi putea permite, nu?

— Ai vrea să vinzi viruşi pentru F.E.R. prin localuri? întrebă Coopersmith. Crezi că eşti în stare?

— Firește, răspunse Karen. De ce nu? De la fiecare după muncă, fiecăruia după nevoi, corect, nu? Eu am nevoie de un adăpost, iar voi aveţi nevoie de cineva priceput în ale traficului.

— Bine, poate, aprobă Coopersmith. Poate că asta e de-ajuns să mă convingă. Dar, ca să te susţin şi ca să garantez pentru tine, am nevoie de ceva mai mult... de ceva ca să convingă pe oricine că nu eşti doar o amărâtă de traficantă care vânează un acoperiş, ceva care să-mi dovedească într-adevăr sinceritatea ta...

Ochii lui albaştri, inteligenţi păreau că o străpung cu privirea. Parcă ar fi căutat ceva ascuns. Ceva din adânc, de nepătruns. Ceva pe care ea nu voia să-l arate tuturor. Dar ceva despre care ea ştia că e acolo.

Şi deodată realiză despre ce e vorba.

Două mii şase sute de dolari.

Se uită fix ia Larry şi ştiu sigur că poate să-şi cumpere intrarea în F.E.R. Şi nu pentru că ei erau mercenari ieftini, ci pentru că aşa era DREPT. Pentru că o durea. Şi pentru că o durea, va fi o probă clară a sincerităţii ei. Şi pentru că ea credea cu tărie în sinceritatea LUI, era convinsă că el va înţelege exact. Se gândi la nemernicul de Greg. Se gândi la traficul cu bobină pe care-l făcuse, s-ajungă ca banii obţinuţi să-i fie furaţi de ticălosul ăsta. Şi la ce i-ar fi folosit totuşi banii ăştia? Două luni într-un hotel de mâna a doua. Câteva băi şi spălătorii.

Sau un gest măreț.

Niciodată în viața ei nu făcuse un gest măreț.

Niciodată nu se gândise măcar la asta.

Abia acum înțelegea.

— Am două... două mii de dolari, spuse. Voi, băieți, mă acceptați în front, și eu donez banii pentru cauză. E ASTA destul de sincer pentru tine... Markowitz?

Coopersmith o privi. Nu zâmbi.

— Ai face asta? spuse ei încetișor. Ai face cu adevărat asta?

— Pune-mă la încercare! răspunse Karen.

Larry Coopersmith se îndreptă spre ea. O îmbrățișă strâns cu brațele lui enorme. Plantă un sărut tandru și umed pe buzele ei.

— E-n regulă! exclamă. Ești de-a noastră, dacă nu, mă car pe ușă în clipa asta!

Karen Gold privi de-a lungul mansardei F.E.R. Privi la vechiturile electronice. Privi la oamenii aplecați asupra lor, privi prin ferestrele murdare la străzile neîngrijite ale orașului. Privi la Leslie Savanah, făcându-i cu ochiul. Privi la Larry Coopersmith, care se uita la ea cu respect și o afecțiune pe care nu le mai cunoscuse până acum.

Și pentru prima dată în viața ei simți că face parte din ceva real...

TRAFIC

MANHATTAN-ul mișuna de nemernicii de paznici, și Uzi era arma lor preferată, dar închipuindu-și cum i-ar lovi pe unii dintre puii ăștia de căţea și ar fugi cu mitraliera fără să fie ciuruit, lui Paco Monaco i se părea tot atât de simplu cum ai traversa Hudsonul înot către Hoboken, gândea el în timp ce se furișa zile la rând, în amurg, pe lângă limitele diverselor Zone, pândind o ocazie.

Toate instinctele lui de om al străzii îl învățaseră să-i evite pe puii de curvă și să devină invizibil pentru ei. Experiența însă în ce privește APROPIEREA de paznici era nulă; pân-acum n-auzise de nimeni care să încerce vreodată să facă o asemenea tâmpenie.

În vreme ce-și simțea mațele cuprinse de groază de fiecare dată când vedea vreun nemernic d-ăsta cu ochii răi, având tot timpul în cap ideea de „lovește și ia", spaima însăși, și conștiința că el era pe punctul de a face o faptă la care niciun căcăcios nu se gândise vreodată, toate păreau ca o viziune la bobină.

Așa cum rătăcea adesea printre gagicile „uită-te da' nu pune mâna", care se plimbau pe Second sau First sau A, cu o dorință brutală, nestăpânită, dureroasă, așa și acum simțise aceeași excitație frustrată, dar în cu totul alt fel. Față de nemernicii de paznici. Pentru că așa cum visul de a fute o curvă blondă, supusă într-o adorație umilă, însemna mai mult decât calmarea coaielor, tot așa gândul de a face rost de o Uzi, bătând până la sânge un paznic, însemna chiar mai mult decât visul de a-și face rost de o Cască.

Învățase mai multe despre paznici în aceste puține zile de cercetare tenace și intensă, decât într-o viață întreagă trăită sub privirile lor reci și bănuitoare.

Dacă nu toți erau huidume, în schimb toți arătau ca niște indivizi care-și petrec ore în șir lucrându-și corpul și practicând o artă marțială dură. Și aproape toți arătau exact ca răufăcătorii care-și croiseră drum pornind din șanțurile străzii. Și, firește, dacă nu toți aveau Uzi, toți știau al naibii de bine să dea cu pumnul.

Și n-ai fi găsit niciodată măcar vreunul stând cu spatele la vreo alee sau intrare sau colț de stradă. Chiar și atunci când se mișcau, parcă aveau un zid în spate. La naiba, erau TARI, erau la fel de isteți ca oricare

artist „lovește și ia”, ca Paco; normal, din moment ce jumătate din ei o porniseră tot de-aici.

Și-atunci cum să-l păcălești pe vreunul din puii ăștia de căţea atât de vicleni? Asta era întrebarea care-l chinuia pe Paco de când începuse pânda. Și, în timp ce răspunsul tot nu venea, în cea de-a opta noapte, picioarele începură, în sfârșit, să-l poarte fără să vrea spre Houston Street, de-a lungul lui Seventh Avenue în West Village înspre Bedford, o străduță laterală care intra trei block-uri nord-vest de Cristopher într-o fundătură.

Bedford Street era îngustă, întunecată, fără magazine spre stradă, dar nu asta era, băiete, partea de întuneric, strada asta era cu apartamente bine întreținute și chiar cu câteva case vechi restaurate cu mare grijă, categoric o Zonă, muchacho, cu cel puțin un paznic patrulând, căruia nu i-ar fi plăcut deloc un intrus ca Paco.

Qué pasa, muchacho? se întrebă, când se trezi holbându-se din întunecimea străzii Bedford la lumina din capătul dinspre Christopher.

Muy loco, ce dracu’ faci, te bagi direct într-o Zonă? Se opri și se întoarse înapoi spre est. Mai bine mișcă-ți curul de-aici înainte ca...

Chiar atunci, doi tipi bine îmbrăcați dădură colțul lui Bedford cu Seventh, mergând mână în mână. Iar palmele lui Paco transpirară brusc când realiză dintr-o dată ce pornire nebunească îl adusese aici.

Verdad, asta era o Zonă.

Pero una Zona Maricóna{78}.

Oh. Nu muchacho, rahat, doar n-o să...

Paco nu se aventurase în apropierea acestei zone de ani și ani, de când era un puștan amărât de șaisprezece ani, în stare de orice pentru drog, gata să-i lase pe poponari să-i sugă pula pentru câțiva dolari, și să-l fută în cur printre ruinele din West Street pentru câțiva dolari în plus, o dată sau de două ori...

Niciodată nu lăsase amintirile astea să-l năpădească, doar nu...

Por qué no, muchacho{79}? îi șopti un drăcușor.

Asta era o Zonă în care locuiau homosexuali bogați. Cristopher Street era încă locul de bază din ceea ce mai rămăsese din lumea poponarilor. Nemernicii aveau o mulțime de bani pentru paznici, și aveau și nevoie de ei în mod cert. Dar nu se înghesuiau prea mulți în Zona ASTA, mai ales că poponarilor le plăcea să-și angajeze paznici de aceeași teapă cu ei.

Și Paco știa al naibii de bine că pârțarul care lucrează ca paznic putea fi o pradă ușoară, nu? Ce șanse ar avea unul cu pantalonii desfăcuți și cu daravela în mână?

La dracu', asta n-ar fi însemnat să lase vreun nenorocit de pârțar SA-I FACĂ CEVA lui, nu? Tot ce avea de făcut era să-l stârnească pe nemernic, să-l facă să-și dea pantalonii jos, să-i smulgă arma și apoi...

Așa-i trebuie puiului de curvă!

Paco ezită o clipă la intrarea în străduța întunecoasă, asudând în jeanși cu o senzație imensă de vomă în esofag. Căcat, omule, nu fi ca o curcă plouată! își spuse. Ce-ar face Mucho Muchacho? La dracu', poate totuși n-o să se întâmple nimic. Ai bătut atâta drum până aici degeaba?

Măcar bați strada în sus și-n jos. Doar o dată în sus pe o parte și-n jos pe cealaltă.

Paco își mușcă buza de jos pentru o clipă. Apoi inspiră adânc, își desfăcu fermoarul de la geacă pentru a i se vedea părul de pe piept, își aranjă mai sigur sacul de pe umăr și începu să meargă pe partea dreaptă a Bedford-ului, nervos, rapid, dar cu un mers unduios, mișcând din fund exagerat, ca un maricón.

Un block. Un block și jumătate. Nimeni pe stradă, numai câte o lumină între clădirile joase și luminile stridente, de prost gust, departe de Cristopher. Te-ai aprins degeaba, își spuse Paco. Nimic n-o să se...

— Ce căcat faci pe strada asta, idiotule?

Madre de Dios! {80}

Un pui de curvă, o namilă urâtă, apăruse din senin îndreptând gura unei Uzi exact către buricul lui Paco. Doamne, ce monstru! Oh, la dracu!

Paznicul avea probabil vreun metru optzeci și patru, deși Paco îl vedea de doi metri. Purta un tricou alb strâns, care-i sublinia mușchii bine desenați ai pieptului, și pantaloni de piele neagră strânși cu un imens fermoar cromat, care strălucea în lumina lămpilor de stradă. Avea părul negru tuns scurt, cercei mici de oțel la amândouă urechile, pielea feței atacată de o acnee hidoasă, ochi negri umezi, o gură cu dinți stricați și o căutătură care îi spunea lui Paco că nu glumește.

— Am SPUS, ce căcat faci pe strada asta, idiotule!? repetă paznicul.

Oh, Doamne, la naiba, ce mă fac? Dar intrase în joc acum, nu mai exista întoarcere, nemernicul ăsta avea Uzi-ul îndreptat exact către burta lui, și văzu degetul nenorocitului atingând nerăbdător trăgaciul. Ce-ar fi făcut Mucho Muchacho? Mucho Muchacho n-ar fi aici,

tâmpitule! Ăsta nu e un videodisc, e ceva REAL! Și îndată simți un flux de energie ciudată, străbătându-l. Simți o furnicătură la baza coloanei vertebrale, o căldură invadându-i pieptul; simți sângele bătându-i în artere și tâmple și, groaza groazei și minunea minunilor, simți cum i se scoală pula, nu de dorință, o nu, de ură, de frică, de hotărâre.

— Ce faci TU pe strada asta? îi răspunse pe un ton insinuant.

Paznicul îl privi bănuitor. Ochii lui de șobolan priviră trupul lui Paco de sus în jos. Zâmbi ușor. Paco se uită direct la umflătura pantalonilor de piele și observă pula monstrului sculându-se, împingând în afară fermoarul cromat, strălucitor.

Paco nu mai gândea acum. Era prea târziu. Acționa din pur instinct. Își fixă privirea pe umflătura paznicului, se linse pe buze încet, și-și agăță degetul în deschizătura bluzei, urmărind privirea paznicului.

— Hei, omule, ce armă mare ai – spuse moale. Chiar știi s-o folosești? De-adevăratelea?

Ochii paznicului păreau să capete acum o altă strălucire. Își împinse bazinul în față și-și plimbă mâna de-a lungul țevii scurte a mitralierei Uzi.

— Vrei să-ți arăt? spuse.

În loc de răspuns, Paco se mișcă șerpuind din cur. Inspiră adânc, întinse mâna și trecu arătătorul foarte lent de-a lungul țevii mitralierei, rotindu-l în jurul gurii.

— Oooh – zise el mieros. E atât de rece și atât de tare!

— Ți-ar plăcea ceva mai cald?

— Firește, omule, răspunse Paco, întinzând cealaltă mână și desfăcându-și lent de tot fermoarul de la geacă. Aruncă o privire în jur. Descoperi un pasaj întunecos între două clădiri, un șir de lăzi de gunoi de-a lungul unui perete, celălalt cu cărămizi lipsă

— Aici – șopti, strângând țeava mitralierei într-o mână și mișcându-se ritmic, trăgându-l pe paznic, în timp ce cu cealaltă mână își desfăcu butonul de la jeanși.

Ușor, ca în transă, uriașul îl urmă în alee. Paco întinse mâna, prinse capătul fermoarului cromat și-l trase în jos. Pula enormă a paznicului țâșni afară. Paco mormăi de plăcere, se întoarse, oferindu-și curul. Își puse ambele mâini pe zid, și se mișcă seducător.

Se uită repede peste umăr cum paznicul își dă mitraliera în spate, își ia pula într-o mână și-l apucă cu cealaltă.

— Pizda mă-tii, pârţarule! urlă Paco, răsucindu-se pe călcâiul drept, şi lovindu-l cu piciorul stâng pe paznic exact în coaie.

Uriaşul urlă de durere şi uluială. Paco îl izbi în ceafă cu muchia palmei drepte, şi când paznicul se aplecă, ţinându-se de cap, îi smulse mitraliera Uzi de pe umăr, îl lovi iar în faţă cu toată puterea, băgă arma în sacoşă şi fugi.

Pe Glorianna O'Toole n-o surprinsese concedierea lui Billy Beldock. Billy îi spusese la petrecerea de la Eddie Friedkin că zilele sale ca preşedinte al „Muzik, Inc." erau numărate dacă „Proiectul Superstar" dădea greş, iar puştii nu scoteau nimic semnificativ până atunci.

Într-adevăr, relaţia dintre ei, înainte ca Bobby să-şi verse maţele pe pajiştea frumos tunsă de la vila lui Eddie, departe de a crea o atmosferă normală de lucru, aşa cum spera Glorianna, otrăvise şi mai mult relaţia profesională.

Sally ofta pe faţă după Bobby, având falsa impresie că incidentul de la Eddie îi apropiase şi mai mult, în timp ce Bobby oscila între a o umili sau a se preface că nu există pentru el. În aceste condiţii, Glorianna nu izbutise să scoată nimic bun de la el, deşi de dragul sărmanului Billy, încercase toate trucurile pe care le ştia.

Le adusese „praf" în studio şi-i lăsase să-şi zboare minţile zile în şir, pe cheltuiala „Uzinei". Le adusese chiar buna „iarbă"{81} demodată, îi târâse în fiecare club din oraş. Cheltuise chiar o mică avere din banii „Uzinei" instalând echipament VoxBox şi orga de imagini acasă la ea, în speranţa deşartă că se vor dovedi mai inspiraţi.

Nimic n-a dat rezultate. În concluzie, nu putea să le arate celor de la „Uzină" decât că i se fâlfâie: o ascunzătoare enormă de praf şi canabis şi living-ul burdușit cu echipament electronic. Puştii ăştia erau sclipitori din punct de vedere tehnic, orice idiot îşi dădea seama de asta. Dar nu se sincronizau unul cu altul, şi nici cu misteriosul suflu interior al rock and roll-ului, şi asta o înţelegea orice rocker adevărat. Tot proiectul ăsta blestemat era conceput greşit încă din start, şi ea i-o spusese verde în faţă lui Billy.

S-a dus pe copcă promisiunea că următorul disc va fi al ei, dacă scoate alte două cu AP care să ia aur! Oricum, aşa ceva tot nu s-ar fi întâmplat, şi dacă n-ar fi fost la mijloc sentimentele ei pentru sărmanul Billy, de mult le-ar fi spus celor de la „Uzină" să renunţe.

Acum, când Billy era pe liber și în locul lui venise acest Carlo Manning, Glorianna sosi la întâlnirea pe care o convocase cu intenția de a-i spune exact ce gândea.

Manning se instalase foarte de curând în scaunul de piele neagră din spatele biroului metalic, așa că, în timp ce mobila franțuzească veche a lui Billy fusese scoasă din biroul președintelui, a lui nu fusese încă instalată și, în afară de birou, scaun, deck-uri și ecran, singurele mobile erau acum o adunătură hidoasă de scaune și mese pliante desperecheate.

Păreau într-un fel potrivite. Carlo Manning era puțin sub patruzeci de ani. Purta părul negru tuns scurt și îngrijit, un costum negru tradițional, cu o cămașă albă, o cravată neagră în tonuri bleu cu dungi argintii, avea o figură ștearsă și anonimă, care ar fi trecut neobservată la oricare din petrecerile la care participa Glorianna.

Ajunsese președinte după ce lucrase la departamentul de cercetări și, din câte știa ea, nu cântase vreodată vocal sau la vreun instrument.

„În sfârșit, un președinte potrivit pentru «Muzik, Inc.»", gândi sec Glorianna, trântindu-și oasele într-un scaun și urmărindu-l pe Manning, care studia, chipurile, foarte atent, un teanc de hârtii o bună bucată de vreme înainte de a i se adresa.

— Treizeci de-zile – spuse într-un târziu cu o voce joasă, în loc de „bună ziua".

— Cum?

— Ai treizeci de zile să-mi aduci un disc „demo"{82} pe care marketingul îl va estima la aproximativ un milion, dar cu o siguranță de 70% – îi spuse Manning, privind-o cu ochii lui căprui, reci, ca și cum nici ea n-ar fi fost altceva decât hârtie.

— Asta e limita.

Inspira scârbă la prima vedere. „Cine se credea puțoiul ăsta, de-i vorbea în halul ăsta?"

— Nu prea pierzi timpul cu vorba, nu? aruncă Glorianna.

— Salariul meu e cam un milion pe an, deci șaișpe mii pe săptămână, cam trei mii pe zi, două sute șaizeci pe oră – îi răspunse Manning. Este deci de datoria mea ca această corporație să nu piardă.

Glorianna O'Toole n-auzise asemenea rahat de când se știa pe lume, deși, slavă Domnului, auzise și văzuse destule.

— Ei bine, îți dau eu banii ăștia dacă reușești să-ți ții curul în scaunul ăsta mai mult de șase luni, băiețică.

Manning nu lăsă să se vadă dacă batjocura Gloriannei avu sau nu efect asupra lui.

— Intenția mea este de a rămâne aici cât mai mult timp– spuse el liniștit. E timpul ca această corporație să aibă la vârf o administrație profesionistă în loc de o adunătură de bătrâni hippies rataţi gen Billy Beldock.

— Hei, ai grijă ce vorbești, puștiulică! Billy mi-e prieten și, ca un mic amănunt, sunt mândră să spun că și eu sunt o bătrână hippie ratată!

Manning o învrednici cu un zâmbet sardonic.

— Stai liniștită, se vede cu ochiul liber!

Glorianna se uită la el. „Dacă aș fi fost bărbat și aș fi avut douăzeci de ani mai puțin, l-aș fi pocnit pe șobolanul acesta", își zise ea. „La naiba, acu' douăzeci de ani l-aș fi pocnit oricum!"

— Du-te-n mă-ta! se zborși ea la Manning, ridicându-se în picioare. Poate găsești acolo oameni mai de clasă. Și dacă asta nu-ți ajunge, bagă-ți cele treizeci de zile în cur. Bătrâna hippie ratată pleacă chiar în clipa asta!

— Stai jos! spuse Manning cu o voce rece și autoritară. Întâlnirea asta se termină atunci când spun EU!

— Noi n-avem ce să vorbim – îi răspunse Glorianna.

— Din contră, doamnă O'Toole, avem – spuse Manning mieros. Dacă, desigur, nu preferați să discutați cu procurorul.

— Cu procurorul?

— Vă rog să stați jos, doamnă O'Toole, reluă Manning. Își continuă, chipurile, studiul hârtiilor.

— Am cheltuit deci aproximativ patru milioane de dolari pe „Proiectul Superstar", incluzând aici salarii, timpii de studio, producția, „promotion"-ul și reclamele discurilor pe care deja le-am scos și... pentru... anumite lucruri. Nu intenționez să le trec la „pierderi", deși AȘ PUTEA liniștit să le arunc în cârca lui Beldock. N-ar fi corect din punct de vedere fiscal.

— Asta nu-i problema mea.

— Oh, ba da! spuse Manning, privind-o chiorâș. O mică, dar semnificativă parte din bugetul vostru, conține o categorie destul de

ambiguă de „materiale de cercetare”. De fapt, amândoi știm ce înseamnă asta, nu-i așa?

— Doar nu... N-ai putea... se bâlbâi Glorianna.

Se prăbuși înapoi în scaun, fără să vrea.

— Praf, marijuana, și poate și alte substanțe ilegale, procurate de dumneata, cu fonduri deturnate de dumneata de la „Muzik. Inc.” și revândute cu oarece profit lui Rubin și Genaro – zise Manning. Ar putea fi invocate mai multe delicte... însușire cu intenția de a vinde... deturnare din fondurile companiei... chiar posibile încălcări ale taxei pe venit.

— N-ai face asta niciodată, știi bine!

Manning ridică din umeri sfios.

— Poate da, poate nu – spuse. Aș prefera să las asta în grija Curții. Avem o mulțime de avocați pe care îi plătim cu salarii grase pentru a prezenta cazurile în favoarea noastră. Dumneata, desigur, va trebui să plătești avocatul pentru a te apăra de acuzațiile destul de complexe, în mai multe jurisdicții. Poți să-ți permiți asta?

— Ești dat dracului, nu?

— Sunt un cunoscător al motivațiilor umane, răspunse Manning. Arătă spre peretele cu discuri de aur în miniatură. Am răspuns de proiectele motivaționale pentru treisprezece discuri – spuse mândru. De aia am și obținut slujba asta! Îi zâmbi încrezut Gloriannei: Și-mi place să cred că am și ghicit motivația dumitale, nu crezi?

Glorianna O’Toole îl studie pe acest monstru al corporației cu o spaimă și un dezgust de neînchipuit. „Aici ajunsese în cele din urmă industria? Oare trebuie să fac ce vrea putregaiul ăsta numai ca să-mi salvez pielea?”

„Prostească întrebare, Glorianna. Mai bine te-ai întreba cam cum îți imaginezi să-ți petreci bătrânețile în pușcărie? De unde să faci rost de bani să-ți angajezi un avocat? Dar cel mai nasol, cum dracu’ să fac imposibilul în următoarele treizeci de zile?”

— Și dacă încerc și nu reușesc? întrebă ea plângăreț.

Manning înălță capul și bătu darabana pe birou, gânditor.

— Nu sunt un om cu inima de piatră – spuse el într-un târziu. Dă-ți toată silința, convinge-mă de sinceritatea ta, și atunci las chestiunea în suspensie.

— Ce înseamnă ASTA?

Manning ridică capul din hârtii și-și îngropă iar nasul în ele.

— Asta înseamnă – spuse el, fără s-o mai privească pe Glorianna – că întrevederea s-a terminat ACUM.

După întâlnirea cu Carlo Manning, Glorianna nu se duse la studio. Merse direct acasă, ieși pe terasă, cu o porție de praf și o sticlă de „Pouilly-Fuissé", se întinse pe un șezlong privind în jos spre stratul gros de smog de deasupra orașului, și se strădui să se amețească din plin.

Strădania nu avu niciun efect. Praful îi ținu pur și simplu mintea limpede ca cristalul, gândindu-se mereu și mereu la dilema ei, iar vinul îi încălzi sângele și o încărcă cu energie, așa încât nu reuși să cadă în letargie nici măcar o clipă.

Ceea ce-mi trebuie de fapt e ceva „acid", gândi ea când soarele începu să coboare în splendide flăcări portocalii născute din smog, în Pacificul invizibil. Ceva mescalină. Ceva peyotă.

Gândul o făcu să salte brusc.

Oare aș îndrăzni să-i hrănesc pe puștii ăștia cu ceva cu-adevărat psihedelic?

A mai rămas ceva ce n-am încercat?

Vai, generația tânără era, în general vorbind, speriată de moarte de psihedelice. Crescuseră șocați, într-o lume pe care nu ei o făcuseră, și chiar când aveau chef să se drogheze o făceau cu mare grijă. Preferau „praful" care, garantat, te ducea întotdeauna cu precizie exact unde credeai că dorești să ajungi.

Glorianna O'Toole privi spre orașul invadat de smog, unde începeau să se aprindă milioane de lumini, transformând nesfârșita zonă săracă a Los Angeles-ului într-o imensă țară a minunilor tremurătoare, giuvaeruri vii sub strălucirea cețoasă a soarelui ce apunea. De câte ori nu trăise ea asemenea momente magice ale transformării realității, de la nivelul la care L.S.D.-ul sau mescalina sau peyota începeau să-i năvălească în creier, de la nivelul la care realitatea pământească se disipa în infinite posibile universuri?

Rock and Roll-ul, de fapt, cum știa oricine, trecuse prin asta, ajunsese în culmea gloriei datorită „acidului". Leary și Kesey au ghidat lumea spre muzica lui Airplane și Dead și spre Big Brother. Era muzica unei transformări, dar dacă nu era rock and roll atunci era un PRODUS tipic „Muzik"– tehnică aducătoare de profit, fără suflet, rahatul pe care-l făcuseră Bobby și Sally.

Fără acid ar fi fost rockul altceva decât o muzică de rahat pentru lăbari? Ce-ar fi fost cariera TA fără bătrânul Owsley? Ți-amintești ce zicea Dormouse?

Doar n-o să-i leg și să le-o torn cu sila pe gât – își spuse. Fac doar rost de ceva marfă bună și le-o las pe mână, să văd de ce sunt în stare.

Râse.

„Lucy în the Sky with Diamonds”{83} cântă ea puternic cu ceea ce-i rămăsese din voce, în noaptea înmiresmată din Laurel Canyon.

„a... a... ah”

Chicotind veselă, ridică receptorul și începu să sune pe la traficanți.

Dar după cum se vede treaba, se pare că peyota și ciupercile magice dispăruseră de pe fața pământului, toți voiau să-ți vâre pe gât mescalină, iar singurul L.S.D. disponibil pe piață era în tablete.

Glorianna n-avea încredere în „acid” sub formă de tablete. În nouă cazuri din zece, erau umplute de mântuială și în jumătate din cazuri nici nu era L.S.D. adevărat în interior, doar puțin P.C.P.{84} sau S.T.P.{85} sau altceva să-ți ia mințile, dându-ți destule argumente pentru a-i convinge pe naivi că luaseră într-adevăr ceva nemaipomenit.

Era împotriva convingerilor ei să schimbe cu acid prost drogul pur, mai ales că putea face rost de el. Pentru că L.S.D.-ul era singurul drog despre care știa că are efect în doze infime, luai o firimitură, sau o singură picătură de lichid, asta da, era marfă adevărată.

Și dacă ea nu lua tablete, atunci nu putea oferi asemenea produse dubioase celor doi tineri nevinovați.

Pentru o secundă, o amuză ideea de a coborî de pe Hollywood Hills spre zona săracilor și de a vedea ce-ar putea face rost de pe stradă.

Acum patruzeci de ani ar fi făcut-o mereu, acum treizeci de ani n-ar fi stat pe gânduri, acum douăzeci de ani ar mai fi riscat, dar acum ERA cu totul altă lume, acolo, jos.

„Lumea a Treia” începea la Pico, așa cum se spunea aici în țara show-biz-ului, și în timp ce Glorianna nutrea o nostalgie romantică pentru zilele de mult apuse ale solidarității cu Poporul, în ultimii cinci ani nu se mai apropiase decât trecând cu 60 mile/h prin Harbor Freeway; asta pentru că legea se sfârșea la limita trecerii prin North Mexico, și o bătrână doamnă într-un Rolls ar fi fost făcută bucățele înainte de a ajunge la primul semafor.

O călătorie de 200 de mile în susul Coastei către Big Sur era, din acest punct de vedere, o excursie mai sigură decât o raită sinucigașă în „Lumea a Treia”; numai disperarea la gândul de-a pune picioarele pe acele străzi o făcu s-o sune pe Ellie Dawson.

Ellie avea aproape tot atâta experiență cât Glorianna. Când Glorianna a întâlnit-o prima dată, Ellie avea o rubrică de rock la „Berkeley Barb”, făcuse politică și chiar fusese pentru un timp simpatizantă a mișcării „TIMPURI SUBVERSIVE”, până când lucrurile începuseră să fie luate prea în serios, moment în care intrase în „Mișcarea Potențialului Uman”, mai târziu cochetase cu sectele „Gândirii” din Palo Alto, se măritase cu un specialist în computere, se stabilise în Silicon City, divorțase, și începuse să participe la turneele marilor guru între Mendicino și Big Sur.

Dacă biografia ei oficială dădea impresia că zbura de ici-colo inconsecvent, trăind de azi pe mâine, adevărul e că Ellie Dawson fusese traficantă aproape toată viața ei.

O traficantă „connoisseur”{86}. Glorianna nu auzise niciodată ca Ellie să fi traficat „iarbă” sau cocaină, sau să fi avut de-a face cu droguri proaste. Se specializase în psihedelice, printre care „acid”-ul era cea mai proastă marfă, refuza din principiu să vândă ceva pe care nu-l încercase pe pielea ei și dădea relații cinstite clienților, printre care se numărau muzicieni rock, autori S.F., revoluționari, simpatizanți ai „Potențialului Uman”, ciberneticieni și, așa cum declara, unii politicieni ale căror nume, dacă le-ar fi spus, te-ar fi șocat.

Dacă cineva putea să-i dea Gloriannei marfă a-ntâia, ei bine, aceea era Ellie Dawson, și singurul motiv pentru care Glorianna n-o sunase, până să-i ajungă cuțitul la os, era acela că Ellie locuia acum la Big Sur, la o distanță de patru ore de mers cu mașina!

După amabilitățile de rigoare, Glorianna îi explică lui Ellie situația, neuitând nimic, nici părerea ei proastă despre Carlo Manning, nici analiza asupra stărilor psihice ale lui Bobby Rubin și Sally Genaro, nici soarta tristă a lui Billy Beldock, nici natura „Proiectului Superstar”, nici chiar faptul că era în rahat față de lege. La relațiile lui Ellie din Silicon City, telefonul ei era mai sigur decât linia directă Washington-Moscova.

O lungă pauză la celălalt capăt al firului după ce tirada Gloriannei se opri.

— Doamne, Glorianna, aş vrea cu adevărat să te ajut – se auzi în sfârşit vocea lui Ellie. Dar e destul de greu de obţinut „acid”, acum.

— Vrei să spui că nici măcar TU nu ai? suspină Glorianna.

— Nici măcar o picătură, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Rahat!...

Altă pauză:

— Totuşi... spuse Ellie pe un ton scăzut, conspirativ.

— Totuşi?...

— Există ceva special în Silicon City, vreau să spun, atât de misterios că nici măcar EU nu ştiu pe cine să mai cred. Ai auzit despre magazinele de vrajă underground?

— Poveşti... zise Glorianna.

Cineva realizase echipamente sofisticate care dădeau posibilitatea glumeţilor să intercepteze temporar dispozitivele de transmisie-recepţie automată ale sateliţilor de comunicaţii. Toată lumea ştia că emisiile de la H.B.O.{87} sau N.B.C.{88} sau „MUZIK” erau întrerupte cu clipuri din vechi filme porno. Umbla vorba că până şi sateliţii militari şi diplomatici fuseseră batjocoriţi, cea mai bună poantă fiind cea în care un „tête-à-tête” între preşedintele american şi cel sovietic a fost întrerupt de câteva fragmente bine alese din „Gât adânc”{89}, dar o asemenea informaţie nu-şi putea permite nici măcar „National Enquirer”.

— Ei bine, piraţi video există, de asemenea şi magazinele de vrăjitorii, spuse Ellie. Nimeni nu ştie însă ce sunt, ce caută de fapt, sau daca e vorba de acelaşi dispozitiv. Dar se pare că la mijloc e vorba de o bobină.

— Bobină? exclamă Glorianna. Eu îţi cer acid şi tu încerci să-mi vinzi rahatul ăla de bobină?

— Crezi că mi-a luat Dumnezeu minţile, Glorianna? Am traficat eu vreodată bobină? Aş vinde eu ceva ce n-am încercat? Vrei să mă asculţi până la capăt?

— Dă-i drumul, răspunse Glorianna, bănuitoare.

— Asta nu e o piesă obişnuită, îi spuse Ellie. Nu este un rahat oarecare de cutiute cu circuite artizanale. Este construit elegant, poţi să-l porţi la vedere, totul e făcut pe un singur cip şi umblă vorba că e un produs underground. Recunoaşte, Glorianna, trăim în epoca electronică şi vorbim despre ultimul răcnet... Vrei să continui?

Glorianna începea să devină intrigată, contrar voinței. Trebuia să recunoască, o parte din prejudecata ei împotriva bobinei venea și din răul pe care electronica îi făcuse rock and roll-ului. Bobina era un gunoi care-ți ardea creierii. Tot așa erau și chimicalele perfecționate ca speed{90} și reds{91} și smack{92}. Oricum, „acidul”...

— Încă sunt pe fir, Ellie, spuse ea într-un târziu.

— Se numește „Mutația Transcorticală”.

— Mu-ta-... En inglés, por favor{93}...

— „Mutația Transcorticală!” repetă Ellie, pronunțând cu grijă silabele, una câte una. Asta dă centrilor nervoși ai visului un șoc de tranziență, provocând o mutație a imaginilor de-a lungul cortexului către centrii stării de veghe; provoacă o mutație a impulsurilor senzoriale, prin centrii visului, înainte de a ajunge la suprafețele creierului, care o procesează în imagini cu sens. Și de asemeni ține activi centrii motori. Unul din prietenii mei a demontat o chestie de-asta înainte s-o încerc, așa că trebuie să mă crezi.

— Nemaipomenit, spuse Glorianna sec. Da’, cum spun ăștia cu bobina, care e de fapt viziunea?

— Puțin ca somnambulismul, puțin ca un vis lucid. Ai controlul motor, mergi, vorbești, poți chiar să faci dragoste, dar toate astea le faci în interiorul unui vis. Ești conectat cu realitatea înconjurătoare ca și cum ai fi treaz, dar legătura cu ea este pur imagistică. Exact ceea ce numeau aborigenii australieni o „Călătorie prin Vis”. Nici nu-ți vine să crezi! Seamănă cu o electrocardiogramă!

— Sună destul de periculos, spuse Glorianna. Vreau să zic, ce te-mpiedică să dai cu capul într-un zid, tocmai atunci când visezi că mergi pe o plajă?

— Păi, tocmai asta e vrăjitoria! Suporți transformări, desigur, dar în același timp acționezi asupra intrării senzațiilor reale! Vezi și auzi ce se întâmplă în jurul tău, dar totul este de fapt o Călătorie în Vis. De fapt, poate că nu vezi zidul ca zid, dar inconștientul tău îl transformă într-o imagine care te face să crezi că acolo e ceva solid. Cât privește sexul... Domnul cel Urât poate fi Domnul cel Minunat, dacă spiritul ți-e curat.

— O călătorie cu „acid” electronic! spuse încetișor Glorianna.

— Păi de ce crezi că ți-am povestit?

— Da’ ce-l împiedică pe adevăratul Făt-Frumos să se transforme într-o broască? Ce anume împiedică visul să se transforme într-un coșmar?

— Ce anume împiedică o călătorie cu „acid” să te transforme într-o epavă?

— Ceea ce e în interiorul tău, șopti Glorianna.

— Exact – spuse Ellie. Numai că asta e mult mai sigură. Fiecare atingere a butonului îți dă o viziune care durează între zece și treizeci de minute, nu ore în șir. Și dacă viziunea o ia pe-alături, o altă apăsare pe buton te scoate afară din ea.

— Tu ai încercat?

— Doar mă cunoști.

— Și cum e?

— Cum e un vis? Cum e o călătorie cu „acid”?

— Este ca... râse Glorianna. E ca și cum ai încerca să-i povestești cuiva despre rock and roll!

— Exact! Cunoscându-te, este exact situația ta!

— Chiar așa e, spuse Glorianna. Extraordinar!

Soarele apusese. Absorbi aroma dulce de eucalipt și privi peisajul nocturn al Los Angeles-ului, care se întindea în fața ei, un peisaj fantastic de stele electrice, care făcea ca peisajul stelelor de pe cer să pălească. Cine putea nega că nu asta era epoca minunilor electronice? Cine putea nega că viitorul nu aparține celor ce au ales cibernetica? Cine putea să nege că ea, care parcă încă nu se născuse, n-avea timp să moară?

— Ești acasă mâine? spuse în telefon, chiar el un instrument al tărâmului biților și byților.

— Te-aștept, spuse Ellie Dawson.

— La revedere, spuse Glorianna, întotdeauna mi-a plăcut să merg cu mașina la Big Sur.

CHEIA VISULUI

KAREN GOLD zâmbi, băgă mâna în geanta ei încăpătoare, scoase un disc cu viruși învelit într-un săculeț cafeniu, îl dădu, strânse banii, îi băgă în sacoșă și mai luă o gură de vin alb. Cheliosul în costum închis și cămașă de mătase roșie așezat lângă ea, pe scaunul de bar, băgă discul într-un buzunar al jachetei, aruncând o privire furișă în jurul galeriei de la „Templul Judecății de Apoi", fără un motiv anume, și sorbi leneș restul de băutură. După care o luă pe scări în jos, către ringul de dans, încercând, oarecum stângaci, să pară nepăsător.

Cu ani în urmă era iarbă, mai târziu un gram de cocaină, pe urmă bobină, iar acum viruși, gândi Karen. Obiectul comerțului se schimbă, dar mișcările rămân aceleași.

Și acum, cocoțată pe un scaun de bar, bând vin alb și supraveghind galeria unui local din Soho, peste buza paharului, cu privirea unui „desperado" dintr-un vechi film cu gangsteri, Karen se simți pentru prima dată în viață pătrunsă de emoția nebună a unui traficant.

Dacă traficul de droguri a fost întotdeauna o crimă fără echivoc, la vânzarea de bobină pentru amărâți autoritățile închideau ochii, pentru că puțin le păsa dacă niște sărmani vindeau bobine care le prăjeau creierii altor sărmani, atâta vreme cât mai puteau munci. Într-adevăr. În timp ce consumul de bobină scurta, în general, speranța de viață, se vorbea totuși despre încurajarea acestui comerț la nivel de stradă, economic vorbind.

Deși, făcând comerț cu bobină, exista și posibilitatea de a-i transforma pe contribuabili în nenorociți. Când Karen făcea rost de drog pentru prietenii ei de la Rutgers, oamenii de la care îl procura erau dintre cei disperați, care riscau să piardă 3/5 din câștig dacă erau prinși, în timp ce o puștoaică de colegiu ca ea se putea aștepta doar la o noapte de pușcărie și o prelegere morală pompoasă a doua zi, pentru că a servit drept legătură.

Folosirea programelor de viruși pentru fraude la bănci, la companii de cărți de credit, servicii publice, sau I.R.S., era totuși un delict fără precedent față de alte operațiuni prin computer.

Dar era imposibil să condamni pe cineva pentru simpla posesie a ceva atât de mărunt ca un program, pe care-l puteai chiar memora dacă erai destui de priceput. La fel de adevărat, și asta o știa bine Larry

Coopersmith, traficul cu viruși pe disc era un gen de infracțiune nou-nouț, caracteristic doar F.E.R., deci neintrând încă sub incidența vreunei legi.

Pe de altă parte, Karen știa al naibii de bine că traficul cu discuri de viruși ar fi fost tratat ca o infracțiune serioasă dacă ar fi fost prinsa cu ele asupra ei.

Virusul pe care tocmai îl vânduse pentru patru sute de dolari era un exemplu în acest sens. Cu ei, tipul căruia i-l vânduse, un fel de director executiv cu reclamele, putea spori balanța de plăți a contului său în fiecare lună, ca apoi să provoace computerului companiei sale o creștere de câțiva cenți pentru fiecare debit în întregul lanț. Malcolm Mc Gee, cel care elaborase programul, făcuse treaba practic de nedetectat. Îl încărcai, făceai treaba murdară, apoi ștergeai programul din memorie, după care puteai s-o iei de ia capăt. Contabilii își ieșeau din minți, încercând să înțeleagă de ce fiecare debit din chitanțe era cu aproape șapte cenți mai mare, dădeau vina pe software, programatorii dădeau vina pe hardware, iar tehnicienii de intervenție nu găseau nimic. Când contul lunar pentru continuarea căutării inutile a virusului depășea costul pierderii din sistem, renunțau și treceau la ceea ce Coopersmith numea „entropia sistemului".

Dacă totuși Karen ar fi fost arestată în timpul vânzării unui asemenea virus, aveau motive s-o agațe: conspirație pentru comitere de fraudă prin computer sau deturnare de fonduri. Poate chiar deținerea de unelte de hoți, dacă nu găseau ceva mai bun.

Dar până când autoritățile să-și dea seama că un asemenea comerț cu viruși există, riscul de a vinde așa ceva vreunui polițist deghizat era nul, iar emoția traficantului pe care o trăia Karen, stând la bar și terminându-și vinul, era o emoție simplă: un rol mărunt pe care-l juca în beneficiul noilor ei prieteni din mansarda F.E.R.

Și de fapt F.E.R. era doar o grupare de inocenți.

Tommy Don, nepotul unor emigranți vietnamezi harnici. Bill Connally și Iva Cohen, ai căror părinți asudaseră din greu și strânseseră din dinți ca să-și trimită odraslele la colegiu, în speranța că inteligenții lor copii se vor ridica deasupra statutului lor de clasă muncitoare. Teddy Ribero, primul din familia lui care a reușit să absolve liceul, de când străbunii lui veniseră la New York din Porto Rico. Malcolm Mc Gee, descendent al clasei de mijloc de culoare din Tarrytown. Eddie Polonski și Mary

Ferrari, care obținuseră burse la colegiile din New York, crezând că au reușit să evadeze din Rust Belt.

Ceea ce aveau în comun era că toți fuseseră magicieni ai computerului, practic din naștere. Crescuseră obsedați de computere, prinși fericiți în vârtejul biților și byților. Spre deosebire de Karen, ei n-aveau ca amintiri din copilărie un Eden new-yorkez pierdut pe Upper West Side, care să-i facă să sufere. Spre deosebire de Karen, gradul de absolvire în știința computerelor fusese o „Ultima Thule" a dorințelor lor, nu o evadare hotărâtă spre Manhattan, după exilul din Poughkeepsie.

Oh, da, și ei se simțiseră trădați când rahatul economic atinsese apogeul, dar acum, ascunși fericiți în spatele keyboard-urilor și ecranelor și compunând viruși de-ai dracu', trăind, mâncând și respirând aerul ozonat al mult iubitei lor sfere cibernetice zi și noapte, aveau exact ceea ce-și doriseră. Virușii pe care-i elaborau, gânguritul computerelor la care lucrau. Chiar și „raison d'ètre" de a fi revoluționari în F.E.R., toate erau un imens joc pe computer care le umplea viața. Cu mare greutate ar fi părăsit mansarda. Nici măcar la bani nu se gândeau. Pentru ei, întrebuințările date programelor lor de către clienții găsiți de Karen și Leslie Savanah erau pure abstracții. Pentru ei, lumea străzii era o altă planetă.

Dintre toți numai Leslie Savanah și „Markowitz" erau altfel.

Karen se regăsea în Leslie. Nici ea n-avea o patimă reală pentru biți și byți. Poate crescuse în Midwest în loc de Upper West Side, dar știa ce înseamnă să pierzi o parte dintr-un apartament în Manhattan și să te trezești afară în stradă, disperată, nedându-te bătută și nerenunțând la Big Apple. Poate că traficul lui Leslie se reducea la baruri josnice și poate că nu-și petrecuse week-end-urile din anii de colegiu făcând rost de bobină în localuri de lux, dar ea ERA o traficantă și EA o salvase pe Karen, ELIBERÂND-O.

Larry Coopersmith, alias Markowitz, era și mai aparte, și nimeni din mansardă nu știa să spună despre el ceva precis, iar el nici atâta nu spunea. Până și Leslie, amanta lui ocazională, nu-i știa exact vârsta, decât ceva între patruzeci și patruzeci și cinci de ani. Arăta ca un fost motociclist{94}, avea o colecție de cărți ca un fost profesor de colegiu, vorbea ca și cum ar fi fost și una și alta în același timp. Amestecând cuvintele obscene{95} cu cele prețioase{96} în aceeași propoziție. Nu

vorbea niciodată de trecutul lui. Nimeni din F.E.R. nu fusese prezent înainte ca el să închirieze mansarda. Nimeni nu știa de unde făcuse rost de bani pentru asta. De fapt, nimeni nu știa de unde apăruse „Markowitz".

Părea că știe să programeze, deși Karen nu-l văzuse niciodată făcând un program al lui. Preciza mereu că nu e comunist sau anarhist și proclama în gura mare aversiunea sa pentru „orice se termină în ISM". Leslie îl poreclise „Markowitz" pentru că Gregor Markowitz, un teoretician politic obscur de care Karen n-auzise niciodată, era guru-ul său intelectual de bază. Avea teancuri vechi de volume cartonate ale lui Markowitz cu titluri ca: „Teoria entropiei sociale", „Haos și Cultură" și „Ordinea împotriva ei înseși", pe care i le oferise să le citească, dar Karen nu reușise.

Una peste alta, Larry Coopersmith avea mai mult mister decât oricare alt bărbat pe care-l întâlnise vreodată Karen, și dacă oricine altcineva decât Leslie ar fi fost iubita lui, poate că ar fi interesat-o.

Și poate că nu. Pentru că dacă Coopersmith era un tip fascinant, dacă mansarda F.E.R. era un palat pe lângă subteranele metroului, dacă Leslie era prietena ei iar scopurile vag definite ale F.E.R. îi stârneau simțul estetic, adevărul era că, în adâncul sufletului, ea considera totul doar o mică haltă, și nu un stil de viață cu care să se obișnuiască.

Nu, fiindcă erau locuri ca „Templul Pierzaniei", și stilul de viață pe care-l implicau, care reprezentau acel New York al aspirațiilor ei.

Deși nu chiar ca „Visul American", „Templul Judecații de Apoi" era concludent pentru localurile unde cei cu bani puteau trăi într-un New York fantastic, despre care Karen n-avea decât amintiri din copilărie, unde mahării se întâlneau să bea, să ia drog, să seducă vreo femeie și să aranjeze petreceri secrete în cerc închis.

Barul la care stătea Karen era de-a lungul galeriei ce înconjura ringul de dans de jos. Barul însuși era o tejghea de piatră neagră (sau oricum, o replică sintetică destul de convingătoare), cioplită cu vagi motive aztece, iar oglinda circulară din spatele galeriei era din sticlă trandafirie. Barmanițele, goale până în talie, deliciul bărbaților, purtau fuste aztece scurte, trapezoidale, pictate strălucitor în modele abstracte ușor obscene și căști de alamă cu creastă de pene. Chelneriţele care serveau la mese, de-a lungul galeriei, purtau fuste grațioase în aceleași tonuri și căști asemănătoare cu ale barmanițelor. Lămpi de gaz fixate

deasupra fiecărei mese şi imitaţii de făclii scăldau galeria într-o incandescenţă roşie.

Ringul de dans era şi el acoperit cu motive pseudo-aztece, inspirat punctat ici-colo cu ceva care dădea impresia unor pete mari de sânge. Trei mari ecrane video proiectau imaginile unor discuri puse de un disc-jockey nevăzut.

Din galerie putea privi în jos în încâlceala de trupuri ce dansau pe ring şi te credeai „Prinţesa Oraşului" care supraveghează, de sus, vulgul de la picioare.

Karen ştia al naibii de bine că cei mai mulţi dintre clienţi plăteau treizeci de dolari să intre şi să bea băutură amestecată cu apă, la douăzeci de dolari porţia. Termină vinul, se gândi să mai comande unul. Privi în jurul galeriei. Nu se vedea la orizont niciun Făt-Frumos. Vânduse şi ultimul disc, avea o mie şase sute de dolari în sacoşă, o recoltă excelentă pentru seara respectivă. Poate aici era un nimeni, dar cel puţin în mansarda F.E.R. obţinuse statutul de traficant numărul unu. Era o chestie!

Se îndreptă către ringul de dans. Şerpui prin zidul de trupuri şi zgomot, coborî printr-un coridor către toalete, unde-şi aranjă hanoracul, apoi afară pe lângă portar, se înfăşură într-o veche haină de raton şi ieşi în vântul umed şi rece.

„Templul Judecăţii de Apoi" era pe Bowery, la marginea de est a Soho-ului, două block-uri spre nord faţă de Grand Street şi mult mai la sud faţă de mansarda F.E.R., aflată departe în vest, pe Lafayette. Într-o altfel de noapte, mai caldă ca, asta, Karen ar fi făcut un ocol prin Grand Street în drum spre casă agale, de-a lungul acestei artere bine luminate.

Dar vremea acelui decembrie capricios se schimbase în rău cât timp stătuse înăuntru. Temperatura coborâse cu vreo treizeci de grade{97}, vântul în rafale îi sufla în faţă o ploaie rece măruntă, n-avea mănuşi, şi unde mai pui că aici ERA o Zonă, aşa că îşi trase gluga subţire a hanoracului, îşi săltă sacoşa pe umăr, îşi înfundă mâinile în buzunare, se aplecă înainte contra vântului nebun şi tăios, dădu colţul unui block spre nord-vest, îndreptându-se către căldura mansardei, pe cel mai scurt drum posibil.

Era după miezul nopţii, şi erau puţini oameni pe stradă între clădirile rezidenţiale cu lumină abia deslușită, şi chiar un paznic negru, solid,

păşind înainte şi-napoi ca să se-ncălzească şi legănând metalul rece al armei sale M-16 în mănuşi groase de frânar.

Gluga îi reducea lui Karen o mare parte din vederea periferică şi-i înfunda auzul, ploaia rece i se scurgea pe sprâncene şi-i îngheţa nasul, zgomotul propriilor tocuri înalte ţăcănind pe asfalt era singurul pe care-l auzea, şi nu se gândea la altceva decât să se vadă la adăpost cât mai repede. Abia când ajunse la următorul block întunecat începu să simtă că cineva merge tiptil în urma ei.

Începu ca un fel de înţepătură, un val de neliniște în ceafă, o umbră scârboasă şi rece de groază iraţională, strecurându-i-se de undeva din spate. Apoi, când simţurile i se ascuţiră, alarmate, îşi dădu seama de unde vine.

Auzi un zgomot înăbuşit şi uşor, un contrapunct vătuit al zgomotului ascuţit al tocurilor ei pe pavajul trotuarului. Oare nu era doar o închipuire? Nu era oare doar vreun ecou straniu? Ceva o reţinu să întoarcă capul.

În schimb iuţi pasul, apoi umblă cu paşi mari, apoi o oprire scurtă, şi apoi porni iarăşi, ritmic, cu un pas mult mai lent.

Auzi cu claritate o serie de poticneli, paşi nesiguri în spatele ei, pentru o clipă, apoi zgomotele se înmuiară într-un ritm exact ca al paşilor ei. Cleşti reci muşcară din stomacul lui Karen. CINEVA o urmărea. Fără să se gândească, neîndrăznind încă să se uite înapoi, începu să meargă mai repede.

Mare greşeală!

Zgomotul de paşi din urma ei se iuţi, la un ritm mai rapid ca al ei, fără a se transforma în fugă, dar întărindu-se şi apropiindu-se, ca şi cum oricine ar fi în spate, şi ştia că era descoperit, abandonase mersul pe furiș, dar nu se hotărâse încă să atace.

Următorul colţ era la cel puţin treizeci de yarzi depărtare, treizeci de yarzi de trotuar pustiu, ferestre întunecate la nivelul solului, intrări obscure, şi gurile negre ale aleilor ameninţătoare. Copleşită de groază, Karen încetini din nou pasul, ca şi cum, neavând nicio reacţie la prezenţa urmăritorului, ar fi putut prin cine ştie ce minune să-l facă să dispară.

Numai că zgomotul de paşi din spate se transformă în alergătură, apropiindu-se, şi acum suna ca o armată întreagă de bandiţi.

Nu mai putea să-l ignore, TREBUIA să se întoarcă şi să se uite ACUM. Oh, la dracu'!

Erau DOI!

Unul, o arătare mătăhăloasă într-o haină militară kaki murdară şi zdrenţuită, cu un fel de căptuşeală la fel de rufoasă în jurul picioarelor, o coamă de păr ca de şobolan, o gură plină de dinţi stricaţi, şi o crustă de râie pe frunte. Celălalt, şi mai solid, într-o haină veche, mai tânăr, ciolănos şi cu faţa plină de acnee, cu mâna stângă între crăcii jeanşilor plini de noroi, lingându-şi lubric buzele vinete.

Doar o privire, apoi...

Văzând-o că s-a întors să-i privească, se năpustiră către ea.

Karen începu să alerge disperată, poticnindu-se şi alunecând, din cauza tocurilor, pe trotuarul ud. Alunecă, se clătină, aproape căzu, îşi recăpăta pentru o clipă echilibrul şi atunci...

Mâini aspre şi violente o înhăţară de gluga hanoracului, apoi o apucară de fese, sunetul grohăielilor şi respiraţiilor întretăiate, o apăsare dură a corpurilor, şi apucând-o din două părţi, ducând-o apoi către o grămadă de cutii de gunoi, în gura hidoasă a unei alei întunecate.

Din adâncul maţelor, din stomacul ei îngrozit, urlă şi urlă şi urlă...

Peste terasa locuinţei Gloriannei adia un vânt cald şi înmiresmat de parfumurile înţepătoare de bougainvillea şi eucalipt, mângâind coroanele copacilor, susurând prin frunziş, înseninând aerul, aproape ca în deşert, astfel încât strălucirea bogată a stelelor mici şi luna albă pe cerul albastru pur deveniră o oglindă minunată a strălucirii electrice a peisajului oraşului răspândit de la o margine la alta, acolo, jos.

Era o noapte perfectă pentru aventură, ca şi cum Glorianna ar fi ordonat zeilor efecte speciale, dar Bobby Rubin nu părea prea entuziasmat să se îmbarce în acest tur magic şi misterios.

— Despre ce e vorba, ce-i asta, culmea drogului? spuse el, stând rezemat de balustrada terasei, cu spatele la peisajul magnific, ţinând plasa moale de sârmă subţire şi mirosind-o bănuitor, ca şi cum ar fi fost un peşte mort.

— Doar ţi-am SPUS, nu e o piesă grosolană de bobinar cu creierii arşi – răspunse Glorianna pe un ton uşor exasperat. E o bobină magică din Silicon City.

— Pe care n-ai încercat-o, încă, nu-i aşa?

— Haide Bobby, ar putea fi EXTRAORDINAR, spuse bucuroasă Sally Genaro. Deja își pusese casca și stătea pe un scaun de lemn roșu, cu plasa de sârmă aproape invizibilă în părul ei buclat.

Bobby se uită tăcut la ea, și în privirea asta ursuză Glorianna citi în sfârșit adevărata natură a reticenței lui. A fi speriat de bobină nu era neapărat un semn de prostie sau de lașitate, având în vedere rahatul în care erau cu toții, dar, fără îndoială, teama lui de a-și arde creierii nu era în întregime simulată. Glorianna ar fi băgat mâna în foc că lui Bobby Rubin îi era teamă că bobina va da exact rezultatele așteptate și până la urmă, ÎN REALITATE, s-ar fi lăsat târât în viziune alături de Sally Genaro.

Ceea ce, desigur, era exact ce promisese Ellie Dawson.

Ceea ce, desigur, era ultima speranță a Gloriannei de a scoate din rahat „Proiectul Superstar” și de a-și salva pielea.

Sărmanul Bobby se purtase din ce în ce mai dezagreabil cu ea de la scena cumplită din timpul petrecerii aceleia nenorocite, deși începuse de fapt să mai arunce câte-un ochi spre Sally Genaro. Mai ales de când slăbise vreo șapte, cinci kilograme, răbdând pur și simplu de foame, mâncând numai salată și grapefruit, și asta pentru ca să-i placă lui Bobby, știind că trebuie să aibă răbdare.

La urma urmei cum s-ar fi simțit EA în locul lui, dacă EA ar fi fost cea care i s-ar fi destăinuit LUI, pentru ca apoi să-și verse mațele exact când lucrurile începeau să devină romantice?

Sally înțelegea perfect cât de JENAT se simțea și acum, și continua să-l asigure că nu contează ce s-a-ntâmplat, că ea încă îl crede un tip de treabă; încă puțin timp și-l va convinge. Pe deasupra, știa că e și foarte timid.

Dar niciodată nu s-ar fi așteptat să fie atât de PROSTOVAN față de o chestie ca bobina. De ce să-i fie teamă, totuși? Nu era vreun nenorocit de drog psihedelic, pe care, după ce-l luai, erai praf ORE în șir și dacă îți lua mințile nu puteai face nimic. Aici, tot ce aveai de făcut era să atingi butonul cutiuței de pe cap, și ieșeai imediat de sub efect.

Glorianna O’Toole se apropie de Bobby.

— N-ar fi frumos din partea mea să încerc prima dată fără tine, zise, punându-și propria ei cască și așezând cutiuța într-o poziție comodă pe ceafă.

— Ellie mă rugase să încerc cu ea, da' am zis nu, suntem toţi trei împreună, trebuie să fim egali în toate.

Sally se sculă de pe scaun, merse spre Bobby şi luă plasa de sârmă atârnând moale pe degetele lui.

— Haide, Bobby, e o noapte superbă, hai, lasă-mă...

Bobby îi smulse casca nervos, întinse plasa cu ambele mâini şi-şi puse sârmele prin păr într-o suită nervoasă de gesturi impulsive.

— Pot să-mi ard propriul creier şi fără ajutorul vostru, dacă trebuie!

Sally se retrase, jignită şi nedumerită.

— De ce întotdeauna trebuie să te comporţi în halul acesta, Bobby Rubin? îl întrebă ea, şi regretă imediat când el îi aruncă o privire otrăvită.

— Copii, copii, VĂ ROG! murmură Glorianna O'Toole, ridicându-şi ochii în tavan.

— Nu asta e starea în care se începe o asemenea experienţă frumoasă! Uitaţi-vă la stele! Mirosiţi aerul! Ascultaţi muzica vântului prin copaci! Duceţi-vă cu ea, vă rog!

Bobby Rubin ştia al naibii de bine că orice alte proteste din partea lui n-ar fi făcut altceva decât să amâne inevitabilul. Nu voia să recunoască, totuşi, că are mai puţin curaj decât Acneea! Pe lângă asta, adevărul e că nu teama de bobină, cât de efectul ei, descris de Glorianna, îl intrigase încă de la început.

Niciodată nu încercase vreun drog psihedelic; dar dacă în ale psihofarmacologiei era un naiv, în ale biţilor şi byţilor era magician, şi aşa se făcea că acest dispozitiv, spre deosebire de altele, îl interesa.

Cea mai mare parte din bobina ordinară, vândută de tot felul de nemernici fără minte şi cuplată la 120 de volţi, era o marfă periculoasă, care acţiona asupra unor straturi ale creierului printr-un şoc cu încărcătură excesivă de electricitate. Dar Mutaţia Transcorticală era un dispozitiv de joasă tensiune, care funcţiona cu baterii mici, asta însemnând că efectul, oricare ar fi fost, nu depindea de forţa electrică brută. Doar o privire aruncată asupra felului în care era lucrat îl făcea să creadă povestea Gloriannei despre magazinele magice din Silicon City.

Dacă Glorianna O'Toole îl adusese aici în această noapte caldă şi parfumată de Santa Ana, îi arătase stelele şi luminile strălucitoare ale oraşului, şi-l invitase la bobină alături de ea, atunci nu trebuia să aibă nicio ezitase.

Schimbă câteva priviri cu Glorianna, îndelung. În ochii ei era căldură, înțelepciune, spirit de aventură, Doamne, ceva sexy, care-l făcu să dorească o întoarcere a timpului, și asta pentru că nu și-ar fi dorit nimic decât să se arunce într-o aventură cu tânăra fată superbă care, cu siguranță, fusese odată această bătrână doamnă.

Faptul că participa la acest misterios tur magic cu „Acneea" agățată de el îl umplea de groază, o groază lucidă. Uite ce-a ieșit dacă făcuse greșeala de a se îmbăta alături de ea! Ea, băutura, praful, frustrarea, îl făcuseră să-și dea drumul la gură, dând glas unor simțăminte pe care niciun bărbat n-ar trebui să le rostească, o lăsase să-l atingă, să-l îmbrățișeze, să-i țină mâna, ajungând până la a-l SĂRUTA. Amintirea sărutului îi dădu un fior în testicule și îi întoarse stomacul pe dos chiar și acum. Ba mai rău, chiar din noaptea aceea Sally din Valley credea că-i știe deja secretele cele mai ascunse; și ce era mai cumplit e că nu putea scăpa de ideea că, în cel mai dezgustător mod posibil, Sally avea într-un anume sens dreptate.

Era convinsă acum că între ei există un liant psihic, că e numai o chestiune de timp și de insistență, înainte de... puah!

Dacă se droga acum alături de ea, asta era tot ce putea fi mai rău!

Oricum, în mod sigur, era curios să afle.

Se uită la ochii calzi și plini de dorință ai lui Sally și se înfioră.

Dar va încerca totuși.

Ridică din umeri și întinse mâna spre butonul cutiei fixate pe ceafă.

— Noi, cei care ne pregătim să ne prăjim mințile, vă transmitem salutul nostru!

Sally din Valley se holbă la el fără să înțeleagă. Dar fixă și ea degetul pe buton.

Glorianna O'Toole îi făcu cu ochiul lui Bobby, își puse arătătorul mâinii stângi deasupra cefei, și mișcă arătătorul celălalt în sus și-n jos ca bagheta unui dirijor care dă ritmul.

— Un, doi; un-doi-TREI!

— Ai făcut rost de ceea ce rânjetul tău de căcănar SPUNE că ai făcut rost, omule? întrebă Dojo, uitându-se la sacoșa lui Paco Monaco cu un amestec de surpriză și aprobare care-l făcu pe Paco să se simtă bărbat.

Paco se uită la portarul imens.

— Bagi banul, bagi și ochiul, știi vorba... răspunse el, scotocind deja în sacoșă.

— Ți-ai pierdut mințile? șuieră printre dinți Dojo. Nu aici. Își aruncă privirea în susul și-n josul străzii întunecate.

— Păzește ușa până-l aduc pe Conte și încearcă să nu împușți pe cineva cu chestia aia cât lipsesc – spuse negrul strecurându-se înăuntru și lăsându-l pe Paco, de fapt, să fie un portar improvizat la „Slimy Mary's".

Dojo plecase de vreo cinci minute, iar Paco își puse sacoșa pe umăr, își încrucișă brațele, își ridică bărbia mândru și-și închipui pentru o clipă că el e Dojo, stăpân a tot ce supraveghea. Spera ca cineva, oricine, să încerce să intre înainte de venirea lui Dojo, pentru că, oricine ar fi fost, Doamne, n-ar fi avut nicio șansă.

Dar înainte să se întâmple așa ceva, Dojo se întoarse cu Contele, încruntat și bodogănind. Din fericire, era evident că lui Dojo nu-i plăcea de Conte mai mult decât de Paco.

Contele era un tip înalt, într-o jachetă veche de piele neagră, cu blue-jeanși și cu o pătură neagră înfășurată în jurul umerilor, ca o mantie. Avea toți dinții sparți, în afară de doi, pe care-i pilise ca pe niște colți. Era ras în cap, cu excepția unei creste unsuroase în spate, ca un guler de vampir. Paco își amintea de vremurile când Contele era un tip solid și temut, acum fiind slab ca un schelet, pielea întinsă a feței fiind atât de pământie încât bătea în verde, iar ochii lui albaștri apoși arătau ca și cum cineva turnase în ei „Tabasco". Evoluția deteriorării Contelui către un cadavru viu se datora faptului că era un consumator înrăit de bobină. Nu era nimic care să nu fi încercat! Paco îl văzuse odată conectat la trei prize deodată. El Lizardo afirma chiar că-l văzuse pe Conte băgându-și mătărânga într-o priză electrică, stând așa și rânjind.

— Până mă întorc nu lași să intre pe nimeni de-ai cărui nume nu-ți amintești; crezi că ești în stare de asta, nenorocitule? îi spuse Dojo Contelui, și coborî cu Paco pe scara întunecoasă, către local.

— Tre' să scap de zombie{98} ăsta înainte să înceapă să pută ca un cadavru, bombăni Dojo, ocolind ringul de dans, ținându-se de pereți și deschizând ușa unei camere despre care Paco habar n-avea că exista.

Dojo aprinse o lumină chioară în tavan dând la iveală o cămăruță liniștită, cu un pat răvășit ce cunoscuse de curând acțiuni, un deck, un monitor, difuzoare, și trei pereți acoperiți până sus cu cutii de carton.

— Să vedem cu ce te lauzi, Paco, spuse Dojo, rămânând în picioare.

Paco bägă mâna în sacoșă, scoase Uzi-ul și i-l dădu lui Dojo. I se păru pentru o clipă că Dojo face ochii mari, dar negrul mimă indiferența ca de obicei, scoase încărcătorul, trase de chiulasă, bägă la loc încărcătorul, fără să scoată un cuvânt și fără a-l învrednici pe Paco nici măcar cu o privire.

— Pare a fi în regulă – mormăi el într-un târziu. Abia acum se uită la Paco, studiindu-l bănuitor.

— Cum ai făcut de-ai pus laba pe asta? întrebă. Bag seama că e totuși ceva de capul tău! adăugă el pe un ton de aprobare.

Paco ezită. Nu ținea să-i spună că și-a dat pantalonii jos pentru un poponar nenorocit.

— Am cardit un paznic, negrule, cum altfel? răspunse mândru.

Dojo îl privi neîncrezător:

— Firește... zise el, surâzând batjocoritor.

— Bine, bine, am găsit-o în metrou, poate asta o crezi! răspunse Paco pe același ton.

— CU-ADEVĂRAT ai dat tu unui paznic „lovește și ia”? zise Dojo, cu o oarecare admirație în voce.

— Doar ţii în mână obiectul...

— Cum dracu’ ai reușit?

— Sunt bărbatul bărbaților, p-asta s-o știi!

Dojo râse sec, clătină din cap, merse către grămada de cutii, ascunse cu grijă mitraliera în spate și scoase o Cască, așezată frumos într-o pungă de plastic, transparentă.

— Uite-aici, ucigașule, zise, dându-i-o lui Paco. Distrează-te!

Paco se luptă o clipă cu punga de plastic încercând s-o desigileze, dar își pierdu repede răbdarea și sfâșie învelișul cu unghiile. Scoase plasa metalică, își potrivi apoi sârmele pe cap, fixă pe ceafă cutiuța cu butonul magic, rece și plin de promisiuni, întregul dispozitiv fiind complet ascuns de priviri nedorite din cauza părului său stufos.

Întreg corpul îi tremura într-o așteptare minunată. Mai avea acum nevoie de zece dolari pe care să-i paseze lui El Lizardo pentru cinci minute de Mucho Muchacho. Poate dacă Dojo ar... Dar înainte măcar de a deschide gura, pentru cei zece dolari, Dojo îl fixă cu o privire atât de semnificativă încât alungă rapid un asemenea gând tâmpit.

— Poate te poți descurca, zise el.

— Să mă descurc cu ce, Dojo?

— Nenorocitul de Conte și-a ars creierii, îi curg prin urechi, e deja o „legumă timpurie”. M-am săturat până-n gât de putregaiul ăsta. Am hotărât că am nevoie de un nou portar...

— EU? exclamă Paco, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Cred că unul care cardește un paznic e-n stare să se descurce și cu ăștia care-și ard creierii p-aici – zise Dojo. Numai de joi până luni, când am nevoie de ajutor. Zece dolari pe noapte și nu-mi pasă ce faci la ușă, deși ar fi bine să nu te prind că-ți tragi tu banul ca să-l lași pe vreunul să intre. Te crezi în stare să încerci? Ori îmi faci capul mare degeaba de cât de zglobiu te dai, Paco?

— Sunt omul tău, Dojo! răspunse Paco fără să stea pe gânduri, nevenindu-i să creadă în șansa lui, năpustindu-se asupra ei instinctiv, ca o pasăre pe prada ei. Firește!

Dojo zâmbi:

— Asta vedem noi, omul meu! Începi săptămâna viitoare.

Deschise ușa, îl scoase pe Paco afară din cameră, stinse lumina și încuie ușa.

— Încă o chestie, zise. Nu mă interesează dacă-ți arzi creierii în timpul liber, dar NU VREAU să te văd purtând sârma la ușă. Contele să fie o lecție pentru tine, fiule...

— Oh... ce e cu Contele...? spuse Paco, ezitând. Și eu trebuie să...? Își aminti brusc că pe vremuri Contele avea reputația de mare luptător de kung-fu, sau așa ceva.

Dojo râse.

— Nu-ți fă griji cu Contele! zise Dojo, învrednicindu-l pe Paco cu o surprinzătoare privire caldă, arătând semnificativ spre tavan, către legendarele camere de sus, unde se pare că Dojo îi ținea pe cel cu creierele arse, care fabricau noi dispozitive.

— Contele tocmai și-a câștigat un bilet gratis, numai dus, spre „Florida”...

Paco se cutremură și, pitindu-se în umbrele întunecate de la „Slimy Mary’s”, îl văzu pe Dojo întorcându-se la ușă pentru a-l înlocui pe Conte, dar nu dorea să fie văzut de acesta. Contele coborî pe scări câteva minute mai târziu, se îndreptă direct către ring și evadă, holbându-se spre becurile colorate din tavan ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate chiar nu se întâmplase nimic ÎNCĂ. Poate Dojo nu-i spusese nimic

Contelui. Poate că aştepta până leşină şi, când şi-ar fi revenit, s-ar fi trezit direct sus, în „Florida”...

Poate Contele era deja atât de ars încât nu-şi dădea seama de nimic.

Paco râse larg. Contele n-avea cum să-l încurce. Totuşi, rămase ascuns în umbră.

Cânta un tâmpit, înconjurat de scântei şi lumini flash. Vreo duzină din clienţii casei dansau după el, iar Paco n-avea bani ca să-l poată ruga pe Lizardo să-i pună discul cu Mucho Muchacho. Pe lângă asta, îşi aminti că motivul pentru care îşi pusese la bătaie dulcele său cur pentru a obţine o Cască proprie, era acela că nu voia să participe la viziune alături de porcii şi puştimea dintr-un loc de rahat ca ăsta.

Paco rânji. La naiba, ce noapte nebună! Aproape futut în cur de un nemernic de pârţar, lovitură de maestru în boaşele acestuia, furtul unei Uzi, angajat de Dojo, şi acum propria mea Cască, şi voi avea şi o călătorie unică în „Oraşul Gagicilor”! Que noche grande, muchacho{99}!

Şi noaptea asta minunată, presimţea, era de-abia la început.

Paco porni spre Houston, apoi o luă spre colţul Houston cu West Broadway, şi nici măcar nu observă răcoarea ce sufla sau ceaţa subţire lovindu-i faţa, simţind în schimb un fior lasciv în trup, urcând încet-încet de la picioare spre atingerea rece a cutiei de pe ceafă.

Rămase o clipă privind spre sud la luminile din West Broadway, strada principală din Soho, bulevardul aurit al restaurantelor, localurile scorţoşilor, saloon-uri, bodegi fabuloase, sclipiri de flash-uri şi neoane care se deschideau înaintea lui ca o lume ispititoare, direct către fusta „Oraşului Gagicilor”.

Îşi reaminti acea noapte, câteva săptămâni în urmă, când stătea mai mult sau mai puţin în acelaşi loc şi se gândea exact la acelaşi lucru, holbându-se oropsit spre luminile interzise ale „reginei oraşului” şi jurându-se că într-o bună zi, cât de curând, se va întoarce acolo, nu ca Paco Monaco, amărât golan al străzii, care nu îndrăznea să pună piciorul în această Zonă interzisă, ci ca Mucho Muchacho, Prinţ al Oraşului, arătându-şi bărbăţia puternică tuturor, sfidându-i pe nemernici.

Atunci era mai cald, iar West Broadway era împânzit de gagici alături de poponarii lor de prieteni, şi peste tot mişunau paznici într-o demonstraţie de forţă. Acum era mai frig, începuse să plouă, şi erau mai

puțini oameni pe West Broadway perindându-se printre clădirile frumos luminate, în vreme ce paznicii se adăpostiseră pe la intrări.

Și iată-l aici, verdad, stând în „sombre", privind spre „sol", la capătul Orei sale de Graniță, iar cheia magică a accesului, cheia câștigată prin curajul și îndrăzneala lui, era acum doar la o lungime de braț distanță.

Paco își duse mâna la cutia de pe ceafă, fredonând ușor, auzind în același timp muzica cu urechile minții:

Nosotros somos gigantes
(Tu madre también)
Cojones de elefantes
(Tu madre también)
Toată lumea chiloții jos
(Y tu madre también)

Și apăsă pe buton.

Nimic nu păru a se schimba când dansă șerpuitor, fără efort, în ritm de stompada, de-a lungul traficului rar, mușchii tari pulsând delicios în jeanși sub pielea întinsă, ca o excitație a așteptării înfierbântate.

Și apoi trecu parcă printr-o poartă invizibilă de la „sombre" spre „sol". Ploaia nu mai cădea în pânze cenușii, ci atârna între clădiri ca o ceață de vară caldă și tremurătoare, născând aure de curcubeu în jurul semafoarelor și felinarelor, transformând West Broadway-ul într-un lung coridor incandescent de lumină aurie.

Reclame de neon apăreau sinuoase ca niște șerpi electrici strălucitori în pâcla ca de mărgăritar. Prin penumbra vitrinelor galeriilor și magazinelor de modă și ale băcăniilor se întrezăreau grămezi de bunătăți. Prin ferestrele luminate ale restaurantelor i se înfățișau imagini ca de vis: șiruri lungi de mese nesfârșite cu lenjerie ca de zăpadă, tacâmuri de argint strălucitor, porțelanuri fine, unde vedete rock, bătrâni în smochinguri, generali încărcați de medalii, verdad, regi și prinți ai orașului în costume de mătase întrețesută cu fir de aur, se ghiftuiau cu curcani, șunci, porci și miei întregi rumeniți, înecându-i apoi cu pocale enorme de vin, în vreme ce femei elegante, în rochii lungi și împodobite cu giuvaeruri, se agățau de umerii lor și prizau doze gigantice de „praf".

Murmurul muzicii și râsetele excitate ale femeilor răzbăteau până afară în stradă, din baruri și localuri de lux, iar înăuntru, prin geamuri

fumurii și pereți prin care Paco pătrundea cu o privire cu raze X de „Superman”, erau sute, mii, milioane de gagici pline de bijuterii superbe și blănuri, frecându-și coapsele mătăsoase într-o dorință disperată de un bărbat ADEVĂRAT, în vreme ce îmbuibați palizi, bătrâni maricónes pletoși, nenorociți buboși în costume de mătase, salivând subjugați la vederea sânilor ca fructele de guava, încercau fără speranță să-i atingă cu mâinile lor tremurătoare și debile.

Surorile și mătușile tale
Gagici elegante
Nu vor aventuri cu poponari.

O trupă puternică de metaliști mărșăluiau în spatele lui, purtându-l înainte spre un zid de muzică, în timp ce versurile izbucneau din el, iar sexul său enorm și tare parcă ținea ritmul tobelor și linia bassului, scandate de un cor nevăzut de voci dure.

Tu madre también
Tu madre también
Tu madre también.

O blondă înaltă, cu umerii goi, drapați într-o etolă de blană argintie, cu sânii enormi revărsându-se din decolteul adânc al rochiei albe, cu ochii albaștri încețoșați, holbându-se pofticioasă la umflătura albă pulsând, veni spre el la brațul unui pitic gras și cocoșat, grotesc, cu ochii roșii îngroziți și cu nasul ca un cioc, plin de acnee.

Mucho Muchacho râse, clipi, își pipăi sexul enorm, se linse pe buze și-i cântă direct:

Luați-l cât puteți
De la un bărbat înfierbântat
Să ținem minte asta...

Piticul gras și respingător își roti ochii îngrozit și-și trase gagica spre ușa celui mai apropiat local, în timp ce ea oftă și-murmură și juisă când Mucho Muchacho urlă cu vocea puternică a omului străzii:

Y tu madre también!

Izbucni în râs, nu îndrăzni s-o urmeze și păși printre coapsele aurii ale canionului incandescent de lumină deschizându-se în fața lui, către pizda palpitândă a orașului însuși, pentru că acolo erau alte gagici, pe ambele părți ale străzii, capete roșii în jeanși strânși pe corp, curve palide, lascive, cu păr negru ca un cărbune, blonde mlădioase cu ochi de gheață, cu sâni mari și sfârcuri roz și tari ieșind în relief prin țesătura albă a rochiilor, fiecare dintre ele tulburată de o excitație insuportabilă, toate lingându-se pe buze și salivând după sexul lui tare și uriaș.

Verdad, erau îmbuibați și scorțoși încercând să agațe doar pentru ei aceste comori fără stăpân, de carne dulce, plimbându-se pe lângă ele, încruntați, smucindu-le de braț, mârâind, încercând să le învăluiască cu trupurile lor flasce și palide, dar, ehei, nu erau cu toții altceva decât niște debili molâi, poponari, pui de curvă, obezi fără coaie, iar el, el era Paco Monaco, Mucho Muchacho, vedetă rock și karatist, era Prinț al „Orașului Gagicilor", general al armatei răzbunătoare a nopții, stăpân macho al tuturor femeilor pe care le vedea, și noaptea asta era noaptea lui, în care va străpunge pizda albă și strâmtă a reginei orașului cu lama ascuțită a răzbunării.

La naiba, iat-o venind, femeia perfecta din visele lui, plutind pe stradă către el: înaltă, blondă, cu ochi albaștri, distantă, strângându-și peste trup haina de nurcă, privindu-l hulpavă, neatingând pământul cu picioarele, da, EA, ella{100}, pe asta am s-o fut până îi cad dinții!

Mucho Muchacho dansa stompada pentru regina „Orașului Gagicilor", cântându-i cântecul lui de dragoste.

Nosotros somos gigantes
Cojones de elefantes...

Își desfăcu fermoarul cu o mână, și cu cealaltă îi atinse ușor buricele degetelor:

Deci toată lumea jos chiloții...

„Ce dracu'?" Încornoratul bătrân și slăbănog care era agățat de brațul ei păși în față; puiul de cățea fără coaie încerca să-l dea deoparte pe MUCHO MUCHACHO! Paco izbucni în râs și-i cântă direct:

Sărută-mi bărbăția
Și dă-mi-o pe soră-ta!

Și-l izbi în falcă cu o directă de dreapta.

— Mai bine spune-mi „DOMNULE”! și-l lovi în cur, trântindu-l apoi la pământ cu o lovitură de karate în stomac.

Y tu madre también!

Țipete stridente și urlete străpunseră ceața aurie, transformându-se în sirene de poliție care-ți înghețau sângele în vine. Blonda se clătină și se poticni. Aerul părea că se fărâmițează în milioane de cioburi ascuțite ca o lamă. Temperatura coborî brusc înghețându-i oasele, o ploaie dură începu să cadă și dintr-o ușă apropiată păși o GORILĂ nemernică cu un M-16!

Era cel mai îngrozitor paznic pe care-l văzuse vreodată lumea. De fapt, o GORILĂ gigantică acoperită cu un păr negru, înalt de vreo doi metri șaptezeci, îmbrăcat într-un tricou alb plesnind la cusături și pantaloni strâmți de piele neagră cu un imens fermoar cromat, pe jumătate deschis, lăsând să se vadă capul negru al unui enorm sex de maimuță. Purta inele de oțel în fiecare lob al urechilor, avea ochi negri bulbucați și o gură plină de colți putrezi ascuțiți, din care se scurgeau bale pline de sânge. Era la aproape un metru, cu M-16 îndreptat exact spre burta lui Paco.

Părea că timpul s-a oprit în loc. Totul încremenise.

În afară de muzică.

Y tu madre también!
Y tu madre también!
Y tu madre también!

O trupă de metaliști în spatele lui și o mare armată de voci dure scandau linia de bas. Mucho Muchacho își reaminti cine e și zâmbi.

— Hei, omule, ce armă mare ai, mârâi către monstrul care saliva sânge.

Ochii animalici și bulbucați ai gorilei se holbară pentru o clipă, gura cu dinții oribili îi căzu, și deodată...

— Și mă-ta, gunoiule! urlă Mucho Muchacho.

Trupul său cu mușchi supli și mlădioși țâșni înainte cu piciorul stâng, apoi se roti, lovind cu dreptul arma din mâinile monstrului și azvârlind-o în aer. Apoi se răsuci și dădu cu toată forța o lovitură cu stângul care-l nimeri pe nemernic exact în coaie, după care îl lovi pe bandit cu genunchiul în vârful bărbiei și cu muchia mâinii drepte în ceafă.

Paznicul de coșmar dispăru, ca și cum n-ar fi existat niciodată, căzându-i la picioare ca un balon spart umplut cu nimic altceva decât aer, ca toți îmbuibații și scorțoșii și bătăușii lor, atunci când aveau de înfruntat un adevărat bărbat.

Dar duzini de șobolani uriași se scurgeau afară din baruri și restaurante, pui de curvă cu ochi răi, cu dinți ascuțiți ca acele, înțoliți, ca și îmbuibații, în costume și jeanși și haine de piele de oaie, duzini de ratoni de mărimea CÂINILOR, omule, lași, încercuindu-l într-un fel de grămadă, încurajându-se unul pe altul, ridicându-și cozile roz scârboase, ca niște pisici gata de atac, și croncănind unul către altul ca zece milioane de păsări turbate:

— Să vină paznicii! Chemați poliția! Bastard nenorocit!

Mucho Muchacho se învârti ușor în centrul cercului, împărțind jur-împrejur lovituri de karate și pumn, ținându-i la distanță, urlându-le în față disprețul, nelăsându-i să se apropie și încercând să fie un bărbat adevărat.

Undeva, departe, o sirenă începu să urle ca o pisică chinuită, și Mucho Muchacho știu că e timpul s-o ia la sănătoasa.

— Vă fut, căcănarilor! urlă din bojoci, repezindu-se la cea mai apropiată grămadă de șobolani în haine de grași, rotindu-și brațele în lovituri puternice, zdrobindu-i ca pe niște gândaci, spărgând încercuirea.

Și apoi porni în goană spre sud către West Broadway, zburând, sărind, cu picioarele abia atingând pământul, peste baruri, localuri și restaurante, cu șerpi roșii și albaștri țâșnind spre el din reclamele de neon. Șobolani și gândaci, javre și pisici sălbatice, scurgându-se din clădiri să-l apuce de călcâie, cum aleargă să-și scape pielea, de-a lungul unui lung coridor viu, plin de lumină fosforescentă, nemiloasă și crudă...

...Paco Monaco alerga prin ploaia rece, prin West Broadway, câteva block-uri la nord de Grand Hotel, unde drumul se topea în block-urile întunecoase ale clădirilor rezidențiale ce se conturau amenințător.

Uitându-se înapoi peste umăr, îngheță.

Rahat! Ce dracu?

Nu era nicio hoardă de şobolani uriaşi îmbrăcaţi în haine de burtoşi care să-l fi urmărit printr-un coridor cu lumină albă orbitoare, niciun şarpe sărindu-i la călcâie din reclamele de neon. În schimb ERAU o jumătate de duzină de nemernici venind către el pe West Broadway şi mai ERAU câţiva paznici agitându-şi armele, şi, la dracu', sirena era de-adevăratelea, pentru că o maşină a poliţiei dădea deja colţul la distanţă de vreo şase block-uri!

Aproape făcând în pantaloni, Paco se repezi către următoarea intersecţie, luând-o spre vest pe trotuar. Alergă aproape un block şi jumătate şi apoi se opri, gâfâind îngrozit. Cum dracu ies din asta, ce fac?

Quien sabe? El în niciun caz.

Dar ştia pe cineva care-l putea ajuta.

Întinse mâna şi apăsă pe buton.

Mucho Muchacho se întoarse, privi, zâmbi şi dispăru în „sombre", care-l aştepta în jurul oricărui colţ, dispăru din „sol", încet, calm ţinând capul sus. De aici, „West Broadway", „Oraşul Gagicilor", Zona interzisă a luminii deveneau doar o pată confuză, topindu-se din vedere şi din amintire ca un vis urât.

Aici, în întuneric, era teritoriul LUI, o lume tot atât de interzisă urmăritorilor, pe cât era lumea lor de inaccesibilă lui. Block-uri şi block-uri de străzi înguste, cu clădiri întunecate şi ameninţătoare, apărându-i în ploaie, ridicându-se în juru-i ca nişte copaci ai unei păduri urbane, jungla LUI, da, căreia îi cunoştea toate potecile, unde fiecare alee şi intrare erau refugiile lui, unde ploaia şi paşii lui cadenţaţi erau muzica nopţii LUI.

Mucho Muchacho, Zeu al Junglei de Beton, rătăcea spre est, inhalând aerul nopţii răcoroase, uitând de frig, cu urechile pândind murmurele şi zgomotele nopţii, alunecând ca o umbră de-a lungul clădirilor, ferindu-se de ploaie pe sub baldachinul de streşini de deasupra, verdad, aici era o altă lume, cu trotuarele sclipind de umezeală şi pârâiaşe de apă gâlgâind uşor la capetele rigolelor şi făcând spumă înainte de a se aduna în canalele colectoare, şi nimic nu tulbura liniştea de catifea a nopţii junglei în afară de...

ŢIPETELE UNEI FEMEI!

Veneau dintr-o alee, undeva la jumătatea drumului către următorul block; ţipete ascuţite, pătrunzătoare, de groază şi durere şi,

acompaniindu-le, ca o linie de bas scârboasă, sunete guturale şi înjurături înăbuşite.

O luă la fugă spre alee, înainte de a-şi da seama, fără să ştie de ce, şi când ajunse acolo, ceea ce văzu îl copleşi cu un amestec de emoţii contradictorii pe care nu-l înţelese.

Doi nemernici mari şi murdari ţineau cu forţa o femeie peste o grămadă de cutii de gunoi răsturnate. Părul ei blond era leoarcă de ploaie, haina desfăcută, rochia ridicată deasupra genunchilor, un nenorocit gras într-o haină militară, cu sexul atârnându-i afară, încerca să-i dea jos chiloţii, în timp ce un putregai slab îi ţinea femeii braţele deasupra capului, apăsând-o cu spatele pe lăzile de gunoi, bluza îi fusese sfâşiată, scoţând la iveală sânii albi, perfecţi şi pietroşi, sfârcurile roz sclipind de umezeală.

Lui Paco i se sculă. În acelaşi timp, fu cuprins de o furie cumplită. Cine se credeau căcănarii ăştia? Cum îndrăzneau aceşti pui de căţea împuţiţi să-i fută gagica LUI?

Mucho Muchacho făcu trei paşi lungi, la al treilea lovindu-l deja pe omul în haină militară la baza coloanei, cu toată forţa de care era în stare. Acesta urlă îngrozitor, se ridică, apoi căzu spre spate, primind o altă lovitură puternică în ceafă. Se prăbuşi şi rămase inert ca un sac de rahat, cum de fapt şi era.

Celălalt pui de curvă se răsuci tocmai la timp pentru a primi o lovitură în gât care-i izbi capul de zid, cu o bufnitură scurtă, scârboasă. Alunecă uşor de-a lungul zidului, lăsând o dâră de sânge pe cărămizi.

Mucho Muchacho rămase mândru, cu mâinile aşezate triumfător în şolduri, uitându-se la trofeul lui, cu chiloţii la jumătatea coapselor, părul blond şi ud lăsat pe spate, cu pârâiaşe de apă scurgându-se pe carnea moale şi albă a sânilor, cu buzele roşii cărnoase deschise, suflând din greu, îndreptându-şi spre el ochii ei albaştri ca gheaţa.

Mucho zâmbi. Păşi spre ea, protector, dominând-o, drept şi mândru. Ea începu să se ridice încet din grămada de lăzi de gunoi.

Mucho se linse pe buze şi întinse mâna dreaptă s-o ajute.

Plângând cu sughiţuri, se aruncă în braţele lui, îl cuprinse strâns, şi-şi îngropă capul între gâtul şi obrazul lui, cu gura lângă urechea lui, cu sânii goi striviţi de pieptul lui.

— Mulţumesc, oh, mulţumesc, mulţumesc, şopti, răsuflarea ei fierbinte pătrunzându-i lui Paco în ureche ca un parfum de mosc.

Îşi simţi sexul apăsat de stomacul ei. Simţi ceva cald şi plăcut în cavitatea abdominală. Simţi o dorinţă nestăvilită. Simţi trupul ei tremurând, cuibărit în braţele lui. Simţi ceva pe care nu-l putea numi, ceva ce nu mai simţise niciodată înainte.

O cuprinse cu braţele, apoi începu să coboare o mână spre fundul ei.

— Oh, Doamne, a fost... a fost, începu ea să plângă necontrolat. Simţi mâna ce pornise spre fundul ei ridicându-se pentru a-i mângâia tandru părul îmbibat de apă. Simţi cealaltă mână ridicându-i, tot atât de tandru, obrazul, astfel încât ochii ei plini de lacrimi priviră într-ai lui, la doar câţiva centimetri unul de altul.

— Hei, fetiţo, se trezi el spunând. Eşti cu MUCHO MUCHACHO. Nimeni nu-ţi mai poate face vreun rău.

Ea îi zâmbi, înăbuşindu-şi plânsul. Îl sărută pe buze uşor, cu buzele strânse. O îndepărtă puţin de el, şi apoi îi ridică uşor chiloţii, îi trase la loc rochia, o îmbrăcă în hanorac şi trase fermoarul.

— Vrei... vrei să mă conduci acasă? întrebă ea cu implorare în glas.

El îi zâmbi. Puse un braţ protector pe umărul ei.

— Firește, răspunse.

— Nu e departe... Îşi săltă sacoşa pe umăr, îl luă de talie, îl sărută pe obraz, şi se lipi strâns de trupul lui puternic.

Iar el porni spre vest alături de ea printr-un oraş parcă transformat, clădirile cenuşii şi ude sclipeau în lumina argintie a lunii, ca turnurile de sticlă din Oraşul Muncii, iar străzile murdarului Soho parcă deveniseră Fifth Avenue într-un apus de soare auriu, ca atunci când se plimba pe lângă magazinele luxoase şi cele de bijuterii, alături de femeia cu păr blond, ochi albaştri, înveşmântată în blănuri, femeia viselor, tremurând lângă el.

Îl conduse spre intrarea strălucitoare a unei superbe case albe şi deschise uşa grea de stejar cu o cheie de aur. În interior, o scară lungă în spirală, din marmură neagră, ducea undeva sus, sclipind sub candelabre de cristal.

Se opri în faţa uşii, se desprinse de el, îşi puse ambele mâini pe umerii lui şi-l privi adânc în ochi.

— Nici... nici măcar nu ştiu cum te cheamă – spuse ea, cu o strălucire stranie în ochii albaştri.

— Mucho... Paco, răspunse Paco Monaco. Pe tine...?

— Karen... Karen Gold – spuse, zâmbindu-i ezitant.

Lacrimi adevărate îi umplură ochii.

— Nici... nu prea știu ce să spun... vreau să zic, n-am întâlnit niciodată un cavaler îmbrăcat în armură strălucitoare.

O căldură plăcută, deși cumva stânjenitoare, îl cuprinse, o căldură care-i umezi ochii și-i făcu picioarele să se miște în loc, întregul trup părând o radiație incandescentă.

— Hei...

Rămaseră acolo uitându-se tăcuți unui în ochii celuilalt, pentru un lung răstimp, abia îndrăznind să respire. Apoi ea se apropie timid și-i atinse buzele cu un sărut scurt, cast.

— O să-ți fie bine acum, fătuco? spuse el.

Ea încuviință; privi scara lungă de marmură, iar când se întoarse și-l privi pe el, tremura, iar buza de jos îi fremăta:

— Uite... să nu-ți pară ciudat din partea mea, dar te-ar deranja să mă conduci până sus, vreau să spun...

— Hei, nicio problemă – spuse ei ușor și, luând-o de braț, o escortă galant de-a lungul scării către intrarea aurită de sus.

Ea scoase o legătură de chei din geantă, descuie, i se păru, vreo sută de lacăte, deschise ușa, privi înăuntru, stătu în prag o clipă, privindu-l în ochi.

— Te-ar... te-ar deranja să intri puțin înăuntru? spuse într-un târziu. El încuviință tăcut, o lăsă să-i ia mâna, iar ea-l conduse de-a lungul unei imense camere întunecate, luminată doar de licărul palid venind dinspre doi pereți mari din ferestre acoperite cu perle, un palat vast al unui vrăjitor, ce nu semăna cu nimic din ce văzuse sau visase înainte, canapele de catifea și mese sculptate și poleite cu aur, da, dar și tot felul de dispozitive misterioase, un fel de viziune a minunilor unui viitor neînțeles, degajând bogăție și putere.

Dădu la o parte faldurile unei gigantice tapiserii brodate ce atârna de-a lungul camerei și-l luă de mână, conducându-l într-un coridor de basm cu uși acoperite de draperii. La capătul coridorului fără sfârșit ridică un fald de catifea aurie și-l conduse într-un dormitor imens cu un plafon din oglinzi fumurii luminat de strălucirea unui cămin și tapisat cu catifea de culoarea rujului de buze.

Își scoase haina argintie de blană, o puse alături, îl sărută, și se așeză la capătul unui pat rotund și mare acoperit cu așternuturi de satin auriu, privindu-l incert.

— Vrei să plec acum? întrebă el, fără a se clinti, știind sigur că răspunsul va fi „nu”...

Karen Gold se ridică de pe patul de campanie, privind la salvatorul ei, la acest străin cu pielea închisă, arătând ca un înfometat, la acest vagabond în zdrențe, întrebându-se de ce n-a spus „da”, întrebându-se de ce a acceptat oare din prima clipă să aducă aici această creatură a străzii.

Acum era în siguranță, un țipăt doar și Larry, Malcolm și ceilalți ar fi venit în fugă, era departe de mâinile aspre lovind-o, rupându-i bluza, trântind-o pe grămada de lăzi de gunoi, frământând-o, împingând-o și înghiontind-o...

Clipi brusc. Se rușină de ce-i trecuse prin cap, privindu-l pe Paco Monaco. Ăsta nu era unul din agresori, era salvatorul ei. Dacă ar fi vrut să-i facă rău, dacă i-ar fi trecut prin cap s-o violeze, ar fi putut s-o facă acolo în stradă, când era neajutorată, cu sânii goi în ploaia rece, și cu chiloții în vine...

Dar n-o făcuse. A fost viteaz și puternic, apoi tandru și gentil, fusese exact ce-și dorea ea de la un bărbat. A fost un adevărat cavaler în armură strălucitoare, și radia căldură, putere, bărbăție, dar și tandrețe..

A venit exact când avea mai mare nevoie de el acolo, în noapte. Fusese un vrăjitor.

Și ea încă mai avea nevoie de vrajă.

— Stai jos, spuse, arătându-i locul de pe pat lângă ea. Te rog!

Veni lângă pat, rămase acolo și nu spuse nimic. Rămaseră acolo privindu-se îndelung, abia respirând.

— Atinge-mă – spuse într-un târziu Karen. Paco întinse mâna și o puse pe coapsa ei, așteptându-se să devină dur și crud și insistent. Nu se întâmplă așa.

— Strânge-mă în brațe – spuse după un timp. Ușor. Am nevoie să fiu ținută în brațe de un bărbat blând.

— Știu – șopti Paco, și o trase spre el, dezmierdându-i ușor părul.

Îl cuprinse cu brațele și se lipi de el, simțindu-i pieptul pulsând, respirând amândoi în același timp.

— Pot să te sărut? îi șopti în cele din urmă la ureche, și-și lipi buzele de ale lui, le deschise ușor și ezitant cu ale ei, apoi gustă din respirația lui, oftând odată cu ea.

— Fă dragoste cu mine – îi ceru. Fă-mă să uit...

Era ca într-un vis adesea trăit, şi totuşi nu chiar ca într-un vis. Atunci când Mucho Muchacho se trezi, în sfârşit, gol, în camera de catifea, pe patul de satin auriu, cu blonda dorinţelor lui, nu mai găsi strălucirea de gheaţă din ochii ei albaştri, şi nu mai simţi nici rezistenţa dintre coapsele ei, care se desfăcuseră larg numai pentru el, nu mai simţi în inimă un triumf răzbunător, iar sexul lui nu mai era berbecele puternic deschizând cu forţa pizda strâmtă „uită-te, da' nu pune mâna", atunci când alunecă fără niciun efort în acest cuib mătăsos şi umed. Verdad, era Mucho Muchacho, Sexul lumii şi, oh, bărbăţia lui era mare, şi merse înainte şi înainte şi înainte fără oboseală, mereu, aşa cum îşi dorise întotdeauna, şi firește ea murmură, şi ţipă, şi strigă într-un extaz nesfârşit.

Dar nu era nimic silit în abandonarea ei caldă şi pofticioasă, şi nici el nu se văzu în oglinda din tavan, observându-se din afară cu trupul său perfect într-un act sexual superb...

Şi când ea căzu într-un somn adânc alături de el, plângând şi oftând, iar el se relaxă, nu fu niciun fel de explozie sclipitoare de cioburi de sticlă, ci doar un val de satisfacţie dulce care-l traversă din cap până-n picioare, trecându-i prin trup. Dar, chiar înainte de a cădea într-un somn de plumb, avu cel mai ciudat vis.

Zăcea într-un mic pat de campanie plin de dâmburi, într-un cort mic de pânză veche, mirosind a mucegai.

În spatele pereţilor zdrenţuiţi auzi sforăituri cumplite. Undeva, un robinet stricat picura. Undeva, cineva trase o băşină.

În pat era o fată lipită de el, dormind pe burtă, cu un braţ peste talia lui. Avea un ciuf de păr blond, ud, zbârlit şi scurt.

Înainte ca visul să se topească în întuneric mai avu timp să se întrebe doar ce culoare au ochii ei.

FANTOMA DIN MAȘINĂRIE

UNA PESTE ALTA, chestia asta nu semăna deloc cu „acidul”, gândi Glorianna O’Toole, ducându-se spre balustrada terasei și privind la splendoarea familiară a șemineului.

Fusese o noapte ireală de Santa Ana, dincolo de timp și de anotimp, cu atmosfera încărcată de ioni, înmiresmată de eucalipt, de esențele deșertului ce ajungeau până aici și de căldura unei veșnice nopți de vară din California de Sud. Vântul bătea prin copacii din jurul casei, șoptea prin canioanele sălbatice și peste peisajul electric nesfârșit al Los Angeles-ului, undeva jos, împrăștiind ceața din aer, astfel încât puteai vedea cu limpezime până la capătul întunecat al canalului, până spre luminile risipite ale Catalinei.

În sud, spre San Diego, Baja, Lumea a Treia, Los Angelesul strălucea spre orizont, de-a lungul Pacificului, iar spre nord, amoeba electrică se prelingea în fiecare colțișor și spărtură, între Santa Monica și mare, înainte ca linia coastei să se încline spre vest, munții îi veneau parcă în întâmpinare, iar Orașul Omului croia drum sălbăticiei splendide a drumului de coastă dintre ele.

Nu era prima dată când Glorianna stătea acolo drogată și se întreba dacă orașul se ridica în strălucirea sa triumfală din mijlocul peisajului întunecat al naturii, sau doar se prăbușea încet, înapoi, în faldurile negre ale dezastrului final.

În anii ‘60, când totul era tânăr și timpurile arzătoare, iar Beach Boys{101} erau pe primele locuri în topuri cu „Good Vibrations”, și la San Francisco ajungeai cu flori în păr{102}, purtai o pălărie superbă, fantezia avea aripi, oh, chiar și corabia de cristal a Rockului părea destinată să devină culmea creației.

Mai târziu, în anii ‘70, sub o stea nenorocoasă, cu nimic altceva de făcut pentru o fată sărmană decât să cânte într-o trupă rock, existența era deja problematică. Iar odată cu exacerbarea fascistă a anilor ‘80, Glorianna își dorea să sosească Marele Cutremur care să înece Los Angeles-ul, nelăsând nimic la sud de bulevardul Sunset, decât o versiune sud-californiană a Golfului San Francisco.

Acum însă, cu vocea terminată și cu corpul ținut numai cu stimulente metabolice, cu economia țării la pământ, și cu „Muzik, Inc.”, care lobotomizase de mult rock and roll-ul, și cu rahatul ăsta de oraș unde n-

aveai loc de-ntors, cu amenințarea clară a pușcăriei și cu sfârșitul vieții mult mai aproape decât amintirea zilelor ei de glorie, Glorianna se simțea prea aproape de întuneric ca să-și permită luxul de a dori moartea luminilor la care privea.

Așa și acum, privind spre frenezia electrică a peisajului de noapte al orașului, cu chestia asta pe cap, făcându-i dracu' știe ce creierului, și făcând-o să vadă mult mai multe lucruri decât își putea imagina ea, nu văzu nici orașul celest ridicat dintre stânci, din țărmul trecutului, și nici luminile visului ucis, prăbușindu-se inevitabil înapoi, în oceanul nemilos al morții.

În schimb părea că stă în centrul scenei, în fața unui public imens de ochi nevăzuți așezat undeva, acolo, în tribunele unui amfiteatru natural, dincolo de lumini, așteptând ca trupa să-și termine acordajul parcă nesfârșit, știind că atunci când va începe muzica, efectul va fi ceea ce simțea sufletul ei în această noapte.

Ca solist vocal, era ca și cum ai fi fost gol în fața publicului; și dacă nu-ți ieșea bine și ratai, așa cum Gloriannei i se întâmplase din când în când chiar în culmea gloriei, mai bine te opreai și-ți dădeai palme. Nimic nu era mai cumplit decât să simți cum mulțimea imensă aruncă în tine cu propria ta prostie.

Și, firește, nimic nu era mai minunat decât să fii în mare formă și vocea ta să ridice valul muzicii la tine și prin tine, decât să simți cum acel fluid bun îți venea înapoi de la un public perfect, și râdeai, și dansai, și-ți ieșea absolut tot ce voiai, în noaptea magică.

Glorianna ridică din umeri și dădu din mâini, ca și cum ar fi spus publicului „asta a fost de mult, acum sunt bătrână, nu vă așteptați la minuni, ce vreți de la mine, niciodată n-am fost la înălțime alături de Pearl sau Slick sau chiar de Tina Turner!"

Dar ei erau cu toții acolo în întuneric.

Luminile unui sfert de milion de localuri iluminau noaptea din Woodstock și se întindeau și până la Altamonte. Mama Cass era acolo, și Hendrix, și puiul de curvă Jim Morrison, și Janis, deja pe jumătate dusă. Bob Marley îi pasă o țigară imensă cu marijuana lui John Lennon, iar Elvis îi făcu cu ochiul de-acolo de sus.

„Nu ne băga în rahatul ăsta, Glorianna", îi spuseră. „E vremea TA acum, și dacă ratezi, niciunul dintre noi nu va mai lucra vreodată în

acest oraș. Tu ești tot ce-a mai rămas, fetițo", spuse Billy Beldock. „Acum du-te și dă lovitura pentru Marea Muzică."

Cu mare greutate, întoarse în cele din urmă spatele acestui public de fantome, și luă contact cu muzica timpului real.

Sally Genaro stătea pe un scaun, bătând darabana; un copil grăsuț, complexat și cu dorințe pe care nimeni nu voia să i le satisfacă. Bobby Rubin stătea lângă ea, strâmbând din nas, un mic magician care știa că e mult prea bun pentru ea.

„La naiba!" gândi Glorianna. „Suntem oare chiar atât de departe de ceea ce a însemnat Woodstockul?"

Oare acești sărmani copii să fie, într-adevăr, Ultima speranță, și cea mai bună, a Rock'n'Roll-ului?

Da, și cine ești tu să vorbești, Glorianna O'Toole? O bătrână ratată, o „fostă", sau, ca să fii cinstită, niciodată „fostă", traficând bobină ca să-ți salvezi pielea!

Dar copiii au talent, își spuse, și dacă n-a avut chiar vocea lui Mama Cass sau energia nestăpânită a lui Janis sau charisma lui Grace Slick, și nu știuse ce înseamnă un mare turneu sau să dai peste cap plasamentele din topuri sau să fii doar pentru o oră vocea generației tale, întotdeauna fusese credincioasă spiritului ei, și acesta, la rându-i, n-o dezamăgise niciodată!

Și chiar dacă din când în când au mai fost și zile negre, atâta timp cât mai era ceva viață în bătrânele ei oase, va iubi rockul, altfel n-ar fi fost Mama Nebună a Rock'n'Roll-ului!

Sally Genaro ciupise ceva bobină în vremea oribilelor zile de colegiu, iar „Razor Dogs" aveau întotdeauna necazuri și, firește, luase și mult „praf" de când semnase contractul cu „Uzina de Muzică", dar dacă era ceva de care se simțea atrasă cel mai mult, ceva apropiat psihedelicului, atunci asta era „iarba".

Bobina îți întoarce pe dos o parte a creierului și te excită haotic sau te face să te holbezi în gol, fericit și tâmp; porțiile mici erau o evadare pentru ahtiați; porțiile mari îți dădeau energie și-ți provocau o mică paranoia; dar „praful" te făcea să te simți bine cu adevărat.

Dar în timp ce „iarba" o făcea uneori să se simtă o regină a rockului, fața și trupul ei nu-i permiteau asta; și când uneori muzica îi reușea, era torturată de gândul cât de nasoală și grasă era.

Acum se simțea într-o siguranță precară, stând aici și uitându-se peste Los Angeles, de la nivelul electronicii de vârf.

Simțea muzica învăluind-o; milioanele de lumini de jos păreau că dansează ritmuri superbe și întrepătrunse, la fel ca dansul vrăjit al electronilor într-un VoxBox; simțea aceste ritmuri în degete și le reproducea pe brațul fotoliului. Măsuri aleatorii de cântece izbucneau și apăreau și se recombinau în cap, iar ea era gata să se așeze la treabă și să comunice cu mașinăriile ei rock'n'roll.

Dar, din păcate, nu era singură, ea cu VoxBox-ul ei. Glorianna O'Toole se întoarse și o privi cu ochii ei verzi, enormi, în jurul cărora fața începu să i se transforme ca într-o CIUDATĂ Călătorie în Timp.

Arăta suficient de bătrână pentru a fi bunica lui Sally, și dintr-o dată, straniu, deveni o incredibilă femeie bătrână, sexy, așa cum Sally nu va reuși să arate niciodată; era cu totul alta, cineva care avea un milion de ani mai puțin și care fusese dintotdeauna tânără și frumoasă, irizată și stimulată prin computer, într-o perfecțiune eternă și ireală, ca una dintre zeițele rock sintetizate de Bobby pe computer. Înapoi și înainte, înapoi și înainte, fețele pulsau într-o măsură dură: un, doi, TREI, un, doi, TREI, TREI, doi, un, TREI, doi, un, un, doi, TREI... În aceste clipe, Sally O URA pe Glorianna cu o invidie de o durea fierea; vedea în bătrâna asta terminată ceva palpitând, ceva ce ea nu cunoscuse niciodată, și totuși simțea același ritm bătând undeva, în interiorul ei, ritm pe care-l bătea pe brațul fotoliului, iar versul pe care-l inventă pe acest ritm izbucni din interiorul ei ca puroiul dintr-un mic coș:

De ce nu EU, de ce nu EU, DE CE nu eu, DE CE nu eu, de ce nu EU?

Cele mai proaste păreri ale lui Bobby Rubin despre gunoiul ăsta de bobină păreau aproape confirmate, stând și privind-o pe Sally din Valley, din interiorul prostiei pe care Glorianna îl convinsese până la urmă s-o poarte. Ce văzu era o sărmană fată grasă care-și dădea clar seama cât de nasoală era, dar care oricum își permitea să-și deruleze filme porno cu EL, dornic să-i posede corpul urât pe ecranul video al imaginației ei.

Nici nu era nevoie de marfa de la Silicon City pentru a-și da seama de asta: „Proiectul Superstar" îl făcea să-și dea clar seama despre ce e vorba, și asta ore în șir, în fiecare zi. S-ar fi lipit cu bucurie de această viziune psihedelică, când o văzu pe Acneea uitându-se lasciv la el. Pentru că se văzu PE SINE într-o înșiruire tremurătoare de imagini și

nu-i plăcu deloc. Se văzu în colegiu, uitându-se lung la masculi şi atleţi gagicărindu-se cu tipe care sigur nu s-ar fi uitat la el, simţindu-se ca un şoarece de bibliotecă amărât. Se văzu culcându-se cu ceea ce mai rămânea de la trupele cărora le făcea înregistrări vizuale şi încercând să se convingă că era marfă a-ntâia..

Şi mai rău încă, se văzu din unghiul unei femei superbe când el îi făcu cu ochiul, şi ceea ce văzu era versiunea masculină a lui SALLY GENARO, o creatură hidoasă ca un vis urât. Cel mai îngrozitor dintre toate era sentimentul de RUDENIE pe care bobina asta nenorocită îl făcea să-l aibă pentru ACNEE. Ea îl dorea aşa cum el tânjea după prima tipă a Hollywood-ului şi, când era privit, se observa ceea ce vedea el când o privea pe Sally, şi anume cineva cu care nu te-ai fi culcat nici mort.

Se surprinse amintindu-şi scena beţiei de la petrecerea aia, cu mult mai multă claritate decât se întâmplase în realitate. O, da, amândoi se văitaseră de faptul că nimeni dintre Oamenii Frumoşi nu-i băga în seamă, se văitaseră de aceeaşi neîndemânare genetică, pare-se, de a se comporta cu obiectele viselor lor, de aceeaşi invidie meschină faţă de cei care erau născuţi să fie ceea ce ei nu puteau fi niciodată.

Dar surpriza era că Sally încercase în final să-l consoleze cu o mângâiere familiară pe care în niciun caz n-o putuse tolera, o înţelegere pe care deliberat n-a vrut s-o accepte, mai ales din partea uneia ca ea.

Şi, judecând după cum se simţea acum, asta era exact ceea ce îl făcuse să borască.

— Hai, copii, e timpul să ne punem în mişcare, decretă Glorianna O'Toole, rupând visarea, şi când Bobby se întoarse la auzul vocii ei, observă ceva anume care ar putea, care ar trebui, care trebuie să iasă din orga lui de imagini.

Glorianna stătea cu spatele la punctele ca nişte pixeli ale peisajului strălucitor al oraşului, subliniate ca de un efect Kirlijan, cu părul fluturând în vânt. Ochii îi sclipeau ca o luminiscenţă electronică. Buzele schiţară un zâmbet superior. Arăta ca o copertă de album a reginei rock and roll-ului, aşa cum fusese cândva. Într-un fel, tânăra copilă a anilor '60 care încă trăia în spatele acestei măşti fanate, găsise încă puterea de a mai străluci.

Asta era! „Glorianna Gloriannei"! Aceasta era Glorianna în versiune A.P., aceea care fusese odată, era Mama Nebună a Rock and Roll-ului întinerită brusc printr-un algoritm magic, asta era viziunea atemporală

a ultimului său vis de îndrăgostit. Era genul de femeie care niciodată nu se va uita la unul ca el.

Dar Glorianna O'Toole o făcu.

Privi direct la el și clipi; zeița rock and roll-ului din fabuloșii ani '60 îi făcea cu ochiul micului Bobby Rubin; clipi din nou, și o bătrână doamnă îi oferea o parodie sarcastică și murdară a aceluiași gest.

Bobby se întrebă dacă vede chiar ceea ce el spera să vadă, pentru că nicio femeie pe care o admirase nu se uitase la el, iar în ochii Gioriannei nu-l vedea reflectat pe acel Bobby Rubin pe care și-l dorea, acel Bobby Rubin la care visa din adâncul sufletului.

Brusc, îi veni o idee.

Și de ce nu?

— Încântată de cunoștință, cred că știți cum mă cheamă, fredonă către ei Glorianna.

Dar Bobby traversa deja terasa către living. Către orga lui de imagini, către biți și byți, către lumea ciberneticii, unde brusc realiză că avea puterea de a o face pe Glorianna să-l vadă pe acel Bobby care se dorea, Bobby Rubin, Prințul Rock and Roll-ului, acel Bobby Rubin care într-adevăr merita să fie Bobby Rubin...

— Ce faci, Bobby? murmură Sally Genaro, cu muzica sunându-i în cap, magia bobinei dispărând brusc la vederea chestiei grotești de pe ecran.

— Isuse, dar asta e o fotografie de-a TA!

— Ei, și? spuse Bobby. Tre' să încep de undeva.

Trasase o linie dreaptă pe orga de imagini și își băgase pe monitoare fotografia lui caraghioasă, fără a scoate un cuvânt, ca și cum ar fi fost într-un fel de transă; iar pe monitorul lui Sally apăru o fotografie veche a unui individ cu umerii aduși, în jeanși vechi și o cămașă roșie, uzată și demodată, cu privirea chiorâșă din cauza soarelui prea puternic, pozând cu o mândrie nătângă lângă automobilul lui.

VoxBox-ul și orga de imagini erau așezate una în fața celeilalte, cu un monitor de la VoxBox-ul lui Sally conectat la ieșirea monitorului lui Bobby. Astfel încât se puteau privi în ochi în același timp; asta fusese ideea Gloriannei; o instalație care „să intensifice fluidele creatoare".

Numai că acel Bobby care zâmbea prostește pe ecranul lui Sally era același Bobby care o privea pe deasupra consolelor, poate puțin mai

tânăr. Dar nu asta era ideea ei despre un star Rock demn de a trage la aur.

— Deci nu așa îți imaginezi tu perfecțiunea? întrebă Bobby rânjind straniu.

Umblă la controllere. Automobilul și pământul dispărură, lăsându-l pe Bobby Rubin suspendat într-un spațiu bleu-mat. Mai moșmondi ceva și imaginea din fotografie se focaliză într-o corecție de culoare, limpede ca un cristal.

— Ce fel de trup îți ia ție mințile?

— Hâm?

— Ce fel de trup îți ia mințile? repetă blând Glorianna. Visul tău este un culturist, un balerin sau un jucător de baseball?

— Bobby Rubin, dacă tu crezi că eu...

— Fă-o! ordonă categoric Glorianna, din spatele lui Bobby, unde stătea, uitându-se la monitorul lui cu o expresie încordată.

— Hei, Glorianna, scânci Sally, asta-i o tâmpenie!

Glorianna o privi fix.

— Fă-o, Sally! repetă. Și fă-o ca... ăsta, spuse apăsând brusc pe butonul lui Sally.

— Un surfer, se trezi Sally spunând.

Privirea crucișă a lui Bobby Rubin venea acum către ea de pe un trup înalt, bronzat, gol, cu un sex imens înconjurat de o aură strălucitoare de păr pubian. Urechile lui Sally deveniră stacojii.

— Măcar pune-i un suspensor, murmură Sally. Bobby râse și își îmbrăcă propriul surfer cu un bikini roșu.

Sally rânji. Dintr-o dată acest joc nebunesc deveni antrenant.

— Fă ceva cu părul, spuse. Îmi place lung și blond.

Pe capul lui Bobby răsări o claie de păr blond, curgându-i abundent pe umeri.

Mai mult decât un joc; s-ar fi zis că Bobby încerca, în sfârșit, să-i ia mințile!

— Bobby, fă-ți nasul puțin mai mic!

Nasul surferului Bobby se scurtă și căpătă nări adânci și expresive.

— Splendid, exclamă Sally. Acum mi-ar plăcea să-ți faci sprâncenele negre, îngrijite și, știi tu, gene lungi și sexy.

Practic, Sally murea de plăcere văzând ceea ce apăruse acum pe ecranul ei. Era Bobby Rubin, fără îndoială, fața lui ușor de recunoscut,

dar cu un halou de păr blond, un trup de surfer gen „fute-mă pe loc”, cu un nas subțire ca portretul unui prinț rus și cu ochii înconjurați de sprâncene negre excitante și gene lungi, atât de sexy, încât erau doar la un pas de cele ale unui homosexual.

— Ochii... spuse. Fă-i...

— Lasă ochii în pace! strigă Glorianna. Să mă ia dracu’ dacă eu nu cunosc fața asta!

— Rahat, mormăi Glorianna nemulțumită, privind figura de pe ecran, încercând să-și reamintească cine sau ce o privise din visul clipei magice dinainte, și care părea să spună: „Mă mai țineți minte, copii?”

— Părul nu e bun. Vopsiți-l negru, negru ca noaptea, negru ca un cărbune...

Părul deveni negru. La dracu’ cine ești? Te cunosc, deșteptule! Întoarce-te la mine, pui de curvă! ceru ea. Rahat, gândi, vin eu după tine! Și mai apăsă o dată pe buton.

Figura de pe ecran păru a încuviința, făcându-i un fel de plecăciune.

— Părul tău e mai ondulat, nu? spuse. Fă-l să cadă pe umeri în valuri bătute de vânt!

Începea să-și amintească creatura din vis, un iubit care nu existase niciodată.

Glorianna râse. Era oare pe punctul de a întâlni omul viselor ei, așa de târziu?

Pentru că, desigur, cam așa ceva începea să se contureze, cineva care nu existase vreodată, dar care fusese aproape, cineva pe care îl regăsise în fiecare bărbat pe care-l iubise, cineva al cărui spirit dispăruse demult din lume: Mr. Tambourine Man, Mighty Quinn, însuși Jumpin’ Jack Flash, Lizard King of Rock’n’roll.

Glorianna privea când la figura bărbatului de pe ecran, când la Bobby Rubin, aplecat peste consola lui și născându-l pe cel de pe ecran. Același, și totuși nu același. Ca și cum rocker-ul neîmplinit din acest puști contradictoriu, din toată această generație ratată de puști amărâți, se lupta cumva să renască din vis.

— Ce ți-ar plăcea să porți, Jack? întrebă ea figura de pe ecran. Blue jeanși sau paiete, sau evazați, sau piele neagră?

— Asta-i Era Electronică, nu Era Aquarius{103}, Glorianna – spuse Bobby cu un mic rânjet. Glorianna fu destul de surprinsă când începu să

vorbească din ecran, până când să-şi dea seama că Bobby Rubin conectase un microfon şi un program de sincronizare a buzelor în consola lui. El vorbea prin imaginea lui transpusă pe ecran.

Sau era chiar el?

Sau era cineva începând să răzbată dincolo PRIN EL?

„Despre ce dracu' vorbeam?" se trezi Bobby Rubin întrebându-se, ieşind din visul minunat, în această realitate obscură, unde Sally Genaro se uita la ecranul ei în mod straniu, unde Glorianna O'Toole privea cu ochi scăpărători ceea ce lucrase el. „Cine dracu' ERAM?" „Ce îmi FACE bobina asta ciudată?"

Ridică din umeri, atinse butonul. Desigur, voia să-i facă din nou acelaşi lucru!

— În Era Electronică port absolut orice, sau nu port nimic – se trezi el spunând prin alter-ego-ul său de pe ecran. Desenă pantaloni strâmţi băgaţi în cizme înalte, o cămaşă ce-i sublinia torsul, deschisă până la brâu, cu guler înalt şi mâneci care se strâmtau mai jos de cot. Opri desenul, şi trecu totul în bleu, introduse trei programe interfaţă separate pentru cizme, pantaloni şi cămaşă, în aşa fel încât să le poată modifica independent una de alta.

Şi, hop, iată-l, purtând pantaloni strâmţi de piele neagră, cizme cu tocuri metalice, şi o cămaşă cu stele şi dungi. Rânji sexy, mişcând din fund cu o încântare narcisistă, mândru ca un păun.

— Pune-mi un rock and roll, Sally – zise el – vreau să dansez pentru tine!

Sally Genaro nu-şi putea dezlipi privirile de la creatura de pe ecran; livingul, eucaliptul, Glorianna, până şi Bobby, aplecat peste consolă, trecuseră în ireal. Reali erau doar ea şi iubitul ei din vis.

Bobby, dar acel Bobby pe care şi-l dorise ea dintotdeauna; Bobby cel ideal, un Bobby care să n-o mai respingă, care să nu-i mai spună „Sally din Valley", care să-i arate numai ei frumuseţea lui interioară, aşa cum ar trebui să fie mereu.

Stocă ritmul în sequencer-ul ei, acelaşi ritm care-i trecuse prin cap când o văzuse pe Glorianna O'Toole transformându-se acolo, afară pe terasă.

— Un, doi, TREI, un, doi, TREI, TREI, doi, un, TREI, doi, un, un, doi, TREI.

Îl trecu printr-o tobă puternică, adaugă o conga dură, un bas electric, stocă rezultatul în memorie, și conectă pista vizuală la sequencer-ul de ritm multiplu.

Zâmbindu-i, Bobby începu pe ecran o mișcare brută „bump". Îmbrăcămintea se modifica odată cu ritmul, într-o înșiruire dinamică de imagini suprapuse pe chromakey{104}, un amestec de forme și culori în continuă schimbare, prea rapide pentru a fi urmărite cu privirea, o înșiruire stroboscopică ce dădea o regresie infinită de imagini suprapuse, care rămâneau totuși pe retină.

Sally alese o trompetă la keyboard, o coborî o octavă, o trecu prin filtre, învălui vibrato-ul, suprapuse un zbârnâit de chitară cu efecte de „feedback" și când începu să cânte fragmente aleatorii ale melodiei, apăsând pe clape, ieși ceva care suna cam ca Gabriel{105} cântând Jimi Hendrix.

Bobby dansa, dansa așa cum o făcea numai în visele lui, lăsând ritmul să-i miște oasele, notele să-i mângâie carnea, iar starea interioară îi ieșea la fix. Se simțea ca și cum ar fi vrut să izbucnească într-un cântec...

„Eu sunt cel care mi-am spus mereu că nu pot fi așa"... cântă el, croncănind ciudat.

Sally trecu vocea prin vocoder, sincronizând-o cu linia solo, comprimând-o prin filtrare, apoi prin reverb, învăluind-o în parametri de estompare. Se auzi un solist mascul intrând direct pe ritm, articulând aspru cuvintele, ca un fluid dur, cu o frazare proprie, ce se insinua în jurul melodiei ca un șarpe cântând blues.

Eu sunt cel care mi-am spus mereu
Că nu pot fi așa...

— Bagă puțin feedback, fă-l să sune mai electronic, îi spuse Glorianna O'Toole. S-auzim biți și byți sfârâind și bolborosind...

Sally modifică unii parametri și câteva filtre. Apoi lucră la mixerul de corecții. Figura ce dansa pe ecran pentru ea, după muzica ce venea din degetele ei, cânta acum cu o voce care-o surprinse până și pe ea, masculină, plină de forță, totuși cu o fluiditate feminină, aspră în fragmentele în care voia să muște, senzuală când ajungea la părțile în

care trebuia să toarcă asemeni unui motan și omnisexuală într-un fel în care lumea nu auzise vreodată până acum, nefiind însă vocea unui androgin, ci cumva stilul vocal al unui al treilea sex. O voce artificială, deși în întregime umană, chiar hiperumană, vocea unei Mașinării Rock and Roll.

Degetele lui Sally dansau pe claviatură. Mașinăria Rock and Roll dansa în fața ei, făcându-i cu ochiul într-un caleidoscop de modele și culori stroboscopice, purtând-o în lumea ei cibernetică, chemând-o să cânte...

Glorianna ieși din viziune, numai că de data asta vraja visului nu dispăru în întregime. „Ce dracu' FĂCEAU puștii ăștia?"

Cu coada ochiului, observă că Bobby Rubin și Sally Genaro erau total cufundați în controllere, cu degetele zburdând, cu gurile murmurând în microfoane, cuplați în cibersfera lor. Știa doar că Sally făcea muzica, Bobby crea pista vizuală, iar amândoi introduceau vocile. Dar cine era cântărețul, și de unde venea cântecul? Asta nu mai știa...

Eu sunt cel despre care s-a spus
Că nu voi exista vreodată
Sunt culmea creației tale
Din visurile tale magice
Lasă-mă să pășesc în visul tău
Sunt Mașinăria Rock and Roll!

Cânta cu vocea aia ireală, și totuși omenească, un cântăreț cu o întindere de la claritatea de cristal, care putea sfărâma un geam cu notele înalte, până la bass-ul subsonic, simțit doar în oase, avea tonurile și frazările fiecărui cântăreț rock în parte și toate la un loc, cu atacuri și glissandouri și fulgerări, care niciodată n-ar fi putut ieși din gâtlejuri umane. Dansa ca Mick Jagger și ca Michael Jackson, dansa ca Pearl în „Southern Confort", dansa ca toți la un loc; dansa ca însuși Rock and Roll-ul. N-ar fi fost ea Mama Nebună a Rock'n'Roll-ului dacă n-ar fi apăsat și ea pe un buton și n-ar fi dansat cu Rockul, înapoi, undeva în vis.

Costumul stroboscopic îi făcea retinele să vibreze, imprimându-i în creier viziunea de pe ecran într-o cascadă de imagini suprapuse și, pe măsură ce el exploda ÎN AFARĂ, ea era absorbită ÎNĂUNTRU.

Se întâlniră undeva la mijloc, pe tărâmul atemporal al scenei, acolo unde cântaseră etern împreună, un lung, lung cântec care începuse pe când ea și lumea erau tineri, și care nu se va sfârși atâta timp cât muzica mai trăiește.

Și ce trupă era în spatele lor, în drumul infinit al show-ului, o adevărată Walhalla{106} a Rock'n'Roll-ului! Fiecare era acolo pentru doar câteva măsuri; vii și morți, Grateful și ceilalți, Hendrix și Lennon, Clapton și Ginger Baker, Charlie Watts și Larry Ellis, Billy Preston și Frank Fox, și oricare muzician anonim de „session" venit să cânte. Până și sărmanul Billy Beldock, înfierbântat și chipeș, ca în noaptea în care-l întâlnise, cânta pe setul lui vechi de tobe.

Dincolo de luminile rampei, publicul bătea din palme în ritm și dansa printre rânduri. Un public răspândit către orizonturi îndepărtate în spațiu și timp. Rockeri cu jachete de piele neagră și coafuri slinoase, hippies cu șaluri și evazați, motocicliști în haine de dril pictate, skinheads, punkiști cu ace prin obraz și păr în nuanțe electrice, și yuppies{107} proaspăt tunși...

Și, minunea tuturor minunilor rock and roll-ului, Bobby Rubin, Sally Genaro și toată generația lor amărâtă de specialiști în computere, trudind din greu, erau cu toții acolo, învățând să se miște alături de celebritățile din vis: Regina Nebunelor și, alături, propria lor renaștere electronică prin „Bărbatul Rock'n'Roll-ului."

Ia-mă și mișcă-te
Spune fantoma din mașinărie
Am fost ascuns în circuitele tale
Nu m-ai văzut niciunde
Dar acum sunt aici să-ți spun
Ridică-ți glasul și țipă împreună, tu și eu
Suntem o Mașinărie Rock and Roll!

— Vă descurcați de minune, copii – șopti Bobby în urechea Gloriannei în timpul unui lung break instrumental sălbatic.

— Iar tu ești minunat, „bărbate" – zise Glorianna, și știa că amândoi spun adevărul, pentru că din cea mai nasoală propunere a „Uzinei de Muzică", din doi puști pasionați de computer și dintr-o cântăreață de mâna a doua încercând cu disperare să-și salveze fundul, din chiar bițiii și byții care eliminaseră rockerii adevărați, și dintr-o bobină magică,

renăscuse acest copil-fantomă al noii electronici, ca și cum ar fi fost acolo de mult, așteptând să-i sosească clipa.

Break-ul se sfârși, și Glorianna se trezi cântând un motiv solo, ale cărui cuvinte pe măsură ce le cânta, părea că le știe de când lumea.

Ești aici, lângă mine,
Chiar acolo unde-ai fost mereu
Erai ascunsă exact în mine
Ești fantoma din mașinărie
Ești doar biți și byți și programe,
Dar, iubito, nu prea ai sufletul curat.

Muzica se înăspri, deveni parcă amenințătoare, mai pe bass, chitarele se văitau insinuant, tobele bubuiau, undeva în spațiu răsunară sirene îndepărtate și începură să urle.

Părul lung, ondulat și negru al Bărbatului se coloră într-un roșu ca steagul american, acoperit cu o plasă albă subțire care imita Casca, atunci când acesta îngenunche la marginea scenei, și cântă gutural chiar cu vocea publicului, cu vocile tuturor băieților și fetelor în zborul lor pur, intrând prin circuite în vocea electronică, dar pură a Rockului:

Eu îți umplu sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Eu iți umplu sufletul...

Și peste asta, cu vocea puternică a tinereții ei, cu vocea visului ei, cu vocea generației ei, Glorianna O'Toole își cântă triumful ei extraordinar asupra lui Carlo Manning și asupra tuturor idioților de sus:

Roșul proclama haosul
Să vadă toată lumea
Ce-or să se facă Ștabii?

Red Jack, Bărbatul Roșu, veni până la microfonul ei, se înlănțuiră ochi în ochi, cu buzele apropiate ca-ntr-un sărut.

Tu-mi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul...

Red Jack râse, râse și ea, chitarele și basul și sintetizatoarele și saxofoanele și tobele râseră și ele, râse și publicul, lumea întreagă părea că izbucnește într-un hohot Rock and Roll, râsul pe care-l așteaptă întotdeauna destinul: el, care întotdeauna râde la urmă...

După asta, cine ar mai dori un bis?

— Ne vedem mai târziu – spuse Glorianna, întinzând mâna către butonul CĂȘTII.

— Mai devreme decât crezi – îi răspunse Red Jack.

Și, iat-o, stând în living, cu microfonul în mână și cu adierea proaspătă de Santa Ana suflând prin ușile deschise către terasă, făcând să freamăte frunzele eucaliptului.

Clipi din nou. Nu-și dăduse seama când trecuse timpul. Bobby și Sally erau încă aplecați peste ecranele și controllerele lor, cu degetele parcă zburând, cu ochii aprinși ca într-o transă cibernetică.

Prin difuzoare răzbătură ultimele măsuri ale duetului pe care îl cântaseră ea și Red Jack, și dacă vrăjitoria din VoxBox-ul lui Sally Genaro nu era chiar ultimul răcnet al trupei rock din vis, ceea ce scoase acum din keyboard-ul ei, cu suprapuneri peste suprapuneri peste suprapuneri de programe de emulatoare cuplate, era al naibii de aproape de cel mai bun rezultat: chitară solo cu ritm și bass pe dedesubt, dublat și triplat de corn și sax, având în spate cel puțin trei voci sintetizate diferit, o întreagă orchestră simfonică de rock'n'roll la dispoziția ei, în funcție de cum îi alergau degetele pe comenzi.

Și dacă nu exista o Glorianna O'Toole cântând prin transpunere, vocea lui Red Jack era EXACT ca în vis, îmbunătățită prin efortul electronic colectiv, era vocea însăși a Rock and Roll-ului.

Iată-l aici, pe monitoare, mare cât viața și de două ori mai nebun, cu costumul stroboscopic Jumpin' Jack Flashing, cu părul lung și roșu brăzdat de urmele albe ale CĂȘTII fluturând în vânt, model de perfecțiune al charismei masculine privind direct spre ea cu ochii lui Bobby Rubin.

Să mai spună cineva că ACEST omuleț nu este chiar primarul Orașului de AUR VERITABIL! Să mai spună cineva că Red Jack nu există în realitate!

În mod cert această întâlnire dăduse rezultate; mai rămânea să transformi aceste piste brute într-un material „demo”.

Întinse mâna către butonul lui Bobby.

Dar ceva o reținu. Poate era însuși Red Jack, privind-o țintă din ecran. Chiar fără CASCĂ, părea că aude ceva sau pe cineva spunându-i că renașterea rockului adevărat însemna mult mai mult decât să scoți dintr-un fleac un superstar care să încerce să aspire la aur.

Roșul proclamă haosul
Să vadă toată lumea...

Ăsta era versul EI, nu? Nu fusese întotdeauna? Râse puternic. Oh, da, merita mai mult rockul decât blestematul ăla de profit! O să-i dea lui Carlo Manning aurul lui, o să le dea tuturor idioților de sus atât de multă PLATINĂ de rahat, că or să se intoxice de-atâta otravă cu „heavy metal”, și o să le mai dea și marele șut în cur pe care-l meritau din plin!

Se apropie de urechea lui Bobby Rubin.

— Mai ia-o o dată de la capăt, șopti ea. Încă o dată, cu sentiment...

Bobby Rubin păși în visul său: în coridoarele liceului, în nesfârșite petreceri din Long Island, în holurile de la „Muzik Factory”, în o mie și una de nopți senzuale ale Hollywoodului și în palatul lui Eddie Friedkin, acolo unde se făcuse de rahat vomitând pe gazon.

Dar în tot acest timp era un alt Bobby, eroul „heavy metal” din visele lui, Jumpin’ Jack Flashing, Mighty Quinn, un Red Jack Electric al Rock and Roll-ului, cu părul lung, sălbatic, roșu, lucind și fluturând în vânt, subiectul visurilor oricărei femei, el, cel căruia i s-a spus că nu va fi niciodată Vrăjitorul Cibernetic al Rockului, Mașinăria Rock and Roll.

— Hei, Jack, în amintirea vremurilor de odinioară, să scoatem ceva al dracului de bun, spuse Regina Rock and Roll-ului, cu o privire răutăcioasă.

Stătea acolo în vis, alături de el, într-o ploaie de pixeli, strălucind ca peisajul orașului noaptea, amândoi înconjurați de un halou și solarizați în aura lor kirlijană, ochii ei verzi clipind cu o luminiscență electronică, iubita din vis pe care el n-o va întâlni niciodată; nicio femeie nu-l va privi vreodată ca această Bătrână Nebună.

— Ce-ți mai trece prin cap, mamă, ca și cum n-aș ști! spuse, râzând, Red Jack.

— Cuvintele le ştii, Bobby, acum auzi şi muzica, aşa că, pe cai, cu toată forţa, să spargem zidurile, să aducem iar Revoluţia, şi să-i lovim în coaie pe toţi idioţii!

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea. Ce VOR face ŞTABII?

Sally Genaro cânta din tot sufletul, cânta în microfon de undeva din adâncurile ei intime, iar Bobby se mişca şi-şi ondula bazinul numai pentru ea, şi în sfârşit, înţelese ce însemna să fie ca o parte din el, să-i zâmbească Prinţul Rock and Roll-ului, să simtă muzica pătrunzând-o, izbucnind ca o floare, fără ruşine şi fără teamă, să fie în sfârşit pe scenă, acolo, în lumina reflectoarelor, să fie liberă, să fiu eu, Eu, aceea despre care ochii fiecărui bărbat îi spuneau că nu va putea fi niciodată.

Eu îţi umplu sufletul
Tu-mi umpli sufletul...

Bobby o luă de mână şi o duse departe, departe de San Fernando Valley, departe de suptul pulelor celor de la „Razor Dogs", departe de răţuşca cea urâtă de la petrecerile Hollywoodului, departe, în cibersferă, o cibersferă nou-nouţă a rockului, acolo unde complexaţii şi umilii moştenesc pământul, acolo unde toţi amărâţii şi grasele acneice ar putea fi Reginele pixelilor astrali şi Bărbaţii Rock and Roll-ului.

Am fost ascunşi în circuitele noastre
Nevăzuţi de nimeni
Dar tu şi cu mine, împreună
Suntem o Maşinărie Rock and Roll.

— E-n ordine, micii mei vrăjitori rock, hai, răsăriţi şi străluciţi! strigă fericită Glorianna O'Toole, atingând butoanele Căştilor lor cu o mişcare rapidă.

Privi spre Glorianna, apoi spre Sally. Glorianna îl privi lung, lung în ochi, înainte de a se uita în ochii lui Sally. Sally n-avea ochi decât pentru Bobby. Pentru un timp nimeni nu scoase o vorbă.

— Ce... ce dracu' s-a-ntâmplat? spuse Bobby într-un târziu. Eu... am... ? Sau voi? Nu putu să articuleze, când o văzu pe bătrâna cu părul cenuşiu privindu-l cu ochii reginei din visul lui. Visul LUI? Visul EI?

— Cât din asta a fost de-adevăratelea? reuşi în final să articuleze.

— Quien sabe? spuse veselă Glorianna. Nu vi se pare normal? Nu suntem toţi în aceeaşi barcă?

O duse pe Sally spre consola lui Bobby şi declanşă un replay al materialului brut mixat.

— Voi aţi sintetizat şi editat toate aceste piste, puştilor, asta-i clar – zise – şi cred că toţi am dat o mână de ajutor la voci. Dar indiferent cine ar fi făcut-o, faceţi cunoştinţă cu culmea creaţiei noastre: Red Jack. Superstarul care de fapt nu există, cântând „Maşinaria Rock and Roll"; şi dacă omul nostru nu sparge topul cu discul ăsta de debut, atunci înseamnă că nu mă pricep eu la rock'n'roll!

Red Jack, starul A.P. de pe ecran, aşa cum arata acum, nu mai semăna deloc cu Bobby: cu trupul sau înalt, musculos, cu părui lung, arzător, roşu cu tente albe, şi totuşi ochii ce-l priveau erau în mod cert ai lui Bobby şi asta îl făcu pe Bobby să simtă că o parte esenţială şi minunată din el era acolo, cântând ca cel mai mare star rock ce existase vreodată.

Eu îţi umplu sufletul,
Tu-mi umpli sufletul
Tu-mi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul...

Şi, oh, ce minunate erau programele pentru îmbrăcăminte! Pe măsură ce dansa şi cânta pe fondul bleu mat, pantalonii şi cămaşa lui Red Jack se schimbau în efecte stroboscopice uimitoare, cu fragmente din filme vechi, scene de masă, figuri, imagini nesfârşite din bănci de date şi imagini pe care mei măcar Bobby nu le sesiza, într-o permanentă schimbare, subliniind existenţa lui imaterială, şi purtând-o triumfător în faţa lumii, ca un steag de luptă electronic.

Red Jack se dezagregă în pixeli, confetti colorate inundară ecranul, apoi se refăcu încet dintr-un montaj ciudat de figuri familiare, incluzând-o şi pe a lui Bobby, ca şi cum ar fi fost o fuzionare de visuri electrice şi dorinţe secrete:

Eu sunt cel despre care s-a spus
Că nu voi exista vreodată
Sunt culmea creaţiei tale
Din visurile tale magice...

Bobby se minuna în fața pistelor vizuale pe care el însuși le elaborase, în fața propriei imagini secrete dansând după muzica de pe ecran.

Imagini ale publicului de la concerte vechi se adunară într-o granulație mată în spatele lui Red Jack, imagini clasice de la Woodstock și Live Aid și turneele Beatles-ilor și Springsteen la Coliseumul din Los Angeles, dar se adunau într-un montaj straniu al unui oraș al computerelor, biți și bucăți din filme despre computere și documentare despre o masă imensă de amărâți încovoiați peste consolele lor – generația cibernetică.

Red Jack pășea printre nesfârșitele alei ale consolelor de computer, azvârlind discuri care îi apăreau în mâini ca prin minune tuturor celor ce trudeau la computere, asemeni unui agricultor electronic nebun.

Și toți micii șoareci ai computerelor începură să bage discurile în aparatele care, miraculos, se transformară în tonomate strălucitoare, împodobite cu reclame fantastice de neon.

Și montajul tuturor fețelor se topi în fața lui Red Jack, toți dansau într-o nebunească linie de ansamblu în spatele figurii în costum stroboscopic, afară din camera computerelor, în josul bulevardului Hollywood, Fifth Avenue, Bourbon Street, „Telegraph" și „Market"!

Mulți alții se scurgeau afară din clădiri, ca niște gândaci ieșind din adăposturile lor, ca niște mase de oameni dornice să respire liber, fețele lor transformându-se în figura lui Red Jack, după care oscilau înainte și înapoi, între măștile masei și fața lui Red Jack, ținând ritmul schimbărilor stroboscopice din coloritul îmbrăcămintei acestuia.

Apoi Red Jack apăru în prim-plan pe ecran, privind direct în ochii lui Bobby, chiar cu ochii lui Bobby, anihilând practic spațiul psihic dintre ei și purtându-l în propriul său cântec.

Ești aici, lângă mine
Chiar acolo unde-ai fost mereu
Erai ascunsă exact în mine.

Bobby se trezi cântând și el, lucru pe care nu-l mai făcuse, și întrebându-se de ce dracu' nu mai cântase până acum cu el însuși.

Suntem fantomele din mașinărie
Om fi biți și byți și programe
Dar; iubito, nu prea avem sufletul curat

Red Jack cânta acum pe o scenă în fața unor șiruri de tribune, care erau în același timp și șiruri de console de computere. În spatele lor, un public imens cânta la keyboard-uri, cu degetele zburând, rotindu-și capetele odată cu ritmul, dând din picioare și rotindu-și ochii. Pentru o clipă, Red Jack apăru deasupra lor într-o imagine multiplicată.

Eu îți umplu sufletul...

Un alt unghi de filmare, peste umerii șirurilor de mercenari din spatele monitoarelor, cu keyboard-urile înlocuite acum de sintetizatoare, chitare, piane, seturi de tobe. Pe măsură ce se legănau odată cu muzica, fața lui Red Jack apărea pe fiecare ecran, dintr-un nor de pixeli.

Tu îmi umpli sufletul...

Înainte și înapoi, între figura lui Red Jack cântând pe scenă și fața lui răsărind dintre biți și byți pe fiecare ecran, patru schimbări la măsură.

Tu îmi umpli sufletul...
Eu îți umplu sufletul...

Un montaj nebunesc, tăieturi rapide ca în „Polițiștii din Keystone”. Bănci, centre de control al rachetelor, camere de control TV, case de verificare ale magazinelor universale, bursa, agenți de bursă, birouri ale guvernului și industriei, monitoare, amărâți muncind inutil, reacționând toți într-un comic grotesc, pe măsură ce figurile și noile apariții dispăreau sub ochii lor, pentru a fi înlocuite, peste tot, de triumfătorul Red Jack.

Roșul proclamă haosul
Să vadă toată lumea
Ce-or să se facă Ștabii?
Tu-mi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul.

Când se termină. Bobby privi tâmp la ecranul alb și strălucitor. Se uită la Glorianna care râdea pe înfundate și-și freca mâinile fericită.

— Nu știam că am așa ceva în mine, îngăimă slab Bobby. Chestia asta e...

— Subversivă? sugeră Glorianna vicleană. Nu mai spune!

— Nu-nțelegi, adică... ceva îmi spune că o să... o să iasă... se bâlbâi Bobby fără să știe exact ce să spună.

Glorianna O'Toole îi făcu cu ochiul, și pentru o clipă, chiar fără Cască, nu privea în ochii unei bătrâne cu părul cenușiu, o, nu, în acel moment ea era chiar partenera lui Red Jack însuși, Regina fără vârstă a Rock and Roll-ului, pe care o întâlnise în visul lui.

— Adică, ce-or să facă Ștabii? spuse Glorianna și râse tumultuos.

— Nu știu ce or să facă ștabii, dar idioții de sus nu vor da drumul niciodată unei asemenea chestii.

— O, ba da! O vor face, spuse ea cu deplină convingere. Ochii lor cretini se vor aprinde la vederea dolarilor, știind că vor merge sigur la aur și nu vor vedea nimic altceva în afară de profit.

Ridică din umeri. Îi făcu iarăși cu ochiul.

— Vezi, și de-asta sunt ei idioți...

Sally Genaro stătea în spatele baricadei VoxBox-ului ei, uitându-se cum Bobby îi face ochi dulci Gloriannei, uitându-se cum bătrâna ofilită îi înapoia privirea, ca și cum numai ei doi ar fi făcut treaba. Și nu știa dacă trebuie să urle de bucurie sau să plângă.

Știa al dracului de bine că făcuse cele mai bune înregistrări din viața ei, că ea îl făcuse pe Red Jack să cânte, îi dăduse voce, îl făcuse să se miște, pentru că fără ea totul n-ar fi fost decât o adunătură de cuvinte și imagini. Până și trupul și fața erau fructul dorinței ei, pe de o parte, și al fanteziei lui Bobby, pe de alta.

Red Jack era o dovadă pentru ca întreaga lume să vadă intimitatea pe care o împărțiseră ei doi în adâncul sufletelor. El era acel Bobby din

visurile ei, acel Bobby care-şi dezvăluise cele mai intime cotloane ale sufletului, numai şi numai pentru ea.

Era aşa de bine, de parcă l-ar fi pipăit.

Într-un anume fel, poate chiar mai bine...

În mod sigur cu discul ăsta se va lua platină, asta va asigura cariera ei şi, în mod sigur, pentru o clipă strălucitoare a fost EA, cea căreia i s-a spus că niciodată nu va fi aşa.

De fapt, Bobby era cel care fusese transformat într-un star rock A.P., nu Sally din Valley. Dar, ca urmare a ceea ce doar EI doi împărţiseră, el îşi întorsese privirea spre Glorianna O'Toole...

Linia melodică a bass-ului, cu care EA ÎNCEPUSE întreaga chestie, bătea ca o imagine batjocoritoare în inima ei rănită.

De ce nu EU, de ce nu EU, DE CE nu eu, DE CE nu eu, de ce nu EU!

FĂ-MI CE MI-AI FĂCUT NOAPTEA TRECUTĂ

KAREN GOLD se trezi în cacofonia de zgomote, în aburii dimineții ridicându-se din conductele și radiatoarele mansardei, în mormăielile și agitația oamenilor care se spălau, ieșind din încâlceala păturilor de pânză, și simți apăsarea și mirosul unui corp puternic de mascul nespălat, înghesuit alături de ea în patul îngust de campanie. Văzu o pereche de ochi căprui care o fixau în timp ce se trezea.

Amintiri ale nopții trecute îi reveniră incoerent, pe măsură ce ochii ei fixau fața care o privea. „Templul Judecății de Apoi". 1.600 de dolari din vânzarea virușilor. Ochi căprui, sub sprâncene dese. Subliniați de gene aproape feminine. Pași în spatele ei. Bestiile alea smulgându-i hainele, trăgându-i chiloții. Ten măsliniu, moale și catifelat, o față tânără, poate mai tânără decât a ei. Salvatorul ei, ivindu-se din întuneric. O coafură afro, cârlionțată în mod straniu și subtil ținută de filamente ciudate de argint. O creatură tandră, un amant diabolic, fără îndoială cel mai bun pe care-l avusese vreodată...

Un portorican!

Noaptea care trecuse și dimineața care începea se amestecau într-un ghem mai mult sau mai puțin încâlcit de evenimente, decurgând unul din altul. Karen închise din nou ochii, nefiind încă pregătită să înfrunte realitatea zilei de azi, care o găsise în pat alături de un golan portorican.

Ca toți new-yorkezii educați din generația ei, Karen nu ar fi admis niciodată discriminări rasiale – Malcolm era negru, Tommy era vietnamez, Teddy Ribero însuși era portorican, și erau prietenii ei, locuia în mansardă cu ei, nu?

Numai că el... cum îl chema, Paco... o salvase cu bravură din mâinile a doi violatori, riscând foarte mult, și fusese un gentleman perfect, și la urma urmei EA îi ceruse să facă dragoste pentru a-i goni amintirea cumplită.

„Dacă acest tip este cavalerul tău alb în armură, mai bine i-ai mulțumi tandru, chiar acum, în loc să te prefaci că ești încă adormită, ca să n-ai de-a face cu el!", își spuse furioasă.

Și apoi, poate că asta nu era o prejudecată rasială, ci una socială, ceea ce, fiind o chestiune de autoapărare, era de înțeles...

„Isuse, aveam 1.600 dolari în geantă!" realiză brusc. „Oare nu cumva, tipul ăsta?..."

Gândul o făcu să-şi deschidă rapid ochii şi, fără să se mai gândească, aruncă o privire grăbită peste Paco, în colţ, unde hainele ei, zdrenţele lui, sacoşa ei şi geanta lui inconfundabilă zăceau îngrămădite una peste alta. Odată făcută asta, nu-i mai putu evita privirea. Zâmbi şi spuse:

— Uh! Hello!

— Hello! răspunse el prudent.

Privi confuz micul cort din pături atârnate.

— Rahat, spuse el nesigur, unde dracu' suntem, muchacha?

— Nu-ţi aminteşti?

O expresie stranie apăru pe faţa lui oacheşă. Începu să spună ceva dar, gândindu-se mai bine, spuse cu totul altceva.

— Era întuneric... arăta... altfel...

Karen deveni brusc conştientă de trupul lui gol, subţire şi puternic, încolăcit în jurul ei, şi contrar aşteptărilor ceva din atitudinea lui începu s-o enerveze, poate şi din cauză că se comporta straniu şi distant.

— Şi despre mine ce-ai de spus? întrebă ea. Nu cumva şi eu arătam mai bine în întuneric?

O privi mirat. Părea pe punctul de a izbucni în râs. Era prea mult pentru Karen. Îi înhăţă sexul flasc, strângând ritmic.

— Şi asta? zise ea. Măcar de asta ţi-aminteşti, nu?

Geamătul lui brusc şi rigiditatea rapidă din palmă îi spuseră că nu era departe de adevăr. Stângaci, grosolan, începu să se apropie de ea, mişcându-i-se în palmă şi gemând. Stând unul lângă altul, Karen îi dirijă în ea, şi-i puse mâna liberă pe gură.

— Să nu scoţi o vorbă, îi şopti. Sunt o mulţime de oameni în jur care nici măcar nu ştiu că eşti aici.

Puse un picior peste el şi începu să-şi rotească bazinul, cât se putea, în mici cercuri strânse. El mormăi uşor, frământându-i sânii cu o mână, şi termină în vreo două minute, lăsând-o mai mult ameţită, înfierbântată şi frustrată.

Nici măcar nu-i dădu un sărut formal pe buze, când isprăvi. În loc de asta, o privi suspicios.

— Oameni? şuieră el. Ăsta nu-i apartamentul tău? Ce fel de oameni? Que pasa? Ce fel de loc e ăsta, muchacha?

— „Frontul Eliberării Realităţii".

— Que?

— Ar fi multe de explicat, oftă Karen, dându-se jos din pat și ridicându-se în picioare. Sunt sigură că Markowitz ți-ar face capul mare, spunându-ți mult mai multe decât ai vrea s-auzi la breakfast, spuse ea, scormonind în grămada hainelor lor amestecate și îmbrăcându-se în grabă, înainte ca el să observe cum își caută geanta.

— Breakfast? spuse el ascuțit în spatele ei. Mâncarea săracilor sau... adevărată?

— Avem ceva fulgi de porumb cu lapte, ceva cafea și cred că și ceva pâine, spuse Karen punându-și pantofii și întorcându-se încet spre el.

Coborî din pat cu o expresie încă suspicioasă pe fața lui măslinie, periculos de atractivă, și Karen văzu cât de suplu era, cu mușchii bine desenați, dar, cu coastele apărându-i clar prin pielea întinsă și cu sternul proeminent.

O privi fix.

— N-am dinero, spuse nesigur. Vreau să spun...

Karen se simți ca un rahat.

Cei 1.600 de dolari erau încă în geantă, puștiul ăsta amărât, pe jumătate mort de foame, era un erou care-i salvase viața, iar primul lucru pe care-l făcuse când ieșise din brațele lui fusese să verifice dacă o furase sau nu, și iată-l, cu sternul ieșit în afară, tremurând pe picioare și cerșind o cană cu fulgi de porumb!

Îi zâmbi. Se duse spre el. Îi puse mâinile pe umeri și-l sărută tandru și apăsat.

— Paco, zise, poți să mănânci cât de mult vrei, din tot ce-avem.

— Verdad? întrebă el cu ochii mari, nevenindu-i să-și creadă urechilor

— Sigur, răspunse ea ușor, luându-i mâna. Era înduioșător, mișcător, și cu greu își putea permite să-l ia de sus. Pentru că, în definitiv, cu puțin timp în urmă fusese și ea în situația de a trăi din mâncarea săracilor, adăpostindu-se în subterane, nu? Și, după cum arăta, acest sărman băiat dulce nu trăise decât așa.

„Numai norocul m-a salvat atunci...” gândi ea. „Dacă nu m-ar fi prins ploaia, dacă n-aș fi intrat în bar, dacă n-aș fi întâlnit-o pe Leslie...”

„Dacă Paco n-ar fi apărut atunci... și dacă ar fi fost într-adevăr un monstru sălbatic, așa cum crezuse ea întotdeauna despre asemenea golani flămânzi...”

Se cutremură. Nu suporta nici măcar să se gândească la asta. Se simţi ruşinată în faţa lui şi asta nu numai din cauza goliciunii.

— Haide, îi spuse ea tandru, îmbracă-te şi lasă-mă să te prezint prietenilor mei. Un erou în carne şi oase.

Când îşi trase pantalonii. Paco se gândi să mai apese pe butonul Căştii, dar renunţă imediat, până când n-o să ştie exact unde dracu' se afla şi ce se întâmplă.

Verdad. Casca îi dădea FORŢE, se descurcase de minune cu fătuca asta noaptea trecută, mult mai bine decât acum, mañana{108}. Numai că noaptea trecută locul ăsta părea un palat, iar ea fusese prinţesa gagicilor din oraş, cu mulţi dinero. Mai bine ia-o uşor, băiete, cel puţin până afli cu cine şi cu ce ai de-a face!

Karen, şi, aşa o chema, Karen Gold, îl conduse afară din cortul făcut din pânză de ambalaj, printr-un coridor din cearceafuri, prelate, pături împuţite, cusute la un loc şi atârnând pe frânghii agăţate de tavanul înalt şi neterminat.

— Al dracu' de ciudat! mormăi el. Privind în sus, în jos, de jur-împrejur. Ce e tot rahatul ăsta?

— Living-ul mansardei – îi răspunse Karen. Avem paravane în jurul paturilor, pentru intimitate. Se înroşi. Dar se aude aproape orice...

Paco îşi luă cel mai şerpuitor mers al lui Mucho Muchacho, când Karen ridică colţul unui paravan, lăsându-l să intre într-o cameră imensă, într-un talmeş-balmeş de mobilă veche şi desperecheată şi vechituri ciudate, unde opt oameni stăteau la o masă lungă făcută din scânduri aşezate pe capre de tâmplărie.

Trei muchachas şi cinci bărbaţi, toţi fixându-l cu privirea când Karen îl conduse de mână printre mobile şi uitându-se la ei ca şi când auziseră clar fiecare geamăt şi fiecare ţipăt al „spectacolului" de astă-noapte.

Două dintre fete, una subţire şi cu părul şaten, cealaltă o grăsună mică cu părul ţepos, îşi şopteau una alteia rahaturi, ca şi cum nu se futuseră de ani de zile. A treia nu arăta rău deloc; păr blond scurt, o gură mică, dură, ochi albaştri care-l măsurară pe Paco, privind-o apoi cu înţeles pe Karen.

Doi dintre bărbaţi erau genul îmbuibat, un altul arăta ca un fel de chinez, al patrulea, un negru înalt, slab, arătând vag a poponar, cu ochelari cu lentile groase, care-i făceau ochii bulbucaţi. Al cincilea avea

pielea deschisă, un tip ceva mai în vârstă decât Paco, tot portorican, și după cum arăta, Paco ar fi jurat că nu și-a petrecut nicio clipă pe străzi.

În lumina care pătrundea prin ferestrele mari, murdare, locul ăsta arăta a orice în afară de un palat al scorțoșilor; toți purtau jeanși vechi, cămăși de lucru uzate, tricouri, și asta nu-i făcea să arate a îmbuibați bogați dar, oricum, nu erau chiar o adunătură de sărăntoci ca el.

Lângă masă era un frigider, o chiuvetă și o sobă de gătit. Pe sobă era un recipient mare de cafea, răspândind un abur delicios, care-i merse direct pe gâtlej. Pe masă, o cutie mare de fulgi de porumb, un recipient de lapte, o grămadă de felii de pâine de grâu, o cutie cu zahăr, căni, cești și farfurii, și ceva ce arăta a fi un sfert de kilogram de unt moale și auriu!

— El e Paco – anunță Karen Gold. Paco...? Îl privi încurcată.

— Monaco, spuse Paco emoționat, împingând un scaun și umplându-și o cană până la refuz cu fulgi de porumb.

— Hei...

— Ce dracu'!

— Eu i-am spus că poate lua micul dejun cu noi, spuse direct Karen Gold, luând două cești și umplându-le din recipientul de cafea. Paco se uită la cei de la masă, așteptându-se ca cineva să-l oprească, înhăță containerul cu lapte și-și turnă atât de mult peste fulgii de porumb, încât dădu pe afară, după care începu să-și bage cu rapiditate în gură fulgii aurii, uzi, minunați, îndulciți de lapte, înfulecându-i și îndopându-se cu cât mai mulți și cât de repede putea.

— Isuse...

— Cine ți-a spus că poți să...

— Paco mi-a salvat viața, răspunse Karen, dându-i o ceașcă de cafea și așezându-se lângă el. Sau altfel spus, m-a salvat de la viol...

— Mda, numai că azi noapte nu prea suna așa – spuse ironic blondul cu pielea rozalie.

Paco îl privi și sorbi o înghițitură mare de cafea, care-i arse limba și-i merse direct în cap, ca o străfulgerare de bobină.

— Faptul că se fute bine nu-ți dă dreptul să ne iei nouă mâncarea de la gură! scânci grăsana cu păr negru sârmos.

Paco plescăi tare din buze către ea, înhăță o felie de pâine și o unse cu un strat imens de unt moale și gras.

— Este hrana COMUNA, Karen, spuse blând negrul. Plătită cu banii F.E.R...

Karen bägă mâna în sacoşă, în timp ce Paco dădea gata încă o bucată enormă de pâine unsă din belşug cu unt.

— Ca ăştia? zise, împrăştiind pe masă o grămadă enormă de bancnote.

Paco căscă o gură atât de mare, încât aproape îi căzu îmbucătura.

— Recolta de azi-noapte de la „Templul Judecăţii de Apoi" – zise Karen Gold. O mie şase sute de dolari. Am vândut o MULŢIME de viruşi. Paco a salvat şi asta. Nu credeţi că merită măcar o cană de fulgi şi o bucată de pâine din partea Frontului Eliberării Realităţii?

Urmă un lung răstimp de tăcere. Acum îl priveau cu alţi ochi pe Paco. Acesta începuse din nou să mestece, dar deja îi pierise pofta de mâncare.

„O mie şase sute de dolari! Rahat, hijo de puta{109} nenorocitule, gagica asta avea 1.600 de dolari în pungă, şi i-ai lăsat să-ţi scape printre degetele tale nemernice de erou de doi bani! O mie şase sute! În viaţa mea n-am văzut la un loc măcar a patra parte din banii ăştia!"

Era de neconceput, practic, pentru el. „Al naibii artist «loveşte şi ia» mai eşti, muchacho!"

O mie şase sute de dolari, doar să întinzi mâna să-i iei, şi tu te alegi doar cu o cană de fulgi, o buca' de pâine, o ceaşcă de cafea şi un futai!

Apa unui W.C. se auzi tare în spatele lui şi imediat apăru un tip solid, mare, degajând forţă, cu păr negru lung şi o barbă neagră, stufoasă.

— Cine-i ăsta? spuse el, măsurându-l pe Paco cu ochii lui albaştri sfredelitori.

— Îl cheamă Paco Monaco – răspunse micul chinez.

— Azi-noapte a salvat-o pe Karen de nişte lăbari.

— Şi a salvat şi o mie şase sute de dolari ai F.E.R.-ului, Larry – zise cel cu pielea deschisă.

— Chiar aşa? spuse sec uriaşul, luându-şi o ceaşcă de cafea, aşezându-se la masă în faţa lui Paco şi studiindu-l cu grijă, cu ochi în care nu se citea gluma.

Sorbi încetişor din cafea. Zâmbi precaut:

— Nu prea arăţi a fi un tip bogat... precis eşti un nenorocit.

— Markowitz! mârâi blonda cu păr scurt.

Paco se opri din mâncat și căzu pe gânduri, schimbând priviri cu Jefe, căci era clar că ăsta e, și nu era prost deloc.

— De ce trebuie să spui o chestie ca asta, omule? spuse Paco, ca și cum asta ar fi trebuit neapărat să întrebe.

— Pentru că o mie șase sute de dolari sunt o groază de bani.

— Și dacă nu sunt bogat, atunci de ce nu i-am șparlit? spuse Paco.

Jefe se mulțumi să ridice din umeri.

— Poate că sunt un om cinstit.

Nada{110}...

— Poate că nu știam că are bani...

— Adică?

Paco îi zâmbi subțire.

— Poate că nu sunt destul de fraier să-ți spun.

Bărbosul continuă să-l privească lung. Apoi, dintr-o dată, izbucni în râs.

— Ești O.K., Paco Monaco! spuse el, întinzându-i o mână cărnoasă. Sunt Larry Coopersmith!

Paco îi strânse mâna. Spre deosebire de indivizii uriași, Larry ăsta nu simțea nevoia să transforme o strângere de mână într-un concurs de stoarcere. Lui Paco îi plăcea tipul; ciudat, îi aducea aminte de Dojo.

Paco mai luă o îmbucătură mare de pâine cu unt și o înmuie în cafea, în timp ce mintea-i mergea cu o sută pe oră. Cei 1.600$ de pe masă erau bani pierduți, dar poate că asta nu mai conta. Oamenii ăștia aveau o mansardă, și mâncare adevărată. Asta însemna dinero...

La naiba! Ce spunea Karen? Cei 1.600$ erau încasările de la „Templul Judecății de Apoi", vânduse acolo mulți, cum le zice... mulți... viruși...

Ei bine, Paco habar n-avea ce înseamnă asta, dar știa că „Templul Judecății de Apoi" era un local de lux, iar Karen trebuie că traficase ceva acolo...

Pentru prima dată privi mai atent în jur. Un deck pentru videodiscuri și un ecran de perete, mai multe telefoane decât văzuse el vreodată, duzini de chestii care arătau ca niște părți din tuburi de televizoare vechi. Măcar p-astea le recunoscu. Mai erau grămezi nesfârșite de tot felul de rable electronice, cabluri și sârme peste tot; ciocane de lipit, bucăți și piese disparate, neglijent conectate. Habar n-avea ce era toată marfa asta și la ce folosea, dar părea evident că ei le demontau și apoi le puneau la loc, și asta ducea la un singur lucru...

— Bobină... Voi faceți Bobină!

Un cor de murmure dezaprobatoare îi răspunse, și toți îl priviră de parcă ar fi fost bătut în cap. Toți în afară de Karen, care zâmbea ușor, și de Larry Coopersmith, care părea să-l examineze foarte atent.

— Hei... – zise Paco stânjenit. Nu vă faceți griji! Nu sunt copoi! Fără probleme! Poate facem o afacere împreună.

— Oh? spuse ușor Coopersmith.

— Mda... adică, ȘTIU EU NIȘTE OAMENI...

— Chiar așa?

— Firește, răspunse Paco. Am câteva legături foarte bune. Omule. Sunt PORTARUL de la. „Slimy Mary's"! Aș putea plasa acolo marfă de-a voastră!

Ei bine, și de ce nu? Nu spusese Dojo că poate trafica ce vrea la ușă? Dacă Dojo nu-l lăsa să concureze cu marfa făcută de zombii lui, putea să-i mai tragă o țeapă... o țeapă mică...

— La „Slimy Mary's"? întrebă Coopersmith.

— Da! zise Paco. Toată lumea știe localul ăia nenorocit. E plin de tipi cu creierii arși. Am putea face curățenie acolo! Ce-aveți? The Prong? Uncle Charlie? The Blue Max?

— Nu chiar, spuse Larry Coopersmith. Noi facem viruși, Paco.

— Viruși?... Asta-i ceva nou pentru mine, omule! Care-i taina?

— E puțin cam greu de explicat, spuse ușor Coopersmith.

Paco râse în sinea lui. „Firește, omule" – gândi. Tot atât de greu de explicat ca și chestia pe care-o port acum, chiar sub nasul tău, nu?

— Nu e chiar bobină, Paco – zise Karen.

— Deși ai putea spune că e și nu e bobină... spuse fata blondă.

— Qué?

Ochii lui Larry sclipiră în spatele lentilelor groase, ca și cum ar fi luat o doză de bobină chiar atunci.

— Gândește-te la ceva, un fel de bobină, dar pentru computere, Paco – spuse el senin.

— Cum?

— Te pricepi la computere? întrebă Coopersmith.

— Quién sabé? răspunse Paco. Nu știu nimic despre computere...

— Dar ele știu totul despre tine... spuse chinezul.

— Și? Cui îi pasă? Ce mare lucru au de aflat?

— Mai gândește-te la asta, spuse negrul. Cei mai mulți bani din țară sunt ÎN COMPUTERE, în interiorul lor. Balanțele cărților de credit. Conturile bursei. Conturile economiilor. Conturile corporațiilor. Toate astea sub formă de biți și byți șuierând în computere.

— Și ce? N-am cărți de credit, n-am economii și, pe legea mea, n-am nimic de-a face cu bursa.

— Dar îmbuibații care stăpânesc lumea asta de rahat au de-a face, nu crezi, omule? zise slăbănogul. Nu așa funcționează „Orașul muncii”? Banii ăia mulți sunt toți ascunși în computere, acolo unde cei ca TINE nu pot ajunge.

— La dracu’! șopti Paco.

De câte ori n-a practicat «lovește și ia» și s-a ales cu doar câțiva dolari și un portofel plin cu cărți de credit cu care n-avea ce face? Nici cărțile alea de credit nu-ți dădeau vreun ban până nu reușeai să afli codul...

Băncile, magazinele de lux, mașinăriile de bani, verdad, acolo erau banii, orice dobitoc știa asta. Mereu se gândise la asta ca la niște grămezi de bancnote, giuvaeruri, blănuri, instalații, televizoare, mobilă...

Dar că cea mai mare parte din grămezile astea pluteau chiar în interiorul computerelor, asta nu era chiar real, pentru că nu puteai pune mâna pe ele oricât de bun hoț ai fi fost.

— Ce zici de chestia asta. Paco? întrebă Coopersmith. Zâmbi pungășește și îl privi cu ochii lui albaștri, duri.

— S-ar părea că lumea e condusă de oameni și lucruri la care nici măcar nu poți ajunge?

— Verdad – spuse moale Paco. „Mama mă-sii! Oare ăsta chiar îmi citește gândurile?”

— Dar ce are tot rahatul ăsta de-a face cu bobina?

— Totul! spuse Coopersmith. Cea mai mare parte a banilor de-acolo sunt de fapt biți și byți mișcându-se în computere. Păstrează înregistrarea a cine, ce posedă. Trimit chitanțele. Încasează cecurile și colectează taxele. Păstrează înregistrarea amenzilor. Sunt creierul întregului sistem...

— Deci?...

Îi zâmbi diavolește lui Paco.

— Deci ce se-ntâmplă când conectezi dintr-o dată un creier la tipuri diferite de bobină? întrebă.

— Se transformă în amărâtul de Conte! exclamă Paco.

— Ce?

— Cine?

— Amărâtul ăla cu creierii arşi pe care-l ştiu eu... le spuse Paco. Un nenorocit de zombie...

Negrul se ridică de la masă, traversă camera până la o grămadă mare de ceea ce păreau a fi nişte videodiscuri, se întoarse cu un teanc, şi le răspândi pe masă ca pe nişte cărţi de joc.

— Viruşi – spuse el mândru. „Drog pentru computere". Începu să le ia la întâmplare şi să le prezinte ca un vânzător ambulant:

— ĂSTA face să dispară nota de plată a electricităţii. ĂSTA convinge computerele IRS că n-ai existat niciodată. ĂSTA îţi permite să transferi fonduri în contul tău din bancă. ĂSTA zăpăceşte o întreagă bancă de date. ĂSTA şterge amenzile de trafic. ĂSTA face ca vocile sintetizate prin software să sune uman...

Paco privi discurile meditativ. Se uită la Karen Gold.

— ASTA-I MARFA pe care o vânduseşi înainte ca jigodiile alea să te atace? întrebă.

Karen încuviinţă.

— Şi ai încasat o mie şase sute de dolari într-o singură noapte?

Karen ridică din umeri. Apoi zâmbi.

— Nu întotdeauna merge AŞA de bine, recunoscu ea.

— Şi cam cât costă o bucată?

— Depinde de cât de complex e programul şi cât de mult doresc oamenii să-l aibă. Cred că media e cam de trei sute.

— Şi care-i partea ta?

— Nu-i vorba de asta...

— Ai vreo idee? îl întrerupse brusc Coopersmith.

— Sigur că da, omule, răspunse Paco.

Avea acum mai multe lucruri în cap decât avusese vreodată.

În doar câteva ore furase un Uzi de la un paznic, făcuse rost de o Cască, fusese angajat ca paznic la „Slimy Mary's", o salvase pe Karen, întâlnise toţi aceşti oameni ciudaţi. Şi lăsase să-i scape printre degete 1.600$!

Acum avea în faţă calea de a face rost de mai mulţi bani decât gândise vreodată, aici, chiar aici pe masă, sub nasul lui. La dracu', o gagică vânduse într-o singură noapte în valoare de 1.600$! Iar el, PACO MONACO, era un portar dat naibii, nu?

Știa că trebuie să se arunce în joc acum sau, dacă nu, să-și dea șuturi în cur dacă ar fi ratat singura șansă de a face rost de mult mai mult decât cei 1.600$ pe care deja îi scăpase printre degete.

— Ascultați, v-am spus doar că sunt portarul de la „Slimy Mary's".

— Și ce?

— Și ce? Nu vă dați seama, ce înseamnă asta? Un portar e plătit de căcat. Ce câștig, câștig din trafic...

— Vrei să vinzi viruși pentru noi? întrebă Coopersmith. Într-un local de golani?

Paco încuviință.

— Vă dau trei sute de dolari pe fiecare bucată pe care-o plasez, spuse. Atâta luați acum, nu? Eu încerc să urc prețul. N-aveți nimic de pierdut.

Negrul râse.

— Chestiile astea nu sunt DE FAPT bobină... Ai nevoie de un computer cu un MODEM capabil să bage un virus în sistemul altuia.

— Ce-i aia MODEM?

Negrul oftă, își roti ochii în spatele lentilelor groase și dădu din mâini a lehamite. Paco se ridică pe jumătate din scaun, cu pumnii strânși, gata să-l lovească pe nemernic. Se abținu numai pentru că se lovi de marginea mesei, gândindu-se totuși și la bani.

Dar ceilalți văzuseră deja mișcarea întreruptă. Simți asta din felul în care-l priviră. Karen se îndepărtă de el. Numai Jefe stătea calm. Le aruncă celorlalți o privire obosită. Apoi îi zâmbi ușor lui Paco și îi făcu chiar un semn discret cu umărul:

— Ceea ce vrea să spună Malcolm este că virușii sunt tot atât de inutili fără un computer conectat la un telefon, ca bobina fără electricitate. Fără supărare, Paco, dar nu prea vedem cum o să găsești vreun client.

Paco privi spre discurile cu viruși răspândite pe masă, și întinse mâna către ele.

— E treaba mea să mă ocup de asta. Dați-mi câteva și să vedem ce pot face.

Coopersmith își lăsă capul într-o parte, gânditor. Ridică din umeri.

— Ei bine, dacă ne dai avansul...

— Avansul?!...

— Trei sute de dolari pe bucată, așa cum ai spus...

— Trei sute de dolari! Rahat, omule, n-am nici măcar trei sute de amărâți de cenți!

— Și vrei să AVEM ÎNCREDERE ÎN TINE când e vorba de bani? exclamă chinezul.

Primul impuls al lui Paco fu să-l cârpească pe nemernic, dar se trezi gândind iar cu o viclenie neobișnuită și cu un auto-control care nu-i erau familiare.

— Dați-mi două discuri pentru trei zile, spuse el. Dacă nu v-aduc șase sute de dolari, vă înapoiez discurile.

— SĂ TE CREDEM, omule? rânji slăbănogul.

— Adică mă faci mincinos, jigodie? țipă Paco. Era deja în picioare cu pumnul strâns, înainte de a se putea abține. Dar acum începuse deja să gândească.

— Iertați-mă, zise el, așezându-se la loc. Privi cu dragoste la Karen Gold, cu o expresie rănită. Dar nu suport să n-aveți încredere în mine pentru 600$. Când v-am demonstrat deja ce fel de om sunt.

— Cum asta? spuse Coopersmith.

Paco nu-și dezlipea ochii de pe Karen Gold.

— V-am salvat deja o mie șase sute de dolari, nu?

Un lung moment de tăcere înghețată.

„V-am tăiat!" gândi Paco. Își luă cea mai bună expresie.

— Chiar credeți că nu sunt decât un golan împuțit de pe stradă, care v-ar trage țeapă într-o clipă, dacă l-ați lăsa, nu? Numai că EU sunt ăla care și-a riscat viața ca să-i salveze curul lui Karen și EU sunt ăla care a adus-o aici cu banii voștri, în loc să-i ciordească. Dacă nu eram EU, ați fi pierdut deja o mie șase sute de dolari, verdad? Oricum am lua-o, vă rămân o mie de dolari, chiar dacă vă trag în piept.

— Are dreptate, spuse fata cu părul blond.

— Totuși, îi datorăm ceva...

— Dă-i două din alea ieftine, Larry, spuse Malcolm. Alea pentru intoxicarea lui Con Ed{111}...

— Hei, stați, doar n-o să...

— Ce vă frecați atâta, spuse Paco, ori vi le vând, ori nu. Dacă pot să le vând, mă întorc cu banii, pentru că prefer să-mi mai dați altele, decât să vă trag țeapă pentru două amărâte de bucăți. Ș dacă nu iau banii, atunci de ce dracu' să le fur?

Se uită în ochii lui Larry Coopersmith. Uriașul îl privi fără expresie, cântărindu-l, ca și cum ar fi știut tot ce-i trece prin cap lui Paco, ca și cum ar fi știut al dracului de bine că dacă Paco afla de la început de cei 1.600$, nici el nici banii n-ar mai fi fost acum aici, ca și cum ar fi știut al naibii de bine că Paco se prefăcea, dar chiar dacă ar fi fost așa, Paco prefera să joace cinstit decât să dispară cu doi viruși.

În sfârșit, Coopersmith începu să zâmbească. Râse:

— Sigur n-ai studiat logica simbolică?

Ei bine, deși Paco nu știa ce înseamnă cuvintele astea, înțelese despre ce e vorba, mai ales când Coopersmith începu să sorteze discurile.

La fel făcură și ceilalți, deși nu tuturor le plăcea chestia. Malcolm, fata blondă, Coopersmith și, desigur, Karen, erau de partea lui Paco, stăteau liniștiți, privindu-i amuzați, în timp ce ceilalți începură să protesteze și să mormăie.

— Hei, stai o clipă, Larry!

— Ar trebui să votăm...

— Da, asta trebuie să fie o decizie luată în comun.

Coopersmith alesese două discuri, dar acum le freca unul de altul, ezitând. „Rahat! Ce-ar face Mucho Muchacho?"

Paco zâmbi în sinea lui, înțelegând într-o clipă ce-ar fi făcut Mucho Muchacho.

Ceea ce el făcuse deja.

Zâmbind sfios, luă mâna lui Karen. Ea nu și-o retrase. Arătă tuturor mâinile lor unite și le puse pe masă.

— Oricum, spuse încetișor, privind-o în ochi. Am un motiv mult mai bun să mă întorc aici, nu credeți?

Karen îl privi nesigură. Ascuns privirilor de tăblia mesei, Paco puse mâna cealaltă pe pulpa ei. Buzele ei tremurară. Privirea i se înmuie. Se înroși. Chicoti. Își împinse sexul în mâna lui, frecându-se.

Coopersmith lăsă discurile din mână.

— Uite ASTA numesc eu egoism de clasă! zise el, râzând de propria-i glumă.

Atmosfera se destinse într-un râs nestăvilit.

Paco izbucni și el în râs. Și chiar dacă nu știa exact de ce râde, chiar dacă avea sentimentul că se râde cumva de el, râdea din inimă, simțind că trecuse de o graniță invizibilă între sombre și sol, o graniță între singura lume pe care o cunoscuse vreodată și o lume nouă,

necunoscută, care se deschidea înaintea lui, o lume între „Orașul Gagicilor” și partea întunecată a străzilor, o lume care nici măcar nu bănuia că există.

Și, spre surprinderea lui, hotărî să se întoarcă, să nu-i păcălească pe oamenii ăștia, să le demonstreze acestor noi prieteni că poate fi omul care se pretinde a fi.

La naiba, își zise când se ridică de la masă, cu fulgii de porumb și cu laptele și cu pâinea și cu untul și cu cafeaua fierbinte în burtă, poate că mă prefac chiar față de mine însumi.

Pentru că dacă onoare este un cuvânt de care nu auzise niciodată, simțea în schimb o durere. E tandră și caldă în spatele sternului, acolo, undeva, unde un asemenea sentiment nu existase niciodată, un sentiment care-l făcea să-și dorească să deschidă larg brațele și să strige întregii lumi: yo soy{112} Paco Monaco, Mucho Muchacho, și credeți-mă, n-o să vă trădez niciodată!

Leslie, Markowitz, Tommy Don și Teddy Ribero erau încă la masă, când Karen se întoarse după ce-l condusese pe Paco Monaco până la ușă. După cele întâmplate, atmosfera începea să se încingă.

— Chiar credeți că putem avea încredere într-un derbedeu? spunea Tommy

— Chiar credeți că putem avea încredere într-un colorat d-ăsta? replică Teddy Ribeiro.

— Termină cu rahatul ăsta rasist, Teddy, tu nu vezi decât oameni în care n-ai încredere, spuse Leslie cu un gest disprețuitor al mâinii.

— Nu, dar...

— Da, Teddy, interveni Larry Coopersmith, dacă Paco n-ar fi fost portorican, ai fi mârâit probabil că ce tâmpenie e să ai încredere într-un derbedeu de pe stradă care...

— Ei bine, atunci dac-o iei așa, de ce ar trebui NOI să avem încredere? Larry, mi se pare că vorbești în contradicție cu ceea ce tocmai ai făcut.

— Da, mă rog, logica este apanajul proștilor, spuse Larry, ridicând din umeri.

— Karen, tu ești cea mai, mă rog, intimă cu subiectul nostru, spuse Leslie, în timp ce Karen își mai turna o ceașcă de cafea. Cum e, de fapt? Tu ai încredere în el?

— Asta da, întrebare... spuse Karen așezându-se și cumpănind răspunsul, sorbind încetișor din cafea.

Noaptea trecută, Paco Monaco fusese ca un prinţ; nu un salvator dur, ci un domn tandru şi înţelegător, o întruchipare perfectă a virtuţilor masculine.

Pe de altă parte însă, dimineaţa se transformase în altceva; dur, spunând numai prostii, paranoic, ameţit şi un amant total cretin, care-o lăsase doar pe ea să se zbată, terminase în câteva minute, fără măcar s-o aştepte, şi nici măcar nu se deranjase să-i mulţumească după aceea.

Avea totuşi un anume farmec, atât de subţirel, pe jumătate mort de foame, mulţumindu-se cu o cană de fulgi şi o ceaşcă de cafea, atât de înduioşător şi plin de recunoştinţă când îi spusese că poate mânca pe degeaba.

Puteai ierta o anume lipsă de savoir-faire a unui om pentru care o cană de fulgi gratis era un eveniment de importanţă cosmică.

— Ei bine? insistă Leslie.

Karen ridică din umeri.

— Tot ce pot spune e că Paco Monaco înseamnă mai mult decât ce-aţi văzut voi azi-dimineaţă...

— Adevărat? spuse Leslie. Bănuiesc că nu vrei să ne bagi în detalii intime?...

Karen îi aruncă o privire furioasă.

— Ei bine, măcar spune-ne dacă crezi că se întoarce.

Karen căzu pe gânduri. Prinţul de astă-noapte, simţi ea, şi-ar fi făcut o datorie de onoare din a reveni ori cu banii, ori cu viruşii Cel de dimineaţă însă, era o creatură în care nu putea avea încredere.

— Ca să fiu sinceră, cred cam ce credeţi şi voi, spuse ea într-un târziu.

— Dar tu, Markowitz? zise Leslie. Chiar crezi că un portar de local e în stare să vândă viruşi?

Coopersmith dădu din umeri.

— Nu prea se potriveşte, recunoscu el. Dar pe de altă parte sunt de acord cu Karen; Paco Monaco e altceva decât pare la prima vedere.

— Oh? spuse Tommy bănuitor.

— Puştiul poate fi complet needucat, dar e-al dracului de ISTEŢ, îi merge mintea şi ne-a jucat câteva scene bune... râse apreciativ Coopersmith. La naiba, la un moment dat m-a băgat chiar la colţ, nu?

— Deci e un mic vagabond isteţ, cu ochiul aţintit spre şansa vieţii, zise Tommy. E ăsta un motiv să-i încredinţăm marfa noastră?

— Da, Tommy, eu cred că da, spuse Coopersmith. Poate luăm plasă, dar merită miza. Vreau să spun, ce riscăm de fapt? Putem copia programele alea pe discuri virgine doar pentru cinci cenți, așa că, dacă le fură, pierdem doar costul discurilor virgine, ceea ce înseamnă vreo patruzeci de dolari. Dar dacă reușește cumva să le vândă și ne aduce banii...

— Câștigăm 600...

Larry Coopersmith se lăsă în scaun și-și fixă privirea undeva în gol, într-o viziune din mintea sa.

— Poate mult mai mult decât atât, spuse el visător. Ar putea fi o realizare...

— Adică?

— Hai să recunoaștem, într-un anume sens suntem revoluționarii lui pește. Adică, noi vindem virușii unor oameni care au deja bani, care sunt deja conectați în sistem, astfel încât ei nu fac altceva decât să-și bată joc de sistem și să mai fure ceva în plus, dar în timp ce noi ne jucăm, sunt milioane și milioane ca Paco Monaco, bântuind pe străzi și neavând nimic de pierdut. O altă fațetă a realității străzii, care ar putea fi tot atât de bine numită o altă planetă. Așa încât, dacă prin cine știe ce noroc, Paco Monaco ar putea servi drept vectorul nostru în toată...

— Ce, Larry? spuse Teddy Ribero. Ce s-ar întâmpla atunci?

Larry Coopersmith râse. Indiscutabil se amuza cu o plăcere anticipată.

— Un Haos pur și simplu! exclamă. Prefer deci să pierd eu patruzeci de dolari, cu orice risc, în speranța c-o să ajung să văd asta! Ascultați-mă pe mine, merită de o mie de ori mai mult decât să tragem mâța de coadă în fiecare zi!

— Da tu, Karen? zise Leslie. Dacă tipul se întoarce, ai de gând să faci pe Mata Hari a Frontului Eliberării Realității?

— Da, Karen, spuse Coopersmith, țintuind-o cu ochii săi albaștri. Cât de devotată ești cauzei? Ești în stare să... dai... totul, pentru FER, dacă Paco se întoarce?

Karen se gândi.

Se gândi la vâjâiala prin localuri, în speranța deșartă de a întâlni prințul din poveste, care s-o salveze de sărăcie și s-o aducă acolo unde îi e locul. Se gândi la prințul cel adevărat, prințul străzii, care CHIAR o salvase, care îi pusese atât de tandru chiloții la loc, o înfășurase în

hanorac să nu mai simtă frigul și întunericul, care o îmbrățișase atât de tandru cu brațele lui puternice și-i alinase durerea, cu care făcuse minunat dragoste după ce o salvase ca un cavaler în armură.

Se gândi la puștiul slăbănog, care ejaculase în două minute, care fusese atât de înduioșător de recunoscător pentru un simplu dejun. Se gândi rușinată la ce simțise când se trezise în pat cu un derbedeu portorican.

— Ăsta-i un test, nu-i așa? spuse ea domol. „Dar al cui? Pentru cine?"

Larry Coopersmith încuviință:

— Mda. S-ar putea spune și așa.

Karen oftă. Într-un fel, în clipele astea inima ei era mult mai aproape de puștiul slăbănog, de prințul străzii, decât de acești prieteni care-i dăduseră adăpost, sau decât de orice altă cauză abstractă.

— Ei bine, dacă trece testul – zise ea – dacă se întoarce, rămân sigur cu Paco...

„Dacă va trece testul, gândi, poate că îl trec și eu. Doar că eu n-o voi face pentru cauză. Ci numai pentru mine."

EROU AL CLASEI MUNCITOARE

— PACO, omule, ȘTII că avem un sigiliu fals la contorul de aici – spuse Dojo. Așa că de ce să-ți plătesc eu ție 600$ pe o chestie pentru care tre' să găsesc un computer ca s-o pot folosi, când eu deja îmi scot curentul gratis?

— Îi ungi pe copoii lui Con Ed, nu? spuse Paco, bătând din picioare să se încălzească și înghesuindu-se în intrândul ușii. Deci, îl cumperi pe unul din pârțarii ăștia, pe urmă îi bagi în mă-sa, îți recuperezi banii în câteva luni, și după asta, ai curentul gratis pentru vecie.

Dojo clătină mâhnit din cap.

— Chiar dacă scot sigiliul și folosesc software-ul tău magic, TOT trebuie să-i ung pe băieții lui Con Ed, că, dacă nu, tot se prind că iau eu ceva de UNDEVA. Clădirea asta se presupune că e goală, ți-amintești? Și mai e și chestia cu ce se-ntâmplă sus, în „Florida"...

Paco nu mai avu ce să răspundă. Încercarea de a-i vinde o bucată lui Dojo fusese un gest de disperare. Oricui încercase să-i vândă vreun virus, ori se holbau la el cu o expresie tâmpă, ori izbucneau în râs.

— De unde-ai cardit totuși marfa asta? întrebă Dojo, privindu-l țintă. Câte-ai furat? Gândește-te, știi măcar la ce dracu' folosesc?

— Nu le-am cardit, și pot să fac rost de câte vreau și în orice cantități, se lăudă Paco. Mi-am făcut o legătură de calibru greu.

— Mda? întrebă Dojo neîncrezător. Cu cine?

— Cu Frontul Eliberării Realității, omule! spuse Paco, asta ca și cum oricine ar fi trebuit să știe exact despre ce e vorba.

— Ce?

— Frontul Eliberării Realității, cioroiule, răspunse arogant Paco. Să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată de F.E.R.!

Îl privi cu superioritate.

— Ei bine, omule, poate nu – rosti tărăgănat Dojo.

— E o bandă de categorie grea. Fac tot felul de viruși d-ăștia în cantități mari și-i vând îmbuibaților și scorțoșilor. Mucho dinero aqui{113}, Dojo!

— Sigur – spuse Dojo sarcastic. Căcat, Paco. Și de ce această așa-zisă bandă de categorie grea s-ar încurca cu unul ca tine?

Paco îi făcu cu ochiul:

— Doar ştii cât de mult le place gagicilor albe carnea neagră, nu, Dojo?

Uriaşul negru râse. Ochii îi străluciră lubric:

— Ţi-ai tras o fătucă din Frontul ăsta al Eliberării Realităţii?

Paco încuviinţă:

— Traficantă de mare clasă.

— Cum dracu' ai reuşit?

— Dacă întrebi cum se face, nimeni n-o să-ţi răspundă.

Dojo râse.

— Ai zis-o!

Examină faţa lui Paco cu mai mult interes.

— E de-adevăratelea, nu?

— Nu, omule – spuse Paco sec – mi-am bătut joc de tine tot timpul!...

— Hmmm... Uriaşul îşi frecă gânditor falca. Aşteaptă aici până fac rost de unu', să stea la uşă câteva minute. Tu şi cu mine tre' să avem o mică discuţie în particular.

Şi dispăru în josul scărilor.

După ce Dojo plecă, Paco rămase acolo, tremurând de frig dar vibrând în interior, plin de speranţe. Mersese pe un teren alunecos, dar Dojo prinsese treaba, aşa încât orice i-ar fi trecut lui Dojo prin minte, trebuia să fie o afacere serioasă. Trebuia să-şi dea toată silinţa, trebuia să dea lovitura, omule!

Întinse mâna spre cutiuţa fixată la ceafă. Se răzgândi. Lui Dojo nu i-ar fi plăcut să ştie că face afacerea cu unul care plutea. Pe de altă parte. Paco hotărâse să poarte CASCA tot timpul şi se pare că uriaşul nu observase.

„Să îndrăznesc...?"

La dracu, cum poa' să afle?

Auzi paşii grei ai lui Dojo pe scara de metal.

„Să NU îndrăznesc?"

Şi înainte ca Dojo să-l poată vedea, întinse mâna şi apăsă butonul Căştii.

Becurile ce licăreau deasupra ringului de dans formau o oază de lumină în întunericul rău mirositor şi rânced, în timp ce el se luă după Dojo pe scări în jos.

În ritmul unui max metal, dansatori în convulsii şi smucituri ca nişte demenţi din junglă, alţii conectaţi la căşti undeva în întuneric, zăcând

asemeni unor deşeuri umane în grămezi. Mai lipseau câteva javre lihnite de foame pentru a completa un tablou ciudat, asemănător cu acele vechi imagini ale mahalalelor rurale din Porto Rico, pe care i le arătau bunicii lui Paco când era muy pequeño{114}.

Dojo îl conduse în baraca lui de jefe, deschise uşa bârlogului secret şi aprinse o lumină de un galben palid ca lumina lunii. Cutiile de carton suprapuse până în tavan, pe trei pereţi, transformau camera într-un fel de depozit ticsit cu pradă.

Dojo, cu pielea neagră lucind în lumina lunii, se aşeză pe patul mototolit, stând turceşte, ca un rege al piraţilor pe tronul casetei sale pline de comori.

— E vorba de nişte întorsături neprevăzute – zise el. Fabricanţii, care mă-sa or fi ăia, au lăsat preţul Căştilor cu ridicata la o sută de dolari, şi în câteva săptămâni, un transport imens de căcaturi d-astea or să inunde strada...

— La dracu'! Mi-ai spus să fac rost de un Uzi chiar pentru...

— Nu mă mai fute şi tu la cap – scrâşni Dojo. Arătă scârbit spre grămada de cutii care-l înconjura. Am cumpărat toate astea la vechiul preţ! În câteva luni preţul străzii o să fie atât de scăzut c-o să trebuiască să scap de toate, vânzându-le în pierdere. Şi-atunci mi-am dat foc la valiză. Doar dacă...

— Doar dacă...?

Paco se aşeză şi el pe pat, îndoindu-şi picioarele sub el, fără a-şi lua ochii de la Dojo. Uriaşul părea că se micşorează. Sau poate EL, Paco devenea mai mare?

— Doar dacă, cine ştie, am putea transforma rahatul ăsta într-un mijloc de a ne trage de la îmbuibaţi, mulţi, mulţi bani.

— La ce te gândeşti, Dojo?

— La prietena ta care vinde viruşi. Legătura ta cu Frontul ăsta al Eliberării Realităţii. Ei negustoresc marfa lor pe la localuri de lux, nu?

— Şi?

— Şi ştii cât plătesc ăia pentru o bucată ca Prong sau Uncle Charlie, care aici e vreo 200$, până trece prin tot lanţul de legături între noi şi ei? 400$ cel puţin!

— La dracu'!

Dojo se încruntă.

— Iar diferența merge toată la mijlocitori; ce-mi trag eu sunt aceiași 200$ pe care i-aș lua vânzându-ți ție chestia.

Mucho Muchacho stătea ghemuit pe pământul bătătorit din fața colibei lui Brujo în jungla luminată de lună. Undeva, tobe înăbușite bat ușor, în timp ce Brujo cel cu pielea neagră îi destăinuie fiului favorit al tribului știința magiei secrete ascunsă sub haina fină a lumii iluziilor.

— Dar dacă tu și doamna ta și tovarășii ei trafichează aceste nenorocite de CĂȘTI DIRECT de la mine la lăbarii din „uptown", putem să le băgăm patru sute pe bucată, indiferent cât scade prețul străzii! CĂȘTILE pe care deja le-am cumpărat mă costă două sute bucata, așa că dacă-i scoatem din circuit pe mijlocitori ne putem trage două sute. O sută cincizeci pentru mine și cincizeci pentru tine la fiecare pradă, fiule.

Brujo îi zâmbea superior. Mucho Muchacho știa că ăsta e un test al calităților lui. Își îndreptă spatele, își împietri inima, și privi fără teamă în ochii vrăjitorului negru.

— Încearcă pe la jumate... spuse Mucho.

— O sută patruzeci cu șaizeci – psalmodie hipnotic Brujo. Numai că acum o anume încuviințare tainică străluci în ochii lui duri.

— O sută douăzeci cu optzeci – psalmodie viitorul războinic.

— Încerci să mă strângi de coaie, fiule? zise Brujo. Dar ochii îi străluceau cu mândrie fățișă.

Paco Monaco, Mucho Muchacho, îndrăzni să-și arate în sfârșit zâmbetul de războinic adevărat, zâmbetul unui tânăr băiat trecut prin ritualul miezului de noapte, în maturitate, fiind recunoscut în fine ca un egal, ca un bărbat printre bărbați.

— Cojones de elefante...

— O să-ți dau șaptezeci și cinci – zise Brujo. E bine să știi să te oprești, omule.

Solemn, războinicul întinse mâna unui egal. Tobele ajunseră la un crescendo și tăcură brusc când Brujo i-o strânse. Ritualul se terminase. Târgul era pecetluit.

— O să-ți dau acum cinci bucăți – spuse Brujo, ridicându-se în picioare, trecând prin dreptul razelor lunii, și răscolind într-o cutie de carton.

— Cât crezi că-ți ia să le plasezi?

— Dă-mi trei zile.

„Dă-mi trei zile, și dacă nu v-aduc banii, v-aduc oricum piesele”, fu cât p-aci să spună Paco când ieși din viziune și se trezi ghemuit pe patul mototolit din camera lui Dojo, la „Slimy Mary’s”, în lumina chioară a becului de deasupra.

— Ce?

Dojo ținea în mână cinci Căști în plastic, și-l privi.

— Ai vreo problemă, Paco?

„Rahat, dacă am vreo problemă!” gândi Paco. Putea să plaseze Căștile astea la prețuri de lux în localurile grașilor, prin Karen și prin Frontul Eliberării Realității. Dar dacă mâine noapte n-apărea în mansardă cu 600$, în ochii lor va fi un golan, bun numai de gură.

Și firește, nu-i putea spune ASTA lui Dojo, mai ales după porția de rahat pe care-l făcuse s-o înghită!

Sau putea...?

— Și cu virușii mei cum rămâne, Dojo? spuse încet.

— Ce-i cu ei?

— Uite ce e omule, F.E.R. e o echipă de calibru greu, de ce m-ar ajuta ei să vând Căștile astea la prețuri de lux, clienților lor de lux dacă...

— Pentru o parte din treabă, pentru ce altceva?

— Pentru o parte din treaba CUI?

Dojo aruncă Căștile în poala lui Paco, cu un rânjet batjocoritor.

— Nu fi ridicol.

— Adică ai vrea ca eu să am grijă de toate, nu?

— Să fiu al dracului dacă nu!

Paco gândi repede. Gândea ca Mucho Muchacho.

— Mi se pare că eu te servesc pe tine mai bine decât o faci tu cu mine! spuse el aspru, cu o voce pe care n-o mai folosise niciodată cu uriașul. Arătă către cutiile cu Căști, suprapuse până-n tavan.

— Vreau să zic, eu te pun în legătură cu F.E.R., tu-ți tragi 125 la fiecare bucată, eu tre’ să-mpart cei 75 ai mei cu ei, și-or să vrea pe puțin 50, ceea ce-nseamnă că eu m-aleg cu un căcat! Și fără târgul acesta, o să pierzi mucho dinero...

— Și? întrebă Dojo încruntat.

Nimeni nu-i vorbise vreodată astfel lui Dojo, și e clar că huidumei nu-i plăcu de fel. Da, dar niciodată n-a avut de-a face cu Mucho Muchacho, nu?

— Așa că, dacă F.E.R. o să-ți salveze ție curul, negrule, o să trebuiască să ne-ajuți și TU! îi spuse Paco. Dacă tu nu CUMPERI viruși de la noi, atunci măcar trafichează-i pentru noi... F.E.R. face TOATE FELURILE de viruși.

— Chiar așa? Ca de pildă?

Paco își stoarse creierii, încercând să-și reamintească cele spuse de Malcolm.

— Nu te prinzi, Dojo? zise. Adică vrei să-mi spui că tu n-ai nicio legătură printre „yaks”?

— Adică mă acuzi că sunt înhăitat cu criminalii ăștia? zise Dojo, dar zâmbi când spuse asta.

— Crezi că ăștia pe care, să zicem că nu-i știi, n-ar fi interesați în ceva care să falsifice biletele de trafic? Ceva care să-ți permită să scoți bani din mașinăriile cash cu cărți de credit furate? Ceva care bușește computerele de taxe? Ceva care bagă bani în conturile bancare?

— Chiar poate prietena ta să-mi facă rost de așa ceva? spuse Dojo, așezându-se pe pat lângă Paco și privindu-l fix.

Paco zâmbi.

— EU pot să-ți fac rost de așa ceva. Tovarășii mei sunt mai ciudați. Discuți direct prin mine.

Dojo îi privi cruciș.

— Și de ce nu mi-ai spus asta de la-nceput?

— Niciodată nu m-ai băgat în vreo acțiune de-a TA până acum, amigo, îi spuse Paco. Trebuia să fiu sigur că pot să am încredere în tine.

— Și care-i partea ta în toată treaba asta?

— E treaba mea.

— Zi prețul pentru mine! spuse Dojo.

— Ți-am spus. Șase sute un virus.

— Patru!

— Patru! se văită Paco. Hei, omule, la prețul ăsta nu câștig nici măcar un sfanț!

— Să fie-al dracu’ ăl de nu câștigă!

— Să fie!

Dojo se rezemă de spătarul patului.

— N-ai vrea să nu ne mai facem de căcat unu’ pe altu’ omule? zise. Care-i prețul tău?

Paco îl privi pe uriaș în ochi. Realiză că depășise limita. Pe lângă asta, Dojo aproape că începuse să-i fie prieten. Și era obligat să facă târgul ăsta numai pentru că avea nevoie chiar acum de 600$.

— Trei cincizeci, zise.

— Îți dau patru cincizeci.

— Te-n mă-ta!

— Du-te tu!

— O.K., zise Paco, de acord cu rahatul tău de patru cincizeci. Dar mie-mi dai acum 900 cash, pentru ce am aici.

Dojo râse.

— De ce dracu' trăiesc cu senzația că toată aiureala asta a fost doar ca s-ajungem aici?

Paco îl privi tăcut.

— O.K., zise Dojo. Numai pentru că-mi place stilul tău, omule.

Paco oftă.

— S-a făcut – spuse, întinzându-i mâna.

Dojo i-o luă:

— Îmi place când un om știe c-a depășit limita...

— CUM adică, Frontul Eliberării Realității nu se ocupă cu trafic de bobină? îi spuse Paco lui Malcolm McGee.

Malcolm și Larry Coopersmith stăteau pe canapeaua din fața lui Karen, la un capăt al mansardei, în timp ce toți ceilalți, afară de Leslie, plecată la vânzări, stăteau aplecați peste computerele lor, fabricând noi viruși. Paco se învârtea nervos între cete două canapele, arătând furios spre cei ce lucrau.

— Și tot căcatul ăsta? întrebă Paco. Nu tu spuneai că ăsta e drogul pentru computere?

— Era doar o metaforă, spuse Malcolm, dând înapoi în fața furiei lui Paco...

— O CE?

— Era un mod de a explica ce fac de fapt virușii – spuse amabilă Karen. Nu trebuie interpretat literal.

— Interpretat cum?

Karen oftă, Paco era departe de a fi prost. Chiar se întreba dacă EA era măcar pe jumătate isteață cât el! Nu numai că vânduse cei doi viruși; dar mai avea și comenzi pentru încă o duzină de discuri diverse: viruși pentru anularea amenzilor, viruși pentru mașinăriile cash, viruși

pentru transferuri de conturi bancare, până și viruși pentru bursă, de toate, ce mai!

Și ceea ce era impresionant e că reținuse, mai mult sau mai puțin, tot ce făceau ei pentru a-i convinge pe oameni să cumpere.

O demonstrație clară a inteligenței native, conform standardelor! Dar cum să explici noțiunile de „metaforă" sau „figură de stil" unui sărman pușți care nu cunoștea nici măcar cuvintele al căror sens încercai să i-l explici?

— Cum să-ți spun, e ca atunci când ți-am spus „cavalerul meu în armură strălucitoare" – zise ea. Nu erai un cavaler de-adevăratelea și nici nu purtai armură de-adevăratelea, dar...

— Da, da, m-am prins, așa cum sunt cuvintele la un cântec – spuse iritat Paco, așezându-se pe capătul canapelei, lângă Karen. Dar mă fut în ea de muzică, omule, îi spuse lui Malcolm. Asta nu explică de ce voi, băieți, nu vreți să vindeți Căști pentru mine! Vi le-aduc pentru 300, voi le vindeți cu 500. E un târg bun!

— Dar este o KARMA rea, îi spuse Larry Coopersmith.

— O CE rea?

— Rahat, Paco, spuse dur Coopersmith. Bobina e rahat, ai văzut destui cu creierul ars ca să știi asta.

Paco pufni disprețuitor.

— Voi vorbiți despre COMPUTERE paradite, un fel de... capete cu creierele arse.

— Asta-i altceva, răspunse Coopersmith. Computerele nu sunt OAMENI.

— Hai nu zău! pufni sarcastic Paco. Dar atunci cum e cu oamenii pe care îi prădați?

Larry și Malcolm îi priviră cu ochi nevinovați. Karen surâse posesivă. Oh nu, nu-i prost deloc!

— Vă țineți tari și nu vreți să-mi vindeți și mie puțină bobină unor amatori de așa ceva, care vor și ei ceva bun, pe când eu, eu ce fac pentru voi? Ce vând eu? UNELTE DE SPĂRGĂTORI! Pentru ca oamenii să jefuiască băncile cu ele, nu? Să fută orașul cu ele, nu? Să prade mașinăriile cash și încasatorii de taxe?

— ACUM cine pe cine păcălește? spuse Coopersmith. Vrei să-mi spui că moralitatea ta e jignită dacă ajuți oamenii să fure sistemul care te-a futut o viață întreagă?

Paco îi zâmbi triumfător.

— La dracu', nu! Eu pentru voi vând viruşii, nu? Iar voi sunteţi cei ce-mi spuneţi MIE că nu e bine să dau bobină aceloraşi căcănari pe care-i jefuiesc sculele voastre, adevărat? Furaţi-le din buzunare, ardeţi-le creierii, poate eu sunt doar un golan tâmpit, numai că eu chiar nu văd cum căcatul ăla de... Karma e altfel...

— Touché{115}! exclamă Karen. Aici v-a avut!

Larry Coopersmith îi aruncă cea mai urâtă privire pe care o văzuse vreodată Karen.

— Şi TU te ocupai cu trafic de bobină când erai în colegiu, nu-i aşa, Karen?

— Şi ce-i cu asta? i-o întoarse Karen.

— Bobina este un instrument de control al realităţii! spuse Coopersmith ascuţit. Te conectezi şi intri în spaţiul în care e programată piesa să te ducă. Îţi scurtcircuitează creierul în lumea EI, nu a ta! Te... te...

— Ţi-ai tras vreodată bobină, Larry? spuse moale Karen.

Părea a fi o întrebare care nu avea nevoie de răspuns.

— DESTULĂ, răspunse Coopersmith. Dădu din umeri, zâmbi şters. MAI MULT decât destulă, ca să fiu sincer...

Paco îl studie cu grijă.

— The Prong? Uncie Charlie? The Blue Max?

Larry Coopersmith făcu o grimasă.

— Am făcut o mulţime de arsuri în creier la viaţa mea – spuse el slab. Dar n-am ajuns niciodată la Blue Max...

Paco, bietul golan zdrenţăros Paco, îi zâmbi îngăduitor lui Larry Coopersmith, şi se întâmplă ceea ce nimeni din F.E.R. nu mai reuşise vreodată înainte; reuşise să conducă el o conversaţie pornită chiar de „gură-spartă" ăsta de Markowitz.

— Nici eu, omule – zise Paco. Blue Max e-ntr-adevăr marfă rea. Şi între noi fie vorba, nici Uncle Charlie nu-i mai bun. Dar Prong, cum să-ţi spun... zâmbi. Ridică din umeri. Bobina e ca... ştii... e ca sexul, omule! Adică, dacă ai de-a face cu vreun poponar scârbos, ăsta E sex, da, în timp ce Blue Max este doar bobină, verdad...

Se opri şi puse o mână tandră pe coapsa lui Karen.

— Iar ce e între mine şi Karen, ŞI ASTA e sex, exact aşa cum Prong sau Casca sunt bobină, şi n-o să-mi spuneţi că tot sexul e ceva rău numai

pentru că Blue Max vă zgâlțâie creierii, așa că...

— Am mai auzit rahatul ăsta și-nainte, spuse amar Coopersmith. Chiar și eu am spus-o...

— Oh, bine – zise Paco, căutând în sacoșă și scoțând ceva învelit în plastic transparent, crede-mă, omule, n-ai mai avut de-a face cu viziunea pe care ți-o dă Casca asta.

— Și rahatul ĂSTA l-am mai auzit... – spuse Coopersmith acru.

Paco deschise ambalajul de plastic, scoase un cocoloș de sârmă subțire, îl scutură, și apăru un fel de plasă, ca un fileu de păr, din sârmă foarte flexibilă, cu o cutiuță ovoidală, o piesă deosebită față de ceea ce văzuse vreodată Karen.

Paco îi băgă Casca sub nas lui Larry Coopersmith.

— Ai mai văzut vreodată o vrăjitorie ca asta, omule? Funcţionează cu o baterie mică.

Întinse mâna spre ceafă, și cu arătătorul și degetul gros ridică o cutiuță și o parte din plasa de sârmă din părul său ondulat, lăsând-o apoi să cadă la loc.

— O porți pe stradă, o porți în „Orașul Muncii", dacă ai vreo slujbă nenorocită, și nimeni nu observă, decât dacă o caută în mod special.

Aruncă o privire laterală spre Karen, fără însă a-și îndepărta atenția de la Coopersmith.

— Poți s-o porți chiar și în pat.

Stomacul lui Karen se strânse și simți o ușoară amețeală. Era oare Paco un adept al bobinei? Asta explica clar contrastul dintre felul minunat în care făcuse dragoste cu o noapte înainte și performanţa jalnică de dimineață.

— Adică... erai... conectat când eu... când noi... noaptea aceea – se bâlbâi ea.

— Și? S-a plâns cineva...?! spuse Paco ironic.

Dar... dar nu era adevărat! Fusese extraordinar când avea bobina și penibil când nu mai era conectat, ce să mai vorbim!

— Eram conectat la Cască atunci când am salvat-o pe Karen și banii voștri – îi spuse Paco lui Coopersmith. Se poate spune că piesa asta te-a pus DEJA în fața faptului împlinit, Larry.

— Isuse! șopti Karen.

Auzise că bobina îl poate face pe un bărbat s-o țină la nesfârșit. N-auzise de vreo bobină care să te facă un luptător mai bun, dar credea în

posibilitatea de amplificare a reflexelor și a forței fizice.

Paco Monaco fusese însă MAI MULT decât un luptător bun și un amant excelent, atunci când fusese conectat la Cască. Fusese mult mai sigur pe sine, mai atent, mai tandru, mai înțelegător, un adevărat cavaler al străzii. Nu putea nega evidența în toate privințele, Paco era un BĂRBAT mai bun când era conectat la Cască.

Cum era oare posibil?

Ce făcea, de fapt, piesa asta?

Se uită la Paco întrebătoare. Larry și Malcolm se uitau la obiectul din mâna lui Paco.

— Care e viziunea? spuse într-un târziu Larry Coopersmith.

Paco se strâmbă. Ridică din umeri.

— Nu știu... Adică, nu poți... La dracu' omule, e ceva ca și cum ai fi într-un vis, știi, dar...

Dădu din mâini neputincios.

— Există doar o singură cale prin care poți afla... spuse, oferindu-i Casca lui Coopersmith. Încearc-o. Prima viziune e din partea casei.

— Totdeauna e așa, mormăi Coopersmith, codindu-se.

Dar Malcolm McGee întinse mâna și luă obiectul din mâna lui Paco. Se holbă la cască, o scutură, o ținu la distanță, apoi o ridică spre cap.

— Malcolm! țipă Coopersmith, smulgându-i obiectul. Ți-ai pierdut mințile? Vrei să-ți arzi creierii cu cine știe ce gunoi de pe stradă? Habar n-ai despre ce e vorba și nici EL nu știe să-ți spună!

Malcolm și Coopersmith se înfruntară din priviri uitându-se lung unul la altul.

— O, Larry, șopti în sfârșit Malcolm, privind în podea și tremurând.

Când își ridică privirea, ochii îi erau circumspecți și gânditori în spatele lentilelor groase.

— Să cumpărăm măcar una, Larry, stărui el.

— Lasă-mă s-o demontez, să văd cum funcționează...

— 300 de dolari doar ca să-ți satisfaci curiozitatea?

— O, Larry...

— Hai, Larry, fă-o! interveni și Karen. Cred că e important măcar să aflăm cum funcționează.

— De ce? întrebă Coopersmith.

— Pentru că, poate, va TREBUI să vindem chestiile astea, pentru Paco.

— Să vindem sârma asta nenorocită! E un instrument al controlului realităţii!

— N-ai de unde să ştii, Larry Coopersmith! Nu ştii absolut nimic despre asta!

— Dar TU ştii?

Karen ezită. Se înroşi. Ar fi spus ceva, dar nu ştia CE, şi mai ales nu ştia CUM. Se uită la Paco, care stătea lângă ea, clătinând din cap cu tristeţe, ca şi cum ar fi asistat la o ceartă între nebuni. Şi poate chiar aşa e, gândi Karen.

— Tu n-ai fost acolo, Larry, spuse ea într-un târziu.

Coopersmith pufni.

— Nu te gândi la pat, vreau să zic acolo pe stradă! Paco... Paco... avea forţe... puteri... adică... nu chiar... era ca şi cum...

Dădu din mâini exasperată.

— Totdeauna ai îndrugat verzi şi uscate despre FACTORII ALEATORII. Ei bine, nu ştii ce face lucrul ăsta. Eu am fost salvată exact cu ceea ce face, nu ştiu cum dracu' să-ţi spun şi nici măcar Paco nu ştie să explice! Ce factor aleatoriu vrei mai mult decât ăsta?

Larry Coopersmith o privi cu ochii lui albaştri şi duri.

Karen zări însă o nuanţă ceva mai blândă în ei.

— Te rog, Larry, spuse ea blând.

— Haide, Larry, nu e stilul tău! Chiar nu vrei să ştii măcar despre ce e vorba?

— Şi asta doar pentru că ai avut câteva experienţe nefericite cu bobina...

— O – mormăi Coopersmith, dar îndârjirea sa se mai topise. O, rahat! spuse el, băgând mâna în buzunar. Dă-mi nenorocitul ăla de obiect!

Luă Casca de la Malcolm, pipăind-o neîncrezător. Numără banii, îi dădu Casca înapoi lui Malcolm, şi-i dădu bancnotele lui Paco.

Paco luă banii şi-i îndesă în buzunar fără măcar să-i numere, dând din cap dispreţuitor către Malcolm şi Coopersmith:

— Maricónes sin cojones... – şopti printre dinţi.

— Ce?

— Ce pizde mai sunteţi şi voi, băieţi! exclamă el dispreţuitor. Omule, eu îţi arăt cea mai bună piesă care există la ora asta şi tot ce vrei tu e să desfaci obiectul ca să vezi cum mă-sa funcţionează! Frontul Eliberării

Realității, mi culo{116}! Niciunul dintre voi n-are coaiele să afle ce e, de fapt, REALITATEA!

— Poate că eu am! se trezi intervenind Karen.

Paco întoarse capul și o privi surprins. O privire care se transforma într-o mândrie posesivă, care născu un val de căldură în pântecul lui Karen.

Paco scoase din sacoșă o altă Cască, și începu s-o despacheteze.

— Vrei să călătorești cu mine, muchacha? o întrebă el.

Karen încuviință:

— N-aș mai fi aici dacă n-ai fi călătorit TU cu mine.

— Karen, doar n-ai de gând să...

— O, ba da, ba da! Îi datorez atât de mult!

Paco îi dădu Casca. Karen o scutură, și-o puse pe cap, și privi sfidător spre Larry Coopersmith.

— Doamna are mai mult curaj decât voi, spuse Paco, ridicându-se de pe canapea și luând-o de mână.

Îl lăsă s-o ajute să se ridice. Cu un mic zâmbet eroic ridică mâna spre butonul cutiuței de la ceafă.

Tandru, Paco îi îndepărtă mâna.

— Hei, nu aici, nu cu ăștia privindu-ne, spuse el arătând spre ușă. Numai noi doi, fetițo. Eu am venit la tine, ce-ar fi acum să vii tu la mine?

— Pe stradă? exclamă îngrozită Karen.

Paco râse.

— La naiba, chiar atât de loco nu sunt. Voiam doar să te duc la „Slimy Mary's" unde, după cum știi, eu sunt CINEVA!...

— Un local pentru golani?

— La naiba, spuse el pe un ton rănit care o impresionă, și-acolo sunt oameni!

— Nu știu dacă...

— Ți-e teamă, Karen?

Karen îl privi drept în ochi. Ridică din umeri. Se căzni să zâmbească. Apoi râse:

— Chiar mi-e, Paco – recunoscu ea.

Paco Monaco o mângâie tandru pe obraz.

— Hei, fetițo – spuse el. O să fii cu Mucho Muchacho. Nimeni n-o să-ți facă vreun rău.

Inima ei se topi.

— S-ar putea să fiu nebună, dar te cred.

Și-l sărută apăsat pe gură. Și găsi curajul de a-l lăsa s-o ducă în necunoscuta lume a nopții...

MAȘINĂRIA ROCK AND ROLL

— CINE-I DOAMNA, PACO? spuse uriașul negru uitându-se la Karen, făcând-o să se simtă dezbrăcată din priviri.

Karen găsea situația cel puțin nebunească. În viața ei nu visase să se aventureze în lumea străzii, și acum iat-o chiar aici, pe punctul de a se conecta la bobină într-un local al golanilor.

— Ea este Karen Gold, Dojo, doamna despre care ți-am vorbit – spuse mândru Paco, ținând-o de mână cu ostentație.

Ca prin minune, comportamentul paznicului se schimbă brusc, devenind chiar deferent.

— A, marea traficantă de viruși de la Frontul Eliberării Realității, spuse el vesel, schițând chiar un zâmbet triumfător.

— Ai auzit de F.E.R.? exclamă Karen total surprinsă.

Uriașul o privi de sus:

— Crezi că sunt venit cu pluta? De unde crezi că-mi fac rost oamenii mei de Căști, de la Bloomingdale? O privi meditativ. Și pentru că tot vorbeam de afaceri, ai adus virușii pe care i-am comandat?

— Ți-i aduc eu marți, îi răspunse repede Paco. Karen vrea întâi să te verifice.

Uriașul clătină din cap amenințător.

— Chiar arăt eu a copoi?

— Trebuie mare grijă – răspunse Karen. Multe agenții ar vrea să ne ia gâtul. Încercă un zâmbet conspirativ peste umăr, când Paco o conduse înăuntru. Așa că, dacă își bagă vreunul nasul p-aici, n-ai auzit de mine. Clar?

Aproape că începuse să-i placă chestia asta..

Dar când coborî pe treptele de metal în groapa infernală a unui subsol, fu cu totul altceva.

O lumină primitivă de becuri colorate fixate într-un tavan acoperit cu staniol licărea spasmodic deasupra ringului de dans, unde aproape o duzină de creaturi turbate, de toate sexele, se răsuceau și dansau ritmic după max metal-ul venind din niște difuzoare ce flancau un ecran murdar. Pe ecran, un fante musculos, în pantaloni de motociclist și geacă de dril bleu, urla de pe șaua unui Harley{117} străvechi, în timp ce, în spate, cerul Manhattan-ului era cuprins de flăcări:

Nespălați{118} cretini{119}
Maniaci ai ghidonului{120}
Înfrățiți-vă
În noaptea roșie de sânge!

Mulți golani rufoși, răspândiți pe grămezi de perne murdare și mobile hodorogite, înconjurând ringul de dans din trei părți, treceau aproape neobservați în lumina care pâlpâia. Ca și dansatorii, purtau jeanși zdrențăroși, haine uzate din piele neagră, tricouri „promo" primite gratis, părul vopsit, coafat și lăcuit în forme de căști, creste, capete de animale primitive sau tot felul de totemuri personale stranii.

Ceea ce n-avea cum să vadă Karen era, de fapt, mai cumplit decât ceea ce vedea, pentru că pivnița se întindea dincolo de spațiul cât de cât luminat, într-un întuneric de nepătruns, unde figuri întunecate făceau lucruri și mai întunecate, și unde, judecând după miasmele de mucegai ce pluteau în aer, armate întregi de șobolani și gândaci stăteau la pândă.

— Abia acum înțeleg de ce i se spune „Slimy{121} Mary's" – șopti ea sarcastic, încercând, de fapt, să-și facă puțin curaj. Ce caută o fetiță ca mine într-un loc ca ăsta?

Din fericire, Paco nu auzi acest „bon mot"{122}.

— Vrei să dansăm? întrebă el, trăgând-o de mână înainte ca ea să răspundă.

Karen se opri brusc. Paco se opri și ei, se întoarse, o privi în ochi, îi văzu în sfârșit expresia și făcu o grimasă.

— De, spuse el cu o expresie de câine bătut. Nu e chiar „Templul Judecății de Apoi"...

Cu un mic efort, Paco se lumină la față. Îi făcu cu ochiul:

— Dar o s-arate mult mai bine doar cu o mică apăsare pe Cască – zise el și, fără alte comentarii, întinse mâna și apăsă butonul cutiuței lui Karen.

— Hei... zise Karen.

Dar înainte de a putea să mai articuleze ceva, Paco apăsă deja și pe butonul lui și-o împinse pe Karen din întuneric înspre cortina pâlpâitoare de lumini. Și prin ea în...

...În cu totul alt loc.

Raze laser crude, cu lumină roșie, albă și bleu, sclipeau cu intermitență, sfârâind în jurul ei în modele imprevizibile, într-un ritm

înfocat, Bomp ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!, blocând-o, tulburând-o, făcând-o să se rotească și să se miște încoace și-ncolo, ca și cum un trăgător max metal nevăzut îndrepta, hohotind, razele spre picioarele ei, numai pentru plăcerea diabolică de a o face să danseze.

Raze de lumină, divers colorate, ca un mănunchi de spoturi cerești, mânuite de zei, selectând la întâmplare dansatorii, într-o înșiruire caleidoscopică de stop-cadre, BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!...

Un spectru palid și sfrijit al unei fete cu găuri negre în loc de ochi, cu părul, coafat într-un fel de nor de ciuperci portocalii, mișcându-se doar din josul taliei, cu privirea ațintită în gol...

BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!

Un cuplu de culoare cu părul vopsit alb, coafat ca țepii unui arici, dansând spate în spate...

BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!

Un tânăr palid, plin de coșuri, într-un tricou sfâșiat „Dow Chemical" cu lame de ras ruginite lipite pe el, și cu o coafură albastru-metalic.

BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!

O grăsană cu fața umbrită de o claie de păr purpuriu, cu sâni enormi săltând sub tricoul „Gucci", cu carnea răsfrântă peste centura blugilor.

BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!

O creatură masculină arătând ca un drac, îmbrăcat în piele neagră, rânjind ca un demon cu o gură plină de dinți sparți, cafenii.

BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP!

Izolate una de alta prin spoturile stroboscopice, deșeurile umane dansau spasmodic, ca niște marionete jalnice, mișcându-se la comanda întâmplătoare a unui mânuitor electronic dement. BOMP ba-ba-ba-ba. BA ba ba BOMP BOMP!

Când trupul lui Karen începu să danseze după un ritm numai al ei, în lumina laserelor, când obișnuiții casei și spoturile dansau odată cu ea și în jurul ei, BOMP Ba-ba-ba-ba. Ba ba ba BOMP BOMP, când ritmul o purtă pe aripile lui, Karen se trezi împărtășind o frăție neașteptată cu aceste sărmane creaturi ale străzii, o tandrețe patetică pentru toate aceste victime, tovarăși ai ei, de existența cărora habar n-avea. BOMP ba-ba-ba-ba, BA ba ba BOMP BOMP, și începu și ea să țopăie și să danseze la fel ca ceilalți ca o rotiță de carne în mașinăria nepăsătoare, ca a unui ceas. BOMP ba-ba-ba-ba, Ba ba ba BOMP BOMP, când o voce

răguşită de femeie, venind de cine ştie unde, urlă exact ce simţea şi ea în suflet:

Nespălaţi cretini
Maniaci ai ghidonului
Înfrăţiţi-vă
În noaptea roşie de sânge!
Dulci nebuni cu mintea dusă
Stăpâni ai străzii
Nu lăsaţi
Să ne fie ucisă lumina!

Un spot de neon bleu îi prinse pe Paco într-un stop-cadru, pentru o clipă, dansând în faţa lui Karen, cu trupul lui subţire arcuit spre spate, cu bazinul înainte, ochii lui căprui privind-o cu un licăr bleu, rece de lumină reflectată, BOMP ba-ba-ba-ba, BA ba ba BOMP BOMP!

Paco dispăru în întuneric, când Karen apăru brusc într-o rază albă fierbinte, BOMP ba-ba-ba-ba, BA ba ba BOMP BOMP! Ca şi cum realităţile lor separate ar fi ieşit dintr-un sincronizator, ca şi cum zei sadici, nevăzuţi, conspirau să-i aţâţe cu fragmente din lumea interzisă a celuilalt, iar apoi aceiaşi zei, cu un râs electric şi cu o mişcare neglijentă a încheieturilor lor electronice, îi aruncau înapoi în singurătatea întunericului.

Apoi, întâmplător, pentru o clipă magică, ochii li se întâlniră într-o lumină sângerie, într-un spaţiu comun, iar faţa lui Paco se transformă într-o mască aztecă, cioplită parcă în piatră; cu nasul ca un vultur mândru, buze crude în jurul unor dinţi perfecţi, albi, ochi umezi de îndrăgostit senzual, o faţă pe care n-o văzuse niciodată, dar o ştia foarte bine, tandră şi uşor batjocoritoare şi chiar înfricoşătoare, faţa unui războinic îndrăgostit, arzând de drag pentru ea, din adâncul inimii lui de copil soios al străzii.

Gagici{123} agresive{124}
Motociclete{125} nervoase
La dracu' cu-asasinii{126}
Trăiască legea forţei!

BOMP ba-ba-ba-ba, BA ba ba BOMP BOMP!

— La dracu', îți place rahatul ĂSTA? spuse Mucho Muchacho, când idiotul sfârşi cântecul.

Karen Gold îi zâmbi radioasă, cu ochii ei albaştri strălucind, cu părul blond, lung, căzându-i sălbatic peste umerii goi, cu sfârcurile tari ale sânilor pătrunzând prin satinul alb al rochiei.

O voce gâfâită, făcând reclamă pentru „MUZIK", ieşi dintr-un stop-cadru cu un maricón ciudat, cu păr lung, roşu cu striaţii albe, ca şi cum ar fi purtat şi el o Cască.

— Astă-seară, transmisie în direct de la „Visul American", lansarea primului disc al unei noi stele, care va străluci pe cerul rock'n'roll-ului aşa cum nimeni n-a mai strălucit înainte.

— Hai să ascultăm muzică ADEVĂRATĂ, fătuco! spuse Mucho Muchacho luând-o de mână pe Regina „Oraşului Gagicilor", şi ducând-o până la El Lizardo. Căută în buzunarul jeanşilor săi albi strânşi pe trup, pescui zece dolari, şi-i puse pe masă în faţa deck-ului.

— Lasă-mă să ghicesc... – spuse sec El Lizardo, scormonind deja prin grămada de videodiscuri.

— „Tu Madre También"...

— Şi cu tine doi! zise disc-jockey-ul, băgând discul în deck.

Tu ma-dre TAMBIEN
Tu ma-dre TAMBIEN
Tu ma-dre TAMBIEN

Un sunet ritmic de corn, o bătaie dură de tobe, şi Paco dansa deja o stompada după pulsaţiile sângelui, într-o discotecă luxoasă, sub un cer strălucitor, o noapte înstelată, undeva deasupra turnurilor luminoase din „Oraşul Muncii".

Gagicile blonde, distante, tânjeau şi gemeau, aruncând sărutări în timp ce-şi pipăiau sexul într-o fierbinte voluptate umedă, dar el ignora aceste creaturi meschine, privind superior numai spre regina tuturor, care dansa numai pentru el – ochii ei albaştri nedezlipindu-se de ai lui, coama ei blondă, strălucitoare curgând pe umerii ei de alabastru, odată cu ritmul tobelor, umezindu-şi buzele cu limba ei roză, fundul ei tare, încordat, mişcându-se în cercuri lascive, aşa cum Paco îşi dorise mereu în visele sale erotice.

Ah, dar de data asta era altceva, muchacho, pentru că o parte din el ştia că dincolo de această viziune era o femeie reală, care împărţea

zborul cu el, o femeie care fusese salvată dintr-un pericol real de puterea reală a lui Mucho Muchacho, și care-i cunoscuse puterea sexului, care îl hrănise cu mâncare adevărată, care-l făcuse să câștige bani adevărați, care-i deschisese o ușă și îl ducea de mână în lumea largă.

Sexul enorm era tare și mândru în pantalonii săi albi și strâmți, și acum se simțea ușor ca aerul, liber ca o pasăre. Coaiele enorme pulsau, înfierbântate de energie bărbătească, și totuși delicate și calde și provocatoare, ca și cum ar fi stat, vulnerabile, în căușul palmelor ei.

Urechile îi ardeau. Inima îi bubuia în piept. Își simți roșind obrajii splendid dăltuiți.

La dracu', gândi Paco Monaco, Mucho Muchacho, în timp ce cuvântul se insinua încet-încet în mintea sa, oare așa te simți când te îndrăgostești? Asta să fie dragostea?...

Karen Gold nu-și putea dezlipi privirea de pe fața lui Paco, era ceva terifiant în ochii aceia fierbinți, ațintiți avid într-ai ei, în nasul ca un cioc de pasăre de pradă, în zâmbetul deschis, luminos. În dansul de junglă, era o senzualitate tulburătoare, și simțea freamătul de dincolo de lumina pe care o împărțeau în jungla fetidă. Karen știa ce e acolo: fețe întunecate, murdare, dinții putrezi, mâinile agățătoare; auzea gâfâielile grele, simțea răsuflarea scârboasă puțind a usturoi și sudoarea acră a creaturilor străzii. Ritmul aspru, dur, de chitară max metal zgâriindu-i pielea palidă, o voce oribilă, plescăind obraznic, de portorican dornic să-și satisfacă poftele pe carnea ei albă, fără apărare:

Ia-l cât poți
(Tu madre también)
De la un bărbat înfierbântat.

Mucho Muchacho se aplecă înainte, strângând-o în brațe pe regina blondă și fragilă a „Orașului Gagicilor", simțindu-i sânii albi, moi, apăsându-i cu mușchii lui duri, și dansând obraz lângă obraz și pântec lângă pântec, fredonându-i încet la ureche cântecul său de dragoste, împingând-o tandru către întunericul care-i aștepta...

Oh, Doamne, o târa în întuneric, spre o alee murdară în ploaia rece, trântind-o cu spatele pe cutiile metalice de gunoi, simțea sexul lui insistent bâjbâind după ea, simțea mirosul de urină stătută și de resturi

putrede, auzea fojgăiala gândacilor şi freamătul şobolanilor în vocea cumplită grohăindu-i în ureche:

Să ţinem minte asta...
Şi tu mamă de asemeni!

Şi totuşi... şi totuşi era Paco, o parte din ea ştia asta, Paco, prinţul ei de stradă, cavalerul ei în armură strălucitoare, omul care a salvat-o, şi realitatea nu era asta, nu era aleea asta întunecată, nu noaptea asta în ploaie... asta era... asta era...

Cu un efort enorm îşi aminti; îşi aminti, şi atinse butonul cutiuţei din ceafă...

— Nu aici – şopti ea gâtuit, scăpând din strânsoarea lui, dar uşurel, aţâţător, luându-i mâinile în ale ei şi conducându-l pe Mucho Muchacho, zâmbindu-i, promiţându-i luna de pe cer, cu ochii săi de un albastru-glacial.

— Lasă-mă să te duc într-un loc unde n-ai fost niciodată, spuse Karen.

— Unde?

— Hai să mergem... hai să mergem la „Visul American”!

— „Visul American”? Putem intra acolo, muchacha? exclamă Paco, ieşind brusc din viziune în ceva ce părea a fi, totuşi, un alt fel de viziune.

Paco văzuse „Visul American” pe ecran destul de des. „MUZIK” transmitea de acolo în direct, tot timpul, era localul numero uno en todo el mundo{127}. Dar nu-şi imaginase niciodată că o să pună piciorul într-un local ca ăsta, chiar fiind Mucho Muchacho!...

— Am vândut adesea viruşi acolo, portarul mă cunoaşte – spuse Karen. Haide, să mergem să luăm un taxi!

— Un taxi?

La dracu’, niciodată în viaţa lui nu călcase într-un taxi! Şi chiar dacă ar fi avut dinero de aruncat, niciun blestemat de şofer n-ar fi oprit pentru unul ca el.

— O plimbare cu taxiul! Hei, momacita, chestia asta merită o viziune! exclamă el şi apăsă pe buton.

Şi asta era la noche magica, şi verdad, regina „Oraşului Gagicilor” era în noaptea asta doamna lui, pentru că ea-l conducea pe străzi; şi când, în fine, apăru un taxi, flutură o mână încărcată de bijuterii şi, la dracu’, porcul de şofer trase maşina chiar în faţa lor.

Mucho Muchacho şi doamna sa se cuibăriră pe bancheta de piele catifelată, adâncă, în timp ce şoferul lor în uniformă, ţipând şi blestemând traficul în chinezeşte sau aşa ceva, conducându-i peste Houston, apoi, în sud, spre West Broadway, ca un mare iaht alb navigând pe un fluviu de lumină aurie, chiar între coapsele moi şl netede ale „Oraşului Gagicilor", aşa cum visase el întotdeauna, aşa cum îşi închipuia că trebuie să fie, Mucho Muchacho, Prinţul Oraşului, rătăcind pe străzi, în spatele geamului fumuriu al limuzinei ei; ea, regina blondă cu ochi albaştri, regina nopţii lui.

— Lasă-mă să vorbesc eu, spuse Karen Gold ieşind din taxi şi plătindu-i dementului şofer thailandez. Isuse, ce plimbare! Cum dracu nu se desfac în bucăţi taxiurile, la viteza asta?

„Visul American" nu arăta cine ştie ce pe dinafară, o altă clădire oarecare, mohorâtă şi cenuşie, pe o stradă laterală în Soho, nici măcar cu un indicator care să-i anunţe pe cei din Jersey că aici e faimosul local ai lui „Muzik. Inc."

Nici nu era nevoie, pentru că străzile din jurul intrării erau ticsite cu taxiuri, iar trotuarele erau pline de oameni bine îmbrăcaţi, aşteptând să plătească cei 40$ la intrare, şi de vagabonzi sperând să-i intre în voie lui Fritz, care să-i lase înăuntru pe gratis.

Ajutată de Paco, Karen reuşi să-şi croiască drum cu coatele, cu mai puţină bătaie de cap decât de obicei. Fritz, portarul, o huidumă cu pielea de un alb bolnăvicios şi cu părul blond tuns milităreşte, stătea ţeapăn în faţa intrării, îmbrăcat cu un trenci negru, scruta mulţimea şi din când în când soma câte un golan s-o ia din loc doar printr-un gest al arătătorului său înmănuşat.

Karen îi prinse privirea, ei dădu din cap făcându-i semn să intre, dar apoi se încruntă şi blocă intrarea când îl văzu pe Paco, încercând să se strecoare alături de ea.

— Cine-i asta? mormăi el disprețuitor.

— E cu mine.

Fritz clătină din cap.

— Nţţ... făcu el.

— Îi plătesc eu intrarea – spuse Karen.

— EU decid ce golan intră aici. Nu-mi place moaca lui. Banii n-ajută la nimic.

„Oh. Rahat”. Paco veni alături de Karen. Îl privi pe portar, trecând apoi în fața ei.

— Hai, Fritz... Te rog... suspină Karen.

Paco ieși din vis într-un loc unde era gata-gata să înceapă scandalul, în rahatul pe care-l știa bine, când vreunul îi făcea necazuri portarului. Trecuse și el prin așa ceva. Karen proceda greșit; nimeni n-ar fi reușit să treacă de el, smiorcăindu-se și suspinând.

— Omul își face datoria, îi spuse calm lui Karen, privindu-l fix pe portarul blond. N-am dreptate, prietene? Spune-i doamnei că îți faci doar datoria, Fritz!

Portarul se holbă, complet zăpăcit.

— Și eu sunt portar, spuse Paco și-i zâmbi precum Dojo. Doar n-o să ne facem greutăți unii altora, nu-i așa?

Portarul râse. Își băgă mâna într-un buzunar al hainei, scoase două cărți de vizită colorate, tipărite cu steagul Americii și cu numele „Fritz” în litere aurii, și i le dădu lui Paco.

— Scuză-mă, n-am știut. Unde spuneai că lucrezi?

— La „Slimy Mary’s”. N-o să ai probleme la intrare, întrebi de Paco.

— Ți-a dat bilete de favoare! spuse Karen în timp ce intrau, privindu-l cu admirație. Cum ai...?

Paco îi strânse mâna. Îi făcu cu ochiul.

— Hei, fetițo, aici o fi lumea ta – spuse – dar ăsta vine din lumea mea...

Paco îi strecură casierului biletele gratuite de la Fritz, Karen își aranjă ținuta, apoi îl conduse pe Paco de-a lungul coridorului care făcea o cotitură bruscă de nouăzeci de grade, deschizându-se spre haosul enorm al localului.

Trei laturi ale unui imens atrium erau ecrane video, ale căror imagini uriașe, în mișcare, acopereau din acest unghi perspectiva interioară și te copleșeau încă de la intrare. „MUZIK” tocmai transmitea o piesă a lui Space Cowboy numită „Blues-ul celor trei inele”. Un cowboy de doi bani, într-un costum spațial, cu un Stetson{128} pe cap, zdrăngănea pe o chitară acustică în timp ce călărea un cal robotizat care arunca un jet luminos, de-a lungul unei front-proiecții de la NASA reprezentând marele inel al lui Saturn, ca un joc de călușei. Spoturi luminoase selectau grupuri de dansatori sau dansatori singuratici în băi strălucitoare de lumină, apoi treceau mai departe. Raze stroboscopice

multicolore sub tavanul invizibil fragmentau ringul de dans în zone pâlpâitoare de stop-cadre colorate și sincopate.

— La dracu'... mormăi Paco cu ochii holbați.

Spațiul vibra uniform, ca și cum te-ai fi aflat în interiorul unei imense incinte acustice, dar cu toate astea zidul de muzică nu te asurzea, prin cine știe ce magie a așezării difuzoarelor multiple și a design-ului acustic, permițând conversația la un nivel de decibeli aproape normal.

O scenă circulară, acum goală, se ridica din centrul localului pe un piedestal de sticlă neagră, la care se ajungea de jos printr-o scară interioară, unde spectacolele pe viu se puteau desfășura în siguranță, împiedicând accesul spectatorilor situați la zece picioare mai jos.

— Am văzut multe transmisii de la „MUZIK", spuse Paco, privind în jur uimit, dar DIMENSIUNILE de-aici, la dracu', sunetul...

— Bun venit la „Visul American", Paco, uită-te și tu cum trăiește cealaltă jumătate de lume, spuse Karen, întorcându-se și ea să privească, nu fără invidie, la cel de-al patrulea perete al camerei imense, pe unde intraseră.

O serie de balcoane situate la vreo trei metri deasupra scenei dădeau o imagine a ierarhiei societății localului.

La nivelul cel mai de jos, îngrădit de o balustradă de alamă cam la înălțimea taliei, era salonul principal, cu un bar și cu mese, la care se ajungea pe scări din arenă. Aici, paznici înarmați limitau accesul, cu excepția golanilor.

Imediat deasupra era cabina de emisie din care „MUZIK" își trimitea marfa direct de la „Visul American" în rețeaua națională de sateliți.

Deasupra, drapat cu steguleț în dungi roșii și albe, se afla un restaurant franțuzesc elegant și monstruos de scump, în spatele unui geam transparent, în care aveai acces doar cu o înscriere prealabilă bine pusă la punct.

Și deasupra restaurantului, încadrat de steaguri bleu și albe, astfel încât cele două niveluri împreună să ducă la o vagă asemănare cu steagul american, era holul Personalităților VIP, pentru prinții și prințesele show-biz-ului, în spatele unor mari panouri de geamuri fumurii ca la limuzinele negre.

Și exact în vârf, încadrat de aripile larg deschise ale unui enorm vultur de aur, era ceea ce într-o altă epocă ar fi fost loja împăratului, numai că aici era rezervat pentru zeii fără chip ai corporației – un mic

pavilion închis acolo, sus, în întuneric, lângă tavan – supraveghind totul din vârful enigmatic de deasupra grămezii umane.

Paco, observă Karen când privi înapoi, se strecura spre ringul de dans, atrăgându-și priviri furioase de la cei pe care-i înghiontea, holbându-se de jur împrejur, cu ochii în tavan ca un turist venit din junglă, care vede pentru prima oară Empire State Building și umblă ca un somnambul prin traficul din Herald Square.

— Haide, spuse ea, luându-l de mână, să ne așezăm la bar și să ne ocupăm de ceva afaceri.

Ecranele video nu coborau chiar până la nivelul podelei, înălțându-se cam la opt picioare deasupra ringului de dans, acoperind trei pereți ai arenei, și creând iluzia unei intimități.

Aici era Scuz{129} City. Barul lung cu oglinzi, iluminat vag, tejghelele acoperite cu plastic puteau fi întâlnite în orice intersecție amărâtă de pe Avenue A. De aici, de dedesubt, ce se mai vedea din restul „Visului American" era o panoramă la nivelul solului, un tablou al mulțimii mișcându-se spasmodic pe ringul de dans ca o tapiserie ieftină atârnată la gura unei peșteri.

Era ca și cum un local murdar și amenințător ar fi fost dăltuit la picioarele unui munte strălucitor, și de fapt așa și era. Într-adevăr, murdăria făcea parte din decor, pentru că aici era locul unde aventurieri de-o zi din clasele superioare veneau să facă ochi dulci vagabonzilor, cantr-o versiune a Disneylandului, în chiar mediul lor natural și să facă rost de la aceștia de carne, bobină și emoții ieftine.

Aici era locul unde golanii care reușeau să intre veneau cu scopul de a-și comercializa obiectele sau farmecele fără a fi deranjați, cu condiția să nu devină violenți sau să vomite în local.

De asemeni, era locul în care Karen era obligată să vândă virușii, pentru că altminteri „Muzik, Inc." se uita strâmb la orice alt fel de trafic în afara obișnuiților localului.

— Stai aici, bea ceva, și nu te supăra dacă vorbesc cu alți tipi, îi spuse Karen lui Paco, instalându-se la bar. E vorba strict de afaceri.

El îi dărui cel mai straniu zâmbet, ca și cum, departe de a fi sictirit de propunere, se simțea mândru și plin de propria-i persoană.

— Bueno, muchacha! – spuse el cu o voce mătăsoasă. Adu acasă mălaiul!

— Ai ceva pentru convorbiri interurbane? spuse omul cărunt, îmbrăcat în smoching.

Karen încuviință, scormoni în sacoșă, scoase un disc și îl puse pe bar, ținând mâna deasupra.

— Te costă patru sute.

Bărbatul cu părul cărunt băgă mâna într-un buzunar, scoase un cec de 400$, îl împinse peste bar și luă discul, îi zâmbi lui Karen, privindu-l nervos pe Paco. Paco îl privi încruntat cum dispare în înghesuiala din ring.

Paco rânji fericit în sinea lui. Se afla într-un loc în care nu mai fusese niciodată. Iată-l într-un bar din localul Numero Uno din țara blestemată, „Visul American" omule, pe unde bântuie toate starurile rock și vedetele de cinema, și cine era „sexul de pe Calle" aici, în piața secretă unde aveau loc tranzacțiile?

El!...

Iată-l aici, sorbindu-și romul și Coca în timp ce se uita la momacita lui cum face rost de mălai.

Un tip subțirel, într-un costum de doc bleu cu dungi argintii, șopti ceva la urechea lui Karen. Ea încuviință, căută în sacoșă, scoase alt virus, i-l dădu și înșfăcă un teanc de bancnote. „Docul Bleu" îl salută vag pe Paco și se topi.

Ei da, toți îmbuibații ăștia în costumele lor scumpe care se prelingeau pe lângă Karen să facă rost de viruși se uitau la el în timp ce tratau afacerea cu ea, și aveau mare grijă să nu dea senzația că sunt cumva acolo pentru a-i face curte doamnei lui.

Așa încât el putea sta liniștit la tejghea, sorbindu-și băutura și surâzând batjocoritor la toate javrele astea scorțoase, ca un adevărat prinț al străzii ce era. Ce era pe-aici nu prea se potrivea cu treaba de la „Slimy Mary's".

Verdad, în barul ăsta treaba părea că merge la nesfârșit, pentru totdeauna, și verdad, erau gagici luxoase pe care le priveai acolo, pe ringul de dans, în loc de curve cu creierul ars și scroafe zdrențăroase, și desigur se-nvârteau bani mulți pe-acolo, muchacho.

Numai că și acolo se trafica la fel, și mulți dintre traficanții de-aici s-ar fi topit cu ușurință în umbrele infestate de șobolani și gândaci în zonele întunecoase de la „Slimy Mary's".

Curve de pe stradă îşi puneau la bătaie coapsele pentru bătrâni în costume de două mii de dolari. Tineri îşi şerpuiau culos pentru ricos maricónes. Producătorii de filme porno găseau vagabonzi, doritori să fută găini pentru cinci dolari pe oră. Gagici bogate, care-şi puteau permite să se îmbuibe luând praf cu lopata, căutau rahat de doi bani ca Prong sau Uncle Charlie de la zombie cu creierul ars ca Monkey Girl şi Contele, la preţuri exorbitante. Iar aici, Karen, în siguranţă lângă el, vindea viruşi proprietarilor „Oraşului Muncii..."

În sfârşit, Paco reuşise să alunece exact în pântecul „Oraşului Gagicilor"!

Pentru că pătrunsese chiar în inima Zonei Soho, în localul pe care însăşi „MUZIK" îl denumea „ţara tuturor făgăduinţelor", şi ceea ce găsise aici, sub haina de mătase luxoasă a „Visului American", era doar o nenorocită de piaţă a golanilor unde, în sfârşit, îmbuibaţii şi scorţoşii erau cuprinşi de Teamă în preajma lumii lui Paco...

Poate nu era el singurul prinţ al străzii din barul ăsta, dar avea ceea ce sigur niciunul dintre netrebnicii ăştia n-avea, o legătură directă cu Frontul Eliberării Realităţii, la nivelul oraşului, mult deasupra străzii, avea un aliat pe care nici el nu ştia cum reiese să-l câştige.

Verdad, în timp ce Karen vindea viruşi pentru bani care merg direct la front, avea şi el propria marfă de vândut: căştile lui Dojo. Iar asta, realiză el, n-avea nimic de-a face cu rahatul de F.E.R. Dă-i în mă-sa! Atâta s-au târguit până să accepte vânzarea Căştilor pentru el, încât acum nici nu-l mai interesau...

Atâta timp cât Karen îl aducea aici, putea vinde Căştile direct şi putea să-şi tragă partea lui din ceea ce Dojo credea că merge la F.E.R.

Tot ce-avea de făcut era s-o observe pe momacita lui muncind şi să vadă cum se procedează.

Un tip cu părul lung, blond, într-un costum de mătase roşie, se apropie de Karen şi-i şopti ceva la ureche. Ea încuviinţă, palmă un virus şi i-l dădu. Tipul îl băgă într-un buzunar interior al jachetei, în timp ce Karen punea bine bancnotele în sacoşă, îi zâmbi fetei, apoi îl privi stânjenit pe Paco şi se prelinse de la bar spre ringul de dans.

— Nu cumva l-am mai văzut înainte pe individ? spuse Paco.

Karen dădu din umeri.

— Actor la televiziune, cred – zise ea.

— ÎL CUNOŞTI? spuse Paco. Pare că toţi te cunosc!

— Eşti gelos? întrebă ea, umezindu-şi buzele.

— A, pe poponarii ăştia nenorociţi? spuse Paco cu ochii plini de dispreţ. Rahat, nu! Încerc doar să-mi imaginez cum naiba ştiu toţi că vinzi viruşi.

— Habar n-am, spuse ea, arătând către ringul de dans. Aici sunt mii de oameni, şi cei mai mulţi dintre ei nu ştiu nimic despre asta. Unii dintre ei au mai cumpărat de la mine. Iar ăia care caută să facă rost, ştiu ei că e cineva pe-aici care are. Circulă din gură în gură. Râse: Aici vinzi fără să plăteşti reclama!

Paco se încruntă.

— Şi-atunci eu cum dracu' să încep? întrebă el.

Karen îl privi batjocoritor:

— Să începi?

Paco băgă mâna în sacoşă, scoase o Cască ambalată în plastic, o puse pe bar şi şi-o ascunse sub mâini..

— Să vând astea.

— Vrei să vinzi Căşti aici? Dar Larry spunea...

— Mă cac în ce spunea Larry! Asta n-are nicio legătură cu blestematul de F.E.R.

— Dar eşti aici cu mine!

— Hei, fătuco, tu eşti cu mine! clănţăni Paco. Cine a luat blestematele alea de bilete de favoare?

Ea se încruntă, încrucişându-şi braţele pe tejgheaua barului. El se încruntă la rândul lui, privind-o mânios. Stătură acolo înfruntându-se într-o tăcere totală, momente lungi, strânşi amândoi ca-ntr-un cleşte, îngheţaţi de păreri contradictorii.

Atunci muzica încetă brusc.

Liniştea neaşteptată fu ca o palmă. În mod reflex, Paco se răsuci pe scaun.

O lumină liniştitoare, roz-pal, scălda ringul de dans, unde sute de oameni stăteau şi se holbau la ceva anume, ascuns câmpului său vizual.

— În direct de la „Visul American"! tună o voce bărbătească puternică.

Toată lumea înşiruită la bar se întoarse. Se lăsară să alunece din scaune şi alergară spre ringul de dans.

— La dracu'! exclamă Paco, alunecând şi el din scaun, întinzându-i mâna lui Karen. Vino! „MUZIK" face o transmisie în direct!

Karen era deja în picioare. Îi înșfăcă mâna în timp ce se alăturau mulțimii care privea în sus nerăbdătoare, la piedestalul din sticlă neagră din centrul ringului de dans.

Un spot de lumină albă strălucitoare formă un puternic con luminos pe scena suspendată. În el stătea un negru într-un smoching alb brodat cu paiete, învăluindu-l într-o aură de lumină refractată.

— Ali Babble – îi murmură Karen la ureche.,

Paco dădu din cap, neluându-și ochii de la omul de pe scenă. Ali Babble era unul dintre obișnuiții video-diskjockey ai lui „MUZIK" și Paco îl socotea un găinar. Și totuși, ceva magic se întâmpla, fascinându-l, văzând pentru prima oară un căcănar faimos în carne și oase. Nu văzuse niciodată până acum nicio celebritate în direct.

— La dracu', Karen. Acum e momentul să visăm! țipă el, întinzându-se și apăsându-i butonul de pe cască înainte de a-l acționa pe al lui.

— Da, este însuși Marele Maestru al Vorbei, venind la dumneavoastră în direct de la „Visul American", și în această seară veți vedea cum se scrie istoria muzicii! Astă-seară bătrânul Mare Maestru al Vorbei va vorbi mai puțin decât a făcut-o vreodată, pentru că încă n-ați văzut și n-ați auzit nimic, vreau să spun că MUZIK ESTE muzică, ultimul răcnet, dar așteptați până când veți auzi la ce nivel s-a ajuns cu arta acum. Chiar aici, chiar acum, în direct și nu în direct, n-o să știți despre ce flecăresc până când nu veți vedea imposibilul, nu numai o nouă stea, ci un nou FEL de stea, fiți atenți și bucurați-vă de ASTA, e aici, nu e aici, e-n direct, nu e-n direct, el este cu totul altceva, Red Jack, a dumneavoastră nou-nouță „Mașinărie Rock and Roll".

Spotul luminos dispăru și totul explodă într-un alb orbitor, iar „Visul American" se cutremură de un urlet nuclear care-ți făcea oasele să vibreze. Din zgomote și flash-uri se născu un ritm plin de subsonice, pătrunzându-ți în stomac și cele trei ecrane video, enorme, ca de zăpadă colorată, păreau a pulsa odată cu ritmul, dându-ți senzația că te afli brusc ÎN INTERIORUL unui ecran.

Din pereții nemișcați ieși o voce; o voce care nu semăna cu nimic din ce auzise înainte; masculină și puternică, feminină și insinuantă, ca o mașinărie, dar nu mecanică, un cântăreț solo, dar și un cor, ceva care în mod sigur nu era uman.

Eu îți umplu sufletul...

O față gigantică, pe cele trei ecrane, se amestecă dintr-o dată cu confetti electronice, exact în ritm.

Tu-mi umpli sufletul...

Ochi căprui, sclipitori, subliniați de sprâncene negre groase și gene lungi, întunecate, și gura cu un zâmbet superior pe buze îl făceau să semene oarecum cu Mucho Muchacho, dar nasul subțire îi dădea un aer de aroganță îmbuibată iar părul roșu, lung până la umeri, îl făcea să semene cu niciunul și cu amândoi, un monstru al rock and roll-ului. Părul... părul... o rețea de sârmă subțire de argint părea să atârne peste părul lui roșu ca și cum... ca și cum ar fi purtat o Cască!

Tu-mi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul...

Refrenul se repetă de două ori, iar la sfârșitul fiecărei măsuri dispărea într-un stop-cadru colorat, apoi reînvia la începutul măsurii următoare. Acolo, și nu acolo, viu și neviu, oscilând înăuntrul și în afara realității, odată cu ritmul.

Eu îți umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul...

Karen se trezi mișcându-și picioarele în ritm, dansând frenetic, privind sus, sus, sus la figura imensă a acestei creaturi numită Red Jack, care țopăia de-a lungul unui fundal gol, bleu-mat, în timp ce tema disonantă a chitarei, vocea sinistră, insinuantă, imposibil de clasificat, îi stârneau inconștientul către o revelație nebuloasă.

Apoi pantalonii și cămașa lui Red Jack începură să treacă prin transformări stroboscopice nesfârșite, în timp ce fragmente din filme vechi, stop-cadre cu peisaje astrale, scene de masă, chipuri, imagini multiplicate din bănci de date, se suprapuneau caleidoscopic.

Eu sunt cel despre care s-a spus
Că nu voi exista niciodată
Sunt culmea creației tale
Din visurile tale magice...

Red Jack se dizolvă în pixeli, un timp, apoi se refăcu lent dintr-un montaj ciudat de chipuri comune, proclamându-se fără echivoc drept o creatură pură a cibersferei.

Firește! Nu e el acolo! Nu e viu! E un PROGRAM, nu un cântăreț viu, dar are fețele noastre în el!

Imagini ale unei mulțimi de spectatori, amestecându-se undeva, în spatele lui, el continuând să danseze și să cânte în fața lor, ridicându-se fantomatic dintre ei ca un duh rău, electronic, manifestare software a unui vis rock and roll colectiv.

Lasă-mă să păşesc în visul tău
Eu sunt Maşinăria Rock and Roll!

Dintr-o dată, Karen era înapoi la Rutgers, într-o sală infinită de computere, făcută din biți și din fragmente de filme despre computere și documentare de rahat descriind o imagine luminoasă a viitorului generației cibernetice, muncind ascultătoare alături de toți ceilalți amărâți în fața șirurilor jalnice și triste ale consolelor. Și ea, alături de toți ceilalți, se alătură corului:

Eu îți umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul...

Apoi dansă cu Red Jack printre insule nesfârșite de console în scârboasa fabrică de cămăși, pe măsură ce vindeau discurile cu viruși tuturor sclavilor aflați în serviciul Realității Oficiale.

Ia-mă și mișcă-te

spunea fantoma din mașinărie...

Și toți șoarecii de computer încep să bage discurile în console, care se transformă magic în tonomate strălucitoare, ornamentate cu lumini de

neon și arabescuri colorate.

Am fost ascuns în circuitele tale,
Nu m-ai văzut niciunde
Dar acum sunt aici să-ți spun
Ridică-ți glasul și țipă...

Și toate aceste sărmane creaturi fără vlagă deveniră acum tovarășele ei, sprintene și sexy și puternice în tricourile Frontului Eliberării Realității, rânjind batjocoritor lumii cu care nu fuseseră niciodată de acord, rânjind prin expresia lui Red Jack, cântând alături de el, cu vocea redescoperită, inexistentă până atunci, a generației lor.

Dar tu și cu mine, împreună
Suntem o Mașinărie Rock and Roll!

Îmbuibații se revărsau dintr-un fel de fabrică ciudată, plină de computere, pentru a se alătura armatei de vagabonzi ai lui Mucho Muchacho, care dansau stompada libertății pe strada principală a „Orașului Muncii". Iar Red Jack dansa lângă Paco, dirijând mulțimea, și era O.K., era totul în regulă, pentru că și îmbuibații și golanii purtau fileuri din sârme de argint, uniți, în sfârșit, în frăția Căștii.

Eu îți umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul...

Alți îmbuibați se revărsau din turnuri înalte de sticlă, golani se iveau din alei și metrouri ca o hoardă de gândaci și, pe măsură ce ajungeau în stradă și se alăturau paradei, în spatele lui Mucho Muchacho și Red Jack, le creșteau Căști în păr, iar fețele lor deveneau toate fața lui Red Jack, apoi fața lui Mucho însuși, Jack, Mucho, Jack, Mucho, până când se amestecară stroboscopic într-o singură față, și acea față era EL, Paco, cântând din rărunchii orașului însuși.

Ești aici lângă mine
Chiar acolo unde am fost mereu
Erai ascunsă exact în mine...

Cântând pe o scenă în fața unui amfiteatru din cutii de gunoi, cu console de computere deasupra. Golani purtând Căști cântau la keyboards, cu degetele zburând pe clape, capetele rotindu-li-se în ritm, bătând din picioare, rotindu-și ochii, devenind Mucho Muchacho, Red Jack, Mucho, Jack, Mucho, Jack, exact în ritmul max metal.

Suntem fantomele din mașinărie
Om fi biți și byți și programe,
Dar, iubito, nu prea avem sufletul curat...

În clipa următoare era acolo, în public, alături de ceilalți, cântând la sintetizatoare, chitări, piane, tobe, luându-i locul lui Red Jack pe fiecare ecran de computer, apoi imediat sus pe scenă, dansând stompada lui Mucho Muchacho:

Eu îți umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul.

Înapoi și înainte, înapoi și înainte, înapoi și înainte, în ritmul muzicii într-o strălufgerare stroboscopică, patru schimbări la fiecare măsură.

Tu îmi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul.

Și dintr-o dată era vremea răzmeriței în „Orașul Muncii”, când el conducea armata sa de golani, hoarda lui de îmbuibați cu mințile arse de cască, prin bănci, centre de control al rachetelor, camere de control TV, case de bani, bursă, birouri ale guvernului și industriei. Generali și scorțoși, paznici și gagici, boșorogi în smochinguri, alergau roată, surescitați și urlând, rotindu-și ochii, agitându-și brațele, pișându-se în pantalonii lor nenorociți, în timp ce șobolani în costume și haine din piele de oaie și valuri de gândaci se revărsau din fiecare ungher și spărtură, iar Mucho Muchacho râdea și râdea și râdea, iar pe toate monitoarele TV și ecranele computerelor apăru fața disprețuitoare și provocatoare a lui Red Jack.

Roșul proclamă haosul
Să vadă toată lumea
Ce-or să se facă Ștabii?
Tu îmi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul!

— Casca! spuse Karen, uitându-se uimită la Paco. Ai văzut cum toți purtau Casca?

— Firește, fătuco – îi spuse Paco, luând încă o înghițitură lungă de rom și Cola. Tu nu i-ai văzut? Doar despre asta e vorba în tâmpenia aia de cântec!

— Chiar așa? Eu credeam că e despre viruși...

— Viruși? Rahat! Ce dracu' are asta de-a face cu virușii?

Karen râse și-și frecă degetul gros de primele două degete ale mâinii drepte, într-un gest arhicunoscut.

— În mod sigur a fost ca un fel de RECLAMĂ pentru ei, nu crezi, Paco?

Sfârșitul cântecului îi surprinsese pe toți stând pe ringul de dans ca o comunitate de somnambuli treziți brusc din același vis, prea șocați ca să poată comenta. În mod sigur destul de încântați și fără ajutorul Căștii. Karen apăsase pe butonul ei pentru a reveni înapoi la bar, cuprinsă de un fel de amețeală, și chiar și Paco părea mulțumit de efect.

— Chiar nu l-ai văzut pe Red Jack purtând Casca exact ca noi? insistă Paco neîncrezător.

Karen căzuse pe gânduri. Rețeaua de linii subțiri de argint în părul roșu al fantomei rock...

— Tocmai mă gândeam... – mormăi Karen. Tu nu l-ai văzut împărțind discuri cu viruși? N-ai văzut toate computerele infestate, înnebunind în final?

Paco o privi nedumerit.

— Ăsta era tot bâlciul?

Karen ridică din umeri.

— Mulți dintre clienții mei gândesc astfel – spuse.

Apoi clătină din cap.

Paco mai comandă o băutură.

— Ciudate chestii – zise el. Mai întâi un cântăreț dat dracului, care nu e de fapt de-adevăratelea acolo, și acum tu...

— Ai văzut și tu deci? întrebă Karen.

— N-oi prea şti eu mare lucru despre computere, dar ştiu că Red Jack este.., este...

— O Personalitate Artificială...

— O CE?

— O Personalitate Artificială, ca alea pe care le folosesc şi în reclamele TV. Ştii, gen Captain Coke şi Ronald McDonald, numai că ACEST program este destul de bun pentru a părea un umanoid cu viaţă reală...

— Numai că el NU VREA să te păcălească, chiar dacă poate s-o facă!... La naiba, care e de fapt chestia?

— Factori aleatorii – scăpă Karen. O mulţime...

— Que?

— Ai viruşi? Am auzit că tu ai viruşi!

O femeie de vârstă mijlocie, îndesată, cu o coafură pretenţioasă, acum în oarecare dezordine, purtând o rochie lungă şi largă din mătase neagră ce părea foarte scumpă, cu pete de transpiraţie la subţiori, se apropiase clătinându-se, cu ochi roşii şi ameţită, smucind-o cu insistenţă de mână.

— Hai, hai, tu te ocupi de chestiile astea, toată lumea ştie...

— Bine, mi-a mai rămas doar unul, spuse Karen, căutând în sacoşă şi întorcându-şi capul ca să evite damful de băutură.

— Cât? întrebă femeia beată pulbere.

— Patru sute, răspunse Karen, punând ultimul disc pe bar.

— Şi la ce foloseşte? bolborosi femeia, luând deja virusul.

— Este un virus ATM.

— Un ce?

— Poţi păcăli o maşinărie cash cu o carte de credit falsă. Te bagă în băncile de date, şi...

— Şi ce să fac eu cu rahatul ăsta? întrebă arţăgoasă femeia. N-ai altceva mai bun?

— Nu mai am DELOC, i-o întoarse Karen. Femeia se încruntă şi se pregăti să plece.

— Am eu! zise Paco.

Amândouă îl priviră pe Paco, Karen uşor surprinsă, individa beată cu un interes brusc. Paco o învrednici cu un mic zâmbet sexy.

— Una otra cosita{130} – spuse el seducător, venind mai aproape de ea, băgându-şi mâna în păr, ridicând pentru o clipă plasa Căştii şi

dându-i imediat drumul înapoi.

— Ce-i asta?

— Îi spune Cască, fătuco – mormăi Paco. Ce purta Red Jack pe video, știi...

— Mda... mormăi gagica, privindu-l neîncrezătoare. Ce e asta? O bucată de sârmă de pe stradă? Rahat... deja mi-au luat minţile praful și băutura, nu mai am nevoie și de rahatul de sârmă.

Paco zâmbi. Încuviinţă înțelegător.

— Nu e marfă de rahat, fătuco, îi spuse pe un ton confidenţial. Ceva nou-nouţ, nu pot să-ți spun de unde vine, dar... asta îi dă LUI puterile. Știi doar... spuse, arătând spre ecrane.

— Puterile?

Paco încuviinţă. Băgă mâna în sacoșă, scoase o Cască învelită în plastic, și i-o flutură pe sub nas.

— Pune-ți-o pe cap, atinge butonul și o să fii cine-ți dorești să fii...

Femeia începu să studieze pachetul.

— Să fiu cine vreau să fiu?

— Să fii ceea ce visezi să fii, fătuco, îi răspunse Paco. Tânără. Sexy. O regină a iatacului și o mașinărie rock and roll. Așa cum spune cântecul: vei fi acela despre care s-a spus că nu poţi fi vreodată. Doar o mică atingere pe Cască...

Individa îl privi scrutător. Expresia îi deveni suspicioasă, dar își trecu, gânditoare, limba peste buze.

— Cât? spuse.

— Preţul obișnuit e șase sute, spuse Paco. Îi făcu cu ochiul. Dar pentru tine, cinci sute, fătuco, și asta numai pentru că ești a dracului de sexy.

Îl privi cu ochi înceţoșaţi și pofticioși. Paco îi înapoie cea mai sexy privire pe care și-o putea permite în aceste condiţii.

— El bine, mi se fâlfâie, spuse ea într-un târziu, căutând în geantă. Deja am cheltuit o groază pe „praf” în noaptea asta!

Paco înhăţă banii și-i dădu Casca.

— Hei, fătuco, îi spuse când ea îi întoarse spatele. Să le spui asta și îmbuibaţilor tăi de prieteni, da? Spune-le că Paco are Căști, spune-le că îl pot găsi pe omul de încredere al Lui Red Jack aici, la „Visul American”.

— Bine lucrat, îi spuse Karen lui Paco cu un mic zâmbet, după ce plecă femeia.

— Nu-ți bați joc?

Arăta atât de mândru de el, stând acolo la tejghea. La naiba, nu vânduse și ea marfă mai proastă decât Casca, în colegiu? Karen clătină din cap. Râse.

— Cel puțin te-am învățat o meserie, îi spuse. Și una din care nu te poate concedia nimeni!

— Rămâne între noi? îi spuse el. Nu trebuie să-i spunem lui Larry Coopersmith nimic din ceea ce nu-l privește.

Karen aruncă o privire spre ringul de dans, unde sute de oameni dansau acum după marfa obișnuită în lumina stroboscopică, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar ceva se întâmplase. Nu știa exact ce, avea sentimentul că nu aflase decât jumătate; Red Jack, virușii, ceva nou apăruse pe lume, factori atât de aleatorii, încât până și bătrânul Markowitz însuși ar fi considerat amenințată părerea lui meschină despre realitate. Nimic nu va mai fi la fel ca până acum. O, da, Roșul proclamă haosul, să vadă toată lumea! Și ceva în interiorul ei îi spunea că Paco are dreptate, Casca contribuia și ea la toate astea. Privi la Paco. Zâmbi. Îi luă mâna.

— Acum sunt cu Mucho Muchacho, nu-i așa?

Paco râse. O privi.

— Hai să dansăm, fătuco, îi spuse el, ajutând-o să se ridice.

Îl sărută ușor pe buze în timp ce se îndreptau către ring.

— Tu îmi umpli sufletul, eu îți umplu sufletul.

— Eu îți umplu sufletul, tu îmi umpli sufletul!

Se ținură de mână pentru un timp, apoi se topiră în valul de trupuri, în luminile stroboscopice, și când se treziră o clipă în lumina albă și strălucitoare a unui spot chicotiră, își dădură capetele pe spate, se lăsară purtați de ritm, și urlară la unison:

— Amândoi, tu și cu mine, suntem O MAȘINĂRIE ROCK AND ROLL!

SFÂNTUL PROFIT

— CE VREI de la viaţa mea, fir-ar să fie? întrebă Glorianna O'Toole cu inocenţă neconvingătoare, pentru că ce dorea Carlo Manning, după cum bine ştia, putea fi limpede rezumat în doar trei cuvinte scurte: MAI MULT AUR.

Manning nu se obosi să-i răspundă. Stătea acolo, în spatele marelui birou metalic, zâmbindu-i ca un poliţist de la circulaţie care suportă şirul de scuze, în timp ce scrie deja procesul verbal de depăşire a vitezei.

Glorianna îşi aşeză cu precauţie fundul într-unul din cele patru fotolii vetuste de frizer din faţa biroului.

— E vorba de nişte probleme mai aparte... spuse ea vag.

— Probleme mai aparte? întrebă Manning neutru. Ce fel de probleme?

Oare ce putea să-i răspundă nemerniculului ăstuia? Că „Maşinăria Rock and Roll" fusese creată datorită unei viziuni a cărei alchimie secretă n-o mai putea reface de-atunci?

— Vrăjitoarei mele de VoxBox i s-au aprins călcâiele după geniul meu de la orga de imagini, în vreme ce el e total indiferent – spuse într-un târziu Glorianna. Vibraţiile amorului au avut efect la „Maşinăria Rock and Roll", dar acu' gata, şi de-atunci s-a bulit orice întâlnire de lucru.

Cel puţin chestia asta, până şi Manning era în stare s-o înţeleagă.

— Deci ASTA împiedică producerea celui de-al doilea disc cu Red Jack? exclamă Manning, vădit mai tulburat decât îl văzuse ea vreodată.

Îşi încrucişă braţele pe birou şi o examină cu exasperarea reţinută a unui profesor faţă de un student nu prea dotat, dar foarte silitor.

— Ai fost cumva atentă la cifre, doamnă O'Toole? Am scos nouă milioane de copii cu „Maşinăria Rock and Roll"! Red Jack a fost în fruntea topurilor vreme de trei luni! Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta?

— Ba da, înseamnă că ai obţinut ce-ai vrut, aşa că nu mă mai bate la cap!

Manning gemu exasperat.

— Înseamnă că avem nevoie de un alt disc cu Red Jack pe piaţă, în patru luni! Ceea ce înseamnă că avem nevoie de discul „master" în zece săptămâni, ca să-l putem arunca pe piaţă la momentul oportun. Succesele au o viaţă scurtă; primul a început deja să intre în declin, iar

timpul optim pentru a da drumul următorului disc cu Red Jack, după ce primul a ieșit din topuri, este de aproximativ două luni. Și nu atunci când i se năzare unei amărâte de puștoaice din Valley, care judecă numai cu ovarele!

— Și ce-ai vrea să fac eu, să-i ordon lui Bobby s-o reguleze? se oțărî Glorianna.

— N-ar fi rău! recunoscu Manning. Mda, dacă i-ai explica despre ce e vorba, că trebuie să intrăm pe piață în timp optim, dacă i-am oferi o parte din încasările viitoare pentru serviciile aduse...

Fu rândul Gloriannei să geamă exasperată...

— Și dacă ai fost în impasul ăsta atâta vreme, doamnă O'Toole, atunci de ce naiba n-ai venit la mine pentru sprijin profesional? spuse Manning arțăgos.

— Probabil din cauză că nu te-am crezut niciodată un romantic, Manning – rosti tărăgănat Glorianna. Sau poate am greșit, Carlo iubitule, îți oferi cumva tânărul tău trup tandru în locul lui Bobby? La ce fel de PROFESIE te referi, totuși?

— Nu țin neapărat să mă placi, dar ar fi în avantajul tău să nu mă mai privești ca pe un nătărău, doamnă O'Toole, spuse Manning aproape sfios. Am reușit, în definitiv, să ajung unde am ajuns. Și am ajuns aici datorită carierei mele plină de succese de la departamentul cercetări, doamnă O'Toole.

— Și?

— După cum știi, „Muzik, Inc." are EXPERȚI cărora li se plătesc salarii mari pentru a se ocupa tocmai de aceste probleme, spuse Manning. Dacă Sally Genaro are o fixație pentru Bobby Rubin, atunci băieții care se ocupă cu motivațiile ar fi trebuit să includă asta în specimenele cu care i-au alimentat pe mercenarii de cântece în tot acest timp. Cum crezi că poate stimula talentul departamentul de cercetări, dacă nu-i furnizezi date relevante?

— Să stimuleze talentul? Date relevante? murmură Glorianna, simțindu-se deodată bătrână. Unde-am nimerit? Despre ce dracu' VORBEȘTI?

— Dacă există o tensiune sexuală nerezolvată în studio, atunci mercenarii ar trebui să se folosească de ea; ar trebui inclusă în textele lor, așa încât starea artiștilor să facă parte din angrenaj; înhață-i și... ăă...

Manning o privi ca un balaur.

— Ești un tip dat dracului, nu? spuse Glorianna cu o ciudată admirație pentru un nemernic atât de perfect.

— Trăim într-o lume dură și plină de nemernici ca mine! spuse sec Manning. Poate ai băgat de seamă.

— Da. Genul de nemernici în stare să amenințe o sărmană bătrână c-o bagă în pușcărie pentru a o STIMULA? i-o întoarse Glorianna.

— Exact – zise dulce Manning. Așa că fă bine și spune-mi ce-ai în plan, CHIAR acum!

Glorianna îl privi țintă pe actualul președinte al „Uzinei de Muzică", pe cel care o amenințase c-o distruge dacă mai cumpără „praf" pe banii companiei, pentru a incita inspirația.

Ehei, gândi, dac-ai ști tu despre Bobina pe care am cumpărat-o pe banii companiei, bobină la care i-am conectat pe micii tăi vrăjitori cibernetici, ți-aș mai da un motiv de acuzare să mi-l atârni de gât!

— Nu cumva e ceva în legătură cu ASTA? spuse Manning scoțând ceva dintr-un sertar și aruncându-l neglijent pe birou.

— Oh, băga-mi-aș! nu se putu abține Glorianna, spunând cu voce tare ce gândea. Și asta nu pentru că i-ar fi păsat, ci pentru că acum chiar era în rahat.

Pe biroul lui Manning stăteau, asemeni unui corp delict, plasa de sârmă și cutia ovală a CĂȘTII.

— Da, chiar, doamnă O'Toole – zise Manning pe cel mai scârbos ton – dumneata chiar ne crezi tâmpiți? Crezi că noi nu știm că prostiile astea au invadat piața neagră? Crezi că studiile demografice n-au remarcat că vânzările scad la estimările inițiale, pentru a trece la un cult al bobinei, lucru care nu s-a mai întâmplat niciodată înainte? Crezi că suntem atât de idioți încât să nu observăm casca stilizată pe care o poartă Red Jack, din moment ce vânzătorii ne-o bagă cu degetul în ochi?!

Rahat, gândi Glorianna, am mai îmbătrânit cu zece ani. Dacă nu există o lege care să interzică reclama bobinei pe un videodisc difuzat de „MUZIK", ăștia sunt în stare să inventeze una pe loc.

— Așa că, n-ar fi mai corect să punem punctul pe „i"? continuă Manning implacabil. Bobby Rubin și Sally Genaro erau conectați la chestia asta atunci când au dat lovitura cu „Mașinăria Rock and Roll", nu-i așa? Și tu ești cea care le-ai dat-o, nu-i așa?

— Cum dracu' de-ai ghicit toată treaba? spuse Glorianna uluită.

Manning se ridică de la birou și începu să se plimbe prin încăpere, lucru pe care Glorianna nu-l mai văzuse făcând, schițând pași de dans în jurul mobilei, parcă încercându-i soliditatea, în timp ce vorbea.

Scaunele cromate și desuete erau înșurubate în podea. O tăblie monstruoasă de marmură neagră, de la vreo masă de conferințe, care trebuie să fi cântărit pe puțin o tonă, era înconjurată pe trei părți de sofale masive demontabile. Pereții erau tapetați cu catifea de culoarea piersicii, care trebuie să fi fost la fel de scumpă pe cât era de hidoasă.

Glorianna observă toate astea pentru prima dată, când Manning dădu ocol scaunului ei ca o pasăre de pradă.

Manning demonstra îndârjirea lui de a rămâne veșnic în acest birou. Dacă el avea mai mare succes decât toți ceilalți predecesori, asta era o treabă care n-o privea pe ea. Un singur lucru era clar: că se dovedise cel mai nemilos nemernic pe care-l văzuse ea vreodată în acest birou. O adusese exact unde voia el! Dar unde? Cu ce-avea de gând s-o șantajeze? S-o șantajeze să facă CE?

Numai că, în loc să-și răsucească nervos mustața, Carlo Manning deveni jovial, satisfăcut de victorie, pipăindu-și posesiv mobilierul, și începu să-i spună despre ce e vorba.

— Cum de-am ghicit, întrebi? Mai întâi vedeam că 20% din vânzările cu „Mașinăria Rock and Roll" trec într-o nouă arie demografică, despre care n-am date. Când le obțin, observ corelarea cu o bobină foarte la modă. Ceea ce face să observăm, revenind, că Red Jack poartă „ceva" simbolic. Când inginerii noștri demontează un obiect ca ăsta, descoperim că e vorba de o interacțiune între centrii visului și centrii de veghe. Iar psihologii spun că starea asta a creierului e în strânsă corelare cu perioadele de creativitate, tot așa cum stările creierului sunt influențate de anumite psihedelice. „Proiectul Superstar" nu duce nicăieri luni și luni de zile, până când apare această bruscă reușită. Și toată lumea știe despre înclinațiile voastre către gunoaiele astea pentru creier...

— Bine, recunosc, ești un geniu, așa că măcar deșartă-ți sacul – oftă Glorianna. Deja ai destule ca să mă bagi la mititica pentru tot restul zilelor și încă ceva pe deasupra. Recunosc și asta. Am cumpărat bobină cu fondurile de la „Muzik, Inc." și am folosit-o ca stimulent pentru creație.

Se ridică pe brațul fotoliului și-l înfruntă ochi în ochi pe Manning:

— Asta-i o altă chestie cu care mă ai la mână, fiule, dar poate am și eu ceva. Dă-mă în judecată, și o să strig în gura mare că „Mașinăria Rock and Roll" este într-adevăr o reclamă pentru Cască și că TU ne-ai silit s-c facem. Ai impresia c-o să creadă cineva adevărul, că NICIUNUL dintre noi habar n-avea ce face? Că „Muzik, Inc." n-a fost implicată? Agață-mă pentru asta și-o caci și tu, Carlo iubitule. O să le placă la nebunie curul tău.

Manning o privi cu oarecare uluială, apoi se așeză pe marginea biroului, luându-și o înfățișare pleoștită care-l făcea să pară aproape uman.

— Să te dau în judecată? Să te arestez? De ce aș face asta? întrebă nevinovat.

— M-ai amenințat că mă dai în judecată pentru că am cumpărat drog pentru stimulare din fondurile companiei, nu-i așa? spuse Glorianna, privindu-l de sus.

Carlo Manning, oricât ar părea de ciudat, izbucni în râs.

— Aia nu era nimic personal, Glorianna. Aia era doar BUSINESS. Ceva care să te stârnească. Chiar crezi că ți-aș fi găsit nod în papură pentru nota de plată a drogului consumat, dacă ați fi DAT rezultate? Chiar crezi că sunt FURIOS pe tine pentru că ați recurs la bobină, scoțând astfel un disc care s-a vândut deja în nouă milioane de exemplare, cu perspectiva unui și mai mare megahit? Manning îi zâmbi într-un mod ce semăna a căldură umană: Liniștește-te și stai jos.

Tipul ăsta vorbea serios!

— Cred că e mai bine – spuse Glorianna, odihnindu-și oasele slabe și genunchii moi în scaun.

— Cele mai profunde studii preconizează un profit nemaipomenit – îi spuse Manning fericit. Casca lui Red Jack nu e numai publicitate exagerată pentru consumatorii obișnuiți, este prima bobină care intră în competiție cu „praful", spre bucuria clasei de mijloc, a acelora care, de obicei, cumpără atât „praf" cât și DISCURILE NOASTRE. Studiile de marketing prevăd că Bobina, sau Casca, așa cum i se spune pe stradă, ar putea însemna ceea ce Hoola-Hoop a fost pentru anii '50 sau L.S.D.-ul pentru anii '60, sau cocaina pentru '80. Chiar dacă e o hrană sinergică, suntem pe punctul de a mări producția noastră, pentru un moft la scară națională.

— Adică tu VREI ca Red Jack să se identifice cu Casca.

— Glumești? spuse Manning. Ce alt scop crezi că a avut întârzierea asta? Ne-ai dat imaginea unei vedete în stare să ne mărească producţia, pentru un moft bine întreţinut şi susţinut. Dacă ştiam că ăsta ai urmărit, că ai făcut-o deliberat, te-aş fi făcut vice-preşedinte în marketing. Dar ai nimerit-o din întâmplare, nu-i aşa? A fost un accident fericit, norocos. Cercetarea, psihologii şi marketingul habar n-aveau ce se-ntâmplă.

Alunecă de pe birou şi îşi reluă locul de şef.

— Deosebirea e că de-acum înainte vei avea tot sprijinul lui „Muzik, Inc." şi asigurarea mea că, atâta vreme cât dai rezultate bune, nimeni n-o să te-ntrebe ce metode foloseşti.

Băgă mâna într-un sertar şi scoase un teanc de tipărituri.

— Psihologii au făcut deja aceste prospecţii preliminare pentru noul disc, iar acum, când ştim care e metoda creaţiei, le putem transforma în linii directoare pentru mercenari. Şi avem deja un titlu bun!

Descrise un cerc imaginar în jurul capului.

— „Prinţul încoronat al Rock an Roll-ului"? Te-ai prins? Ce părere ai?

— Ce părere am? se bâlbâi Glorianna. Mai contează?

— Cum să nu! exclamă Manning. Marketingul preconizează 12 milioane de vânzări sau chiar mai mult, dac-o plesnim! Cea mai mare lovitură de la... de la...

— Elvis sau Beatles?

Manning încuviinţă entuziasmat.

— Şi asta fără să mai plătim drepturi de autor scandalagiilor gen Presley sau Lennon. Nu numai cantitate, ci şi profit maxim pe fiecare disc.

— Minunat... – mormăi Glorianna. „Fir-ar să fie, oare toată murdăria asta n-are limită?"

— Mă bucur că eşti de acord – spuse Manning serios.

— Şi dacă n-aş fi...

Manning ridică din umeri şi pe faţă i se citi regretul. Asta-i spuse totul Gloriannei.

— Zece săptămâni, îi spuse Manning. Aşteptăm lucruri mari din partea ta, Glorianna.

— Şi dacă nu le obţineţi?

Manning începu să umble fără rost prin hârtii, lăsând-o să transpire puţin înainte de a-şi ridica privirea.

— Gândește-te puțin – o sfătui. Dacă „Prințul încoronat al Rock and Roll-ului” trage și el la aur, îți asigurăm revenirea; asta mi se pare o motivație suficientă. Firește că nici unul dintre noi nu se gândește la consecințele unui eșec...

— Desigur – aprobă cu glas stins Glorianna.

Nu era momentul să se amăgească, să pozeze într-un fals eroism; dacă ar fi refuzat acum să continue proiectul, Manning ar fi avut grijă s-o azvârle în pușcărie pentru tot restul vieții.

Cum la fel ar fi făcut și dacă ar fi încercat și ar fi eșuat; nu-și făcea iluzii, pentru că era foarte clar că și Manning era implicat adânc în afacere.

— Mă bucur că am căzut de acord – spuse Manning, și-și îngropă nasul în hârtii, semn că întâlnirea se terminase.

— E minunat să știi limita – spuse sec Glorianna peste umăr, îndreptându-se spre ușă.

„Muzik” ÎNSEAMNĂ muzică! țipa emblema de pe peretele opus lifturilor.

— Mda, dar în niciun caz rock and roll, mormăi Glorianna. Ar trebui s-o schimbe: „«Muzik» ÎNSEAMNĂ Profit!”

Dar când ușa liftului se deschise, Gloriannei i se aprinse o luminiță...

Da’ chiar așa, pur și simplu pe ăștia nu-i interesa marfa adevărată cât timp unica lor fericire erau încasările!

Atunci de ce să n-o fac? gândi ea, pășind în cabină.

Dacă ei se gândesc numai la cât de multe copii produc, atunci de ce să nu profit și eu?

Nenorociții asta cereau! Habar n-aveau, de fapt, de forța pe care o implorau să renască!

„Prințul încoronat al Rock and Roll-ului”, ai?

Trecuse multă vreme de când Rockul nu mai dăduse o lovitură. Multă vreme de când Prinții încoronați ai Rock and Roll-ului, Elvis și Dylan și Jagger și Lennon dăduseră aripi unei generații și ridicaseră flamura rebelă a revoluției. Multă vreme de când un Springsteen urlase în lunga noapte întunecată.

Ce spui, Jack, tu ești în stare de așa ceva? întrebă retoric Glorianna, când liftul cobora spre garaj. Ai tu, oare, forța electronică să proclami în mod public domnia Căștii? Ce-or să-ți facă, Jack, or să-ți spargă fața? Cum pot opri ei pe cineva care nici măcar nu există?

Glorianna O'Toole îşi frecă mâinile când liftul ajunse la garaj.

„Vreţi şi mai mult aur, nenorociţilor, o să vă dau mai mult aur, o să vi-l bag în cur, în timp ce voi o să credeţi că e vaselină", le promise ea idioţilor de sus.

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea, ce-or să se facă Ştabii? ciripi ea, îndreptându-se spre Rolls.

„Cătă vreme îşi trag bani din chestia asta, n-or să facă absolut nimic."

În ceea ce-l privea pe Bobby Rubin, fusese o afacere bună, chiar dacă muncea încă pe vechiul contract şi chiar dacă nu văzuse o para chioară din drepturile de autor al milioanelor de discuri vândute. „Uzina" îi mărise bucuroasă salariul până la a avea exact atât de mulţi bani cât să poată cheltui liniştit, mult mai puţin însă decât drepturile de autor ale starurilor rock.

Îşi cumpărase nelipsita maşină nouă şi scumpă, o Honda-Ferrari cu patru locuri, decapotabilă, roşu neon, după care fetele întorceau capul, chiar în Beverly Hills, atunci când conducea în viteză.

Îşi închiriase o casă cu două dormitoare în Beverly Glen, pentru jumătate din salariul lui lunar. Casa avea un patio de sequoia, cu o piscină mică, o cadă enormă, şi o saună micuţă care nu funcţionase practic niciodată.

Living-ul avea un spaţiu imens în catifea trandafirie, pentru conversaţii, un ecran pe perete, un deck ultimul răcnet, un bar bine asortat, o vechitură de tonomat Wurlitzer şi un dulap din sequoia prelucrat manual, tapisat cu mătase, burduşit cu toate felurile de „praf". Dormitorul dădea către un spaţiu de verdeaţă ce aducea vag cu o grădină japoneză, printr-o fereastră situată în faţa unui pat hidraulic circular. Pe tavan, în locul oglinzilor, era un ecran video pe care apărea fie un disc, fie acţiunea pe viu a ceea ce se întâmpla în pat, în funcţie de capriciile momentului.

Şi în timp ce încă era un „nimeni" fără farmec la petrecerile de categoria A, pe lângă actori şi staruri rock, era măcar pe listele de invitaţi, ca un fel de copil răsfăţat al „Uzinei". Asta însemna că dacă voia să impresioneze vreo studentă, sau vreo muziciană sau vreo cântăreaţă, pentru a-i lua minţile, o putea duce liniştit la braţul lui la oricare din petreceri.

Cât priveşte tipele clasa-ntâi, din perspectiva noului său bârlog din Beverly Glen, lucrul se dovedise mult mai uşor decât credea.

N-avea nimic altceva de făcut decât să dea petreceri.

Firește, nu de categoria A, presărate cu vedete de cinema, sau regine ale rockului, dar în orice caz petreceri veritabile de categoria B, unde lista invitaților mergea de la lumea de mâna a doua a filmului, ziariști rock, favoriți ai „Uzinei", turme întregi de chelnerițe superbe, curve profesioniste sau amatoare, până la parveniți de profesie care aspirau să intre în grațiile societății din „Orașul Gagicilor".

Dacă puneai la bătaie cantități apreciabile de „praf" și băutură pe gratis era la fel de simplu să atragi hoarde de invitați la festin ca mușteleo la balega proaspătă. După primele petreceri, Bobby avea deja tipe care se băteau să pescuiască o invitație.

În aceste cercuri restrânse, ca un adevărat senior, cu cheia dulapului cu „praf" în buzunar, Bobby Rubin era o adevărată vedetă. Era deja recunoscut ca fiind primul în sintetizarea vizuală a hit-ului numărul unu din țară. Cunoscuții îl invidiau pentru poziția sa în „Uzină" și căutau să-i intre în voie. Inocentele de gen feminin, visând să ajungă și ele în lumea star-urilor, îl credeau factorul principal în acest drum și se aruncau în horă pline de entuziasm.

Pentru prima dată în viață. Bobby era literalmente invadat de femei. Aproape după fiecare petrecere se trezea în patul hidraulic, alături de un grațios obiect sexy de pe la bufet. La început, când nu făcea altceva decât să se îmbibe cu „praf" și să se minuneze cât de des face dragoste, chiar credea că femeile se topesc după el, deși, în calitate de obiecte sexy – că asta erau, obiecte – avuseseră de-a face cu bărbați mult mai pricepuți ca el.

Puțin mai târziu, când începu să observe că cele mai multe din aceste frumuseți anonime nu reveneau decât dacă mai aveau nevoie de câte ceva, Bobby descoperi cu groază că „Paradisul Pizdei" e o sabie cu două tăișuri.

Acum avea de-a face cu femei care știau cu adevărat să facă dragoste, femei superbe care agățau ce pica într-o noapte, care-și ofereau trupul în separeurile cluburilor de sănătate; și care din când în când mai sugeau pula sau futeau un șoarece de bibliotecă, pentru avantaje mărunte sau măcar pentru promisiunea unor avantaje, și care se pricepeau al dracului de bine să-i facă pe băieți să varieze temeinic.

Dar, vai, această saturație sexuală îl aduse pe Bobby într-o stare ciudată. Deveni stânjenit în a se dezbrăca în fața femeilor goale pe care

dorea să le aibă. Respingea avansurile femeilor despre care credea că sunt prea pricepute pentru a-și permite să le aibă. Nu i se scula, nu o putea ține tare, varia prea repede sau deloc și, desigur, preocupat de asta aproape tot timpul, lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Da, în lumea reală până și „Paradisul Pizdei" își avea șarpele lui perfid. Atâta timp cât știa că face dragoste prost, ERA prost și era fără îndoială și subiectul unor obscenități femeiești de alcov.

Îi era greu să se descurce de unul singur.

Și, într-o noapte, în disperare, i se întâmplă lucrul pe care-l aștepta.

Spre sfârșitul unei petreceri, ultimii invitați se târau spre mașini, lăsându-l în living cu femeia dureros de excitantă care-l complexa, simțindu-se dorită cu înfocare.

O chema Fara Fay Marley, sau cel puțin ăsta era numele pe care-l folosea în clubul unde lucra. Stătea pe sofa, cu picioarele încrucișate sub ea și cu un surâs războinic, după ce-i gonise pe ușă afară pe ultimii rătăciți.

Fara Fay purta pantaloni din piele albastră strânși pe trup, care se transformau într-o fustă cu mărgele la trei inci deasupra genunchilor, o cortină de curele și ornamente de aramă care-i accentuau lungimea picioarelor. Un lanț cromat, dublu, înfășurat pe piept, îi transforma sânii în mici munți erecți, cu sfârcurile împungând metalul argintiu. Ochii căprui, adânci, păreau să privească prin Bobby, buzele mari și cărnoase promiteau desfătări neștiute, nările îi fremătau ca cele ale unui cal de rasă, și era toată numai fibră!

Pe Bobby îl îngrozea. Numai privind-o, îi era teamă că va ejacula în pantaloni.

Studiind-o, după ce rămaseră singuri, încerca să se autosugestioneze că n-are nimic de-a face cu faptul că era neagră. Știa foarte bine ce înseamnă asta. Nu pentru că nu fusese niciodată atât de aproape de o negresă, nu pentru că Fara Fay sugera fantasme ale viselor vreunui bădăran aborigen, ci pentru că Bobby simțea că ea ȘTIE asta și se amuză, și se comportă în consecință. Părul îi era împletit în șuvițe prinse cu crom, pentru a se asorta cu fusta, și avea un mic inel de crom trecut prin nara stângă.

Din câte știa Bobby, era o tânără cântăreață fără mare viitor, cântând în baruri cu „banii la căciulă", și crezând probabil că tipul care făcuse

pista vizuală la „Maşinăria Rock and Roll” are relaţii care-ar putea-o scoate din obscuritatea nedreaptă în care se afla. El era prada.

Dar spune-i asta sexului său ud!

— În sfârşit, ai scăpat de toţi idioţii ăia! spuse Fara Fay când Bobby se aşează precaut pe aceeaşi parte a sofalei. Poate putem trece, în sfârşit, la o treabă serioasă.

— Ce-ai de gând? se bâlbâi Bobby.

— Un futai serios, albiciosule – spuse Fara Fay, privindu-l ţintă. Mai târziu, când vei fi sub puterea mea, am să-ţi arăt câteva discuri cu spectacolele mele şi o să te conving să faci din mine o vedetă.

— Pariez că spui asta tuturor bărbaţilor, îndrăzni bărbătos Bobby.

Fara Fay se comportase astfel încă de când intrase pe uşă şi anunţase în gura mare că intenţionează să plece ultima dar, întrucât avea treabă a doua zi la zece, Bobby trebuise s-o asigure că petrecerea se va sfârşi devreme.

— Numai celor pe care intenţionez să-i las să mă pape în loc de micul dejun – spuse Fara Fay râzând, dar trecându-şi apoi, lasciv, limba peste buze, pentru a arăta că vorbeşte serios.

Bobby aproape îşi ieşi din minţi. Niciodată nu fusese mai tulburat ca acum şi niciodată nu-i fusese mai teamă că nu ştie ce să facă. Dar nu ştia cum s-o ia, indiferent cât de tare îi bătea sângele în tâmple. Fara Fay conducea total jocul, el n-o să fie în stare să facă NIMIC bun.

În cele din urmă, de nu se ştie unde, îi veni curajul de a face pe şmecherul.

— Te crezi dată dracului, nu?

Drept răspuns, Fara Fay se scurse de-a lungul sofalei peste el, trântindu-l pe spate înainte de a-şi da seama ce i se întâmplă, lipindu-şi trupul ei atletic de al lui, îl sărută apăsat, cu o limbă lungă şi insinuantă, mângâindu-i coaiele cu o tandreţe îndelung practicată. În numai treizeci de secunde îi scosese sexul afară, trecându-şi o unghie uşor, de la bază spre vârf. Cu vârful unui deget odihnindu-se uşor pe capul palpitând al sexului, Fara Fay îl sărută umed, dându-i o undă de parfum în nări, rânjindu-i ca unui leopard.

— Micuţul meu, chiar SUNT dată dracului!

Bobby, care era la un pas de a-şi da drumul în mâna ei, ca un dement, era în situaţia în care n-o putea contrazice.

— Unde-i toaleta? Că dormitorul deja știu unde e... – spuse Fara Fay ridicându-se brusc de pe el. Dă-mi doar un minut și ne vedem acolo...

Bobby se clătină înspre dormitor, într-o stare de zăpăceală psihică, pălmuindu-și sexul care-l durea delicios, în speranța de a-l desensibiliza. Îngrozit la gândul că o să varieze exact în momentul în care va intra în ea, iar dacă îi dădea cumva prin cap să-i sugă mai întâi pula, atunci...

În același timp era furios că era atât de nătâng, că-i era atât de teamă de creatura asta minunată, că nu se putea dovedi atât de bărbat încât să domine situația asta la care visase toată adolescența lui. Dacă acest „disc porno" nu va ieși așa cum trebuie, nu era nimeni altul vinovat, decât el.

Așa cum făcuse de multe ori în împrejurări mai mult sau mai puțin asemănătoare, puse „Mașinăria Rock and Roll" în deck, cu sunetul redus, plasând imaginea dansului lui Red Jack deasupra patului hidraulic, rotund și imens.

Iată-l în ceasul triumfului său pe acel Bobby Rubin din visurile lui, dar numai o parte din el, și nu numai ochii, iată-l acolo sus, înainte ca aici, jos, universul să izbucnească în lumină, așa cum își dorea.

Red Jack ar fi știut ce să facă, își zicea el pe când se dezbrăca. Se uită la figura chipeșă, sigură pe sine, care-l privea cu propriii săi ochi. Dar TU ești EU! realiză. Cine altul ar putea fi? Cum poți fi TU mai mult decât te-am făcut EU să fii? De ce nu pot fi EU, TU acum, când am nevoie de tine?

Îl străbătu un fior când își dădu seama că stă în puterea lui să facă asta. În sertarul noptierei avea o Cască, cea pe care o purtase acasă la Glorianna, în acea noapte magică, și pe care o mai purtase de-atunci, din când în când. Pentru că cea pe care Glorianna O'Toole insistase s-o țină la studio devenise deja ca o coroană de spini.

Sally din Valley stătea conectată în timpul celor mai multe întâlniri; se transformase într-o pasionată a Căștii, și era evident că se folosea adesea de ea. Dirija versurile pe care le trimiteau mercenarii într-o unică direcție obsesivă, iar muzica pe care o scotea era implacabil sexuală, și nu încerca deloc s-o sincronizeze cu ceea ce încerca Bobby să facă pe pista vizuală. Tot ce producea era doar dorință carnală, cu pulpe transpirate oferite lui Red Jack sau, mai rău, versuri pe care le punea în

gura alter ego-ului electronic al lui Bobby, care erau, chipurile, cântecele LUI de dragoste dedicate EI. Îți venea să borăști.

Din cauza asta ajunsese să refuze cu îndârjire Casca în studio.

Dar aici, gândi el, scormonind în sertarul noptierei, era dormitorul lui, nu studioul, iar Fara Fay Marley era departe de a fi Acneea.

Își puse ușor plasa de sârmă în păr, fixă cutiuța pe ceafă, se așeză gol pe pat cu mâinile sub cap și cu sexul sculat, și încercă să zâmbească detașat ca un pașă dezabuzat. „Chiar trebuie să fac asta?" se întrebă nervos.

Fara Fay intră în dormitor goală cum o făcuse maică-sa, sau aproape. Avea încă inelul prin nas, și lanțul cromat îi atârna peste șolduri, coborând până la limita părului pubian. Sânii de culoarea ciocolatei păreau niște mici munți, înalți și conici, sfârcurile aveau vârfurile tari și roz.

— Nu ești rău înzestrat pentru un alb – spuse ea din vârful buzelor când alunecă în pat.

Bobby abia avu timp să apese pe buton și ea era deja deasupra.

Când Fara Fay se mișcă deasupra lui ca o maree caldă și cafenie, simți de-a lungul coloanei un val de energie scurgându-i-se din creier, către ea, un fir lung și proaspăt de ceva sigur și zâmbitor și ritmic, ca un șarpe enorm care se destinde, și când ea îi sărută adânc, cu gura larg deschisă, limba mișcându-i-se ritmic, pulsând până în gâtul lui, valul îi ajunsese la sex, și el se mișca în mâna ei într-un contrapunct ferm, odată cu măsura, încrezător că fluidul care-l traversa acum nu va fi trădat de slăbiciunea cărnii.

Se rostogoli peste ea, lipindu-se de trupul ei, fibră de fibră, mângâie sexul ei cald și umed, îi dădu limba înapoi, tandru, întrerupse sărutul și, oprindu-i mișcarea cu o mână, își propti capul cu cealaltă, privind-o cu un mic zâmbet superior.

Fara Fay îl privea cu alți ochi, în ei oglindindu-se un alt Bobby.

— Ia te uită, spuse ea pe un ton mai degrabă uluit, mângâindu-l acum mai într-o doară – furnica, cât e de mică, dacă o calci pe picior se întoarce să te muște!

— Oi fi eu biți și byți și programe, dar nu sunt ușă de biserică, iubito, îi răspunse Bobby ciupind-o jucăuș de clitoris.

— Ce-ai spus?

Ochii lui Fara Fay priviră peste el, la ceva de pe tavan, și apoi reveniră.

— TU și cu mine, împreună, suntem o mașinărie rock and roll! Rosti – și o pătrunse adânc, dintr-o singură mișcare lungă și dură, țintuind-o acolo, pe patul hidraulic și zâmbindu-i, fără să schițeze vreo mișcare.

— Începe să fie o nebunie – remarcă Fara Fay nesigură, dar nu fără entuziasm, ca și cum nu se putea hotărî dacă e intrigată sau speriată, și decise să fie și una și alta.

Bobby începu să-și rotească șoldurile cu mișcări scurte și lente, înainte pe timpul accentuat al măsurii, înapoi pe celălalt, frământându-i sânii cu torsul său, sprijinit pe brațe deasupra ei, cu ochii fixați direct în ai ei, până când ea îi închise și se lăsă în voia lui, răspunzându-i cu bazinul, apoi încolăcindu-și picioarele în jurul taliei lui și împingându-l și mai adânc.

Încetini ritmul, își strecură brațele sub fundul ei, frământându-l, își îngropă fața în ceafa ei, strecurându-i apoi o limbă în ureche, și începu să sape un canal spre creierul ei, în timp ce ea gemea și țipa strident și-l zgâria ușor pe spate.

Pentru prima dată în viață, Bobby se simțea cu adevărat eliberat de frici și așteptări, de stângăciile din liceu și de viziunile Hollywood-ului, de amintirile trădărilor trupului – mișcându-se sigur și încrezător, alunecând într-un fel de spațiu al actului sexual, unde viziune și sunet, miros și pipăit, el și ea, pulă și pizdă, carne și spirit, se amestecau împreună într-un cântec sinestetic.

Deși nu mai fusese niciodată acolo, era ca o reîntoarcere într-un loc dintotdeauna cunoscut. Îi simțea trupul agățându-se de el și tremurând, iar el simțea valurile de plăcere înaintând către crescendo în sex, și totuși, chiar dacă era în vis, era conștient că poate să rămână astfel veșnic; atâta timp cât ținea măsura, el era dirijorul, cântărețul solo și chitara solo, el era Red Jack, amantul fantomă din propria lui mașinărie de vise erotice.

Ea țipă și gemu și mușchii ei începură să tresară spasmodic pe măsură ce urca valul unui orgasm, numai că el, în loc să se adapteze ritmului ei, rămase chinuitor în urma ritmului, o lăsă s-o ia înaintea lui, și abia atunci când ea ajunse la apogeu intră și el în ritm, într-un ritm lent. Lung, egal, care o ținu acolo în extaz, juisând și juisând, și juisând, iar și iar, zvârcolindu-se și urlând și zgâriind.

Se termină într-un târziu, nu cu eliberarea lui, ci cu cea a Farei, gâfâind turbată, gemând cu durere plăcută, examinându-l curioasă, cu

ochii larg deschiși, uluiți și plini de satisfacție.

Și apoi, când el se rostogoli lângă ea și se rezemă de căpătâiul patului, cu mâinile sub ceafă, cu un zâmbet superior și cu sexul mândru ridicat în aer, ea i-l luă în gură și-i făcu cea mai bună felație din viața lui, nu pentru că ea ar fi fost atât de expertă, ceea ce și era, nu pentru că dură atât de mult, și chiar dură, ci pentru că era prima felație RECUNOSCĂTOARE; plină de sentiment, admirativă și mai mult decât meritată.

Tot așa și felația pe care i-o făcea acum Cindy Nu-mai-știu-cum, cu mâna lui neglijentă în părul ei lung și blond, și cu ochii cârpiți de oboseală, care nu priveau la ultima sa cucerire, ci la propria lui reflectare electronică pe ecranul video din tavan.

Red Jack se uita la el aprobator cu proprii săi ochi. Din noaptea aceea cu Fara Fay Marley nu mai făcuse dragoste fără Cască, nici nu-și mai scurtase părul, și dacă o parte din el știa că ar arăta ridicol dacă atunci când i-ar fi crescut până la umeri, l-ar fi vopsit roșu, cealaltă parte cocheta cu ideea.

Dacă acum zăcea acolo, privindu-și propria amplificare electronică, în timp ce-i sugea pula o starletă reală, era o dovadă că în cele din urmă se înfăptuise o justiție cosmică.

Dacă nu din interiorul lui apăruse Red Jack, atunci de unde altundeva? Nu scrisese chiar el, Bobby, acest software?

Acum, în viziunea aceleiași bobine prin a cărei putere îndemânarea sa cibernetică dusese visul în lumea reală, i se părea că dualismul dintre creator și creație, Bobby Rubin și Red Jack, fusese anihilat.

O, da, jubilă el când buze fierbinți alunecau în sus și-n jos pe sex, dacă m-ar vedea acum toți nenorociții ăia! Toți frumoșii și atleții și muzicienii din liceu. Toate vedetele rock și actorii și pierde-vară care se dau mari la petrecerile de categoria A. Dacă la primul contact cu lumea biților și byților și programelor era doar un bleg, acum se transformase singur într-un armăsar electronic.

Tu și cu mine, Jack, suntem o mașinărie de făcut dragoste!

Ciripitul telefonului de lângă pat îl scoase din visare, iar Cindy se opri din treabă. Bobby îi apăsă ușor capul.

— Nu te opri acum... oftă el.

Telefonul continua să ciripească. Cine dracu' o fi? Cindy îl lăsă dintre buze, și-l privi cu o comică strâmbătură de iritare.

Bobby ridică din umeri. Întinse mâna spre telefon. Se răzgândi. Îi făcu cu ochiul și o privi lacom.

— Eu mă ocup de treaba mea – spuse – iar tu, ocupă-te tot de treaba mea, O.K.?

Blonda râse.

— Pariez că te fac să variezi în timp ce vorbești – spuse ea– și-i luă din nou sexul în gură.

— Ai pierdut! răspunse Bobby, ridicând telefonul.

— Bobby? se auzi vocea tremurată a lui Sally Genaro la celălalt capăt al firului.

— Ce dracu' vrei la ora asta din noapte, Sally? Vocea lui Bobby era furioasă și tăioasă, dar și cu o nuanță erotică ce se scurse prin circuit până în urechea lui Sally Genaro.

— „Ce vreau, Bobby?" își răspunse ea zăpăcită. „Vreau să te fac să te SIMȚI BINE, prostule! Vreau să te invit în apartamentul meu chiar acum, să te ling peste tot și să-ți sug pula până urli! Vreau să te îndrăgostești de mine, sau măcar să mă placi doar atât cât să mă inviți o dată la petrecerile tale."

Din păcate, nu era atât de beată să-i spună toate astea.

— Sally? Mai ești la aparat? TU m-ai SUNAT, ți-amintești?

„Fă-o chiar acum, înainte să închidă!" își spuse furioasă Sally.

Sally zăcea pe pat, în noul ei apartament din Studio City, aruncând câte o privire absentă prin ferestrele glisante ale balconului, spre peisajul nocturn din San Valley, strălucind și clipind undeva dedesubt. Purta o cămașă de noapte transparentă, culoarea levănțicăi, scurtă până la șolduri, pe care o cumpărase dintr-un magazin Melrose foarte scump, care pretindea că aprovizionează curvele, și obișnuita plasă de sârmă a Căștii. Cu o mână ținea receptorul, cealaltă înainta spre sex.

Cert e că ea și cu Bobby se întâlniseră pentru un lung și magic moment în timpul înregistrărilor din casa Gloriannei, căci ce altceva fusese „Mașinăria Rock and Roll" decât cântecul lor tainic de dragoste, și cine sau ce altceva era Red Jack decât acel Bobby din visul lor comun?

Dar când se terminase înregistrarea, ochii lui se îndreptaseră către bătrâna aia oribilă, ca și cum cu EA ar fi împărțit visul, și devenise și mai rece și mai distant după aceea, și nici măcar nu mai voia să se cupleze cu ea la Cască în studio; ca și cum s-ar fi TEMUT să mai împartă iar alt vis...

Încercase TOTUL. Cheltuise o AVERE la dermatolog. Își cumpărase o nouă garderobă sexy, cu o măsură mai mică și, practic, postise zece zile ca să poată încăpea în haine. Iar el continua să privească prin ea, ca și cum nici n-ar fi existat.

În cele din urmă încercase chiar să-l uite. „Du-te-n mă-ta, Bobby Rubin", își spusese ea când „Mașinăria Rock and Roll" devenise un mare hit. „Acum sunt o vedetă, cui îi pasă de un șoarece ca tine!" Și își închinase acest apartament luxos în „Grădina Babylonului", SIGURĂ că traiul aici îi va schimba viața.

Complexul de apartamente era înălțat la poalele unui deal înalt, dând direct peste Hollywood Freeway spre studiouri, parcul de distracții și spre „Universal City". Fiecare apartament avea balcoane mari atât din living cât și din dormitor. Ascensoare situate în centrul complexului de apartamente duceau direct spre fabulosul „Glitter Dome" din vârf.

Toată lumea știa de „Grădina Babylonului". O sută de apartamente la alegere și, în ele, nici măcar o pereche de căsătoriți. „Universal" avea în proprietate jumătate din ele și le folosea pentru cei aflați aici temporar, muncind la filme sau la TV sau făcând spectacole pe viu în „Universal City"– actori, actrițe, regizori, cântăreți, dansatori, muzicieni. Cealaltă jumătate era ocupată de cei cu bani și cu dorința de a intra în lumea show-biz-ului, iar șansa era că aceste palate strălucitoare, prost construite, îți garantau accesul în palatul plăcerilor de deasupra, alături de fauna show-biz-ului.

Și chiar dacă Sally nu lucra pentru „Universal", lucra pentru „Uzina de Muzică", și avea referințe bune: un hit number one în topuri, așa încât era un membru dintre cei admiși la „Glitter Dome", unde putea întâlni tot soiul de vedete de cinema și rockeri.

Și dacă nici în visele ei cele mai frumoase nu-și închipuia că vreo stea de cinema sau vreun solist vocal ar fi fost impresionat de farmecele ei, Sally măcar putea să-și ia partea ei de la puștii bogați, de la băieții frumoși care-și împărțeau apartamentele și de la talente de mâna a doua, care erau acolo numai pentru a face o lipitură cu cineva important din lumea show-biz-ului, ca ea de pildă.

Cel puțin putea să și-o tragă regulat, cel puțin nu era tot timpul pofticioasă, cel puțin putea să se oprească din MASTURBAREA asta cu gândul la Bobby. Și a-ar fi putut chiar să întâlnească un tip dat naibii care s-o facă să uite de ticălosul ăla de Bobby.

Din păcate, totul ieșise pe dos. Firește, acum era o rotiță importantă în angrenajul „Uzinei”, dar cum în afara celor din „Uzină” nu-se-ntâlnea cu nimeni, nimeni nu știa nimic despre ea, nu era FAIMOASĂ, iar cei de la „Glitter Dome” care erau, sau credeau că sunt, sau se prefăceau că sunt celebri, o tratau ca și cum n-ar fi existat. Și tot așa o tratau și tipii care erau acolo să vâneze frumoasele și faimoasele, acolo unde o mulțime de femei frumoase jucau același joc, pentru a o îndepărta pe sărmana Sally cea grăsuță și plină de coșuri.

Așa încât, în noaptea asta ca și în multe alte nopți era iar singură în pat, gândindu-se la Bobby, fiind pe punctul de a se conecta și masturba.

Devenise un fel de ritual. Se îndopa cu o cutie enormă de bomboane de ciocolată, își cupla Casca, punea „Mașinăria Rock and Roll” în deck, apăsa butonul și se trezea pe tărâmul magic, acolo unde ea și Bobby Rubin făcuseră dragoste, unde călătorea în luminile fantastice cu Red Jack, cu cel mai bun Bobby pe care ea și Casca îl făcuseră, cu iubitul din vis care o privea drept în ochi și-i împărtășea secretele. Dar în noaptea asta ceva o făcuse să ezite între gând și faptă. Și asta fiindcă auzise că Bobby dădea o altă petrecere din aceea la care ea nu fusese invitată niciodată, și-atunci își înecase amarul în două filme cretine, luând apoi un pahar în plus, de una singură, sus în „Glitter Dome”, înainte de a aluneca spre casă.

Dacă tot era în starea de a visa și de a se masturba, atunci măcar s-o facă de-adevăratelea.

Singura dată când folosise Casca în prezența lui Bobby a fost în studio, unde el făcea tot posibilul s-o ignore, unde vedea numai trupul ei dolofan și machiajul acoperindu-i ultima stoarcere de coșuri, orb la frumusețea ei interioară.

Dar poate acum, apropiată doar prin firul telefonului, în orele mici ale nopții, cu Casca pe cap și cu mâna pe sex, fără ca el să știe asta, vraja electronică putea izbucni iarăși, dându-i curajul de a vorbi deschis, și-l putea face pe Bobby să-i vadă și să-i și iubească dulceața sufletului, putea din nou să nască clipa nemuritoare a întâlnirii lor din visele ei erotice.

Sally lăsă mâna să-i alunece până jos și o strânse între coapsele ei cărnoase.

Cu receptorul încă în mână, apăsă pe butonul Căștii, apoi reveni și spuse...

— Sunt încă aici... răsună vocea lui Sally Genaro în receptor.

— Minunat, rosti tărăgănat Bobby atunci când Cindy începu să se joace cu coaiele, mișcându-și gura de-a lungul sexului cu o vigoare crescândă. „Ce păcat că nu am videofon ca să vezi ce se-ntâmplă aici, Sally", gândi el. „Dar pe de altă parte, ar însemna că și eu aș fi silit să TE văd."

— Deci, Sally, m-ai trezit numai ca să-mi spui „hallo"?

— Chiar dormeai?

— Sigur – răspunse el glumeț – și aveam un vis erotic cu tine. Când m-ai trezit, eram amândoi pe punctul de a juisa.

Cindy se înecă de râs. Bobby îi împinse capul și-o pătrunse adânc în gât. Cindy îl pișcă ușor de coaie.

— ADEVĂRAT, Bobby? oftă Sally cu vocea întretăiată de excitație. Mie îmi place să visez despre TINE tot timpul, nu numai când dorm. Vreau să zic...

Urmă o pauză, apoi vocea reveni moale, murmurând.

— Știi ce fac în clipa asta?

— De ce nu-mi spui?

— Sunt cu mâna în pizdă, adică mă masturbez în timp ce-ți vorbesc; suntem împreună în patul meu privind spre oraș, și suntem amândoi conectați, și-ți simt chestia ta mare în mine...

— Te MASTURBEZI?

Sexul lui Bobby avu o tresărire bruscă și involuntară. Un fulger păru să-l străbată de-a lungul șirei spinării și stomacul i se întoarse pe dos.

Cindy se opri, privi în sus cu ochi mari, apoi își duse o mână între picioare și se întoarse la lucru cu frenezie sporită, frecându-se și ea.

Prea mult! Dezgustător, peste măsură! Mormăi ușor în receptor, apăsă pe buton și se abandonă din plin momentului pornografic.

— Oooh! murmura vocea, ciudat de străină acum, sincopată. Oh, Bobby, e-așa de bine, nu te opri, nu închide, oh, oh, oooh...

Zăcea acolo, abandonat chinurilor extatice de josnica triadă a libidoului, dezgustului și egoismului. Frumoasa Cindy îl ducea către o ejaculare zgomotoasă, în timp ce vocea lui Sally din Valley se auzea spasmodic în ureche, iar în acest timp zâmbetul lui Red Jack îi ardea în creier.

— Oh, da, oh. Mai tare, mai tare!

Oh da, ASTA înseamnă să fii vedetă, să fii solist vocal, acolo sus, pe scenă, în faţa a zece mii de mici Sally, să danseze şi să ţopăie şi regina admiratoarelor să-ţi sugă pula în cabină, şi să fie fericită că face asta, pentru că dincolo de luminile rampei mai sunt încă douăzeci de mii de coapse grase şi transpirate în aşteptarea înfierbântată a trupului tău, pe care să le simţi, pe care să le miroşi, cu care te poţi juca, între care te poţi bălăci ca un porc în raiul porcilor, şi cu cât eşti mai porc, cu atât le place mai mult, băgându-şi mâinile lor fierbinţi sub rochii, juisând în chiloţi, cu chipul tău întipărit în ochii lor.

Şi dacă era ceva dezgustător să fii fantasma orgasmelor a zece mii de mici Acnei, pe care nu le-ai fi atins nici măcar cu o furculiţă, şi să auzi, ca acum, vocea murmurată în ureche, ca o pădure de limbi grase şi umede, era minunat de vulgar să fii obiectul fanteziilor sexuale ale acestor mase murdare, josnice, în timp ce o frumoasă, aleasă la întâmplare, râdea de ele, jucându-se cu sexul tău, nebună de plăcere...

— O, da. Povesteşte-mi, Sally – şopti gâtuit Red Jack. Spune-mi, cum e să ai sexul meu enorm şi minunat în tine...

— Oh, Bobby, Bobby – gemu Sally Genaro, încolăcindu-şi picioarele ei puternice în jurul lui când el o pătrundea adânc, adânc, lipind-o de el cu braţe lungi şi puternice, zâmbindu-i cu ochii lui plini de senzualitate, părul lung, sălbatic, fluturându-i în jurul feţei ca o aură în flăcări în timp ce făcea dragoste cu ea.

— Oh Doamne, oh, da, fute-mă, fute-mă, fute-mă – urla în timp ce el o strângea cu putere în braţe, sărutându-i tandru sfârcurile, ciugulindu-i lobii urechilor cu mici muşcături frenetice, intrând adânc şi mai adânc, din ce în ce mai tare, în pulsaţia fiinţei ei. Te iubesc, te iubesc.. eşti atât de frumos, oh, Bobby, Bobby, Bobby...

— Oh, da, da, da – striga vocea în urechea lui. Juisez, Bobby. Juisez, oh... eşti minunat, oh, oh, oh, Bobby, Bobby, Bobby, Bobby...

Sexul lui era un turn de foc care pulsa, era Empire State Building, înalt şi mândru şi dominând peisajul, un gigantic edificiu al torţei, o rachetă enormă pe rampa de lansare, într-un orgasm urlat electronic în ureche, când Cindy îi puse brusc o mână sub fese, îi băgă un deget în anus, şi coaiele îi explodară, arcuindu-şi trupul când ejaculă şi ejaculă şi ejaculă spasmodic în gâtul ei.

Ochii lui se rotiră în extaz când intră adânc în ea şi ea urlă nefiresc, oh, îl simţea scurgându-se în ea şi simţea mici săruturi pe ceafă – Oh,

Sally, Sally, Sally, te iubesc, te iubesc, te iubesc – urlă el când terminară delicios unui în brațele celuilalt.

Transpirat, gâfâind, Bobby Rubin ieși din viziune cu urechile țiuind și cu stele mici fulgerându-i în ochi.

Cindy, satisfăcută, obosită și privindu-l straniu, îngenunche la picioarele patului, în timp ce vocea răgușită a Acneei bolborosea încă în urechea lui.

— Oh, Bobby, a fost minunat, mai frumos decât mi-aș fi imaginat...

Bobby se cutremură. Se strâmbă de parcă ar fi fost îmbrăcat în jeg.

— Ești conectată, nu, Sally? țipă el în receptor.

Curvă bolnavă! Ar fi vrut s-o sugrume, s-o lovească, s-o taie în bucăți și s-o bage într-o mașină de gunoi, pentru că-l făcuse să se simtă așa cum se simțea acum, descoperindu-se ca un pervers dezgustător, în urma unui rușinos act sexual imposibil de imaginat.

— Deconectează-te de la obiectul ăla blestemat, Acnee nenorocită! urlă cu furie oarbă, alimentată și de faptul de netăgăduit că treaba îi plăcuse totuși, enorm...

Cindy sărise din pat și-și adunase hainele.

— Ce faci? strigă Bobby.

Cindy se strâmbă a dezgust și începu să se îmbrace.

— Hei, am mai făcut eu chestii de-astea, zise, dar rahatul ăsta e mult prea ciudat pentru mine.

— Așteaptă, nu pleca, scap eu de ea...

— A, nu, termină conversația cu prietena ta, poate juisați amândoi odată...

— Bobby?... Bobby?... țipă Sally Genaro în aparat. E CINEVA acolo cu tine?

Vocile filtrate și îndepărtate de la celălalt capăt al firului continuau cearta, devenind din ce în ce mai furioase, iar ea zăcea pe pat ținând receptorul cu o mână, ștergându-și-o mecanic pe cealaltă de cămașa ei delicată de noapte.

— Dar și ție ți-a plăcut! Recunoaște! spunea Bobby.

— Am mai făcut-o odată cu o lesbiană, recunosc, dar nu înseamnă că mor după asta! răspunse Cindy.

Sally apăsase pe buton atunci când Bobby, ghemuit în brațele ei, i-o ceruse, pentru a se trezi acum, când ieși din viziune, singură în camera ei, auzindu-l în receptor vorbind unei curve.

— Pariez că așa faci mereu, scrâșni vocea furioasă a femeii.

— Nu, nu, Cindy, scânci Bobby – nu s-a mai întâmplat niciodată, și-ți promit că n-o să se mai întâmple. Nu pleca...

— Ciao. Nu mă suna, și când o să fiu acasă și dornică, n-o să te sun nici eu. Nu prea te pricepi la telefoane, Bobby Rubin.

— Cindy...

Zgomotul unei uși trântite.

— Uite ce-ai făcut, dracu' să te ia! șuieră vocea lui Bobby în urechea ei.

— Tot timpul ai avut pe cineva acolo! i-o întoarse Sally. „Oh, era de o vulgaritate fără seamăn. Și totuși..“

„Și totuși nu era vina lui, nu? Putea să-mi închidă telefonul. A fost DRĂGUȚ cu tine. Sally, își spuse. A fost chiar dulce...”

— E-n regulă, iartă-mă c-am țipat la tine, Bobby, spuse ea împăciuitor – nu e vina ta, e-n regulă...

— În regulă!? CE e în regulă, acneică bolnavă! Cu ce drept îmi dai telefon și mă obligi să ascult orgasmele tale, putregai obez! Îmi vine să vomit numai când știu că ai juisat gândindu-te la mine!

Lacrimi de furie și umilință îi umplură ochii.

— Dar și ție ți-a plăcut, Bobby Rubin, te-am auzit juisând! scânci ea. Și dacă nu ți-a plăcut, de ce n-ai închis?

O tăcere lungă la celălalt capăt. Când își reveni, vocea lui Bobby era rece. Dură, insinuantă.

— CHIAR vrei să știi de ce n-am închis, Sally?

Sally simțea că ar fi ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă, dar nu fu în stare să-l oprească.

— Pentru că aici a fost tot timpul o fată care mi-a luat-o la cioc, șuieră Bobby răutăcios. Și a fost o nebunie. Îți mulțumesc că m-ai ajutat la un supt de pulă mai bun. Vise plăcute, Sally!

Și trânti receptorul..

— Du-te-n mă-ta, ticălos cretin ce ești! urlă Sally în telefon.

Se prăbuși pe pat și rămase acolo plângând, privind la luminile din Valley printr-o perdea de lacrimi, până când căzu brusc într-un somn agitat și spasmodic.

MÉNAGE À TROIS131}

GLORIANNA O'TOOLE se uită la Bobby Rubin. Apoi la Sally Genaro. Amândoi îi întoarseră privirea. Dar evitară să se privească unul pe celălalt.

Asta se întâmpla de când amândoi întârziaseră la venirea în studio. Bobby apăru primul și anunță că nu mai vrea să lucreze cu Sally. Înainte ca Glorianna să poată întreba de ce, sosi și Sally, îl văzu pe Bobby, întoarse privirea și o anunță că nu va mai lucra cu Bobby.

— Am destule pe cap și fără asta – le spuse Glorianna. Nici nu vreau să aud. Idioții de sus ne-au dat un termen limită, un titlu, un set de proiecte și câteva versuri de la mercenari. Avem zece săptămâni să terminăm un „master", și asta e limita.

Le dădu fiecăruia câteva teancuri de tipărituri.

— Așa că citiți gunoiul ăsta și să ne punem pe treabă!

Sally se îndreptă spre VoxBox-ul ei, ținând fără vlagă hârtiile în mână. Bobby se așeză în fața orgii de imagini, ținând rahaturile alea de hârtii cu brațele încrucișate pe piept.

— Nu vreți să-mi spuneți și mie despre ce e vorba? spuse Glorianna într-un târziu.

Bobby și Sally schimbară rapid o privire furișă, dar refuzară să deschidă gura.

Glorianna oftă. Se așeză pe scaunul ei înalt, cu autoritatea producătorului.

— O.K., deci nu-mi spuneți. Dar am să vă SPUN EU că nemernicul de Carlo Manning nu va avea niciun pic de milă pentru mine sau pentru voi doi. Aveți contracte pe termen lung, cu salarii grase, vă amintiți? Și „Muzik, Inc." a băgat mulți dolari în asta. Dacă refuzați să munciți împreună la „Prințul încoronat al Rock and Roll-ului", Manning nu numai că o să aibă grijă de voi, dar o să vă dea și în judecată pentru nerespectarea contractului, și „câștigă, pierde sau meci nul", vorba cântecului, voi doi n-o să mai lucrați niciodată în orașul ăsta.

Sally rămase cu gura căscată. O vagă înțelegere apăru în ochii lui Bobby, și expresia i se îmblânzi.

— Și ție ce-o să ți se-ntâmple, Glorianna? întrebă el.

— Măcar de foame n-o să rabd – răspunse sec Glorianna. Mi se garantează cameră și haleală pentru tot restul vieții. La pușcărie!...

Bobby făcu ochii mari. Sally se prăbuși pa scaunul din fața VoxBox-ului.

— Cuum?

— Nu întrebați – spuse Glorianna. Băgați-vă bine în cap că suntem cu toții pe vaporul ăsta spart și ăla care crede că poate sări din el e mâncat de rechini. N-avem de ales, credeți-mă; asta e LIMITA, puștime!

Bobby schimbă o privire cu ea, apoi dădu resemnat din umeri.

— Cred că ai dreptate – mormăi. Chiar nu pot să-i las să te azvârle în pușcărie, așa c-o să-mi țin gura și o să-mi văd de treabă numai pentru tine, Glorianna.

— Nu te interesează decât să-ți salvezi curul, Bobby Rubin! țipă furioasă Sally.

— Da, ca să mă pupi tu în el, Sally din Valley! Ți-ar cam plăcea, nu?

Fața lui Sally se înroși sub machiajul gros, și-și strânse pumnii.

„Ce rahat e ăsta?" se întrebă Glorianna.

— Opriți mizeria asta! urlă ea, nedorind să agraveze lucrurile. Ce zici Sally, vrei să fii o profesionistă, sau vrei să sfârșești în marea armată a șomerilor veșnici? Nu e o crimă să-ți salvezi curul, având în vedere alternativa.

— Bine... dacă o iei așa... mormăi nefericită Sally. Dar spune-i că nici n-o să discut cu el.

— Și ei spune-i să-și țină promisiunea!

— Considerați că v-ați spus unul altuia – mormăi Glorianna. Și acum, vreți, vă rog, să vă uitați peste aceste proiecte și versuri, astfel încât să ne apucăm ÎN SFÂRȘIT de treabă?

Cu scaunele spate în spate, cu consolele ca niște baricade între ei, Bobby Rubin și Sally Genaro își îngropară nasurile în tipărituri.

„Minunat, al dracu' de minunat", gândi Glorianna, așteptându-i să termine. „Și încă n-au apucat să citească gunoiul ăsta."

Nu numai că mercenarii asiguraseră versurile, dar departamentul de cercetări trimisese un scenariu care-i amintea de reclamele cântate pe care era silită să le facă atunci când îi mergea de-a dreptul rău. Desigur, la un nivel mai puțin diabolic, asta era cea mai mare parte a materialului „Uzinei" – reclame difuzate prin „MUZIK", ca să-și poată vinde propriile discuri.

Dar „Prințul încoronat a! Rock and Roll-ului", așa cum era conceput de cercetători și marketing, era o nouă ticăloșie. Ideea era de a lua un

produs care era deja la modă şi de a-l folosi în noul CÂNTEC, să se vândă mai uşor.

Produsul în chestiune, Red Jack, era însă un nume ce nu trebuia menţionat, şi nici pus să facă reclamă pentru Cască; FCC sau FBI sau DEA sau IRS sau KGB sau oricare altă agenţie în trei litere, toate aveau sarcina să comunice nemulţumirea extremă a guvernului faţă de aşa ceva.

Discul trebuia în schimb să fie o incitare pentru consumatorii de Cască. Cercetarea elaborase în amănunt un întreg sistem de imagini gravitând aluziv în jurul Căştii, fără însă a o menţiona, iar marketingul descoperise simpaticul mecanism real.

Pe parcursul întregului cântec, toţi cei din public urmau să aibă părul roşu, lung până la umeri, părul lui Red Jack, glazurat, firește, cu plasa albă, emblematică, simbolizând Casca.

Iar versurile se învârteau lacom în jurul temei centrale, tot aşa cum rockul anilor ‘50 gravita în jurul sexului, aşa cum rockul anilor ‘60 vorbea deschis despre stupefiante şi la fel cum „heavy-metal”-ul anilor ‘80 era o apologie a demoniacului, a Răului.

Bobby Rubin aruncă foile pe jos cu un gest delicat, ca unul cate aruncă la gunoi un peşte putred ţinându-l de coadă.

— De rahat – constată el. De unde vin căcănarii ăştia să mă-nveţe pe mine cum se face o pistă muzicală? Ce ştiu ei despre adaptarea imaginilor la muzică?

— Absolut nimic! recunoscu Glorianna.

— Versurile astea sunt total cretine – scânci Sally Genaro. Cum cred ei că o să transform porcăria asta într-un cântec?

— Pentru bani...

Amândoi o priviră pe Glorianna treziţi brusc la realitate. Bobby ridică textele de pe podea încet, resemnat, clătinând din cap.

— N-am crezut niciodată c-o să TE aud spunând asta, Glorianna – bolborosi el.

— Atunci să ne facem că n-am auzit – spuse Sally. Cu cât scap mai repede de rahatul ăsta, cu atât mai bine!

Şi, trântind cu zgomot versurile pe pupitru, luă o pereche de căşti, le cuplă, începu să cânte la întâmplare pe keyboard, şi dispăru în propria-i lume a muzicii, ascultându-se numai în căşti, umplând studioul cu sunetele tăcerii.

— Am un SCENARIU de belea, nu? mârâi Bobby. Precis n-apuc să fac vreo ispravă atât de repede, ca să mă pot căra de-aici înainte ca grasa asta să se deconecteze de la maşinăria ei de vis.

Şi începu să-şi instaleze echipamentul.

Şi iată-i pe cei doi drăgălaşi ai Gloriannei, băgaţi în aparatele lor, ignorându-se total unul pe celălalt şi, aparent, hotărâţi să scoată ceva cât mai repede posibil, numai să nu se mai vadă în ochi.

Fără îndoială, puteau să le dea idioţilor de sus ce voiau, mult înainte de termenul limită, folosindu-se de energia asta datorată scârbei. Iar Glorianna era hotărâtă, acum mai mult ca oricând, să le dea idioţilor exact ceea ce MERITAU.

Asta îi amintea de o nasulie pe care o făcuse chiar ea cu mult, mult timp în urmă, când cânta într-o trupă obscură, numită „Hard Candy". Fusese încurcată cu chitaristul solo şi când treaba se mai răcise, fusese destul de scârboasă ca să se încurce imediat cu cel de la keyboard. În prima seară când trebuiau să cânte în această nouă configuraţie, a trebuit să-i despartă pe cei doi care se luaseră la bătaie în culise, chiar înainte de începerea spectacolului. Iar atmosfera de pe scenă a fost atât de otrăvită, încât până şi păianjenii mureau în plasele lor, undeva în spatele balconului.

Glorianna zâmbi admirativ, amintindu-şi. Pentru că „Hard Candy" fuseseră MARI în acea seară, atingând culmea dementă a energiei pe care n-o atinseseră niciodată înainte şi niciodată mai apoi.

O, nu, n-o să fie uşor, dar ce-o să stoarcă ea din toată această psihodramă penibilă s-ar putea să fie rock and roll veritabil.

Numai că, după două săptămâni de plictiseală tensionată în studio, Glorianna începu să aibă îndoieli. Era un spectacol groaznic pentru care nu era pregătită, şi doar colaborase cu nenumărate trupe ai căror membri se urau între ei.

Ura, la urma urmei, are şi părţile ei creatoare; de mai multe ori văzuse un producător bun obţinând înregistrări uluitoare, punând faţă-n faţă muzicieni care se urau. Numai că aici aşa ceva părea imposibil, pentru că despre Bobby Rubin şi Sally Genaro cu greu se putea spune că sunt pe aceeaşi planetă.

Zi de zi, Sally stătea acolo, cântând în căştile ei, neînvrednicindu-se să arunce măcar o privire la pistele vizuale ale lui Bobby, pe monitorul ei, în timp ce Bobby, la rândul lui, îşi făcea treaba fără măcar să ceară

muzica. Singură Glorianna știa ce făceau amândoi, dar vedea și cât de nasol e totul, și n-avea altă soluție, cel puțin în stadiul ăsta, decât să se așeze la loc, să evite întrebările idioților de sus și să devină din ce în ce mai exasperată.

Deși te-am păcălit, tu încă vrei să lupți
Pune-ți uri hit cu bătrânul Red Jack
Nu știi ce să faci când ești de unul singur
Tăticul tău din vis o să te ia înapoi acasă.

Și tot așa continuau la nesfârșit textele de la mercenari, vers după vers, refren după refren, pe același model de ritm, aceeași structură a rimei, încât, dacă voiai, puteai să tai din ea ca la croitor, fără să se cunoască.

Tot așa mergeau și pistele instrumentale pe care le concepea Sally, riff-ul gen Bo Diddley, monoton, implacabil, cerut de versuri, rostogolindu-se prin percuție, prin linia de bass, și chiar prin chitara solo, ca un robot rock and roll drogat cu amfetamine.

Era muzica perfectă a unei reclame TV: nostalgică, obsedantă, hipnotică, care te farmecă cele o sută douăzeci de secunde, după care te tâmpește.

Nici înregistrarea vocală nu era mai bună. Era vocea lui Red Jack, hiperumană, maleabilă la infinit – atâta timp cât Sally cânta la aceeași parametri vocali, aflați deja în memorie, nu exista nicio posibilitate de a o modifica – numai că suna ca un „demo" pentru un echipament magic, în niciun caz rock and roll, ci doar ceva agresiv și mecanic.

Între timp, Bobby Rubin respecta până la ultima literă specimenele trimise de departamentul de cercetări și marketing, fără pic de inventivitate din partea lui, ca și cum, în mod ostentativ, ar fi vrut să facă o parodie a scenariului.

Proiectele prevăzuseră, de pildă, ca Red Jack să fie văzut cântând în locuri ușor identificabile, dintre primele zece mai cunoscute, așa încât Bobby, ascultător, îl făcea să danseze de-a lungul unor imagini cu Golden Gate Bridge, emblema Hollywood-ului, conturul New-York-ului, Bourbon Street, toate pescuite din vechi reclame TV.

Cei de la demografie solicitau grupuri de spectatori compuse din 70% tineri îngrijiți ai clasei de mijloc și 30% purtători ai Căștii, așa că Bobby băga figuri animate din reviste de modă și instantanee ale

golanilor din New York, luate din ziare și, deși Glorianna nu făcuse o statistică a capetelor, ar fi pariat că proporția era respectată până la plus-minus 5%...

Idioții de sus doreau să se pună un accent vizual pe cuvinte-cheie referitoare la CASCĂ, astfel ca de fiecare dată când apărea un cuvânt ca „viziune", „dans", „buton" sau „vis" pe parcursul versurilor, plasa de sârmă din părul lui Red Jack să strălucească asemeni razelor de neon.

Cât privește coregrafia, Red Jack dansa ca-ntr-un vechi music-hall al lui Busby Berkley, cu acea acuratețe monotonă a comediei muzicale folosită la vânzarea hârtiei igienice sau a hamburgerilor. Și cum Bobby nu ascultase niciodată muzica lui Sally, totul avea tot atâta legătură cât... Ronald McDonald cu Meatloaf.

Luni, în cea de-a treia săptămână, aveau material pentru un montaj de vreo jumătate de oră cel puțin, iar Glorianna hotărî că era în sfârșit timpul să pună față în față grozăviile elaborate separat de cei doi.

Introduse pista vizuală a lui Bobby în sequencerul lui Sally, astfel încât pista vocală a lui Red Jack să se potrivească mai mult sau mai puțin cu montajul brut, mișcările de dans fiind oricum sincronizate automat cu linia ritmică monotonă.

Numai că muzica și vizualul fiind elaborate fără nicio legătură una cu alta, rezultatul fu un amărât de robot gen Fred Astaire ieșit dintr-un ceas cu cuc bavarez, care nu se sincroniza deloc cu un James Brown dansând spasmodic gen Twisted Sister.

— Am rupt gura târgului, nu? spuse Glorianna, când chinul se sfârși.

Bobby privi gânditor în monitorul principal.

— Nicio problemă – răspunse plictisit. Animația se poate îmbunătăți destul de simplu. Și, desigur, programul sincronizării buzelor iese deocamdată din parametrii fenomenelor de bază.

— Pot să mai suprapun câteva acorduri electronice stranii, acolo unde Red Jack face tâmpeniile alea de flash-uri cu Casca – i-o întoarse Sally. Tare și cu forță, cu super și subsonice, să le sune căpățânile ca și cum ar fi conectați direct.

— Minunat – oftă Glorianna. Vom avea o balegă cu moț în loc de una plată.

Bobby Rubin și Sally Genaro, refuzând cu încăpățânare să se privească în ochi, se uitară la Glorianna cu o expresie ursuză.

— Pot să curăț pistele vizuale destul de repede ca să mă pot căra de-aici vineri – spuse arțăgos Bobby.

— Mda, iar eu am să termin muzica cel târziu MIERCURI, și-așa e prea mult pentru mine...

Glorianna alunecă de pe scaun și-i înfruntă stând în picioare.

— Voi CHIAR credeți că o să le ARAT nenorocirea asta idioților de sus?

— N-au de ce să se plângă – răspunse Bobby cu o nevinovăție insolentă. Doar le-am urmat cu sfințenie specimenele, nu?

— Iar muzica mea e mult mai bună decât vizualele LUI cretine sau decât ar merita versurile lor idioate – scânci Sally. Nu se pot lega de noi, pentru că le-am dat exact ceea ce au cerut, și încă cu șase săptămâni înainte de termen.

— Ce mama naibii! mârâi Glorianna. Credeți că asta e o temă pentru acasă, ca-n liceu? Ce vrea Manning e ceva care să fie tras în 10.000.000 de exemplare! Prostia asta poate da în cel mai fericit caz 10.000. O să muncim la chestia asta până când spun EU că e-n ordine! Și începând din această clipă, o să muncim ÎMPREUNĂ, indiferent dacă voi, cele două primadone, vorbiți sau nu unul cu celălalt!

Glorianna clătină din cap și se îndreptă spre cartoteca unde erau ținute Căștile în secret, în raftul „W”.

— Hai să ne liniștim, nu vreți? le spuse ea pe un ton mai împăciuitor, scoțând două Căști și întinzându-le ademenitor. Poate că o mică doză din medicamentul electronic al lui Red Jack o să vă facă să treceți hopul.

Bobby reacționă ca și cum i-ar fi oferit o seringă de cal plină cu heroină.

— Nici într-un caz! țipă.

Sally se uită înlemnită la Căști și clătină tristă din cap. Avea cumva LACRIMI în ochi?

Pentru Glorianna nu era ceva nou repulsia lui Bobby față de Cască, atunci când era și Sally în studio, dar de când nu-și mai vorbeau, Sally nu mai folosea Casca tot timpul.

— Hai, Sally – gânguri Glorianna, apropiindu-se de consolă și aruncându-i o Cască în poală. Nici măcar nu vrei să încerci?

— Nu cu EL aici! bufni Sally.

Nu se știe de ce, roși.

— S-ar părea că am ajuns într-un impas – spuse Glorianna.

— Asta așa e!

— Sigur!

Glorianna oftă. Ținea cutiuța celei de-a treia căști, pipăind-o ca pe o piatră fermecată. „Și acum?" se întrebă ea. Poate că aveau dreptate. Poate că singurul lucru bun de făcut era să perie cât mai bine rezultatul și să-l prezinte drept cea mai bună realizare, date fiind împrejurările.

De fapt, rezultatul respecta specimenele trimise de cercetare și marketing, și cum acolo sus nimeni nu mai avea discernământ muzical real. Puteau să dea drumul la campania de reclamă, să pompeze pe piață câteva milioane de exemplare, și când returnările ar fi început să-i inunde, Glorianna ar fi putut îndrepta un deget acuzator și nevinovat, către cretinii de la marketing.

Glorianna se încruntă. SIGUR că putea. Și drumul spre iad e pavat cu bune intenții! A pompa dolari într-un disc la nivelul unui buget pentru un megahit și a te alege cu un dezastru, asta era mai mult decât suficient să-l dărâme pe Manning. Numai că nemernicul se exprimase clar că, într-o asemenea eventualitate, ar fi tras-o și pe Glorianna după el.

Așa că, intrând și ea în încurcătură, nu s-ar fi lăsat cu una, cu două, numai pentru că doi puști refuzau să-și vorbească unul altuia.

Ridică din umeri, punându-și Casca și cutiuța pe ceafă.

— Dacă puștimea nu mai e în stare să ne conducă – zise ea– cred că a venit rândul Mamelor Nebune.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă apatic Bobby.

— Să comunic cu spiritele și să văd dacă le pot convinge să m-ajute să fac din rahat bici! Iar voi n-aveți altceva de făcut decât să dați drumul la înregistrări și să faceți toate schimbările pe care vi le cer eu.

Le surâse batjocoritor.

— Măcar ASTA sunteți în stare, nu? rosti ea tărăgănat. Sunteți deja obișnuiți să primiți ordine de la căcănari mai mari ca mine.

Și mutându-și scaunul lângă un monitor de unde nu-i vedea pe niciunul, se așeză și apăsă pe buton.

N-am trup
N-am suflet...

— Hai, nu zău, Jack! murmură Glorianna când fața lui Red Jack apăru cântând nesincronizat cu o voce de film S.F., într-un total dezacord cu

un ritm gen Bo Diddley.

Dar sunt Prințul Rock and Roll-ului!

— Încă nu ești, Jack, puiule, dar tu și eu o s-ajungem și acolo.

— Opriți discul și luați-vă notițe – ordonă ea spiriduşilor nevăzuți. Vreau o voce de copil trist și pișăcios, pe primii doi timpi, șoptind în ritm de heavy metal, nu brambureala asta, pe al treilea vreau să le spargi urechile cu cele mai bune efecte multiple auzite vreodată, și abia ACOLO le dați o țopăială fericită à la Bo Diddley. Și exact unde se termină măsura, schimbă-mi prim-planul ăsta și bagă-l pe Red Jack căzând dintr-un elicopter direct pe scena unui festival rock uriaș, cu o groază de puștoaice care-și dau drumul în pantaloni.

Play-back-ul continua. Glorianna nu mai urmărea decât schimbările de măsură și muzica lui Sally Genaro.

— Groaznic! Un căcat! Vreau să văd toate scursorile de pe pământ răspândindu-se ca niște zombies și conectându-se la Blue Max! Vreau o muzică să-ți dea dureri de cap!

Apucă un microfon și interveni în parametrii înregistrării vocale, amestecând vocea lui Red Jack cu propriile ei piuituri, și schimbând de capul ei versurile trimise de idioții de sus.

Ai tăcut atâta timp că ești gata să urli
Ți-au luat muzica, apoi și visul ți l-au luat
Dar eu sunt undeva în tine, dacă ești gata să lupți
Strigă-ți cu tărie libertatea în lumina zilei!

Era ceva straniu auzindu-se cântând prin vocea hiperreală a lui Red Jack.

Bobby cuplase programul de sincronizare astfel încât rostirea venea de pe buzele lui Red Jack, iar mișcările buzelor și ale gâtului erau ALE EI, așa că ce mai conta dacă marioneta animată de pe ecran era „Prințul încoronat" sau „Mama Nebună", spiritul era AL EI, și începea de-adevăratelea să sune a Rock and Roll!

— Încercați să mă urmăriți! spuse Glorianna, ridicând iar microfonul. Două solo-uri instrumentale, rahat sintetic pentru puștimea ciber, chitară max metal pentru ăia cu Bobina. O stradă cu computere și

puștime ciber pe o parte, ăia cu bobina pe cealaltă, Jack păşeşte în mijloc, iar apoi îi conduce pe stradă spre „dă-ne şi nouă o speranţă”...

Glorianna era în fierbere, intrase de-adevăratelea în treabă şi începu să cânte iar cu vocea lui Red Jack; spiritul pe care căuta să-l invoce în cântecul ei chiar dacă-l cânta prin el – lumea prin care păşeau, transformată la comanda ei într-un vis lucid.

Vezi, Jack, aşa cum ţi-am promis, aici suntem!
Fii trupul meu
Şi eu voi fi sufletul tău
Încoronează-te Prinţ al Rock and Roll-ului...

O cortină dispăru, o interfaţă se sfărâmă ca o peliculă a unui balon de săpun al spaţiului-timp, şi iată-i într-adevăr, păşind împreună, mână în mână pe strada schizoidă, Mama Nebună şi Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului, conducând încarnarea electronică a unei veşnice Cruciade a Copiilor.

Osul la treabă sau, dacă nu, dezastrul
Încearcă orice înainte de-a învăţa să te târăşti!

Corect! Vreţi piaţa demografică? Asta o să vă dăm! Şoareci amărâţi ai computerelor, bobinari cu creierii arşi şi golani înfometaţi, târându-se printre ruine şi gândaci!

Pentru că acesta era visul; şi ea era tânără şi puternică, cu Red Jack păşind alături de ea şi azvârlind discurile, cântând duetul lor programat, tuturor zombilor şi golanilor zdrenţăroşi iar cuvintele şi muzica izbucneau din acel loc misterios, dar familiar, dinlăuntrul amândurora, de-acolo unde inima rock and roll-ului nu încetase să bată niciodată.

Ia-mă lângă tine şi mişcă-te atunci când vrei să lupţi
Pune-ţi un hit cu bătrânul Red Jack...

— Mda, băgaţi cântecul ăsta în computere, puştilor, şi la comanda: „Pune-ţi” băgaţi sclipici pe părul roşu, iar computerele să acţioneze ca automatele din Las Vegas, zornăind, scuipând discuri şi bani şi scântei şi farfurii zburătoare!

Acum golanii mișună printre ruine, cu părul lui Red Jack, da, așa, cu ochii în flăcări, cu pletele fâlfâind, iar noi păşim printre ruine alături de ei, către centrul strălucitor al oraşului, undeva la orizont...

Așa, magazine universale și luxoase, turnuri de sticlă și bănci de marmură, să lăsăm puștimea ciber să se scurgă prin ele, purtând și ea părul lui Red Jack, aruncând discuri mulţimii ca un furnicar...

Cu toţii, băieţi și fete, cu vocea celor cărora nu le pasă de nimic:

Încoronează-te pe grămada de gunoaie
Trezește-ți sufletul din somnul cel de moarte
La zid cu mașinăria banilor
Ai puterea, dar noi îţi dăm și visul...

Numai Red Jack, gros-plan, scena de masă decupată pe haine, și, de ce nu, un steag american enorm, fluturând în spate, cu dungile albe sclipind, și să punem și un mic flaut și o tobă în mixajul instrumental, a cui e totuși ţara asta, nu?

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui puternic și în ţara celui liber
Loviţi din degete, la Cască cu sufletele voastre,
Suntem cu topi Prinţul încoronat al Rock and Roll-ului!

— La dracu', Glorianna, mai bine de-atât nu sunt în stare să fac – spuse iritat Bobby Rubin după nenumărate playback-uri, după a cincisprezecea remixare și re-editare a „Prinţului încoronat". Orice altă încercare o să fie de rahat. Nici măcar nu mai suport să mă UIT!

Normal, cinci săptămâni de cârpăceală a celor mai mici detalii îl călcaseră pe nervi, și credea SINCER că atinsese de mult punctul de la care nu mai era capabil de nicio îmbunătăţire, dar ceea ce era și mai rău – și recunoștea asta – era că nu mai putea suporta să stea în același studio cu Acneea, opt ore pe zi și mai mult. Ca și cum primele trei săptămâni de lucru n-ar fi fost de-ajuns! Iar după acea ședinţă ciudată, când Glorianna se conectase și începuse să cânte și să latre ordine ca un sergent, și clarificase montajul brut, lucrurile mergeau mult, mult mai rău. Aceste ultime săptămâni fuseseră o muncă plicticoasă, în a adăuga versuri și bucăţi de imagini, cârpite cu muzica, transformând instrumentaţia, jucându-se cu animaţia lui Red Jack și cu parametrii

înregistrării vocale, cu imaginea lui, coordonând totul timp cu timp, uneori notă cu notă, iar şi iar, mereu de la capăt.

Şi asta, inevitabil, însemna munca alături de Acnee, certându-se pentru aproape fiecare cadru cu grăsana, în vreme ce Glorianna, asemeni unui arbitru de lupte, trebuia să-i împiedice să se sugrume de-adevăratelea. Şi, ca să pună capac la toate, viaţa amoroasă a lui Bobby devenise un coşmar, şi asta numai din vina Acneei. Când se conecta la Cască, fiind în pat cu o femeie, hop! apărea şi grasa de Sally privind peste umărul lui, masturbându-se cu grohăieli asudate, şi când încerca fără Cască, nu i se scula, nu o putea ţine tare, ori ejacula prea repede, ori deloc. Aşa că era convins că viaţa sexuală îi era ratată, câtă vreme era silit să petreacă opt ore pe zi în prezenţa respingătoare a lui Sally din Valley. De două săptămâni nu mai dăduse o petrecere, iar de zece zile nici măcar nu ÎNCERCASE să facă dragoste.

Se resemnase să rămână singur până când se va elibera de întemniţarea asta dezgustătoare.

Şi era hotărât ca asta să se întâmple ACUM.

— Exact asta vreau să spun, Glorianna! Ajunge! E prea mult! Înnebunesc! Şi dacă sunt nebun, nu mai pot să-mi îmbunătăţesc înregistrările, nu crezi?

— Hai, Bobby, e aproape bine – îi spuse Glorianna. Mai dă-mi câteva zile şi-o să fie perfect.

— O singură ZI, şi sunt bun de aruncat la coş – răspunse Bobby, ridicându-se de pe scaun şi privind-o pe Glorianna care, stând pe scaunul ei, era la nivelul ochilor lui. E destul de bine! Idioţilor de sus o să le placă! Ce vrei, sânge?

— Te credeam mai profesionist, îi spuse calm Glorianna.

— Da, Bobby, se băgă şi Sally, nu fi aşa de...

— N-a vorbit nimeni cu TINE, buboasă nenorocită, aşa că tacă-ţi gura aia grasă! urlă Bobby alb de furie, pierzându-şi total controlul. Oricum totul e numai din vina ta!

— Vina MEA, asta-i culmea! Putregai molatec! urlă Sally Genaro cu vocea ei nazală, oribilă, ţopăind în picioare, cu mâinile ei dolofane în şoldurile grăsuţe, privindu-l fioros la un centimetru de faţa lui. Tu te-ai comportat ca o pulă nesătulă!

— A, da? urlă Bobby la ea, punându-şi mâna între picioare! Ai vrea tu să-mi sugi pula aia nesătulă, nu?

— Opriți prostia asta! țipă Glorianna, alunecând de pe scaun și despărțindu-i. Ce dracu' s-a băgat între voi?

— Exact ce NU s-a băgat în curva asta obsedată! zise Bobby. Ți-ar plăcea PULA mea, nu-i așa, Sally din Valley?

O senzație cumplită de vomă trecu prin stomacul lui Sally Genaro, și renunță la luptă când văzu că fața lui Bobby devine crudă și dură.

— Chiar vrei să știi despre ce e vorba, Glorianna? spuse cu răutate Bobby

— Acum, dacă tot ai...

— TE ROG, Bobby! imploră Sally, crispându-se și transpirând brusc.

Dar acum Bobby Rubin era nemilos, remarcă ea, și nenorocitului chiar ÎI PLĂCEA asta.

— Acu' câteva luni, noaptea târziu, curva asta bolnavă își bagă Casca și-mi dă telefon, și știi ce-mi spune...

— Nu, Bobby, te rog, te rog, nu! Ochii lui Sally se umplură de lacrimi, strânse pumnii și măruntaiele i se contractară. Cum poți să fii așa un monstru, Bobby Rubin? Cum poți să FACI așa ceva?

— Îmi spune că și-a băgat mâna ei dolofană în pizda ei grasă și că se MASTURBEAZĂ cu gândul la mine! A trebuit să-i ascult grohăielile și juisarea la telefon!

Glorianna se crispă. Îi pică falca. Privi de la Bobby la Sally, și gura i se strâmbă a dezgust. Sally se uita în jos, incapabilă să-i privească, și începu să plângă cu sughițuri, fără să se mai poată controla.

— ACUM înțelegi de ce nu suport să fiu în aceeași cameră cu nenorocita asta de Acnee grasă? ACUM înțelegi de ce nu mai vreau să lucrez nicio secundă alături de curvă? ACUM înțelegi de ce-mi pierd mințile? ACUM înțelegi de ce n-o să mai pun niciodată piciorul în studioul ăsta alături de ea?

— Isuse!

— Ești un animal, Bobby Rubin! țipă Sally printre sughițuri. Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

— Da, iar tu ești o LEGUMĂ, Sally din Valley, ești o PĂTLĂGICĂ roșie și grasă! I-o întoarse Bobby. Du-te și te fute singură! Că nimeni altul nu vrea!

Și, ridicând din umeri, ieși trântind ușa.

EPOCA DE AUR132}

PACO MONACO examină cu atenție, îndelung, cuplul de negri, făcându-i să asude puțin înainte de a-i lăsa să intre. La naiba, negrii arătau ciudat cu părul lung, roșu, mai ales tipul ăsta, care arăta de-a dreptul sălbatic.

În cele din urmă le făcu semn să intre, firește. Nu-i mai văzuse înainte pe la „Slimy Mary's" dar niciodată nu trântise ușa în nas celor cu Părul Roșu, chiar și celor care făceau pe șmecherii.

Nu era chiar ușor de spus cine era conectat și cine purta părul așa, pur și simplu. Individul buclat era clar conectat; fără îndoială, puteai să-ți glazurezi buclele pentru a camufla plasa de sârmă. Dar gagica lui, ei bine, despre ea era greu să te pronunți. Părul ei roșu era bogat și drept, iar rețeaua ca o pânză de păianjen era alb-argintie, exact ca a lui Jack, și foarte fină, și totuși destul de mare pentru a ascunde DOI Jack sub ea.

Dar poate ea nu era conectată, poate că tipul o băgase înăuntru să-i facă rost de-o Cască. Era îmbrăcată ca o vagaboandă, iar hainele arătau destul de ciudat, ca și cum și le pusese pe cele mai proaste, amestecându-le la întâmplare.

Quién sabe? Chiar și în localurile de lux, prețul se dusese la 200$, dar existau întotdeauna grași zgârciți și gagici amatoare să vină în bombe ca „Slimy Mary's", sau chiar să se încurce cu traficanți de pe stradă, pentru a economisi câțiva dolari.

Înăuntru, Dojo vindea Jack cu 175$, mai puțin decât îl costase când cumpărase cutiile alea, cu mult timp în urmă, iar marfa pe care o mai avea se vindea atât de greu încât începuse să se gândească să scadă prețul la 150$, limita pieței negre, doar să scape de ea.

Paco oftă melancolic. Un lucru era sigur, Epoca de Aur se terminase, nicio posibilitate să mai facă rost de bani vânzând Jack, nici măcar cu traficanții străzii, care i-l vindeau la un preț mai mic ca al lui Dojo, și de asta stătea aici în lapovița de martie, în loc să fie la „Visul American" cu Karen.

Epoca de Aur, verdad, când stătea acolo la bar sorbind rom și Coca, ascultând Muzica, visând și traficând Jack pentru Dojo, în timp ce fătuca lui vindea viruși. Și când noaptea se sfârșea, mergeau în vreun restaurant undeva, după care se întorceau în mansardă și se târau în pat.

Paco nu visase în viața lui să facă sute de dolari într-o singură săptămână, și nu știuse niciodată ce să facă cu ei în Epoca de Aur.

Putea cumpăra mâncare cât de multă în restaurante, cât se putea îndopa, putea schimba de mai multe ori haine adevărate, băga în el câtă băutură putea, cât „praf" voia. Dar niciodată n-a fost destul de aproape să-și poată cumpăra o parte într-un apartament.

Astfel că, deși avea destul pentru a fi un golan BOGAT, nu era suficient pentru a-l transforma într-un ALB, să-și poată lua o cameră undeva într-o Zonă, nemernicii de paznici să lucreze pentru el, nu împotriva lui, să poată depăși granița dintre sombre și sol.

Și astfel, crezând că Epoca de Aur nu se va sfârși niciodată, reușise să irosească cea mai mare parte din bani, imediat ce-i obținea, așa că, în final, nu se mai putea lăuda decât cu vreo 2.000$ și o mulțime de haine elegante îngrămădite la Karen în mansardă.

Când a dat de fundul sacului, Dojo i-a înapoiat slujba, continuând să cumpere discuri cu viruși de la el, așa că încă făcea rost de mai mulți bani decât pe vremea când mânca de dimineață până seara nenorocita aia de mâncare a săracilor, F.E.R. nu-l azvârlise afară din mansardă, Karen nu-l azvârlise din patul ei, așa că, deși Epoca de Aur se sfârșise, cel puțin nu mai trebuia să doarmă printre ruine sau să mai dea vreo „lovește și ia" pe degeaba.

Mai bine să se gândească la Epoca de Aur ca la o viziune, ca la un vis de aur care tocmai trecuse.

Începuse greu cu prima vânzare la „Visul American", o Cască pentru o tipă burdușită de drog. Două zile mai târziu, o vându pe a doua. După alte cinci zile vându două în aceeași noapte. Și deodată...

Într-o noapte, Fritz, paznicul înalt și blond, îl luă deoparte după ce intrase cu Karen la „Visul American".

— Hei, Paco, îi spuse confidențial, am auzit că ai Căști...

— Quién? Qué?

— Casca, spuse Fritz, arătându-și părul blond, tuns scurt. Știi... am auzit că tu te ocupi de asta...

Paco examină îndeaproape fața paznicului. Fritz nu-i era chiar amigo, deși îl pusese pe lista permanentă de acces.

— Și ce dacă? spuse precaut.

— Cât?

— Tu ce zici?

— Căcat, tre' să-ți fac un desen? spuse Fritz, dându-și ochii peste cap. Vreau să mă droghez.

— Oh, spuse Paco răsuflând ușurat. Până-n patru sute! N-avea niciun rost să-l păcălească pe Fritz, ar fi aflat imediat că l-a tras în piept. De fapt, gândi când băgă mâna în sacoșă și palmă o Cască, mai bine-ar fi să-i fac o ofertă specială.

— Am să-ți spun ceva, amigo – zise el pasându-i Casca portarului. ȚIE ți-o dau cu trei sute; ăsta-i prețul, eu nu câștig nimic.

Fritz îndesă Casca în buzunarul trendului, scoase un teanc mare de bancnote, numără o grămadă de hârtii de 20$ și-l privi bănuitor pe Paco.

— De ce ești atât de generos?

— Poate din cauză că am putea să ne facem un bine unui altuia, Fritz.

Fritz îi dădu banii, ridicând o sprinceană.

— Ai oameni care oftează după Cască?

Fritz încuviință.

— Praful începe să nu mai fie la modă.

— Trimite-i la mine, și ai 20$ pentru fiecare bucată vândută, îi spuse Paco.

Fritz îl privi bănuitor.

— Și eu de un' să știu că ții o socoteală cinstită?

— Dacă n-aș fi fost corect cu tine, ți-aș fi putut cere patru sute și mi-ai fi dat, nu? Sublinie Paco. Pe lângă asta, ce-ai de pierdut? De fiecare dată când spui „du-te să vorbești cu Paco", faci 20$ în zece secunde de muncă, verdad? Și eu trebuie să fiu sigur c-o faci, nu?

— Bine, mda, așa cred – spuse încet Fritz. Zâmbi. Da! exclamă, și lovi palma lui Paco, semn că târgul e-ncheiat.

Și, cu această palmă frățească, începuse Epoca de Aur.

Până atunci Karen făcuse cea mai mare parte a trebii, cu discurile cu viruși, iar Paco zăcea la bar, sorbind câte o băutură, se mai conecta, mai vindea din când în când câte o Cască, și se distra jucându-se de-a Mucho Muchacho cu clienții ei.

„MUZIK" difuza până la exasperare „Mașinăria Rock and Roll" și, pe măsură ce urca vertiginos în topuri, creștea și vânzarea mărfii lui Karen. În clipa când ajunse number one, începură să-i ceară discuri cu Red Jack în loc de „viruși".

După ce Paco făcuse târgul cu Fritz Karen vindea uneori o duzină pe noapte, luând mii de dolari, ceea ce nici nu conta, de fapt, din moment ce toți banii mergeau direct la Frontul Eliberării Realității, unde dracu' știe ce destinație le dădea Larry Coopersmith, și niciunul n-avea măcar bucuria de a cheltui o parte din ei.

La vreo zece zile după ce făcuse micul său târg cu portarul, „MUZIK" începu să difuzeze un NOU cântec cu Red Jack, mereu și mereu și mereu, iar amărâta de sută de dolari pe care o investise ca să-l ungă pe Fritz începu să dea roade atât de bogate cum nici nu visase.

Prima dată când difuzaseră „Prințul încoronat", Paco era în camera lui Dojo de la „Slimy Mary's", livrând discuri cu Red Jack, așa încât nu văzuse decât sfârșitul cântecului, la ieșire.

Pentru o clipă, n-a știut unde începe ecranul video și unde se sfârșește "Slimy Mary's".

Pe ringul de dans, adunătura obișnuită de golani zbânțuindu-se după o piesă mai ritmată decât obișnuitul max metal, iar pe ecran, o adunătură și mai mare de golani, chiar mai frenetici, după cum arătau, dansând după aceeași muzică, printre ruinele unei clădiri ce putea fi chiar cea de vizavi.

Numai că părul lor era lung și roșu aprins, exact ca al lui Red Jack, brăzdat de plasele argintii ale Căștii, ca niște pânze de păianjen țesute din fulgere argintii, fețele le erau luminate ca și cum ar fi avut nasul în fasunguri, iar din vârfurile degetelor le țâșneau scântei...

Puțini dintre bobinarii de la „Slimy Mary's" care-și puteau permite propria lor Cască la 400$ bucata (cei mai mulți preferau la 40$ o jumătate de oră), și chiar și cei care continuau să danseze fără a pierde nicio măsură, se holbau cu toții la ceea ce „MUZIK" difuza pe ecran, acolo, sus – o reclamă pentru piesa lor favorită, aducând în prim plan golani care arătau exact ca ei.

Din penumbra din jurul ringului de dans, din cele mai întunecate cotloane de la „Slimy Mary's", bobinari cu creierii arși se târau în lumina stroboscopică, pentru a se alătura dansului, holbându-se în ecran, țopăind și contorsionându-se în ritm, ca niște zombies apucați.

Când se termină, cei mai mulți dintre cei de la „Slimy Mary's" rămaseră pe ring, holbându-se la ecran. Un vuiet straniu și grav părea să răsune în lunga tăcere de după cântec, un vuiet pe care Paco îl

simţise în oase şi în stomac. Apoi „MUZIK” porni o altă piesă, iar bobinarii se retraseră înapoi în întuneric.

Atunci, Paco nici măcar nu dăduse atenţie cuvintelor, dar părăsise „Slimy Mary’s” pocnind din degete în ritmul muzicii, cu senzaţia că acolo se petrecuse ceva important.

Şi, peste numai câteva zile, ceva începu să se întâmple şi la „Visul American”, ceva începu să răspândească strălucirea aurie a banilor Epocii de Aur.

Umflaţi şi gagici şi scorţoşi începură să alerge după Paco, cerându-i „Jack” cu şoapte unsuroase: două, patru, uneori cinci pe noapte, plătindu-i exact cât cerea, fără să se mai târguiască.

La început, Paco nu făcu deloc legătura cu cântecul, cu toate că difuzau „Prinţul încoronat” în neştire. Cu o activitate atât de frenetică, stătea pironit pe scaunul de bar lângă Karen pentru a putea fi abordat cu uşurinţă. De aici, din bar, nu vedeai decât o mică porţiune din ringul de dans. Auzeai muzica, dar nu prea îi dădeai atenţie.

— Ia uită-te la chestia asta! exclamă Karen, apucându-l de cot. Exact ca în cântec!

Paco lăsă romul şi Coca pe tejghea şi roti scaunul. Karen privea spre ringul de dans..

Nu am trup
Nu am suflet...
Dar sunt Prinţul Rock and Roll-ului.

Difuzau iarăşi „Prinţul încoronat”. Spoturi luminoase, de undeva de sus, se mişcau în jurul ringului aglomerat, ca nişte reflectoare ale unei închisori urmărind evadaţii. Şi fiecare individ pe care-l măturau razele avea păr roşu până la umeri, cu nervuri ca o pânză de păianjen argintie.

Unii păreau să-şi ascundă această emblemă a Căştii în păr. Dar alţii, tipi pe care Paco îi recunoştea, care cumpăraseră de la el, purtau obiectul chiar la vedere.

Picioarele lui Paco se mişcau deja în ritm când coborî de pe scaun, şi abia acum avu revelaţia a ceea ce trebuia să fi văzut de mult, că „Prinţul Încoronat”, cântecul pe care-l auzise mereu şi mereu şi mereu ca o muzică de fond. Era tocmai lucrul care-l ajuta să-şi vândă marfa.

Rânji spre Karen.

— Proștii de la „MUZIK” difuzează gratis o reclamă TV pentru marfa mea! exclamă satisfăcut.

Nu am trup
Nu am suflet
Dar sunt Prințul Rock and Roll!

— Să fiu al naibii dacă nu dansez ASTA! spuse Paco, trăgând-o pe Karen spre ring cu o mână, cu cealaltă apăsând pe buton. Hai să dansăm după muzica asta care ne-aduce banii!

Și, cu un hit al lui Jack, păși în curentul unui gigantic festival rock de modă veche, pentru că arena de la „Visul American” era plină dintr-un capăt într-altul, iar cele trei ecrane gigantice proiectau tribune cu public urlând isterizat, și nu știa unde sfârșește ringul de dans și unde începe visul video.

În zgomotul elicelor și al motorului unui elicopter puternic, Red Jack apăru din cer direct pe scenă, cu părul roșu lung strălucind, ochii negri împărtășind în secret ceva ce știau numai ei doi.

— Saludo, amigo, îi strigă Mucho Muchacho lui Red Jack dansând stompada lor războinică – tu și eu, compadre, traficăm același rahat! Și de fapt, ca să zic așa, ne TRAGEM din același rahat, muchacho.

Era înapoi la „Slimy Mary’s”, sau o altă gaură de șobolan infestată de gândaci, undeva printre ruine, unde bobinari cu creierii arși se clătinau de jur-împrejur în întunericul împuțit, unde o chitară max metal stridentă îi pătrundea în creier ca o sârmă înroșită.

Ai tăcut atâta timp că ești gata să urli.
Ți-au luat muzica, apoi și visul ți l-au luat...

Odată cu ringul de la „Slimy Mary’s”, văzut din unghiul șobolanilor croindu-și drum în întunericul pivniței, răsări mândră o imagine îndepărtată a „Visului American” unde îmbuibații și scorțoșii, bogații și faimoșii dansau după aceeași muzică, cu părul roșu lung, smălțuit de fulgere albe, strălucitoare.

Apoi Red Jack explodă dintr-un break instrumental într-o mare de pixeli, ducându-l, printr-un fel de răsucire a visului, într-un loc unde Mucho Muchacho și vedeta rock imaterială priveau din spatele acelorași ochi.

Dar eu sunt undeva în tine, dacă ești gata să lupți-
Strigă-ți cu tărie libertatea în lumina zilei...

Și el îi conducea pe bobinarii cu părul roșu, lung, în vânt, dincolo de mizeria de la „Slimy Mary's" înspre soarele arzător de la „Visul American", fluturând mii de Căști și urlând cu vocea multiplicată a lui Red Jack cântecul electronic al întunericului însuși:

Fii trupul meu
Și eu voi fi sufletul tău
Încoronează-te Prinț al Rock and Roll-ului.

Red Jack dansa stompada lui Mucho Muchacho prin Orașul Muncii, peste șiruri de amărâți palizi peste keyboarduri cenușii și palide, privind cu indiferență în monitoarele cenușii și palide – o lume amărâtă în alb și negru, ieșită parcă dintr-o veche casetă video.

Jos toți idioții
Băgați-i în gaura curului
Încoronează-te Prinț al Rock and Roll-ului!

Dansând în mijlocul străzii, chiar la limita dintre sombre și sol, durându-l creierii și trecându-l un frison când înțelese, în sfârșit, ce auzea:

Osul la treabă sau, dacă nu, dezastrul!
Încearcă orice înainte de-a-nvăța să te târăști

Rahat, suntem cu toții în aceeași oală!

Cu toții am fost futuți de aceiași nemernici nenorociți, de ăia care conduc, de fapt, lumea, oricine dracu' ar fi EI!

Suntem amândoi de aceeași parte, nu-i așa, Jack?

Hei, nu e decât o singură parte, Mucho, și cu toții suntem în ea. Iar tot ce vrem e să ieșim AFARĂ din rahat și, din păcate, asta nu se poate decât în vis, amigo.

Adică ceea ce vindem amândoi, nu, frate?

Ia-mă lângă tine și mișcă-te atunci când vrei să lupți
Pune-ți un hit cu bătrânul Red Jack...

Red Jack împărțea discuri cu viruși sclavilor din „Orașul Muncii”, Mucho Muchacho împărțea Căști, iar părul lor răspândea nuanțe de roșu atunci când se încoronau ei înșiși, iar realitatea în alb și negru înflorea în culori splendide.

Încoronează-te pe grămada de gunoaie
Trezește-ți sufletul din somnul cel de moarte
La zid cu mașinăria banilor
Ai puterea, dar noi îți dăm și Visul...

Mucho Muchacho și Red Jack conduceau armata lor răzbunătoare de golani cu Părul roșu, exact pe sub fusta „Orașului Gagicilor”. Și sclavii cu păr roșu din „Orașul Muncii” ieșeau din turnurile de sticlă pentru a li se alătura, iar sombre și sol mărșăluiau alături, în vis.

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui puternic și în țara celui liber
Loviți din degete, la Cască cu sufletele voastre
Suntem cu toții Prințul Încoronat al Rock and Roll-ului.

Se trezi din dansul strălucitor în fața unui enorm steag american, o trupă în marș pe un max metal patriotic, și în acel moment de trecere el era toți – Red Jack, Mucho Muchacho, Paco Monaco – era trupul lor, ei erau sufletul lui, un Prinț al Rock and Roll-ului renăscut electronic.

Astfel a izbucnit Epoca de Aur ca o sămânță superbă a imnului lui Jack, primul care a luminat hăul dintre sombre și sol.

În mai puțin de-o săptămână, părul lung roșu deveni preferința foștilor adepți ai „prafului”, părul lung roșu, brăzdat de rețeaua argintie (pe atunci Paco plasa jumătate de duzină sau mai mult în fiecare noapte), iar coafura disimula, mai mult sau mai puțin, obiectul real.

Epoca de Aur, verdad, cea mai bună perioadă din viața lui Paco. Restaurante și haine și „praf” și taxiuri. Și multe altele.

Pentru că „Jack” se vindea atât de bine la „Visul American”, Dojo obișnuia să-i spună lui Paco „omul meu de bază”, chiar dacă de mult nu

mai lucra la uşă, iar legăturile lui Dojo înhăţau discurile cu viruşi ale lui Paco, de parcă n-ar mai fi apucat ziua de mâine.

Şi, pentru că Paco reuşise să plaseze toate aceste discuri prin Dojo, câştigase o mare doză de respect din partea Frontului Eliberării Realităţii. În mod tacit, Paco devenise practic MEMBRU al F.E.R., nu doar iubitul lui Karen Gold. Şi încă un membru important – legătura lor de bază, pe bani grei.

Epoca de Aur, băiete! Ani-lumină distanţă faţă de „loveşte şi ia" pentru un mărunţiş amărât! Avea o iubită, un adăpost, o sursă stabilă de mucho dinero, ceva respect, patru lucruri pe care nu le avusese niciodată înainte.

Cu greu îşi putea imagina o viaţă mai bună ca asta, credea c-o să dureze la nesfârşit, nici nu-i trecea prin cap că totul se va duce de râpă într-o bună zi şi că se va trezi iar la uşa lui „Slimy Mary's", fericit să aibă măcar atât, fiule.

Asemeni primelor viziuni la Cască, Epoca de Aur înainta spre un pisc unde fericirea părea veşnică. Şi atunci forţe nevăzute traseră cordonul din priză.

Trebuia să-şi fi dat seama de asta când începuse să vadă părul lung roşu la „Slimy Mary's", când golanii şi bobinarii cu creierii arşi începuseră să economisească bani ca să-şi cumpere vopsea roşie ca să se coloreze singuri şi vopsea argintie ca să-şi picteze grosolan reţele argintii. Trebuia să-şi fi dat seama când Roşul deveni o privelişte familiară atât pe partea întunecată, cât şi pe cea luminoasă a străzii, treabă de salon de lux pe de o parte, şi imitaţii artizanale brute pe de alta.

În cele din urmă îi fu clar că ceva incontrolabil se petrece, când observă că unii dintre Roşii care frecventau „Slimy Mary's" nu erau doar cu părul vopsit, ci PURTAU Jack adevărat, exact ca Roşii bogaţi de la „Visul American".

Dar mai mult ca sigur el nu distribuise Jack golanilor! La „Visul American" preţul se stabilizase la 400$, şi niciun GOLAN n-avusese atâţia bani în viaţa lui, după cum bine ştia pe propria-i piele.

Îl cumpărau din altă parte.

Şi-l cumpărau ieftin.

Nu cumva Dojo îl trăgea în piept?

— Hei, fiule, ți-am spus încă de la început c-o să se ajungă aici, nu? îi răspunse Dojo în noaptea în care Paco deschise discuția. Sau ți-e creierul atât de ars că ai uitat de ce-am făcut din prima târgul cu tine?

Paco îl privise alb.

Dojo clătinase părintește din cap.

— Ar trebui s-o lași baltă cu rahatul ăsta de bobină, Paco. Ți-am SPUS doar că prețul o să înceapă să scadă destul de repede. De ce crezi că ți-am oferit o parte atât de mare din vânzări? Numai așa puteam să scăpăm rapid de cât mai mult rahat, înainte ca grămada de Jack pe care stau să devină mai ieftină decât am plătit-o!

Îl bătu pe Paco pe umăr.

— Ai făcut o treabă bună, fiul meu. Ai plasat destule la preț bun, așa că măcar am reușit să-mi scot investiția, cu toate că mai am încă vreo duzină de Căști. Ești omul meu de bază, Paco, am făcut treabă bună împreună. Și discurile alea cu Red Jack pe care mi le aduci de la F.E.R. merg încă bine. Dar după cum merge treaba cu Jack, vremurile bune au apus.

— Ce dracu' se ÎNTÂMPLĂ, omule? întrebă Paco.

Dojo ridică din umeri.

— Exact ce ți-am spus EU că o să se întâmple. Iar și-au băgat japonezii coada. Nemernicii au luat câteva sârme de la „Silicon City", au copiat chipul, iar acum scot miezul din coajă în fabricile lor de roboți, și ne fut pe noi pe propria noastră piață.

Și astfel, Epoca de Aur, ca și industria auto și industria TV și dracu' mai știe ce, se topeau rapid de îndată ce japonezii își conectau roboții lor în competiția americană.

În doar câteva săptămâni îi râdeau în nas lui Paco la „Visul American" când încerca să ia măcar 250$, străzile din „Orașul Gagicilor" musteau de Roșii, iar jumătate din oamenii de la „Slimy Mary's" purtau Jack, exact așa cum spune cântecul.

Prețul continua să scadă vertiginos, acum puteai face rost pe stradă cu 150$ dacă te străduiai să cauți, și, iată-l din nou pe strada aia amărâtă, ca portar la „Slimy Mary's" și fericit să aibă măcar asta, omule.

Avea slujba de portar, mai făcea ceva bani din discurile cu Red Jack de la F.E.R., avea o iubită, avea încă intrare liberă la „Visul American" datorită lui Fritz, care lua și el un ban ușor de pe urma lui, și avea un

adăpost, unde oamenii îl respectau mai mult decât pe un amărât de golan. Și mai avea ceva, ceva pe care nu-l putea defini.

Ca toți Roșii de pe ambele părți ale străzii, avea JACK. Avea un obiect pe care-l putea conecta undeva în interiorul lui, unde se ascundea ceva anume, care nu existase niciodată până atunci, nici măcar atunci când visa cu Mucho Muchacho.

Tu-mi umpli sufletul, eu îți umplu sufletul, cum spune cântecul, și chiar dacă cuvintele nu prea au sens, muzica în schimb îi dezvăluia ceva pur.

Cel mai ciudat lucru, chiar dacă invazia de Jack ieftin îl scosese din afacere, era că se trezea zâmbindu-le satisfăcut tuturor Roșiilor de pe ambele părți ale străzii, chiar dacă erau îmbuibați sau gagici. I se părea CORECT ca fiecare să-și poată face rost de Jack la 150$, chiar dacă asta îl făcuse să piardă o avere, era FERICIT că prețul Jack-ului scăzuse la nivelul străzii.

Odată, în pat, încercase să-i explice asta lui Karen.

— Îmi ia mințile, momacita! Vreau să zic, n-ar trebui să-mi pese, verdad, dar când îi văd pe toți golanii visând cu un Jack de 150$, îmi vine să râd. Mă simt ca și cum noi toți am fi dat un mare „lovește și ia" în „Orașul Muncii". Mă simt fericit chiar dacă m-au futut la bani. La naiba, o avea dreptate Dojo, oare sârma asta chiar îmi prăjește creierii? Tu chiar crezi că-mi pierd mințile?

Karen îl trăsese spre ea și-l sărutase cu un mic oftat:

— Nu, Paco, nu-ți pierzi mințile, nu-ți fă griji. Îți dezvolți doar o conștiință socială.

— Qué?

Izbucni în râs, și-l sărută iar.

— Să nu-ți pese de cuvinte, dragostea mea, spuse. Ți-ajunge muzica...

— Este bobina perfectă, Larry – spunea Malcolm McGee când Karen Gold intră în mansardă. Cele mai înalte funcții cerebrale nu sunt implicate. Intensitatea curentului e prea mică pentru a arde celulele creierului. Oamenii nu sar pe fereastră și nici nu încearcă să treacă prin pereți. Din punct de vedere fizic nu e nimic periculos.

Era după ora trei dimineața; cea mai mare parte a mansardei era învăluită în întuneric, dar Malcolm, Larry Coopersmith, Leslie Savanah, Teddy Ribero și Tommy Don stăteau în jurul mesei de bucătărie, într-o

baie de lumină dată de singura lampă aprinsă deasupra, bând vin roşu dintr-o cană de un galon şi, după cum se auzea, vorbeau iar despre Jack.

— Până şi „TIME” a fost de acord cu asta – interveni Tommy. Singurul lucru rău pe care l-au spus a fost că Jack poate deveni o formulă de haos psihic şi social.

— Şi atunci ce facem, mergem până la capăt?

Malcolm, Tommy şi Teddy purtau coafuri Red Jack, cu toate că părul lui Tommy nu crescuse încă să-i acopere urechile, iar cel al lui Malcolm crescuse într-un fel de aură afro dezordonată şi strălucitoare. Leslie îi sugerase lui Karen să poarte şi ele Roşul pentru a fi recunoscute ca traficante de discuri cu Red Jack, dar în acelaşi timp continua să poarte încă părul blond scurt, ca să nu se mai lege Coopersmith de ea pe tema asta. Larry, firește, mai bine şi-ar fi tăiat o mână decât să-şi vopsească părul în roşu.

— Voi chiar nu mai ştiţi să vorbiţi şi despre altceva? spuse Karen, aşezându-se şi turnându-şi un pahar cu vin.

Treaba era destul de veche. După ce Malcolm examinase circuitele, insistase să încerce chiar el Casca, şi Larry nu reuşise să-l facă să renunţe. După ce o încercase prima dată, spunea că a fost o experienţă extraordinară, şi de-atunci o folosea regulat, spre dezgustul crescând al lui Larry.

Apoi Tommy şi Teddy şi ei, din când în când pe faţă, iar Leslie în secret, şi se părea că Frontul Eliberării se îndreaptă spre o ruptură.

Dar într-o noapte Malcolm se aşează la computerul său şi intră într-un lanţ de viziuni, ca un maniac, apăsând butonul iar şi iar şi iar, de fiecare dată când visul se termina, vreme de patru ore încheiate. Şi când, în sfârşit, ieşi din viziune fără efecte aparente de îmbolnăvire, obţinuse deja vocea lui Red Jack şi parametrii vizuali, pe care le extrăsese din discul „Maşinăria Rock and Roll”, pe care le şi programă cu o altă sincronizare şi cu o altă animaţie.

Elaboră imediat diverse programe, astfel că acum, în loc de instrucţiuni afişate pe ecran, care să iniţieze clienţii în programele de viruşi, însuşi Red Jack, realizat din sunet şi pixeli, era cel care îi iniţia.

Voilà{133}, Red Jack devenise un Ronald McDonald al produsului F.E.R., şi vânzările crescuseră cu atât mai mult cu cât „Prinţul încoronat” urcase până în fruntea topurilor.

Până și Larry Coopersmith era silit să recunoască: departe de a-i paradi creierii lui Malcolm, Jack îi inspirase o concepție salvatoare care aducea servicii remarcabile cauzei.

Acum nu mai putea în niciun fel să oprească pe vreunul să se conecteze, neputând găsi niciun argument coerent împotrivă, când Malcolm, apoi Teddy și Tommy, și acum Iva și Bill, începuseră să poarte Roșul.

Desigur, asta nu-l împiedica să ia în zeflemea toată treaba.

— Da, firește, uite că nu vă crește păr în palmă, dar în felul în care voi băieții tot apăsați pe butoanele rahatului ăluia, plăcinta pe care-o s-o coaceți la sfârșit o să fie din proprii voștri creieri, „à la mode”! Vreau să zic, uitați-vă în jur și-o să vedeți o groază de tineri purtând Roșul, care arată deja terminați.

— Hei, momacita, qué pasa?

Paco traversă mansarda întunecată mergând spre ei, dându-și jos haina. O aruncă într-un colț împreună cu sacoșa, îi dădu un sărut scurt lui Karen, umplu un pahar cu vin până la buză, înghiți jumate și trase un scaun lângă el.

— Vechea poveste... îi răspunse Karen.

Paco clătină din cap. N-avea părul vopsit roșu, dar plasa de sârmă și cutiuța ieșiră în evidență când își scutură părul ondulat.

— Care-i problema, omule – se adresă el lui Coopersmith, ți-e teamă că dacă te conectezi o dată, devii dependent?

Paco lăsase să-i scape vorbele fără vreo intenție anume, dar o tăcere de gheață căzu ca o cortină de plumb, iar Larry Coopersmith își strânse pumnii pe masă, fălcile îi scrâșniră sub barba neagră și-l privi crunt.

Paco se lăsă pe spate, mai mult uimit decât speriat, apoi, bineînțeles, se uită la fel de crunt la cel ce atentase la mândria lui, cu toate că nu știa dacă lui Larry îi pasă sau nu.

— Hei, la naiba, omule, m-a luat gura pe dinainte, a fost o glumă proastă – spuse el, așezându-se mai bine în scaun și luând o nouă înghițitură de vin.

— Nu, n-a fost! spuse ușor Leslie, acoperind pumnul drept al lui Coopersmith cu mâna ei. Nu-i așa, Larry?

Larry Coopersmith își deschise pumnii. Apucă mâna lui Leslie. Zâmbi ca un mielușel. Apoi râse.

— Cred că doamna are dreptate, Paco – spuse Larry – având în vedere cât de traumatizat am fost...

— Rahat, haide, n-am vrut să....

— Nu, Paco, nu, să nu ne ferim de adevăr! insistă Coopersmith, ridicând cealaltă mână, şi apoi vorbi de undeva din străfunduri, din adâncuri pe care Karen nu le bănuia.

— Au fost ani când m-am conectat într-o săptămână mai mult decât voi toţi la un loc de când v-aţi îndrăgostit de blestematul ăsta de Jack! Cu excepţia terminalului de rahat ca Blue Max, nu există piesă de bobină cu care să nu-mi fi ars creierii până mi-a ieşit fum din urechi, şi uitaţi-vă ce-am ajuns.

— Mda, Larry, eşti într-adevăr o legumă umană – spuse sec Malcolm. Abia putem scoate o vorbă de la tine!

— Nu m-aţi cunoscut atunci! – continuă Coopersmith pe un ton plat. Nu c-ar fi meritat mare lucru. Aţi văzut vreodată cobaii ăia pe care-i conectează cu piese rudimentare la centrii plăcerii? Nu mănâncă, nu beau, nici măcar nu fac dragoste, doar apasă pe butoane şi merg şi merg până crapă şi fără îndoială se cred Mickey Mouse...

— Haide, Larry, Jack nu seamănă deloc cu asta!

— Hei, omule, l-ai văzut pe vreunul din noi holbându-se la tavan? spuse Paco. Am avut vreo problemă cu afacerile? Mă vezi tu ca unul care e gata s-o ia spre... „Florida”?...

— Nu! Dar am să-ţi spun EU ce văd, Paco – răspunse Larry Coopersmith. Văd străzile înţesate de oameni care poartă cu toţii părul roşu, conectaţi la aceeaşi Cască, şi ascultând aceeaşi muzică. Dacă asta nu e manualul controlului realităţii atunci ce e?

Paco îl studie, concentrându-se, luând seama la cele spuse, care i se rostogoleau prin minte.

— Mda, atunci cine face controlul şi pentru ce? întrebă. Oraşul Muncii? Guvernul? Copoii? Scorţoşii?

Larry îl privi răutăcios:

— Profitul însuşi. Banal. Asta mă înfricoşează cu adevărat.

— Qué?

— Cântecele astea cu Red Jack pe care le difuzează „MUZIK” tot timpul, astea provoacă totul, nu crezi, Paco? spuse Coopersmith, aplecându-se în faţă. Din cauza asta toată lumea poartă Jack şi-şi vopseşte părul în roşu!

— Firește, omule, spuse Paco, încruntându-și sprâncenele de concentrare și privindu-l pe Coopersmith cu alți ochi. Dar a fost extraordinar pentru business!

Dintr-un anumit punct de vedere Larry și Paco ajunseseră să reprezinte polii opuși ai F.E.R.-ului: Larry Coopersmith, părintele fondator, eminența cenușie și Paco Monaco, fiul străzii. Coopersmith, care ura bobina, și Paco, cel care o adora.

Când Malcolm, și Teddy și Tommy și Leslie au început viziunile cu Jack, între ei și Coopersmith s-a creat o anume răceală, iar Paco amenința să devină mărul discordiei.

Dar asta nu se întâmplă.

Pentru că Paco și Larry SE PLĂCEAU unul pe celălalt. Paco cântărea cu grijă tot ce spunea Larry, și tot cu grijă îi spunea și când greșea, împărtășindu-i din experiența lui de om al străzii. Iar Larry admira din plin acest lucru la Paco. Când nu se certa cu el, și chiar și atunci când o făcea, Larry îl trata pe Paco întocmai ca pe un copil încăpățânat, și nimic nu-l mulțumea mai mult decât atunci când Paco reușea să schimbe lucrurile.

— Extraordinar pentru business-ul lui „MUZIK”! Spuse Larry. Noi îl punem pe disc pe Red Jack ca să ne vindem programele de viruși, iar „Muzik, Inc.” își pune un Jack pe cap pentru ca să-și vândă videodiscurile!

— La naiba... spuse Paco, cu ochii larg deschiși, înțelegând într-un târziu. Se încruntă. Dar CÂNTECELE nu sunt un fel de reclame pentru Jack?

— Valabil în ambele direcții, Paco, spuse Coopersmith. Cântecele vând Jack, iar Jack vinde cântecele. Un căcat de marketing! Făcând reclamă produsului pentru moda pe care-o lansează, e un pas înainte în materie de ultimul răcnet.

— Vrei să spui că „MUZIK” a inventat Casca? strigă Teddy Ribero.

— Nebunie curată!

— Am informații că asiaticii au invadat piața cu Căști ieftine, Larry – spuse Paco.

Larry Coopersmith ridică din umeri.

— Poate că „Muzik” a făcut un târg cu ei, spuse. Vreau să zic, există deci o piesă care e vândută cu peste 400$ înainte de a deveni accesibilă, și acum, când a devenit o modă la scară națională, poți să faci rost de ea

pe la colțuri de stradă pentru 150$! E în asta vreo logică a traficanților, de care să fi auzit vreodată? Prețul SCADE iar marfa URCĂ, atunci când cererea iese, practic, prin tavan?

— La dracu'! exclamă Paco. Da, ai dreptate! E ca și cum oricine fabrică Jack, își ratează șansa de a face milioane.

— Numai dacă acea corporație care își trage milioane din vânzarea videodiscurilor, și vinde bobina ieftin, plătește prost mâna de lucru, pentru a ține prețul scăzut...

Karen, adâncită în contemplarea lui Paco, tăcuse până acum, dar Larry mersese prea departe.

— Ai depășit măsura, Larry! afirmă ea. Mii de oameni fac găuri de șoarece cu virușii noștri în băncile de date ale corporațiilor și guvernului, oricine e conectat la Jack e fericit, și tu vrei să credem că în spatele acestei trebi e o CORPORAȚIE? De ce o corporație ar naște un asemenea haos în CHIAR STRUCTURA El?

— Așa cum ți-am spus – răspunse Larry. Apoi râse: Pentru bani! Singurul lucru care-o interesează! Nu-i pasă de ceea ce se întâmplă altor corporații sau guvernului sau vânzărilor de vopsea roșie pentru păr sau amărâtelor de celule ale creierilor noștri. N-are treabă decât cu profitul!

Se întoarse spre Malcolm:

— Și tu crezi că eu o să mă conectez la ASTA? întrebă. La mecanismul unui sistem de control al realității, căruia nu-i pasă de nimic în afară de dolari și cenți?

„Ar putea fi așa?" gândi Karen cu o senzație dureroasă în stomac. Oricât ar fi încercat, nu găsea o cale de a ataca logica lui Larry Coopersmith. Dar ceva îi spunea că el nu pusese punctul pe i.

— Nu înțelegi, Larry! zise ea cu-o pasiune care o surprinse. Te încăpățânezi să-ți imaginezi CUM s-a întâmplat, dar nu vezi CE s-a-ntâmplat! Casca, Jack, n-a distrus vieți. Le-a făcut mai bune! Red Jack nu convinge oamenii să devină niște zombies, ci îi adună la un loc, îi înfrățește, le dă speranță, le... le...

Ridică mâinile neputincioasă. Ea ȘTIA că Jack îi umpluse sufletul, îi intrase în piele, da, făcând-o să-și dorească din ce în ce mai mult să nu mai fie un simplu pion în jocul altora. Știa ce înseamnă să fii noaptea târziu în micul cort împreună cu Paco, în patul îngust, unul în brațele celuilalt, ascultând aburul prin conducte și bășinile vecinilor de

mansardă. Apoi se conectau împreună la Jack şi făceau dragoste în locuri magice, bucurându-se de plăceri nespuse pe care nu le-ar fi avut dacă ar fi fost neconectaţi.

Cât despre Paco?! Nu era conectat atunci când o salvase din mâinile violatorilor şi o mângâiase cu tandreţe şi făcuse superb dragoste cu ea? Putea oare Larry să pretindă că Paco involuase către o creatură inferioară datorită lui Jack?

Firește că nu! Îl studiase pe Paco evoluând de la o creatură sălbatică a străzii la un bărbat care gândea, plin de sentimente.

— Şi despre PACO ce-ai de spus, Larry? întrebă ea. El a stat conectat la Jack mai mult decât oricare dintre noi. Şi ce i-a făcut Jack? L-a scos de pe străzi, a făcut din el partenerul tău de conversaţie favorit, l-a transformat într-un om atent, grijuliu, un bărbat la fel de bun ca tine, Larry Coopersmith!

— Hei, murmură uşor Paco, simţindu-se stânjenit şi privind-o cu toată căldura ochilor şi a sufletului.

Larry Coopersmith privi spre Karen, apoi spre Paco, se uită ca şi cum aerul dintre ei ar fi fost ceva palpabil. Oftă bărbăteşte şi făcu o grimasă.

— O.K. – spuse el blând – poate ai câştigat un punct.

Leslie îl îmbrăţişă deîndată şi-l sărută apăsat pe obrazul acoperit de barbă neagră.

— Uite, asta te salvează, Markowitz! Exact când te dovedeşti a fi un nătărău egoist, de fapt recunoşti că nici măcar nu ştii ce-i asta!

— Nu-mi amintesc să fi recunoscut vreodată – i-o întoarse Larry pentru a-şi masca stânjeneala.

— Te-ai gândit vreodată că poate eşti laş? spuse Paco pe un ton diferit, ca şi cum ar fi vrut să şteargă impresia de emoţie tandră, pe care o afişase mai înainte, printr-o comportare bărbătească.

Uneori se comportau ca doi copii; din acest punct de vedere nu era mare diferenţă între Larry şi Paco.

— O.K., bine, sunt laş..., spuse Larry Coopersmith.

— Recunoşti că eşti laş că nu încerci Jack? exclamă Paco, ca şi cum o asemenea recunoaştere pe faţă nu-i stătea în obicei, şi poate, cine ştie, chiar aşa era.

— Uneori îţi trebuie mai mult curaj să recunoşti că ţi-e frică de ceva, decât să-ţi baţi joc de tine, Paco – spuse calm Larry.

Paco încasă vizibil această replică de roman, apoi dădu din cap în semn de încuviințare.

— Si, verdad... nu m-am gândit niciodată la asta – mormăi el. Însă dacă ești sau nu fricos, depinde numai de tine, sabes...?

Acum fu rândul lui Larry Coopersmith să-și încrunte sprâncenele a înțelegere.

— A trebuit să... să fac ceva, tu sabes, ca să fac rost de primul meu Jack – îi spuse Paco. Singura cale să-l obțin a fost să fac rost de o Uzi, și singura cale să fac rost de o Uzi era să dau țeapă unui nenorocit de paznic, omule, și singura cale de a face rost de o Uzi de la un paznic...

Paco se cutremură, tăcu, clipi, își coborî privirea spre masă pentru un timp, înainte de a continua.

— Oricum, dacă tu crezi că încercarea unui Jack e ceva să te facă să te pișii pe tine, ÎNCEARCĂ, amigo! La naiba, că veni vorba de miedo{134}, omule, știam că pot s-o dau în bară! DAR AM FĂCUT-O, omule! Vreau să zic, să faci așa ceva pentru că ești tâmpit, nu e ceva bărbătesc, este o idioțenie, dar să-ți fie frică și s-o faci orice s-ar întâmpla, asta înseamnă să ai coaie adevărate, știi amigo...

Larry Coopersmith se uită lung la Paco. Încetișor, începu să-și clatine capul de sus în jos.

— Tu ești „jefe” aici, omule – spuse Paco. E de datoria ta s-o faci! izbucni în râs. Nu trebuie neapărat să faci rost de o Uzi! Tot ce ai de făcut este să te conectezi la Jack și să dai o raită prin tine. O să fiu lângă tine, Larry. O să încerc să m-abțin, așa că dacă văd că începi să o iei pe-alături, apăs eu pe buton.

— Merg și eu Larry, o să visez cu tine, zise Leslie, apucându-l de braț.

— Și eu! sări Karen. Am să te duc la „Visul American”!

— Haide, omule, ce se poate întâmpla? adăugă Paco.

Larry Coopersmith privi de la Leslie la Paco apoi la Karen și din nou la Leslie, clătinând din cap.

— Voi, băieți, mă faceți să mă simt ca un copilaș care-i roagă pe toți să-l țină de mână în „Tunelul Groazei”! spuse el blând ca un mielușel.

— Hei, omule, oare pentru ce sunt făcuți prietenii? răspunse Paco direct din inimă.

Larry Coopersmith roși sub barba neagră și deasă. Se ridică de la masă.

— Bine, haideți, mătuși și unchi, hai s-o întindem înainte ca micuțul Larry să se răzgândească.

VISĂTORI AMERICANI

LARRY COOPERSMITH mergea alene, mușcându-și buza de jos și, ceea ce nu era în stilul lui, tăcând tot drumul până la „Visul American", încercând să-și facă curaj, cel puțin așa i se păru lui Karen.

Paco aranjă cu Fritz să-i lase înăuntru, Karen îi conduse dincolo de paznici, sus, în salonul principal, ocupară o masă lângă balustrada ce dădea spre arenă și comandară băuturi, iar Leslie apăsă pe butonul ei.

Abia atunci, ridicând din umeri, cu un rânjet de înmormântare, Larry întinse mâna și apăsă pe butonul Jack-ului pe care i-l dăduseră.

La început stătu acolo, uitându-se pe deasupra arenei, sorbind din tequila și încercând să se îmbete temeinic.

— Deci ăsta e faimosul „Vis American" – zise într-un târziu, pe un ton mai mult decât uluit.

Apoi o expresie ciudată și dispreţuitoare îi apăru pe faţă, când își întoarse privirea de la scena de jos spre barul din balcon, totul numai alamă și geamuri de oglindă fumurie, plin de anonimi, jumătate din ei purtând Roșul, îmbrăcați astfel încât să pară importanți.

— Asta-mi amintește de prima dată când am fost într-o vâjâială de Mardi Gras{135}; nu cunoșteam pe nimeni în New Orleans, așa că mi-am petrecut prima jumătate a săptămânii burdușindu-mă cu băutură și petrecând cu golanii, și-mi mai aduc aminte cum eram pulbere undeva, în mulţime, într-un bar de pe Bourbon Street, luptându-mă pentru mărgelele ieftine de plastic azvârlite din balcoane luxoase de frumoase îmbrăcate în tafta și de homosexuali bogaţi, în haine albe...

— Mardi Gras! spuse Leslie moale. Mi-am dorit întotdeauna să merg la un Mardi Gras și să apar într-o rochie albă și lungă, aruncând dubloni mulţimii!

Karen putea să-și imagineze ce spunea Larry Coopersmith, chiar dacă nu știa despre Mardi Gras din New Orleans decât din imaginile de la televizor. Pentru că aici chiar stătea într-un balcon, privind în jos, de aici de la înălţime, către ţăranii de dedesubt. Și dacă nu se înghesuiau pentru mărgele de plastic ca niște cățeluși pentru biscuiți, mergeau țanțoși și-și arătau sânii și fundurile în speranța de a apărea măcar o clipă într-una din razele strălucitoare care-i urmăreau de-a lungul ringului de dans în căutarea unor imagini apetisante pentru delectarea mulţimii din balcon.

Larry Coopersmith zâmbi sălbatic, un zâmbet de cuceritor, iar fața sa fără vârstă, cu obrajii brăzdați și ochi albaștri senini, cu coama de păr lung și negru și cu barbă, părea într-adevăr fața motociclistului despre care umbla vorba că fusese cu mult timp în urmă.

— Firește, așa gândeam și eu înainte de a intra în chestia aia! Mi-am găsit o tipă în barul din Charles Street, am stat de vorbă, aveam pilulele de peyotă de care făcusem rost traversând Texasul, și asta a fost de-ajuns s-o conving, le-am păpat împreună și, după ce-am borât, m-a luat într-un rahat de petrecere de-asta, și iată-mă sus la balcon, bând șampanie și prizând grămăjoare de cocaină și aruncând plastic maselor...

— Trebuie să fi fost extraordinar, Larry – suspină Leslie pe un ton de magnolie ofilită, lăsându-se pe spate în scaun, ridicându-și nasul în aer, jucându-se cu un portțigaret imaginar și devenind deodată în interiorul propriului ei vis doamna despre care vorbise Larry.

— Extraordinar, Scarlett?! o imită Larry. De rahat! Eram acolo, cu regina heroinei, cu prietenii ei puși la patru ace ca niște păuni, și eu în pantalonii mei de piele și geaca Hell's Angels, cu mințile aiurea. Și când am văzut pe unii din frații mei înhățând șiragul de mărgele aruncat de mine, știam că era timpul să-mi iau tălpășița, să borăsc în bolul de punch, să încep cafteala și să mă car înapoi în stradă, acolo unde de fapt mi-era locul, între ai mei.

— Oh, Larry, ce vulgar! rosti Leslie, strâmbând din nas.

— Ce anume? întrebă Larry. Că am făcut pe prințul nepăsător într-un balcon ca ăsta, sau c-am știut când să borăsc și să caftesc?

— La naiba, chiar ai făcut asta, Larry? spuse Paco admirativ. Ai ridicat tu mâna asupra „Orașului Gagicilor" și-ai borât în bolul de punch și toate astea?

— Sunt un motociclist de bază, cetățene, ține minte asta! strigă Larry, ridicându-se în picioare, cu ochii roșii, părul fluturând, înfruntând întregul bar.

— Isuse, las-o moartă, Larry, stai jos, vrei să nu mai călcăm pe-aici? șopti Karen.

— Încă mai crezi că Jack este un rahat care-ți arde creierii? spuse Paco insinuant.

Coopersmith tăcu, împietri, aruncă o privire în jurul barului la fețele care se holbau la el, se așeză și-l privi pe Paco, cu cea mai stranie

expresie în ochi.

— Mi se pare c-am uitat de ce am devenit bobinar din prima – spuse el. Trebuie să recunosc că asta e o piesă magică. Nu seamănă cu nicio altă bobină pe care am folosit-o înainte. Fără distorsiuni ale simțului temporal, fără pierderi de energie, fără nebunie, nu chiar halucinații, ceva ca și cum spațiul și timpul ar fi... este... ca și cum realitatea s-ar multiplica în... ca și...

— Este piesa perfectă, Larry – spuse Karen entuziasmată. Uită-te aici în bar! Toți ăștia care poartă Roșul nu sunt zombies cu creierele arse, altfel nici nu i-ar lăsa aici sus. Tot oamenii ăștia cumpără și discurile noastre cu Red Jack; au conturi în bănci și portofolii și corporații, nu bântuie printre ruine ca niște „legume"!

— Dar cei de-acolo, de jos? întrebă Coopersmith, arătând cu brațul și rotindu-se în scaun pentru a privi peste ringul de dans. Cânta Tiger Lady, ceva numit „Înapoi la origini", triplată enorm pe giganticele ecrane video, îmbrăcată într-un costum din piele de tigru strâns pe corp, printre zidurile junglei umane, printre clădiri distruse, peisaje industriale pustii, străzi înguste și amenințătoare, șoptind cuvintele printre buzele rujate violent, cu dinții ascuțiți ca acele și dansând ca o pisică în călduri, după un ritm insinuant și o chitară solo supraîncălzită.

Întoarceți-vă la origini
Înapoi în junglă
Acolo unde strămoșii nu cunosc odihna
Iar ziduri de piatră se prăbușesc...

Karen se întreba ce vede Larry Coopersmith acolo jos, în fluxul trupurilor care dansau, în realitățile caleidoscopice ale stroboscoapelor multicolore, în razele spotului mișcător selectând pe câte cineva pentru operatorii de la nivelurile de deasupra, din valul de păr roșu al mării umane ca un steag din stele strălucitoare.

— Haideți, fraților, hai să ne mișcăm! spuse, sărind iar în picioare, înhățând-o pe Leslie și trăgând-o fără măcar să-i pună vreo întrebare, la care oricum n-ar fi așteptat răspuns.

Așa a fost la „Visul American". Larry, conectat, dansă cu Leslie, de asemeni conectată, vreo trei dansuri, în vreme ce Karen și Paco dansau lângă ei, jucând rolul unor doici atente.

Când Larry Coopersmith își trase partenera din ringul de dans spre zona întunecată și plină de fum gros a barului, Leslie deja atinsese butonul. Arăta mult mai puțin tulburată decât el.

— Ce s-a întâmplat, Leslie? întrebă Karen încetișor. Te simți bine?

Leslie clipi.

— Da, da, mă simt bine, bolborosi ea, ca și cum ar fi vrut să se autosugestioneze. Dar acolo... acolo înăuntru... dansând cu nebunul ăsta... nu știu, ca și cum aș fi fost dată deoparte... ca și cum m-am născut altădată.

— Ceva vechi și ceva nou, ceva bobină, ceva vis, ceva adevăr, a sosit ora, hai să dansăm rock, să renască Babilonul! decretă Larry Coopersmith, mișcându-și brațele exagerat, dar cu o privire serioasă și pătrunzătoare în ochii lui albaștri și luminoși.

— La naiba, omule, bobina chiar ți-a luat mințile! exclamă admirativ Paco.

— Nu ți-am spus mereu, Paco, eu sunt regele bobinei, bobina a fost pasiunea mea, și toată viața mea am așteptat să vină clipa asta.

— Qué?

— Partea dreaptă a creierului meu e acolo undeva, dansând, dar partea stângă e încă liniștită și funcționează lin, asta este viziunea perfectă pe care o caută toți amatorii de bobină de când EOHIPUS a început să vândă semințe de ginseng!

— Îți ard creierii, e clar! strigă Paco încântat.

— Să mă ia dracu', chestia asta înseamnă pentru tinerețea mea irosită ceea ce e zahărul alb și sucul de lămâie pentru Courvoisier VSOP!

Eu îți umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul...

Pe ringul de dans, vocea lui Red Jack intona refrenul de deschidere a „Mașinăriei Rock and Roll". Larry Coopersmith încremeni, se-ntoarse, privind înapoi către ringul de dans.

— Să fiu al dracu' dacă nu dansez asta! spuse Larry, și înainte ca cineva să poată schița vreo mișcare sau spune un cuvânt, era înapoi în arenă, dispărând în realitățile fragmentate ale stroboscoapelor

multicolore, în masa de oameni cu păr roşu, la prima sa întâlnire electronică cu Red Jack.

Karen rămase lângă ring ţinând mâna lui Paco, până când cântecul se sfârşi, întrebându-se ce simţea acum Larry Coopersmith, amintindu-şi ce simţise ea după întâlnirea cu cineva imaterial...

Când se sfârşi cântecul, părea că Larry ieşise din vis, pentru că îşi clătina capul când reveni la bar, ochii i se îngustaseră, iar expresia feţei era mai destinsă şi mai zâmbitoare.

— Ca şi cum ai întâlni un vechi prieten pe care l-ai uitat şi realizezi că eşti chiar tu, mormăi. Fantoma din maşinăria ta.

Se-ntoarse din nou spre ringul de dans, unde golanii şi fanţii, curvele şi traficanţii, aventurierii de-o zi dansau acum după un alt cântec.

Dar chiar şi acum razele strălucitoare ale spoturilor albe scoteau în evidenţă Roşul, aici, acolo, pretutindeni, ca şi cum însuşi Red Jack ar fi fost în cabina de emisie, înfăţişându-se miraculos fanilor săi, în haosul arenei.

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea. Asta apropo de factorii aleatorii...

— Qué?

— Toţi aceşti oameni conectaţi în propriile lor vise, dar dansând împreună, Paco – îi răspunse Larry Coopersmith. Băiete, nu m-am înşelat asupra chestiei ăsteia noi! Aşa ceva n-a mai existat până acum. Orice altă piesă te duce exact în zona în care sunt programate circuitele să te ducă, amestecă software-ul tău cu puterea brută a bobinei. Dar ăsta te conectează într-o altă zonă a PROPRIULUI TĂU creier şi te face literalmente să-ţi elaborezi de-acolo propriul tău vis! Cântecul ăsta blestemat spune adevărul, chiar îţi umple sufletul, este o viziune a unui factor aleatoriu, este primul obiect veritabil al bobinei democratice!

— Să-nţeleg că asta înseamnă că ţi-a plăcut? întrebă sec Karen.

— E clar că te-ai schimbat! spuse Paco plin de satisfacţie. Cum de ţi-ai dat seama atât de repede?

Larry Coopersmith ridică din umeri, zâmbi, arătă către ringul de dans:

— Cineva, care nu e chiar acolo, mi-a spus, muchacho!

— De ce nu ne aşezăm la bar să ne mai răcorim? spuse Leslie spărgând tăcerea, arătând încă puţin ameţită.

Larry Coopersmith se uită lung în susul și-n josul barului, la aspectul elaborat al decorului, la golanii zdrențăroși zăcând în umbrele adânci unde-și ofereau sexul, la turiștii de la nivelurile superioare ale „Visului American" căutând același lucru, și strâmbă din nas.

— Este o versiune Disney de rahat! spuse el disprețuitor. Tărâmul de vis pentru drogați de doi bani și gringo căcăcioși!

— Verdad! aprobă Paco.

— Mda, numai că eu încă mai vând aici o mulțime de Red Jack, băieți – sublinie Karen. Pentru business e un loc minunat.

Adevărul e că ei îi PLĂCEA acest bar. E-adevărat că golanii erau admiși de proprietari pentru a da culoare; la fel de adevărat că se aflau acolo să-și vândă trupul obișnuiților localului și aventurierilor de-o zi, mișunând printre periculoșii oameni ai casei.

Dar în care alt loc s-ar fi putut oare întâlni mai bine cele două părți ale străzii, fără paznicii dintre ele? În care alt loc ar fi fost posibile asemenea relații între oameni? În care alt loc ar fi putut Karen Gold și Paco Monaco să se afișeze împreună în public?

Totuși, Larry Coopersmith nu-și dorea decât să plece mai repede.

— Un loc ca ăsta poate fi o treabă extraordinară pentru business, dar eu nu vreau să mă mișc după versiunea PG{136} de plastic, și mai ales nu cu obiectul acesta, pentru că, altfel, ajung să cred că ăsta e Kansas{137}.

Luă mâna lui Leslie și o mângâie încurajator.

— Am o idee mai bună. Ce-ați zice de ceva veritabil, pe bune? Ce-ați zice de locul ăla unde ești tu portar, Paco? Poți să ne bagi pe gratis, nu-i așa?

— La „Slimy Mary's"? spuse Paco rânjind. Sigur că da, omule, asta nu-i o problemă!

— Doamne, Larry, doar n-ai de gând să mergi la „Slimy Mary's"? zise Karen. Este... adică... nu e...

— Ce nu e-n ordine cu „Slimy Mary's"? întrebă Paco, privind-o surprins, încruntat și cu o undă de mândrie rănită.

— Ei bine..., îî... nu e cam periculos la ora asta din noapte? îndrăzni timid Karen. Cum să le spună adevărul lui Leslie și Larry, față de Paco, că „Slimy Mary's" avea un renume prost, că era o pivniță murdară, infestată de gândaci și șobolani, plină de zombies cu creierii arși și de golani disperați?

— Periculos? răspunse disprețuitor Paco. Hei, eu sunt portarul principal, dacă-ți amintești, și sunt și omul de bază al lui Dojo! Amândoi suntem baza la „Slimy Mary's", și nicio jigodie de pe-acolo nu-ndrăznește să se pună cu noi!

— Excelent, frate! spuse Coopersmith, bătând palma cu Paco. Atunci, ... spre „Slimy Mary's"!

Iar Karen și Leslie nu putură face nimic pentru a-i mai opri!

— Relaxați-vă, muchachas, nu mai faceți pipi în pantaloni, am ajuns! spuse vesel Paco Monaco, când dădură colțul Străzii 3, Karen ținându-l strâns de mână și Leslie Savanah agățată la fel de strâns de Larry Coopersmith.

Aproape că și-ar fi dorit să dea peste niște nemernici în drumul până aici.

Putea fi haios să tragi o cafteală alături de Larry și să le bagi pe fete în sperieți! Dar, culmea, se încrucișaseră numai cu golani singuratici, sau cupluri, sau în cel mai rău caz poponari și niciunul n-a avut curajul să deschidă gura.

Dojo era la ușă și Paco îi strânse mâna cu mai multă forță ca de obicei.

— Hei, Dojo, vreau să-ți prezint niște tipi de categorie grea!

Dojo se încruntă bănuitor.

— Dar nu prea recunosc pe nimeni!

— Da, el e Larry Coopersmith, șeful bandei ăleia de care ți-am povestit, iar ea este prietena lui – zise Paco, împingându-i mândru înainte.

— Noi n-avem șef în Frontul Eliberării Realității – corectă Larry. Ridică din umeri, râse. Atâta doar că, se pare, eu vorbesc cel mai mult.

Dojo făcu ochii mari, apoi îl studie scrutător.

— Atunci se pare că avem și noi doi ceva de vorbit, amice, spuse.

— S-ar putea – răspunse Larry, privindu-l pieziș pe uriașul negru. Despre ce?

— Despre ideea mea nebunească, o idee care ne-ar putea duce spre o schimbare totală – spuse Dojo. Un târg care ar putea fi de folos amândurora.

Se întoarse spre Paco.

— Treci la ușă câteva minute până fac rost de o masă pentru prietenii tăi, omule. Trimit eu pe cineva să te schimbe – spuse el pe tonul unui șef de sală adresându-i-se unui picolo.

— Hei, cioroiule – se enervă Paco, în timp ce Dojo îi conduse pe Karen, Leslie și Larry prin fața lui.

Dar Dojo îl liniști brusc când trecu pe lângă el, strângându-i mâna, făcându-i cu ochiul și zicând:

— Paco, fiul meu, ești cu adevărat omul meu de bază, și dacă asta reușește, chiar îți datorez mult!

— Doamne, Karen – îi șopti Leslie când se instalară într-un cuib de pături pline de praf, în jurul unei mese nevopsite și plină de zgârieturi.

— Nu e chiar „Visul American" – aprobă Karen.

O parodie ieftină a ringului de dans de la „Visul American", decorat cu becuri colorate și tavan de staniol. Un singur ecran video și difuzoare care sunau încet. Mese vechi și sofale rupte și lăcașuri cu perne împuțite în jurul ringului de dans, și sentimentul unei peșteri fără sfârșit, întunecată, plină de șobolani și gândaci și cele mai cumplite creaturi, ca o amenințare nevăzută, undeva, în spatele ei, unde Karen nici nu îndrăznea să privească.

Clientela era compusă din genul de golani sălbatici, pe care încerci să-i ocolești când îi vezi pândind în preajma Zonelor, Aici însă, pe teritoriul lor, păreau mai puțin periculoși și arătau cumva mai omenește.

Poate și din cauza părului roșu lung pe care-l purtau cei mai mulți dintre ei. Chiar și fără să apese pe butonul Căștii, Karen avu viziunea acelei trecătoare apropieri pe care o simțise față de acești sărmani golani, în noaptea când visase aici și dansase printre ei. „Visez, deci sunt om", gândi Karen.

Ironia soartei: să citeze din cineva care NU era uman, ca să-i amintească de asta!

— Nu e chiar atât de rău pe cât arată – îi spuse încetișor lui Leslie, în timp ce Larry Coopersmith și uriașul negru se studiau, privindu-se unul pe celălalt ca doi jucători de poker.

— N-arată rău deloc – spuse Coopersmith. Cel puțin nu e piața lui „Muzik", ca în localul de unde venim...

— Mda e de altă parte, amice – spuse Dojo – am și eu în cap ceva asemănător.

Larry râse:

— Nu știu cum se face, dar n-am văzut nimic legat de „Slimy Mary's" în vreun magazin din America.

Paco veni mândru dinspre capătul ringului de dans, salutând câțiva dansatori, aruncând câteva remarci videodisc-jockey-ului din spatele instalației, mișcându-și trupul în ritmul unui metal afro pe care tocmai îl difuza „MUZIK". Karen îi zâmbi cald, și-l luă de mână când se așeză lângă ea. Îi plăcea să-i vadă într-un loc în care se simțea ca la el acasă.

— Tocmai le povesteam prietenilor tăi despre un mic târg, fiul meu – îi spuse Dojo.

Uriașul o enerva pe Karen; în ciuda acestui fapt, se trezi aproape plăcându-i de el, din cauza afecțiunii sincere care părea că i-o poartă lui Paco.

Scormoni în buzunar și scoase ceva ce Karen recunoscu a fi un disc cu Red Jack, și-l împinse peste masă către Larry.

— Vă aparține?

— Ediția a cincea – spuse Larry cu un rânjet larg.

— Uite ce e, omule – spuse Dojo, privindu-l încruntat, să lăsăm rahaturile, tre să vorbim pe față despre matrapazlâcurile noastre dacă vrem s-ajungem la vreun rezultat. Eu îți vând pontul meu și tu pe-al tău.

— Destul de corect, spuse Larry, zâmbindu-i.

— Una din cele mai bune chestii a fost micul meu atelier de bobine, care mi-a produs o schimbare semnificativă – spuse Dojo. Numai că acum, singura piesă de bobină pe care o vrea toată lumea este Jack și se vinde pe stradă la o sută, așa că n-aș mai putea avea vreun profit, chiar dacă aș avea chip-urile să produc asta. La ora actuală am o grămadă de echipament scump și o adunătură de creieri arși pe care i-am închis în „Florida" pe cheltuiala mea, și care nu-mi mai folosesc la nimic...

— Exces de capacitate productivă – spuse Larry. Ai nevoie de un produs nou care să absoarbă șomajul...

Dojo se holbă la el:

— Am senzația că noi doi putem fi pe aceeași lungime de undă. Acum, aș putea trece eu însumi la operația de copiere a discurilor, și astfel să te dau la o parte fără să mă poți împiedica. Sunt oameni care fac deja treaba asta, iar voi nu sunteți chiar în poziția legală de a acuza pe cineva. Dar mi-a mers bine cu cele pe care le-am luat de la tine; vreau să zic că EU pot vinde numai o anume cantitate unor tipi despre care e mai bine să nu vorbim, dar cea mai mare parte a comerțului meu nu se ocupă de computere și de conturi bancare.

— Vrei să devii un fel de „subcontractant” al Frontului Eliberării Realității?

— Ai prins-o, omule; adică amândoi știm că ți-aș putea livra Casca la o sută bucata și să meargă, iar tu le-ai putea vinde clienților tăi la trei sute.

Larry ridică din umeri și zise:

— Am putea merge și mai departe. Acum, dacă TU poți găsi o cale ca discurile noastre să intre pe piața neagră așa cum se întâmplă cu Jack, de ce n-am putea face amândoi un mic târg...

Dojo se strâmbă.

— Cum dracu’ să fac eu asta?

Larry Coopersmith ridică brațele exasperat..

N-am trup
N-am suflet
Dar sunt Prințul Rock’n’Roll...

„MUZIK” difuza „Prințul încoronat al Rock’n’Roll-ului”, și când corul de început se auzi prin difuzoarele slabe țiuind când erau date la maximum, și Red Jack apăru pe ecranul murdar, mai mulți golani se iviră din adâncurile întunecate pentru a se alătura dansatorilor deja aflați pe ring, ca niște molii care apar brusc dintr-un dulap închis într-o lumină albă.

Și toți purtau Roșul.

Larry Coopersmith, cu brațele încă încremenite în gest, privi peste capul lui Dojo, către ecran; ca purtată de o forță nevăzută, mâna dreaptă apăsă pe buton. Paznicul, perplex, își roti capul pentru a urmări privirea lui Larry.

O revelație stranie se născu în subconștientul lui Karen.

Oare ce percepea acum Larry, iar Dojo nu? Și nici ea?

Karen privi furiș spre Paco. Acesta privi către Karen. Ea încuviință. El la fel. Într-o sincronizare aproape perfectă, întinseră amândoi mâinile și apăsară butoanele.

În tot timpul discuției dintre Dojo și Larry, un sentiment neplăcut se instalase în pieptul lui Paco.

La naiba, EL îi făcuse să se întâlnească, iar acum îl tratau ca și cum n-ar fi existat, încercând să aranjeze un fel de târg prin care el – ca intermediar – era eliminat; voiau să-l radă.

La început se mâniase, dar mai apoi își dădu seama că situația era cel puțin ciudată. Firește că era dezamăgit, dar în același timp era și GELOS. Aici erau doi tipi de calibru greu, singurii doi oameni din lume pe care îi considera prieteni, și într-un fel era GELOS pe ceea ce se petrece între ei, ca și cum fiecare ar fi fost o gagică pe care celălalt încerca să i-o fure.

Acum însă, cu o simplă atingere de Jack, polaritatea necunoscutei umane se transformă în ceva cu care Mucho Muchacho se putea descurca.

„Slimy Mary's" părea acum infinit. Umbrele se extinseră afară în stradă, printre ruinele infestate de gândaci, în sombre, în propria sa luptă pentru existență pe grămada de gunoi. Dar, ca o speranță de evadare la capătul unui lung tunel întunecat, dincolo de golanii dansând sub becurile clipind, pe ecranul video strălucea ameţitor ringul de la „Visul American", chemându-l parcă să-și ceară locul lui în lumină.

Și iată-l acolo, în fața șefilor celor două jumătăți ale visului său – Dojo, șeful părții întunecate a străzii de unde venise și pe care o știa la fel de bine, și Larry, șeful mansardei Frontului Eliberării Realității, un colț mărunt al unei lumi neștiute pe care o descoperise de curând.

Iar Karen, aici lângă ei, era dovada că la întâlnirea dintre întuneric și lumină exista un loc în care părţile puteau deveni întreg, în care un „muy macho muchacho" putea sta cu picioarele larg desfăcute, cu câte un picior pe fiecare parte a străzii.

Și acolo pe ecran era Red Jack lângă umărul lui, șoptindu-i la ureche, cântându-i în trup cu vocea lui. „Încoronează-te pe grămada de gunoaie, trezește-ți sufletul din somnul cel de moarte!"

Privi spre ecran, acolo unde cântecul era la apogeu, acolo unde dansa în fruntea armatei sale de golani cu părul roșu, exact în centrul străzii principale din „Orașul Muncii", unde îmbuibați cu părul roșu se scurgeau din turnurile de sticlă spre ringul de dans de la „Slimy Mary's", unde strălucitoarele dungi roșii și albe ale steagului american dansau dansul libertății în casa celui viteaz și în ţara celui liber...

Loviți din degete, la Cască cu sufletele voastre.
Suntem cu TOȚII Prinţul încoronat al Rock'n'Roll-ului.

Se întoarse, având pe buze zâmbetul lui Mucho Muchacho, zâmbetul lui Red Jack, zâmbetul lui Paco Monaco. Larry Coopersmith nu se clintise în timpul cântecului, stând acolo conectat și holbându-se la

ecran, cu mâinile odihnind moi pe masă, în timp ce Dojo clătina din cap, uitându-se încruntat la acest bobinar aiurit. Paco privi spre Dojo, apoi spre Larry, simțindu-se în clipa aceea, cu fiecare bucățică din trup, egalul lor.

— Red Jack știe ce are de făcut – spuse el.

— Ți-a ars, în sfârșit, creierul până la capăt? spuse Dojo cu un rânjet dezaprobator.

Ochii lui Larry priveau țintă în ai lui Paco.

— Ia-mă lângă tine și mișcă-te atunci când vrei să lupți! spuse Larry.

— Puneți un hit cu bătrânul Red Jack!

— Osul la treabă!

Parcă vorbea altcineva prin Paco și Larry, cel puțin așa i se părea lui Karen, pe măsură ce vocile lor se întrepătrundeau și se multiplicau și, ca vocea electronică a lui Red Jack, devenind o voce unică, ridicându-se din mulțime, o singură voce vorbind cu vocea celor mulți.

Cu toate astea, lui Dojo puțin îi păsa, fața lui neagră, puternică și netedă era o mască disprețuitoare a unui furios Budha al străzii, cu mâinile încleștate de marginea mesei, cu brațele împingând în jos, ca și cum ar fi vrut să se ridice de la masă și s-o arunce într-un gest de dispreț.

— Chiar trebuie să stau aici și s-ascult doi tembeli cu creierele arse, bolborosind tâmpenii în localul meu? scrâșni el. Și eu care credeam că trebuie să vorbim despre afaceri!

— Y yo también{138} – răspunse vocea ciudată și totuși familiară din Paco.

— Red Jack este afacerea despre care vorbim – continuă vocea prin Larry. TU-mi umpli sufletul și eu îți umplu sufletul...

Dojo îi privi strâmb.

— Vrei să-mi spui că am făcut deja târgul? spuse.

Paco încuviință.

— Osul la treabă sau, dacă nu, dezastrul; îi punem noi oricum cu botul pe labe.

— Știți ceva? exclamă Dojo. Ascultați, bobinari nebuni, dacă vreți să discutați afaceri cu MINE, deconectați-vă acum din rahatul ăla, măcar să pot vorbi cu ce-a mai rămas din voi în loc de... în loc de...

Larry ridică din umeri, întinse mâna și apăsă pe buton. Brusc ceva cristalin explodă în fărâme. Larry clipi, privi la Paco, înălță capul. Paco

întinse încet mâna, apăsă butonul lui, privi spre Larry, apoi spre Karen, cu o înfățișare tristă și confuză, micuțul ei băiat de pe stradă.

— Să vindem Căștile Jack și Red Jack la un loc, asta încearcă el să ne spună – zise Larry cu o voce aproape normală.

Cineva care nu exista dispăruse pe aripile visului. Dispăruse, rămânând încă ascuns exact înlăuntrul lui, chiar acolo unde fusese dintotdeauna.

— La un loc?!

Karen apăsă și ea pe buton. Și iat-o iarăși la „Slimy Mary's", în spate cu amenințarea rece și murdară a întunericului și golanii cu părul roșu dansând acum altceva pe podeaua lipicioasă, iar Paco, Larry și Dojo privind unul către celălalt și vorbind tâmpenii, ca și cum întregul vis fusese doar un accident și nimic nu se schimbase...

Știa însă că ceva foarte important SE SCHIMBASE, o legătură, un contact direct cu fantoma din mașinăria lor.

— Jack nu mai valorează nici cât o ceapă degerată! spuse Dojo. V-am mai spus: pe stradă merge la o sută, o sută cincizeci!

— Asta ar însemna că ai putea să le vinzi „en gros" la optzeci bucata, nu? întrebă Larry.

— Poate, dar nu e de nasul meu să-mi trag doar 20$ la bucată, ca un amărât de traficant!

— Și dacă le-ai vinde la 200 bucata, și asta în cantități mari?

— Spuneți-mi voi cum dracu' pot face asta, și batem palma, omule!

— Red Jack ne-a spus cum! Noi îți furnizăm discuri master. Fiecare din ele are un program virus diferit și, pe fiecare, Red Jack face câte o mică demonstrație! Cumpărați-vă discurile dumneavoastră și Jack-ul dumneavoastră, de la Frontul Eliberării Realității! Iar tu le vinzi pe amândouă odată, pentru două sute.

— Nu ține, omule. La prețul ăsta nu merge decât dacă vreți să faceți discurile cadou!

— Ăsta e târgul, Dojo – zise Larry Coopersmith.

— Cum?

— Rahat, omule, ce dracu' îndrugi acolo? exclamă Paco. Încă mai era sub influența nebuloasă a ceea ce se întâmplase în vis. Acum se evaporase complet. De ce naiba ar da F.E.R.-ul bunurile lui pe nimic?

— Omul meu are un pont bun – spuse Dojo.

— Dar Red Jack le va spune clienţilor despre ce e vorba – zise Larry Coopersmith.

— Adică? spuse Leslie Savanah, privind la el ca şi cum ar fi fost nebun, lucru care, cel puţin în cazul lui Paco, nu era prea departe de adevăr.

Larry izbucni în râs, ochii i se aprinseră, îşi trecu brusc mâna prin părul negru şi lung pe care, pentru o clipă, cu ochii minţii, Paco îl văzu lucind în reflexe roşii.

— Salut, eu sunt Red Jack – spuse Larry. Nu exist, după cum bine ştim cu toţii, dar sunt conducătorul Frontului Eliberării Realităţii, care vă aduce acest program ieftin de viruşi precum şi Casca mea nou-nouţă, şi chiar acum vă fac membru al F.E.R., aşa că daţi-i drumul, copiaţi acest disc şi începeţi propriul dumneavoastră program!

— Şi unde vezi tu „dinero" în asta? întrebă Paco.

— Cum? spuse Karen. Vrei să ÎNCURAJEZI pe fiecare posesor de computer să facă PIRATERIE cu discurile noastre, Red JACK şi toate celelalte?

Coopersmith rânji până la urechi.

— Firește – spuse. Gândiți-vă puțin! Sute de mici grupări independente ale F.E.R. dintr-o parte într-alta a ţării; spargi una, răsar alte două, şi singura legătură pe care copoii o pot face între ele este liderul nostru naţional, Red Jack, un lider care e imposibil de distrus pentru că de jur-împrejur plutesc mii de exemplare ale lui, iar el, culmea, nici măcar nu există! Domnul Factor Aleatoriu în persoană! Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea, iar ÎMBUIBAŢII n-or să poată face absolut NIMIC!

— Şi unde vezi tu „dinero" în asta? repetă Paco.

— Nici nu există, Paco – spuse Larry Coopersmith. Asta e forţa noastră. Şi asta e chestia aia, pe care noi reuşim să ne-o amintim, şi pe care alţii se pare c-au uitat-o.

— Care?

— Banii nu înseamnă totul.

— Chiar nu glumiți? spuse Dojo. Chiar îmi DAŢI discurile master?

— Exact – spuse Coopersmith. Din moment ce deja l-am eliberat pe Red Jack de copyright-ul lui „Muzik, Inc.", de ce să n-o facem până la capăt?

Întinse mâna.

— S-a făcut? zise.

Dojo dădu din umeri:

— Dacă tu ești nebun, nu văd ce am eu de pierdut – zise el, bătând palma cu Larry.

Apoi se ridică și-l salută cu respect pe Paco.

— Ai nişte prieteni nebuni, fiule, dar oricum îţi datorez mult. Pentru fiecare din pachetele astea pe care le vând o să-ţi dau 25$.

Karen simți o undă de afecțiune pentru el, un val de camaraderie. Dojo ăsta părea la prima vedere o brută cinică, dar înăuntrul lui era ceva cald și tandru, ceva aspru și cinstit și onorabil. Simțea clar cum îl iubea Dojo pe Paco al ei.

— Hei, Dojo – murmură Paco. Nu trebuie să faci una ca asta, omule...

— N-o să-mi spui tu mie ce să fac şi ce nu în localul meu! spuse uriaşul cu o voce joasă şi se ridică, traversând apoi ringul de dans.

Paco o privi pe Karen cu o moliciune plângăreață și gânditoare în ochi.

— Hei, chiar că nu trebuia să facă una ca asta...

Karen îi prinse de mână.

— Știu, Paco.

— Ce mai e şi asta, Markowitz? întrebă Leslie. Cred c-ai avut dreptate, Jack ȚI-A ARS creierii.

Larry Coopersmith îi luă mâna într-a lui, o mângâie aşa cum Karen o mângâia pe-a lui Paco.

O sărută pe obraz.

— Hei, zise el, arătând către cutiuța de pe ceafă, chestia asta nu mi-a prăjit creierii. M-a dus la conducătorul nostru!

Izbucni în râs şi lovi puternic în masă cu o mână solidă de motociclist.

— M-a dus la conducătorul nostru, și ăsta suntem NOI!

FACTORI ALEATORII

— ARAȚI CA DRACU', Manning – spuse Glorianna O'Toole veselă, învrednicindu-l pe Carlo Manning cu zâmbetul ei fals numărul unu, pentru a-i arăta cât de puțin îi pasă!

Tunsoarea perfectă a lui Manning era acum vâlvoi, având nevoie urgentă de un pieptene. Nodul de la cravată era strâmb, nasturele de sus al cămășii albe era desfăcut, ochii îi erau injectați și măriți. Biroul era plin de hârtii, corespondență nedesfăcută, dosare și videodiscuri, toate în dezordine.

La naiba, și nu cumva acolo, între cele două recipiente de cafea rece pe jumătate goale, era un pai de prizat și o cutiuță de PRAF?

N-ar fi avut niciun sens. „Prințul încoronat al Rock and Roll-ului" era deja de trei luni pe primul loc în clasamente, iar „Mașinăria Rock and Roll" revenise în „TOP 20", lucru nemaiauzit. Purcelul ăsta al corporației ar fi trebuit să fie în al nouălea cer.

În loc de asta, Manning o privea cu groaza prizonierului care nu e în stare să creadă că e târât încet-încet către scaunul electric, sau a unui președinte al „Uzinei de Muzică" pus față în față cu inevitabilul dezastru al coborârii iminente a încasărilor corporației.

— Nu-mi vine să cred că se poate întâmpla așa ceva...

— Nu-ți vine să crezi că se poate întâmpla CE?

— Mai bine ai lua loc, doamnă O'Toole... îîî ... Glorianna...

Glorianna se săltă pe marginea unuia dintre scaunele ridicole, pe care Manning le fixase în podea ca o hotărâre de a-și face locul din spatele biroului la fel de veșnic.

— Sunt obligat să renunț la Red Jack – spuse Manning.

— CEE? țipă Glorianna, și se prăbuși pe scaun.

— Îți vine să crezi? mormăi Manning ca pentru el. Am tras peste douăzeci de milioane de exemplare cu primele două discuri, iar acum ni se spune că nu-l mai putem trage și pe-al treilea. Nu putem nici măcar să tragem alte copii ale „Prințului încoronat al Rock'n'Roll-ului" sau „Mașinăriei Rock and Roll" și, pe deasupra, trebuie să distrugem și toate copiile algoritmilor vizuali și parametrii vocali.

— Asta este cel mai cretin lucru pe care l-am auzit vreodată în patruzeci de ani de meserie cretină în business-ul ăsta cretin – remarcă Glorianna aproape neutru.

Dacă ăia erau hotărâți să-l desființeze pe Red Jack, nu trebuia să-i mai spună lui Manning sau succesorului său iminent că Red Jack era deja mort din alte cauze. Sally Genaro și Bobby Rubin nu vor mai putea fi convinși să lucreze împreună la vreun alt disc.

— Spune-mi ceva ce nu știu... mormăi Carlo Manning, punând cam o jumătate de gram de „praf" pe oglindă și răspândindu-l în mici grămăjoare cu vârfui unui creion.

— Dar DE CE? spuse Glorianna, observându-l cum prizează, cu un mic tremur nervos. Și de unde vine toată căcănăria asta?

— De la comitet... de la departamentul juridic... din locuri la care nici nu vreau să mă gândesc... să-mi salvez pielea – bolborosi Manning tremurând, și priză și cu cealaltă nară.

— Stăpânește-te, Manning – spuse Glorianna, alunecând de pe scaun și împingând oglinda cu restul de „praf" cât mai departe de el. Ce motiv credibil poate avea cineva să arunce o avere la closet?

— Pentru a opri COMPANIA să cadă în closet, și eu odată cu ea! strigă Manning, sărindu-i complet țandăra, făcând apoi un efort vizibil pentru a-și reveni.

— Despre asta e vorba – continuă el, luând un disc și împingându-l peste birou către ea. Glorianna era convinsă că e un produs al „Uzinei", dar când privi mai atent văzu că era un disc „read-write" standard, fără etichetă.

Îl privi pe Manning întrebătoare.

— E o piesă software de pe piața neagră. Aceste obiecte sunt deja peste tot în East Coast și se răspândesc foarte repede. Sunt programe de virus. Bagi unul în home-computerul tău și drăcia te duce la computerul principal de la bancă sau de la compania de asigurări sau la creditorul tău sau la școala ta sau la înregistrările corporației sau Dumnezeu mai știe în care alt loc și te trece prin toate rahaturile posibile de fraudă prin computer. Îți schimbă încadrarea, șterge balanțele neplătite, te creditează cu depozite inexistente, mută de nicăieri acțiuni în contul tău, te-ai prins?

— Excepțional! spuse Glorianna cu o undă de entuziasm. Poți să-mi faci și mie rost de așa ceva?

— Nu-i de glumit, doamnă O'Toole! șuieră Manning cu o umbră din fosta sa aroganță, reîncarnată chimic datorită „prafului" prizat. Această

facţiune criminală şi-a tras 300% în ultimele şase luni, iar „Muzik, Inc.” este acuzată deja în vreo două duzini de procese.

— Procese?

— Procese, doamnă O’Toole – spuse Manning, bătând cu palma peste un teanc de dosare. Am reuşit să evităm măcar acuzaţia de conspiraţie.

— Tot nu înţeleg – spuse Glorianna. De ce aceste... aceste discuri-virus bagă „Uzina” în rahat?

— Pentru că vedeta noastră rock A.P. numărul unu, Red Jack, este în fruntea lor şi pledează pentru hoţie, fraudă şi revoluţie totală! spuse Manning ascuţit.

— Cee?

— Nemernicii care fac lucrurile astea au făcut piraterie cu algoritmii vizuali ai lui Red Jack şi cu parametrii lui vocali – îi spuse Manning. Se ridică tremurând din spatele biroului, luă un disc şi se îndreptă spre deck.

— Pe programul discurilor-virus au băgat o pistă audiovizuală. Introduse discul în deck. ASTA vede clientul pe ecranul computerului, când pune un asemenea disc!

Pe ecran apăru faţa lui Red Jack. Era el fără îndoială, după ochii lui Bobby Rubin şi zâmbetul superior. Cu părul era altceva. La fel de lung, roşu-aprins ca de pe steagul american, numai că plasa metalică albă stilizată fusese înlocuită, cu obiectul real, Casca, împreună cu cutiuţa purtată la vedere pe creştet, în cazul în care cineva n-ar fi observat-o.

„Ia-mă lângă tine şi mişcă-te atunci când vrei să lupţi, pune-ţi un hit cu bătrânul Red Jack!” cântă, dansând pe ecran şi atingând butonul. Era vocea lui Red Jack din „Prinţul încoronat”, ascuţită, pe dedesubt cu pista instrumentală, numai că mişcarea era ruptă şi spasmodică, şi sincronizarea buzelor nu foarte convingătoare, ca într-un desen animat vechi.

— Salutări de la Frontul Eliberării Realităţii – spuse Red Jack din mijlocul unui fundal bleu mat, purtând un tricou roşu cu iniţialele F.E.R. alb-fosforescente în relief, cu mâinile în şolduri, şi cu un rânjet distant pe faţă.

— Ei îmi umplu sufletul...

Imaginea se multiplică. Duzini de mici Red Jack identici invadară ecranul.

— Eu vă umplu sufletul...

Un singur Red Jack în centrul ecranului, în timp ce o ploaie de bani, animată stângaci, se scurgea în spatele lui.

„Acesta este un disc-virus al Frontului Eliberării Realităţii, pentru a vă îmbunătăţi balanţa din banca dumneavoastră, hm..., a..., îî... un disc Red Jack, fraţi şi surori, spuse. Urmăriţi pas cu pas instrucţiunile din program şi vă voi arăta cum să introduceţi credite fantomă în contul dumneavoastră din bancă şi cum să faceţi să dispară vechile debite chiar în interiorul sistemului, acolo unde nimeni nu le va găsi vreodată."

Red Jack se aşeză la o consolă desenată stângaci, puse un disc. Conectă un modem.

„După cum vedeţi pe ecranul dumneavoastră, aţi făcut deja PRIMUL PAS. Al doilea pas, conectaţi modem-ul dumneavoastră şi formaţi numărul de acces la transferul de fonduri din banca dumneavoastră..."

Manning se cutremură şi apăsă pe butonul de derulare rapidă înainte.

— Cum să provoci o fraudă în sistemul bancar în zece etape simple, pe care şi-un idiot le-ar putea înţelege – mormăi el, în timp ce ecranul se umplu de puncte multicolore. Şi asta la sfârşitul fiecărui obiect din ăsta blestemat! spuse el apăsând butonul de redare.

Faţa lui Red Jack licări în prim-plan şi apoi reveni în centrul ecranului.

„Ei, voi de-acolo, nu-i aşa c-a fost simplu? Din acest moment sunteţi membru al Frontului Eliberării Realităţii, singura organizaţie din istoria umanităţii care VĂ DĂ bani atunci când vă alăturaţi ei!"

Stătea în faţa unui steag american gigantic, în tricoul său cu iniţialele F.E.R., privind atent dincoace de ecran şi arătând cu degetul, într-o perfectă parodie a poster-ului cu „Unchiul Sam" care recrutează soldaţi.

„Frontul Eliberării Realităţii are nevoie de dumneavoastră! afirmă el convins. La zid cu Maşinăria Banului!"

Înapoi la prim-plan.

„Nu întrebaţi ce puteţi face dumneavoastră pentru F.E.R., întrebaţi ce poate face F.E.R. pentru dumneavoastră! Şi poate face multe, fraţi şi surori! Avem discuri Red Jack pentru maşinării cash, pentru a vă îmbunătăţi specializarea, pentru a face ca vechile note de plată ale telefonului sau serviciilor publice să se evapore în biţi şi byţi, pentru ca bursa să acţioneze cu un capital-fantomă, pentru a vă face invizibili pentru I.R.S., pentru a anula amenzile, şi încă multe, multe altele, şi în fiecare zi concepem altele noi."

Red Jack pe o alee, înmânând discuri unor figuri ciudate, toate purtând CASCA.

„Le puteți obține în baruri de mâna a doua și în toate localurile, pretutindeni!" Atinse cutiuța de pe cap și rânji.

„Și când v-ați hotărât pentru Jack, nu uitați oferta noastră extra, această bobină magică plus un disc Red Jack la alegere, pentru numai 200$. O să-i recuperați din prima când mă veți asculta, iar dacă nu, să nu-mi spuneți mie Prințul încoronat al Rock and Roll-ului, și Liderul Fără Egal a! Frontului Eliberării Realității!"

Un gros-plan pe Red Jack când atinse butonul și din păr îi izbucniră fulgere.

„Aceste discuri Red Jack NU sunt protejate prin legea federală a dreptului de difuzare! declară. Permisiunea de a le copia în bilioane și bilioane de exemplare este încurajată în mod expres de către F.E.R.! Jos Realitatea Oficială! Biți și byți pentru Popor! Eu vă umplu sufletul, acum începeți voi să-mi umpleți sufletul!"

— Nemaipomenit! exclamă Glorianna când ecranul se albi. Ai bubuit-o, Jack, exact așa cum ți-a prezis Bobby, și n-or să te mai poată da înapoi!

— Roșul proclamă haosul, să vadă toată lumea! cântă ea fericită, când Carlo Manning traversă camera și se prăbuși în spatele biroului. Apoi izbucni în râs.

— Prizez pentru asta! spuse ea, și-și trase o porție mare de praf.

— Găsești că e de RÂS? țipă Manning. Ni se impută sute de milioane fraudă și tu găsești că asta e o glumă?

— Mie mi se pare că „Uzina" e cea care ar trebui să deschidă proces pentru fraude comerciale – zise Glorianna și izbucni iar în râs.

Manning păru să nu observe că Glorianna râdea iarăși pe socoteala lui.

— Să acuzi pe cine? Să acuzi ce? spuse el smulgându-i brusc oglinda. Până când nu vor reuși să aresteze câțiva vinovați, noi vom fi cei arătați cu degetul! Se exercită presiuni asupra poliției federale pentru a deschide o anchetă asupra „Muzik, Inc."! Până acum am reușit s-o ținem în loc, dar ne-a costat deja două milioane de dolari să-i mânjim!

— Bani aruncați, Carlo băiatule – zise Glorianna. Pe tine n-au cu ce să te agațe!

— Firește că nu! spuse Manning serios, dar nu prea convins. Nu suntem vinovați! Procesele astea sunt un mare rahat!

— Te cred, Carlo – zise Glorianna în timp ce Manning își puse paiul în nas și priză zgomotos ultimele rămășițe de praf de pe oglindă, ca un porc care scurmă după rădăcini. Ești la fel de pur ca zăpada abia ninsă.

Manning o privi printre gene.

— Dar tu ești? Tu ai produs „Mașinăria Rock and Roll" și „Prințul încoronat" și exact discurile alea sunt la originea acestor procese. Toată lumea afirmă că aceste cântece ale noastre AU PLEDAT în favoarea discurilor Red Jack și a Căștii. De aia oamenii legii spun că trebuie să renunțăm la Red Jack și să distrugem toate copiile software-ului, în prezența unor martori cinstiți și să pierdem astfel zeci de milioane din venitul potențial.

Își mușcă buza de jos gânditor.

— Dacă o să trebuiască, poate arunc vina pe tine și pe Rubin și Genaro – spuse el rar, expresia luminându-i-se cumva.

Glorianna se cățără înapoi pe scaun și-i privi de sus.

— În locul tău n-aș face una ca asta, puiule. Pentru că aș putea depune mărturie sub jurământ că noi am făcut „Prințul încoronat" contrar voinței noastre, la ordinul tău direct, după proiectele trimise de cei de la cercetare și marketing. Iar Bobby și Sally or să mă susțină. Trei contra unul, dacă ajungem în fața Curții.

Manning se transformă complet. Se lăsă în scaun, cu un râs hidos și mecanic, și îi adresă apoi un zâmbet fals și grotesc.

— Acum cine-și pierde simțul umorului? spuse alb. Nu te-am chemat aici să te amenințe. Traversez niște dificultăți temporare, dar ghinionul meu s-ar putea să însemne vești bune pentru tine.

— Oare?

— Pot să fiu cinstit cu tine, Glorianna? spuse Manning, turnând încă niște praf pe oglindă și separându-l în rânduri compacte, chiar cu paiul lui de fildeș.

— Adică până acum n-ai fost? îi aruncă ea. Ți-ai bătut joc de mine!

Îl lovi în plin.

— SUNT în oarecare dificultate – recunoscu el cu greutate. Dar ne putem reveni împreună. Comitetul va uita de acest fiasco dacă putem veni cu o altă A.P rock, care să scoată mai multe exemplare decât proiectase marketingul nostru pentru un al treilea hit cu Red Jack.

Scormoni în grămada de pe birou şi scoase un teanc de hârtii.

— Am pus la treabă marketingul şi mi-au venit cu ASTA – spuse, bătând patern foile de hârtie.

— Ce-i asta?

— Specimene pentru următoarea vedetă A.P. rock – îi spuse Manning, împingând spre ea hârtiile cu o mână, şi cu cealaltă oglinda burdușită de „praf". Pentru revenirea ta robotizată, așa cum ți-am promis, Glorianna. Citește, o să-ți placă, au făcut o treabă excelentă.

Ceva îi spunea Gloriannei că ar fi mai bine să prizeze puțin „praf" înainte de a citi, ceea ce şi făcu, iar după ce parcurse sumarul de zece pagini, mai avu nevoie de încă una, înainte de a-şi expune o opinie succintă:

— Nu ține.

— Nu-ți place?

— De rahat – răspunse ea, împingând dispreţuitoare hârtiile către el. N-aş vrea să am de-a face cu un rahat ca ăsta nici dacă mi-ai băga un disc de 45 în cap!

Proiectele stabileau că trebuie să devină o creatură numită „Îngerul Electric". Vocea ei trebuia să treacă prin programe de îmbunătățire, desemnate să „optimizeze penetrarea cât mai adâncă a centrilor aurali ai stimulării sexuale" (vezi Apendicele II, Parametri Vocali şi Charismă Sexuală la 17 Staruri Rock-Femei).

Versurile trebuiau „adaptate astfel încât să ducă la maximum răspunsul libidinal al masculului, reuşind să creeze un model de atracție pentru identificarea fantasmelor la femeia-țintă." (Vezi Apendicele IV şi V, Cuvinte-Cheie şi Apetit Sexual la Masculul Urban American şi Frustrarea Sexuală la Femelă şi Sisteme de Imagine Narcisistă).

Înregistrările instrumentale trebuiau să „accentueze frecvențele direcționale în tiparele de răspuns ale sistemului nervos fiziologic central şi periferic, în scopul de a genera răspuns de excitație maximă" şi să „adopte tipare de percuție şi o linie de bas elaborate pe ritmuri de împerechere."

Trăsăturile faciale ale „Îngerului Electric" trebuiau „modelate după idealul feminin şi să aibă însuşirile de modalitate ale muşchilor şi pielii", DAR „să aibă aspectul texturii şi tonalitatea metalului lucios, ca să accentueze natura robotică a construcției." Sprâncenele şi genele

trebuie „să mențină subtilitățile expresive în întregime umane”, dar globii oculari „să fie ovoizi cristalini, din care să emane la intervale potrivite raze, sclipiri, lanțuri de imagini și alte efecte speciale.”

Trupul monstruozității ar fi „modelat în trei dimensiuni, pe forma ideală a nudului feminin (vezi Apendicele VII, Un studiu statistic al Parametrilor Bioformei Obiectului Sexual Ideal în Diagrama Structurii Demografice a Masculilor Americani)”, dar înfățișat ca o „versiune metalizată a aceleiași, cu pubis și sâni de neon, în accepțiunea realismului îngăduit de statutele amintite (consultați legea: statutul legal al nudității semi-umane stilizate, conform legii pornografiei).”

— Ce nu-i în ordine aici? o întrebă Manning cu reală inocență. E remarcabil! Are toate însușirile artificiale care au făcut din Red Jack un mare hit. Pe deasupra are și maximum de sexualitate. Mergem la sigur, este visul erotic al managerului de marketing!

— Ai vreo gaură pe-aici unde să pot borî?

Degetele mâinii stângi a lui Manning începură să bată o darabană nervoasă pe birou.

— Uite ce e, astea sunt doar proiectele preliminare – rosti el, cu o octavă mai sus decât de obicei, și începu apoi să vorbească nedeslușit.

— Dacă ai vrea, am fi fericiți să intervii și tu, nimic nu e bătut în cuie, știu, știu. Nimic din „Îngerul Electric” nu-ți seamănă, dar asta numai din cauză că aceste proiecte sunt așa, generale; îi putem da ochii tăi și structura nazală, poate facem ceva și cu buzele, poate chiar îi schimbăm numele, îngerul O’Toole, sau Glorianna cea Electrică, am să-i pun pe cei de la cercetări să...

Glorianna se ridică de pe scaun și făcu din teancul de hârtii un cilindru strâns. Era prea gros pentru ce voia ea, dar mergea. Îl aduse până în dreptul taliei, apoi îl îndreptă spre tavan.

— Ia-l și bagă-ți-l în cur! izbucni ea, apoi îl aruncă peste umăr, pe podea.

— Nu-mi poți face una ca asta! urlă furios Manning, izbind cu pumnii în birou! răsturnând o ceașcă de cafea pe jumătate plină.

— O, ba pot, puiule – spuse Glorianna, îndreptându-se spre ușă. Pot s-o fac și chiar cu zâmbetul pe buze!

— Nu-ți dai seama că n-o să pot SUPRAVIEȚUI dacă nu-i fac pe cei din comitet să uite fiascoul cu Red Jack? scânci Manning, adoptând acum

varianta plângăreaţă. Sunt răspunzător de costurile legale şi sume şi pierderi din venit... Slujba mea e în mâinile tale!

— Chiar aşa? toarse Glorianna.

Mimă un pistol cu mâna dreaptă, îl îndreptă spre Manning, zâmbi, apoi apăsă pe „trăgaci”.

— Bang!

Manning se prăbuşi înapoi pe scaun.

— De ce? murmură. Ce ţi-am făcut?

Glorianna îl privi amuzată:

— Ce mi-ai făcut? Ei bine, cred că în afară de ameninţarea că mă arunci în puşcărie pentru tot restul vieţii şi de cererea de a mă prostitua pentru a face o piesă sexy de căcat numai ca să-ţi salvezi pielea ta netrebnică, sunt silită să recunosc că în rest ai fost un înger!

— O să cad cu tine de gât! urlă Manning, revenindu-şi brusc. Mai există încă acuzaţiile alea de drog...

— Şi pe alea poţi să ţi le bagi în cur, Carlo puiule... îi răspunse calm Glorianna. Odată ce vei fi acuzat, ultimul lucru din lume pe care următorul preşedinte al „Uzinei” îl va dori, e ca eu să apar la Curte depunând ca martor împotriva lui „Muzik, Inc.” în toate procesele, ceea ce şi-un prost ar înţelege că o s-o fac în cazul în care mă dai în gât. Următorul cur care va încălzi acest scaun va fi fericit să mă lase în pace şi să arunce toate relele corporaţiei pe TINE, puiule. Privind însă lucrurile optimist – dacă vrei să-mi asculţi sfatul – nu mă amesteca pe mine, acceptă să fii concediat cu calm, liniştit; cine ştie, poate scapi să nu fii arestat.

— Aşteaptă, n-am putea...

— Ciao! spuse Glorianna cu o fluturare a mâinii ca un adio şi, răsucindu-se pe călcâie, ieşi valsând, pocnind din degete şi cântând:

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui viteaz şi în ţara celui liber
Good Golly Miss Molly{139} şi ai grijă:
Nu-ţi bate joc de Mama Nebună a Rock and Roll-ului!

Karen Gold urca din greu scările întunecoase către mansardă, cu o duzină de Jack nevândută, doar cu 200$ amărâţi în geantă, şi asta după o noapte întreagă petrecută la „Visul American”.

O fi fost Revoluția Roșului bună la ceva, numai că, din păcate, ceea ce era bun pentru Frontul Eliberării Realității se transformase, în final, într-un total dezastru pentru sursa principală de venit a lui Karen. Când Larry făcuse târgul cu Dojo și-l recrutase pe Red Jack ca pe un conducător imaterial al Frontului Eliberării Realității, vânzările noilor discuri cu Red Jack crescuseră și, de ce să n-o recunoaștem, și datorită ei, mai ales de când plasa discuri și Jack-uri împreună, pentru 200$, beneficiind, firește, și de reclama continuă prin „MUZIK". Oricine voia să fie CINEVA, trebuia doar să se CONECTEZE la Jack și să pună unul dintre discurile cu viruși.

Tommy Don ciupise chiar o informație de la „Muzik, Inc." și distribuia tricouri F.E.R. nu golanilor, ca unicate „promo", ci pentru treizeci de dolari bucata, printr-o rețea de comercianți stradali. Cumpăra loturi de mâna a doua de la artizani, la opt dolari tricoul, pe Canal Street, imprima emblema cu mătase, și le vindea en-gros comercianților la 20$ bucata...

Frontul Eliberării Realității deveni o nebunie la modă. În tot orașul întâlneai oameni purtând tricourile. Boutique-uri luxoase puneau emblema pe costume la modă și haine de nylon. Coaforii făceau afaceri grase vopsind părul roșu cu dungi albe. „Post", „New York" și „The Village Voice" avură editoriale întregi despre fenomen, și chiar și în „Rolling Stone" apăru ceva. Discurile cu Red Jack se vindeau nebunește.

Băncile, companiile telefonice, serviciile publice, companiile cărților de credit și I.R.S. începură să urle despre crima sângeroasă a bilioanelor de dolari scurși ca o hemoragie din economia electronică în biți și byți.

Băncile mai slabe se prăbușiră. S.E.C. fu constrânsă să restrângă cererile și să decidă ca certificatele să fie schimbate înainte de tranzacțiile finale. Companiile serviciilor publice cereau plățile numai în numerar.

Economia oficială, deja anemiată cronic, slăbea pe măsură ce antreprenorii electronici ai economiei subterane se îngrășau din sângele vieții ei fiscale.

Deși valoarea monedei creștea într-o spirală sălbatică, curba totală a inflației urca tot mai sus. Era o inflație democratică; oamenii își tipăreau practic propriii bani pe home-computerele lor.

Erau vremuri prea frumoase ca să și dureze.

Erau...

Așa cum prevăzuse Larry Coopersmith, începură să apară versiuni-pirat ale discurilor Red Jack produse de F.E.R., fără a putea fi deosebite de original.

Mafia, sau asiaticii, sau cine făcea asta, inundau piața cu Căști ieftine, așa încât orice pasionat întreprinzător, posesor de computer, putea să-și facă propriile discuri cu Red Jack, să cumpere o grămadă de Căști-Jack, să se autodenumească o diviziune a F.E.R., vânzând astfel marfa contrafăcută cu 200$ sau chiar mai puțin.

Cu aceste surse independente, în scurt timp piața deveni suprasaturată. Orice pasionat al computerului din țară avea o întreagă colecție de discuri cu Red Jack și un Jack.

Astfel că, în vreme ce Realitatea Oficială gemea sub povara economică, la fel se întâmplă și cu F.E.R. În timp ce economia electronică se prăbușea, afacerea lor cu discuri Red Jack cădea și mai rapid. Și de fiecare dată când Karen sau Leslie i se plângeau lui Markowitz, el apăsa pe buton, izbucnea în râs, și decreta nepăsător că adevărații revoluționari trebuie să știe să-și pună pielea-n saramură.

Inevitabil, IMPERIUL se străduia din răsputeri să întoarcă lovitura.

Aprecierile mass-media se schimbară. F.E.R. nu mai era o glumă, ci o amenințare cumplită la adresa unei economii deja prăbușite. „Inflația electronică" deveni cuvântul la modă în toate editorialele. Companiile începură să-i concedieze pe cei ce purtau Roșul. Câteva așa-numite sedii ale F.E.R. din Cleveland, San Francisco, Chicago și Boston fură dărâmate. „Muzik, Inc.", de teama proceselor, scoase „Prințul încoronat" și „Mașinăria Rock and Roll" de la „MUZIK", opri distribuirea discurilor și anunță cu surle și trâmbițe că a distrus originalele algoritmilor lui Red Jack, cu toate că puteai încă să-ți faci rost de copii de contrabandă, dacă știai cui să te adresezi.

Nici măcar dispariția lui Red Jack de la „MUZIK" și din magazinele „Muzik" nu mai putea opri nebunia.

Deși Revoluția izbândise pentru binele ei economic, în ceea ce-o privea pe Karen lucrurile stăteau cu totul altfel. Afacerea nu prea mai mergea, și nu vedea vreo cale de redresare.

Și cu toate astea, chiar la ora târzie când se întorcea Karen, mansarda era ca un stup plin de energie. Iva și Bill scriau noi programe virus pentru filialele F.E.R. din Portland și New Orleans. Tommy și Eddie încă lucrau la tricouri, cu toate că și afacerea asta era în rahat. Mary și Teddy

erau aplecaţi peste computere, scriind Dumnezeu ştie ce. Malcolm stătea pe podea într-un colţ, bombănind de unul singur în timp ce conecta o grămadă de vechituri electronice, iar Larry Coopersmith îl privea cu un rânjet batjocoritor.

Şi, în timp ce degetele alunecau peste keyboard-uri, în timp ce Tommy şi Eddie lucrau la tricouri, în timp ce Malcolm aduna bucăţi de vechituri electronice la un loc, din când în când mâinile lor se întindeau să atingă comenzile Jack-urilor din părul fiecăruia, şi asta pentru că o reînnoire a inspiraţiei nu însemna decât o simplă apăsare pe buton.

De fapt, gândi Karen, traversând camera enormă către Larry şi Malcolm, toţi petreceau cam prea mult timp conectaţi; aici, ca şi la „Visul American", ca şi pe stradă, prea multe conectări, prea mult pentru a uita loviturile realităţii economice dure.

— Cum a mers astă-seară? întrebă Coopersmith.

— Tu ce crezi, Larry? îi răspunse Karen.

Pescui două sute din geantă şi i le dădu.

— Asta-i tot? spuse Coopersmith, privind bănuitor teancul prea subţire.

— Tot timpul v-am spus că afacerea asta pute! spuse Karen. Dacă n-aţi fi mereu conectaţi poate aţi şi asculta ce vă spun. Piaţa este suprasaturată. Nu mai poţi vinde nimănui discuri cu Red Jack.

Markowitz o privi cu o expresie fericită.

— Te înşeli, Karen. Malcolm tocmai a găsit cum... îî... cum... să obţinem o nouă piaţă pentru discuri cu Red Jack, pe care încă n-am luat-o în seamă până acum.

— Mda? Unde?

— Golanii! exclamă Markowitz.

— Voi, băieţi, visaţi întruna! Chiar şi acum visaţi! Apăsaţi prea mult pe buton! spuse mânioasă Karen.

Markowitz rânji către ea.

— Milioane de noi clienţi pentru discurile noastre Red Jack! rosti el grandios. Milioane şi milioane de noi factori aleatorii! E timpul să punem DE-ADEVĂRATELEA puterea biţilor şi byţilor în mâinile poporului!

— Mda, sigur. Şi de unde or să facă ei rost de bani să le cumpere?

— Cerşetorie, împrumut, vânzarea curului, dar cel mai mult din furt, bănuiesc – spuse Markowitz nepăsător. Fiecare golan din oraş îşi va

aduna o sută de dolari, încetul cu încetul, ca să-şi cumpere propriul disc cu Red Jack, şi asta pentru că ştiu că vor primi banii înapoi înzecit, după ce-l vor fi folosit la o maşinărie cash sau la sistemul de Securitate Socială sau la orice altceva! Vom da lovitura cea mare!

— Ţi-ai pierdut minţile! îi spuse Karen. Ţi-ai ars creierul! Revino-ţi, Larry, deconectează-te şi dă-ţi seama ce spui! De ce-ar cumpăra golanii discuri cu Red Jack? Ce să facă cu ele? Să le bage unde? În computerele lor?!?!

Markowitz izbucni în râs. Întinse mâna şi apăsă pe buton.

— Acum nu visez, Karen – zise el ceva mai sobru. Şi continui să-ţi spun că treaba asta va da rezultate. Arătă către grămada de obiecte din jurul lui Malcolm. Karen se uită o dată, văzu un televizor vechi, un keyboard, un modem ieftin, un deck vechi, depăşit.

— Şi totuşi, CE reprezintă toată aiureala asta? întrebă ea.

Malcolm McGee o privi cu un rânjet enorm pe buze şi cu o expresie visătoare în ochi, în spatele ochelarilor cu lentile groase.

— Încoronarea creaţiei din visele mele magice! îi cântă el într-un fel de cotcodăcit dement. Este Maşinăria de Bani A Poporului!

— Computer! spuse Dojo, holbându-se la cutia pe care Paco şi Malcolm McGee o târâseră cu greutate în josul scărilor până în camera lui. Ce să fac eu cu un computer?

Malcolm despachetă marfa din cutie pe patul în dezordine: un vechi televizor portabil, un keyboard, un videodeck ieftin, o cutiuţă de oţel, şi începu să le conecteze una la alta.

— Dar cu o maşinărie de bani ce faci? spuse el cu un rânjet batjocoritor.

— Maşinărie de bani, curul meu! îi răspunse Dojo. Privi chiorâş la grămada de pe pat. Nu seamănă nici măcar cu un computer. Seamănă cu o adunătură de vechituri de pe Canal Street!...

— Ei bine, despre asta e vorba, spuse Malcolm. Un televizor vechi, un keyboard uzat. Un deck malaiezian. Un modem amărât de 1.200 baud, pe care l-am făcut singur, plus un cip de 512 K scos dintr-o rablă de maşină de jocuri ca să le facă să funcţioneze pe toate astea. Ca să le asamblez, m-a costat sub patru sute. Nu e chiar ultimul răcnet, dar îţi face treaba.

— Ce treabă?

— Cu toţii avem greutăţi în plasarea discurilor Red Jack, nu-i aşa? spuse Malcolm. Oricine are banii ca să-şi permită un home computer, are deja o întreagă bibliotecă de programe-virus...

— Mda, şi din cauza asta nu se mai vinde Jack cum se vindea! zise Dojo acru. Bun! Spune-mi ceva ce nu ştiu, negrule...

— Ajung şi la asta – spuse Malcolm. Ce nu ştii este că poţi conecta această mică piesă magică în orice priză telefonică, bagi în ea unul din discurile noastre, şi ai imediat acces la bancă sau oriunde altundeva. Şi asta nu te costă nimic!

— Nu mai spune, mormăi Dojo, şi se lăsă pe pat.

— Instaleaz-o aici! Ia-le clienţilor tăi, să zicem, cincizeci de dolari pentru zece minute. VINDE-LE discurile la o sută bucata. Dacă Maşinăria de Bani a Poporului funcţionează, F.E.R. o să te aprovizioneze încontinuu. Poţi plasa treaba la patru sute bucata, sau vinde cu cât vrei tu şi în alte localuri ca ăsta, sau poţi închiria cu fise, ca la telefon.

Ochii lui Dojo sclipiră pofticioşi. Clătină din cap admirativ.

— Pentru nişte aşa-zişi revoluţionari, vă merge mintea la afaceri. Se încruntă: Numai că e o mică problemă.

— Cei care bântuie prin localuri ca ăsta sunt lemn în materie de computere? spuse Malcolm.

Dojo înălţă capul şi-l privi scrutător. Malcolm izbucni în râs.

— Uiţi că pe discurile noastre îl avem pe Red. Jack, care conduce masele naive printre tainele software-ului, ţinându-le mânuţele lor înfierbântate! Instalează-ţi un birou fals de Asigurări, sau pensie militară, sau handicapaţi sau alte conturi şi computerele îţi trimit îndată un mic cec drăguţ, în fiecare lună, la cutia poştală. Sau fac ele în aşa fel încât băncile să-ţi trimită o carte de credit care-ţi echilibrează frumuşel balanţa de plăţi. Şi ştii care-i cea mai bună chestie?

— Cea mai bună...

— Acum o să vindem discurile unei clase întregi de oameni fără computere! N-au cum să le copieze şi să le răspândească! Vor fi obligaţi să le cumpere de la noi! Ţi-am făcut cumva o ofertă pe care n-o poţi refuza?

Dojo se ridică, clătinând din cap uluit.

— La naiba, omule, spuse – mi-ai făcut o ofertă pe care nici măcar n-o ÎNŢELEG! Vreau să zic, de ce se poartă aşa de frumos Frontul Eliberării Realităţii cu mine? Cu ce vă alegeţi din asta?

Malcolm McGee îl privi ca o bufniță din spatele lentilelor sale groase.

— Democratizăm economia până la nivelul cel mai de jos al străzii! spuse el. Am eliberat sfera cibernetică de sub Realitatea Oficială, iar acum vom da maselor largi o bucată din plăcinta electronică!

— Tot nu văd cum o să scoateți voi bani din asta!

— Pe noi nu ne interesează banii!

Dojo pufni disprețuitor.

— Atunci ce?

În timpul discuției, Paco rămăsese acolo ca o mobilă, încercând să înțeleagă ceva. La naiba, după cum mergeau lucrurile singurii bani erau cei pe care-i dădea Dojo că stătea la ușă, numai că odată cu „inflația electronică", cum spunea Larry, cu banii ăia nu mai puteai face mare ispravă.

Atunci de ce rânjea Larry ca o maimuță și spunea că totul merge exact cum prevede Markowitz? Cine dracu' o mai fi și ăla? Iar lor cu ce le era de folos Mașinăria de Bani a Poporului din moment ce umplea numai gențile golanilor?

Acum, privind la Dojo, știa răspunsul.

— Hei, Dojo – zise el – mai ții minte ce mi-ai spus în noaptea în care l-am adus aici pe Larry Coopersmith? Că dacă bobina obișnuită nu se mai vinde, toți bobinarii pe care-i ai tu sus, și te costă, nu-ți mai aduc niciun profit?

— Și?

— Și de ce nu i-ai aruncat pe toți în stradă?

Dojo îl privi uluit.

— Tu chiar vorbești serios, omule? Știi la fel de bine ca mine că nenorociții aia au creierii atât de arși, încât ar răbda de foame pân-ar muri dacă nu le-aș arunca eu câte ceva pe gât în fiecare zi. S-ar căca în pantalonii lor nenorociți și ar rămâne acolo așa, dacă nu le-ar spune cineva să-și mute cururile până la căcăstoare!

Paco zâmbi:

— La dracu deci după câte văd, chiar și un ditamai negru dur ca tine nu e interesat MEREU numai de bani.

— Arrrr...

Un sunet răgușit ieși din gura lui Dojo, care privi pentru o clipă undeva, departe.

Paco era sigur că dacă uriașul ar fi fost alb, l-ar fi văzut roșind.

Sally Genaro nu întâlnise niciodată vreun președinte al companiei „Muzik, Inc.”, nu fusese convocată niciodată în biroul lui, și se simți încântată să fie chemată ACUM, aici, la numai o săptămână după ce-și luase în primire postul, de bărbatul misterios despre care toată „Uzina” bâzâia povești ciudate, noul director Nicholas West.

West fusese adus de pe coasta de est, nu lucrase niciodată până atunci pentru „Muzik Inc.”, și nimeni din business-ul muzical nu AUZISE vreodată de el, cel puțin în Los Angeles. Unii spuneau că fusese șeful unei agenții de publicitate, unii că era bancher, unii că era psihiatru{140}, unii spuneau chiar că venea de la guvern. Dar nu era decât bârfă; părea că nimeni din business nu știa pe cineva, care să știe pe cineva, care să-l știe pe acest West înainte de a prelua conducerea „Uzinei” de la Carlo Manning.

Intrând aici, Sally avea sentimentul că trebuie să i se întâmple ceva foarte special și important, altfel de ce și-ar fi pierdut NICHOLAS WEST timpul într-o întâlnire cu o simplă artistă VoxBox, exact în toiul instalării în birou?

Cabinetul prezidențial nu era chiar palatul luxos la care se aștepta. De fapt, era ceva rece și distant și cumva trăsnit, care îi dădu un frison. Până când încasă efectul total.

Era imens, da, și, firește, era și un birou pe un colț, și doi pereți mari de sticlă, prin care se vedea masa de smog cafeniu plutind deasupra peisajului, și un deck ultimul răcnet și un ecran, și un întreg perete de trofee cu mici discuri de aur și un alt birou mare din metal polizat.

Tavanul era alb, cu câteva carouri negre, iar podeaua era imaginea lui inversată, un fel de imitație de marmură neagră mâzgălită cu cretă albă. Masa de conferințe era dintr-o placă masivă, albă și strălucitoare, iar scaunele din jur din piele neagră, întinsă pe schelete de metal cromat. Patru scaune asemănătoare erau aranjate în fața biroului, acestea însă din piele albă pe crom. Nicio altă culoare în cameră. Atât: alb-negru.

Lui Sally îi amintea de un bar japonez, stilul anilor 1980, sau de o cameră de întreținere a computerelor, sau și mai rău, de o toaletă imensă pe care UN PERVERS o amenajase ca birou.

Dar departe de ceea ce vedea în jur, nimic nu se compara cu șocul de a-i vedea pe Glorianna O’Toole și BOBBY RUBIN, stând acolo, în fața biroului.

— Ia loc, te rog, Sally – spuse Nicholas West cu un ton blând, calm, aproape politicos, cu o voce care părea să ignore total reacţia ei, învrednicind-o cu un zâmbet total neutru, specific corporaţiei.

Avea părul des, drept, argintiu, pieptănat îngrijit după urechi, bărbia puternică, ochi verzi în spatele ochelarilor cu ramă de aur, puţin roşu la faţă, purta un costum bleu, cravată ţipătoare, şi o cămaşă galben pal. Putea avea tot atât de bine 55 de ani sau 40. Lui Sally îi amintea de genul de actor pe care-l vezi în jumătate din show-urile TV, dar de numele căruia nu-ţi aminteşti niciodată.

Nu chiar sexy, dar, din motive pe care nu şi le putea explica, Sally ÎL PLĂCU.

Şovăind, Sally traversă camera şi se aşeză cât putu mai departe de Bobby, între ei fiind Glorianna şi un scaun gol. Glorianna schiţă un salut indiferent. Bobby se prefăcu preocupat de un punct aflat undeva, afară, în smog.

— Citiţi aceste proiecte – vă rog, spuse West, împingând peste birou trei dosare. Pentru azi e suficient doar sumarul.

Sally luă copia ei şi văzu că era un set de specificaţii pentru un star rock A.P. feminin, numită Îngerul Electric.

Bobby înhăţă copia lui şi-şi îngropă nasul în ea. Glorianna luă exemplarul ei, îl privi, apoi îl lăsă să cadă înapoi pe birou, cu o strâmbătură a buzelor şi a nasului de parcă ar fi fost un peşte mort.

— Am citit deja rahatul ăsta.

Singura reacţie a lui Nicholas West fu o foarte uşoară ridicare a sprâncenelor subţiri şi cărunte.

„Admirabil!" gândi Sally. „Ca... un preşedinte..."

Silitoare, Sally citi cele zece pagini ale sumarului. Era plin cu o mulţime de expresii din jargonul preţios de la marketing şi cercetare, dar ceea ce voia era destul de simplu, un fel de cyborg sexy-lady şi o muzică destinată să-i facă pe băieţi s-o dorească.

Sally zâmbi în sinea ei. Era caraghios felul în care uzau de cuvinte preţioase şi limbaj stupid{141} pentru a spune că voiau înregistrări care să le facă pe femei să-şi dorească să fie acest „Înger Electric" şi să le-o scoale tuturor băieţilor. Ca şi cum cei care scriseseră asta n-auziseră în viaţa lor rock and roll murdar{142}...

— Ei bine, Sally? spuse Nicholas West când ea lăsă dosarul şi ridică privirea.

— Ei bine, ce, domnule West?

— Ne poți oferi pistele instrumentale pe care le solicită aceste proiecte? Înțelegi ce se cere în privința parametrilor vocali?

Sally îi zâmbi, dând din umeri.

— Firește, zise. Nu-i mare scofală. Chestia asta e SIMPLĂ.

— Bobby?

Bobby îl privi pe West cu un rânjet fin.

— Adică dacă aș putea să fac piste vizuale din rahatul pe care-l cere scenariul ăsta?

— Rahat? spuse West blând.

Bobby râse.

— Sună ca niște proiecte „porno" destinate ROBOȚILOR. Nu prea cred c-or să ajute piața discurilor.

— Nu... nu-ți trezește interesul libidinal?

— Libidinalul e-n regulă, domnule West... răspunse Bobby. Îi adresă un mic zâmbet fals. Pot să fiu sincer cu dumneavoastră?

Nicholas West încuviință.

Bobby îi aruncă o privire otrăvită lui Sally. Zâmbi strâmb, privi înapoi spre președintele lui „Muzik, Inc.".

— Nu m-ar TENTA să fac amor cu chestia asta, folosindu-mă de sexul DUMNEAVOASTRĂ, domnule West.

Glorianna O'Toole izbucni într-un râs nestăvilit. Singura reacție vizibilă a lui Nicholas West fu o ușoară încruntare.

— Ce nu e-n ordine cu aceste proiecte? întrebă el blând.

— Prea mecanice – răspunse Bobby. Vreau să zic, ce aveți aici e o nebunie, dar nu îndeajuns ca să aibă efect, înțelegeți ce vreau să spun, are nevoie de mai multă... mai multă energie nebunească.

Zâmbi viclean.

— Numai un geniu ca mine ar fi în stare să repare treaba, spuse el sec.

Nicholas West zâmbi.

— Bine. Atunci rămâne stabilit. Mercenarii au făcut deja câteva versuri. O să intrați în studio luni. Tu o să faci vizualele, Sally înregistrările instrumentale și parametrii vocali, iar tu, Glorianna, vei cânta părțile vocale ale îngerului prin parametrii respectivi, exact cum ai făcut pentru Red Jack, pe ultimul disc...

Surise modest.

— Știm cu toții al naibii de bine ce mare HIT a fost! spuse el. Acesta va fi și mai mare! Zâmbetul îi dispăru brusc. Ar fi bine să fie așa!...

— Hai nu zău! spuseră la unison Glorianna și Bobby, și apoi se priviră surprinși.

— Eu n-o să fac o prostie ca asta, declară Glorianna. Oricum, eu am venit ia întâlnirea asta numai din curiozitate.

— Iar eu nu lucrez ALĂTURI de ea, spuse Bobby mârâind, arătând disprețuitor cu capul în direcția lui Sally.

„Nici eu cu tine, Bobby Rubin!" fu cât p-aci să izbucnească Sally, dar un fel de vibrație venită brusc din partea lui Nicholas West o reținu. Nu țipase, nu se încruntase. Expresia nu i se schimbase deloc, dar aerul din jurul lui devenise parcă mai rece cu zece grade.

— Mă văd silit să-ți cer să lași deoparte diferendele personale sau de creație pe care le ai cu Sally, spre binele companiei, Bobby – spuse el calm.

— NU.

— Poate că n-am fost destul de clar – zise West la fel de calm. „NU" este un răspuns pe care nu sunt pregătit să-l accept.

Arătă spre Glorianna O'Toole:

— E valabil și pentru dumneata.

Glorianna își puse brațele pe piept și rânji către președintele lui „Muzik, Inc.":

— Du-te-n mă-ta, Charlie{143}!

Abia acum ochii lui West se înăspriră. Dar ÎNCĂ își menținea calmul.

— Voi doi se pare că nu prea înțelegeți situația, fie ea a companiei, a națiunii, sau a voastră personal.

„Doamne", gândi Sally cu o admirație aproape bolnavă, băiatu' ăsta e făcut din oțel! Ăștia sunt NEBUNI că-și bat joc de el!" Se decise pe loc, fie ce-o fi. N-o să facă și ea aceeași greșeală!

— „Muzik, Inc." are peste două milioane de dolari în procesele intentate ei – spuse West. Aceste discuri cu Red Jack au devenit un pericol național. Pierderile totale ale corporației sunt deja estimate în jurul a cincizeci de milioane de dolari, și asta numai de la frauda prin computer care a fost descoperită. Integritatea bazelor de date ale I.R.S., taxele de stat și locale, universități, sistemele școlii publice și alte agenții guvernamentale au fost ciugulite mortal de milioane de șoricei electronici anonimi. Și, ceea ce e mai rău, cel mai rău dintr-un anumit

punct de vedere, este că Sistemul Securităţii Sociale şi sistemul pensiilor militare, Vistieria însăşi a fost dată peste cap prin milioane de transferuri false de fonduri spre nimic. Începeţi să înţelegeţi care e riscul?

— A'ntâia! spuse Glorianna O'Toole. Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea!

— Bine zis! încuviinţă Nicholas West. Economia este la pământ şi fără Red Jack şi blestematul lui de Front al Eliberării Realităţii!

— Chiar a reuşit – şopti Bobby. Până la capăt şi, culmea, nicio şansă să-l mai dai înapoi!...

— Cee? spuse ascuţit Nicholas West, pierzându-şi pentru prima dată cumpătul.

Bobby dădu din umeri. West continuă, mai calm:

— Oricare dintre cele patruzeci de milioane de şomeri sau specialişti în computere care muncesc la negru pot face relativ uşor piraterie cu parametrii vocali şi algoritmii vizuali, copiind „Prinţul încoronat" sau „Maşinăria Rock and Roll". Probabil există deja piraţii piraţilor pentru discurile pirat!

Râse uşor şi, pe neaşteptate, Sally simţi un uşor fior plăcut.

— Poate că, de fapt, nici nu există vreun Front al Eliberării Realităţii. Poate că toată asta e făcută de vreun bobinar cibernetician cine ştie de unde. A copiat Red Jack pe câteva discuri-virus făcute de el, iar acum toată treaba e răspândită de copii pirat. Cum poate fi oprită o conspiraţie revoluţionară care există numai prin milioane de copii ale aceluiaşi software?

— Şi ce-or să facă Ştabii? spuse Glorianna, şi izbucniră amândoi într-un râs puternic.

Nicholas West făcu o grimasă, se încruntă, apoi zâmbi.

— Folosiţi într-o manieră ştiinţifică ce-am învăţat din acest fiasco! spuse el, atingând uşor o copie a proiectelor „Îngerului Electric". Folosiţi tot ce vă punem la dispoziţie pentru a înlocui o reclamă periculoasă a anarhiei economice la nivel naţional, cu un nou model A.P., direcţionat spre cea mai puternică dorinţă umană.

— Sexul...? îngână Sally.

Bobby pufni, dar noul preşedinte ai „Uzinei" o privi ţintă.

— Foarte bine, Sally – zise el. Vom face din „Îngerul Electric" visul erotic al fiecărui mascul american şi modelul de urmat până la

identificare al fiecărei femele. Vom da discurilor îngerului maximum de emisie prin „MUZIK”. Vom face machiaje și haine caracteristice îngerului. Vom crea cea mai mare și mai strălucitoare vedetă pe care a cunoscut-o vreodată omenirea. Vom folosi toate resursele noastre profesionale pentru a drege în mod științific ceea ce acești teroriști F.E.R. au făcut ca niște cârpaci. Vom crea ultimul răcnet de vedetă A.P. rock, o stea care va face pe toata lumea să uite că a existat vreodată un Red Jack!

Privi pe rând la Bobby, Glorianna și Sally.

— Asta e război – spuse el – războiul eforturilor maxime ale mass-media. Domeniul în care mă pricep și nu fac apel la voluntari. Voi trei tocmai aţi fost recrutaţi...

Glorianna O’Toole se ridică, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ieșire

— Unde crezi că pleci?

Glorianna se opri, privi înapoi peste umăr.

— În Canada. La Hanoi. În blestemata de Moscovă! Pentru că eu sunt o protestatară conștientă! Pixeli poporului! Trăiască Frontul Eliberării Realității! Viva Red Jack!

— Chiar nu înţelegeţi în ce situaţie vă aflaţi! spuse West. Dacă refuzaţi să faceţi vocile, viaţa poate să devină foarte neplăcută pentru dumneavoastră...

— Nu mai spune... N-am de gând să mai lucrez vreodată în oraşul ăsta!

— Șomajul permanent ar fi cel mai mic dintre necazurile care vă așteaptă – îi spuse West amenințător.

— Bine, o să mă agăţi, o să-mi bagi scobitori aprinse sub unghii, o să m-arunci în puşcărie! scrâșni Glorianna. Dă-i înainte, dar te avertizez, nemernicule! se răsti ea făcându-i un semn obscen. Încearcă doar, puiule, și-o să vezi cât de mult o să-ți placă să citești despre micul complot al corporației, chiar pe coperta de la „Rolling Stone”!

Și ieși ca o furtună, trântind ușa.

Nicholas West se ridică în picioare, cu mâinile încleștate pe marginea biroului, cu fața crispată și congestionată de mânie.

— Nu ţineţi cont de această „fostă”...! Scăpă Sally. N-avem nevoie de ea! Ce face ea, eu fac de-o mie de ori mai bine. EU VOI FI „Îngerul Electric”!

West se lăsă uşor în scaun. Sângele îi pierise din obraji. O privi amuzat pe Sally.

— Dumneata? spuse. În dosarul dumitale personal nu scrie că ai fost vreodată cântăreaţă...

— Dar sunt cea mai bună artistă VoxBox pe care o are „Uzina”! spuse Sally, şi totul izbucni din ea într-un val de energie mult prea mult timp reţinut, ca o creastă de val care sparge aşteptările ei de-o viaţă, ascunse undeva în ea, de pe vremea când băieţii de la „Razor Dogs”, numai moacă şi hoit, erau în centrul atenţiei, şi mai târziu, privind-o pe Glorianna O’Toole cântând vocile la „Prinţul Încoronat”, şi urlând interior: de ce nu eu? de ce nu eu? de ce nu eu?

— Daţi-mi doar versurile, domnule West şi fac eu muzica, cuplez linia vocală şi o trec prin vocodere şi parametri vocali, şi o filtrez, şi o sincronizez cu linia melodică instrumentală de bază, iar la celălalt capăt va ieşi ceva care îi va face pe toţi băieţii să se ude în jeanşii lor, vă promit, doar daţi-mi această şansă, lăsaţi-mă să v-arăt eu de ce sunt în stare, n-o să vă dezamăgesc...

— „Cyborg Sally”! spuse rar Nicholas West. Ochii săi verzi, puternici, sciipiră. Îi zâmbi. „Cyborg Sally”... repetă el. Da!... Merge! Asta e! „Cyborg Sally”!

O privi pe Sally.

— Îmi place omul de echipă. Îmi place atitudinea ta...

Îi studie faţa îndelung, apoi îşi plimbă ochii de sus până jos pe trupul ei, făcând-o dureros de conştientă de fiecare coş, de fiecare imperfecţiune, de fiecare cută de carne, de fiecare gram în plus.

— Şi merită să fie răsplătită... Aşa încât am să-ţi dau un sprijin PERSONAL în succesul lui „Cyborg Sally”... Tu-mi dai ce mi-ai promis, iar eu am să-ţi dau ceva foarte special, Sally, ceva care te va face să fii invidiată de toate femeile din lume. Nu numai că vei fi vocea Lui „Cyborg Sally”, îi vom modela faţa după TINE, ochii tăi, nasul tău, buzele tale, perfecţionate, amplificate, îmbogăţite şi plasate pe un trup perfect.

Nicholas West zâmbi cu înţeles.

— Ţi-ar plăcea aşa ceva, nu, Sally?

Dacă i-ar plăcea! Era visul de neatins al întregii ei vieţi! Şi singurul lucru pe care-l avea de făcut pentru a-l transforma în realitate era şi cel pe care ştia să-l facă cel mai bine...

— Oh, da, domnule West! țipă ea, nevenindu-i să creadă într-o asemenea șansă. Puteți conta pe mine!

— Îmi vine să borăsc – spuse Bobby.

— Normal, ăsta-i singurul lucru la care știm cu toții că te pricepi, Bobby Rubin – șuieră Sally.

Bobby roși, deschise gura să răspundă, dar Nicholas West îl opri cu un gest al mâinii și rosti cu o voce dură, metalică:

— Să nu mai aud de asta! EU știu cu adevărat la ce te pricepi, Rubin; sinteza vizuală; și exact asta vei face!

— Ați vrea ca EU să iau această... această... buboasă pitică și grasă și s-o transform într-un algoritm pentru blestemata de mașinărie sexy?

— Nu c-aș vrea, SUNT CONVINS c-o vei face.

— Ei bine, nu!

— O, ba da! spuse calm West. Oare trebuie să recurg la durități?

Bobby îl privi fix.

Nicholas West oftă. Dădu din umeri. Zâmbi oribil de fals către Bobby.

— Te vom acuza că-l faci pe Red Jack să pledeze pentru furtul prin computer, pe discurile noastre și apoi, piratând parametrii vocali ai copyright-ului și algoritmii, le vinzi așa-zisului Front al Eliberării Realității. Nenumărate conturi furate și violarea copyright-ului, Rubin. Chiar dacă reușești să scapi în vreun fel, nimeni din branșă nu te va mai angaja vreodată. Doamna O'Toole nu se află în poziția de a ne incomoda atâta vreme cât o ținem departe de Curte în schimbul tăcerii ei, în timp ce Sally ne va sprijini, nu-i așa, Sally? Pentru binele companiei? Pentru binele națiunii?

Sally îi aruncă lui Bobby un zâmbet otrăvit...

— Până la capăt, domnule West – răspunse ea, savurând frișca de pe prăjitură.

Bobby strânse pumnii. Se uită furios la Sally.

— Deci mă strângi cu ușa, nemernicule! izbucni el, vărsându-și mânia pe Nicholas West.

— De ce să nu fim rezonabili? spuse blajin West. O bonificație de două sute de dolari pentru tine, când scoatem discul cu numărul cinci milioane; asta ca să nu-mi porți pică.

Bobby își descleștă pumnii, se aplecă înainte, și fața îi deveni amenințătoare:

— Numai că EU n-o să intru niciodată în același studio cu ea. Îmi dați înregistrările audio finale, iar eu am să le pun pistele vizuale, mai mult de-atât nu fac. Se întoarse dezgustat către Sally: După cum probabil ați remarcat, curva asta și cu mine nu prea ne împăcăm.

Nicholas West ridică din umeri.

— Pe mine nu mă interesează decât PRODUSUL. PROCESUL de elaborare îl las pe mâna talentelor, din moment ce le am...

Bobby se ridică să plece, făcând o grimasă, cu umerii căzuți, înfrânt. Firește că Sally ar fi trebuit să se bucure de această clipă, și într-un fel chiar se bucura, dar pe de altă parte îi părea rău; se trezi ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre el, dorind parcă să-i atingă umărul, să-l consoleze, și să-i spună...

„Bobby”...

Bobby se uită o clipă la ea, păru că îi citește ceva pe figură, și expresia i se înmuie.

Dar numai pentru o clipă.

Apoi, ca și cum s-ar fi surprins simțind ceva ce nu dorea să se vadă, își schimbă expresia feței, își împietri inima, îi întoarse spatele și părăsi încăperea.

Sally Genaro se lăsă în scaun, meditând la foaia cu versuri de pe portativul metalic de deasupra keyboard-ului, pipăind cutiuța rece de la ceafă, știind că mai devreme sau mai târziu va trebui să recurgă la Jack...

Îi era teamă să se conecteze, pentru că de la întâmplarea cu Bobby la telefon, de fiecare dată când atingea butonul, Jack o ducea în același vis înfricoșător...

Bobby în dormitorul ei, cu ochii încețoșați, zâmbindu-i, dezbrăcându-se cu mișcări lente, legănându-și trupul înalt, cu mușchi prelungi, cu pielea netedă, bronzat, într-un fel de striptease privat, numai pentru ea.

Bobby, cu părul lung, în valuri roșii, încordându-se deasupra ei, cu ochii plini de pasiune, cu respirația lentă și grea, gemând de plăcere când o pătrundea, apoi ducând-o ca un stăpân sus, sus, sus, către culme, ținând-o acolo pentru veșnicie, când ea îi încolăcea talia cu picioarele, apoi ducând-o prin orgasm după orgasm, ducând-o acolo sus, și mai sus, și mai sus, în locuri în care nu mai fusese niciodată vreo altă femeie...

Bobby în colțul dormitorului ei, stând tolănit cu brațele sub cap, uitându-se la ea, privind-o batjocoritor cum juisează dureros și murdar

în mâna ei soioasă, în vreme ce o blondă fără expresie, cu un corp perfect de atletă, îngenunchează cu venerație în fața lui și-i ia sexul în gură...

Sally se temea de acest vis, și totuși îl dorea cu înfocare, conectându-se iar și iar, sperând că data viitoare va fi altfel, că el o va pătrunde adânc, lipindu-se dulce în brațele ei, sărutând-o tandru pe buze, ghemuindu-se drăgăstos să doarmă alături de ea.

Dar întotdeauna era la fel...

Și acum...

Și acum știa că în curând va trebui să ajungă iarăși Acolo. Dar de data asta... poate că de data asta va fi altfel... de data asta TREBUIE să fie altfel...

Versurile trimise de mercenari îi făgăduiau că va fi altfel, Nicholas West îi promisese că va fi altfel, trebuia să fie altfel... Așa că mai întâi...

Ridică microfonul și stocă în memorie corul, scandând cuvintele cu vocea ei nazală; nici măcar nu încercă să le cânte ca lumea...

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău fierbinte
Sunt byții strălucitori
Ai poftei tale carnale...

Introduse o linie ritmică, o tobă bass, joasă și dură, cu subsonice răsunând în stomac, și o undă de flăcări electronice deasupra talgerului de alamă, un bârâit țipător, deși aproape insesizabil al chitarei ritmice, și apoi linia melodică a sintetizatorului, șuierătoare și contorsionată.

Programă apoi aceste piste peste un fragment al sequencer-ului, repetat la nesfârșit, legat de tema tobelor, și apoi suprapuse refrenul. Multiplică vocile din fundal prin suprapuneri succesive de parametrii vocali; un brum dintr-un gât electronic, la nivelul cel mai de jos al limitei acustice, peste asta o insinuare sexuală tânguitoare, un cântec lasciv în nivelurile medii și un șuierat static electronic al unei voci de cyborg undeva în tonurile cele mai de sus.

Da, exact, asta va fi Cyborg Sally, aceea despre care ei mi-au spus că nu voi fi niciodată.

Puse tonuri instrumentale multiple pe chitara keyboard, o orgă electronică lirică, un sunet scos dintr-o bobină scânteietoare, propria ei

voce gemând orgasmic, filtrată și înmuiată în ceva imens și oceanic – și stocă linia de bază în memorie.

În sfârșit, elaboră un set de parametri vocali prin care să cânte vocea principală – erotică, sexy, umană în tonurile cele mai joase, izbucnind în gemete electronice în tonurile înalte, multiplicate într-un punct de fugă, cu un program infinit și subtil de întârziere la mijloc, și apoi întregul, având pe dedesubt propria sa imagine reflectată în subsonice și deasupra bobina arzândă a fantomei supersonice.

Apoi nu mai rămase altceva de făcut decât să ia microfonul, să redea întreaga înregistrare de la capăt, să se conecteze și SĂ DEVINĂ Cyborg Sally.

Într-o succesiune rapidă ridică microfonul cu mâna dreaptă, apăsă butonul playback, cu mâna stângă comanda ei de la cască, apoi o lăsă să cadă în poală și-și strânse pulpele în jurul ei...

Și iat-o goală, triumfătoare, în fața propriului pat, cu trupul ei neted, tare, auriu, glorificat într-o baie strălucitoare de lumină albă. Pe pat zăcea Bobby Rubin, adevăratul Bobby, cu părul negru, palid, slab în nuditatea lui, privind-o rușinat și timid.

Ea îi rânji răutăcios, trecându-și mâinile peste sânii perfecți, fulgere albastre izbucnindu-i din unghii la atingerea pielii aurii, păși către pat, întinse larg brațele, își arcui spatele, și urlă din adâncul sufletului ei de cyborg:

Eu sunt Cyborg Sally
Și n-am existat vreodată
Conectează-te cu mine
Și te voi face să urli...

Bobby se ridică ușor în șezut, un băiețel înfometat cu limba atârnându-i, îndreptându-se către sfârcul din crom scânteietor al unui sân perfect.

Când buzele îl cuprinseră cu totul, ea strecură o mână în părul lui și-l împinse cu capul jos, jos, jos, apucându-l de umăr cu cealaltă, retrăgându-se, luându-l din pat cu puterea ei supraumană și făcându-l să îngenuncheze, și iată-l îngenuncheat, cu pleoapele grele de oboseală, uitându-se cu venerație și implorator la ea, cea căreia îi aparținea în întregime.

Apoi ea izbucni în râs, și-l lăsă să-și îngroape fața adânc între picioarele ei, dominându-l cu carnea ei perfectă, acceptând cu dispreț omagiul lui umilit.

Buze de laser te fac să-ngenunchezi
Extaz de întuneric scânteietor
Linge-mi circuitele ce te fac să visezi...

Apoi îl ridică în picioare cu brațele ei puternice, îl azvârli înapoi în pat, se așeză deasupra, își arcui spatele, își desfăcu larg brațele și-și cântă triumful, dansând în lumina fierbinte a spotului alb, pentru un public imens și nevăzut de dincolo de luminile rampei, „Razor Dogs", disc-jockey-ii din liceu, Bobby Rubin, orice prăpădit de la micul club din Valley – gemând și urlând, și cântând împreună cu ea, cu mâinile lor murdare în chiloții lor transpirați, dansând în final rock and roll.

Vin la dans
Și vin în noaptea asta
Vin din cristal și în lumina de neon
Vin, vin, nu te poți ascunde
Vin, vin, vin adânc înăuntru
Vin, vin, vin atât de liber
Vin direct la tine
Vino, vino, vino,
Vino cu mine!

Sally Genaro ieși din vis, prăbușită peste VoxBox-ul ei, cu gâtul uscat și iritat, cu hainele lipite de trup de o transpirație uleioasă, grea, cu mâna stângă adânc vârâtă în jeanși, rece și plină de sucuri vaginale.

Se zvârcoli convulsiv. Își șterse mâna de poalele pantalonilor. Se cutremură. Carnea i se târa. Spiritul îi plutea.

Făcu o grimasă. Zâmbi. Se lăsă pe spate.

— Sunt Cyborg Sally, murmură ea. Și n-am existat niciodată. Sunt Cyborg Sally, sunt o mașinărie a sexului.

Bobby Rubin stătea în fața orgii de imagini, cu o senzație rece de vomă în stomac, cu o furie surdă dospindu-i în creier, și cu o excitație rușinoasă și perfidă în pantaloni.

Nu-i venea să creadă ce ascultase. Înregistrările instrumentale singure ar fi fost suficiente să scoată un călugăr mort din groapă ca să alerge după femei.

Iar vocile, mai ales solistica, trebuia să recunoască, erau o mostră de genialitate scabroasă.

În esenţă femeiască, dar făţiş artificială, învăluind versurile sexual-cinice ca o gură predestinată perversiunilor şi cu sunete sub şi supersonice duse la maximum, cu subliminale care mergeau direct în creierul mic şi în sex, era mai mult decât suficient ca să scoată din minţi orice bărbat.

Nu era un simplu meşteşug sau inspiraţie artistică. Era, mai presus de orice îndoială, ineluctabilă, de netăgăduit, credinţa în pasiunea sexuală.

Vocea lui Cyborg Sally era vocea căldurii femeieşti înseşi, electrizată şi filtrată şi procesată şi multiplicată într-o excitaţie pură, cumva amplificată, şi nu diminuată de artificialitatea transumană.

Numai că acel ultim strigăt, acel ultim nivel al extazului, îi întoarse lui Bobby Rubin stomacul pe dos şi-l înfurie la culme.

Pentru că nu putea să asculte „Cyborg Sally" fără să n-o vadă cu ochii minţii pe Acnee, stând în spatele VoxBox-ului, cu Jack pe cap şi cu o mână între picioare, visând la EL, Bobby, masturbându-se, adresându-i direct cântecul prin maşinăriile ei blestemate.

Oh, da, era o călătorie egoistă, oh, da, mintea lui nu putea să-şi domine trupul răscolit de ea la nivel celular! Asta făcea din cântec un fel de viol final asupra lui.

Pentru că vocea îi spunea clar ceea ce era EL în visul lui Sally Genaro. Ca orice alt bărbat ascultând cântecul ei, era sclavul avid şi plin de pofte al lui Cyborg Sally.

Numai că dintre toţi bărbaţii care vor cădea în plasa ei când discul va fi lansat, numai EL va fi torturat de cunoaşterea a cine şi ce era dincolo de Cyborg Sally, o Acnee grasă şi asudată, masturbându-se cu gândul la Bobby Rubin, umil în faţa ei, într-o supunere extatică totală.

— Mda, ei bine, ia să vedem cum ţi-ar plăcea să fii TU sub puterea MEA, curvă nenorocită! urlă Bobby către stop-cadrul cu Sally Genaro pus pe monitorul lui.

Examină faţa dolofană, erupţia acneică sub stratul gros de machiaj, ochii verzi tâmpi, părul blond scămoşat, ca de şobolan. Cum să faci din ASTA ceva atrăgător? Se jucă cu keyboard-ul, şterse tot în afară de ochi,

de nasul mare și coroiat, de buzele prea cărnoase; ce mai era de salvat din toată nenorocirea asta, de fapt?

Făcu câteva operații la programul de sincronizare a buzelor, deschise gura de pe ecran pentru a-și demonstra meșteșugul – dinți strălucitori din oțel, două șiruri de mici pumnale perfecte încadrând o limbă sinuoasă, tubulară, din piele neagră netedă, cu un mic vârf ca de furculiță la capăt. Modifică nasul într-o stilizare unghiulară, transformând curbele într-o înfățișare subtilă plană. Lăsând ochii protoplasmatici și umani și vulnerabili, îi încadră într-un cap ovoidal de argint neted, adăugă urechi sculpturale și încoronă monstrul Sally cu o coafură afro ca de Meduză, din șerpi de neon negru scânteind la limita radiațiilor ultraviolete.

Zâmbind cu răutate capului fără trup al lui Cyborg Sally, apoi introduse pe dedesubt refrenul din pista sonoră, sincronizând buzele și programele de animație.

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byții strălucitori
Ai poftelor tale carnale...

Limba de piele neagră lingea și scuipa seducător versurile printre șirurile de dinți ascuțiți, părul din neon ultraviolet pârâia și sclipea și scânteia. Întregul efect era o excitare bolnăvicioasă, ademenitoare, perversă în totalitate, care exprima perfect ceea ce simțea Bobby, îndeplinind strict proiectele trimise de idioții de sus, respectându-le perfect din punct de vedere tehnic.

— Cum te placi acum, Sally? întrebă Bobby monstrul sexual, adresându-i un sărut ironic.

Apoi pătrunse în banca de imagini și selectă o serie de trupuri goale de femei – starlete, nimfomane, regine ale porno-ului, vedete de copertă de reviste – până când nimeri peste un trup de negresă cu musculatură fină, cu sâni conici incredibil de perfecți și cu forma cărnii abia schițată. Sexy și provocatoare la maximum, dar în același timp caricaturală.

Urmând întocmai proiectele, dădu o tentă argintie acestui model de perfecțiune a musculaturii feminine. Apoi descompuse imaginea de pe ecran și reconstitui acest simulacru abstract, subliniind musculatura cu mici bobine din cablu subțire de oțel.

Puse pe trupul argintiu capul de cyborg, apoi făcu pielea uşor translucidă.

Când sincroniză acest amestec prin programul de animaţie cu linia audio şi îl făcu să danseze pe câteva măsuri ale refrenului, rezultatul fu aproape nefiresc; senzual, dar înfricoşător, ostentativ artificial, dar şi ceva sinuos de reptilă, o femeie-şarpe-cyborg mişcându-se şi purtându-şi carnea moale argintie ca o serpentină metalică, o viziune care-i dădu pulsaţii în sex, cu toate că i se făcea pielea de găină.

— Splendid, Sally – se adresă el „lucrului" de pe ecran. Perversiune veritabilă... Mai ai nevoie de câteva mici finisări...

Idioţii de sus ar fi putut strâmba din nas în ce priveşte legalitatea sfârcurilor goale şi a nudităţii în stare pură, aşa că...

În vârfurile sinilor musculoşi, argintii, puse limbi strălucitoare de şarpe, apoi le solariză în flăcări bleu scânteietoare.

Dar sexul... hmm... aici chiar era de finisat...

Se jucă cu efecte de flăcări, guri de animale, o imagine tradiţională de „vagina dentata" luată dintr-un manual de psihologie, o capcană de oţel pentru urşi, numai că orice încerca, fie că depăşea umorul de prost gust, fie că era prea îngrozitor ca să treacă de idioţii de sus...

Izbucni în râs când, în sfârşit, îi veni inspiraţia.

O îmbrăcă pe Cyborg Sally într-o pereche de pantaloni de piele neagră strânşi pe trup, apoi adăugă două spirale nebuloase de ţinte cromate, curbându-se în josul pulpelor pentru a forma spirale rotitoare, împrejmuind un spaţiu gol între picioarele din imagine, în care acum se putea vedea fundalul bleu mat. Şi în acel spaţiu gol...

Cu un efect de animaţie, puse un fragment dintr-un disc astronomic, o gaură neagră stilizată, o rană în sistemul spaţiu-timp, o himeră între pulpele argintii perfecte ale nopţii coborâtoare într-o spirală fără sfârşit.

Prin sequencer puse un program de animaţie a liniei instrumentale şi o făcu pe Cyborg Sally să danseze de la un capăt la altul al cântecului, timp în care se lăsă în scaun aproape epuizat; uluit, tremurând, fascinat, scârbit şi, da, excitat dezgustător de creatura superbă şi vulgară, alcătuită din carne şi bobine, sex şi răzbunare.

În final stocă în memorie versul final al pistei vocale şi iat-o acolo, pe ecran, în faţa lui, un cyborg reptilian, cu coroana contorsionată de Meduză, aruncând flăcări ultraviolete din păr, sânii perfecţi având în

vârf limbi de șerpi electronici, brațele de metal musculoase întinzându-se către el, șoldurile rotitoare oferind un gol final, cu ochii umani și jalnici ai lui Sally Genaro.

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Regina Aţâţării!
Foc electric!
Strălucitorii byți!
Pofta carnală!
Mașinăria sex rock!
Conectează-te și tu
Și urlă, urlă, URLĂ!

CYBORG SALLY

PACO MONACO păşi în barul plin de fum de la „Visul American” cu un sentiment destul de plăcut. Discurile Red Jack pe care le producea Dojo sus, în „Florida”, se vindeau iarăşi bine, acum când erau Maşinării de Bani pentru Popor în jumătate din localurile golanilor din oraş, iar Dojo, respectându-şi promisiunea, îi dădea 25 de dolari pentru fiecare disc vândut. Nu putea spunea că revenise chiar Epoca de Aur, nu-şi mai putea permite să spargă aşa mulţi bani, dar acum nu mai era nevoit să muncească pentru ei, banul îi venea de-a gata, ca şi cum ar fi fost un nemernic de capitalist din „Oraşul Muncii”.

Bacşişul pe care-l lua muncind ca portar la „Slimy Mary’s” nu mai însemna mare lucru. Pentru prima dată în viaţă muncea cumva de plăcere, şi asta numai pentru că se simţea bine stând acolo şi dându-se mare, el, Paco Monaco, omul de bază al lui Dojo, cu relaţii la F.E.R., Marele Amant, chiar aşa, nenorocitule!

— Hei, momacita, cum merge? spuse el nepăsător, trăgându-şi un scaun lângă Karen, care stătea la bar şi părea a nu fi în cea mai bună formă.

— Groaznic – mormăi ea, privindu-l cu o expresie de câine bătut. Nu se mişcă nimic... n-am vândut nici măcar un disc...

Paco se încruntă.

— Hei, nicio problemă – zise el pescuind câteva hârtii de 50 din buzunar şi punându-i-le în palmă. Haide, muchacha, curaj, mie-mi merge excelent, şi nimeni nu te acuză. Cum spune Larry, F.E.R. nu e interesat numai de bani.

— Mulţumesc – spuse Karen posacă, înşfăcând banii şi băgându-i în sacoşă.

— Hei, nu te răzbuna pe mine! răspunse iritat Paco, ştiind exact ce o frământa DE FAPT, dincolo de rahatul ăsta cu afacerile cu discuri, care erau deja moarte în localurile de lux. Karen se simţea mai bine înainte, când se ştia aceea care-l scosese pe micuţul ei golan dintre scursorile străzii. Nu se putea obişnui cu ideea că întunericul şi lumina îşi schimbaseră locul.

Acum, când ea o dădea în bară iar EL aducea mălaiul, acum, când el era un om de bază în F.E.R. iar ea doar acceptată, Paco avea senzaţia că

era geloasă, cu toate că n-ar fi recunoscut niciodată, iar el nu era încă pregătit să-i spună asta.

Karen suspină.

— Iartă-mă, Paco – zise ea moale. Numai că nu-mi place să stau la mâna ta. Vreau să zic, F.E.R. are ambiţii mari cu revoluţia, tu faci bani, cu toţii scriu programele lor magice, eu stau aici tot timpul, bându-mi minţile şi aşteptând să se întâmple ceva...

Paco o mângâie pe mână.

— Hei, momacita, yo se{144}, la naiba, ştiu ce simţi...

Ceva, se înmuie în el. Exact când era pe punctul să creadă că era şi ea ca toate celelalte, recunoscuse deschis şi...

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale!

— Hei, ce dracu' mai e şi ASTA?

Muzica dinspre ringul de dans se auzi brusc de două ori mai tare, şi corul incredibil şi ireal de voci femeieşti se topi într-o bătaie dură de tobe şi un zid de muzică, învăluindu-i sexul, apăsându-i-l cu putere.

— Se numeşte „Cyborg Sally" – şopti Karen. O nouă stea rock A.P. Au tot dat-o, începând de ieri...

Sunt Cyborg Sally
Şi n-am existat vreodată
Conectează-te cu mine
Şi te voi face să urli!

O voce neobişnuită cânta acum peste cor, la naiba, o voce de femeie, firește, dar ceva ce Paco nu mai auzise vreodată, şuierând şi scuipând scântei electrice ca o bobină vie, torcându-i între picioare ca o pisică enormă, lingându-i coaiele cu o limbă umedă şi fierbinte, la naiba, îl excita la maximum numai ascultând-o...

— Hai să dansăm, Karen, o să-ţi facă bine! se trezi el spunând, ţâşnind de pe scaun, înhăţând-o de mână şi împingând-o către ringul de dans, înainte de a-şi da seama ce face.

Cei mai mulţi bărbaţi nici măcar nu se uitau cu cine dansează, ca şi cum partenerele n-ar fi existat. În schimb, se holbau la ecranele

gigantice, cu limbile atârnându-le și cu mâinile ridicându-se lent către butoane, ca și spre fermoarele pantalonilor.

Când Paco urmări privirile hulpave ale tuturor, văzu de ce.

Cu inima mea de gheață
Și vaginul meu de foc
Nicio ființă vie
N-o să te excite mai mult
Nimeni
N-o să-ți trezească poftele într-atât!

Picioare enorme, argintii și lucioase, se înălțau deasupra lui, unduind gaura neagră și scânteietoare a unei GAGICI deasupra feței lui, o turbină rotitoare a unei pizde care părea să-l absoarbă cu totul!

Paco făcu ochii mari, clipi, își dezlipi ochii de la vâltoare și privi încet în sus spre un trup argintiu, gol și uriaș, peste sânii mari, perfecți, cu fulgere albastre țâșnind din sfârcuri; privi apoi direct în ochii lascivi ai...

...feței unui robot argintiu cu dinți ca pumnalele, cu o limbă șerpuitoare ca un bici din piele neagră, cu buze umane moi care păreau gata să-i învăluie sexul și să-l muște, făcându-l să-i și placă asta, dansând ca un demon și cântând parcă direct în coaiele lui cu o voce electronică scrâșnită:

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byții strălucitori
Ai poftei tale carnale!

— A-ntâia! mai putu să articuleze Paco, și se trezi balansându-se în ritm, cu carnea încinsă, întinzând aproape mecanic mâna să atingă butonul.

Da, sunt Cyborg Sally
Sunt mașinăria ta sexy
Cipurile mele de cristal
Te vor face să variezi{145}...

Mucho Muchacho dansa stompada deasupra strălucitoarelor pulpe argintii ale „Orașului Gagicilor”, peste bulevardul luminat ca ziua,

izbindu-i cu coatele pe toți umflații și scorțoșii care-i stăteau în cale.

— La o parte din drumul meu, nenorociților! urlă el. Această gagică de argint e bucățica lui Mucho Muchacho. Maricónes!

Și așa era, iată-l în fața ei, în dormitorul apartamentului luxos lângă un imens pat rotund cu așternuturi de satin auriu – ochi în ochi, nas în nas, la naiba, aproape pântec lângă pântec.

Îl provocă cu o privire, își linse dinții argintii ascuțiți cu limba ei neagră și umedă. Mucho Muchacho păși spre ea până când vârfurile strălucitoare ale sfârcurilor ei traseră un foc electric către pieptul lui gol și bronzat, și se întinse spre ea, așezând-o pe pat, lângă el...

O mână de oțel se întinse, îl înhăță de păr, și puterea ei irezistibilă îl împinse jos, jos, jos, fără a se putea opune, la naiba, nici nu voia asta, în timp ce picioarele i se supuneau molatice, iar senzația minunată și caldă de poftă îi invadă pieptul...

Buze de laser te fac să îngenunchezi
Extaz de întuneric scânteietor
Linge-mi circuitele care te fac să visezi!

Iată-l acolo unde nu se gândise niciodată că va ajunge, îngenuncheat în fața Reginei Cyborg argintii a „Orașului Gagicilor", cu gura nesătulă, întinzându-se să lingă carnea de metal lucios, contopit cu electrodul dorinței dintre pulpele ei de metal dur, abandonându-se lasciv...

Gemu de plăcere când unghiile îi pătrunseră în spate și vocea ei perversă, insinuantă șopti și toarse în urechea lui:

Așa cum îți mușc eu carnea
Așa cum îmi guști bobina mea
Nimeni
N-a visat vreodată asemenea înfierbântare!

Era supusul ei, ea era stăpâna cărnii lui, el era sclavul bobinei ei.

Sunt Cyborg Sally
Sunt carne și bobină
Sunt Regina Poftelor
Sunt rugul morții tale!

Îi îndepărtă gura dintre pulpele ei, îl împinse pe Mucho Muchacho pe spate, pe așternuturile de satin auriu, unde rămase într-un extaz moale când ea îl învălui cu coapsele de oțel și-l încălecă cu gesturi de bărbat.

Sunt Cyborg Sally
Am picioare de oțel
Când te-nlănțuiesc
Până și-un mort țipă!

Încercă să-i atingă sânii, dar mâinile ei de robot îi țintuiră încheieturile pe pat; îl privi de sub coroana ei din șerpi de neon, tratându-l pe Mucho Muchacho ca pe o femeie și făcându-l să-i și placă asta.

Mișcă-ți bobina
În scaunul meu electric
Tocmai te caută
Și-i pregătit să te ia!

Și el se abandonă acestei mașinării-sex, își încolăci picioarele în jurul taliei ei, pe măsură ce ea îl futea, transportat pe un alt tărâm, unde toate erau altfel...

Hai la dans
Și vin în noaptea asta
Vin din cristale și în lumina de neon
Vin, vin, nu ai scăpare
Vin, vin, vin, adânc înăuntru
Vin, vin, vin, atât de liber
Vin chiar la tine...
Vino, vino, vino,
Vino cu mine!

Paco ieși din vis, clătinându-se și clipind și asudând, și când realiză unde e și ce face, roși.

Dădea ritmic din cur pe ringul de dans de la „Visul American”, arcuit de spate, vizibil excitat și, judecând după privirea lui Karen, făcându-se de râs.

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Regina Aţâţării!
Foc electric!
Byți strălucitori!
Pofta carnală!

Mult deasupra lui, figura enormă a lui Cyborg Sally dansa pe trei mari ecrane video, o viziune încă aţâţându-i poftele, așa cum nu simţise niciodată, la dracu', ca o gagică nemaiîntâlnită în LUME...

Mașinăria rock a sexului
Conectează-te și tu
Și urlă, urlă, URLĂ!

— Ce tâmpenie! spuse Karen dezgustată, când piesa se sfârși.
— Hei, eu zic că era o chestie dată naibii – spuse Paco împăciuitor.
— Tu știi mai bine – răspunse sec Karen. Povestește-mi. Doar ai văzut ochii tăi!
Paco se simți stânjenit, pentru că într-adevăr, cu ochii minții chiar văzuse. Se văzuse îngenuncheat în fața gagicii de argint, chiar în locul unde și-ar fi dorit și Cyborg Sally să fie, și se trezi dorind cu înflăcărare, încă excitat, să fie din nou acolo!
— O.K., O.K., mă excită, îmi place, și ce-i cu asta? spuse el războinic, dar rușinat. Nu cumva ești geloasă pe un robot sexy, care nici măcar nu există?
— Băieții tot băieți...
— Ce vrea să-nsemne asta?
— Se PARE că te excită, Paco!
— Și ce dacă?
— E ceva care mă-ngrozește aici... E un fel de excitare PERVERSĂ, pervertită, nu e ceva natural!
— Firește că nu e natural! E Cyborg Sally! E o mașinărie a sexului!
Totul era doar un vis erotic ieșit din bobine. Și pentru că el se abandonase unei fantasme sexy din vis putea la fel de bine să și renunțe la asta; acolo, în vis, nu-l putea controla nimeni.
— Întrebarea e, de ce „MUZIK" împinge atât de tare în față chestia asta? șopti Karen uitându-se jur-împrejurul ringului de dans la toți

indivizii, golani şi îmbuibaţi la un loc, care stăteau acolo împărtăşind aceeaşi stare secretă ca a lui Paco, cu rânjete nervoase pe feţe şi cu sexele sculate în pantaloni.

— Pentru DINERO, de-aia! îi răspunse Paco. Cyborg Sally o să fie cea mai mare vedetă a lor!

Karen făcu o grimasă.

— De-asta mi-e teamă, Paco. Ceva îmi spune că tu ai dreptate.

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Byţii strălucitori
Ai poftei tale carnale...

— O, nu, n-o luaţi de la capăt! strigă Karen Gold când corul de început din „Cyborg Sally" izbucni iarăşi, iar mâna lui Paco se îndreptă din reflex către buton.

Aici, la „Visul American", puseseră cântecul ăsta blestemat cel puţin o dată pe oră timp de săptămâni întregi, iar canalul naţional „MUZIK" o difuza pe post cel puţin la fel de des.

Karen nu fusese niciodată dintre cele care urmăresc traiectoria ascensiunii şi coborârii în clasamentele de specialitate, sau mijloacele prin care erau promovate şi susţinute, dar trebuia să fii cel puţin surdo-mut sau să trăieşti în Mongolia ca să nu remarci eforturile fără precedent pe care le făcea „Muzik, Inc." pentru reclama exagerată a lui Cyborg Sally.

Pretutindeni erau postere şi reclame înfăţişând maşinăria-sex argintie, cinci milioane de tricouri „promo" cu Cyborg Sally, în vitrinele magazinelor „Muzik" tronau teancuri de discuri; pe ecrane video cântecul era difuzat la nesfârşit, iar vânzările atinseseră cote de care nu auzise nimeni vreodată până atunci.

Din locul unde stătea la bar, vedea prin norul de fum imitatori grotești ai lui Cyborg Sally mișcându-se și exhibându-se pe ringul de dans.

Puteai să cumperi dresuri argintii în magazine ieftine cu vreo sută de dolari sau în târguri{146} până la 60; dacă nu, puteai face rost de un tricou „promo", o chestie argintie cu imprimeu cromat pe sâni de carton. Şorturi din imitaţie de piele neagră litografiată, mergeau până la 40$. O perucă ridicolă, cu păr din şerpi negri-purpurii, făcută din

cauciuc, costa aproape 50$; se vindeau truse de machiaj şi vopsea pentru dinţi la 35$. Aşa încât puteai să devii o imitaţie cu preţ redus a unui cyborg imitând o femeie, cu sub 200$.

Firește că aici, la „Visul American", cele mai multe dintre „Sally" alegeau versiunea luxoasă, în funcţie de buget. Sfârcuri cu fulgere din Led-uri. Şorturi din piele neagră veritabilă, cu spirale din oţel inoxidabil sau chiar imprimeuri din argint şi holograme în dreptul vaginului, chiar versiuni în neon. Peruci din fibre optice de plastic negru, fiecare fir fiind iluminat printr-o sursă centrală de lumină ultravioletă.

Şi dacă banii CHIAR nu contau, puteai merge la un magazin luxos să-ţi cumperi un costum din burete, ca o a doua piele, cu muşchii lui Sally, costum care cu greu se putea deosebi de corpul cumpărătorului, purtat sub un altul special, din material argintiu transparent.

Forţele nevăzute ale „Visului American", care controlau spoturile mobile de deasupra, scoteau în plină lumină cea mai sexy şi mai extravagantă sosie a lui Cyborg Sally.

Şi când „MUZIK" transmitea în direct cântecul de la club, folosind aceste sosii ale lui Cyborg Sally, iar publicul fremăta, circuitul devenea complet, moda hrănea vânzările de discuri, vânzările de discuri şi emisiunile radio hrăneau moda, care hrănea vânzările din magazine, care în schimb hrăneau iarăşi moda, vânzând încă şi mai multe discuri.

Dar firește că puţine din puzderia de fete înnebunite de modă aveau bani suficienţi pentru versiunea de lux, astfel încât în aceste nopţi calde de primăvară, străzile erau pline de fete în costume Cyborg Sally la preţ redus, prea puţine dintre ele având trupuri atât de perfecte încât să defileze în costumele strânse pe corp fără să provoace râsul.

S-ar fi putut crede că o asemenea expunere publică insalubră de picioare osoase, funduri disproporţionate, coaste scheletice, sâni enormi sau prea mici, mai mult decât grotescă, duce, mai degrabă la o revoltă care poate ucide moda înainte de a atinge proporţiile unei adevărate epidemii. Dar până şi cele mai ieftine peruci de cauciuc erau un camuflaj ideal pentru cutiuţa şi reţeaua de sârmă a lui Jack – puteai foarte simplu să porţi o perucă deasupra – şi, odată conectate în propriul lor vis, toate aceste creaturi jalnice nu mai realizau spectacolul grotesc pe care-l dădeau trupurile lor imperfecte, îmbrăcate doar pentru a imita perfecta maşinărie sex inexistentă. Şi asta era bine, mai ales pentru bărbaţii care erau la rândul lor conectaţi – dispuşi să se

excite în jeanşii lor la vederea cărnii argintii, a părului lui Sally, a pantalonilor negri de piele, a dinţilor de oţel şi la auzul cântecului „Cyborg Sally” difuzat la nesfârşit.

Cele mai modeste femei, de îndată ce deveneau „Sally”, puteau fi văzute în compania unor bărbaţi relativ atractivi, fără îndoială conectaţi şi ei, iar după privire şi după comportament, aceste femei fatale robotizate păreau şi ele la fel de excitate.

O, da, Karen simţea atracţia pe care o asemenea răsturnare o exercita asupra târfelor josnice, prea obişnuite până acum să fie folosite doar ca simple instrumente sexuale! O dată sau de două ori, când era realmente disperată de inversarea statutului între ea şi Paco, îşi îngăduise mica răzbunare de a-şi alimenta ea însăşi în secret fantasma.

Într-adevăr, pe măsură ce relaţia lor se deteriora, cu cât Paco se afunda mai adânc în vis, Karen era tentată, în mod pervers, să viseze şi ea, fie şi numai pentru a înţelege cum o femeie inexistentă avea forţa de a se interpune între ei doi.

Dar Larry Coopersmith o convinsese că forţele din spatele febrei Cyborg Sally imaginaseră un fel de cursă de şoareci psihică, ce urma să se închidă brusc în jurul momelii, să faci publicul masculin să-şi fixeze libido-ul pe Cyborg Sally, să faci publicul feminin să se identifice cu însăşi imaginea care-l transporta în lumea visului, şi să capturezi astfel o felie întreagă din plăcinta demografică, dacă nu chiar toată...

— Revoluţia o să intre într-un mare rahat, ţinuse să precizeze Markowitz cu mult înainte ca sosiile lui Sally să înceapă să apară pe străzi. Tipii ăştia chiar îşi cunosc valoarea! Nu l-au mai putut opri pe Red Jack după ce i-au dat drumul şi acum ne aruncă momeala asta pasivă, de libido, destinată să aspire toate energiile într-un sex electronic rotitor. Şi uite cum urcă chestia asta în topul vânzărilor. Uite cum Roşul începe să scadă! Uite cum femeile se transformă în animale şi bărbaţii în plante! Uite cum Realitatea Oficială ne strânge de coaie!

Şi firește, discurile cu Red Jack erau din ce în ce mai greu de plasat pe piaţa suprasaturată, şi până şi golanii deveniseră mai puţin sârguincioşi în folosirea Maşinăriei de Bani a Poporului pentru a jefui sistemul, în clipa în care Cyborg Sally obţinuse discul de platină. Statisticile crimei erau în scădere, în vreme ce statisticile violurilor urcau.

— Duceţi-vă să faceţi o revoluţie cu mâinile în pantaloni! insistase Markowitz când îi surprinse pe Tommy şi Mary şi Eddie şi Teddy

conectaţi şi privind Cyborg Sally pe „MUZIK”.

— Acum v-au pervertit până şi pe voi cu Realitatea lor Oficială de căcat!

Toţi membrii F.E.R., în special Karen, îl consideraseră paranoic; firește, poate că rahatul ăsta de Cyborg Sally să aibă ceva efect asupra maselor naive, dar în niciun caz asupra unor revoluţionari sofisticaţi, pe deplin conştienţi, ca noi!

— Aşteptaţi şi-o să vedeţi voi – prorocise Markowitz. Ăsta e un război murdar al mass-mediei, iar duşmanii v-au şi băgat între picioare o Coloană a V-a!

Şi, vai, avusese dreptate!

Tipic, povestea ei şi a lui Paco...

Iată-l lângă ea la bar, conectat şi holbându-se peste balustradă la toate „Sally” pe care spoturile de deasupra le scoteau la iveală, spre delectarea lui, cu falca atârnându-i şi o umflătură vizibilă în dreptul fermoarului de la pantaloni.

Renunţase de mult să-l facă să uite subiectul. Ştia exact ce i-ar fi răspuns.

— La dracu’, momacita, cum poţi fi geloasă pe o gagică electronică, o femeie care nici măcar nu există? Nu e ca şi cum aş ieşi cu o fată în carne şi oase! Dar poate aşa am să fac, dacă mă mai freci mult la cap cu rahatul ăsta!...

Din moment ce băieţii, indiferent de vârstă, rasă, religie sau origine naţională, rămân tot băieţi, lui Karen nu-i rămânea altceva de făcut decât să strângă din dinţi şi să rabde. Orice fată peste doisprezece ani ştia că bărbaţii sunt aşa, încă de pe vremea când începuseră să zgârie picturi obscene pe zidurile peşterilor. N-aveai nicio şansă să încerci să-i schimbi şi, pe lângă asta, fantasmele erotice n-aveau nimic de-a face cu relaţia dintre ei.

Până când, iată, începură să se comporte altfel în pat.

Paco era un amant atât de minunat când era conectat, încât ea n-avea de ce se plânge, cu toate că uneori, mai făceau dragoste şi fără asta. Se conectau amândoi, Paco devenea Mucho Muchacho, cavalerul ei pur, amantul ei cel puternic, iar ea era încântată să fie regina lui şi să-l lase s-o domine complet, cu forţă şi răbdare şi cu bărbăţie. Cine s-ar fi putut plânge de un bărbat al cărui stil în pat era să te domine şi să te supună cu orgasm după orgasm după orgasm?

Chiar și atunci când el începu să se schimbe, puse asta pe seama unui proces de maturizare sexuală și chiar o impresiona plăcut. Fu înduioșată prima dată când el o privi lung în ochi, începu s-o lingă între sâni, apoi înspre pântec, și avid, deși cumva stângaci, alunecă și mai jos. Puse asta pe seama unei dorințe de varietate. Prima dată când o așeză deasupra lui și o lăsă pe ea să conducă, i se păru ciudat când observă că începuse să devină o obișnuință și fu derutată când el îngenunche pentru prima dată în fața ei.

Totuși Karen evită, cu un efort, să facă legătură cu noaptea cumplită când Paco venise în patul ei din mansardă, cu micul „cadou" dezgustător.

Moțăia goală sub pătura subțire. El își scoase haina, se așeză pe pat lângă ea, zâmbi destul de ciudat și-i dădu o pungă de hârtie.

— Ce-i asta? spuse Karen amețită, și nici măcar nu se ridică.

— Un regal... îi răspunse Paco, stând cu spatele, în timp ce-și scotea pantofii. Doar un mic cadou, momacita... spuse el cu o indiferență neconvingătoare și se întoarse, descheindu-și cămașa și zâmbindu-i.

— Mmm – mormăi Karen somnoroasă. Ce drăguț... spuse ea întorcându-i zâmbetul, impresionată. Nu-i mai făcuse niciodată un cadou...

— Ei, haide, momacita, dă-i drumul, deschide-l – zise Paco scoțându-și cămașa și desfăcându-și centura.

Karen se ridică, rezemându-se, și căută în pungă. Scoase o perucă ieftină Cyborg Sally și o trusă de machiaj argintiu și vopsea de dinți.

— Doamne Dumnezeule!

— Credeam că o să...

Stăteau amândoi pe pat, Karen privindu-l turbată, Paco zâmbind visător și întinzând mâna către buton.

— Credeai pe dracu', țipă strident Karen, măturând cu palma peruca și trusa ca pe un șobolan mort și dându-i nervoasă peste mâna cu care încerca să atingă butonul.

— Hei... Liniștește-te... La dracu'...

— La dracu' tu, Paco Monaco! urlă Karen. Avea dreptate Larry, rahatul ăla te transformă în ceva care nu-mi place deloc, și dacă tu crezi că eu o să mă îmbrac ca...

Paco o privi urât, cu pumnii strânși. Îl observă cum încearcă să se abțină, cum expresia furioasă se topește într-un zâmbet fals.

— Hei,... gata... a fost o mică glumă, momacita.

Karen inspiră adânc. Se târî pe pat lângă el, îi puse pe obraz o mână tandră.

— Paco, Paco... gânguri ea moale. Ce se petrece cu Mucho Muchacho al meu?

Paco îi cuprinse sânii cu o mână, jucându-se cu sfârcurile, întinzând cealaltă mână către buton.

— E aici și te privește, fetițo – spuse el cu o urmă din zâmbetul vechiului bărbat. Conectează-te, și-am să-ți arăt!

Și ea îl lăsă să încerce. O cuprinse cu brațele lui sigure, puternice, o puse pe spate, intrând adânc în ea. Cavalerul ei neprihănit revenise, amantul ei viteaz, Mucho Muchacho al ei...

Dar atunci când apăsă și ea pe buton, pentru a-și amplifica plăcerea, se trezi gemând în pielea lui, văzându-se pe ea prin ochii lui, și acolo o văzu pe Cyborg Sally călărindu-l într-un triumf rece de argint, și simți abandonarea lui extatică în fața CELEILALTE FEMEI, care nici nu era acolo.

Și, pentru o clipă cumplită, înainte de a atinge butonul pentru a evada din vis, DEVENI Cealaltă Femeie, DEVENI Cyborg Sally, dezbrăcându-se, admirându-și mușchii, inima de gheață și vaginul de foc...

Nicio ființă umană
N-o să te excite mai mult
Nimeni
N-o să-ți trezească poftele într-atâta!

Cu coada ochiului se uită la Paco, conectat, privind sosiile lui Sally, țopăind pe ring, neavând urechi decât pentru cântec.

Era destul de aproape pentru a-i simți căldura trupului, dar inima iubitului ei era departe de femeia din carne care stătea aici, lângă el.

Nu mai îndrăznise să viseze cu el în pat, nu mai putea suporta întâlnirea cu creatura din ochii lui, hotărâse să se prefacă pentru a avea liniște.

Oh, nu era nevoie să simuleze orgasmele, dar când se nimerea să viseze împreună știa că în vis se va trezi iubindu-l, răzbunătoare, cu carnea de metal rece a rivalei ei electronice.

POVESTE DESPRE DOUĂ ORAȘE

SALLY GENARO închise copcile Velcro pe fiecare parte a costumului de buret, trase tricoul pe corp, închise fermoarul de jur-împrejur și se privi în oglinda enormă din dormitor.

Căptușeala de pe umeri și șolduri era iscusit exagerată pentru a-i face talia subțire și sexy, proporţionată. Carnea de buret apărea încordată și musculoasă sub tricoul translucid argintiu, fundul era absolut perfect iar sânii de-a dreptul superbi; mari, dar fără să atârne, împungând aerul, perfect conici, cu sfârcuri de neon bleu strălucind minunat. Al naibii costum, o strângea și o făcea să transpire, o și costase peste două mii de dolari, dar merita. Datorită designului inteligent, puteai chiar să urinezi sau să faci dragoste fără să scoți costumul!

Trase șortul strâmt de piele neagră, aranjându-l pe fundul ei mare. Erau aproape cei mai scumpi pantaloni Cyborg Sally pe care-i găsise pe „Rodeo Drive” – țintele din argint veritabile, în capete cu mici perle negre, între picioare tubușoare din neon roșu drept păr pubian, vaginul fiind o hologramă făcută dintr-o fotografie recentă a Marii Nebuloase din Andromeda.

Nu cu mult timp în urmă ar fi MURIT numai la gândul de-a apărea în public într-un asemenea costum, dar acum puteai vedea astfel de „Sally” PRETUTINDENI. În Los Angeles, firește, existau cohorte de fete cu trupuri perfecte, dar fără bani, care nu purtau desuul de buret, iar cele care-și puteau permite îl PURTAU tocmai pentru că-și puteau PERMITE, pentru că mușchii scoși în evidență făceau parte din PERSONAJ.

Pentru prima dată în viață, Sally putea să poarte cea mai bună versiune a ultimului răcnet al modei fără teama că arată groaznic. Era ca o modă DEMOCRATICĂ – conform căreia toate trupurile sunt egale.

La început Sally URÂSE pista vizuală pe care o pusese Bobby înregistrărilor ei, o caricatură indecentă a acelei Cyborg Sally din visurile ei.

Însă asta se întâmplase înainte ca piesa să devină un asemenea hit, înainte de campania comercială de publicitate, înainte ca toate „Sally” să înceapă să apară pe străzi și în cluburi, înainte ca ea să realizeze că ceea ce făcuse el, oricât de rău intenționat fusese, îi dăduse EI posibilitatea să râdă la urmă.

Sally își trase pe cap plasa de sârmă Jack, apoi puse peruca deasupra.

Peruca Cyborg Sally era de asemenea de cea mai bună calitate, fibre optice negre luminate de DOUĂ surse interne, de obicei violete, și de fapt ultraviolete pentru efecte cu cuarț în întuneric, surse cu programe aleatorii, datorate chipurilor interne. Avea de asemenea și un mic orificiu în țesătura perucii, prin care puteai să atingi butonul Jack-ului, fără să fii obligat să scoți peruca sau să bâjbâi după el.

Se așeză la masa de machiaj și începu să aplice stratul argintiu pe față și pe dinți, ascuțindu-și oasele feței și nasul prin umbre subtile, astfel că, în clipa în care termină și aprinse sursele de lumină ale perucii, Cyborg Sally apăru triumfătoare.

O, da, puteau fi mii de fete, acolo, undeva, cu însușiri native mult mai bune, dar EA era PERFECTA Cyborg Sally după ochii EI, nasul EI și buzele EI. Cyborg Sally era o caricatură a EI.

Acum, în desuul ei scump, în hainele argintii, cu pantalonii de piele neagră excitanți și cu peruca ei de o mie de dolari, cu un machiaj care-i stiliza trăsăturile ca ale unei vedete rock inexistente, pe care Bobby o stilizase la rându-i pornind de la fața EI, era tot atât de aproape de imaginea perfectă a lui Cyborg Sally pe cât poate fi o muritoare.

Îi zâmbi lui Cyborg Sally. Cyborg Sally îi întoarse zâmbetul din oglindă. Se învârti cumva stângaci în fața oglinzii imense, cântând refrenul cu vocea ei nazală și subțire, auzind în creier muzica pe care EA o crease, vocea superumană pe care o alcătuise din biți și byți și din dorul inimii ei.

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byții strălucitori
Ai poftei tale carnale!

— EU SUNT! îi spuse ea imaginii interioare reflectate. Râse cu râsul lui Cyborg Sally. Dacă nu EU, atunci CINE? își zise. Sunt singura și adevărata Cyborg Sally!

Iar Bobby Rubin nici nu există. Nici măcar nu MUNCISE la noul disc. Nicholas West îi dăduse ocazia, iar prostul o respinsese!

Sally rânji. West nici nu mai insistase. Dăduse din umeri, îl pusese pe Bobby să se ocupe de un alt proiect de rahat, și-i lăsase mână liberă lui Sally.

„Așa că, dracu' să te ia. Bobby Rubin!" își spuse. „Ți s-a oferit șansa să fii ceea ce milioane de prostovani așteaptă cu sufletul la gură – adevăratul iubit al singurei Sally adevărate – și tu i-ai dat cu piciorul!"

Ieși din apartament, merse de-a lungul coridorului până la lift, intră în cabină, și se lăsă purtată sus, departe, în noaptea înmiresmată din California de Sud, în peisajul „grădinii Babylonului" sub pavilionul protector, peste arbuști de bougainvillea înfloriți și tufișuri de trandafiri, prin coridorul de palmieri pitici.

Avea costumul lui Sally de aproape o săptămână, îmbrăcându-l, dezbrăcându-l, iar îmbrăcându-l, totdeauna în intimitatea propriului apartament, făcându-și curaj să-l poarte în public. Dar acum, purtată de mașinăriile glisante către „Glitter Dome", inspirând aerul greu de miresme, uitându-se peste umăr către luminile sclipitoare din Valley, transpirând sub costumul de buret, în sfârșit, se hotărâse. Inspiră adânc, se încordă, ezită nervoasă. Apoi, în ultima clipă, exact când liftul o depuse pe platforma de marmură de sus, atinse butonul acoperit de perucă și făcu legătura care închise circuitul, contopind visul cărnii cu muzica dorinței.

În ultima vreme Paco petrecuse foarte puțin timp la „Slimy Mary's". Stătea la ușă, își lua plata și partea din vânzările din ce în ce mai diminuate ale discurilor Red Jack, apoi mergea să se întâlnească cu Karen la „Visul American", unde-și pierdeau vremea la bar, făcând vânzări foarte mici. Dar în noaptea asta ceva nedefinit îl făcu să mai rămână la „Slimy Mary's" și după ce Dojo îl plătise.

Traficul cu Căști de la „Visul American" nu fusese niciodată atât de la pământ. Cu mare greutate reușea să plaseze câte un Jack la prețuri din ce în ce mai scăzute, iar afacerea lui Karen cu discurile Red Jack era aproape moartă.

Cel mai adesea stătea și bea câte ceva, uitându-se pofticios la gagicile în costume luxoase „Sally", ascultând-o pe Karen plângându-se de afacere, și singurul lucru bun era că se putea conecta cu Cyborg Sally acolo, sus, pe ecranele enorme.

Numai că de fiecare dată când visa cu „Cyborg Sally", ceea ce se întâmpla de cel puțin două ori într-un ceas la „Visul American", Karen începea imediat să sară cu gura pe el! O.K., era dărâmată, simțindu-se inutilă, dar atunci de ce dracu' se răzbuna pe el, numai pentru că era în stare să se simtă bine? Ce-ar fi vrut, să stea acolo și s-o asculte cum se

tânguie? Începea să-l enerveze faptul că stătea alături de o fată care-l plictisea.

Ei începuse să-i piară cheful și în pat. O, da, ea încă dorea să facă dragoste și chiar îi plăcea, dar nu mai voia să viseze cu el, se prefăcea că atinge butonul, crezându-l prea tâmpit să nu observe asta. Atunci de ce dracu' să n-o facă în vis cu Cyborg Sally, din moment ce Karen refuza să fie acolo cu el? Și de ce nu mai voia să viseze cu el în pat? Dar dacă ea nu se mai sinchisea de el, de ce nu-l gonea?

La dracu', EL avea nevoie de adăpost, era un motiv serios să rămână acolo, ia gândește-te la asta, și de ce F.E.R. nu-l gonea din mansardă, de ce-l lăsau încă să le mănânce hrana, mai ales acum, când nu le mai aducea bani?

Era oare ceva legat de... PRIETENIE? Oare tot asta îl ținea noaptea asta, aici, la „Slimy Mary's"?

Paco nu se gândise niciodată la prietenie, până în noaptea când el și Malcolm îi dăduseră lui Dojo prima Mașinărie de Bani a Poporului. La naiba, nici măcar nu se gândise că ar putea avea un prieten. Karen era iubita lui, oamenii din mansardă erau parteneri de afaceri, iar Dojo era doar o huidumă neagră și dură cu care el voia să semene.

Dar atunci când privea dincolo de căutătura încruntată a lui Dojo și vedea că, undeva în interior, parcă se schimbase ceva între ei, poate că vedea pentru prima dată ceva ce fusese acolo întotdeauna.

Dojo însemna mai mult decât arăta. O parte din el era prea blândă pentru a lăsa câțiva bobinari zombie să moară doar ca să-și mai tragă el câțiva dolari. Dojo îl făcuse portar, îi dădea o parte din încasările pe discuri, îi spunea „omul meu de bază", îi dăduse slujba înapoi atunci când piața lui Jack se stricase. Și asta fără niciun dinero pentru Dojo.

Trebuie c-a făcut-o numai din PRIETENIE.

Dojo era prietenul lui.

El era prietenul lui Dojo.

Era oare posibil să mai aibă și alți prieteni?

Putea oare fătuca lui să-i fie și ea PRIETENĂ? Puteau cei din mansardă să-i fie prieteni? Acum, când se gândea la asta, nu simțise oare același lucru din partea lui Larry Coopersmith ca și a lui Dojo? La naiba, nu fusese îngrozitor de GELOS când cei doi se împrieteniseră?

Oare NU ASTA explica de ce nu-l dădea afară Karen, chiar dacă nu-i mai păsa de el? Oare nu asta explica de ce nu-l dădeau afară din

mansardă? Ăsta să fie motivul pentru care se luau de el când se excita pentru Cyborg Sally? Oare Larry avea dreptate? Asta îl făcea să se poarte urât cu fata lui, cu... PRIETENII LUI?

Oare nu cumva vreo bandă de nemernici îmbuibaţi din cine ştie ce turn de sticlă din „Oraşul Muncii" sau Hollywood îl hrăneau cu rahatul ăsta, băgându-i-l în cap şi-n cojones, numai ca să scoată bani de pe urma lui Cyborg Sally, numai ca să-l facă să uite de Red Jack, doar ca să-şi protejeze banda lor împuţită? Oare nu ASTA încercase să-i spună PRIETENUL lui Larry? Erau în stare nenorociţii de aşa ceva?

Al dracu' să fie dacă nu!

Poate de asta era încă aici la „Slimy Mary"s". Poate şi pentru că în ultima vreme nu-şi prea pierduse timpul în clubul PRIETENULUI lui. Poate că simţise că trebuie să se uite îndelung înapoi, pentru a-şi da seama exact unde se afla acum.

Poate pentru că „Visul American" era teritoriul lui Cyborg Sally, teritoriul „Oraşului Muncii" şi, poate, pentru că CELĂLALT PRIETEN al său, Larry, avea dreptate. Poate asta îl transforma încet-încet în ceea ce ura mai mult decât orice pe lume, într-un nenorocit de ALB la dispoziţia javrelor care-l ţineau sub control.

Şi poate pentru că mai exista ceva ce trebuia să descopere visând cu Cyborg Sally în sombre – aici, în pivniţa asta sordidă, nu în cel mai luxos local din New York, aici, cu o adunătură de golani amărâţi şi scroafe dezmăţate, nu înconjurat de scorţoşi şi gagici, aici, unde începuse lunga, strania călătorie pe grămada de gunoi până la „Visul American".

Şi „Slimy Mary's" trecuse prin câteva schimbări...

De acolo, de la intrare, Paco urmărise trecând pe lângă el valurile de schimbări. Îmbuibaţi şi calici strecurându-se în „Slimy Mary's" să-şi facă rost de bobină ieftină, pe vremea când Jack se numea CASCA şi mergea la 400$ în localurile de lux, duri{147} ameninţători cu care n-avea de gând să se ciondănească, care treceau pe lângă el din când în când să cumpere discuri Red Jack, mai ales de când F.E.R. începuse să le plaseze aici prin Dojo, puşti de liceu care se dădeau mari, când marea sfârâială era să iei un disc şi un Jack cu 200$.

Valurile alea veniseră şi plecaseră, lăsând acum în „Slimy Mary's" numai obişnuiţii localului. Dar ceea ce rămăsese pe plajă după flux era ceva cu totul altfel.

Aproape toate gagicile erau un fel de Cyborg Sally incomplete. Unele aveau costume argintii originale, altele doar tricouri „Sally" argintii peste jeanși mizerabili. Altele, niște amărâte de șorturi din imitație de piele neagră. Unele, peruci ieftine din cauciuc, altele, părul împletit în cosițe și vopsit în roșu electric. Toate aveau machiajul argintiu, deși nu toate își pictaseră dinții. Niciuna nu avea atâția dinero să-și permită desuuri luxoase, și deoarece puține dintre ele arătau bine, spectacolul hălcilor de carne de scroafă strivite în hainele argintii nu prea-l excita pe Paco.

O mulțime de băieți purtau încă „el Rojo" pentru a camufla Casca, dar mulți dintre ei purtau și versiunea masculină a tricourilor „Sally", tot argintii – sânii îi dădeau gagicilor – cu o fotografie a lui Cyborg Sally, cu mâinile în șolduri și privind țintă la tine.

Paco stătea ghemuit pe o grămadă de saltele vechi, undeva în întuneric, pentru a vedea ce se întâmplă. Și observă ceva care-l îngrozi.

Îi plăcea mult, când Red Jack era la modă, să vadă „el Rojo" începând de la capetele golanilor până la cele ale îmbuibaților de la „Visul American"; asta îl făcea chiar să-i urască mai puțin pe nemernicii ăia, văzând cum „Orașul Muncii" acceptă visul celor de pe stradă.

Dar toate gagicile astea de-acum, purtând variante incomplete ale costumului Cyborg Sally, și toți golanii ăștia în tricouri „Sally", arătau ca și cum ar fi ieșit din lăzile de gunoi ale „Orașului Gagicilor". Exact ca într-un film pe care-l văzuse odată, cu niște iepurași pe o insulă, care purtau jobene căzute dintr-un camion.

Paco se încruntă. Era al naibii de straniu, era ceva trist în toate astea, era... qué es la palabra{148}... jalnic.

Da, jalnic! La dracu', era o chestie să porți „el Rojo" și să vii aici să te conectezi alături de ai tăi, dar cu totul altceva e să vii la „Slimy Mary's" și s-o vezi transformată într-o versiune jalnică de mucava a „Visului American".

Și atunci când corul de început din „Cyborg Sally" răsună prin difuzoarele slabe, iar ea se lăți pe ecranul decolorat, și el se trezi ridicându-se și apăsând automat pe buton, urmând obișnuita excitare mecanică, Paco se întrebă dacă nu cumva PRIETENII lui avuseseră dreptate, dacă nu cumva Cyborg Sally îl transformase și pe EL în ceva jalnic.

Sunt Cyborg Sally
Și n-am existat vreodată...

cânta ea, parcă râzând de el.

Și atunci realiză că rămăsese acolo numai ca să afle asta.

Liftul o depuse pe Cyborg Sally la capătul unui patio de marmură, de-a lungul crestei nordice a dealului. Se opri o clipă să se uite la nesfârșita întindere strălucitoare a văii San Fernando, la luminile roșii și albe, undeva jos, în curbura autostrăzii 101, la monolitul întunecat al lui „Universal City" ridicându-se amenințător de-a lungul autostrăzii-expres, la stelele decolorate ale nopții din Valley, amintindu-și ca într-un vis cu ochii deschiși magazinele ieftine, șirurile de case modeste{149}, stațiile de benzină și localurile 7-11, cluburile murdare, liceul, casa părinților, realitatea dezgustătoare ascunsă de peisajul atrăgător, nefericirile adolescentei dintr-o altă viață.

Zâmbind cu dinții ei de oțel, întoarse spatele către trecutul unei alte FETE din VALLEY și păși țanțoș prin intrarea strâmtă, printr-un talmeș-balmeș al junglei show-biz-ului, palmieri ce formau o boltă, culoare de lespezi, columne de cedru înalt și subțire – către „Glitter Dome", imensul local al Hollywood-ului, care domina peisajul pe pilonul său de beton, ca un imens diamant fals șlefuit fără gust, înfipt chiar în sfârcul dealului.

În interiorul pilonului un alt lift o transportă chiar în club.

Sub domul geodezic transparent se afla un imens ring de dans din sequoia șlefuit. În centrul ringului, patru ecrane video gigantice alcătuiau un chioșc pătrat, în jurul căruia se desfășura dansul. Partea exterioară a ringului era un bar circular, întrerupt din loc în loc de scări mici care duceau către nivelul de sus, o platformă circulară groasă, cam la trei metri peste podea de jur-împrejur cu mese de bar.

Liftul ajungea la acest nivel, lângă partea interioară. Într-o noapte caldă ca asta, la nivelul de deasupra peretele exterior nu apărea, panourile de sticlă care protejau interiorul în caz de vreme aspră fuseseră retrase, astfel încât spațiul interior se contopea practic cu galeria exterioară largă ce înconjura de jur-împrejur domul, ca borul unei enorme pălării.

Din acest loc, Sally putea vedea „Glitter Dome" în întregime.

Mesele de sticlă fumurie neagră şi alamă din balconul interior. Unul dintre ecranele video pe care dansa Mama Mia, în capa ei de catifea roşie şi costumul auriu. Dedesubt, dincolo de dansatorii din arenă, o porţiune curbă a barului. În spatele ei, galeria în aer liber, cu scaunele rustice nefasonate şi mesele şi palmierii pitici.

Şi afară, în orice direcţie priveai, vastul peisaj electric al Los Angeles-ului şi al văii San Francisco, o panoramă nesfârşită de giuvaeruri sclipitoare pe o catifea neagră, dintr-un capăt în altul, un covor fermecat întins la picioarele acestei Walhalle a show-biz-ului, deasupra întregii lumi.

Priveliştea de-aici îi amintea întotdeauna de petrecerea aia cumplită şi chinuitoare din Mulholland, la care o luase Glorianna O'Toole împreună cu Bobby, acelaşi amestec de straturi rock şi vedete de film, actori de porno, producători, agenţi, „linge-blide", paraziţi de ambe sexe, în căutarea MARII LOVITURI, mulţumiţi uneori doar cu câteva grămăjoare de „praf", feţe frumoase şi trupuri perfecte.

În „Glitter Dome", ca şi la petrecerea aia, se simţea mereu ca răţuşca cea urâtă care, deşi se adăpostise în eleşteul lebedelor, rămânea invizibilă şi ignorată de creaturile astea elegante, capete seci, cretine şi frumoase. De câte ori se aventurase aici, sus, îşi petrecuse seara pe un scaun de bar, îmbătându-se temeinic şi aşteptând clipa fermecată care nu sosea niciodată.

Dar acum, ah, acum, datorită utilajelor electronice şi talentului, răţuşca cea urâtă devenise Regina Cyborg a lebedelor, alunecând printre cei din „Glitter Dome" cu fruntea sus.

Firește, vedea o duzină de Cyborg Sally false dansând acolo jos, firește, puteau fi văzute multe impostoare trândăvind la bar, risipite în jurul meselor de la nivelul de sus şi din galerie, şi da, cele mai multe erau frumoase, unele erau poate actriţe de televiziune sau cântăreţe. Şi mai erau şi băieţi plini de pofte care căscau ochii la ele.

Numai că în univers nu exista decât o singură Cyborg Sally REALĂ; se vedea oglindită în ochii fiecărui bărbat, în privirile lor stupefiate, în sprâncenele ridicate, în capetele mişcătoare, în căutăturile pofticioase, atunci când rătăcea uşor şi provocator de jur-împrejur, aruncând un rânjet îmbietor ici, ondulându-şi fundul perfect colo, oprindu-se, privind, păşind calm, considerând că nimeni nu e demn de ea, şi întorcându-le trufaş spatele.

Da, li se adresa tuturor, simțindu-se bine în dansul unduitor al mușchilor de oțel strânși sub pielea strălucitoare, chiar EU sunt, cu inima de gheață și vaginul meu de foc, Cyborg Sally, carne și bobină, Regină a Aţâţării și a poftelor carnale, și nu mă faceți să-mi pun mintea cu voi!

Cu lumini sclipitoare, superbe, fulgere din electronii sfârcurilor ei, cu un halou de foc electric strălucitor în jurul capului mândru, Cyborg Sally coborî câteva trepte către ringul de dans, pe lângă un bărbat înalt și bine făcut, cu o cămașă de mătase roșie deschisă până la brâu, aflat la brațul unei imitații jalnice. O privi uluit. Cyborg Sally îl învrednici cu un zâmbet și-i făcu cu ochiul. Sally cea falsă îl strânse de braţ și-i aruncă o privire otrăvită, cu ochi care n-aveau nimic veritabil.

Cyborg Sally îi surâse batjocoritor, arătă către prada cu cămașă roșie, făcu un gest de apreciere și alunecă pe lângă ei către ringul de dans.

Și, ca și cum ar fi fost la comanda ei, muzica tăcu o clipă, apoi...

Iat-o apărând, dominând triumfătoare trupurile tuturor Oamenilor Frumoși, cu mâinile în șolduri, balansându-se ca o mare mașinărie argintie a rock and roll-ului, ţopăind, rotindu-și vaginul de foc, cântându-și propriul cântec amplificat la maximum, prin gâtul și buzele și circuitele înfierbântate ale sufletului ei de byţi strălucitori.

Sunt Cyborg Sally.
Și n-am existat vreodată...

— Până acum! urlă ea, și făcu apoi ceea ce nu îndrăznise vreodată înainte.

Acolo, înconjurată de puzderia de oameni frumoși, sub tavanul de cristal negru al lui „Glitter Dome”, cu vocea robotizată strigându-și triumful, acolo, dominând glorioasă toate lebedele din eleșteul show-bizului, acolo, în sfârșit, rățușca cea urâtă năvăli în centrul scenei și începu să danseze.

— Conectează-te cu mine și te voi face să urli! promise Cyborg Sally când Paco apăsă pe buton și se trezi iarăși atras spre ringul de dans, către ea.

Numai că aici nu era „Visul American”, iar Cyborg Sally nu-l domina, maiestuoasă, de la înălțime. Aici era „Slimy Mary’s”, iar Sally nu era mai mare ca el, ochii li se întâlneau la același nivel, mano a mano, carne și bobină, oasele lui păreau să se miște într-un ritm diferit și pe jumătate

uitat, iar picioarele goale intrară într-un ritm trufaș de stompada, iar o fanfară de suflători răsuna undeva, adânc în el.

Și iată-l pe Mucho Muchacho, cu brațul său puternic pompând parcă ritmul, buzele lui senzuale rânjind disprețuitor, acceptând provocarea Reginei Aţâţării Cyborg.

Tu madre también, gagică elegantă!

Cyborg Sally își linse dinții ascuțiți și strălucitori cu limba de piele neagră, plimbându-și mâinile de oțel peste sânii metalici cu flăcări în vârf, dansând mai aproape, mai aproape, mai aproape, în cercuri strânse în jurul lui, ca o pasăre de pradă.

Mucho Muchacho o privi pofticios, își arcui spatele, întinse mâna dreaptă spre ea, cu stânga își cuprinse umflătura dintre picioare, și-și cântă sfidarea cu buze strânse, și plescăind.

Besa me pica
(Tu madre también).
Și dă-mi-o pe soră-ta
(Tu madre también)
Mai bine spune-mi DOMNULE
Y tu madre también!

Învârtindu-se unul în jurul celuilalt din ce în ce mai aproape, în spirale strânse, rânjind și țopăind, dansând bazin lângă bazin, carne lângă bobină, dinții ei de oțel mușcând cuvintele, sfârcurile strălucitoare ale sânilor ei trasând urme de foc pe pieptul lui gol, carnea lui înfierbântată mângâind pubisul ei de metal rece, ochi în ochi, ca într-o luptă sexuală.

Sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byții strălucitori
Ai poftei tale carnale...

Gigantică, triumfătoare, cu trupul ei metalic perfect vibrând odată cu vocea amplificată, Cyborg Sally dansa în lumina fantastică din ringul de

la „Glitter Dome”, arcuindu-şi spatele de oţel, rotindu-şi bazinul, răsucindu-se, contorsionându-se, mişcându-şi focul, limba, aţâţând bărbaţii dominatoare, îndepărtându-i apoi cu un surâs electronic şi cu o mişcare bruscă a fundului ei argintiu.

Şi deodată îl văzu, dansând în gloată, strălucind în aura de star rock, ca într-un fel de spot etern, înconjurat de inevitabila gaşcă de admiratoare cu capul în nori şi cu ochii injectaţi.

Fracul său negru plin de paiete şi strâns pe corp era sfâşiat cu măiestrie la genunchi deasupra unor cizme roşii ca sângele şi deschis peste pieptul gol dând ia iveală părul auriu buclat. Coafura afro blondă îi înconjura ca într-un fel de nimb de glorie faţa perfect sculptată şi aproape la fel de frumoasă ca a unui homosexual.

Era Lord Jimmy, Băiatul de Aur al Rock and Roll-ului, cântăreţul englez al cărui ultim disc „La Dispoziţia Dumneavoastră” urcase în ultimele şase săptămâni în topuri, la numai un loc în urma ei.

Era mult mai arătos în carne şi oase decât apărea la „MUZIK”, ca şi cum el însuşi ar fi fost un fel de cyborg cinetic, sau ceva asemănător, un muritor în carne şi oase la care parcă fiecare mişcare în parte era condusă de un coregraf nevăzut, un muritor care transforma într-o scenă proprie, prin magie, orice loc în care păşea.

În el regăsea toţi bărbaţii după care tânjise ştiind că nu-i va avea niciodată. El era steaua vie a rockului, steaua care ea nu va fi vreodată. Era un dinozaur superb în drumul lui către bazinele de smoală din La Brea, o stea rock UMANĂ, dar cel mai frumos exemplar din rasa muribundă.

Nu avea ochi pentru gaşca de puştoaice sexy, care se luptau pentru plăcerea trecătoare de a-i intra în voie. Plasa metalică Jack strălucea în părul lui auriu, privea cu ochi sticloşi la ecranul imens, cu nările fine tremurând, trecându-şi absent limba peste dinţii albi, perfecţi, atunci când privea direct în turbină, în gaura neagră dintre pulpele ei argintii perfecte.

Cyborg Sally păşi în mulţime îndreptându-se către el, alunecând, croindu-şi drum cu coatele printre fanii murdari, până când ajunse mişcându-şi sinuos şoldurile, curbându-şi bazinul aproape de trupul lui, apoi depărtându-l, el dansând în continuare ca şi cum ar fi adus un omagiu imaginii ei pe marele ecran.

— Eşti Lord Jimmy! îi strigă, încercând să acopere muzica. Da' cine sunt eu, ştii?!

El se-ncruntă. Buzele i se strâmbară într-un rânjet aristocratic furios. Coborî uşor privirea, catadicsind parcă în silă să remarce această întrerupere necuviincioasă din partea unei alte admiratoare de doi bani.

Rămase cu gura căscată. Frumoşii săi ochi albaştri se holbară. Privi în sus, jos, sus, iar jos.

— Să fiu al dracu' – şopti cu o voce plină, melodioasă.

Ea zâmbi, păşi înainte, îi atinse pieptul păros cu sfârcurile ei sclipitoare, se arcui pe spate, mângâindu-i umflătura cu pântecul ei fin, se aplecă şi-i cântă în ureche, numai pentru el.

O, da, eu sunt Cyborg Sally
Sunt maşinăria ta sexy
Cipurile mele de cristal
Te vor face să variezi!

Degete de oţel se încolăciră în părul lui Mucho Muchacho, trăgându-i capul înainte şi înapoi, când Cyborg Sally îşi lipi trupul puternic şi rece de al lui, cântând insinuant, învăluind vorbele cu limba ei lungă de piele, genunchii lui se muiară pe măsură ce valuri de foc electric îi treceau pe şira spinării, pe măsură ce muşchii de oţel îi împingeau faţa în jos, în jos, în jos...

Dar undeva un cor puternic de golani îi urla în urechi, şi undeva femei în halate albe de argint, cu păr blond lung, dansau în jurul lui cu picioarele larg desfăcute, implorându-l, cerşind, tânjind după supremaţia sexului enorm şi tare...

Se trezi într-o excitaţie puternică, o înşfăcă de încheietura dură şi rece, strângând-o şi frământând-o, şi iată-l, cu mâna ei metalică în părul lui şi mâna lui de carne strângând-o de pizdă – faţă în faţă, ochi în ochi, proclamând bărbăţia sa lui Cyborg Sally.

Surorile și mătușile tale
(Tu. Madre También).
Gagici elegante
(Tu Madre También).
Nu vor aventuri cu poponari
(Tu Madre También).

Cyborg Sally își înfipse dinții ascuțiți în lobul tandru al urechii lui Lord Jimmy, îl simți tare și înfierbântat lângă ea, îi strecură limba în ureche și-i cântă, practic, direct în creier, simțindu-l cum tremură, auzindu-l cum geme, dansând acolo la „Glitter Dome", în vârful lumii, coapsă lângă coapsă, pântec lângă pântec.

Cum îți mușc eu carnea
Cum tu îmi guști bobina
Nimeni pe lume
N-a mai visat asemenea flacără!

Trăgându-l de păr, iar el frământându-i sânii planturoși cu electrozi de foc, strivindu-i de mușchii pieptului său bronzat, părul ei strălucind, Cyborg Sally țipa și mârâia, cu limba neagră atârnându-i aţâţător peste dinții ascuțiți.

Dar Mucho Muchacho o trânti pe așternuturile de satin auriu ale patului imens, îi scoase halatul alb, îi țintui de pernă încheieturile de oțel, îi depărta larg picioarele, își împinse sexul în vacuum-ul rece și negru, iar și iar și iar, urlând plin de furie.

Cu toate vreți bărbăție
(Tu madre también).
Mucho Muchacho
(Tu madre también).
Mă pricep la luptă
(Tu madre también).
Simte mușchiul meu excitat
(Tu madre también).

Se desprinse din îmbrățișarea lui Lord Jimmy. Îi prinse mâinile cu degetele de oțel, ținându-l la distanță, mișcându-se aţâţător în ritm, el

lăsându-se hipnotizat în stăpânirea ei, o pradă umană pentru o cobră electrică.

— Să fiu al dracu'... dracu' să mă ia... gemu el satisfăcut, clătinând din cap, cu coroana sa aurie de păr fluturând, în timp ce ea-l trăgea din strânsoarea dansatorilor către scările balconului.

Ea se zbătea și-l zgâria și-l mușca cu dinți ascuțiți ca lama, gemând și contorsionându-se, strigându-și sfidarea, iar el continua și continua, frământându-i metalul cu carnea lui, forțând-o către un extaz rece și furios.

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Regina Aţâţării!
Focul electric!

Mucho Muchacho își cântă triumful final când trecură țipând, într-un orgasm sfidător și lipsit de dragoste.

Ia-o cât poți
(Tu madre también).
De la un bărbat înfierbântat
(Tu madre también).
Să ținem minte asta!
(Y tu madre también).

— Ei nu, asta-i bună, cine mama dracului ești tu? Îi vorbești lui LORD JIMMY, fată, nu unui labagiu cu ochii în soare!

Îl condusese la nivelul balconului afară în galerie, în noaptea calmă și înmiresmată sud-californiană, și acum își ținea brațul de oțel încolăcit după talia lui, și defila cu prada ei într-o lungă traiectorie lentă în jurul galeriei circulare, uitându-se la toate starletele și papițoii, toate curvele și linge-blide, toți obișnuiții casei la nesfârșitele petreceri din lumea bună a Hollywood-ului, observându-i cum reacționează...

Priveau, apoi comentau între ei, se dădeau la o parte, permițându-le lui Lord Jimmy și Cyborg Sally, cuplul magic, regele încoronat al rockului și steaua în ascensiune a viitorului robotizat, să treacă printre ei nestânjeniți, regali, în sfera lor fermecată de lumină aurie.

O, da, asta va apărea în toate revistele fanilor, tovărășia cărnii proaspete, cu regina bobinei. Dacă cineva ar fi avut un aparat foto bun, cu siguranță ar fi apărut pe coperțile de la „People” și „Rolling Stone”.

— Eu sunt Cyborg Sally, eu sunt mașinăria ta sexy – îi șopti ea în ureche.

— Dar tu nu exiști... spuse Lord Jimmy uluit, vreau să zic...

Se apropie de el și-i apucă umflătura dintre picioare, aproape de o masă, unde fu văzută din plin.

— Chiar nu exist?

— Dar se presupune că ești, cum dracu’ îi spun nemernicii ăia, o Personalitate Artificială, și programe de animație, și dracu’ știe ce altceva, ca și nenorocitul ăla de Red Jack. Vreau să zic, acum sunt DROGAT, nu-i așa, și vorbesc cu... cu... vreau să zic, adică... rahat, ce dracu’ vreau să spun de fapt?

Îi zâmbi cu un zâmbet de oțel.

— Eu sunt Cyborg Sally – spuse ea – carne și bobină.

— Byții strălucitori ai poftei mele carnale? spuse ei timid.

— Niciun suflet uman n-o să te excite mai mult...

Lord Jimmy se încruntă.

— Dar, la dracu’, EȘTI un suflet, sau CE? Adică, tu pe discuri, tu chiar aici, ești aceeași, dar NU se poate să fii REALĂ, nu poți, vocea aceea...

— N-ai folosit în viața ta un vocoder? Niciun efect special pe discurile TALE?

— Mda, dar... ‘tu-i mama mă-sii, acolo sunt EU de-adevăratelea, nu un nenorocit de set de programe făcând ceva din nimic!

— Tu... m-ai SIMȚIT vie, acolo pe ecran, te-am văzut, oare asta vine din NIMIC?

Îi prinse iarăși sexul tare și fierbinte.

— ASTA e tot un set de programe? Crezi că acum stai de vorbă cu un set de programe?

Lord Jimmy clătină din frumosul său cap:

— Să mă ia dracu’ dacă știu cu cine sau cu ce vorbesc acum! Adică, după câte văd, aș putea fi acasă la Londra, conectat, luându-mi-o la labă și vorbind de unul singur!

Ridică din umeri. Rânji către ea.

— Să mă ia dracu’ dacă-mi pasă! recunoscu el.

Se încruntă.

— Dar dacă EXISTĂ cu adevărat o Cyborg Sally, care stă de-adevăratelea cu mâna pe carnea mea, atunci răspunde-mi la asta, Sally: de dracu' nu faci un TURNEU? De ce sărmanul Lord Jimmy trebuie să fie mâine la „Visul American" în New York și nu TU? Adică, real sau nu, „Muzik" te-a angajat pe contract, și localul e-al lor! De ce nu dai concerte pe viu?

O sudoare rece o trecu pe fata grasă din Valley când realiză că e într-un costum de buret încercând să se agațe de un star rock. O groază umană înlocui încrederea electrică a circuitelor ei.

— Dar de ce... de ce te frământi? articulă ea cu greu.

— De ce mă frământ? exclamă Lord Jimmy, ochii săi albaștri arzând brusc de pasiune. De ce mă frământ ca să mănânc? De ce mă frământ când mă-mbăt? De ce mă frământ când fac dragoste? Despre asta-i vorba, nu-i așa? Ce e mai bine decât să prizezi „praf" în valoare de milioane de lire, sau să ai parte de ce! mai bun supt de pulă din lume? Să fii acolo, sus, pe scenă, cu mii de puștoaice și băieți țopăind isteric, făcând în pantaloni când te văd și muzica scurgându-se prin tine ca și cum ai juisa mereu! Asta e întreaga „raison d'être", nu? E blestematul de rock'n'roll, nu, iar restul e să stai în spatele scenei ca pe ghimpi așteptând să prinzi următorul tren?

— Da – șopti ea. Într-o bună zi...

— Într-o bună zi? De ce gâtul mă-sii nu ACUM?

Se opriră la balustrada galeriei și ea privi peste umerii întunecați a! Hollywood-ului la biții și byții strălucitori ai Los Angeles-ului, răspândiți în fața lor undeva departe, jos. Ea întinse mâna să se conecteze la puterea pe care-o adusese până aici în turn, și o pusese alături de acest trăsnit star rock and roll.

...și iat-o stând pe terasa Gloriannei O'Toole, într-o altă noapte caldă și parfumată ca asta, privind același peisaj al orașului. Într-un anume sens, noaptea nașterii ei, conectată pentru prima dată, cu Glorianna O'Toole conturată de luminile strălucitoare, cu anii ei irosiți și cu spiritul mereu treaz; imaginea solarizată, glorificată a adevăratei regine a rockului, imprimată în carnea ei grăsună, tachinând-o cu tot ceea ce tânjea să fie și știa că nu va deveni vreodată. Clipi, se întoarse să privească în ochii albaștri ai lui Lord Jimmy, lucind ca niște safire pe figura lui fin cizelată, lumina caldă din interiorul lui „Glitter Dome"

iradiindu-i părui auriu, o altă viziune a unei fotografii publicitare a aceluiași spirit treaz egoist.

De ce nu eu, de ce nu eu, de ce nu EU?

— Ești chiar CYBORG SALLY, nu? spuse el. Iar eu sunt Lord Jimmy, Băiatul de Aur al Rock and Roll-ului, cel puțin pentru următoarele săptămâni! Suntem numărul unu și numărul doi în clasamente, nu, dragoste? Ultimul dintre prinții în viață ai rock and roll-ului, cam așa mi se spune când încerc să mai aranjez câte ceva, și micuța regină cyborg inexistentă de la „Muzik"! Știi ceva, Cyborg Sally, dacă exiști cu adevărat, de ce n-o întinzi spre New York să faci un număr-două surpriză cu mine la „Visul American"?

— Eu... eu n-aș putea... se bâlbâi ea. Sunt chiar la jumătatea înregistrărilor pentru un nou disc... Iar ei nu m-ar lăsa niciodată să...

— Niciodată! exclamă Jimmy. Cum poate vorbi astfel o adevărată STEA ROCK? Doar ești numărul unu în clasamente, nu? Ești singurul lucru între minunata mea persoană și vârf! Chiar nu știi când și unde pleacă un cântăreț cu locul unu în top?

Ea îl privi întrebătoare. El izbucni în râs.

— Exact când și unde i se scoală, aia e. Dă-i în mama lor! Arată-le nemernicilor, oh, biți și byți strălucitori ai poftei mele carnale! „Noblesse oblige", dragoste! Suntem VEDETE ROCK! Suntem OBLIGAȚI să fim ciudați și imprevizibili, draga mea! Din când în când trebuie să le dăm ticăloșilor câte un șut în cur, sau dacă nu, o lăsăm moartă, nu?

Îl privi în ochi, și totul se schimbă când văzu propria ei perfecțiune magică oglindită acolo, nimbul de șerpi strălucitori din păr sclipind în întuneric, luciul argintiu al feței și cărnii și, în spatele ei, imensul câmp de pixeli multicolori ai luminilor orașului, din care, ca o zeiță electronică a visului rock and roll, dincolo de metaforă, izbucnea nou-născută și triumfătoare dintre biți și byți.

— Ah, ce trupă am putea face amândoi! exclamă Lord Jimmy. Ce nemaipomenit „Götterdämmerung"{150}! Eu o să-ți fac vocea a doua la „Cyborg Sally", și tu mie în „La Dispoziția Dumneavoastră", și-apoi o rezolvăm cu alte vechituri prăfuite ale oricui altcuiva! Băiatul de Aur al Rock and Roll-ului și Regina Cyborg, care nici măcar nu există! O luptă pe viață și pe moarte între viitor șl trecut, și fiecare pentru sine! Nu spune nu, dragoste! Totdeauna am spus că atunci când o să dau colțul, vreau s-o fac cântând rock!

O cuprinse în braţe şi o sărută lung şi adânc şi pasionat. Apoi Lord Jimmy o apucă pe Cyborg Sally tandru de umeri şi zâmbi numai pentru ea.

Din ochi îi izbucniră lacrimi. O fericire la care nu visase niciodată o inundă, ca o floare enormă, până în adâncul sufletului.

— Ei, ei, ia te uită, să mor dacă asta nu-i Sally din Valley! auzi în spatele ei o voce mult prea cunoscută.

Paco Monaco o luă spre Houston West ca un tigru hăituit şi înnebunit adulmecând sex în vântui nopţii târzii mişcându-se cu viteză mărită, cu paşi lungi neobosiţi, rotindu-şi capul dintr-o parte într-alta, străfulgerând cu privirea ici şi colo, cu o iritare dureroasă între picioare, cu sistemul nervos suprasolicitat, tot numai testosteron şi adrenalină.

La dracu', iar i se întâmplase! La ultima măsura din „Cyborg Sally" Mucho Muchacho juisa adânc în pizda Reginei Cyborg a „Oraşului Gagicilor" şi apoi, dintr-o dată, trecu dintr-un vis erotic într-un coşmar, iată-l în duhoarea de gândaci din spatele ringului de la „Slimy Mary's", frământând o căzătură de gagică pe o saltea veche, ascultând râsul strident şi gâlgâit al şobolanilor uriaşi în haine de piele de oaie şi fracuri, stând într-un cerc în jurul lui, arătând spre el cu degete osoase de şobolan, şi mângâindu-şi sexele lungi, subţiri şi cenuşii.

Ceea ce vedea el nu era ceva uman. O faţă lipsită de trăsături, ca o vânzătoare tâmpită de la magazin, cu o perucă ieftină de cauciuc, ochi fardaţi violent, abandonaţi în momentul glacial al orgasmului, şi gura plină de dinţii de oţel clănţănind mecanic ca o proteză prost făcută. Un robot furios ţintuit de încheieturi, un monstru al sexului cu picioarele încolăcite strâns în jurui taliei lui şi frecându-se unul de altul ca două maşinării de făcut dragoste. Simţi sexul dureros în pantalonii albi, strânşi pe corp. Nu numai că nu juisase, nici măcar nu făcuse dragoste; se mişca în gol ca un câine idiot pe piciorul cuiva.

— Rahat! urlă, îndepărtându-se de creatură, sărind în picioare, croindu-şi drum prin cercul de şobolani uriaşi cu o serie de lovituri de karate date la întâmplare.

Se zvârcoli cu forţă prin lumina chioară a zonei crepusculare şi de-a lungul ringului de dans, unde nişte cretine fără expresie, cu peruci ieftine de cauciuc, ţopăiau şi se contorsionau spasmodic sub becurile pâlpâitoare, unde zombies cu creierii arşi, îmbrăcaţi în tricouri Cyborg

Sally, cu părul roșu, lung, cu pielea verde putredă și ochi de pește mort, dansau rotindu-se de parcă erau niște marionete dezarticulate...

Third Street părea întunecată și pustie, când ieși din viziune și din local. Sub felinarele galbene și murdare din Houston, singurii oameni care puteau fi văzuți erau zdrențăroșii zăcând de-a lungul aleilor pline de gunoaie, între clădiri cenușii amenințătoare, și scorțoși și îmbuibați alunecând în mașini și taxiuri, în ora macabră dinaintea ivirii zorilor.

„Buena suerte{151} pentru orice nemernic care mi-ar ieși în cale" gândi Paco apăsând butonul. Într-un fel sau altul, noaptea asta n-o să se termine până când Mucho Muchacho nu lovește pe cineva din „Orașul Gagicilor"! Pentru că pielea lui bronzată și netedă era furnicată de o repulsie grețoasă, sexul îi pulsa furios, mușchii puternici voiau clar cafteală, iar creierul părea să se agite și să ardă cu nerăbdare în cușca craniului. Dacă vreun nenorocit de paznic cu o Uzi ar apărea acum să se ia la harță cu el, nu s-ar putea stăpâni și s-ar năpusti asupra lui cu pumnii și picioarele. Ca unul care visează, trezindu-se însă lucid în mijlocul unui coșmar, reintrase în viziunea care-l purta către finalul predestinat.

Știu asta de când o luă spre sud, pe Mercer, pentru a evita orice confruntare cu paznicii patrulând în West Broadway, asta se putea doar aici în Soho, în „Orașul Gagicilor", la „Visul American". Pentru că aici, numai aici, Mucho Muchacho o putea vâna pe Cyborg Sally, până-n pânzele albe. Ăsta era teritoriul ei, aici îl excitase la maximum, transformându-l într-un amărât de câine frecându-se în gol de ceva ce nici nu există, numai aici ar fi putut s-o găsească pe curvă, și atunci... și atunci...

La dracu! Habar n-avea ce-o să găsească! Habar n-avea ce-ar fi făcut! Ceva îi făcea creierul să ardă și să se agite, ceva îl făcea să urmeze orbește, insistent, săgeata excitării sale dureroase și furioase!

Cyborg Sally îl trădase. Nemernicii care aveau lumea sub control făcuseră cumva ca până și propriul sex să-l trădeze!.

Când dădu colțul străzii Mercer, observă că obișnuita înghesuială nocturnă de la intrarea principală în „Visul American" dispăruse. La ușă nu erau decât Fritz, în trenciul său negru, și trei nenorociți grupați în jurul lui, părând a-i da de furcă.

Doamne, ce scârbe dezgustătoare! Cu mușchi enormi, palpitând sub vestele de piele fără mâneci, pline de țepușe cromate și pantaloni de

piele neagră strânși pe corp. Doi dintre ei purtau cizme grele de motociclist, al treilea cizme de cowboy cu tocuri înalte, cu niște blestemați de pinteni. Unul era ras în cap, altul purta o șapcă de piele, iar al treilea avea o coafură unsă din belșug, cu un șirag de lame de bărbierit lipite de-a lungul crestei de cocoș.

— Nu omule, nu ține... spunea Fritz. Blocase ușa cu trupul, dar în același timp se retrăgea ușor și în vocea lui era o nuanță de teamă care nu-i era specifică; când Paco se apropie, văzu și de ce.

— Nu suntem destul de buni pentru gaura asta, nu-i așa, tâmpitule? spuse nemernicul ras în cap.

Canalia cu creastă din lame de ras agita un șiș lung.

Sexul lui Mucho Muchacho palpită în pantalonii săi albi. Timpul păru a se opri în ioc, când se strecură până la ușă. Buzele schițară un zâmbet strâmb.

— Hei, qué pasa, amigo? rosti tărăgănat. Ai cumva probleme cu maricónes ăștia?

Fritz făcu ochii mari. Clătină din cap, avertizându-l. Nemernicul cu lanț se întoarse, privindu-l cu ochi injectați, ca de dement.

— Tu cine mă-ta ești, coloratule? spuse amenințător.

— Doar n-ai de gând să afli, cabrón{152} – răspunse Mucho Muchacho.

— Ai zece secunde să-ți miști de-aici curul ăla colorat până nu-ți tai pula aia do căcat! spuse pârțarul cu cuțit, agitându-l pe sub nasul lui Mucho.

— Iar tu ai mult mai puțin de-atât să mă pupi în cur, maricón! spuse Mucho Muchacho.

— Hei, Paco, pentru numele lui Dumnezeu, nu... – îngăimă Fritz.

Nenorocitul cu lanț se repezi spre Mucho. Părea că Mucho nu se grăbește deloc. Făcu o fentă, păși înainte cu stângul, se roti, și-l luă prin surprindere pe nemernic cu o lovitură cumplită în coaie. Acesta urlă și se prăbuși, timp în care Mucho Muchacho îl mai lovi în ceafă cu muchia palmei, dându-i și un genunchi în falcă. Mucho se roti brusc, lovindu-l pe bulangiul neînarmat cu o directă de dreapta în mărul lui Adam, apoi o laterală năpraznică, o lovitură în maţe, până ce idiotul se prăbuși, cu sângele gâlgâindu-i din gură. Auzi un vaiet prelung și subțire, și-l văzu pe al treilea nenorocit aplecat în fața lui Fritz, răsucind lama cuțitului în pântecul acestuia.

„Porc de câine”, mai avu timp să spună Mucho, izbindu-l pe nemernic la baza coloanei; simţi ceva trosnind, apoi îl lovi în ceafă cu toată forţa când încerca să se ridice, izbi cu piciorul în spatele genunchiului puiului de curvă şi-l strivi cu faţa de trotuarul de beton dur, cu o bufnitură dezgustătoare.

Auzi un zgomot uşor şi ritmic de palme care aplaudă. Se roti privind de jur-împrejur.

Cei trei bulangii în haine de piele zăceau pe trotuar, fără să mai mişte.

Fritz rămăsese în cadrul uşii, cu genunchii tremurând, aplecat uşor în faţă şi ţinându-se de stomac. Un sânge gros se scurgea printre degetele împreunate.

În spatele lui stătea un tip burtos, cărunt, într-o haină de catifea verde, aplaudând ironic cu mâinile-i cărnoase. În spatele LUI stăteau doi tipi spilcuiţi, în costume negre.

— Bra-vo! exclamă individul cu jachetă verde. Se adresă apoi tipilor în costume:

— Chemaţi o ambulanţă pentru domnul Fritz. Dar mai întâi faceţi să dispară gunoaiele astea. Îi zârnbi lui Paco:

— Noi doi – spuse, îndreptând un deget spre el – avem ceva de discutat.

— Cine e micuţul labagiu? întrebă Lord Jimmy nepăsător.

Cyborg Sally, întorcându-se la sunetul vocii, se trezi privind în ochii lui Bobby, acesta întorcându-i privirea de pe faţa lui Red Jack. Era Bobby, firește, vocea lui, ochii lui, rânjetul lui, dar cu părul lung şi roşu, brăzdat de dungi albe, căzându-i pe umerii trupului subţire, iar cămaşa şi pantalonii erau ca un câmp de pixeli reflectând strălucitoarele lumini ale oraşului.

Capul Lui Red Jack se descompuse în pixeli în jurul ochilor şi, pentru o clipă, apăru faţa morocănoasă şi debilă a lui Bobby Rubin şi părul său negru. Apoi se descompuse şi acesta în biţi şi byţi. Reapăru Red Jack. Bobby. Red Jack. Flic, flic, flic, ca un ritm uniform ai suferinţei, şi mereu aceiaşi ochi sexy, cruzi, acelaşi rânjet, batjocorind cel mai frumos moment magic al ei, trezind-o cu forţa şi aducând-o în coşmarul realităţii...

— De unde ţi-ai luat costumul ăsta de prost gust, Sally din Valley – spuse Bobby Rubin, de la „Frederick” din Pacoima?

— Nu știu cine e. Nu l-am văzut în viața mea – insistă Sally Genaro, simțind o greutate de plumb în stomac.

— Ai auzit ce-a spus doamna, prietene, deci, cară-te!

— Hei, da' ăsta-i „Lord Jimmy"! țipă o voce de femeie. Sally se întoarse și abia acum remarcă o prezență blondă agățată posesiv de brațul lui Bobby.

— Deci, asta era – rosti tărăgănat Bobby. „Lord Jimmy" însuși, ajuns să salte marfă de doi bani!

„Lord Jimmy" păși spre Bobby, agitându-și ezitant pumnul.

— Cine mă-ta te crezi?

— Un fan de-al tău, care crede că e jalnic să vadă un mare star rock ca tine atât de ars de bobină încât să agațe o buboasă grasă, sufocată într-un costum de buret.

— Costum de buret... Bobină?... mormăi Lord Jimmy clipind, și ieși brusc, din visul magic.

— NU! urlă Sally. Te rog, nu!

Dar deja se întâmplase. „Lord Jimmy" stătea acolo, uitându-se încruntat și confuz la Bobby Rubin. Clătină convulsiv din cap, ca și cum ar fi vrut să-și scuture pânza de păianjen de pe creier.

— Costum de buret! murmură uluit. Întinse prostește degetul mare și arătătorul și ciupi pieptul costumului lui Sally.

— Rahat! exclamă el, și fața lui frumoasă deveni stacojie.

Se auziră câteva chicoteli și apoi izbucni un hohot general. Abia acum, Sally observă că se formase un mic grup în jurul acestei scene oribile. Femei înalte, elegante, actori chipeși cu cămăși de mătase și lanțuri de aur, producători de vârstă mijlocie, starlete cu țâțele izbucnind obraznic din corsaje; elita de la „Glitter Dome" stătea într-un semicerc în jurul lor, râzând de ea cu capetele lor frumoase și seci.

Iar Bobby Rubin râdea cel mai tare dintre toți.

— Fir-ar al dracu' să fie! urlă „Lord Jimmy". La o parte, labagiilor! Și-și croi drum prin micul grup, luând-o spre cea mai apropiată ieșire a galeriei.

— Toată țara asta de rahat s-a transformat într-o GRĂDINĂ ZOOLOGICĂ!

Sally Genaro rămase acolo, uitându-se la Bobby, cu lacrimile inundându-i ochii și cu pumnii strânși.

— De ce a trebuit să faci asta? strigă ea.

— Poate pentru că sunt gelos – sugeră viclean Bobby. Şi, pe deasupra, nu te masturbezi tu gândindu-te la MINE?

— Adevărat? Tu, gelos? spuse ea sincer, simţind o undă de căldură printre lacrimi. Adevărat, Bobby?

Bobby râse şi râse şi râse.

— Te urăsc, te urăsc, te urăsc, vă urăsc pe toţi! Urlă Sallz şi ieşi cu violenţă din mijlocul adunăturii de gură-cască, după Lord Jimmy, care tocmai dispăruse.

— Te-ai descurcat de minune afară, puştiule – spuse bărbatul cu jacheta de catifea verde. Cum te cheamă?

— P-Paco... Paco Monaco, domnule Steiner, spuse Paco agitat.

Stătea în faţa unei mese metalice, într-un mic birou, undeva la capătul unui coridor lung, slab luminat, în subsolurile de la „Visul American". Paco se deconectase muy pronto{153} când ăsta îi spusese că e şeful pazei. Trebuie că OMORÂSE pe vreunul din ăia de-afară şi trebuia să se asigure că porcul ăsta gras n-o să-l toarne copoilor.

— Ai vreo slujbă, Paco?

— Nu... da... adică, într-un fel... Un fel de...

— Un fel de...? spuse omul cu păr cărunt, ridicându-şi degetele şi privindu-l pe Paco pe deasupra lor.

— Sunt portarul principal la un club numit „Slimy Mary's".

Steiner îi zâmbi:

— Eşti un portar cu experienţă?

Paco îl examină pe şeful pazei de la „Visul American", şi începu să-i fie limpede că nu e vorba de arestare. Cum spusese tipul: „Faceţi să dispară gunoaiele astea"? Iar Fritz chiar o încurcase de-adevăratelea.

— Oh, da... spuse uşor. Sunt omul de bază al lui Dojo, domnule Steiner. Ştiu cum e treaba...

— Ai putea ghici despre ce e vorba în mica noastră discuţie?

Paco îndrăzni un mic zâmbet complice.

— Doar n-o să mă turnaţi copoilor. Şi sărmanul Fritz, o să fie mult timp scos din uz, vreau să zic, e prietenul meu şi... n-aş vrea să... Dar...

Henry Steiner se încruntă.

— Nu-ţi fă probleme că-i iei pâinea lui Fritz... – spuse el foarte rece. S-a pierdut în clipa în care nu mai putea controla situaţia. Dacă cimpanzeii{154} ăia ar fi reuşit să intre... dacă nu interveneai tu la timp...

Zâmbi la fel de rece:

— O singură greșeală și-ai zburat din slujba asta, Paco. Crezi că-nțelegi ce spun?

— Firește, domnule Steiner.

— O să te încercăm de marți până sâmbătă, de la zece la trei, două mii de dolari, fără niciun fel de trafic la ușă, fără șpagă de la cei care vor să intre, iar dacă scapă înăuntru vreun scandalagiu, ai zburat. Clar?

— Sunt omul dumneavoastră, domnule Steiner – zise Paco, întinzând mâna.

Grasul nu i-o strânse, și nici măcar nu i-o atinse.

— Te-ntorci aici mâine noapte – spuse acesta distant. Găsești singur drum spre ieșire...

— Asta-i tot? Sunt angajat?

Steiner încuviință. Paco rămase în picioare. Îl privi lung pe Steiner.

— Ce mai e? spuse omul cu părul cărunt.

Paco dădu din umeri timid.

— No se{155}...

— Ce mai vrei, o ceremonie?

Paco ridică iar din umeri.

— O.K., O.K., deci bine-ai venit la „Visul American", Paco Monaco. Și-acum cară-te, puștiule, am treburi mult mai importante de făcut.

Sally îl ajunse pe „Lord Jimmy" la liftul care ducea la baza lui „Glitter Dome".

— Așteaptă! strigă ea, pășind pe scara de metal în spatele lui.

— Oricine ai fi, lasă-mă dracului în pace, nu ți-ai bătut joc de mine destul?

— Eu sunt Cyborg Sally, chiar eu sunt!

— Foarte bine! Iar eu sunt prințul Charles, sau n-ai băgat de seamă?

Îl prinse de braț.

— Te rog. N-am vrut să... eu...

Era cumplit de conștientă de grăsimea ei transpirată, sub desuul de buret, de costumul grotesc, de faptul că el era „Lord Jimmy", o adevărată stea rock, iar ea era doar... doar...

„Lord Jimmy" își întoarse capul blond, regal, superb, și o privi cu un amestec de furie și milă.

— Bine, bine – zise el obosit. Te iert. „Noblesse oblige", și alte chestii de-astea.

Întinse mâna și o mângâie pe brațul căptușit cu buret, ca și cum ar fi fost un cățeluș care are nevoie de ocrotire.

— Probabil ești și tu o amărâtă de admiratoare de-alea asudate, care vor să povestească prietenelor cum a reușit ea să atingă sexul meu magnific. E-n regulă, e-n regulă, puișor, nu fi tristă. Te-ai distrat destul pe socoteala mea, de-acum poți să păstrezi toată viața-amintirea acestui moment.

— Nu, nu-i așa, EU sunt EA, eu sunt vocea ei, eu sunt muzica, eu sunt Cyborg Sally, chiar EU sunt! Nu m-ai auzit? Nu m-ai simțit? Nu m-ai atins?

„Lord Jimmy" o privi lung în ochi.

— Să fiu al dracu', știi că aproape încep să te cred – spuse. Vreau să zic... fața aia... ochii...

— Eu sunt – spuse ea. Pe disc eu am făcut VoxBox-ul, eu am scris muzica, eu am introdus versurile, EA are ochii mei... Nu sunt ochii ferestrele sufletului?

Liftul atinse solul. „Lord Jimmy" ar fi putut scăpa, dar n-o făcu. În schimb rămase acolo, cu vântul înmiresmat răsfirându-i părul cârlionțat.

— VoxBox? Versurile introduse? Ce dracu' s-a întâmplat cu rock and roll-ul? Oh, da, sărmană creatură jalnică, acum totul are o explicație revoltătoare. Un nimeni nenorocit care trece câteva cuvinte de plastic prin rahatul de VoxBox. Un nenorocit și mai jalnic trecându-le prin computer. Și la capătul celălalt iese un disc de rahat, care mă scoate pe mine din toate topurile. Burete și fard și magie. Să mă ia dracu', Cyborg Sally tre' să fie ceva cam ca tine, nu?

Lacrimile îi curgeau pe obraji, întinzându-i vopseaua argintie.

— Ești un bărbat frumos, știi?

— Firește că da, spuse „Lord Jimmy". Maică-mea îmi spunea mereu asta. Și se întoarse să plece, cu o mică înclinare galantă.

— Stai! Nu pleca!

— Am treabă, am spectacol, puișor. O învrednici cu o ultimă privire. Dar dacă ești cu-adevărat ceea ce susții că ești, poți al naibii de bine să mi-o dovedești, nu? Dacă ești CU ADEVĂRAT Cyborg Sally, dovedește-mi-o în singurul loc care contează. Pe viu! În direct! PE SCENĂ! La „Visul American"! Ori o faci acolo... ori deloc!

Îi schiță un mic zâmbet ironic, apoi dispăru.

— Ne vedem în New York, îți promit! strigă ea după el.

Rămase acolo mult timp, prostită, gândindu-se la enormitatea promisiunii ei. Apoi își aminti glumița lui „Lord Jimmy”.

Când și unde se cară un cântăreț „number one” în top?

Când și unde i se scoală lui!...

Sally Genaro nu era o stea rock ca „Lord Jimmy”, dar Cyborg Sally, da. Cyborg Sally își putea permite să meargă oriunde voia, și orice manager s-ar fi udat în pantaloni, drept recunoștință că sosește neanunțată pentru un spectacol în clubul lui.

„Lord Jimmy” avea dreptate. Era rândul lui Cyborg Sally să iasă în lume. Sosise timpul ca sărmana Sally din Valley să facă ce vrea, să se îmbrace, să se conecteze și să demonstreze tuturor Bobby Rubinilor din lume ce înseamnă cu adevărat rock and roll.

EAST SIDE, WEST SIDE

SALLY GENARO îşi luase un bilet clasa I la zborul de la miezul nopţii cu LAX, se burdușise rapid cu trei Martini tari, dormise tot timpul filmului și prânzului, și nu se trezise până când nu se aprinseseră luminile. Îşi legase centura, iar stewardesele începură să servească croissant cu ouă și slănină, jumătăţi de grapefruiţ roșu și cafea, în momentul când avionul trecu pe deasupra Manhattan-ului, în drumul său către Kennedy{156}, înfulecase deja un dejun, îl începuse pe-al doilea, era la a treia ceaşcă de cafea și începuse să se simtă aproape omenește.

Sally nu fusese niciodată la New York, nu fusese niciodată la est de Las Vegas dar, firește, văzuse în nenumărate filme și show-uri TV imaginea devenită deja loc comun: Manhattan-ul, undeva, dedesubt, prin fereastra avionului, într-o frumoasă dimineaţă limpede, legendarele mănunchiuri de zgârie-nori la extremitatea și la mijlocul orașului, dreptunghiul verde al Central Park-ului, soarele strălucind și reflectându-se în golf, ţesătura de poduri, Empire State Building, Chrysler Building, World Trade Center, chiar și Statuia Libertăţii pe micuța sa insulă.

Era superb, era exact așa cum îşi imaginase, și un fior de entuziasm goni și lipsa somnului de noaptea trecută, și schimbarea de fus orar, și mahmureala, chiar și groaza scenei cumplite din finalul acelei nopţi de vrajă, măcar groaza, dacă nu și amintirea...

Iat-o aici, alunecând spre fabulosul Big Apple, ea, o stea de la Hollywood, cea mai bine vândută stea rock din ţară, iat-o pe drumul către primul spectacol în direct la legendarul „Vis American”. Era ca și cum ar fi păşit într-un film romantic cu un SCENARIU SPLENDID, ea însăşi în rolul principal, iar „Lord Jimmy”, marea ei dragoste.

După vreo 45 de minute de rotiri deasupra aeroportului J.F.K., aşteptând o poartă, după alte 15 minute în mulţimea care ţipa și se înghesuia în jurul caruselului de bagaje, aşteptând să-i apară bagajul încă 20 de minute, era totuşi obosită și aproape la capătul nervilor. Oamenii de aici erau atât de BĂGĂREŢI. Hala de bagaje era soioasă și dezgustătoare, cu „gorile” care arătau subuman și jalnic, învârtindu-se în jurul bagajelor ca și cum ar fi fost LĂZI DE GUNOI. Nu prea inspirau

încredere în felul cum manevrau bagajele. Şi dacă îi pierduseră valiza? Tot echipamentul Cyborg Sally era acolo, ce s-ar fi făcut dacă...

Geamantanul de pânză groasă sosi bocănind, cu zgomot sinistru, pe banda transportorului.

— E-al meu, e-al meu! ţipă ea, şi se trezi îngenunchind şi dând cu coatele, făcându-şi loc prin strânsoarea trupurilor.

Cu hainele mototolite, transpirată şi cu câteva zgârieturi, ieşi clătinându-se prin uşile glisante, spre un trotuar care dădea într-un trafic cu claxoane urlând îngrozitor, prea ameţită să se mai sinchisească de tăietura dintr-o laterală a valizei.

— O maşină?

Un oriental macabru, în jeanşi şi geacă de piele maro crăpată se ivi lângă ea, parcă din senin.

— Trei sute de dolari, oriunde în Manhattan, mai bine de-atât nu se poate, am dreptate?

— Ăă...

Îi înhăţă valiza, ţopăi vreo sută de metri pe trotuar către o veche Toyotă verde, cu Sally alergând după el, deschise portbagajul, aruncă valiza într-o grămadă de cabluri de tractare şi bidoane de ulei, trânti portbagajul şi-i deschise uşa din spate cu o plecăciune total nepotrivită.

— Unde?

— Îî...

Mintea lui Sally nu mai funcţiona când intră în taxi. Poate era o tâmpenie, dar ceva îi spunea că nu trebuie să aibă încredere totală în tipul ăsta. În mod clar n-arăta ca unul căruia puteai să-i ceri să-ţi recomande un hotel bun.

— Îî... la „Waldorf-Astoria", spuse ea, încercând să adopte un ton aristocratic şi stăpânit. Nu ăsta era numele hotelului de lux din toate filmele? Oricum nu ŞTIA numele vreunui hotel din Manhattan.

Timp de o oră şi jumătate, cât îi luă taxiului să se lupte cu traficul din Manhattan, traversând către „Waldorf-Astoria", Sally avu mai mult timp decât trebuie să vadă New York-ul de la nivelul solului. Călătoria prin Queens nu era mult diferită de cea pe autostrada Santa Monica, cu câteva mici excepţii: această arteră parcă nu fusese asfaltată de vreo patru sute de ani, taxiul parcă n-avea deloc arcuri, iar mahalalele suburbane prin care treceau, făceau ca Watts să semene cu centrul Beverly Hills-ului.

Peisajul deveni și mai palpitant când străbătură o porțiune mai ridicată, printre blocuri de locuințe ieftine, de un gri murdar, și mahalale industriale care-i aminteau de asemănarea cu Long Beach pe Harbor Freeway, pentru că mai reuși să vadă o dată înălțându-se celebra vedere de ansamblu a Manhattan-ului strălucind îmbietor, dincolo de porțiunea asta de dezastru urban, în ceața gri, la fel ca Hollywood Hills răsărind din smog când o iei spre est de Santa Monica, pornind de la aeroport. O înghesuială nesfârșită într-un tunel murdar, plin de gaze de eșapament sufocante, și iată-i înaintând în salturi scurte și opriri lungi prin traficul sugrumat, îngustat, mișunând ca într-un furnicar pe străzile Manhattanului.

Sally nu mai fusese niciodată până atunci în ACEST film. Bulevardele pe care le intersectau erau mari canioane de zgârie-nori, la parter cu reclamele și fațadele și ferestrele restaurantelor și magazinelor, dar străzile pe care le parcurgeau erau spații înguste și întunecate între nesfârșite pietre cenușii și munți de beton, unde înăuntru Dumnezeu știe ce se întâmpla, și totul – strada, trotuarul, clădirile, păreau a fi acoperite de murdărie și gata să se prăbușească.

Iar oamenii... Mișunau peste tot, păreau cu toții într-o grabă cumplită de a ajunge undeva, evitând traficul în chiar mijlocul străzii, nedând nici cea mai mică atenție semafoarelor, și dacă marea majoritate arătau ca și cei din Ventura sau Hollywood sau Wilshire, mulți arătau însă de-a dreptul bizar. Amenințător de bizar.

Creaturi murdare de ambe sexe, cu sacoșe mari de pânză aruncate pe umăr – fete purtând peruci ieftine, jeanși zdrențăroși și tricoul Ei; băieți purtând tricourile Cyborg Sally; unii dintre ei, inadmisibil de mulți, coafuri Red Jack prost executate. Și pretutindeni bărbați amenințători, toți cu MITRALIERE.

Nu era chiar acel „Waldorf-Astoria” pe care-l știa din vagi amintiri cinematografice, când taxiul o depuse la intrare și apoi plecă în trombă, după ce șoferul o înjură că nu-i dăduse bacșiș pe lângă cei trei sute, de dolari.

O, da, dădea spre Park Avenue – un bulevard larg, cu o linie mediană spre zgârie-nori de oțel și sticlă și câteva clădiri mai vechi, ceva mai ornamentate – o stradă celebră pe care o recunoscu din filme și TV. Dar iarba din mijloc era neregulată și cafenie și presărată cu gunoaie, iar jumătate din copaci arătau ofiliți. Fațada hotelului era destul de

măreață, cu steaguri fluturând, cu intrare luxoasă, cu un portar în livrea. Un băiat de serviciu îi luă valiza și o conduse pe scara îngrozitor de largă într-un vestibul cavernos cu covorul lustruit. Numai că acel covor era un persan fals, foarte uzat, iar lemnăria arăta ca o auto-parodie de Disneyland. Și erau PAZNICI cu MITRALIERE de jur-împrejur, cu căutături urâte, iar liftul cu oglinzi era cam slinos și mirosea un pic a urină și a usturoi.

Și pentru 1.500$ pe noapte obținu o cameră ceva mai mică decât dormitorul ei, o baie cu un duș meschin, și o singură fereastră dând spre o superbă vedere a unei guri de aerisire.

— De căcat... mormăi Sally, aruncând valiza pe pat și începând să despacheteze.

Știa din auzite poveștile îngrozitoare despre New York, firește, că e murdar și aglomerat, că peste un milion de oameni trăiesc pe străzi, că oamenii trebuie să-și angajeze, cum le spune, paznici să le păzească apartamentele, că new-yorkezii sunt duri și răutăcioși și cruzi, că totul este incredibil de scump. Dar VĂZÂNDU-L și AUZINDU-L și MIROSINDU-L, și plătind 300$ un taxi și 1.500$ o noapte pentru camera asta murdară de hotel, era deja lămurită. Deși obosită, transpirată, dezorientată și oarecum dezamăgită, își mai reveni puțin când despachetă costumul argintiu și peruca și pantalonii din piele neagră.

O.K., vasăzică Sally Genaro era, cum spuneau pe-aici, aia de la țară, prostănaca, țărăncuța și probabil pe cale de a fi jefuită. Dar pariez că o stea rock ca LORD JIMMY nu s-ar băga într-un local de rahat ca ăsta. Pariez că are un apartament mare undeva și o limuzină cu șofer. Iar „Lord Jimmy" e doar NUMĂRUL DOI. NUMBER ONE e Cyborg Sally! Și când o să dau de el, vom călători în lumina fantastică, pe trotuarele New York-ului!

— Vă rog, domnule Portar, lăsați-mă să intru! Dacă o faceți, ne putem întâlni după aceea, și mă puteți lua acasă să facem dragoste.

— Hei, nu știu, momacita, s-ar putea să mă bagi în bucluc, și slujba asta îmi oferă oricum mai multe gagici decât îmi trebuie.

Karen și Paco se despărțiseră și, o, da, era atât de bine să poți glumi astfel, numai că râsul ei era cam strâmb. Își putea imagina cu ușurință cât de adevărat era ce spunea Paco. Chiar și acum era o adunătură de trupuri înghesuite, împingându-se și căutând să-i atragă atenția, cel puțin jumătate fiind femei, folosind toate tertipurile pentru a-l atrage.

Ăsta să fi fost ghimpele din inimă, sau ceva mult mai adânc care, în ciuda veseliei ei de suprafață, o rănea?

— Hei, ĂIA mă plătesc gras dacă aleg o tipă a-ntâia, Karen – îi spusese el amuzat după prima noapte ca portar la „Visul American". Au nevoie de o gloată care să arate bine atunci când „MUZIK" transmite ceva de la club în direct. La naiba, de intrat vor să intre TOȚI; m-ar concedia dacă aș băga înăuntru lume nasoală.

— Mai bine m-ai lăsa să intru, domnule Portar – îi șopti la ureche Karen, ca să nu poată fi auzită de mulțimea de pe trotuar. Altfel am să le spun șefilor tăi că ești membru cu acte în regulă al Frontului Eliberării Realității...

— Hei, nu glumi cu asta! șuieră Paco, uitându-se pe furiș în jur, și o împinse înăuntru fără alte fasoane.

— Dom'le, decât să-i gonești pe bețivi și pe nenorociți, e o chestie să fii portar la „Visul American" – afirmase Paco în mansardă, ieri dimineață la micul dejun.

— Mda, sunt convins – spuse Eddie Polonski. Tre' să fie mare plictiseală să te descurci între atâtea pizde.

— Hei, știi, au, tactici, așa le spun ei, da, și eu tre' să mă descurc. Rahat, uneori am senzația că sunt un nemernic de PAZNIC!

— TACTICI? întrebă ascuțit Larry Coopersmith.

— Da, de pildă doamnele care arată mișto, asta e o tactică. Drogați sau bețivani, o altă tactică. Să nu dau drumul la mai mult de două sute de golani pe seară, atât și nimic mai mult. Așa încât gloata din arenă să fie două treimi albă. Și niciunul cu Red n-are voie înăuntru.

— Adică pe noi ne-ai da afară? întrebă indignat Malcolm McGee. El, Tommy, Teddy și Bill încă purtau sfidător „Roșul", deși puteau atrage atenția nedorită a copoilor și paznicilor, mai ales în zilele astea.

— Ar fi obligat s-o facă – le spuse Karen. Pentru că ei se agață de oricine dă de bănuit că ar putea fi traficant de viruși. Dacă Paco nu obținea slujba cred c-o încurcam până acum chiar fără să port „Roșul".

Karen trecu pe lângă ringul de dans și-și reluă locul obișnuit la bar. Își comandă băutura și observă panorama. Obișnuitele curve, cele mai multe cu echipamente Cyborg Sally inferioare, cu masculi încercând să aibă o înfățișare cât de cât asemănătoare; și apoi mai erau și indivizi care traficau „praf" și cocaină. Dar toți traficanții de discuri-virus la

concurență cu ea dispăruseră. Mulțumită lui Paco, Karen rămăsese singura traficantă care mai putea intra încă la „Visul American”.

Clătină ușor din cap, sorbindu-și băutura și încercând să-și alunge gândurile negre, încercând să înțeleagă de ce se simțea atât de afectată de această schimbare.

O.K., deci comerțul cu discuri Red Jack era aproape muribund, dar noua slujbă a lui Paco îi lăsase monopolul asupra puținului rămas. Dar mai era ceva, ceva legat de sufletul ei, ceva despre care el refuzase să aducă vorba, despre cât de tare îl schimbase obsesia lui Cyborg Sally, din noaptea în care dăduse peste ea. Dintr-o dată nu mai era nimeni în F.E.R., în afară de Markowitz, care să susțină atât de vehement ca Paco subiectul Cyborg Sally.

— La naiba, Larry are dreptate, vreau să zic, nu există nicio Cyborg Sally, dar asta n-a împiedicat-o să mă batjocorească, adică eram excitat de moarte pentru NIMIC, de un fel de reclamă TV pentru sculat pula, gândeam numai prin sex, mă supusese complet, să mă vezi sugând din țâța de argint a „Orașului Gagicilor”, și asta e, rahat, e o curvă care face șmecherii pentru proxeneții ei de căcat din „Orașul Muncii”!

Și în realitate era mult mai grav decât spunea el. Fusese iar Mucho Muchacho în pat ultimele nopți, hotărât să depășească ceea ce numea el perioada austeră de abandonare, prin etalări aproape furioase ale bărbăției despotice. Îi aducea mici cadouri. O lua de mână pe stradă. Se cuibărea lângă ea noaptea. O săruta când se trezea dimineața. Avea chiar sentimentul că într-o bună zi îi va spune c-o iubește, în cuvinte simple. Așa încât ce era acest nor pe ceea ce ar fi trebuit să fie cerul albastru și senin? Îi mărturisise lui Leslie Savanah, cu precauție, nemulțumirile ei incoerente.

— Nu-i vorba de dragoste, Karen, îi spusese Leslie Savanah. Vreau să spun, cu toții avem un sentiment ciudat în legătură cu situația. Uite, unul de-ai noștri supraveghează intrarea de la „Visul American”, numai că în loc să inunde localul cu factori aleatorii, sărmanul Paco e în situația de a menține el însuși Realitatea Oficială! Asta ar trebui să fie o mare șansă pentru F.E.R., dar nici măcar Larry nu-și poate imagina ce dracu’ am putea să facem cu ea!

— Când ajungem la sentimentele față de iubitul meu, uit de gradul de maturitate politică – îi răspunse, sec Karen.

Acum privea peste balustradă, spre ringul de dans, unde grupuri de Cyborg Sally luxoase își plimbau țanțoș marfa excitantă, unde femeile conectate ofereau bărbaților o bună doză de ațâțare.

Ar putea fi ASTA? se întrebă Karen. Oare și eu oi fi ca ele, în interior? Să fiu satisfăcută doar pentru că Cyborg Sally mi-a transformat iubitul într-un sclav al sexului meu? Sau era altceva, mult mai dezonorant pentru sentimentele ei?

Energia se scurgea din F.E.R. din moment ce jumătate din membri se conectau obsesiv, încontinuu, pentru a scăpa de inutilitatea realității. Ea-și petrecea nopțile stând aici și nefăcând nimic, și în timp ce toate mergeau de-a-ndoaselea, steaua lui Paco era în ascensiune. Oare era GELOASĂ pe Paco?

Geloasă că accesul EI la „Visul American" depindea acum de Paco?

Una e să remarci cu un aer superior cum puștiul portorican analfabet pe care ea îl adunase de pe străzi înflorea într-o maturitate independentă, și alta să-l vezi ridicându-se peste condiția EI socială?

Oare neîmplinirile ei o aduseseră în stadiul de a judeca atât de meschin? Sau fusese întotdeauna o snoabă în secret, un caracter urât?

Sally Genaro dormi până la amiază, mâncă un breakfast călduț de la „room service", cumpănind apoi cum să-și piardă timpul până când trebuia să meargă la „Visul American".

Deci ăsta era New York-ul, nu-i așa, și nu fusese niciodată aici. Așa încât de ce n-ar ieși să vadă câte ceva? Făcu un duș, se uscă, apoi studie puținele lucruri din garderobă pe care le adusese cu ea. Primul lucru pe care-i căzură ochii fu costumul argintiu și desuurile de buret.

Ei și, în definitiv, de ce nu? Oricum, diseară va fi Cyborg Sally pe scenă, de ce să nu se familiarizeze cu asta? De ce să nu-i tulbure nițel pe fanii ei de pe stradă?

Se costumă în Sally a sa, se fardă ca ea, coborî cu liftul, luă un taxi și-i spuse șoferului s-o ducă în Times Square. Când se dovedi a fi la fel de pitoresc ca „Miracle Mile", adică un complex de clădiri înalte cu birouri înconjurate de omniprezenții paznici, îi spuse s-o ducă spre Central Park. Dar nu îndrăzni să coboare acolo, după ce văzu toate maghernițele alea de carton și golanii cu înfățișare turbată.

De fapt, sparse cam 300$ într-un tur la întâmplare cu taxiul prin Manhattan, până să găsească un loc în care să-i placă să rătăcească într-o plimbare pe jos.

Văzu nesfârşite block-uri cu clădiri arse şi prăbuşite, infestate de şobolani şi gândaci şi golani. Văzu străzile pline de cele mai incredibil de soioase curve. Văzu magazinele strălucitoare de pe Fifth Avenue. Văzu case luxoase şi clădiri cu apartamente în chirie pe Upper West Side. Văzu muzee, cu cerşetori şi scursura străzii, pe treptele goale. Văzu o coadă de golani în faţa a ceva denumit „DISPENSAR Kibble". Văzu granguri pe Wall Street.

Văzu de patru sau cinci ori ceva ce păreau a fi trupuri moarte, zăcând în stradă, ghemuite în intrânduri, întinse pe saltele de moloz, şi oameni care treceau mai departe nepăsători. Văzu Empire State Building înălţându-se dintr-o mare de talciocuri. Văzu „Zidul Berlinului" lângă Battery Park City. Văzu o fată sfrijită scăpând cu fuga prin mulţimea din Union Square, urmărită de un paznic cu mitralieră. Văzu un alcoolic suflându-şi nasul în mână şi ştergându-şi-o apoi de o limuzină Rolls. Văzu un politician ieşind de la Naţiunile Unite într-o coloană de maşini, şi chiar după colţ văzu o obeză vorbind tâmpenii într-o cabină telefonică cu uşa deschisă. Văzu o mulţime de lucruri care nu se arătau la televizor. Şi cu cât vedea mai multe, cu atât încerca să-şi facă mai mult curaj pentru a se aventura în sfârşit pe trotuarele New York-ului, pe propriile ei picioare. Dacă existau lucruri ca astea şi în Los Angeles, erau mult spre periferie, unde nicio fată cu mintea întreagă nu s-ar fi aventurat, nici măcar în MAŞINĂ. În cele din urmă îi veni inspiraţia.

— Du-mă la „Visul American" – îi spuse ea şoferului negru, tăcut, care nu îndrăznise să arunce vreo vorbă de duh, aşa cum fac şoferii new-yorkezi în toate filmele.

— 'nchis – răspunse şoferul cu un ciudat accent african.

— Ştiu că e-nchis. Lasă-mă undeva în apropiere.

— 'dică pân' So-ho – îi spuse pedant taximetristul, şi o lăsă apoi pe o stradă care coincidea exact cu imaginea ei despre locul în care „Muzik" ar fi trebuit să-şi instaleze clubul din New York.

„West Broadway" şi „Houston Street" arăta indicatorul din colţ, şi se trezi privind de-a lungul unei intersecţii pline de restaurante şi baruri şi boutique-uri de artă, care nu semănau cu nimic din ce văzuse pe „La Cienega"; vitrine luxoase şi reclame, subliniind ambele părţi ale străzii destul de înguste, în partea de jos a clădirilor arătând ca nişte depozite, dintre care jumătate erau din beton gri spălăcit, iar jumătate pictate în culori pastelate luminoase, asemeni clădirilor din Veneţia. Până şi Sally

putea să-și dea seama că strada asta, puțin circulată, își începea viața abia noaptea. Acum, în lumina palidă a amiezii, părea exact ceea ce căutase ea, o stradă a vedetelor din New York, simpatică, haioasă, dar de înaltă clasă, o stradă unde te puteai aventura liniștită pentru o repetiție de costum Cyborg Sally.

Apăsând pe buton, porni țanțoșă de-a lungul bulevardului.

— Trebuie NEAPĂRAT să profităm de ocazia pe care o avem, Paco – zise Larry Coopersmith. Pentru că, după cum vezi, nu se întâmplă nimic!

Paco și Larry stăteau pe o canapea într-un colț îndepărtat al mansardei, mâncând sandviciuri cu șuncă și brânză și trecându-și unul altuia o sticlă de bere. În celălalt capăt, Mary, Tommy și Teddy continuau încă să se joace cu computerele lor, iar Malcolm McGee muncea chiar la o nouă Mașinărie de Bani a Poporului, deși Paco recunoștea că totul e o labă, din moment ce chiar Dojo avea greutăți în a mai plasa câte ceva. Mansarda devenise o panoramă jalnică; oameni conectați în permanență se jucau cu computerele și trăncăneau tâmpenii despre o revoluție care n-a avut loc. Dacă n-ar fi fost Karen și faptul că ăsta era singurul loc de adăpost gratis, Paco de mult ar fi spus adio întregii afaceri.

— Hei, Karen este singura traficantă de discuri pe care-o las să intre la „Visul American", iar omul meu, Dojo, e singurul care mai reușește să plaseze câte ceva din marfa voastră, spuse Paco iritat. Ce ALTCEVA mai vrei de la sărmanul meu „culo", Larry?

— Nu știu, Paco – spuse posac Larry Coopersmith. La dracu', lucrurile chiar începuseră să meargă bine! Economia electronică pierdea milioane pe ambele capete, banii ajungeau în mâna poporului, inflația electronică, băncile silite să-și închidă mașinile de bani, fir-ar ai dracu', aveam Realitatea Oficială la degetul mic!

— Dar toate astea încă merg! Singura problemă e că fiecare are un Jack și cele două discuri! Dar „Orașul Muncii" încă e păcălit, nu?

— Mda, dar cu poporul cum rămâne, Paco? La dracu', Red Jack îi trezește și, apoi, poc, iese din scenă, iar Cyborg Sally îi adoarme cu mâinile în chiloți! Asta-ți arată ei!...

— Îți arată ce?...

Larry Coopersmith scoase o țigară, și-o băgă între buze și o aprinse cu un gest automat. La fel de automat întinse mâna ca și cum s-ar fi

scărpinat în cap, şi atinse butonul. În ultima vreme o făcea foarte des.

— Orice văd oamenii la televizor ESTE Realitatea lor – spuse Larry, imitând vocea lui Markowitz. Şi, atâta vreme cât există forţe care controlează ASTA, ei pot impune oricui versiunea lor oficială, exact la fel cum controlezi tu realitatea din arena de la „Visul American".

— De ce naiba vă luaţi toţi de mine, apropo de tactica de la intrare? întrebă furios Paco. Credeţi că mie-mi PLACE să-i văd pe toţi albii ăia? Credeţi că mie-mi PLACE să le las înăuntru pe toate Cyborg Sally şi să le interzic celor care mai poartă Roşul? Ei mă plătesc să RESPECT condiţiile lor de rahat; nu eu le fac!

— Si dacă ai face-o?

— Qué?

Larry trase o înghiţitură lungă de bere, apoi învârti gânditor sticla între mâini.

— Ce-ar fi dacă într-o seară ai folosi tactica F.E.R.-ului şi ai lăsa să intre o gaşcă purtând Roşul? Şi ce-ar fi ca asta să se-ntâmple într-o seară în care „MUZIK" transmite în direct?

— M-ar da afară!

— Nu crezi c-ar merita s-o faci?

— Rahat, eşti nebun, dom'le! Să merite să fac CE? Ăia care urmăresc „MUZIK" să vadă cum o adunătură de nebuni conectaţi invadează „Visul American", pentru nici două minute, cât le-ar trebui nemernicilor de paznici să ne zboare pe toţi afară? Creierul tău e prăjit rău de tot, după cum văd!

— AR FI un eveniment de prima pagină – rosti gânditor Larry.

— Ascultă omule, n-o să-mi pierd eu o slujbă de două mii pe săptămână pentru evenimentul tău cretin!

— Nici măcar dacă ar putea zdruncina Realitatea Oficială în alea două minute? Nici măcar dacă am putea schimba milioane de vieţi într-un singur moment magic, televizat în direct?

Paco îl privi pe Larry Coopersmith mai atent. Larry îi întoarse privirea. O.K., îşi zise el, poate că spune toate astea pentru mine. Poate ceva nu e în ordine dacă un colorat ca mine ia banii de la „Oraşul Muncii" ca să ţină „Visul American" cât mai alb. Poate că, cine ştie, merită să pierzi o slujba de două mii pe săptămână ca să... ca să... să dai un brânci şi să simţi că se mişcă întreaga omenire.

Sorbi lung şi gânditor din bere.

— Să-ți spun ceva, amigo – spuse el într-un târziu – tu-mi demonstrezi exact cum se poate face chestia asta, iar eu mă gândesc să-mi pun curul la bătaie, când o fi momentul.

— Vorbești serios, Paco? Sau într-o doară?

— Pe naiba, TU îți răcești gura degeaba, omule! Ieși cu ceva concret și abia PE URMĂ vorbim despre nebunii serioase!

— S-a făcut – spuse serios Larry. Mai luă o înghițitură și-i dădu sticla lui Paco. Să bem pentru asta, amigo – rosti el la fel de solemn.

Cyborg Sally se plimbă pe West Broadway, aruncând câte o privire furișă în galerii, uitându-se într-o doară prin ferestrele boutique-urilor, zâmbind agresiv trecătorilor ocazionali, mișcându-și fundul, balansându-și sânii, simțindu-se, în sfârșit, stăpâna de oțel a orașului, steaua rock a Hollywood-ului, provocând nonșalant masele într-o după-amiază calmă, înainte de marele ei spectacol în direct. Pe-aici nu prea erau găști, barurile încă nu se deschiseseră și părea că există câte un paznic la fiecare trei metri, astfel încât până și o vedetă rock number one ca Cyborg Sally putea umbla liniștită pe stradă fără teama de a fi agățată.

Asta trebuie să fie faimoasa comportare new-yorkeză, despre care se vorbea în L.A. Bărbații o priveau de sus în jos, dar făceau asta după ce trecea, uitându-si peste umăr. Toată lumea știa cine e, dar nimeni n-ar fi recunoscut asta, sau n-ar fi fost atât de tâmpit s-o deranjeze pentru un autograf.

Poate c-ar trebui să vină mâine aici, cu „Lord Jimmy". La ora aia, apariția ei surpriză la „Visul American" va fi deja pe buzele tuturor, iar aici ar fi un loc potrivit pentru o gustare romantică la o oră târzie, departe de orice reporter sau cameră video.

Decise să arunce o privire la „Visul American" înainte de a se deschide, doar pentru a adulmeca atmosfera. Când se apropie de un paznic să-l întrebe încotro s-o ia, acesta își încleștă mâinile pe mitralieră ca și cum ar fi vrut să-și dea cu ea în sex, aruncându-i cea mai stranie privire, dar și așa era evident că știe clar că vorbește cu o stea rock reală.

O îndrumă două block-uri mai jos și un block est, pe o stradă laterală. NU era nimic acolo în afară de clădiri cu mansarde informe, un magazin de paste, unul de vinuri și unul de delicatese italienești. Iar cea mai mare clădire avea în față un șir întreg de paznici cu mitraliere pregătite,

în timp ce câțiva rockeri{157} descărcau echipament dintr-o dubă. O descărcare electrică trecu prin circuitele lui Cyborg Sally privindu-i cum se pregătesc pentru spectacolul ei triumfător de diseară, un flash care-i traversă cablul coloanei vertebrale.

— Vin să dansez, și vin chiar diseară, cântă pentru sine, sărind și mișcându-se șerpuitor cu forța dată de drogul electric.

Seara părea la ani-lumină distanță. Își dorea să fie Regina Ațâțării și rugul arzând și o mașinărie sex rock and roll, chiar ACUM. Fără țintă, fără odihnă, căutând nu se știe ce, ametită de drog, merse spre est câteva block-uri, dansând șerpuitor după propria-i muzică. Și nu se sinchisea pe unde mergea, până când ajunse în cu totul alt loc.

Acolo unde ajunse, era cu totul altceva. Nu numai că trei block-uri mai spre est nu mai vedea turnurile înalte și luxoase, dar trecea printr-o cu totul altă lume.

Șiruri de locuințe ieftine, renovate cine știe când, abandonate apoi în timpul marii devalorizări, pe ambele părți ale străzii înguste. Două dintre ele erau zidărie căzută în grămezi de moloz ars. Restul ca niște schelete de clădiri: pereți din care cădeau cărămizi și beton spart, apărând întunecați și umezi prin găurile ferestrelor făcute țăndări, parcă uitându-se spre ea fără expresie, ca orbitele goale ale unui șir de cranii.

Și mai erau și șobolani, amatori de hoituri. Unii erau chiar rozătoare grase, gri și murdare, chițcăind în umbră, dar cei mai mulți erau din specia umană. Erau oameni care, în aparență, TRĂIAU în aceste ruine cavernoase.

Prin ferestrele deschise putea vedea figuri mișcându-se. O fată slăbănoagă într-un costum argintiu sărăcăcios certându-se cu un tip într-un tricou Sally. Un grup de oameni zdrențăroși mâncând din căni de carton ceva ce arăta a MÂNCARE USCATĂ PENTRU CÂINI. Oameni care făceau dragoste și grohăiau. Un tip vulgar, PIȘÂNDU-SE prin fereastra de la un etaj de sus, pe trotuar, cu plasa metalică a unui Jack strălucind sfidător pe craniul ras. Izbucni în râs când o stropi și îndreptă sexul spre ea în așa fel încât șuvoiul să se scurgă spre rigolă într-o baltă mare și scârboasă.

— Hei, Cyborg Sally – strigă individul – ți-ar plăcea să-mi lingi circuitele?

Ce mod de a-i aduce un omagiu Reginei Ațâțării era ăsta?

— Bagă-ți curul în scaunul meu electric, idiotule! țipă ea, făcându-i un semn obscen cu degetul de oțel. Se arcui în spate și își băgă mâna între picioare, oferindu-și batjocoritoare sexul.

— Buzele mele laser or să te facă să îngenunchezi!

— Ooooh... nu pleca, vin imediat jos!

Și dintr-o dată realiză că în clădirile din jur era un fel de viermuială, șoapte, agitație, voci venind în jos, etaj cu etaj, ca un furnicar de oameni care înainta flecărind, ieșind în stradă dintre ruine. Erau aproape două duzini, refugiați zdrențăroși ieșind dintre ruinele bombardate ale Berlinului, ca la sfârșitul unui film despre cel de-al doilea război mondial! Numai că ăștia nu erau nemți, iar ăsta nu era un Berlin de celuloid. Ăsta era New York-ul, iar ăștia erau americani, mă rog, new-yorkezi și, ce era mai rău, toți copiii ăștia flămânzi ai străzii arătau ca și cum ar fi fost ea. Erau cu toții mai mult sau mai puțin de vârsta ei; dacă s-ar fi întâmplat ca tatăl ei să muncească AICI în timpul CRIZEI, și dacă ea n-ar fi avut salvarea în muzică, lăsând la o parte dovada pe care o avea deja că New York-ul era exact la fel de scump ca în legendele auzite, e greu de crezut că ar fi putut-o salva ceva de la o viață ca asta. Ruine de-astea n-or fi în San Fernando Valley, dar vieți de-astea, din care dispăruse total speranța, văzuse în colegiu.

— Hei. Da' e chiar Cyborg Sally! țipă un negrișor. Purta jeanși uzați, un tricou Coca-Cola și Jack.

— Du-te, bă, de-aici! Bați câmpii!

— Conectează-te și-o să vezi cu ochii tăi!

Dintr-o dată Sally Genaro realiză că a intrat din viziune direct într-un mare necaz. Se învârteau în jurul ei ca o haită de câini sălbatici. Băieți în tricouri murdare Sally și pantaloni și mai murdari, cu capetele rase și pictate cu lozinci colorate țipător, sau cu părul strâns și vopsit și dat cu fixativ, ca niște stranii creste tribale, sau păr lung, roșu, brăzdat de striații albe. Fete purtând părți din echipamentul Cyborg Sally, costum pe corp, tricouri, șorturi pictate anapoda, peruci artizanale care arătau ca niște perii de parchet purpurii. Și cei mai mulți purtau Jack. Groaza îi strânse măruntaiele când se văzu înconjurată și când începură să înainteze încet-încet spre ea.

Tensiunea datorată privirilor pe care le simțea în ceafă o făcea să se rotească în loc, cuprinsă de o teroare cumplită.

Gândind la rece, ştia sigur că va fi prădată, violată în grup, poate chiar omorâtă; se simţea atât de PROASTĂ că-şi dorise să ajungă aici, încât nici nu mai era indignată de tâmpenia ei.

Haide, Cyborg Sally, tu m-ai băgat în asta, argumentă ea apăsând butonul în culmea disperării, acum fă bine şi scoate-mă de aici!

Cyborg Sally dansa într-un cerc lent, urmărindu-i pe golani încercând să se apropie de ea, pe măsură ce din ce în ce mai multe mâini se îndreptau spre butoane, simţind nu o teamă carnală, ci o puternică încărcătură electrică generată în ea de coregrafia acestui adevărat dinam uman. Zâmbi cu dinţii ei ascuţiţi, îşi arcui spatele, îşi puse mâinile de oţel în şolduri şi-şi modifică rotaţia prudentă într-o răsucire triumfătoare.

— Da, eu sunt Cyborg Sally, carne şi bobină – strigă într-un fel de invocaţie turbată.

Grămada de șobolani umani se opri din rotire.

— Regina Aţâţării şi rugul funerar!

Se holbară la ea fascinaţi, încântaţi. Nu mai erau o grămadă de șobolani umani făcându-şi curaj s-o doboare. O recunoscură. O ştiau. Credeau.

Erau un public.

— Chiar eu sunt – spuse ea.

Fetele în imitaţii jalnice de costume o priveau cu invidie, cu dorinţă şi cu încă ceva, nu putea să-şi dea seama exact, ceva care era amândouă şi niciuna.

Băieţii începură să se mişte timid, cuprinşi de un sentiment de respect, teamă şi uimire, câţiva din ei întinzând mâinile, în dorinţa de a o atinge.

— Da...

— La naiba...

— Chiar Cyborg Sally!

În sfârşit, Cyborg Sally era sus, pe scenă, în lumina albă strălucitoare, şi în faţa ei era marea vastă şi turbată a spectatorilor ei, cea mai mare armată de fani, nemaivăzută până acum, care o crease, pe care la rândul ei o crease pentru a dansa cu ea în închipuire. Le cântă tuturor, accentuând secţia ritmică, simţind tobele lovind-o de-a lungul coloanei ei de oţel, linia de bază mişcându-i şoldurile şi coapsele.

Eu sunt Cyborg Sally
Și n-am existat până acum
Conectează-te cu mine
Și-o să te fac să urli!

— Oh, Sally, hai fă-mă să urlu!

Era pișăciosul ăla ras în cap, ăla de la fereastra de sus. Pășea cu sexul încă atârnându-i afară din pantaloni și făcea semne cu mâna, răspunzând țipetelor și râsetelor și urletelor guturale. Se aruncă la picioarele ei, o înconjură cu brațele și începu să-i lingă chiloții de piele neagră. Îi puse o mână dură de oțel pe cap, conducându-l cu o degajare neglijentă. Fulgere albastre țâșniră din sfârcurile ei.

Trăsnete electrice reci îi traversau coloana.

Doi băieți, patru, jumătate de duzină, țâșniră înainte și se rotiră în jurul ei în ralanti, pipăindu-i sânii, lovindu-i coapsele, masându-i drăgăstos curbele fundului și suspinând de-atâta perfecțiune, o gură umedă se lipi de sfârcul ei, o mână găsi despărțitura de oțel a feselor.

Urletul unei mașini! Zgomotul scrâșnit al unor frâne!

— Tu-vă neamu'n cur de bulangii și căcănari nenorociți!

Zgomotul sacadat al armelor automate.

Fanii ei țipară și înjurară și se răspândiră în toate direcțiile. O mână o înșfăcă de ceafă și începu să caute, pipăind cu un deget.

Cyborg Sally se întoarse să-și elibereze capul din strânsoare, și Sally Genaro se trezi, holbându-se direct la fața roșie și încruntată a unui polițist.

— Ești cretină total! Conectată pe o stradă ca asta, și într-o ținută ca asta!

Încă o rafală de focuri de armă automată.

Apoi apăru un al doilea copoi, un negru strângând un pistol automat. Sally simțea mirosul acru al corditei venind din țeava fierbinte.

Abia atunci reuși să-și dea seama cât e de îngrozită.

— Puteam să...

— Puteai să fii futută și-n pizdă și-n cur și pe urmă prăjită pe frigare, tâmpito! urlă copoiul alb.

Bine, dar nu era adevărat, nu-i așa? Erau fanii ei, admiratorii ei, adoratorii ei.

— Doar n-or fi vrut să...

— Sunt DROJDIA STRĂZII fetițo. Te-ar fi futut până mureai, și pe urmă te-ar fi aruncat la câini.

— Hei, Sam, ia-o mai ușor – spuse copoiul negru, cu o voce mângâietoare. Fata asta a fost aproape violată!

— Hai, nu zău! scrâșni albul. Inspiră adânc. M-am săturat până-n gât de rahatul ăsta cu Cyborg Sally! spuse apoi cu o voce mai calmă. Nu ne-ajunge că-s avem pe toți nenorociții ăștia cu bobine-n cap, conectați și bântuind cu pulele în mână, acu' ne mai trebuie și o hoardă de nerușinate de-ASTEA. Și, în plus, ațâțându-i!

— Nu ești de pe-aici, fato? spuse negrul, împingându-și ușor partenerul.

Sally încuviință. Abia acum îi reveniră în amintire imaginile ca un fragment din visul altcuiva. Le curgeau balele după ea! O pipăiau! Erau gata să-i smulgă hainele și s-o violeze în grup!

— Ei bine, atunci află că ăsta e Big Apple, doamnă! spuse negrul. Și dacă bântui pe-aici îmbrăcată așa, crezându-te Cyborg Sally, data viitoare când o să te-aventurezi în afara unei Zone n-o să mai fii atât de norocoasă.

— Ar trebui s-o arestăm pentru căcatul de bobină pe care-l poartă! spuse polițistul alb. Încă n-au făcut din asta un delict?

— Hei, Sam, dacă ai de gând să treci prin tot futaiul de hârțoage pentru o amendă de două sute de dolari, mai bine ia-ți-o la labă!

Sally se înfioră. Începu să tremure. Puteau s-o fi omorât! Erau cât p-aci s-o umilească și s-o violeze și ei i-ar fi plăcut. Nici măcar nu-i fusese teamă. Doar la asta visase. Dacă n-ar fi intervenit copoii ăștia...

— Îmi pare rău, domnule... N-am știut... Nu vreau să... O să mă arestați?

— Nu, n-o să te arestăm – spuse acru polițistul alb. Dar nici n-o să te transportăm pe gratis până acasă. Mai e nevoie să-ți spun să nu care cumva să te bagi în metrou?

Era o noapte grea la intrare. Erau cam o sută de oameni îmbrăcați în cele mai luxoase haine, înghesuiți în jurul lui Paco, țopăind să-i atragă atenția, și vreo cincizeci și mai bine de golani, mai în spate, încercând să-i prindă privirea. Iar taxiurile continuau să verse și mai mulți îmbuibați. Paco ura nopțile de genul ăsta.. Băgase deja înăuntru peste o sută de golani, și din clipa aia nu trebuia să mai dea drumul decât albilor, numai că acum aproape toți golanii care încercau să intre erau

negri sau „latinos”. I se transmisese dinăuntru să nu mai lase să intre decât vreo douăzeci, invitaţii lui „Lord Jimmy”, iar spectacolul putea începe dintr-o clipă într-alta.

— Da, e-n ordine, fetiţo, tu – spuse arătând către o tipă „chic” într-o vestă de blană peste costumul argintiu. Unul cu părul roşu, într-un costum bleu deschis păşi înainte.

— Nu, nu TU! EA!

Puiul de curvă flutură prin faţa lui o bancnotă de 200$. Simţi sânii tipei atingându-l.

— Bine, bine, hei voi de colo, da, voi, unu, doi, trei!

— Hei, şi el e cu noi, cum facem?

— La dracu'...

Sally Genaro coborî din taxi în faţă la „Visul American”, simţindu-se îngrozitor, încă beată după toate whisky-urile îngurgitate ca să-şi facă ceva curaj, şi când văzu gloata din faţa uşii se simţi şi mai descumpănită. Se întoarse la hotel şi ceruse la „room service” un hamburger, stropit cu jumătate de sticlă de „Canadian Club” pe care o comandase fără să ştie exact de ce.

Se făcu şapte, opt, apoi nouă, şi nivelul whisky-ului din sticlă scăzuse sub limita etichetei, băutura spunându-i, în final, de ce avusese nevoie de ea. Fusese atât de îngrozită înainte de a începe să bea, încât nu s-ar fi aventurat nici până la cel mai apropiat restaurant. N-ar mai fi suportat iar străzile New-York-ului.

Numai că acum whisky-ul îi spunea că trebuie să meargă până la capăt. De aceea trăsese la măsea...

Făcuse trei mii de mile ca să fie astă-seară la „Visul American” şi nu se putea întoarce în LA fără S-O FI FĂCUT. În clipa în care-şi făcuse curaj era atât de beată încât abia reuşise să se mânjească cu machiajul Cyborg Sally, să-şi pună costumul, să îmbrace nesigură şortul negru, să-şi pună Jack-ul, deasupra peruca Sally, aşezată strâmb, să ajungă la lift de-a lungul holului şi să ia un taxi. Nu-şi dădu seama că uitase să-şi pună desuurile decât când îi spuse taximetristului încotro s-o ia, şi uită iarăşi când acesta începu să bâiguie ceva în thailandeză.

Şi acum, iat-o strivită în aglomeraţia imensă, Cyborg Sally în drumul ei către spectacol, sărmana Sally din Valley prinsă în capcană, afară, alături de aşa-zisul ei public, încercând să intre. Se zbătu să-şi facă loc prin mulţime, dar genunchi, coate şi chiar o ciupitură sau două o făcură

să se retragă. Încercă și ea cu coatele și genunchii, dar nu reuși să înainteze decât foarte puțin.

Țopăind de colo-colo, văzu cum portarul, un portorican unsuros cu părul negru, sârmos, făcea loc unei blonde și cu un rânjet sexy arogant îi aruncă o privire pofticioasă curvei când trecu pe lângă el.

Deci așa mergea treaba.

Întinse mâna și apăsă pe buton. Buzele ei laser îl vor îngenunchea pe coloratul ăsta.

— Hei, ai grijă!

— Mă-ta!

— Cine mă-ta te crezi, bă!

Paco văzu o busculadă în spatele mulțimii înghesuite la intrare. Vreun dobitoc care se împingea s-ajungă la el și scotea lumea din minți.

Sally reușise să înghiontească lumea și s-ajungă în față. Grozăvindu-se și legănându-și șoldurile în direcția lui Paco ca o vedetă porno, dând oamenii la o parte cu mâinile și rânjind, balansându-și sânii, rotindu-și bazinul cu mâinile în șolduri, ca și cum ar fi vrut să-l facă să ejaculeze numai privind-o.

La dracu', ceea ce vedea el era o scroafă cretină, cu grăsimea revărsându-se dintr-un costum argintiu Cyborg Sally. Machiajul Cyborg Sally era întins și mânjit pe jumătate din fața ei grasă, mai multă vopsea de dinți pe buze decât pe dinți, și peruca dată pe ceafă.

— Eu sunt Cyborg Sally, carne și bobină, byții strălucitori ai poftei tale carnale – îi cântă cu o voce subțire, nazală.

— Hei, mă doare-n cur de tine, cară-te de aici, curvo! țipă el.

— Sunt aici, și-o să vin la noapte!

— Nu conta pe pula MEA, să știi, panaramă! spuse Paco în râsetele mulțimii.

— Linge-mi circuitele strălucitoare!

— Hai, suge-mi pula, putoare, și cară-te-n gâtu' mă-tii de-aici!

Ea îl privi cu ochi care... cu niște ochi care... la dracu, unde mai văzuse el ochii ăștia? De ce ochi îi...? Ce îi...?

— Eu sunt Cyborg Sally! Carne și bobină! Regina Aț**â**țării! Focul electric!

— Y yo soy gigante cojones de elefante! îi aruncă Paco. Și mai sunt și portarul de-aici, și n-o să intri în veci!

Ea se împinse. Fu nevoit s-o îmbrâncească îndărăt. Mama mă-sii, ce noapte! O privi furios cum dispare în braţele mulţimii.

— Şi nu mai intră nimeni dacă se mai întâmplă vreun rahat că ăsta! le spuse el tuturor. Aici nu-i grădina zoologică, aici e „Visul American”!

Şifonată, clătinându-se, Cyborg Sally se trezi agăţată, burduşită bine şi trasă înapoi de o pădure de mâini. Ameţită, julită, plină de vânătăi, cu ochii în lacrimi, Sally Genaro se trezi clătinându-se în spatele mulţimii dornice să intre la „Visul American”.

Ţopăind pe vârfuri, îl văzu cu intermitenţe pe portarul slinos dându-se la o parte, lăsând înăuntru o altă blondă.

— Să te ia dracu’ – urlă ea neputincioasă peste capetele mulţimii. Data viitoare când ne întâlnim, o să mă implori să te las să mă pupi în curul meu de oţel inoxidabil!

Cu toate că traficul mergea greu pe autostrada spre Long Island, iar avionul se rotise deasupra aeroportului J.F.K. mai mult de o oră, şi era aproape extenuat după cinci ore de băut pe gratis, pentru Bobby Rubin era un moment de aur.

Nu mai fusese în New York de vreo doi ani, şi atunci pentru o obligaţie de familie de Thanksgiving{158}. Ca adolescent nu prea umblase prin Manhattan, şi înainte ca „Uzina” să-l angajeze şi să-l trimită rapid în Los Angeles nu şi-ar fi imaginat că vreodată o să rătăcească prin Manhattan într-o limuzină neagră, după un zbor de clasa I, cu un portofel plin de cărţi de credit şi cu un cont de cheltuieli deschis din partea „Muzik, Inc.”.

Şi iată-l acum aici, revenit ca un adevărat Prinţ al Hollywoodului, în dosul parbrizului limuzinei negre, cu conturul strălucitor al Manhattanului la orizont deasupra lui East River, ca şi cum ar fi ieşit direct dintr-un film, cu un apartament rezervat la Union Square Pavilion, şi absolut totul plătit de „Uzină”. Pentru el ar fi trebuit să fie ora triumfului. Ar fi trebuit să fie undeva, în vârful lumii.

Şi în schimb, era furios şi în mare, mare rahat.

Nicholas West nici măcar nu strigase la el. Porcul, nici măcar nu ridicase vocea. Dar acum era vânăt în obraji, iar cuvintele îi ieşeau de pe buzele strâns ca o înjurătură tăioasă ceea ce făcea ca supărarea actualului preşedinte al Corporaţiei să fie mai cumplită decât o lovitură cu pumnalul în tăblia biroului de metal.

— Nici măcar n-am să te întreb cum ai fost în stare să faci o asemene tâmpenie, Rubin – spusese West în loc de „bună ziua”, când Bobby Rubin intrase în birou. Nici nu mă interesează.

— Domnule West...? se bâlbâi nevinovat Bobby, stând în picioare în fața biroului prezidențial. Ceva îi spunea că n-ar fi fost o idee bună să se așeze fără să fie invitat.

— Mă refer la spectacolul revoltător pe care dumneata și domnișoara Genaro l-ați dat în beneficiul a numeroși martori la „Glitter Dome”, acum două zile...

Bobby roși.

— Nu cred că asta e treaba companiei și...

— Treaba? reluă West. Poate ai observat că vânzarea discurilor e treaba companiei, Rubin? Poate ai aflat că Cyborg Sally este discul cel mai bine vândut? Îmi dai voie să-ți spun că te faci vinovat că al doilea disc Cyborg Sally este oprit în mijlocul producției, numai pentru că dumneata refuzi să lucrezi cu domnișoara Genaro?

— Ce înseamnă toată...

— Sally Genaro n-a venit de două zile la lucru, Rubin – îi spuse West. Nu e în apartamentul ei, și nici părinții ei nu știu unde se află.

— Și ce mă privește chestia asta pe mine? spuse Bobby cu o senzație de leșin în stomac.

— E greșeala dumitale, Rubin – șuieră nervos West, fără să iasă din răceala lui înfricoșătoare. Ești direct răspunzător de asta. Să nu mă faci să-mi pierd timpul cu dezmințirile dumitale fără rost. Erau foarte mulți martori. Ai batjocorit-o în timp ce era într-o stare ușor vulnerabilă. Pasiunea ei... pentru dumneata este un lucru cunoscut companiei, ca de altfel și dispreţul cu care o tratezi. Ai umilit-o în fața acelui „Lord Jimmy”, determinând-o să fugă la New York.

— Să fugă...? New York?...

Bobby căzu brusc într-unul din scaunele căptușite cu piele albă din fața marelui birou metalic.

— Da, a plecat la New York – răspunse West. Ne-a luat o zi și-o noapte până să aflăm. Am suportat un protest sever din partea managerului din Londra, înainte ca „Lord Jimmy” să accepte să fie intervievat de reprezentanții noștri, dar în cele din urmă a fost... convins să coopereze. De îndată ce-am obținut esențialul din conversația lor, am verificat liniile aeriene și am aflat că și-a cumpărat un bilet dus pentru J.F.K. pe

cartea ei American Express. Aşa încât în mod logic putem presupune că acum e în New York.

— Unde...? şopti slab Bobby.

West ridică din umeri şi-l învrednici cu un zâmbet oribil.

— Dumneata va trebui să afli asta în momentul în care vei ajunge acolo.

— Eu? Acolo?

— Pleci chiar azi după-amiază – spuse West, împingând spre el un pacheţel de la agenţia de voiaj. Ne-am ocupat de toate înlesnirile privind călătoria. O vei găsi şi o vei convinge prin orice fel de mijloace să se întoarcă imediat...

— Cum dracu' credeţi c-o să pot face asta?

— Asta-i problema dumitale, Rubin, îi răspunse West. Mai e nevoie să-ţi precizez cât de mult e problema dumitale?

— N-ar fi rău! scăpă Bobby posac. Dacă dumneavoastră credeţi că eu...

West oftă.

— Nu-ţi fac ameninţări directe – zise el. Dar, mă rog, dacă-ţi place melodramă ieftină... Am reuşit să concep o acuzaţie convingătoare împotriva dumitale. Este deja pregătită pentru înaintare procurorului federal. Şi dacă va fi aşa, îţi garantez că vei fi acuzat ca fiind eminenţa cenuşie din spatele Frontului Eliberării Realităţii, care a piratat algoritmii Red Jack pentru a face o reclamă deşănţată programelor virus care au fost vândute unor elemente criminale. Orice agenţie de poliţie din ţară abia aşteaptă să aresteze pe CINEVA din această afacere cu Red Jack şi, din moment ce el nu există, îţi dai seama ce fericiţi vor fi să pună mâna pe dumneata...

Nicholas West îşi frecă degetele şi se încruntă dur la Bobby pentru prima dată.

— Nu ca să te ameninţ – reluă el – dar „Lord Jimmy" de pildă nu a fost prea cooperant până când n-am cerut asistenţă Serviciului de Emigrări şi Naturalizări. Importantă nu este natura acestei asistenţe, ci faptul că au fost deosebit de amabili. Consideri deci că ţi-am comunicat în mod adecvat gravitatea situaţiei dumitale?

Bobby încuviinţă posac.

— Dar, admiţând că o găsesc, cum credeţi c-o s-o aduc înapoi? spuse trist. Să-i dau cu ceva în cap şi s-o înghesui într-un sac de pânză?

— Doar ca o ultimă soluție – spuse blând Nicholas West. Și nu zâmbea. Ți-aș putea sugera să apelezi la simțul ei de tovărășie, camaraderie, loialitate, la integritatea ei artistică, la....

Bobby pufni ironic.

West ridică din umeri.

— Bine, și dacă așa nu merge, departamentul cercetări consideră că cea mai bună soluție este s-o fuți.

— CEE? strigă Bobby sărind de pe scaun.

— S-o fuți – spuse West, pe tonul celui care explică o procedură de contabilitate. S-o fuți foarte bine. S-o fuți exact când o găsești. S-o fuți de mai multe ori pe zi. Apoi te oprești. Promite-i că vei relua totul, odată întorși la Los Angeles.

Îl examină critic.

— Bănuiesc că TE PRICEPI să fuți, nu?

— Dacă dumneavoastră vă închipuiți că...

— Sper să fie așa, Rubin. Pentru că nu trebuie să uiți nicio clipă că „Muzik, Inc." va ști cum să TE fută. Firește, în sensul metaforic. Ceea ce se va și întâmpla dacă dai greș. Bănuiesc că acum NE-AM ÎNȚELES, da?

Bobby nu mai scosese nicio vorbă. Primise această pedeapsă cumplită dând din cap și plecase acasă să-și facă bagajele și acum, iată-l: dineu de prima clasă, un film nenorocit, mai târziu băutură pe gratis, trecând pe sub East River în Manhattan, via tunelul Queens Midtown, continuând să se întrebe cum dracu o s-o scoată la capăt.

S-o găsească pe Acnee nu părea atât de greu cum crezuse la început. „Lord Jimmy" cânta săptămâna asta la „Visul American", și se părea că Sally venise la New York după rock star-ul englez, așa încât avea destule șanse; tot ce-avea de făcut era să stea prin clubul principal al „Uzinei", unde probabil, mai devreme sau mai târziu, avea să-și facă și ea apariția.

Bine, și ATUNCI?

Dacă rațiunea îi spunea că e mai bine să o fută pe Acnee ca să-și salveze pielea, și dacă ea încă voia, asta cel puțin era clar, dar cum urma să se comporte SEXUL lui?

Organul în chestiune se contractă transpirat în chiloți, ca și cum deja îi spunea: „NU ȚINE, José"!, când limuzina o luă pe Second Avenue și apoi spre vest în Sixteen Street. Ce o să se întâmple dacă se va afla de-adevăratelea ÎN PAT cu trupul dolofan al lui Sally din Valley? Oare dacă

stingea lumina i s-ar fi sculat? Putea oare să se conecteze și să viseze că e în altă parte? Putea să...

Se cutremură ameţit când limuzina opri în faţa lui Union Square Pavilion și îi deschise portiera un portar negru, înalt, într-un costum grotesc al Unchiului Sam.

Era o noapte caldă și umedă, cu o ceaţă ușoară în aer, iar globurile lămpilor de pe stradă răspândeau o romantică strălucire aurie peste Union Square Park. Hotelurile, restaurantele și localurile luxoase din jurul parcului răspândeau viaţă, cu lumini și clienţi chiar și la ora asta târzie. Bărbaţi eleganţi și femei frumoase intrau și ieșeau prin portalurile luxoase către turnurile strălucitoare, sub privirile atente ale unor echipe de paznici înarmaţi până în dinţi.

Union Square Pavilion era un turn de douăzeci de etaje din sticlă lucitoare și ceva ce aducea cu marmura albă originală, ornată cu stucaturi aurite. Portarul se înclină ușor și lăsă mâna să-i atârne neglijent pentru bacșiș, conducându-l pe Bobby pe sub portalul de colonade într-un atrium cu baruri, arbori enormi, boutique-uri luxoase, toate scăldate în aur și bani.

Veşti bune și veşti proaste, își zise el când trecu pe la recepţie ca un adevărat domn Hollywood.

Vestea bună e că era aici, în cel mai luxos hotel, într-una din cele mai luxoase Zone ale New York-ului, pregătit să joace rolul Prinţului Orașului.

Vestea proastă era că nu se putea gândi la altceva decât dacă va fi în stare sa-și convingă sau nu sexul să se scoale pentru Sally Genaro.

Apartamentul era într-adevăr elegant, deși nu chiar atât de gigantic. Un mic living cu o canapea de catifea bleu plușată, două fotolii identice, două mese lucioase, un bar bine garnisit, din stejar veritabil, într-un stil baroc exagerat care-l făcea să arate ca din plastic. O baie în bleu și alb cu jeturi subacvatice în cadă. Un dormitor în stil mediteranean cu un pat imens, tot în bleu și alb, care dădea prin uși glisante într-un balcon, spre luminile parcului de dedesubt.

Era și o sticlă de șampanie „California” într-o frapieră de argint, cu o carte de vizită pe care citi: „Din partea Directorului”.

Stătu în cumpănă o clipă dacă să iasă și să salte vreo creatură cu care să împartă sticla, sau chiar să vadă dacă n-ar putea face rost de vreo curvă de înaltă clasă prin telefon, pe cheltuiala „Uzinei”.

Era însă ameţit, plictisit, şi deja obosit, iar gândul unui futai îi aducea în minte imagini de nesuportat care-i tăiau orice avânt.

Deschise şampania şi dădu rapid trei pahare peste cap.

— Rahat! mormăi el, reuşind totuşi să-şi scoată hainele înainte de a se băga în pat. E destul timp să mă gândesc la ziua de mâine... mâine...

DANSATORII VISULUI

„DISEARĂ o să fie cu totul altfel”, își spuse Sally dându-i bacșiș portarului și urcând în imensul Rolls Royce alb. Diseară va fi o stea rock până la capăt, indiferent cât costă; în cazul acestei limuzine magnifice, „indiferent cât costă” reprezenta NOUĂ SUTE de DOLARI pentru un singur drum de la Waldorf la „Visul American”.

Merita însă din plin, mai ales când Cyborg Sally va descinde dintr-o limuzină albă Rolls Royce, cu șoferul în ținută de seară la volan. Să vadă ea vreun căcănar de portar că-ncearcă să mai spună „nu”!

Dimineață realizase, într-o reflecție amară, cât de PROASTĂ fusese ieri, și asta era suficient să-i dea iarăși speranțe. Nu gândise treaba ca lumea, asta-i tot.

Trebuia SĂ ȘTIE că o stea rock, visul erotic al oricărui golan, nu se plimbă NICIODATĂ PE JOS în New York. Trei block-uri într-o direcție greșită în orașul ăsta, și dintr-o dată nu mai exista niciun paznic înarmat care să te apere. Era ca și cum te-ai fi trezit pe O ALTĂ PLANETA înainte de a-ți da seama. Cât despre escapada la „Visul American” îmbrăcată pe jumătate și beată moartă – CĂCAT! Nu-i de mirare că portarul n-a recunoscut-o! Nu arăta deloc a Cyborg Sally. Arăta exact ca amărâta de Sally din Valley, într-un jalnic costum incomplet al lui Cyborg Sally!

Dar tot răul spre bine, își spuse ea tolănindu-se pe bancheta cu piele moale ca o mănușă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit CUMVA să intre, fără desuuri, cu peruca pe ceafă și cu mințile aiurea? „Lord Jimmy” nici măcar n-ar fi RECUNOSCUT-O! Nici măcar n-ar fi lăsat-o să urce pe scenă!

În orice caz, umilitoarea „comedie a terorilor” de ieri o învățase ce înseamnă SĂ FII cu adevărat Cyborg Sally.

Exact așa cum Cyborg Sally din viziunea prin Jack nu era altceva decât propriul EU eliberat prin circuitele electronice, tot așa imaginea lui Cyborg Sally pe care o știa lumea nu era altceva decât o Sally Genaro perfecționată de software-ul magic.

Cu peruca și coapsele și desuul sculptural, EA ERA imaginea lui Cyborg Sally, și era obligată să păstreze MEREU această imagine în public.

„Când o să apăs pe buton și-o să descind din limuzină”, își spuse în vreme ce Rolls-ul își croia maiestuos drum prin aglomerația de taxiuri anunțând apropierea de „Visul American”, VOI FI cu adevărat Cyborg Sally, nu? De fapt asta e ea în realitate: eu, VoxBox-ul meu, și Jack, și înregistrările alea vizuale...

Și totuși o mai frământa încă ceva atunci când limuzina dădu în sfârșit colțul și se alătură taxiurilor aliniate să-și descarce pasagerii în fața intrării. Existase un moment acolo, între ruine, chiar înainte de sosirea polițiștilor, cu muzica mișcându-se prin ea, cu admiratorii literalmente târându-se și cu balele curgând după trupul ei argintiu perfect, un moment când ea simțise ceva foarte puternic.

Mai mult chiar decât în noaptea magică cu „Lord Jimmy” la „Glitter Dome”, mai mult chiar decât fantasma ei, devenită realitate în oglinda ochilor lui.

Pentru o clipă fusese EA cea adevărată, pentru o clipă ea, care visa, se trezise într-un VIS ÎMPĂRTĂȘIT și de alții. Pentru o clipă, Cyborg Sally știuse că acei sărmani golani zdrențăroși o visau pe EA, cea din realitate.

Poate că polițiștii avuseseră dreptate. Poate chiar o salvaseră de la a fi violată în grup și apoi ciopârțită.

Dar poate că nu. Poate că dacă ei n-ar fi deconectat-o, împotriva voinței ei, și n-ar fi întrerupt cu focul armelor visul colectiv, ar fi putut continua la nesfârșit. Poate că n-ar fi trebuit să se mai trezească niciodată într-o lume în care era un nimic, față de Regina Ațâțării.

Oare ĂSTA să fie visul, lumea asta meschină și nedreaptă unde se născuse într-un trup murdar cu inima unei mașinării sex și sufletul unei vedete rock?

Poate că lumea asta tristă, de mâna a doua, pe care ea o credea realitate, era doar un lung coșmar stupid de-al lui Cyborg Sally și, poate pentru o clipă, visătoarea se trezise cu adevărat.

Rolls-ul făcu, în fine, curba în fața intrării. Acolo era o grămadă cel puțin la fel de mare ca ieri noapte, luptându-se să intre. Același portorican cu rânjetul pe buze îi împingea și-i tortura cu clătinări din cap și cu degetele încovoiate.

„Poate”, gândi ea când șoferul îi ținu portiera deschisă să coboare, și apăsă pe buton, „poate astă-seară Cyborg Sally se va trezi de-a binelea.”

— Ce e chestia asta? îl întrebă Bobby Rubin pe taximetrist. Strada era plină de taxiuri bară la bară, încercând să se împingă unul pe altul într-un concert de claxoane și o cacofonie de înjurături.

— „Visul American", amice – bodogăni taximetristul. Aici unde-ai zis că vrei să ajungi.

— NU AICI – îl corectă Bobby. La intrarea VIP, după colț. Înconjuri și vii din partea cealaltă.

— Intrarea VIP – spuse sarcastic șoferul. Bine, de ce dracu nu mi-ați spus așa de la început, Înălțimea Voastră? Puteam să nu ne mai băgăm în căcatul ăsta!

Bobby apucă strâns mânerul portierei. Taxiul se strecură printre automobilele parcate în două șiruri pe strada alăturată, scrâșni din frâne la colț, repetă manevra, și în mai puțin de două minute de la plecare îl depuse în fața unei uși metalice destul de discrete.

Nu atrăgea atenția, doar cu excepția a două gorile uriașe asudând în costumele negre și ținându-și pistoalele-mitralieră Uzi în tocuri.

— Unde crezi că mergi? grohăi unul când Bobby se apropie de ușă.

— Înăuntru – spuse confidențial Bobby.

Erau câteva uși pe care nu scria nimic și ușa unui lift de serviciu, chiar lângă intrarea VIP, și când Bobby Rubin ajunse acolo liftul coborî, o cușcă mare din sârmă împletită care vărsă afară trei cupluri amețite, doi dintre bărbați părându-i foarte cunoscuți. Se trezi în lift cu o roșcată într-un fel de costum de înotător, care comanda liftul, și cu un paznic în costum negru, cu un pistol-mitralieră. Liftul urcă pe lângă capătul localului, un coridor al studioului TV unde doi tipi mânuiau o cameră video, și un oficiu de serviciu. Liftiera deschise ușile telescopice ale cuștii și Bobby păși în foaierul VIP.

Ceea ce vedea întrecea orice închipuire.

Șiruri de globuri dispuse regulat în tavan împrăștiau o lumină aurie ca de amurg. Podeaua tapisată într-o culoare verde ca de pădure se ridica, pentru ca apoi să coboare în mai multe niveluri, separate de mici trepte, formând o serie de separeuri plasate discret.

O sală de conversație, capitonată în piele, în jurul unei mari mese rotunde din alamă. Erau separeuri unde câteva mici mese de cafea erau înmănuncheate laolaltă, cu canapele bleu și cromate față în față, unde scaune având în spate cozi enorme ca de păun, din stuf pictat în culorile curcubeului, erau aranjate în semicercuri. Un șemineu mare din

cărămidă la un capăt, cu o hologramă a unui foc de butuci, şi trei canapele lângă el. Un bar din lemn de tei de-a lungul unui perete cu nu mai puţin de douăzeci de locuri la tejghea şi, în spatele ei, un barman negru în frac.

Peretele îndepărtat era pe toată lungimea o fereastră imensă, cu un alt şir de măsuţe de-a lungul ei. Din unghiul lui Bobby, prin ea se putea vedea doar o bucată dintr-un imens ecran video, cam un sfert dintr-o imagine imensă şi greu de distins.

Observă ici şi colo mici monitoare de control – deasupra barului, în colţuri – toate cu sunetul la minimum şi discrete. N-ar fi dat ei muzica la un nivel care să concureze conversaţiile.

„Bine, şi acum?" se întrebă, simţindu-se deja ca un prost, stând acolo şi holbându-se în jur.

Salonul VIP era plin, desigur, de VIP. După ameţitoarea frumuseţe a femeilor şi eleganţa de o zdrobitoare excentricitate a bărbaţilor, după felul în care cei de-aici se îmbrăcau asemeni stelelor unei petreceri de lux într-un film din Hollywood, după politeţea cu care se invitau unul înaintea altuia, după aroma de nedefinit a giuvaerurilor de aur şi a „prafului" şi a geamurilor limuzinelor negre, putea spui că a ajuns în ţara vedetelor.

Nu mai era nimeni care să se holbeze ca el la toate aceste incredibil de frumoase femei. Nimeni nu-şi mai plimba ca el ochii, de colo până colo, nervos, agitat, neştiind unde să se oprească. Părea că toţi se cunosc, exact ca la petrecerea aia din Mulholland la care insistase atât pe lângă Glorianna O'Toole să-l ia, şi cu ce rezultate penibile!

Şi poate chiar aşa era. Pentru că în esenţă erau aceiaşi oameni, iar asta era, de fapt, aceeaşi petrecere.

Erau camere în Beverly Hills şi New York şi Londra pe care aceşti oameni le umpleau între două zboruri cu clasa întâi. Această petrecere flotantă se numea „show business" şi firește că toate vedetele şi toate frumuseţile mondene se cunoşteau.

Şi, firește, în vreme ce el recunoştea multe figuri familiare, pe el nu-l ştia nimeni. Chiar dacă urcase la cel mai înalt nivel, era încă cel dinafară, privind înăuntru.

Numai că nu putea rămâne aici pentru totdeauna, ca un idiot! Barul părea cel mai neutru colţişor. Doar jumătate de duzină de oameni erau aşezaţi. Văzu o femeie cu o rochie neagră, lungă, strânsă pe un fund

incredibil, cu părul lung de culoarea morcovului căzându-i în valuri pe spatele gol, suficient să-l excite înainte chiar de a-i vedea fața.

Erau două locuri goale în stânga ei, dar Bobby dorea să se așeze pe cel din dreapta, lângă ea, și să-i spună ceva extraordinar de politicos. Luă un taburet gol și-l puse între ei, comandă un „Wild Turkey" și încercă să nu se lase surprins holbându-se la ea cu coada ochiului. Dar când îndrăzni o privire, rămase mut.

Fața pistruiată ca a unui spiriduș. Buzele cărnoase și bosumflate. Năsucul obraznic. Ochi verzi, enormi, incredibili. Sânii mici, fără sutien, pe jumătate ieșind din rochia strâmtă. Micuțul trandafir tatuat pe nara stângă.

Era MARA MURPHY, fără nicio îndoială! O stea de film exact alături de el, bând vodcă dintr-un pahar de șampanie plin cu gheață și prizând grațios „praf" de pe unghia lungă, verde ca smaraldul, pe care o băga din când în când într-o cutiuță-medalion.

Sexul îi pulsă în chiloți. Își simți gura uscată. Simți un gol și o durere în stomac. „Mara Murphy, îmbătându-se și drogându-se în fața mea? Ce să-i spun? Cum aș putea..."

— Te cunosc cumva, puiule?

Oh, nu! îl surprinsese uitându-se la ea! Și acum EA se holba la EL, strâmbând din nas, fără zâmbet, ochii verzi imenși făcându-l să se simtă gol pușcă.

— Aăăă... nu cred.

— Atunci de ce te holbezi la mine?

— Aăă... nu mă holbam la dumneavoastră!...

— O, ba da – spuse rece Mara Murphy. Crezi că nu știu când cineva îmi cântărește marfa din ochi?

— Ăă... ăă... barman! se bâlbâi el, silit să-și întoarcă fața de sub privirea ei tăioasă.

— Încă unul? spuse chipeșul barman negru.

— Vorbești cu mine, ăsta a băut deja prea mult! spuse Mara Murphy cu o voce cumva năucă.

— Se întâmplă cumva ca acest tip să vă plictisească, domnișoară Murphy? întrebă barmanul pe un ton mătăsos, dar amenințător.

— Convoacă-l pe manager, prietene – spuse Bobby cu toată aroganța de care era în stare, înainte ca ea să-și poată deschide iar gura seducătoare.

— Ce? se oțărî barmanul, privindu-l cu o expresie jignită, dincolo de faptul că părea să nu-și fi crezut urechilor.

— Am spus: te rog convoacă-l pe manager, da? zise calm Bobby. Spune-i că vreau să-i vorbesc chiar acum.

— Să convoc managerul? îl imită barmanul. Spune-i că vreau să-i vorbesc chiar acum? Îmi pare nespus de rău, maiestatea voastră, dar managerul este ocupat acum cu transmisia de astă-seară, dar dacă doriți să așteptați aici, voi fi încântat să convoc câțiva domni din pază, care vă vor da afară în șuturi.

Bobby băgase deja mâna în buzunarul interior al jachetei și scosese scrisoarea lui Nicholas West; o deschise și-o aruncă neglijent pe tejghea, în fața barmanului.

— O, și nu uita să-i dai adresa asta – spuse el cu un aer de totală indiferență. Presupun că știi să citești?

Barmanul înhăță scrisoarea cu un gest furios. După ce-o parcurse, întreaga sa atitudine se schimbă. Zâmbi șovăitor. Împături scrisoarea cu grijă. Apăsă un buton din spatele barului.

— Sper că totul e în ordine, domnule Rubin, zise el slugarnic. Puse un pahar în fața lui Bobby și-l umplu din belșug dintr-o sticlă de „Wild Turkey". Cer scuze pentru neînțelegere, știți, am probleme cu prietena mea și mă tem că sunt cam tensionat astă-seară, înțelegeți; iată, vă rog să acceptați asta din partea mea.

Bobby îi zâmbi superior.

— Nicio problemă – zise el. Spune-i doar că Nick West mi-a cerut să am o vorbă cu el când ajung în orașul de pe Coastă.

Un bărbat în costum negru apăru printr-o ușă de acces din celălalt capăt al barului, se apropie de barman și-l măsură bănuitor pe Bobby din cap până-n picioare.

Barmanul îi dădu scrisoarea.

— Du-i-o imediat domnului Pham, Rollo!

— Hei, nu știi că Pham este până peste cap cu...

— IMEDIAT! șuieră barmanul. Spune-i că un prieten al domnului Nicholas West îl așteaptă la bar să-i vorbească! Se întoarse către Bobby: Mai doriți ceva, domnule Rubin? întrebă el mieros.

Bobby dădu din cap și barmanul se eclipsă discret.

Se întoarse și văzu că Mara Murphy se aplecase către el. Stătea cu cotul pe bar, odihnindu-și capul în palmă, și-l examina cu totul altfel.

— SIGUR nu te cunosc? spuse. Ochii ăştia... eu nu uit niciodată ochii. Nu ţi-am mai văzut ochii înainte?

Era destul de aproape acum încât să se poată îmbăta de parfumul ei. Îi vedea sânii uşor pistruiaţi pulsând în corsaj. Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să se scarpine gânditor la cap şi apăsă pe butonul Jack-ului.

Zâmbi cu zâmbetul strălucitor al lui Red Jack. Îşi scutură părul roşu şi lung. Se apropie de ea.

— S-ar putea – spuse el – cu toate că în ultima vreme n-am fost văzuţi nicăieri.

— Hei, nu cumva eşti... ochii ăştia... faţa asta... Nuu, părul nu e ăla, sunt beată, nu poţi fi...

— N-aş fi putut purta o perucă?

Mara Murphy îl privi cu atenţie.

— Dar aşa cum spune cântecul, este doar biţi şi byţi şi programe, atunci cum poţi sta aici lângă mine...

— Exact acolo unde-am fost întotdeauna...

Ea izbucni în râs, zâmbetul ei era şi mai strălucitor din cauza ochilor verzi, enormi, poate şi din cauză că râdea CU el. Se apropie şi mai mult de ea, în aura îmbătător de dulce a parfumului ei, un val enorm de încredere şi fericire urcând din şalele lui, prin coloana vertebrală, pentru a exploda apoi în pixeli luminoşi în creierul lui drogat.

— N-am trup, n-am suflet, dar sunt Prinţul tău Rock'n'Roll – zise el, aventurându-se plin de curaj să pună o mână uşoară pe braţul ei.

— Şi bănuiesc că vrei şi să fii lângă mine în miez de noapte? spuse sarcastic Mara Murphy. Dar nu-i îndepărtă mâna şi nu-şi dezlipi ochii strălucitori de la el...

— Domnul Rubin? Sunt Alan Pham.

Se întoarse, auzind în spate vocea vioaie, autoritară, proaspătă ca a unui crainic. Un vietnamez zvelt, într-un costum perfect croit, de culoarea ţiţeiului, stătea în spatele taburetului său, întinzându-i mâna. Avea părul lung şi ondulat, ochelari subţiri, rotunzi, care ascundeau nişte ochi negri şi reci.

Strânse automat mâna lui Pham.

— Da...? spuse imprecis.

Pham se încruntă.

— DUMNEAVOASTRĂ aţi cerut să-mi vorbiţi, vă amintiţi? rosti scurt.

Se uită la Mara Murphy. Se forţă să zâmbească.

— Oh – zise el – înțeleg...

Pham puse o mână fermă pe umărul lui Bobby.

— „Lord Jimmy” trebuie să înceapă și eu sunt foarte ocupat CHIAR acum, dar AM AVUT totuși amabilitatea de a vă întâlni – spuse el iritat. Așa că dacă vrei să ne scuzi o clipă, Mara, discuția va dura mult mai puțin decât își închipuie domnul.

— Vorbește cât vrei, Alan – îi răspunse ea. Îmi pierd timpul până când Ted reușește să-și mute curul pân-aici.

Și Pham îl luă într-o parte, uitându-se pofticios peste umăr, conducându-l către o masă liberă lângă peretele cu panoul dând spre ringul de dans.

— Pa... spuse Mara Murphy, cu o unduire neglijentă în trup, și apoi se întoarse la vodca ei și la „praf”.

Cyborg Sally se învârti leneșă în jurul ringului aglomerat, întinzându-și gâtul într-o venerație egoistă spre cele trei imense ecrane video, spre șirul de balcoane urcând spre tavanul întunecat, de deasupra, văzând dimensiunile exacte ale locului, pe care nicio transmisie TV nu le-ar fi putut reda întocmai.

O întreagă lume în mic, împăcată cu sine.

Lumea ei.

Chiar acum, pe ecrane, acolo sus, era Debbie Nakamoto, triplată și mărită la proporții mitice, dar știa că imediat cea proiectată pe pereții de la „Visul American” va fi EA în imaginea ei electronică triplată.

Și în seara asta va intra în istoria show-business-ului. Astă-seară legenda electronică va apărea în carne și oase. Astă-seară, zeița de pe ecrane va fi sub reflectoare în direct, pe scenă.

Pe scenă, rockerii făceau ultimele verificări ale amplificatoarelor și instrumentelor. Scena era o platformă circulară, pe un piedestal de sticlă neagră de trei metri înălțime, ca o gigantică ciupercă otrăvitoare din centrul ringului de dans. Oare cum se ajunge acolo sus?...

Doi dintre rockeri începură deodată să dispară încet, ca și cum s-ar fi scufundat în substanța scenei. Bineînțeles! Trebuie să fie o scară către cabina actorilor sub podea. Mai bine s-ar grăbi să ajungă acolo și să-l găsească pe „Lord Jimmy”. Alți rockeri părăseau scena.

Se învârti căutând o cale de acces, dar nu văzu decât niște trepte ducând către localul de la primul balcon. Mai bine ar merge până acolo, poate găsește pe cineva care s-o conducă spre cabină.

Îşi croi drum dansând prin mulţimea de pe ring, observând privirile pofticioase ale bărbaţilor printre care şerpuia, rânjetele invidioase ale femeilor în costume Sally luxoase. Rezistă cu greu tentaţiei de a rămâne în cercul fierbinte al spoturilor de sus, care o descoperiră scurt în centrul ringului, şi trecură mai departe.

Apoi muzica se opri şi o linişte bruscă se aşternu ca o cortină imensă. Se întoarse şi văzu scena inundată de lumină roşie şi galbenă, venind de sus; îşi făcură apariţia cei din formaţia lui „Lord Jimmy", ieşind unul câte unul de sub scenă, un specialist VoxBox, un chitarist solo şi un specialist în alămuri, cu toţii zvelţi, cu plete negre, cu piepturile goale, pantaloni negri strâmţi, cizme înalte din piele de căprioară, şi mantii lungi, decorate minuţios şi atent cu paiete multicolore.

Spectatorii din ring rămaseră în aşteptare, cu ochii aţintiţi spre scenă.

Un con puternic de lumină pornind de la al doilea balcon, undeva în spatele ei, marcând tabloul muzicienilor care îşi pregăteau instrumentele – şi cele trei ecrane luminoase, pe care se derula fără sunet un disc „promo", deveniră adevărate oglinzi pentru ce se petrecea pe scenă.

— Hei, treci puţin la uşă, te rog, şi nu lăsa pe nimeni să intre până nu mă-ntorc – strigă Paco spre un paznic care apăruse în coridorul de ia intrare.

— Da' ce sunt eu, servitorul tău?

— Hai, omule, fă-mi un serviciu, te rog... tre' să mă cac!

Paznicul gras râse.

— Hei, omule, nu-i de râs! spuse Paco. Mi-am luat un rahat de greaseburger, cred că era din carne de şobolan, şi-o să mă cac pe mine dacă nu mă duc la căcăstoare.

— Dă-i drumul! Aştept. Nu pot să pierd aşa ceva!

— La dracu', omule, nu fi nasol. Să-ţi spun ceva, poţi lăsa o singură doamnă să intre cât lipsesc, asigură-te că e una mişto care ştie să te răsplătească, comprende, amigo...

Paznicul examină mulţimea cu o expresie din ce în ce mai urâtă.

— Tu m-ai băgat în asta.

— Mă-ntorc în cinci minute.. sper...

— Stai liniştit!...

Paco se strecură înăuntru şi apăsă pe buton de îndată ce nu-l mai văzu nimeni în coridorul ducând către arenă. Nu voia să meargă la

toaletă, voia s-o găsească pe... Cyborg Sally, sau cine dracu' era, și să se conecteze cu ea.

Rămăsese acolo, afară, întrebându-se înfierbântat dacă chiar EXISTA o Cyborg Sally, dacă chiar îi pusese pentru o clipă mâna pe fermoar, dacă chiar lăsase femeia sau Creatura sau închipuirea pe care dorise s-o fută cel mai mult pe lume să treacă atât de ușor pe lângă el, dacă îl stârnise chiar în așa hal.

Dar acum Mucho Muchacho pășea țanțoș și încrezător spre ringul de dans, cu ochii lui negri căutând gagica argintie cu care se luptase în vis, și dacă era de-adevăratelea acolo, Cyborg Sally también.

Ia te uită, în seara asta erau multe Cyborg Sally la „Visul American", numai că toate erau falsuri grosolane, indiferent cât de perfect le era echipamentul; stăteau de jur-împrejur, privind scena goală, unde câțiva muzicieni maricónes în haine cu paiete mișunau pe lângă instrumente, într-un con puternic de lumină.

Niciuna n-avea ochii ăia, nasul ăla, gura aia, și niciuna n-avea înfățișarea vedetei, când căscau gura ca niște amărâte ce erau, udându-se în pantalonii lor ieftini de o sută de dolari, privind la pârțarii care-și acordau instrumentele pe scenă.

Alan Pham examină fotografia lui Sally Genaro.

— Pot s-o păstrez? zise el. O să fac niște copii pe care am să le dau fiecărui om din forțele de pază.

Bobby Rubin încuviință absent. Era în viziune și avea oarecari dificultăți în a duce la capăt afacerea asta murdară, iar căutarea lui Sally din Valley era ca un bruiaj la muzica ce trecea prin el, stând la măsuță, uitându-se spre scena bogat luminată, undeva departe, jos, la spectatorii umăr lângă umăr, așteptând apropiatul moment de magie.

Eu sunt cel despre care mi s-a spus
Că n-o să exist vreodată...

O, da, acel „eu" pe care-l văzuse în ochii Marei Murphy, Red Jack care-i mișca picioarele după ritmul său; l-ar fi băgat în mă-sa pe tembelul ăsta de la corporație și s-ar fi dus acolo, jos, să se încoroneze Prinț al Rockului.

— Probabil n-o să ajute la nimic – șopti el.

— Poftim?

Făcu un efort să se întoarcă spre managerul de la „Visul American”. Pham se uita la el cu o iritare perplexă.

— Probabil că arată exact ca Cyborg Sally.

— Sunt sute de femei Cyborg Sally care trec pe-aici în fiecare noapte – rosti scurt Pham. Cum poate să spună paza care din ele e Cyborg Sally?

— Căutați-o pe Cyborg Sally, aceea de pe disc.

— Vă simțiți bine, domnule Rubin? Vorbiți cam aiurea.

Un brusc acord (chitară reverberată, baterie, corn strident) sparse atmosfera liniștită din salonul VIP, atrăgând atenția chiar și la nivelul scăzut al sistemului de difuzoare și îndreptând-o în jos, către scenă, unde toate luminile fuseseră stinse, cu excepția unui spot auriu, în care apăru „Lord Jimmy”, splendid, în pantaloni colanți aurii, pantofi cu catarame de argint, șort bleu-regal, și o mantie de mătase tivită cu hermină atârnând peste umerii goi. Coafura afro blondă strălucea în lumină ca o coroană. Avea un microfon în forma unui sceptru de aur, de un yard lungime, în vârf cu un giuvaer de mărimea unui ou de gâscă, care iradia ca un curcubeu caleidoscopic dintr-o sursă de lumină interioară.

— Majestățile Voastre, Prinți și Prințese, Duci și Ducese, Domni și Doamne, și voi mase de proletari ai rockului – se auzi de undeva o voce onctuoasă cu accent britanic. „MUZIK” este deosebit de încântată să vi-l prezinte pe „Lord Jimmy”, Conte al Perlei și Prințul încoronat al Soul-ului, moștenitor al tronului Rock and Roll!

„Lord Jimmy” făcu turul scenei, mișcându-și sceptrul către cei de jos și adulmecând atmosfera cu nasul său aristocratic, ca și cum ar fi fost o priză de „praf” pe gustul celui mai rafinat „connoisseur”.

Trupa cânta o variantă max metal a lui „God Save the King”.

În ciuda tuturor aparențelor
Nu sunt decât un om
Stați laolaltă, fetelor
încercați să înțelegeți...

Sus pe scenă, „Lord Jimmy” își rotea mantia cântând „La Dispoziția Dumneavoastră” cu o voce clară, răsunătoare, contagios de auto-ironică, comentată la fel de sarcastic de tema cornului.

Își ducea publicul exact unde dorea, făcându-l să se miște, să dea din picioare, să danseze rock fără să-și desprindă ochii de la el, însă fără a-și

transforma spectacolul în muzică de fond pentru o discotecă.

Până și Cyborg Sally se trezi mișcându-se în ritm, croindu-și drum spre scenă, rotindu-și șoldurile și mâinile, fluturându-și părul luminiscent, traversând marea umană pe creasta unui val de energie rock.

Cu toate că merg pe apă, fetelor
Și chiar sunt dat naibii,
Pot fi sclavul dragostei,
La dispoziția dumneavoastră!

„Lord Jimmy" pășea mândru în jurul scenei, în cercuri sfidătoare, strălucind în lumina spotului auriu, dansând pe buza scenei în timpul solo-ului instrumental, aţâţând rândul din faţă cu o mână pe șold, cu cealaltă ținând sceptrul ca un falus enorm plin de giuvaere, îndreptându-l de sus către o femeie sau alta.

Cum Cyborg Sally se ducea spre el, i se părea că deja ajunsese și ea acolo pe scenă, mișcându-se lângă el în cercul luminos pe piedestalul de deasupra mulţimii. Și într-adevăr, văzu că DANSA în lumină, sus, deasupra mulţimii, și acolo, pe imensele ecrane video, o figură argintie. Într-un vârtej trasat de o puternică rază albă se văzu pe ea însăși, cum dansa în întuneric în faţa mulţimii.

Eu sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byții strălucitori
Ai poftei tale carnale!

Cânta cât o ţineau plămânii, doar-doar se va auzi prin sistemul de amplificare. Dar „Lord Jimmy" se pare că auzise, pentru că îndreptă sceptrul auriu spre ea exact când dansa și cânta de-i sărea inima, trăindu-și în sfârșit clipa ei magică sub reflectoare.

Privind prin fereastră, din interiorul visului, Red Jack era și mica figură bleu și aurie de acolo de jos de pe scenă, mișcându-și sceptrul magic și privindu-le pe toate femeile alea frecându-și coapsele și gemând, înălţând un imn imaginii lui de pe ecran, simţindu-și carnea explodând glorios într-un nor de pixeli fierbinți, pe măsură ce se afunda iarăși în cântec.

Aveţi milă, fetiţelor
Drogul meu e-n mâna voastră,
Neconsumat, dar arzând,
La dispoziţia dumneavoastră!

— Fir-ar să fie – mormăi Mucho Muchacho – es verdad!

Pentru că acolo, dansând în cercul de lumină creat de o rază ce cobora din tavan înspre mulţime, la vreo douăzeci de yarzi, şi luminată şi pe ecranele video în acelaşi timp, era chiar prada pe care o urmărise, Cyborg Sally.

Verdad, AMÂNDOUĂ erau ea! Sus, pe ecrane, acolo unde o văzuse de mii de ori, dar şi acolo jos, dansând, iar acum ecranele arătau un gros-plan al figurii de pe ring şi era FAŢA EI – ochii, nasul, buzele – faţa care-l excita în vis, dar şi faţa acelei Cyborg Sally care-i atinsese sexul când trecuse pe lângă el la intrare!

Măturând cu braţele îmbuibaţii nepăsători, Mucho Muchacho se îndreptă către arena de la „Visul American", către întâlnirea sa predestinată cu Cyborg Sally.

— Cine-a băgat clipul ăsta blestemat acolo? ţipă furios Alan Pham când faţa lui Cyborg Sally apăru pe ecranele triple.

— Ea e! Care-i cel mai scurt drum până jos? sărise de pe scaun chiar în clipa când văzuse cum camera transfochează pentru un gros-plan selectând din mulţime faţa lui Sally.

— Ce tot spui acolo? Vreun tâmpit care probabil tocmai a fost concediat, pentru că a apăsat din greşeală pe butonul „replay".

— EA e, pentru Dumnezeu, ţi-am spus, aceea de pe disc, e Sally!

— Firește că e...

— E Sally Genaro, nătărăule, repede, drumul cel mai scurt până la ring!

Alan Pham se albi.

— Luaţi liftul până la etajul doi, prin oficiul de serviciu, ieşiţi din bar, în josul scărilor, se bâlbâi. Iertaţi-mă, domnule Rubin, aş fi putut jura că...

— Ea e, carne şi bobină, n-ai auzit niciodată cântecul? îi spuse Red Jack, alergând de-a lungul salonului. Iar eu nu sunt Domnul cel Curat!

Cyborg Sally cânta duetul ei cu „Lord Jimmy” în cercul strălucitor de lumină albă, simţind căldura publicului pulsând, venind către ea val după val...

...brusc, peste lumea ei căzu întunericul.

Trei metri mai încolo, un spot lumină o negresă înaltă în costum argintiu și perucă Sally, mișcându-se în spirale sinuoase, lubrice.

„Lord Jimmy” dansa de cealaltă parte a scenei, mișcându-și mantia de mătase bleu deasupra capului, în timp ce trupa cânta acordurile finale.

— Stai! Așteaptă!

— Nu te-ai făcut de rahat destul până acum? strigă o voce de bărbat și Sally fu înșfăcată de braț.

Se întoarse furioasă și se trezi nas în nas cu Red Jack.

Ochii dispreţuitori ai lui Bobby Rubin o priveau furioși de sub părul roșu, lung; imagini din L.A. – emblema Hollywood-ului, Westwood, „Uzina”, „Glitter-Dome”, Valley – unduindu-se batjocoritor pe hainele lui.

— Linge-mi circuitele, ratatule! urlă Cyborg Sally, smulgându-se din strânsoare. Dincolo de biți și byți, nu ești decât un vierme nenorocit!

O rețea de fulgere albe trosni în părul negru al lui Bobby Rubin:

— Eu sunt fantoma din mașinăria ta, Cyborg Sally! spuse el nemilos, înhățând-o din nou de braț. Ești închisă în capcana CIRCUITELOR MELE, ți-amintești? Nu ești decât biți și byți și programe și chiar acum am să apăs pe butonul „RESET”.

Ochii lui Sally Genaro îl priveau pofticios pe Red Jack chiar dacă dinţii lui Cyborg Sally rânjeau cu dispreț saurian. Sally Genaro își puse o mână în șold și-și arcui spatele ca o pisică furioasă. Cyborg Sally îi atinse ușor pieptul cu sfârcurile fulgerând ale sânilor mari ai lui Sally Genaro. Bobby simţi curenţii alternanţi ai energiilor contrare fulgerând și sfârâind între ei.

— Hei, momacita, ai probleme cu puiul ăsta de curvă?

Un războinic superb, bronzat, apăruse din senin lângă Cyborg Sally, stând în echilibru pe picioarele goale într-o poziţie de karate, cu mușchii puternici și zvelți sub pielea lucioasă, cu ochii adânci, căprui, privind amenințător la Red Jack, cu nasul dăltuit ca o secure de obsidian.

— Pariez că te vei simți mai bine cu mine decât cu el! spuse Mucho Muchacho, privind cu dispreț la poponarul cu păr negru care îndrăznise să pună laba împuțită pe regina LUI de argint.

— Vezi-ți de treaba ta! răspunse acesta și, pentru o clipă, Mucho Muchacho se trezi față-n față cu o figură mlădioasă, cu părul roșu. Ce dracu, nu, așa ceva nu se poate...

— Conectează-te cu mine și-o să te fac să urli! îi spuse Cyborg Sally, înfigându-și brațul de oțel în bicepsul lui musculos. Dar mai întâi scapă-mă de dobitocul ăsta!

Mucho Muchacho zâmbi posesiv spre Cyborg Sally.

— Ai auzit-o? Acum e cu Mucho Muchacho, doamna vine cu mine! spuse, privind iar la... la... un slăbănog cu păr negru, dar cu fața lui Red Jack.

Clipi, îl văzu pe Red Jack acolo, înaintea lui, văzu apoi iarăși un poponar blegos, pe punctul de a-i da de furcă lui Mucho Muchacho. Numai că fața... fața nu se schimba deloc... Ce dracu...

— Nu-mi pasă CINE ești! îi spuse într-un târziu Mucho. Ea aparține lui Mucho Muchacho! Vine cu mine, clar?

— Aparține pe dracu! Cară-te înainte să...

— Cară-te TU, idiotule, până nu-ți rup curul! urlă disprețuitor protectorul lui Cyborg Sally către Bobby Rubin, împingându-l cu palma și smulgându-i mâna de pe brațul ei.

Red Jack se clătină câțiva pași înapoi, după care o apucă iar.

— Vrea să mă răpească! urlă Cyborg Sally, încleștându-se de piciorul salvatorului ca o pisică de oțel, rânjind către Bobby Rubin într-un triumf răzbunător. E un maniac sexual care mă vrea numai pentru el!

Red Jack rânji disprețuitor. Bobby Rubin rânji dezgustat.

— Haide, momacita. Ești în grija mea! îi spuse Mucho Muchacho, întorcându-i spatele disprețuitor lui Bobby și începu s-o conducă spre ieșire.

— Vino înapoi! țipă strident Bobby Rubin.

— Pe mă-ta! urlă Mucho Muchacho, răsucindu-se pe călcâie și-l izbi pe Red Jack cu un pumn direct în coșul pieptului.

Bobby Rubin gemu, se îndoi, se clătină ținându-se de stomac, apoi se prăbuși pe coate și în genunchi.

Mucho Muchacho ieși din arenă, croindu-și mândru drum prin gloată spre coridorul de intrare, cu Cyborg Sally, adevărata Cyborg Sally, agățată de talia lui, brațul ei rece metalic trimițând descărcări de electricitate direct în sexul lui palpitând.

— Scoate-mă de aici! îi spuse Sally. Du-mă undeva unde să nu mă găsească!

— Exact asta voiam și eu să fac, momacita! o liniști el. Hei, nu-ți fă griji, acum ești cu Mucho Muchacho!

Trecu pe lingă paznicul pe care-l lăsase la ușă.

— Hei, stai, unde crezi că te duci?

— Niște nenorociți de mafioți, sau așa ceva, încearcă s-o răpească pe Cyborg Sally! rosti el scurt. Trebuie s-o scot de-aici, nu mai lași pe nimeni să intre sau să iasă!

Și-și trase prada prin mulțimea de la intrare, înainte ca paznicul să mai apuce să scoată vreun cuvânt.

Buena suerte! Un grăsan tocmai cobora dintr-un taxi când ieșiră din mulțime. O împinse pe Cyborg Sally înăuntru, intră și el în urma ei, și trânti portiera.

— La „Slimy Mary's", spuse ei fără măcar să gândească, și taxiul demară exact când Steiner și Alan Pham ieșeau din „Visul American", strigând și gesticulând.

„La naiba, muchacho, o să dai de buciuc", îi reaminti o voce de undeva. Dar nu-i dădu atenție.

Era altcineva care vorbea, din alt spațiu și alt timp, în vreme ce Mucho Muchacho și Cyborg Sally navigau prin străzile „Orașului Gagicilor" în limuzina ei mare, albă și luxoasă.

CASTELE DE NISIP

SALLY GENARO ieși din viziune îngrozită, blocată într-un taxi, cu un golan portorican caftangiu și dement, care dovedise cu o clipă înainte cât de violent poate fi și care o ducea Dumnezeu știe unde; și taxiul o luă la stânga, depărtându-se de bulevardul bine luminat, pe o stradă îngustă, pe lângă șiruri de pivnițe abandonate și amenințătoare, semănând prea mult cu alte străzi din care a trebuit să fie salvată de polițiști cu mitraliere.

Dar chiar a trebuit?

Firește, Sally Genaro ar fi fost violată în grup și apoi ciopârțită! Știa asta, și-atunci o chemase în ajutor pe Cyborg Sally. Și ea SE DESCURCA atunci când sosiseră polițiștii, nu-i așa? Cyborg Sally nu simțise niciun pic de teamă, trăia doar prima înmugurire glorioasă a forței ei de vedetă. Oare copoii o salvaseră de la viol și moarte, sau doar îi furaseră primii ei spectatori adevărați?

Unde mai pui că Cyborg Sally îl dominase și pe acest Mucho Muchacho, dacă-l determinase s-o salveze pe Sally Genaro din ghearele lui Bobby Rubin!

„Lasă-mă... părea să șoptească vocea electronică în interiorul ei. Buzele mele laser îl vor îngenunchea!”

Tremurând, știindu-se irevocabil condamnată la cine știe ce, ascultă vocea, și apăsă pe buton.

Cyborg Sally strecură la comandă un braț pe după umerii lui și întinse mâna spre prohabul umflat, știind că-l putea domina pe Mucho Muchacho în mai multe feluri.

— Hei, cine era de fapt pârțarul ăla? întrebă Mucho încercând să-i arate cât de tare se stăpânește, chiar dacă sexul îi zvâcnea în mâna ei. Știi, pentru o clipă am crezut că era Red...

— E un NIMENI! rosti brusc Sally. Doar un nenorocit de șoarece ratat, pe care l-a trimis „Uzina” să mă aducă înapoi la L.A.!

— „Uzina”? L.A.?

— „Uzina de Muzică”, „Muzik, Inc.”. Vor să mă vadă integrată iarăși în circuitele care le-aduc lor mai mulți bani.

Îi gâdilă urechea cu dinții ei ascuțiți.

— Dar tu n-o să-i lași să mă ia de lângă tine, nu-i așa? toarse ea. Vreau să stau aici cu tine și să cânt!

Mucho zâmbi cu dinţii albi perfecţi, şi-i apăsă mâna şi mai puternic între picioarele lui.

— Hei, nicio grijă, momacita, poţi să cânţi cu mine cât doreşti!

Ea rânji arătându-şi dinţii ascuţiţi şi-i dădu o palmă uşoară peste cap:

— Ştiu asta!

Era întuneric şi mirosea urât aici, la al doilea etaj, şi avea senzaţia unor gândaci fantomatici mişunându-i pe pielea goală, şi a unor şobolani bântuind prin apartamentele de mult pustii. Tavanul scârţâia sub sunetele lente şi grele al bobinarilor cu creierii arşi, mişcându-se la etajul de deasupra şi, din când în când, câte o bucăţică de tencuială se desprindea umplând aerul de praf.

Paco ieşise din viziune când taxiul ajunsese în faţă la „Slimy Mary's"; o idee bună, pentru că Dojo nu concepea să trateze cu cineva care era conectat, şi avusese destul de furcă şi aşa, ca să-l convingă să-i dea o cameră sus.

— Bine, bine, ia atunci apartamentul pentru luna de miere, amice – îi spusese sec Dojo, când în sfârşit îi dăduse o cheie, e cel mai bun din toată casa. Dar mi-e teamă că „room-service"-ul e puţin cam lent!

Paco Monaco tremura aici, sus, în „Florida". Dojo îi asigurase că nici un zombie nu locuia la etajul al treilea, dar lui Paco i se părea că vede figuri scheletice holbate, ghemuite în grămezi de zdrenţe, în spatele fiecărei uşi scoase din balamale, putrezind încet-încet.

Un singur apartament, la celălalt capăt al holului, mai avea încă o uşă care se putea încuia. Băgă cheia în broască, o răsuci, deschise uşa, pipăi după întrerupătorul despre care Dojo îi spusese că încă funcţionează, îl găsi.

Acum, abia acum se opri s-o privească lung pe femeia de lângă el, în întuneric faţa ei, o mască argintie sclipitoare în lumina stroboscopică a neonului din păr, trupul zvelt şi musculos iluminat de punctele violet, mereu schimbătoare.

Verdad, existau mijloace de a contraface un trup, căptuşeli şi alte rahaturi, văzuse destule gagici făcând asta la „Visul American". Dar niciuna nu avea o faţă ca asta. Cum PUTEAI contraface linia buzelor cărnoase, curbura nasului, sau măcar ochii aceia blânzi şi stranii, privindu-l de pe faţa aceea „hard metal"?

La naiba, fața asta era cu siguranță a lui Cyborg Sally, fără nicio îndoială! Clipi de câteva ori, pentru a-și aminti că ACUM nu visa. E imposibil! NU EXISTA o Cyborg Sally reală!

Și totuși, iat-o!

Era ca și cum Cyborg Sally ar fi ieșit din visul ei pentru a-l lua și pe el acolo. Oare se putea așa ceva? Poţi afla într-un singur fel, muchacho!

Ridică din umeri, apăsă pe buton, o lăsă să intre în cameră, trânti ușa, respiră adânc și aprinse lumina.

Și se trezi iarăși în dormitorul Reginei „Orașului Gagicilor", cu tavanul din oglinzi fumurii, cu tapetul de catifea roșie, căminul în care trosneau butuci, patul circular tentant, cu așternuturile aurii de satin neted.

Dar dacă această regină argintie în mantia ei albă și chiloți de piele cu diamante ERA Cyborg Sally, atunci el era măcar puternicul REGE al „Orașului Gagicilor", pentru că-i răpise „Orașului Muncii" ultima sa pradă; și acum o avea aici, în puterea lui, sub protecţia lui, în dormitorul din turnul de sticlă, deasupra străzilor care deveniseră teritoriul lui.

Cyborg Sally dansa în apartamentul imens al hotelului, care era incomparabil mai bun decât cel de la „Waldorf", o imagine care-i răsplăti toate așteptările.

Pe lângă dormitorul ei spațios, cu patul enorm drapat în catifea purpurie, mai erau un salonaș decorat în culori de piersică și crom, o baie, și chiar o micuță sufragerie în lemn de tek, dotată cu un bar excelent garnisit, cămin și frigider.

Ieși val-vârtej din salonaș, direct în brațele vânjoase ale lui Mucho, strecurându-i o mână în păr, și trăgându-i ușor capul spre spate, când încercă s-o sărute.

— Hei, qué pasa?

— Inimă de gheață – îi cântă ea. Își împinse bazinul către el, simţi golul biților și byților izbucnind în scântei la atingerea cărnii lui, simți explozia erotică a mucoasei interfață dintre carne și bobină.

Vagin de foc...

— Mai bine spune-mi „Domnule"! mormăi Mucho Muchacho, împingând-o cu putere pe Cyborg Sally către patul circular, excitată și molatecă. Brusc, Cyborg Sally se lăsă pe spate, încolăcindu-i talia cu picioarele ei de oțel și împingându-l deasupra ei.

— Linge-mi circuitele scânteietoare! șuieră ea și, înșfăcându-i capul cu ambele mâini, îi împinse gura spre sfârcul de metal, lucios, neted!

Mucho gemu când un val de plăcere care îi înmuie genunchii i se rostogoli dinspre stomac spre pântec, și supse electrodul plăcerii, adânc, lingându-l ca un nebun, ca un zombie cu creierii arși.

Vibră satisfăcut când ea îi cuprinse obrajii cu mâini metalice; apoi, ghidat de ea, îi linse trupul pe toată suprafața argintie și astringentă a pielii ei de mașinărie, în spirale lente, din ce în ce mai jos.

— Nimeni nu te-a excitat așa vreodată – fredonă ea încet, cu o voce șuierată, plină de ecouri îndepărtate și șoapte subsonice împingându-l spre punctul culminant al plăcerii, între coapsele argintii și lucioase ale „Orașului Gagicilor”.

În sfârșit liberă. Cyborg Sally stătea sus pe scenă deasupra ringului aglomerat de la „Visul American”, în lumina crudă a spotului, cântându-și întregii lumi splendoarea ei amplificată..

Îngenunchind între picioarele ei, lingându-i buzele laser într-un extaz scânteietor, Mucho era parcă fiecare dintre muzicienii modești căruia ea trebuise să le sugă pula, fiecare surfer blond, perfect, care nu se uitase niciodată la ea, Bobby Rubin, și Lord Jimmy, și însuși Red Jack, cu toții reîncarnați în trupul musculos și bronzat al acestui dur superman al străzii, îngenuncheat înaintea EI, acolo unde de fapt era locul tuturor fanilor ei.

Toată viața așteptase să vină această clipă. Acum, în sfârșit, știa ce înseamnă să fii star.

Mucho Muchacho se trezi gustând micul secret ascuns sub fusta albă și lungă a „Orașului Gagicilor”. Impasibila Regină Cyborg a „Orașului Muncii” avea o muchacha fremătătoare în chiloți. Pentru că exact în timpul transformării LUI în Mașinăria EI de sex, ea inversase polaritatea circuitelor și se transformase EA într-un trup abandonat LUI, bobinei sângelui său înfierbântat.

Chiar în acest act de abandonare aparentă, puterea era a LUI. Ea era conectată cu el, dar EL o făcea să URLE.

Când ajunse la limita excitării, îi ridică trupul ca pe un uriaș șarpe de bronz, îi scoase chiloții de piele neagră, îi țintui mâinile de așternutul de satin și se așeză deasupra ei, pe coate și genunchi.

— Ia-o cât poți de la un bărbat înfierbântat – spuse el rânjind, plimbându-și ispititor vârful sexului puternic pe pântecul ei, așteptându-se s-o vadă arcuindu-și spatele și zvârcolindu-se sfidătoare.

În schimb, de pe fața de oțel a lui Cyborg Sally îl priviră ochi blânzi, iar buze tandre în jurul dinților ascuțiți îi schițară un zâmbet cald, și toată încordarea din trupul ei de oțel se topi când își desfăcu larg picioarele pe așternutul de satin auriu, oferindu-se în întregime.

Nu cunoscuse niciodată un trup atât de perfect, niciodată nu văzuse ochii înfometați ai bărbatului privind-o într-o așteptare avidă, adânc întipărită pe fața mândrului războinic. Niciodată nu știuse ce înseamnă să faci dragoste cu cineva care recunoștea vedeta din ea, să fii punctul luminos al poftelor sângelui înfierbântat.

Niciodată nu văzuse frumusețea ei adevărată oglindită în ochii vreunui bărbat.

— De ce nu dansezi rock'n'roll în scaunul meu electric? îi fredonă susurând. Te caut dintotdeauna, pentru că tu ești cel puternic!

Mucho Muchacho mângâia domol și încântat pielea ei moale, mătăsoasă și argintie. Niciodată nu și-ar fi închipuit s-o vadă pe Cyborg Sally, gagica max metal ultimul răcnet, regina rock a „Orașului Muncii", privindu-l drăgăstos în ochi de undeva de dincolo de abandonare. Niciodată Mucho Muchacho nu văzuse o asemenea privire în ochii unei femei, nu simțise niciodată căldură în cavitatea care adăpostea inima. Niciodată nu știuse ce înseamnă să fi cucerit dragostea reginei universului.

Zâmbea visător și aluneca din ce în ce mai adânc în ea; Cyborg Sally îi îmbrățișă umerii puternici, încolăcindu-i talia zveltă și puternică, agățându-se de el cu totul, lăsându-l să-i topească inima de gheață, mișcându-și vaginul de foc.

Oh, vin să dansez
Astă-seară-ncep să juisez...

Și chiar juisa. În valuri lungi, pe catifeaua purpurie în apartamentul unei stele rock, călărind sexul nobil al unui mare războinic al alcovului. Și parcă dansa undeva, într-o imensă lumină albă, în vreme ce o masă

nesfârșită de spectatori nevăzuți se legăna în ritmul muzicii. Hoarde de băieți zdrențăroși cu piepturile goale răsăreau dintre ruine, îndreptându-se spre scenă, pentru a i se arunca la picioare, lingându-i sânii, dezmierdându-i coapsele, mângâindu-i fesele ca biciuiți, într-o frenezie de sclavi, de atingerea cărnii ei de oțel rece și de bobina sângelui înfierbântat.

Juisa ca-ntr-un cristal, în lumina soarelui...

Mucho Muchacho, ca un armăsar în galop, mărea ritmul, mai mult, mai mult, neobosit, undeva, spre un loc dincolo de „Orașul Muncii", un loc dincolo de „Orașul Gagicilor", un loc unde nu erau el sau ea, un loc unde plăcerea se elibera de furie și răzbunare într-o plutire ca un dans al puterii, undeva într-o altă dimensiune.

Vocea lui Cyborg Sally răsuna de undeva, dintr-un vârtej electronic, din adâncurile ei.

Juisez, juisez, liberă,
Juisez doar pentru tine...

— Cu toții ne amintim când... se alătură și el, simțind eliberarea unei încordări de-o viață scurgându-se prin el, transportându-l într-o lungă călătorie cu un elicopter, deasupra peisajului nedeslușit și scânteietor al străzilor de pe pământ.

Hai... hai... hai...
Hai alături de mine!

★

— Unde mă-ta ai fost, Monaco? urlă furios Henry Steiner. Lipsești de aproape trei ore!

Stătea împreună cu Pham, amândoi amenințători ca scaunul electric, în biroul lui Steiner, ca doi copoi gata să trimită după benzile de cauciuc{159}.

„Unde am fost, nenorocitule!" gândi sarcastic Paco. Făcea un mare efort sa-și păstreze expresia de câine bătut și să nu pufnească în râs.

"La dracu, cum să vă spun unde am fost, când nici eu nu știu?"

Alunecase pe nesimțite afară din viziune, din lunga, călătorie orgasmică cu elicopterul. Într-un întuneric de catifea, din care trecuse

la fel de ușor într-un alt întuneric, cu un trup cald respirând greu alături de el, neștiind exact dacă era treaz sau adormit, dacă asta era o văgăună sus, în „Florida", sau un dormitor luxos din vis.

Așa încât o trezise pentru o clipă, îi spusese să rămână în apartament până se întoarce, se ridicase, se îmbrăcase fără a îndrăzni să aprindă lumina. Deschisese ușa și pășise în lumea șobolanilor și a duhorilor, în holul întunecat în care lumina pătrundea vag prin fereastra de deasupra casei scărilor.

„La naiba, oare ce fel de scroafă dezgustătoare am călărit acum datorită Jack-ului?" se întrebase el rușinat, rămânând în cadrul ușii.

Trebuia neapărat să afle. Se întorsese în vârful picioarelor către salteaua de pe podea. Acolo, conturată de lumina difuză, încolăcită pe cearceafurile murdare, zăcea forma inconfundabilă a lui Cyborg Sally! Părul cu șerpi, trupul musculos, pielea argintie, toate se potriveau. Se apropiase mai mult pentru a-i studia fața. Vârfurile dinților ascuțiți apăreau printre buzele întredeschise ale lui Cyborg Sally. Ochii îi erau închiși, dar nasul era cu siguranță al ei.

Ce dracu, nu era conectat, deci era REALĂ! Într-un fel, TOTUL fusese ceva real! O fi fost asta o văgăună nenorocită sus, în „Florida", și nu un dormitor luxos dintr-un apartament scump, dar o futuse de-adevăratelea pe CYBORG SALLY, și chiar era PRADA lui, din moment ce o ținea aici!

Dar dacă Mucho Muchacho o ținea pe Cyborg Sally numai pentru el, în schimb Paco Monaco trebuia să-și salveze pielea în fața lui Pham și Steiner.

Și se pare că și în fața porcului pe care-l pocnise, poponarului ăluia de Rubin, care stătea și el în spatele biroului lui Steiner, atunci când șeful pazei îl adusese aici.

Ce dracu', pentru o clipă i se păru că putregaiul ăsta cu fața palidă e RED JACK! Ce ți-e și cu Bobina asta blestemată! Ce ți-e și cu creierii ăștia arși!

Și totuși...

Și totuși, ochii Lui Rubin îi păreau foarte familiari.

— Ei, Monaco, unde mă-ta ai fost? rosti scurt Steiner, rupându-i brusc firul gândurilor, de parcă i-ar fi scos direct dintr-un extaz.

— Am tot schimbat taxiurile, domnule Steiner – spuse el. Am bătut vreo câteva ore tot orașul ăsta nenorocit, ca să fim siguri că ne-au

pierdut urma.

— Urma cui? ţipă Alan Pham. Ce tot vorbeşti acolo?

— Răpitorii, domnule Pham. Mafioţii sau ăilalţi sau care dracu' au încercat s-o răpească pe Cyborg Sally.

— N-a fost vorba de niciun fel de răpitori! spuse exasperat Pham.

— Hei, şi eu de unde să ştiu asta? se tângui Paco. Arătă către Rubin. Ea mi-a spus că TIPUL încearcă s-o răpească, aşa că l-am cârpit. Pe urmă mi-a spus că suntem urmăriţi de-o maşină, şi a trebuit să trecem dintr-un taxi într-altul până când s-a crezut în siguranţă...

Născocise cu grija povestea asta pe drumul de la „Slimy Mary's", dar acum adăugă, improvizând, şi o notă plângăcioasă.

— Şi nici măcar n-avea bani la ea! mormăi. A trebuit să plătesc EU!

— Şi acum ai vrea să-ţi şi decontăm, după tot căcatul pe care l-ai făcut, Monaco? urlă Steiner.

— Mi-am făcut doar datoria...

— Tu chiar crezi că după chestia asta o să mai lucrezi aici? ţipă Steiner. Niciodată n-am să mai...

— Lasă asta! urlă Rubin. Certaţi-vă după! E treaba voastră!

Şi, în ciuda faptului că arăta ca un nimeni, atât Steiner cât şi Alan Pham tăcură brusc şi-l lăsară să vorbească.

— Unde e ea? întrebă Rubin. Numai asta mă interesează. Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, îmi spui unde e, şi-atunci n-or să te concedieze.

Se uită la Pham. Acesta încuviinţă supus.

— Hei, omule, iartă-mă că te-am pocnit, sper că n-ai nimic. Mi-am făcut meseria, ştii, nu tre' să-mi porţi pică... Paco îşi încovoie spinarea şi-şi plecă ochii sfios, făcând-o pe umilul.

Puiul de curvă păru că nici nu observă.

— UNDE? spuse.

— La naiba, omule, dac-aş şti v-aş spune, doar îmi datorează şi mie bani, scânci neajutorat. De îndată ce şi-a dat seama că nu mai are nevoie de mine s-o apăr, m-a jupuit de ultimii 200 de dolari şi s-a cărat singură în taxi, fără măcar să-mi spună cum şi când o să-mi dea banii înapoi!

— Oh, rahat! mormăi Bobby speriat, realizând că nenorocitul chiar spunea adevărul, ăsta era exact felul de a se purta al Acneei, folosindu-se de nătângul ăsta numai pentru interesul ei, lăsându-l apoi în rahat şi gândindu-se numai la ea; exact aşa cum îl băgase şi pe EL în rahatul în care era acum.

— Ei, şi-acum, domnule Rubin? spuse Pham. Ce facem, chemăm poliţia?

— Poliţia? mormăi Bobby zăpăcit.

Portarul, acest nemernic care-l pocnise în stomac şi-l făcuse să borască, îl privea implorator şi, în ciuda durerii ascuţite în coşul pieptului, ştia exact ce simte sărmanul amărât.

Din cauza lui Sally Genaro erau amândoi pe cale de a intra în marea armată a şomerilor! Portarul îl implora din ochi, cerşindu-i milă; în clipa de faţă depindea numai de el. Numai că Nicholas West n-o sa se poarte cu EL la fel de milos. Un cuvânt de-al lui ar fi salvat slujba acestui amărât, dar pe el cine l-ar fi salvat?

— Să chem poliţia, domnule Rubin?

— Cum? îşi întrerupse Bobby tăcerea în care îl contempla pe Paco şi gândul josnic de a-şi salva pielea.

— Pentru Dumnezeu, nu chemaţi copoii! Ea n-a comis nicio crimă, decât că mi-aduce mie numai necazuri, dar o grămadă de martori au auzit-o ţipând că eu sunt cel care vreau s-o răpesc! Sunt destul de în rahat ca să mai fiu şi arestat pe deasupra.

— Bine. Şi-atunci ce e de făcut? întrebă şeful pazei.

— Să mă ia dracu' dacă ştiu! mormăi Bobby. Staţi cu ochii în patru; poate se întoarce aici; şi ţineţi-vă gura în legătură cu cele întâmplate. Am nevoie de timp să mă gândesc la CEVA...

Se ridică greu din spatele biroului, îl durea stomacul, avea încă gustul de boraIă în gură, nu vedea nicio ieşire din încurcătura asta şi, mai ales, se simţea epuizat.

— Mă întorc la hotel să mă odihnesc, spuse el îndreptându-se cu paşi şovăitori spre uşă. Dacă aflaţi ceva sunaţi-mă la „Union Square Pavilion", dar, vă rog, nu înainte de amiază!

— Şi cu ăsta ce facem? spuse Pham. Îl concediem sau nu?

— Îî? mormăi Bobby, cu mâna pe butonul uşii. Ce-mi pasă mie?

Portarul, aplecat slugarnic, cerşea îndurare din ochi, dar în ochii aceia era furie şi dispreţ.

Amărâtul, gândea Bobby, îl pocnise în public şi, fără îndoială, se aşteptau la o răzbunare meschină din partea lui. Numai că Paco habar n-avea că şi el, Bobby, avea sabia deasupra capului!

— Oh, pentru Dumnezeu, şi-a făcut datoria, aşa că păstraţi-i slujba, spuse Bobby obosit. Nu mai avea nici măcar puterea de a-şi oferi cu

sadism emoții ieftine și, pe lângă asta, știa că răzbunându-se pe amărâtul ăsta nu s-ar fi simțit mai bărbat uitându-se în oglindă a doua zi.

— Mulțumesc, omule – zise portarul. Vreau să zic, nu trebuia să...

Îl privi în ochi pe Bobby, făcându-l să se oprească în ușă.

— Hei, te-ar deranja să-mi spui ceva, ceva care trebuie neapărat să aflu...

Bobby încuviință obosit.

— Ea e... a fost... adică, este Cyborg Sally cea reală?

— NU EXISTĂ o Cyborg Sally reală, toată lumea știe asta – spuse Bobby.

Portarul îl privi și mai straniu:

— Tot așa cum nu există nici Red Jack.

— Biți și byți și programe – mormăi Bobby.

— Atunci cine dracu... este... a fost, era ea? întrebă portarul. Adică, dacă nu e ea Cyborg Sally, care e de fapt chestia? De ce-i atât de important pentru tine s-o iei înapoi?

Bobby mârâi.

— Pentru că ea e blestemata de buboasă din spatele parametrilor vocali, de aia! spuse, pășind spre coridor. Fără ea, nu vor mai apărea alte cântece cu Cyborg Sally.

— Cum? Dar tocmai ai spus că nu...

— Ăsta-i show-business-ul! spuse sec Bobby și trânti ușa.

— Ai noroc că e un tip de treabă – îi spuse Steiner lui Paco.

— Da, e un individ cu adevărat fermecător – spuse Alan Pham sec. Nu trebuia să-l pocnești în burtă, știi...

Lui Paco îi sări inima.

Pham izbucni în râs.

— Trebuia să-l pocnești direct în gură!

Atitudinea lui Steiner se schimbă cu 180 de grade.

— Mda, sigur nu e decât un rahat arogant. Cine dracu' e tipul, de fapt?

— Nimeni – spuse Pham. Un comisionar care se dă mare.

Paco zâmbi, solidar cu părerile șefilor săi, deși se îndoia de spusele lui Pham.

Avea sentimentul că Rubin încercase să-i spună ceva într-un limbaj pe care nu prea îl înțelegea. Nu era nicio Cyborg Sally acolo, în „Florida",

dar dacă n-o aducea înapoi nu vor mai fi cântece cu Cyborg Sally.

Nu prea se lega.

Sau poate, într-un fel, da.

Nici el nu era Mucho Muchacho, numai că Mucho îl pocnise pe Rubin; și în mod sigur ascunsese pe CINEVA la „Slimy Mary's", cineva fără de care nu va mai exista o Cyborg Sally. Nici Red Jack nu exista, nu forțase nota, chiar și față de unul care-l pocnise. Nu așa ar fi făcut și Red Jack? Mucho Muchacho nu trebuia să admire așa ceva?

Asta nu-i făcea, într-un fel, compadres? Paco avea la ce să reflecteze. Multe lucruri nu se legau. Dar trăia cu sentimentul că cel mai important lucru care i se întâmplase vreodată în vis, se lega de șansa vieții lui...

Sally Genaro se trezi brusc, auzind o bufnitură deasupra și simțind praf de ipsos pe față. Zăcea pe o saltea murdară, zgrunțuroasă, într-un întuneric mirosind a urină. Auzea zgomotele îndepărtate ale șobolanilor zburdând pe linoleum și tropăitul puternic al pașilor zguduind tavanul subțire.

Clipi, se ridică în fund și, când încercă să păşească din pat pe podea, descoperi că salteaua era DIRECT pe podea, julindu-și călcâiul cu acest prilej.

Durerea o făcu să devină brusc conștientă.

Precis nu ăsta era apartamentul luxos de hotel în care adormise! Reamintindu-și apartamentul din vis, își aminti și de catifeaua purpurie întinsă pe patul enorm și își aminti și ce desfătări au fost aici, desfătări a căror dovadă era confirmată de durerea plăcută din șale. Și apoi își aminti că Mucho Muchacho, sau cum naiba îl chema, plecase undeva și-i spusese să rămână aici până se întoarce...

Dar cine era el de fapt? Și ce Dumnezeu era AICI?

Nu cumva el a aprins lumina când au intrat?

Se ridică în picioare și merse clătinându-se către o ușă a cărei formă o percepea cu greu în fasciculele de lumină ștearsă care pătrundeau prin ceva de forma unei ferestre.

Pipăi după întrerupător, îl găsi, apăsă, clipi ameţită în lumina crudă a unui bec gol de deasupra capului, apoi apăsă din nou, cu un geamăt. În scurtul flash văzuse mai mult decât trebuia.

Pereți cu tencuiala căzută, acoperiți de inscripții scabroase. Trei saltele acoperite cu cearceafuri zdrențuite, cu o crustă de jeg, pe o

podea cu linoleum verde.

Patru sau cinci perne putrezite. Lăzi goale și cutii de carton în loc de mese și scaune. O fereastră acoperită cu poleială, într-un colț ceva despre care încercă din răsputeri să-și spună că NU e un șobolan mort cu lăbuțele în aer.

— Oh, dezgustător! gemu Sally. Cineva râgâi în closetul de deasupra. Fojgăială de șobolani dintr-o altă cameră. Simțea o armată de gândaci apropiindu-se din întuneric.

Să stea AICI până când cine știe ce amărât se întoarce? Niciodată, José, sau cum dracu te cheamă, nicio secundă mai mult!

Deschise ușa și se strecură în hol. Era o fereastră spartă la celălalt capăt, lângă casa scărilor, și destulă lumină venind de la un coș de aerisire, așa încât vedea destul de bine pe unde merge pentru a-și croi drum printre gunoaiele dintre cele două șiruri de uși.

Unele intrări n-aveau uși deloc, altele aveau uși atârnând într-o singură balama, amintindu-i de ferestrele ca orbitele unor cranii ale clădirilor abandonate pe o stradă laterală, nu departe de West Broadway, unde rătăcise atât de inocentă în urmă cu ceea ce părea a fi o jumătate de secol...

Groaza îi sfâșie măruntaiele. Ăsta trebuie să fie locul, ÎNĂUNTRUL uneia din clădirile abandonate! Dar, din nefericire, nu TOTAL abandonate. Erau OAMENI tropăind deasupra și prin casa scărilor răzbăteau zgomote de voci și muzică.

Se opri la capătul scărilor, uitându-se în jos către lumina difuză, ascultând muzica și zumzăitul conversațiilor. Erau MULȚI OAMENI, acolo jos, între ea și stradă.

Sally Genaro își putea imagina cu ușurință ce fel de oameni erau și ce fel de stradă era aia, în eventualitatea, puțin probabilă, că ar fi reușit să treacă cu bine prin furcile caudine. Sally Genaro îngheță. NU PUTEA coborî acolo, dar nici AICI nu putea rămâne.

Își aminti gurile flămânde și mâinile pe trupul ei în zgomotul focului de mitraliere...

...și reveni într-un „flash-back” al amintirii lui Cyborg Sally, acolo sus, pe scenă, în lumina orbitoare, înconjurată de un cerc fremătător de admiratori care o visau în realitate, golani amărâți pe care EA îi visase drept publicul ei.

Sally Genaro n-ar fi putut niciodată să coboare aceste scări.

DAR EU POT, spuse o voce din adâncul ei. Hai... hai... hai, vino cu mine! cântă Cyborg Sally,

Sally Genaro întinse mâna, apăsă pe buton, și încă o dată își încredința soarta biților și byților bobinei sângelui ei înfierbântat.

Cyborg Sally coborî dansând scările șubrede, în ritmul muzicii, și ieși afară din ruine, nimerind în adâncurile întunecoase ale unei peșteri tribale secrete.

Zidurile peșterii se pierdeau în întunecimea de dincolo de raza ei vizuală. În fața ei, de-a lungul unui semiîntuneric plin de figuri ghemuite în jurul unei mobilei tribale rudimentare, câțiva admiratori dansau în fața idolului lor.

Obiectul adorației era figura ștearsă a lui Lady Leather, dansând pe un ecran video de mărimea unui cearceaf.

Cyborg Sally rânji cu dinții ei ascuțiți, văzând perucile de gumă, fețele pictate, pantalonii ieftini din imitație de piele, ciorapii murdari, tricourile argintii atât pe bărbați cât și pe femei, purtate ca niște totemuri.

Rămase în așteptare, bătând din picioare și pocnind din degete, așteptând muzica ei, așteptând să-i vină rândul să intre în lumină, așteptând clipa magică pe care toți fanii ei o așteptau...

Și clipa sosi...

Măsurile de deschidere din „Cyborg Sally” aduseră mai mulți dansatori pe ring și iat-o acolo, palid oglindită pe ecranul ieftin, în timp ce vocea ei înregistrată scanda corul de deschidere. Cyborg Sally dansa în spatele scenei și pe scenă în cercul ei magic de lumină orbitoare, afară pe stradă între șiruri de clădiri scheletice, în fiecare pivniță o tribună plină de golani, cu fete cu peruci de cauciuc, cu băieți cu tricouri rufoase Cyborg Sally, conectați la ea, agitându-și picioarele țopăind și sărind, armata ei de fani, gata de acțiune.

Și apoi porniră, scurgându-se afară din scheletele clădirilor moarte demult, afară pe stradă, afară din întunericul infestat de șobolani, începând să danseze pe alei.

Cyborg Sally se îndreptă mândră de-a lungul scenei printre stroboscoape care fragmentau fiecare clipă într-un poster cu un prim-plan al gloriei ei electronice. Se roti lent de jur-împrejur, punându-și în evidență perfecțiunea, și apoi începu să danseze ritmat, cu mâinile în

șolduri, cu părul aruncând fulgere, cântând cu un rânjet provocator printre dinții de oțel.

La comanda ei, fanii țâșniră și se înghesuiră pe scenă, dansând în lumina argintie și fierbinte a aurei ei, mișcându-se sacadat, ca niște marionete ale bobinei ei, înconjurând-o încet la o distanță ezitantă, câteva mâini îndrăznind să mângâie numai conul invizibil al spotului ei de vedetă.

Dansau de jur-împrejur, de jur-împrejur se învârtea și ea în lumina fierbinte și orbitoare, flashurile stroboscopice decupând realitatea în fragmente de fețe încremenite de extaz, de figuri gravate pe zidurile templului electronic al lui Cyborg Sally.

Vin la dans
Și vin chiar noaptea asta
Vin în cristal și-n lumina de neon...

Dansa și-n afara spiralei ei, în centrul scânteietor al vârtejului, cu brațele deasupra capului, ca și cum ar fi îmbrățișat carcasele scheletice ale clădirilor în ruină și publicul înșirat în jurul ei și pe golanii pe care-i atrăsese cu ea în lumină.

I se părea că o forță uriașă circula între ei, puterea bobinei sale asupra sărmanei realități carnale, o forță pe care și-o împărtășeau toți în vis, o forță care, în această clipă, i-ar fi putut duce pe toți undeva departe, într-un loc unde nevoia de a auzi cântecul nu s-ar fi terminat niciodată.

Vin, vin, vin atât de liberă
Vino, vino, vino.
Vino cu mine!

— Știi, băiete, chiar am senzația că-ncep să te cred – spuse Dojo, frecându-și mâinile. Dacă asta nu e Cyborg Sally, atunci sigur e cineva care a reușit să-i convingă pe toți ăștia că ea e cea veritabilă!

Acolo, pe ringul de dans, Cyborg Sally, aceeași Cyborg Sally ca cea de pe ecranul palid din spatele ei cânta odată cu corul multiplicat din final, în timp ce aproape patruzeci de dansatori o înconjuraseră plini de admirație.

— Hei, doar ţi-am spus, cioroiule, că nu te trag în piept! zise Paco strecurându-se împreună cu Dojo printre scaunele goale, îndreptându-se spre ea.

Ce dracu' se întâmplă? NU EXISTA o Cyborg Sally reală, aşa spusese Rubin, şi totuşi aici era înconjurată de o grămadă de oameni care credeau cu tărie că există.

— Ştii ce-nseamnă asta, fiule? spuse lacom Dojo.

Paco ridică o sprânceană. Ce dracu, oare Dojo s-o fi prins?

— Înseamnă că ne-am făcut rost de o maşinărie de bani, Paco. Fifty-fifty. Omule, o ţii aici, şi pentru asta primeşti jumate din tot ce luăm!

— Adică?

Dojo ridică din umeri.

— Banii de recompensă, taxe speciale, drepturi de sclavie albă, dracu ştie ce, avem o groază de chestii de care să ne legăm... dacă „Muzik" a trimis un Tip tocmai de la Hollywood ca să o aducă înapoi...

Întinse mâna sa mare şi cărnoasă.

— Batem palma?

— Firește, omule – zise Paco absent, întinzându-i mâna, pentru că atenţia lui era acum îndreptată în întregime către Cyborg Sally, ajunsă deja lângă ringul de dans, încercând să-şi facă drum prin mulţimea din jurul ei.

Cyborg Sally stătea într-o sferă invizibilă, în mijlocul golanilor înghesuiţi, zâmbindu-le, încuviinţând, întinzând din când în când mâna pentru a atinge o mână întinsă către ea. Paco rupse cercul şi o înhăţă de cot.

— La dracu – strigă el – doar ţi-am spus să rămâi în cameră!

Murmure de surprize şi gemete de furie când ea se întoarse, rânjind cu-dinţi strălucitori.

— Nu uita că-i vorbeşti lui CYBORG SALLY – şuieră ea – şi nimeni n-o să mă scoată din lumina reflectoarelor!

Un nenorocit într-un tricou Cyborg Sally încercă să facă doi paşi spre Paco; alţi doi pui de curvă hotărâră şi ei s-o facă pe eroii.

Paco apăsă pe buton şi Mucho Muchacho schiţă o mişcare ameninţătoare care-i făcu să se dea înapoi.

— Hei, las-o uşor, omule! spuse Dojo, păşind între el şi gloata murdară. Şi voi la fel, căcănari cu capu-n bobine! Doar ştiţi regulile!

Oricine dă un pumn la „Slimy Mary's", primește de la mine o cafteală de-i dă borșul, plus pușcărie pentru puținul care-i mai rămâne din viață!

Se întoarse spre Cyborg Sally cu un zâmbet împăciuitor și vorbi cu o voce total schimbată.

— Nimeni de-AICI nu vrea să vă scoată din lumină! gânguri el. Sunteți o vedetă! Sunteți bună pentru business! De fapt, aș dori să vă angajez cap de afiș la „Slimy Mary's" pentru o perioadă foarte lungă! Așa că ce-ar fi să luăm-puțin „praf" în biroul meu și să vorbim despre asta?

— Uitați despre ce e vorba – spuse proprietarul clubului, pășind nervos în cerc în jurul biroului său mic, dar frumos mobilat, nu vă pot plăti atât cât ar merita o vedetă ca dumneavoastră, dar dacă vă am aici voi primi o taxă de 100 de dolari, și aș dori să vă ofer jumătate din ea. Credeți că vreun scorțos de la alt local ar discuta atât de cinstit cu dumneavoastră?

— Cu mine vei fi în siguranță – îi spuse Mucho Muchacho, căcănarii ăia care vor să te care înapoi la L.A. n-or să te găsească niciodată, și chiar dacă se întâmplă așa, Dojo și cu mine o să-i facem să dispară, nu-i așa, omule?

— Clar! promise uriașul. Paco și cu mine suntem dați naibii și nimeni n-o să îndrăznească să spargă ușa aici!

Stătea așezată lângă Mucho Muchacho pe un divan acoperit cu catifea verde. El îi dădură o oglindă de argint și un pai de prizat cu design elegant, mângâind-o în trecere cu brațul pe sâni.

Cyborg Sally priză o grămăjoară de „praf" de dragul imaginii ei de vedetă, dar firește că un vis chimic nu însemna nimic pentru „Regina Bobinei".

— Nu-mi pasă de bani – spuse ea – câtă vreme îi împiedicați să mă ducă înapoi în software-ul lor. Cătă vreme pot cânta pe viu pentru fanii mei.

— Pe viu? Cântat? spuse omul căruia i se zicea Dojo. Aruncă o privire rapidă spre Mucho Muchacho. Chiar poate să facă așa ceva? întrebă. Crezi că poate cânta de-adevăratelea?

— Eu sunt Cyborg SALLY! șuieră ea.

— Da, sigur că ești, dar...

— Cyborg Sally! Carne și bobină! Regina Aţâţării! Focul Electric! îi cântă ea triumfătoare.

Uriașul o privi straniu.

— Uh... da... asta e chiar nemaipomenit! zise. Dar... îî... nu sună chiar ca vocea de pe disc.

— Am nevoie de „Cutia” mea – spuse o voce mică din ea.

— De... o... ce... a ta?

— Fă-mi rost de un VoxBox și am să-ți arăt chip-urile de cristal care te vor face să juisezi – spuse Sally.

— Ai auzit ce-a spus fătuca mea? spuse Mucho Muchacho, punându-i un braț posesiv pe umăr. Poți să faci rost de un VoxBox, nu, Dojo?

— Da, sigur, nicio problemă – mormăi uriașul. Omule, dacă chiar ȘTIE să lucreze cu obiectul, atunci am dat lovitura.

— Niciun suflet viu nu te va excita mai mult!

— E-n regulă! exclamă Dojo. Dacă nu mă tragi în piept, doamnă, oameni ne-am făcut!

Îi strânse mâna, îl bătu pe umăr pe Mucho Muchacho și o luă spre ușă.

— Dau drumul la treabă, omule! zise. Tu fă-o fericită pe micuța noastră stea rock!

Mucho Muchacho o conduse pe Cyborg Sally de-a lungul unor scări din stejar și alamă, printr-un hol tapisat cu catifea roșie, către dormitorul ultraluxos și o ținu aproape de el în fața unui pat circular enorm, cu așternuturi de satin auriu: Paco Monaco ieși din viziune stând pe o saltea murdară într-o văgăună nenorocită în „Florida” ținând în brațe... ținând în brațe...

Pe cineva cu fața lui Cyborg Sally. Cineva care arăta exact ca ea... Și totuși... și totuși...

Sally Genaro se trezi într-o coșmelie murdară dintr-o clădire în ruină, infestată de gândaci, față-n față cu un sălbatic portorican, mirosind duhoarea lui de nespălat, simțindu-i mâinile aspre pe umeri, privind în ochii lui duri... Se cutremură de groază și scârbă...

Și totuși... și totuși...

— Știi ceva, oricine ai fi, amândoi suntem la fel – spuse ea. Vreau să spun...

Ridică din umeri. Întinse o mână tremurătoare, găsi butonul ascuns în părul lui ondulat, îl apăsă ușor.

— Carne și bobină – zise. Promite-mi că va fi mereu așa! Tu și cu mine vis. Pentru totdeauna...

— În vis, momacita – spuse Mucho Muchacho în timp ce Cyborg Sally își strecură un picior de oțel în jurul genunchiului său și, arcuindu-se spre spate, îl împinse deasupra, în vreme ce ea se strecură sub el pe așternuturile aurii.

— Să ținem minte asta...

— Să nu mai plecăm niciodată de aici.

CARNE ȘI BOBINĂ

BOBBY RUBIN? Telefonul fusese ca o trezire după L.S.D. prost, de care Glorianna O'Toole nici nu mai voia să-și amintească.

Și totuși, iat-o sorbind cel de-al treilea Courvoisier și încercând să îndure un film prost, în salonul clasa întâi al unui avion spre New York.

Se ținuse deoparte de orice avea de-a face cu „Muzik, Inc." din clipa în care îl refuzase pe Nicholas West și ieșise ca o furtună din birou. Și era bucuroasă, ba chiar puțin surprinsă că „Uzina" o lăsase în pace.

Nicio punere sub acuzare, nicio urmărire penală, nicio vorbă de rău prin oraș. Nici măcar nu fusese ștearsă de pe lista de gratuități! La naiba, nici măcar n-o retrogradaseră pe lista B. Primea încă invitații la petreceri, discurile și tricourile „promo" pe care le trimitea „Uzina"...

Azvârlise hârtiile fără măcar să deschidă plicurile, vânduse discurile cu obișnuita reducere de 60% la „Discomania", donase tricourile la „Salvation Army" se ținuse deoparte de orice eveniment sponsorizat de „Uzină", evitând grijulie orice contact cu Bobby Rubin sau Sally Genaro.

N-avea niciun sens să împingă lucrurile prea departe. În timp ce lucrau la „Cyborg Sally" știa, fără să i se fi spus, că West n-ar fi privit cu ochi buni vreun amestec din partea ei. Mai ales după ce-i spusese atât de direct părerea despre piesă.

Și după ce apăru discul și începu să urce în topuri, ca o consecință a promotion-ului, relațiilor, zvonurilor, reclamei exagerate, nu mai voia deloc să aibă de-a face cu vreun mercenar care colaborase cu inamicul la o asemenea piesă sinistră. Singurul tricou „promo" pe care-l păstrase era cel pentru Cyborg Sally, și pe ăla folosindu-l să șteargă găleata de gunoi din bucătărie, când schimba sacii de plastic. Din cauza asta niciunul dintre acești mici ingrați nu se mai învrednicise să spună măcar „bună ziua" producătorului primelor lor două hit-uri. De Sally Genaro nu-i păsa. Dar Bobby Rubin arătase în câteva rânduri că poate fi o ființă umană, iar ideile lor se întâlniseră, într-o anume manieră, în crearea lui Red Jack. Așa că, sub masca indiferenței, descoperi și o mică undă de durere care străbătea din vocea lui la telefon, după atâta timp. Mai ales că o trezise la 7 dimineața.

— Bobby Rubin? Ce dracu' vrei de la viața mea la ora asta?

— La ora asta?... E zece! Oh, Doamne! Iartă-mă, Glorianna. Am uitat, te sun de la New York. Sunt în mare, mare rahat, și n-am pe nimeni

altcineva cu care să mă sfătuiesc...

— De la New York? Asta fu suficient s-o trezească definitiv: Ce faci în New York? întrebă fără să se gândească, ridicându-se în capul oaselor, sprijinită de tăblia patului. Și fu prinsă de povestirea lui lungă și dezlânată.

— Deci Sally Genaro a dispărut undeva și n-o poți găsi – spuse iritată Glorianna, când putu în sfârșit să strecoare și ea o vorbă. Și ce-are asta de-a face mine?

— Eu... speram că poți veni și tu să m-ajuți s-o găsesc... trânti vocea de la celălalt capăt al firului.

— Eu? Da' ce sunt eu, biroul de persoane pierdute? Lasă-mă-n pace și cheamă copoii!

— Nu pot să-i chem, ea n-a făcut nimic, iar eu... ei bine, să zicem că nu sunt în cea mai legală poziție pentru a vorbi cu poliția...

— Atunci angajează detectivi particulari!

— Am făcut și asta! Și-a lăsat toate lucrurile în camera ei de la „Waldorf"! Nici măcar n-a plătit, e urmărită pentru nota de plată. Asta-i tot ce-am putut obține pentru zece mii de dolari.

— Rahat! mormăi Glorianna. Știi, tot asta ți se potrivește și ție, Bobby Rubin! Te-ai purtat ca un căcat față de fata aia, iar acum probabil că a șters-o să se distreze și ea puțin, asta e; și tu încerci acum s-o aduci înapoi acolo unde-ai batjocorit-o încă de la început? Tu chiar n-ai pic de conștiință?

— Crezi că eu chiar VREAU să fac asta? mormăi Bobby. TREBUIE, sunt silit s-o fac; doar ți-am spus, Glorianna, dacă n-o aduc înapoi în L.A. să termine discul, West va pune să mă ARESTEZE ca instigator al Frontului Eliberării Realității! A trebuit să-l implor, ca să-l conving pe nemernic să-mi dea încă două săptămâni! Așa că mai am încă două săptămâni, dar habar n-am ce mișcare să fac mai departe.

— Poate că ce trebuie să faci mai departe e o porție din ceea ce meriți!

— Ceea ce merit? gemu Bobby. O.K., poate că eu am lăsat-o pe Sally să-mi intre pe sub piele, O.K., m-am purtat urât cu ea, O.K., deci am fost un căcănar – dar vrei să spui că merit s-o iau sub coadă la pușcărie din cauza ei?

— Presupunând că pe cineva din pușcărie l-ar interesa coada ta!

— Glorianna! N-o lua așa! Să-ți reamintesc că West te-a amenințat și pe TINE că te aruncă în pușcărie?

— Ăla era Carlo Manning, îl corectă Glorianna.

— West, Manning, Beldock, toți o apă și-un pământ, toți reprezintă „Uzina" aia blestemată, nu? La zid cu mașinăria de bani, ți-amintești? Ei bine, de data asta mașinăria de bani m-a pus ea pe MINE la zid! Hai, Glorianna, nu mă da pe mâna dușmanului!

— Ah, acum e dușman, nu? spuse Glorianna. Dar vocea ei își mai pierduse din iritare, începuse să-l înțeleagă. De fapt, nu era un cuceritor cu inimă de piatră; era doar un puști cam egoist, căruia îi căzuse pe cap sarcina dată de „Uzină".

— Și ce te face să crezi că eu pot să te ajut? întrebă ea mai domolită. De fapt, eu sunt doar...

— Mama Nebună a Rock and Roll-ului! Ai fost peste tot! Ai făcut de toate! Îi știi pe toți! Tu poți ține piept orașului ăsta dement!

— TU EȘTI new-yorkez, nu eu – îi reaminti Glorianna:

— Sunt din LONG ISLAND, Glorianna, asta-i ca un fel de Valley. Nu sunt legat de nimic aici, în afară de deconturile date de „Uzină"! Pentru cheltuieli!

Glorianna ciuli urechile.

— Deconturi! Ai spus deconturi?

— Da, da, am cont deschis de la „Muzik, Inc.", nu le pasă ce fac, cât cheltuiesc, câtă vreme obțin ce trebuie...

— Mie-mi spui... mârâi Glorianna. Spune-mi, Bobby, cum ar fi dacă aș veni cu avionul la New York... clasa întâi, firește...

Tăcere lungă.

— Mă așteptam să-mi spui ASTA – spuse el cu o voce șoptită.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că cea mai convenabilă treabă, din punctul meu de vedere, ar fi să trag la cel mai bun hotel din oraș, să închiriez o limuzină, să-mi cumpăr un kilogram de „praf", și să te iau într-un mare tur al restaurantelor, localurilor, cluburilor și saloanelor pe cheltuiala „Uzinei", până când ori o găsim pe Sally, ori ne taie banul?

Bobby izbucni în râs, îndrăgind-o pentru câteva clipe, în ciuda situației în care se afla.

— Hei, Glorianna, nu te sfii! Mănâncă-le cât vrei din deconturi, cumpără-ți o garderobă nouă, devalizează „Tiffany", cui îi pasă; sunt

BANII LOR, nu-i așa, nenorociții! Dacă-mi dai o mână de ajutor, măcar atâta pot face pentru tine.

— Nu m-ai fi bătut atâta la cap fără motiv – spuse sec Glorianna.

În ultima vreme n-o ducea prea bine cu finanțele, iar New York-ul era un oraș în care puteai să-ți faci de cap, mai ales pe banii altuia. Cu atât mai plăcut cu cât trăgeai în piept o corporație care merita din plin asta. „Acum cine n-are conștiință, Glorianna O'Toole? Pentru o călătorie gratis ești gata să colaborezi cu puștiul ăsta, târând-o pe sărmana grăsană, la prima ei ocazie de-a se mișca liber, înapoi la ocnele de sare de la «UZINĂ»".

— Numai un lucru, Bobby, spuse ea.

— Dacă accept să mă înham alături de tine la vaca asta de muls, stau numai până o găsești pe Sally, și apoi am șters-o. Și dacă vrei să te ajut s-o găsești, trebuie să-mi promiți că te ții de cuvânt.

— Cuvânt? spuse nervos Bobby.

— Da. Fără durități. Fără detectivi particulari. Fără răpiri. N-o aduci înapoi la L.A. împotriva voinței ei. Nu vreau să fiu implicată în ceva nasol. La cea mai mică mișcare greșită, EU chem poliția. O găsim, și trebuie s-o convingi SĂ DOREASCĂ să se întoarcă, numai datorită voinței ei.

— Și cum să reușesc asta?

— Hei. Puștiule, am impresia c-ai greșit numărul: aici e biroul de persoane pierdute, nu de sfaturi pentru tinerii îndrăgostiți. Ai prins chestia?

— Deja am prins-o de la West – spuse Bobby amar. Deci. Vii?

— Ne-am înțeles?

— Da, Glorianna. Ne-am înțeles.

— Unde locuiești?

— Union Square Pavilion.

— Hei, nu e așa de rău! Reține-mi un apartament! Închiriază o limuzină cu care să mă aștepți la aeroport. Vezi, să fie Rolls. Și vreau bilet clasa întâi, la geam. Și meniul inclus.

— Doamna mai dorește și altceva? spuse vocea destinsă a lui Bobby Rubin la celălalt capăt al firului.

Glorianna râse.

— Și să am o sticlă de „Dom Perignon" la gheață, în camera mea, și puțin caviar, marfă rusească a-ntâia, nu căcatul ăla de la iranieni, zise

ea, închizând telefonul; apoi se întoarse pe partea cealaltă şi adormi la loc.

Karen Gold îşi puse blugii cei mai zdrenţăroşi şi un tricou Cyborg Sally şi-i spuse taximetristului s-o lase lângă colţul de la „Slimy Mary's", simţindu-se nasol îmbrăcată în ţinută de golan şi sosind incognito, dar hotărâtă să afle ce se întâmplă DE FAPT aici, şi nevrând să renunţe, fără luptă, la iubitul ei răpit de o fantomă...

Prima dată când Paco dispăruse după incidentul de la „Visul American", în loc să vină lângă ea la bar, Karen avusese mustrări de conştiinţă. În ultimul timp era disperată şi nu putea nega că nu se descărcase pe el. Se comportase chiar ca o mică prinţesă în exil şi-şi promisese să se recompenseze în pat, când el va reveni în mansardă.

Numai că în noaptea aia Paco nu apăruse, iar Karen nu ştia dacă trebuie să fie furioasă pe el sau pe ea.

— Hei, Karen, am avut treabă, las-o uşor, îi strigase Paco, noaptea următoare, când ea-l ţintuise la intrarea în "Visul"...

— Ce fel de treabă? Cu gagici?

— Hei, sunt băiat mare, şi tu nu eşti maică-mea, O.K.?

Iritată pe de o parte, dar reproşându-şi acest nou conflict pe de altă parte, Karen se abţinu. Îi puse o mână pe obraz şi se forţă să i se adreseze calm.

— Da, eşti băiat mare, Paco, eşti Mucho Muchacho al meu, nu vreau să fiu mama ta, şi ştiu că m-am purtat rău în ultima vreme! Dar MI-AR FI PLĂCUT să-mi spui că sunt încă „momacita" ta...

Paco o privi straniu, aproape cu regret; cel puţin aşa i se păru ei.

— Da, firește, momacita, eşti momacita mea – spuse el într-un târziu, destul de puţin convins, sărutând-o în fugă şi lăsând-o să intre. O să vorbim despre asta mai târziu, O.K., nu vreau să mă concedieze ăştia, nu le place să mă vadă conversând prea mult la intrare.

Dar în noaptea aceea nu se mai arătă prin bar, iar când reveni în dormitorul ei era deja spre dimineaţă; şi cu toate că susţinea că nu făcuse altceva decât să aibă grijă de nişte afaceri la „Slimy Mary's", şi cu toate că făcuse dragoste cu ea, performanţa lui fusese superficială, ejaculase imediat sau chiar se prefăcuse, ca să scape mai repede.

Nu mai apăru în bar sau în mansardă încă două zile şi, când o făcu, intră în pat lângă ea pe la trei dimineaţa, când dormea tun, fără să aibă

măcar drăgălășenia de a o trezi, și dispăru imediat după un mic dejun tăcut și posac.

Apoi, în ultima săptămână, nu mai apăru deloc și nici măcar nu mai discută cu ea la intrarea de la „Visul American", singurul loc în care-l mai putea vedea. Motivul? Aglomerația de la ușă...

Ei bine, orice femeie din lume înțelege un asemenea argument atât de naiv. Nemernicul avea pe cineva; asta se vedea cu ochiul liber. Dar faptul că n-avea tăria să vină să-i spună, ASTA nu se potrivea, asta nu era în stilul lui Paco.

Reuși într-un târziu să-l încolțească la intrare, chiar când își terminase treaba și era gata să plece, Dumnezeu știe unde și Dumnezeu știe cu cine...

— Ei bine, Paco, cine e? întrebă ea, înșfăcându-l de braț.

— Qué? spuse el distrat, cu o privire pierdută.

— Nu fă pe prostul cu mine!

— Hei, momacita, qué pasa, nu mă enerva, trebuie să mă întâlnesc cu niște tipi importanți cu care am niște afaceri...

— Pe cine crezi tu că păcălești? spuse Karen nervoasă.

Îl privi adânc în ochi, dar se lovi parcă de un zid.

— Pe cine crezi tu că păcălești? repetă ea cu o voce mai calmă. Doamne, Paco, și acum ești conectat, nu? Ai început să faci asta până și AICI, nu? Știi că ăia te dau afară dacă te prind!

Paco clipi..

— Hei, să mă pupe-n cur; Mucho Muchacho n-ar...

— Hai înăuntru! șuieră Karen, trăgându-l de braț. TU și cu mine avem de vorbit, chiar acum, măcar atât merit.

— Hei – începu el să țipe cu ochii duri și furioși, încercând să-și elibereze brațul.

— La dracu'... bine... mormăi el până la urmă cu o voce mai slabă, uitându-se în jos, luând-o de mână și lăsând-o să-l conducă înăuntru.

Reușise măcar să-l scoată din viziunea aia blestemată.

Karen nu mai scoase o vorbă până când se așezară la bar. Atunci își comandă două martini cu gin. Din trei înghițituri hulpave îl termină pe primul și sorbi lung din al doilea pentru a-și face curaj.

— Ei bine, ochii care nu se văd, se uită! spuse ea într-un târziu, când ginul își făcuse deja efectul.

— Hei, Karen – spuse amărât Paco, cu umerii căzuți, privind undeva, către capătul barului.

— Karen, ai...

— Aș putea îndrăzni să cred că este cumva Paco Monaco cel căruia am onoarea de a mă adresa?

— Haide, momacita. Ce se întâmplă cu tine? zise el vinovat, neîndrăznind s-o privească în ochi.

— Nu-i treaba ta, băiete, asta-i al dracului de sigur. Cine e doamna, Paco?

— La dracu – spuse el, uitându-se semnificativ la paharul ei – ți-a luat Dumnezeu mințile, cum poți să bei rahatul ăla?

— Bănuiesc că am dreptul să mă-mbăt puțin, date fiind împrejurările, nu? Vreau să zic, văzând cum omul meu m-a părăsit pentru alta, fără să aibă măcar curajul să mi-o spună!

— Nu e ceea ce crezi – mormăi Pacp.

— Nu e ceea ce cred – i-o întoarse Karen. Sorbi dispreţuitoare o gură de gin. Atunci ce dracu' e? Să nu cumva să-mi spui că mi-am băut mințile și că inventez!

Paco oftă. Își studia degetele cu care bătea darabana pe tejghea.

— N-o să mă crezi – spuse el șovăitor.

— Deja nu te cred, fir-ar al dracul Nu mă mai lua de proastă!

Paco îi prinse în sfârșit privirea. Ceva din ochii lui, amestecul de durere, confuzie, regret și dispreț, îi spuse că era pe cale de a divulga, în sfârșit adevărul.

— E vorba de Cyborg Sally – zise el. Hei, îmi pare rău, chiar sunt... dar ea e... știi... vreau să zic...

Bravo intuiției feminine!

— Până la urmă ți-ai ars creierii, Paco – spuse Karen mai mult tristă decât furioasă. Nu există nicio Cyborg Sally, e doar o adunătură de programe, ți-amintești, și-acum nu ești conectat, așa că nu-nțeleg cum poți să stai aici cu creierii prăjiți și să-mi spui că te culci cu cineva care nici măcar nu există?

— Yo no se... adică, ea există, adică, într-un fel, cum să-ți spun, în vis, în închipuire... vreau să zic. Ridică din umeri, încurcat, și privi din nou în gol.

Printre aburii alcoolului, Karen începu, încet-încet, să priceapă.

— A, curva aia cretină în costum luxos ți-a luat mințile, nu? zise ea mult mai înțelegătoare. Nici măcar n-a dispărut, ai ascuns-o pe undeva, nu-i așa? La „Slimy Mary's", nu? Ți-o tragi cu ea tot timpul și nu-ți ajunge, pariez. Creierul tău e atât de ars, încât o curvă prăpădită a reușit să te convingă că e o vedetă rock care nici nu există!

— Da... adică nu... La dracu.

O privi, și pentru o clipă era iar Paco ai ei. Pentru o clipă, privirea din ochii lui mari, căprui, privirea lui de băiețaș pierdut, îi merse direct la inimă.

— Hei, tu nu poți să-nțelegi... – spuse el plângăreț. Adică, e ceva ca tine și ca mine și ca Mucho Muchacho. Adică, el nu e de-adevăratelea, dar eu ți-l fac real în viziune, verdad, iar Jack îl face real în mine, tu sabes. Îndeajuns de real să-ți încingă curul. Îndeajuns de real să mă facă bărbatul tău înfierbântat...

— Dar asta nu e decât o viziune, Paco – spuse Karen. Doar un vis inofensiv pe care noi... noi obișnuim să-l împărțim. Nu e real, nu e carne, e doar bobină. Nu poate... nu poate să...

Poate și din cauza ginului, Karen găsea că vorbele ei nu sunau convingător, înțelegea mai puțin decât ar fi vrut. Oare de cine se îndrăgostise, de un amărât de golan sau de Mucho Muchacho, cavalerul ei? Cine era minunatul ei amant și stăpân, Paco cel adevărat, prostovan și stângaci, sau cel transformat datorită Jackului?

Și care era treaba cu Red Jack?

Tu-mi umpli sufletul, eu îți umplu sufletul, promitea cântecul – și oare nu chiar așa se și întâmplase pentru scurt timp?

„Oare aceste fantome din vis au puterea de a-i obișnui pe cei în carne și oase cu binele sau cu răul? Sau mi-am băut eu mințile?"

Clipi. Puse un braț tandru pe umărul lui Paco.

— Paco, Paco – murmură ea, fredonând încet, nu știu exact ce se întâmplă, dar știu că nu poți să faci dragoste cu o fantomă de pe ecranul video! Totul e numai în capul tău!

— Oh, da? spuse Paco. Numai că nu sunt doar eu în situația asta!

— Cum? Vrei să spui că ea se mai culcă și...

— Vreau să spun că Cyborg Sally cântă acum la „Slimy Mary's", și avem o groază de lume care plătește o sută de dolari de căciulă ca s-o vadă; atunci, cum dracu poa' să nu fie de-adevăratelea?

— Bine, dar e imposibil!

— Verdad? spuse scoțând din buzunar un teanc gros de bancnote. Nici ăștia nu-s adevărați?

Karen se apropie de el.

— Ținând seama de cum te-ai purtat cu mine, n-ar trebui de fapt să-ți spun, dar încă mi-e drag de tine... Ești în pericol, cineva-și bate joc de creierul tău... Lasă-mă să intervin, Paco! Te rog, lasă-mă să te ajut!

Paco puse o mână tremurândă pe brațul ei.

— Hei, Karen, nici asta n-o s-o crezi, dar și mie mi-e drag de tine – spuse el trist. Și știi, asta nu e ca și cum ai fi tu și cu mine, nu e vorba despre... DRAGOSTE, nici măcar despre sex, tu sabes... este ceva muy grande, Karen... nu știu ce... ceva important... ca F.E.R.-ul, ca și cum ai elibera ceva... ca și cum ai împinge tot rahatul lumii și ai să simți că se mișcă... trebuie s-o fac. Karen, trebuie să merg până la capăt...

— Paco, Paco, dar cu NOI cum rămâne?

Paco își lăsă capul într-o parte și privi spre ringul de dans, ca și cum ar fi dorit să vadă ceva sau pe cineva care nu era acolo. Se ridică de pe scaun.

— Yo no se, spuse. Adică, nu te-aș putea condamna dacă mi-ai spune să mă duc dracului, dar trebuie să plec. EA o să apară curând, și TREBUIE să fiu acolo.

Îi întoarse spatele și dispăru în mulțime.

Oprindu-se în capul scărilor duhnind a pișat și uitându-se spre ceea ce știa al dracu' de bine că este etajul doi ai unei văgăuni împuțite, Paco Monaco se întrebă dacă nu cumva Karen avea dreptate, dacă nu cumva Jack chiar îi ardea creierul, dacă nu cumva era deja și el pe jumătate în „Florida",

Cyborg Sally îl făcuse să promită că nu va mai urca niciodată scările fără să fie conectat, că ei doi nu se vor mai întâlni niciodată în afara viziunii. Nu neapărat pentru că voia ea. Dar pentru că de fiecare dată când mergeau acolo sus, și se trezea în apartamentul soios, cu saltele murdare, cu gândaci, cu lăzile goale și cu blestematele de inscripții, trebuia să apese pe buton și nu se oprea până când nu venea timpul reîntoarcerii la cealaltă viață, la „Visul American".

La naiba, când era realitate și când era vis? Firește, Karen era reală, scandalul pe care i-l făcuse era real, și „Visul American" era real, și durerea pe care o văzuse în ochii ei era reală, și slujba lui era reală, și ceea ce simțea acum era real.

Și teancul de bancnote din buzunarul lui, și ăsta era real, și tot așa simțea și el, Mucho Muchacho, făcând dragoste cu Cyborg Sally, sau dacă nu, așa TREBUIA să fie, muchacho!

Și dacă TREBUIA să fie, iar o simplă apăsare a butonului PUTEA s-o facă, atunci DE CE NU? Pe lângă asta era timpul ca ea să intre în scenă, el era deja în întârziere, mai bine să-și facă griji mai târziu. Așa că Paco apăsă pe buton, și Mucho Muchacho țopăi, sărind scările două câte două, spre tărâmul magic de la etajul al doilea. Un lung coridor de marmură albă ducea direct către coapsele „Orașului Gagicilor", către apartamentul luxos. Descuie ușa cu încrustații de stejar cu cheia de aur a regatului său, și pătrunse în sala tronului, unde Cyborg Sally era împreună cu Curtea.

Stătea tolănită pe o sofa de catifea bleu cu mantia ei albă, lungă, ridicată mult deasupra picioarelor de oțel, catifelate, pentru a-i evidenția vârtejul scânteietor al pizdei. Jumătate de duzină de slujitori, răspândiți pe perne enorme de lână, înaintea ei, se uitau cu adorație în sexul ei – ca și cum ar fi fost un lung tunel întunecos la capătul căruia ai speranța unei lumini orbitoare – conectați și mișcându-se după înregistrarea cu „Cyborg Sally", dată pe consola TV din cel mai îndepărtat capăt al odăii, în spatele lor.

Prima dată când asistase la această scenă, cu două nopți în urmă, după cel o salvase de la „Visul American", se înfuriase.

— Hei, javrelor, la ce vă holbați? întrebase iritat. Ce dracu fac nenorociții ăștia aici?

— Sunt fanii mei – îi răspunse Cyborg Sally.

— Sunt o adunătură de păduchioși care se zgâiesc în pizda ta, asta sunt!

Cyborg Sally își arcui sfârcurile scânteind către el și-l învrednici cu un zâmbet.

— Și cu ce te deranjează asta? zise ea mieros.

Mucho Muchacho se aplecă deasupra ei, o apucă de obraz și-i apropie fața la câțiva milimetri de ceea ce pulsa în pantalonii lui albi, strâmți.

— Un bărbat înfierbântat, gagico! îi spuse. Și singurul bărbat dintre toți cei de față care va intra în chiloții tăi de vedetă rock! Îi îndepărtă capul, cu un gest brusc din încheietură și se întoarse cu mâinile în șolduri să-i înfrunte pe fani.

— Maricónes, are vreunul dintre voi coaiele să îndrăznească să spună altceva?

În clipa aia în cameră erau patru inși, obișnuiții de la „Slimy Mary's", și-i știa pe toți. Rico fusese conectat la Cască atât de mult, încât se spunea despre el că a ajuns să fută perros{160}. Unchiul Ugly era descendent direct de bobinar din „Uncle Charlie". Ratfuck{161} era pe jumătate în „Florida", datorită lui Blue Max. Billy purtase Roșul și se ocupase de Mașinăria de Bani a Poporului pe vremea când Red Jack era la apogeu. Se întoarseră să-l privească cu o stranie expresie de venerație, într-o ciudată rotire lentă a gâturilor, ca niște flori întorcându-se după soare în ralanti, cu aceeași expresie cu care o priviseră și pe Cyborg Sally.

Cyborg Sally se ridică de pe sofa pentru a sta alături de el.

— Hai, hai, vino, vino cu mine – îi cânta ea în ureche, și când îl luă de mână păși deja într-un alt spațiu.

O cameră de televiziune îi inundă cu o lumină orbitoare, trecând în traveling în spatele lor. Buchete de microfoane erau aruncate în fața lor, în timp ce mergeau mână în mână de-a lungul unei străzi nesfârșite, printre turnuri înalte de sticlă și firme de teatru din neon. Becuri flash se aprindeau și luminau întunericul, acolo unde un public imens îi aștepta să pășească pe scenă.

În jurul lor, clădiri scheletice asemeni unor tribune, drojdie umană răsărind la ferestre, năvălind prin uși afară în stradă – armata zdrențăroasă a lui Mucho Muchacho, așteptând să înceapă muzica, așteptând ordinele lor pentru a începe să mărșăluiască.

Cyborg Sally urlă, se auzi o muzică puternică, iar publicul începu să danseze pe alei, mărșăluind dintre numeroasele block-uri de clădiri abandonate, direct în strada principală a „Orașului Gagicilor", în spatele lui Mucho Muchacho și al Reginei sale argintii, Cyborg.

Besa me pica
Și dă-mi-o pe soră-ta!
Mai bine spune-mi DOMNULE!
ȘI TU MAMĂ DEASEMENI!

Îi zâmbi cu dinții ei ascuțiți, în timp ce dansau stompada pe Fifth Avenue, pe West Broadway și în „Visul American", iar clubul de fani își

urma Prinţul dincolo de întuneric, în lumina spotului strălucitor al lui Cyborg Sally.

Hai cu mine
Vino așa cum ești
Fiecare bărbat, un rege
Fiecare fată, o vedetă!

Clipind, Paco Monaco se trezi brusc într-o văgăună nenorocită, sus în „Florida". Rico, Ratfuck, Unchiul Ugly și Billy erau acum în picioare, bâțâindu-se în ritmul muzicii de pe disc. O ținea de mâini pe Cyborg Sally, sau pe cineva care arăta ca ea. E-adevărat, era fața lui Cyborg Sally, dar trupul ei nu era de metal de-adevăratelea, nu...?

Dar... Doamne, TREBUIA să fie Cyborg Sally, pentru că ea nu făcuse doar sincronizarea buzelor, ci și cânta un cântec NOU de-al lui Cyborg Sally!

— Clubul Fanilor NOȘTRI – îi șopti ea la ureche, apropiindu-se, mirosind nu a metal strălucitor, ci a trup de femeie având mare nevoie de o baie. Ce dracu...

Apoi îi făcu cu ochiul și, cu toate că fața ei nu se schimbase, Paco avu senzația stranie că ALTCINEVA îl privea cu ochii lui Cyborg Sally.

— Să nu strici totul! spuse Cyborg Sally cu o voce neobișnuită. Rămâi cu mine aici, în vis! Și își întinse o mână în păr, apăsă butonul lui cu cealaltă, și momentul straniu trecu.

Asta se-ntâmplase acum o săptămână, sau mai mult, într-o altă viață, în nici un caz aici și acum, în sala tronului din regatul lor. Și Regina Cyborg a Bobinei îi spusese adevărul; tolănit pe podea, înaintea ei, era clubul ei de fani. Iar el se zborșea la ăștia, la naiba, chiar și la gagici, care se holbau la „uită-te da' nu pune mâna" cu limbile scoase. Cyborg Sally putea să-i excite pe pârțarii ăștia până li se umflau coaiele, dar niciunul n-ar fi îndrăznit să întindă mâna, ca să nu-l scoată din minți pe Mucho Muchacho.

Nu doreau altceva decât să stea acolo și să viseze în prezența lui Cyborg Sally a lor, acea Cyborg Sally pe care EL o înhățase de sub nasul nemernicilor de la „MUZIK" și „Visul American", pe care EL o proteja de scorțoși și de paznicii lor, o apăra cu trupul lui de războinic al străzii, pe care el o STĂPÂNEA cu puterea sexului.

Și astfel, stăpânind-o pe Regina Bobinei, devenise șeful tribului lor.

La un semn de-al lui, toţi îl ascultau orbeşte. Când pornea acţiunea, toţi îl însoţeau. Jumătate din banii de intrare mergeau direct la el. O privire dură era îndeajuns pentru a opri orice incident în local, chiar dacă era vorba de stârpituri şi de capete arse. Până şi Dojo se uita la el ca la un Domn.

În sfârşit, ştia ce înseamnă să ai putere, o putere care-i făcea pe oameni să-l asculte, pentru că ei credeau în el şi erau gata să joace după cum le cânta, o putere stranie pe care parcă şi-o trăsese din pizda lui Cyborg Sally cu marea duritate a bărbăţiei sale.

— Hei, momacita, mai avem vreo cinşpe minute până începe spectacolul, aşa că ia-o cât poţi de la un bărbat înfierbântat – îi spuse el îndreptându-se spre canapea, luând-o de mână şi aşezându-se pe locul cuvenit, alături de ea, pe tronul de catifea bleu. Privi indiferent jumătatea de duzină de golani care aşteptau, pregătiţi, comanda lui Mucho Muchacho.

— Hei, toată lumea afară şi jos pe scări – le spuse el, şi toţi ieşiră ascultători, patru bărbaţi şi două femei, conectaţi încă, dansând încontinuu.

Mda, o fi Cyborg Sally Regina Aţâţării lor şi bobina sângelui lor înfierbântat, dar EL era byţii strălucitori ai dorinţei EI carnale. O cuprinse cu un braţ puternic, înfrângându-i rezistenţa oţelită a trupului, o apăsă pe canapea cu trupul lui, ţintuindu-i braţele, frământându-i trupul, în timp ce ea se alinta şi gemea şi se zvârcolea sub el.

Cyborg Sally se încolăci în jurul taliei lui Mucho Muchacho, şi-l lipi de ea cu picioarele ei de oţel. Dincolo de pereţii cabinei de machiaj auzea tumultul mulţimii enorme intrând în sală, ecoul răzbătând până în culise, rockerii făcând ultimele retuşuri la sistemul de amplificare; simţea în aer mirosul de ozon al încărcării electrice.

O, da, nimeni n-o excita într-atât, nimeni n-o purta printr-un asemenea foc, dar nu fără byţii strălucitori ai dorinţelor fanilor ei. Până când steaua ei de vedetă nu explodase spre libertate din închisoarea cărnii unei grăsane, nu cunoscuse extazul scânteietor al unui amant convertit într-un admirator plin de patimi. Da, o, da, îşi mai amintea încă un coşmar îndepărtat şi ceţos.

O amărâtă de operatoare la VoxBox, plină de coşuri, îngenuncheată în faţa solistului vocal de la „Razor Dogs”, sugându-i pula în culise înaintea unui spectacol (într-o speluncă din Valley, juisând şi ea cum apuca şi

urându-se amândoi pentru asta, și totuși, în același timp, înfiorată de dorința ei excitantă de a suge pula unei vedete de mâna a doua.

— Dansează cu mine și să nu îndrăznești să privești înapoi, NICIODATĂ – îi spuse Cyborg Sally rățuștei celei urâte, pentru că acum simțea extazul scânteietor și nedeslușit, cu admiratorul EI lingând-o în pizdă, înaintea spectacolului EI.

Ea juisa în cristal și lumină de neon și zbura sus, sus, dansând într-un spot orbitor, în fața unei mase de spectatori zdrențăroși care se scurgeau din clădirile scheletice către scenă pentru a îngenunchea, gâlgâind și plescăind, la picioarele ei.

— Sunt pregătită – spuse ea împingându-l deoparte, stând deasupra lui cu mâinile în șolduri. Sunt gata să dansez și sunt pregătită pentru cel puternic!

Mucho Muchacho, marele ei războinic, se ridică din postura lui tainică de adorație tremurândă și timidă și deveni protectorul ei cel mai puternic și managerul ei pe deasupra, luând-o posesiv de braț, conducând-o către spatele scenei; o lăsă în umbra culiselor și plecă să-și pregătească momentul apariției în spot, la scena ei.

Un cântec care-ți făcea oasele să vibreze începu să se nască în întunericul de dincolo de cercul de lumină. Începură aplauze nerăbdătoare. Picioarele băteau ritmul în așteptare.

Cyborg Sally
Carne și bobină
Regină Carnală
Rugul morții!

Când Karen dădu colțul pe Third Street, văzu imediat că ce spusese Paco era adevărat măcar despre un lucru – CEVA se schimbase la „Slimy Mary's".

Deși clădirea, văzută din afară, părea încă abandonată, un mic grup de golani era adunat la intrarea localului de la subsol.

O parte din femei purtau echipamentul complet Cyborg Sally – celelalte, tricourile „promo" obișnuite, machiaj pe față și dinți, dâre purpurii lăcuite în părul Cyborg Sally...

Câțiva bărbați încercaseră chiar să imite, ridicol de altfel, părul lui Sally, alți câțiva purtau încă Roșul, mulți își pictaseră dinții în argintiu, iar unii se pare că și-i piliseră la vârf. Și toți purtau în bătaie de joc

versiunea masculină a tricoului Cyborg Sally. Îi amintea de o versiune jalnică și săracă a unei scene asemănătoare de la intrarea în „Visul American", dar aici slăbănogul de la intrare îi lăsa pe toți înăuntru, rapid și democratic, fără a face vreo favoare cuiva.

Și, când se apropie de intrare, văzu cum tipul strângea taxele de acces.

— Mai nou, trebuie să PLĂTEȘTI ca să intri? îl întrebă ea ironică.

Tipul, plin de coșuri, palid, purta un Jack necamuflat și, după privirea pierdută, părea că e în viziune chiar acum. O privi suspicios din cap până-n picioare, vizibil mirat că nu vede nici peruca Sally, nici măcar Jack.

— O sută de dolari, spuse individul, întinzând mâna. N-ai mai fost pe-aici?

— Nu, cel puțin de când merge așa. Ce-i atât de extraordinar la „Slimy Mary's" ca să merite 100$ intrarea?

— N-ai auzit? întrebă portarul uluit.

— Ce s-aud?

Zâmbi ca o vulpe cu gura plină de dinți ascuțiți.

— EA cântă aici în fiecare noapte – spuse el cu vocea întretăiată. Regina Aţâţării. Dacă nu crezi că ASTA valorează o sută de dolari, încearcă s-o vezi pe Cyborg Sally în altă parte, la un preț de zece ori mai mare! Acum e-a noastră, o să ducă întreaga lume pe culmi, o să le ardă creierii tuturor guşterilor pe rugul ei funerar!

Karen se cutremură, locul părea cam același, deși era mult mai aglomerat, becurile scânteiau în tavanul de poleială de deasupra micului ring ticsit de dansatori. Grupuri de oameni erau aşezaţi pe vine, stând jos sau crăcănaţi pe mobila improvizată din jurul ringului. O senzaţie de beznă sordidă, infestată de șobolani și gândaci.

Doi tipi erau aplecaţi, asupra keyboard-urilor Maşinăriilor de Bani pentru Popor, instalate în umbră, chiar lângă zona de lumină.

Dar nu dansa nimeni, nu se auzea nicio muzică, singurul sunet fiind așteptarea, într-un ușor murmur colectiv.

Ecranul video era mort. Karen văzu un VoxBox, cu un scaun în față. Ambianţa o făcu să se gândească la un trib primitiv în aşteptarea unei ceremonii de magie,

Atunci se ivi Paco din întuneric la celălalt capăt al pivniței, păşind mândru și lent prin penumbră spre centrul ringului de dans, un

adevărat Mucho Muchacho, când începu să se înalțe un imn care făcea să-ți tremure oasele; ritmic, însoțit de accentul bătăilor din palme:

Cyborg Sally
Carne și bobină
*Regina Aț*â*țării*
Rugul funerar!

— Cine e regina cărnii voastre, cine e focul sângelui vostru aprins? scandă Paco.

— Cyborg Sally, carne și bobină!

Răspunsul era în tonalitate joasă, sacadat și cumva amenințător, iar Karen văzu mâinile întinzându-se, una după alta, să atingă butoanele. Ecranul video reveni la viață cu imaginile de început din „Cyborg Sally", numai că sunetul era „off" în timpul dialogului scandat între Paco și spectatori.

Cyborg Sally! Carne și bobină!
Byții strălucitori ai dorinței străzii!

Și, de undeva din întunecimea din spate, printre spectatori, direct în realitatea sclipitoare a stroboscoapelor, se ivi...

Ce dracu'...

CYBORG SALLY!

Sau cineva în desuuri arătoase de buret și un echipament Sally perfect; arăta exact ca ea, cu identitatea amplificată de stop-cadrul vedetei rock inexistente. Aceiași ochi. Aceeași linie a nasului. Aceleași buze cărnoase.

Karen privi uluită această apariție neplauzibilă.

Nu putea fi, și totuși era. Și Karen nici măcar nu era conectată!

Dar toți ceilalți din local erau. Și când... Cyborg Sally se așeză la consola VoxBox, începură să se scurgă către ringul de dans.

Sally Genaro ieși din viziune pentru o clipă, o clipă îngrozitoare, într-o pivniță murdară și întunecoasă, ticsită de golani înspăimântători, așezată lângă VoxBox-ul ei, ca și cum ar fi fost în studioul de la „Uzină". Se cutremură și o simți pe Regina Aț*â*țării întinzând mâna după buton pentru a redobândi comanda.

„Hei, ce-ar fi să mă lași să fac EU singură asta, O.K.? scânci cu o undă de curaj, vorbind cu sine însăși. EU SUNT vrăjitoarea VoxBox!" își puse un laringofon, programă o secvență ritmică provocatoare, stocă în memorie o întreagă orchestră de tam-tamuri, ecouri de junglă peste keyboard-ul ei, lăsând linia de bas ca o adiere subsonică, încheind cu chitară solo, cu tonuri urlătoare în piscuri supersonice.

Atunci, abia atunci, își abandonă cu bună știință carnea înfrigurată bobinei puternice și sigure a lui Cyborg Sally, apăsă pe buton și execută o temă aleatorie de fanfară.

Ca răpăitul unei mitraliere spărgând o cupă de cristal, primele acorduri rupseră tăcerea și incitară adunătura într-o bruscă mișcare turbionară.

Un val imens de golani izbucni din clădiri către ringul de dans. O muzică pe care n-o auzise niciodată până atunci se scurse din degetele ei scânteietoare pe keyboard; dură și aspră și în concordanță cu ritmul străzilor mizere pe care nu le cunoscuse până acum. Cuvintele ieșeau de la sine din bobina înfierbântată a sângelui dansatorilor războinici, rotindu-se în jurul ei, licărind de-a lungul circuitelor care-i uneau în byții arzători ai dorinței inimilor lor.

Carne și bobină!
Dorință a inimii!
Aruncați lumea
Pe rugul meu funerar!

Dansau în jurul ei într-un cerc din ce în ce mai larg, în jurul scenei de la „Visul American", acolo unde stătea în lumina orbitoare, ca o adevărată vedetă, în jurul ringului de la „Glitter Dome", în jurul studioului unde odată, demult, suferise din cauza neghiobului de Bobby Rubin, în jurul barurilor mizere din Valley, în jurul sărmanei fetițe grase, în jurul Reginei Aţâţării, un vârtej de bobină triumfătoare, conectându-i în visul etern al lui Cyborg Sally.

Urlați de pe acoperișuri
În noaptea cu inima grea!
Pășiți în visul
Luminii mele eterne!

Oh, da, simțea căldura viselor pierdute, furia gândacilor scormonind după resturile de la banchetul vieții, ura fetelor grase la picioarele unor muzicanți de mâna a treia, singurătatea fetelor la nesfârșitele petreceri ale Hollywood-ului, îmbătându-se lent la bar și privind pe furiș la stelele de cinema, pline de dorințe.

Carne și bobină!
Dorință a inimii!
Aruncați lumea lor
Pe rugul meu funerar!

Dar în același timp simțea o forță enormă urcând în ea și prin ea, odată cu muzica, puterea lungilor așteptări și frustrări, câștigată de steaua lui Cyborg Sally și aruncată împotriva lumii care o trădase.

Pentru o clipă amețitoare părea că are puterea de a-i conduce pe fanii ei în vis, și că nu va trebui să mai revină vreodată înapoi.

Eu sunt Cyborg Sally
Sunt conducătoarea hoardei voastre
Dansați cu mine
Să nu-ndrăzniți să priviți înapoi
Haideți cu mine
Veniți așa cum sunteți
Fiecare bărbat, un rege,
Fiecare fată, o stea!

Mucho Muchacho stătea mândru în penumbra de la capătul ringului de dans, privindu-și războinicii care-și mișcau picioarele în ritm, dansând din ce în ce mai repede, aspirați din ce în ce mai adânc în freneticul dans ritualic, ațâțați de cântecul de luptă al lui Cyborg Sally.

Venise clipa ca marele șef să-și ia locul cuvenit în centrul lumii, clipa când Mucho Muchacho dansează stompada sa maiestuoasă pe ringul învolburat, pentru cântăreața de argint din fața altarului.

Cântecul se sfârși într-un cor multiplu, trecând imediat într-un nesfârșit break instrumental – o bătaie fantastică de tam-tam-uri puternice, o chitară furioasă care-ți intra sub piele și-ți incendia nervii, o trompetă stridentă chemând la luptă, o complexă improvizație

electronică dizolvând realitatea în câmpul de pixeli scânteietori ai biților și byților.

Și când, într-un târziu, muzica se sfârși iar el rămase cu Cyborg Sally protejată de brațul său, ochii săi duri privind dominant gloata de golani – încă mișcându-se pe ring și înconjurându-i lent și amenințător după sunetele unei muzici neauzite – cu senzația toropitoare a mândriei războinicului în piept, reveni cu gândul înapoi, către o amintire veche.

Înapoi la tejgheaua de la „Visul American", intimidându-i pe îmbuibați cu privirea lor maiestuoasă, stând alături de momacita lui.

Și când Paco ieși buimăcit din vis, doamne, uite-o acolo, undeva în spate, în penumbră – Karen, privindu-l lung, cu ochi triști, cu fața ca o mască îngrozită; simți dorința s-o cuprindă cu brațul după gât, să devină iarăși cavalerul ei și s-o ducă acasă...

Numai că atunci când încercă să-și croiască drum prin mulțime, ea se întoarse și urcă brusc scările, dispărând cu mare iuțeală.

Paco se opri, ezită, privi înapoi la Cyborg Sally, prăbușită acum peste VoxBox, privind ciudat la el și arătând destul de furioasă.

Întinse mâna și apăsă pe buton, coloana i se îndreptă, se ridică din șale, cu buzele bosumflate și ironice, cu ochii țintă la el. Îndreptă un deget de oțel spre el și rânji cu dinții ei ascuțiți.

— Dansezi numai cu mine, să nu îndrăznești să privești înapoi! îi strigă peste capetele fanilor ei, armata lui stradală.

Paco ezită iarăși, se întoarse, privi treptele pustii și oftă adânc. Apoi apăsă pe buton, și Mucho Muchacho reveni în vis în fruntea războinicilor săi, acolo unde îi era locul, alături de Cyborg Sally.

Karen Gold, încă tremurând, sorbi încet din vinul roșu ieftin, amintindu-și prin ce-a trecut.

— Trebuia să fi văzut. Absolut toată lumea de acolo era pe ring, conectată și dansând ca posedată după...

— Cyborg Sally? spuse Leslie Savanah. Haide, Karen. Poate s-o fi terminat totul între tine și Paco, doar să nu susții acum că Cealaltă Femeie este Cyborg Sally!

— Știu exact ce-am văzut! țipă Karen strident. Am văzut pe cineva care arăta exact ca A.P. de pe disc. Am văzut sute de oameni care erau absolut convinși că o văd și ei, i-am văzut dansând în transă, chiar și după ce se terminase cântecul, și...

De-abia acum, când realiză, rămase ca lovită de trăsnet.

— Și era un alt cântec! exclamă. Era vocea lui Cyborg Sally cântând ceva ce n-am auzit niciodată până atunci! Un cântec plin de furie și ură și...

— Și CONTINUI să susții că nu erai conectată? remarcă batjocoritor Malcolm McGee.

— Chiar credeți că sunt atât de cretină să mă conectez într-un loc ca acela, așa, de una singură? Era ÎNFRICOȘĂTOR, Malcolm. Era ca un fel de ceremonie „voodoo" cumplită. Adică, oriunde s-ar fi găsit oamenii ăia din vis, erau acolo la un loc, împreună, îi hipnotizase EA, sunt convinsă că dacă ea m-ar fi arătat cu degetul și le-ar fi spus să pună mâna pe mine, ăia m-ar fi sfâșiat! Și voi credeți că am visat asta? Iar Paco... o, doamne. Paco...

— Ce-i cu Paco, Karen? spuse tăios Larry Coopersmith, cu vocea aia a lui „Markowitz", pe care se pare c-o folosea de fiecare dată când era în viziune, ceea ce se întâmpla cam tot timpul în ultima vreme.

Când Karen năvălise în mansardă, bolborosind incoerent despre ceea ce văzuse la „Slimy Mary's", Malcolm și Teddy încercaseră s-o calmeze ca după un coșmar, iar Leslie glumise chiar, bârfind înțelegătoare descoperirea Celeilalte Femei a lui Paco. Dar Coopersmith, sau Markowitz, sau cine se credea acum, stătea acolo fumând țigară de la țigară și apăsând încontinuu pe buton, dând din cap aprobator, când ea încerca să-i facă să înțeleagă că văzuse și auzise imposibilul, că văzuse un subsol plin de drojdie umană contopită în ceva straniu, ceva furios și vorace izbucnind din negura visului direct în lumea din fața ochilor ei.

— Paco era cel mai înfricoșător, Larry – spuse ea. Trebuia să-l fi văzut! Cu brațul în jurul robotului monstruos, sau ce dracu e, ca și cum era proprietatea lui, ca și cum ar fi supt curent direct de la bobina ei. Erau cu toții atât de transpuși, că ar fi făcut orice le-ar fi comandat el, și chiar arăta ca și cum era gata să-i scoată afară pe străzi să cucerească lumea!

— Poate c-așa ar fi trebuit... spuse Markowitz.

— Ce?

— Să trebuiască CE? rosti tărăgănat Leslie.

— Exact ce-a spus Karen, să scoată masele în stradă și să cucerească lumea – spuse Markowitz.

Râse ca un nebun.

— Roşul proclamă haosul, să vadă toată lumea, ce altceva poate face un bun revoluţionar?

— Ţi-ai pierdut minţile, Larry? strigă Karen. Ai vrea ca Paco să conducă o hoardă de golani în cine ştie ce Zonă, unde paznicii să-i toace cu Uzi-urile?

— Nu vorbeam despre ieşirea maselor în stradă ca să fie măcelărite fără folos – spuse Markowitz. Vorbeam despre marşul lor la TELEVIZIUNE, acolo unde ar putea învinge Realitatea Oficială!

— Ce tot îndrugi acolo? spuse tărăgănat Malcolm. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi capul în mâini şi apăsă pe buton, privindu-l fascinat pe Markowitz.

— Ideea mi-a venit chiar în clipa în care Paco a fost angajat portar la „Visul American", spuse Markowitz. Am şi vorbit cu el despre asta. Vreau să zic, avem omul nostru la intrarea în localul unde „MUZIK" face săptămânal o transmisie în direct, la nivel naţional, şi nu ştiam cum să profit.

Zâmbi conspirativ lui Leslie şi Malcolm şi Tommy, lui Eddie şi Iva, care plecaseră de lângă consolele lor, auzindu-i vorbăria. Apăsaseră cu toţii pe butoane şi-i sorbeau cuvintele.

— Dar acum...

Markowitz lăsă fraza în suspensie, în tăcerea care se instalase încet-încet, când Teddy Ribero se alătură şi el revoluţionarilor.

— Dar acum ce, Larry? spuse Teddy, într-un târziu.

— Dar acum avem şi noi un „Che"{162} al nostru, spuse Markowitz. Are armata secretă a străzii şi pe deasupra e şi căpitanul gărzii palatului prezidenţial! Este în acelaşi timp şi Domnul Afară şi Domnul Înăuntru!

— Tradu în engleză, por favor! spuse sec Teddy.

— Ascultaţi: în fiecare noapte Paco lasă să intre la „Visul American" două sute de golani, nu-i aşa? Are la mâna lui pe cine vrea el. Atunci, ce-l împiedică să împânzească localul cu oamenii lui?

— Tu chiar te gândeşti la ce mă gândesc eu că te gândeşti, Larry? întrebă Karen, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Câţi paznici au ei acolo? Ce pot face? Să tragă în mulţime, chiar în faţa camerelor LOR de televiziune?

— Asta-i o nebunie!

— Blocăm ieşirea. Înconjurăm scena. Şi nu plecăm până nu ne dau o jumătate de oră de emisie, în direct!

— Vor chema trupele contra insurgenţilor şi vor recuceri localul prin forţă!

— Toţi cei din ring vor fi ostaticii noştri!

— Or să ne înfometeze!

— Le spunem că avem o bombă şi n-or să îndrăznească să spună că e un bluf!

— Isuse, pare o tâmpenie, Larry – spuse Malcolm – dar s-ar putea să meargă!

— SĂ MEARGĂ? ţipă Karen. O să sfârşim cu toţii în puşcărie, firește, dacă până atunci nu ne zboară ăia creierii pe pereţi! Şi pentru CE?

— Pentru ce! exclamă Markowitz, sărind în picioare şi începând să declame, mişcându-şi mâinile cu gesturi largi. Pentru a elibera, măcar pentru jumătate de oră, „MUZIK" de Realitatea Oficială şi pentru a ne ridica împotriva sistemului! Pentru ca oamenii să se poată vedea pe ei înşişi pe reţeaua naţională! Pentru a aduce anarhia în direct, pe ecran! Pentru a apăsa pe pârghia care mişcă LUMEA şi a o simţi CUM MIŞCĂ!

— Minunat, Larry, va să zică, s-o-ncurcăm cu toţii numai ca să ţii tu un discurs ta TV – mormăi Karen.

— Cine-a spus ceva despre un discurs? zise Larry Coopersmith cu o voce total schimbată.

— Atunci ce ai în cap?

— Ce am în cap?... şopti Coopersmith, încruntându-se concentrat. Scoase o ţigară, o aprinse, şi apăsă pe buton cu mişcări automate ca într-o secvenţă coregrafică.

— Ce-ar fi dacă Ronald McDonald ar anunţa brusc la T.V. că a devenit vegetarian? cotcodăci el cu vocea lui Markowitz. Ce-ar fi dacă Ursul Smokey{163} s-ar transforma într-un piroman, hlizindu-se în faţa tuturor? Ce-ar fi dacă Vulturul American ar devora Iepuraşul de Paşti? Ce-ar fi dacă unchiul Sam s-ar pişa, la ştirile de seară, cu sexul atârnându-i afară?

Se opri să-i lase să râdă în voie, rânjind strâmb, dar când vorbi din nou era foarte serios.

— Ce-ar fi dacă CYBORG SALLY, maşinăria sex inexistentă, ar trece în tabăra noastră, direct în emisie? Gândiţi-vă la asta, propria lor creaţie se alătură Frontului Eliberării Realităţii în faţa a milioane de telespectatori!

— Eşti nemaipomenit, Markowitz – spuse admirativ Malcolm.

— Hei, am putea pune și discul cu Red Jack al nostru, să-i facem să revină la „MUZIK”! exclamă Teddy.

— Ți-am putea da și ție cinci minute să ții un discurs, dacă rezişti, nu-i așa, băieți? spuse Leslie Savanah mărinimoasă.

— Hei, și dacă suntem convingători, poate vor fi de acord cu opțiunea noastră!

Karen îi asculta, văzându-i cum apasă pe butoane de fiecare dată când reveneau în realitate, și o luau iar de la capăt cu nebunia lor.

Și totuși, visând sau nu, niciunul dintre ei nu văzuse ceea ce văzuse ea. Niciunul nu văzuse sclipirea de obsidian din ochii lui Paco, atunci când războinicii lui se biciuiau într-o frenezie de cuvinte și muzică, pe care nici n-o auzeau. Niciunul nu simțise energia aceea furibundă, croindu-și drum din întuneric.

— Nu poți face așa ceva, Larry – interveni într-un târziu Karen. Nu te juca cu focul!

Tăcură toți. Markowitz o fixă cu privirea lui albăstrie, luminoasă, în timp ce reveni la masă alături de ea.

— Atunci spune ce-ai de spus, Karen. Am uitat ceva? E vreo fisură în plan, vezi tu vreuna?

Karen deschise gura să spună ceva. Nu ieşi nimic. Nu avea nici în minte nimic. Dădu din mâini, neputincioasă.

— Voi habar n-aveți ce se-ntâmplă acolo, jos – zise ea – iar eu nu știu cum să vă povestesc. Voi n-ați văzut, n-ați simțit, n-ați...

— Ai dreptate! exclamă Markowitz. Haideți să mergem mâine noapte la „Slimy Mary’s” să prindem spectacolul!

— Da, cât ziceai că e intrarea, Karen, o sută de dolari?

— Poate intrăm pe gratis...

— Nu ține! strigă Karen.

— Ei, Karen, ce se poate întâmpla?

— Ceva la care nici nu vreau să mă gândesc...

Dar nu reușea să se gândească decât la asta. Nu-și mai amintea ultima dată când privise în ochii lui Paco, ultima dată când îl văzuse privind în ochii ei. Acolo, pentru o clipă, îl văzuse pe cavalerul ei alb, băiețelul ei pierdut, acolo, undeva, privind înapoi spre ea, de dincolo de masca furioasă a căpeteniei golanilor.

— Cu tine sau fără tine – spuse Markowitz. Ai de ales...

Pe rând, unul câte unul, Karen privi în ochii drogați ai singurilor prieteni adevărați pe care-i avea pe lume. Unul câte unul, o priviră și ei și-i spuseră ceea ce ea știa deja.

Oftă. Ridică din umeri.

— Cu mine – spuse ea stins. Dacă iese ceva rău, bănuiesc că pot să vă-ntorc spatele și s-o iau din loc.

TURUL MAGIC MISTERIOS164}

— FIR-AR SĂ FIE, Glorianna, un adevărat jaf, care nu ne-a ajutat la nimic, spuse Bobby Rubin toropit, ridicând mâna spre gură pentru a masca un râgâit cumplit, luând apoi o nouă sorbitură din cel de-al doilea coniac, sperând că-l va ajuta la dizolvarea prânzului lemnos care-i stătea ca o piatră în stomacul prea plin.

— La nimic? spuse Glorianna O'Toole, prefăcându-se indignată. La naiba, scumpule, am fost PRETUTINDENI, adică ORIUNDE!

Bobby zâmbi uşor, în ciuda situaţiei grave în care se afla.

Glorianna, în calitate de salvatoare, se hotărâse să-l ruineze, dar Mama Nebună a Rock'n'Roll-ului îi dăduse o lecţie clasa-ntâi în materie de comportament.

Aruncase o privire dispreţuitoare în apartamentul pe care i-l închiriase la „Union Square Pavilion" – identic cu cel al lui Bobby – şi-l convocase imediat pe director.

— Am vrea să vedem apartamentul cel mai de soi din localul ăsta, fiule – îi spuse ea pretenţioasă. Magaziile astea de mături sunt bune pentru ţărani.

— Poate v-ar fi mai pe plac Apartamentul Imperial, doamnă – zise rece directorul, încreţindu-şi buzele şi apreciindu-i contul în bancă cu un ochi experimentat. Desigur, s-ar putea să vi se pară puţin cam PIPERAT, costă douăsprezece mii pe...

— Avem posibilităţi nelimitate de decont – îi spuse graţios Glorianna, şi atitudinea lui se schimbă brusc.

Dând din cap şi zâmbind slugarnic, îi conduse personal până la ultimul etaj al hotelului, într-un apartament mai mare decât casa lui Bobby din Beverly Hills.

Două dormitoare gigantice, fiecare cu câte un pat hidraulic circular, tocmai potrivite pentru o mare orgie, şi o baie cu jeturi subacvatice, cadă din lemn stil japonez şi o mică saună intimă.

Monstruosul living dintre ele avea în adâncime un salonaş de conversaţie, divane şi mese chinezeşti antice, două dintre cele mai mari covoare persane pe care le văzuse vreodată Bobby, un perete întreg cu cărţi legate în piele, palmieri pitici, arbori de cauciuc şi un imens acvariu cu apă sărată, toate sub o cupolă în care se afla o seră. Uşi glisante dădeau spre o grădină japoneză ce deschidea panorama spre

oraș. Mai era și o mică piscină cu apă caldă, decorată cu faianță de Delft bleu.

Bobby rătăcea prin apartament cu ochii ieșiți din orbite și cu gura căscată.

Glorianna își băga nasul ici și colo, disprețuitoare, ca și cum era obișnuită cu un asemenea loc încă din naștere.

— Ei bine, bazinul nu are chiar dimensiunile olimpice, nu? rosti ea tărăgănat către director. Dar bănuiesc că trebuie să mă mulțumesc și cu atât. Îl luăm.

Nici n-apucaseră bine valeții să-i instaleze în dormitoare, că Glorianna deja călare pe telefon în căutare de traficanți. După vreo oră apăru un tip slinos cu vreo trei uncii de „praf".

— Ar trebui să ne-ajungă câteva zile – opină Glorianna după ce prizase vreo jumătate de duzină de grămăjoare, ca aperitiv. Ora mesei!

Așa începuse, și așa a continuat. Prânzul și cina în restaurante atât de scumpe, încât numai vinul casei era la vreo 400$ sticla. La micul dejun, ouă Benedict și omlete cu caviar, comandate, firește, în cameră, udate din belșug cu o sticlă de șampanie franțuzească. Incursiuni la cumpărături ireale pe Fifth Avenue, bineînțeles în limuzina Rolls, Glorianna bătându-l la cap pe Bobby să-și înlocuiască garderoba lui jalnică.

„NEBUNIE, puștiule, trebuie să fim NEBUNI dacă vrem să trăim în ACEȘT Oraș!"

Așa și erau, făcând turul localurilor celor mai luxoase ale New York-ului, cluburi private și cazinouri, saloon-uri șic, cinci sau șase pe noapte, fără să treacă de două ori prin același loc.

Glorianna oferea pahar după pahar cunoștințelor întâmplătoare, trimitea sticle de „Dom Perignon" la diverse mese, consuma munți de „praf", astfel încât chiar dacă nu cunoștea pe nimeni din aceste localuri, reușea să-i convingă că o cunosc ei pe EA, până într-atât încât, după trei nopți de asemenea tururi, numele lor, renumele lor de larghețe, și chiar misiunea lor, îi precedau pe oriunde treceau.

La fiecare oprire arătau fotografiile lui Sally Genaro, ca niște detectivi prăpădiți dintr-un roman de duzină, oferind o jumătate de kilogram de „praf" a-ntâia pentru orice informație legată de ea, ca o dovadă a seriozității lor.

Nimeni n-o văzuse de fapt pe Sally din Valley, cu toate că mulți amatori de „praf” încercau să pretindă că au văzut-o.

Circulau niște zvonuri ciudate, la mâna a treia sau a patra, cum că ar exista o imitatoare a lui Cyborg Sally evoluând undeva în ruine, dar firește că nici unii dintre locuitorii acelor împrejurimi nu s-ar fi aventurat acolo fără o gardă personală înarmată. Și, ca toate celelalte piste false, rahatul ăsta nu ducea nicăieri.

Desigur, reușiră să se facă invitați la nenumărate petreceri private în diverse case și apartamente luxoase. Întâlneau staruri T.V. și traficanți de „praf”, directorii în music-business, agenți de bursă și artiști plastici și muzicieni și mafioți și proprietari de cluburi. O călătorie fantastică...

Pentru Bobby era amuzant, dar în același timp frustrant, și asta nu numai pentru că trecea timpul fără niciun rezultat în ce privește descoperirea lui Sally Genaro.

În lumea în care se învârteau ei, femeile înfricoșător de frumoase făceau parte din decor, exact ca la petrecerile din Hollywood. Numai că aici, datorită renumelui crescând al Gloriannei și al lui Bobby, mai ales legat de „praf” gratis, femeile îl priveau lacome, se etalau provocator pe ringul de dans, roiau în jurul lui Bobby Rubin ca furnicile la borcanul cu miere.

Cu toate astea, Bobby nu se aruncase în joc. Nici măcar nu înțelegea de ce. E adevărat că Glorianna bântuia alături de el din club în club, de la petrecere la petrecere, cu o viteză amețitoare, dar asta nu însemna că, dacă ar fi încercat, n-ar fi putut face vreo lipitură, lucru posibil chiar fără niciun efort.

Dar n-o făcu. Într-un fel îi displăcea ideea de a aduce vreo frumusețe de-asta, la hotel, în apartamentul pe care-l împărțea cu Glorianna.

Nu-și închipuia că Glorianna ar fi fost GELOASĂ sau ar fi făcut ceva să-i strice cheful; era destul de bătrână ca să-i fie bunică.

Simpla ei prezență îl făcea să fie cuminte. O fi fost Glorianna O’Toole destul de bătrână ca să-i fie bunică, dar nici nu întâlnise vreodată o bunicuță care să se comporte ca Mama Nebună a Rock and Roll-ului!

N-avea ceea ce se înțelege de obicei prin sex-appeal dar, energizată de „praf” și stimulată de bani, avea în mod sigur o charismă care prin comparație o făcea să pună în umbră toate frumusețile din jur. Se îmbrăca viu colorat, se purta ca o adevărată vedetă rock, știa să domine

o încăpere, prin simpla apariţie şi, bătrână sau nu, dansa cu uşurinţă, bea şi priza „praf” în cantităţi enorme.

Evident, în acest duo ea era persoana importantă şi asta nu numai datorită vârstei. Glorianna ştia cine pe cine cunoaşte, Glorianna era cea care-şi făcea apariţii spectaculoase. Glorianna susţinea cea mai mare parte din conversaţii şi, după cum îl priveau cei din jur, Bobby ar fi putut jura că majoritatea tipilor erau convinşi că era gigolo-ul ei favorit şi că EA plăteşte în schimbul serviciilor LUI sexuale.

Nimeni nu-l luase vreodată până atunci drept curvă masculină; departe însă de a se simţi jenat de o asemenea supoziţie, se trezi chiar complăcându-se în situaţia asta.

Dacă Glorianna ar fi fost cu vreo patruzeci de ani mai tânără, şi dacă Nicholas West n-ar întrerupe la un moment dat excursia asta minunată ca o prăjitură, dacă n-ar fi existat în final perspectiva puşcăriei, Bobby s-ar fi simţit chiar în al nouălea cer.

Oftă şi dădu peste cap restul coniacului, strâmbându-se când simţi o săgeată de foc de-a lungul gâtului până în stomac.

Dar vai! Glorianna era bătrână, West îl VA ARUNCA în puşcărie, avea mai puţin de o săptămână să-şi salveze pielea, şi toate petrecerile astea nu-i duceau nicăieri.

— Ce se-ntâmplă, Bobby? spuse Glorianna. Arăţi ca dracu!

— O, Glorianna, e-adevărat, ne-am distrat de minune, dar mă-ntrebam cum o să mă mai distrez eu în puşcărie. Trebuie să ne gândim SERIOS.

Glorianna O’Toole ridică paharul, roti gânditoare lichidul cafeniu dinăuntru, apoi îl privi preocupată pe Bobby.

— Şi ce-ai de gând? întrebă.

Bobby dădu din umeri amărât.

— Cât de serios vrei să fii? spuse rece Glorianna.

— Cum adică, cât de serios vreau să fiu? spuse Bobby. E viaţa mea în joc, ce vrei mai serios decât atâta?

— Depinde cât de departe vrei să mergi! – spuse ea. Adică, ai putea merge mâine la centrul de diamante, te-ncarci cu câte poţi căra, şi-o ştergi undeva unde nu poţi fi extrădat. Brazilia, Angola, poate chiar Elveţia.

— Doamne Dumnezeule!

Glorianna îi zâmbi melancolică.

— Bun, deci am stabilit că n-ai datele unui expatriat care să fie mereu hăituit. Întrebarea e: ai vrea să încerci ceva mai puțin extravagant?

— Adică?

— Turul magic misterios.

— Ce?

Glorianna se întări cu o înghițitură de coniac.

— Ascultă – spuse ea – în fond toată chestia asta a fost o călătorie pe banii altora, dar am și ÎNVĂȚAT ceva pe parcurs.

— Am învățat? Ce?

— Că nu oricine care e cineva a văzut-o pe Sally Genaro. Ea nu este într-un loc care să însemne ORIUNDE. Asta înseamnă că trebuie să fie într-un loc cu cei care sunt nimeni, dar sunt de fapt totul!

— Asta înseamnă ce, Glorianna?

— Asta însemnând posibilitatea care ne-a mai rămas, puștiule, dacă ne simțim în stare s-o încercăm – spuse Glorianna O'Toole, punându-și sacoșa nou-nouță pe fața de masă de culoarea piersicii.

O sacoșă enormă pe care o cumpărase în Soho cu 3.000 de dolari; cataramă de argint veritabil, țesătură de mătase neagră, lucrată cu mărgele de topaz și ambră, într-un design stilizat reprezentând un răsărit de soare.

Deschise catarama, desfăcu larg sacoșa și o împinse în fața lui Bobby. Înăuntru, printre cosmetice, pudră, portofel, batiste și pachețele de „praf", erau două Jack-uri mototolite și un pistol placat cu crom.

— Conform spuselor tale, atunci când ai scăpat-o din mâini era convinsă că e Cyborg Sally, da? spuse Glorianna. Asta înseamnă că era conectată, da? Știi ce cred eu?

Bobby privi conținutul sacoșei, apoi privi în ochii Gloriannei. Se înfioră. Închise sacoșa și o împinse înapoi către ea. Dar în același timp dădu din cap a încuviințare.

— Ea încă e conectată – murmură el trist. E undeva acolo...

— În propriul ei vis. E posibil ca în spatele acestei chestii să se ascundă o imitatoare a lui Cyborg Sally. E posibil să fie și micuța noastră Sally acolo, undeva, cu mințile aiurea, înotând în marea de oameni ai străzii, ca un peștișor exotic cu bobina în creier. Acolo unde unii ca noi, plini de bani, nu putem spera s-o găsim. Până am aflat asta ne-am distrat și noi, nu? Recunoaște! A sosit momentul ori să renunțăm, ori s-

o luăm în serios, Bobby. Momentul turului magic misterios prin lumea urâtului. Momentul nebuniei...

— Dacă înțeleg exact, ai vrea să ne conectăm și să bântuim ÎN AFARA ZONELOR, în miez de noapte, cu minţile aiurea? De-asta ai pistolul?

Glorianna încuviinţă:

— Am spus să fim nebuni, nu tâmpiţi.

— Și asta nu-i o tâmpenie?

Glorianna îi zâmbi.

— Ai tu vreo idee mai bună? zise ea. Pentru treaba asta, ai de fapt măcar o singură idee?

Bobby Rubin privi pielea ridată și părul cărunt al Mamei Nebune a Rock and Roll-ului.

ERA bătrână, și mai mult ca sigur și NEBUNĂ, dar ochii ei verzi, luminoși, care-l priveau cu seninătate, păreau să aparţină unei alte feţe, mai tânără și mai hotărâtă decât și-ar fi imaginat el. În clipa aia îi iubea ochii, îi și invidia în același timp, pentru un motiv pe care nu-l putea înţelege.

— Ai face asta pentru mine, Glorianna? întrebă el șoptit.

— Nu fă pe sentimentalul cu mine, puștiule – spuse și ea la fel de șoptit.

— Nu-ți bate joc de mine, Glorianna, tu n-ai nimic de câștigat. Îți pui pielea la bătaie pentru mine...

Glorianna ridică din umeri.

— Poate-mi amintești de un individ pe care l-am cunoscut cândva și mi-ar fi plăcut să-l mai întâlnesc înainte de a renunţa la cântat... – spuse gânditoare.

Apoi surâse cinic.

— Ei, a fost o prostie – continuă ea pe un ton mult mai degajat. Să spunem că o fac de dragul distracţiei. Doar nu mi se spune degeaba Mama Nebună a Rock and Roll-ului, fiule!

— Știi, dacă ai fi fost cu patruzeci de ani mai tânără... Glorianna își încreți buza de sus, dispreţuitoare.

— Nu te da așa de mare – spuse ea – dacă aveam patruzeci de ani mai puțin n-aș mai fi stat pe gânduri, văzând un puști ca tine!

Karen Gold fu plăcut surprinsă când F.E.R.-ul reuși să ajungă la „Slimy Mary’s” fără niciun incident pe parcurs.

Era o noapte senină și înmiresmată, așa că în loc să se înghesuie în taxiuri, întregul Front al Eliberării Realității, toți cei zece membri hotărâseră să meargă pe jos.

Drumul începuse destul de plăcut, mergând alături, câte trei-patru, pe o stradă pustie, către est, dar când dădură colțul spre West Broadway întâlniră tipi suspecți. Unul câte unul începură să apese pe butoane, astfel că atunci când ajunseră la Houston erau cu toții conectați și, având o veche experiență în guerilla urbană, mărșăluiau în cadență exagerată, făcându-i pe paznici să apuce și mai strâns mitralierele.

Spre deosebire de ceilalți, Karen nu găsi amuzant faptul că paznicii îi împrăștiau pe golani undeva, în umbrele clădirilor în ruină de pe Avenue D; tot așa, nici mulțimea pestriță de golani din fața localului nu fu amuzantă când Markowitz, care în clipa aia se credea probabil „Che", mărșăluia cu trupele sale direct printre ei, până în apropierea intrării.

Se mai liniști puțin când îl văzu pe Dojo la ușă, în timp ce golanii începuseră să-i înconjoare ca o amoebă furioasă.

— Cine vă credeți, bă nenorociților?

— Înapoi la coadă, sugători de pulă!

— Căcănari, labagii!

— Liniștiți-vă, sau nu mai intră nimeni! urlă Dojo încrucișându-și brațele peste piept, înainte să răbufnească dincolo de cuvinte.

— Ce căcat mai e și asta, Larry? îl întrebă pe bună dreptate pe Coopersmith, spre bucuria gloatei care mai avea puțin ca să-i linșeze.

— Frontul Eliberării Realității! anunță măreț Markowitz. Suntem aici ca s-o recrutăm pe Cyborg Sally.

Gloata se apropie și mai mult, dar șușoteala avea acum un ton ceva mai respectuos. În aparență F.E.R. avea ceva dintr-o trupă din vremurile bune ale lui Red Jack și, după înfățișarea relativ prosperă a multora dintre ei, păreau a fi golani care-și umpluseră buzunarele cu încasările din viruși și Mașinăriile de Bani ale Poporului.

Dojo se încruntă amenințător:

— Cyborg Sally are o înțelegere în exclusivitate cu mine. Așa că nu pleacă nimeni nicăieri.

— Nu vrem decât s-o împrumutăm pentru o reclamă T.V. – îi spuse Markowitz. Și asta e bine și pentru afacerea ta.

— Ce spui?

— O să vorbim mai târziu despre asta – spuse Markowitz. Acum, însă, am vrea s-o prindem cântând. Suntem cumva pe lista ta de acces liber?

Dojo privi nervos gloata și pufni indignat. Markowitz ridică din umeri, scoase portofelul, îi dădu o mie de dolari și-și împinse trupa pe scări în jos.

Pivnița era ticsită de oameni. Înghesuiți, umăr lângă umăr, pe orice loc disponibil. Ghemuiți într-o masă compactă în jurul ringului de dans și în penumbră. În picioare, în rânduri compacte și în spate până în întunericul adânc din capăt. Căldura era cumplită. Mirosul de transpirație era de nesuportat.

Un murmur gutural se auzi crescând în încăperea ticsită, ca o mare înfuriată rostogolindu-se și izbindu-se de o coastă stâncoasă, anunțând parcă o furtună iminentă. Ochi hulpavi priveau nerăbdători spre ringul de dans, spre ecranul video mort, spre consola VoxBox tăcută, așteptând să înceapă ceremonia.

— Dumnezeule, simțiți? spuse visător Markowitz, stând cu toții la capătul scărilor, fără a putea răzbate mai departe prin mulțimea compactă.

— Simțiți forța poporului, în sfârșit a sosit timpul lui, iată-l ridicându-se din gropile de smoală ale istoriei, pentru a renaște!

Pe creștetul fiecăruia erau Jack-uri la vedere, iar mâinile se întindeau spre butoane pentru a-i introduce în vis, atunci când va începe muzica. Malcolm, Leslie, Tommy, Larry însuși, stăteau cu toții acolo, la un loc cu golanii, privind scena goală, vrăjiți de bobină, de luminile scânteietoare, de așteptarea a ceea ce avea să urmeze.

Karen se înfioră. Nimic pe lume n-ar fi convins-o să atingă acum butonul, nimic pe lume n-ar fi făcut-o să intre ÎN ACEST vis colectiv.

De acord, simțea și ea forța. O simțea în toți acești ochi febrili, focalizați spre un singur loc. O simțea în stomac, în murmurul colectiv amenințător. Simțea căldura și transpirația murdară și ozonul, ridicându-se ca niște miasme din carnea ostilă.

Apoi, o forfotă în mulțime și o creștere bruscă a zgomotului, de undeva din spatele încăperii. Murmurul deveni mai intens, ritmic, se transformă în cuvinte, deveni un ritm al picioarelor, o incantație urlată...

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Regina Aţâţării!
Rug mortuar!

... iar Paco și Cyborg Sally, mână în mână, își croiau drum prin mulţimea care scanda, către cubul stroboscopic al luminii delimitând ringul de dans.

Coroana violetă de Meduză a lui Cyborg Sally strălucea în întuneric, învăluindu-i în lumini puternice carnea argintie. Faţa lui Paco era o mască aztecă crudă, strălucind ca bronzul în lumina reflectată de la Sally, plasa metalică a Jack-ului său săltând și scânteind, ochii având o fosforescenţă purpurie ca de pisică ieșită din noaptea junglei.

Paco îi lăsă mâna și păși în dreptunghiul de lumină orbitoare, cu mâinile în șolduri, intrând în cântecul înfricoșător, ca un zeu războinic al canibalilor.

— Regina cărnii noastre! Carnea bobinei noastre!

— SĂ ARDĂ LUMEA PE RUGUL EI MORTUAR! hăuliră la unison vocile străzilor turbate, în timp ce Cyborg Sally, rânjind cu dinţii argintii, apăru din întuneric în lumina sângelui înfierbântat.

— Ei bine, puștiule, ce zici, ești pregătit? zise Glorianna O'Toole când traversară împreună Twelfth Street îndreptându-se în sud pe Broadway.

Bobby îndrăzni un zâmbet slab.

— Tu ești ghidul turului, bunico – spuse cu o ridicare din umeri. Tu ai pistolul...

— Și cu el am să trag în nemernicul care îmi mai spune încă o dată „bunică", să fii convins de asta, puiule – spuse Glorianna furioasă.

— Mă cheamă „Bobby", Glorianna, și care mai îmi spune încă o dată „puiule" sau „fiule", este o bătrână împuţită!

Glorianna izbucni în râs și-și vârî mâinile în buzunarele de la spate, stil Bette Davis.

La dracu, se simţea mai fericită și mai în formă decât fusese vreodată în ultimii zece sau douăzeci de ani!

Insistase să se întoarcă la hotel să-și schimbe hainele; purta acum o bluză neagră largă, pantofi de tenis, și blugi vechi evazaţi, cu pistolul în buzunarul din dreapta faţă.

Purta de asemeni o vestă veche din doc bleu, primită cadou pentru o dragoste tainică, cu zeci de ani în urmă – în culorile „Hell's Angels" pe care, conform vechiului lor cod, nu avea dreptul s-o aibă, și cu atât mai puțin s-o afișeze în public.

Dar „Îngerii" dispăruseră cu mulți ani în urmă, desființați de poliția federală pentru trafic de droguri, și niciun Angel nu mai îndrăznea să poarte culorile vechi în zilele astea, așa încât trăia cu sentimentul că umbrele tribului vor zâmbi văzând-o pe Mama Nebună ducându-i chiar ea în cursa finală către vis.

Iar dacă Lou Evreul mai trăia încă, Glorianna era aproape sigură că dac-ar fi văzut-o acum, porcul i-ar fi făcut cu ochiul și ar fi sărit imediat pe ea.

Iar ceea ce i-ar fi ieșit pe gură, văzând-o pe ultima purtătoare de culori ale „îngerilor" intrând în luptă alături de unul ca Bobby, i-ar fi ciuruit urechile sărmanului puști.

Și, totuși, poate nu.

În ciuda protestelor, Glorianna îi vopsise grosolan părul.

— Eu am pistolul – insistase ea – așa că singurul lucru pe care-l putem face pentru tine e să-ți punem masca de război.

Îl îmbrăcase apoi în blue-jeanși, cizme înalte, un tricou Red Jack, și o geacă neagră cu gulerul ridicat. Dacă nu era chiar imaginea perfectă a costumului Red Jack, cel puțin era silueta exactă. Iar dacă părul nu era suficient de lung, și Glorianna nu se omorâse să-i facă și dungile albe ale rețelei, PURTA în schimb plasa metalică. Era CHIAR fața lui Red Jack privind lumea, de undeva, de sub coafura incompletă.

Cu puțin noroc putea chiar păcăli un bobinar care nu s-ar fi uitat la micile amănunte.

Când ajunseră la colțul dintre Broadway și Eleventh, Glorianna îl prinse de braț.

— Aici ar fi un loc potrivit ca să trecem... dincolo, îi spuse ea și apăsă pe buton.

Se aflau exact în mijlocul uneia dintre cele mai mari și mai luxoase Zone ale Manhattanului. Totul strălucea și sclipea și era plin de paznici și apartamente monstruos de scumpe, în nord către Twenty-third Street, în sud către Chinatown, în vest către fluviu, în est către Tompkins Square Park. Într-adevăr, erau aproape de centrul geografic

al teritoriului pe care-l scormoniseră de atâta vreme fără vreun rezultat.

— Mai bine nici că se poate, ce părere ai? spuse Glorianna, etalându-și culorile „îngerilor” și privind înapoi peste umăr, prin spațiu și timp.

Pentru că ea privea acest loc ca fiind dintr-o altă eră, pe atunci când pentru prima dată o tânără cântăreață din California rătăcea pe-aici cu ochii mari, ca ieșită din minți. Un pistol ar fi fost cel mai bun prieten aici, la granița dintre West Village, unde cânta pentru ce pica la căciulă, și cartierul hippie din East Village.

La câteva block-uri spre sud și vest, de-a lungul acestor străzi pline de depozite și magazii amenințătoare, erau parcul Washington Square și Macdougal Street, protejate de mulțime și lumină, dar tot atât de aproape era Bowery, plin de cerșetori și sălbatici drogați, precum și străzile pline de beţivani și drogați din vechiul East Village, unde în orice clipă puteai s-ajungi să nu mai vezi lumina zilei.

Și dacă acum Far East era districtul cu cele mai mari chirii, cu magazine și baruri de lux, câte șase la un block și cu câte un paznic la fiecare colț, tot aici erau și block-uri de clădiri în ruină care făceau ca vechiul East Village să pară Park Avenue, prin comparație; pe străzi trăiau de zece ori mai mulți oameni, cu de zece ori mai puțini bani, iar dacă granița fusese împinsă către est, ruptura între cele două lumi era mai profundă, mai adâncă și mai pronunțată decât fusese vreodată.

Şi dacă o tânără muzicantă din California cu mințile aiurea, și îmbrăcată la fel de ciudat ca un arhiepiscop într-un bordel, reușise să dispară în umbrele orașului, acelea nu puteau fi decât într-o singură direcție față de locul în care stăteau ei acum.

— Haide – îi spuse ea lui Bobby Rubin, când acesta apăsă pe buton, luându-l de braț. O luăm spre est, tinere!

— Spre est? Bine, dar...

— Înapoi la origini, înapoi în junglă – cântă ea – unde strămoșii n-au odihnă iar zidurile de stâncă se prăbușesc.

★

Carne și bobină
Dorință a inimii
Aduceți toată lumea
Pe rugul meu funerar!

Cyborg Sally urla textul prin parametrii vocali multiplicați; un cor marțial la octavă, în subsonice, un țipăt strident ca durerea a mii de pisici trase în țeapă, vocea ei puternică ridicându-se deasupra tuturor la un volum care făcea să-ți clănțăne dinții, propria ei carne, cândva muritoare, cânta triumfătoare și transformată prin bobina sângelui ei înfierbântat.

Ritmuri întrepătrunse, linia de tobe pe care o programase avea parcă o viață a ei, bași, răpăit de mitraliere și explozii acoperindu-se unele pe altele.

Pregătise atât de multe piste instrumentale în keyboard-ul ei, chitări urlătoare, voci ascuțite sintetizate, trompete de bătălie, distorsionate învăluitor, șuierături de șarpe – încât atunci când degetele îi dansau pe clape, topeau interfața dintre muzică și biți și byți.

Jos de pe acoperișuri
Afară din găurile voastre!
Dansați după muzica
Sufletelor voastre!

Asta și făceau...

Se târau pe ringul de dans. Ieșeau de-a valma din clădirile dărăpănate, afară din mii de baruri infecte din Valley și din magazinele ieftine, pășind în spatele unei fete grase și acneice, îngenuncheată în fața unor muzicanți de mâna a treia, undeva, sus, la „Uzina de Muzică”, în biroul președintelui, pe ringul de dans de la „Glitter Dome”, sus, către lumina orbitoare înconjurând scena de la „Visul American”.

Scuipați pe locurile de unde venim,
Dar priviți cine suntem!
Fiecare bărbat, un rege!
Fiecare fată, o stea!

Glorianna îl conduse pe Bobby spre est, de-a lungul străzii 11, pe lângă clădiri cu mansarde transformate, subsoluri renovate, în jos pe Second Avenue, cu baruri și restaurante, cu localuri și băcănii de lux, către St. Mark's Place, strada principală traversând orașul, ducând spre est înspre fundătura de la Avenue A, graniță a lui Tompkins Square Park.

Second Avenue era plină de prinții și prințesele orașului, rătăcind din bar în bar, în ținutele lor luxoase.

Designeri software și administratori tineri, funcționari mărunți ai serviciilor civile, casieri de bancă și distribuitori de date, muncind din greu pentru patronii lor, locuind câte trei sau patru într-un apartament cu chirie sau mai rău, totul pentru iluzia de a se putea plimba pe ACEASTĂ stradă, într-o noapte caldă de vară și de a se socoti adevărați new-yorkezi, locuitori ai Manhattan-ului, cetățeni ai „LOCULUI UNDE SE-NTÂMPLĂ CEVA"!

— Osul la treabă sau, dacă nu, dezastrul, încearcă orice înainte de-a învăța să te târăști – cântă el, gâfâind și abia atunci, auzindu-se, realiză că deja trecuse „dincolo", că bietul Bobby Rubin devenise o a treia persoană, că un suflet se trezise din somnul cel de moarte.

Glorianna O'Toole îl strânse de mână și-i zâmbi când traversară Second Avenue.

— Erai aici lângă mine, acolo unde-ai fost întotdeauna – cântă și ea.

„Și chiar așa e, nu?" gândiră amândoi, văzându-se reflectați în ochii trecătorilor de pe Second Avenue.

Nu un amărât de șoarece de bibliotecă și o bunicuță cu părul cărunt, ci o imixtiune dintr-o altă realitate; un duo dinamic, o pereche de haimanale, Mama Nebună și Prințul Încoronat al Rock and Roll-ului, strălucitori ca libertatea, în mijlocul nopții.

Glorianna izbucni în râs. Se îndreptau spre est, pe St. Mark's, în vreme ce trecătorii îi priveau cu precauție și apoi grăbeau pasul sau se dădeau la o parte; un paznic îi studie cu atenție și-și încleștă și mai tare mâna pe armă, dar ei se mișcau deja în ritmul străzii.

Părul lui lung și roșu îi cădea pe umeri când dădea din cap, cânta cu o bucurie excesivă, iar ochii ei verzi și strălucitori erau tineri și fără vârstă pe fața solarizată și, undeva, o chitară electrică rupse barierele dintre ei în noaptea roșie ca sângele.

— Om fi biți și byți și programe, doamnă – îi cânta Red Jack – dar iubito, nu suntem cei Curați!

— Băga-mi-aș! urlă Mama Nebună a Rock and Roll-ului, scandalizând spectatorii de pe trotuar.

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui brav și în țara celui liber!

Mergeau înlănțuiți spre St. Mark's, cântând la unison, batjocorindu-i fericiți pe cetățeni.

Urlați de pe acoperișuri
În noaptea cu inima grea!
Am prins lumea de coaie
Și-acum e timpul să mușcăm!

Karen Gold, ametită de duhoarea transpirației, stătea, practic, cu spatele lipit de zid. Nu mai putea suporta creatura aceea nebună zdrăngănind solo-urile instrumentale pe VoxBox și urlând strident versurile demente prin circuitele vocoderelor, cu vocea multiplicată a unei trupe de bobinari, deasupra trupurilor ce dansau într-o imensă grămadă.

Se înghesuiau în jurul lui Cyborg Sally, șold în șold, umăr lângă umăr, pe ringul de dans, țopăind și mișcându-se în cerc, cu capetele date pe spate, cu ochii rotindu-se fără să vadă nimic, contorsionându-se și agitându-se ca niște fani posedați de cine știe ce zei „voodoo".

Dansau spasmodic printre mobilele grosolane din penumbră, sărind peste lăzi, canapele, mese, urlând, gemând, bătând din picioare.

Eu sunt Cyborg Sally
Eu sunt conducătoarea găștii voastre
Dansați cu mine
Nu îndrăzniți să priviți înapoi!

Cu toate că se retrăsese aproape inconștient, pas cu pas, până ajunsese cu spatele la zid, Karen îi observase pe Larry și Leslie, Malcolm și Tommy, Bill și Iva, topindu-se cu toții în amețeala dansului, a visului, abandonându-se trupului turbat, fuzionând cu muzica.

Deja nu mai putea să-i scoată din vis. Într-adevăr, în acest loc îngrozitor părea că nu mai există simțul individualității umane. Până și cântecul lui Cyborg Sally, multiplicat, filtrat, dezvoltat, transmogrifiat prin mașinăriile misterioase, părea cântat de o voce colectivă a gloatei înseși.

Hai cu mine
Vino așa cum ești
Fiecare bărbat, un rege!
Fiecare fată, o stea!

Strivită de zid de un val de trupuri contorsionate, nu se simțise în viața ei atât de singură.

Carne și bobină!
Focul sângelui fierbinte!
Ardeți barierele
Pe rugul meu funerar!

Tremurând, încercă să-și croiască un drum de-a lungul zidului, către scări, către o ieșire care părea la un milion de mile depărtare.

Înapoi la origini
Înapoi la junglă
Unde strămoșii n-au odihnă
Și zidurile de piatră se prăbușesc...

Mai degrabă un fel de versiune Disney a junglei, gândi Glorianna O'Toole, cântând cu o nuanță sardonică, ieșind din vis lângă Tompkins Square Park.

Pivnițele prăbușite, infestate de gândaci, care înconjurau odată parcul, fuseseră demult renovate în case pentru scorțoși sau apartamente ieftine, sau înlocuite de mașinării de bani pentru cei care închiriau ieftin. Globuri aurii strălucitoare, puse la înălțime pe stâlpi la intervale regulate, iluminau parcul într-o continuă baie de lumină liniștitoare, acolo unde cândva drogați fioroși pândeau în umbră. Paznici înarmați peste tot, acolo unde orice polițist cu mintea întreagă nu s-ar fi aventurat.

Pe vremuri numai traficanții, bandele de golani și drogații burdușiți de „praf” îndrăzneau să traverseze Tompkins Square după lăsarea serii, dar acum parcul era înțesat de trecători bine îmbrăcați – cupluri tinere, sau cupluri pe cale de a se forma, uneori și cu bebelușul în brațe –, în alte vremuri hrană pentru monștri. Versiunea Disney, da, gândi Glorianna ironic, și totuși... și totuși...

Și totuși, când apăsă pe buton ca să revină din vis, o muzică subliminală îi spuse că vechiul spirit mai dăinuia încă aici, că fantomele vii ale fostului East Village mai bântuiau încă parcul Tompkins Square.

O curvă într-un tricou strâmt Cyborg Sally și păr purpuriu, făcând rapid o tranzacție cu un client de vârstă mijlocie într-un elegant costum safari alb. Un puști slăbănog, tot într-un tricou Sally, expunându-și la vedere rețeaua Jack pe capul ras, stând pe vine pe o bancă, holbându-se către o altă lume, încleștând și descleștând mâna pe un plic transparent cu „praf”. O fată cu perucă Sally strecură o bobină unui tip într-un costum clasic din țesătură groasă.

Erau de fapt grupuri de golani infiltrați pretutindeni în parc, traficând „praf”, bobină, amfetamine și chiar propriile cururi, și asta exact sub ochii paznicilor. La dracu, uite-l pe unul care-i strecoară un pachețel de „praf” chiar unui PAZNIC!

Glorianna zâmbi încântată. De fapt singurul lucru care se schimbase era acela că granițele nemernicilor fuseseră împinse mai departe spre est, așa încât Tompkins Square Park, fostă junglă urbană, devenise acum o zonă-limită, unde locuitorii orașului și ai apartamentelor cu chirie puteau participa la viața străzii, simțindu-se în același timp ocrotiți de ochii atenți ai propriilor paznici.

O, da, puteai împinge granița de la North Beach spre Haight, de la Washington Square către rampele de gunoi, de la Selma către Franklin, de la Coconut Grove către Katmandu, și totuși eterna STRADĂ va fi totdeauna undeva, pregătită pentru agățat, pentru drog, dansând și făcând tranzacții în ritmul monoton al unei chitare.

O pereche strecurându-se pe alee, cu ochi goi. Un traficant rezemat de un stâlp. O curvă cu perucă de cauciuc băgându-și mâna în pantalonii unui client.

Golani cu dinți pictați argintiu. Golani cu ochi înfometați, privind înapoi la origini, înapoi în junglă, strămoșii fără odihnă așteptând să se prăbușească zidurile de piatră...

Mulţimea aceea de tricouri ieftine, faţa aia furioasă, maşinăria sex din oţel inoxidabil, cu ochii lui Sally Genaro, ţipându-şi ritmul furios al sângelui înfierbântat. Dintr-un cântec ca un marş al răzbunării.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Regina Aţâţării!
Foc electric!
Byţi strălucitori!
Poftă a cărnii!

— Vin vremuri grele – cântă uşor Glorianna O'Toole.
— Cum?
Bobby Rubin o privea ameţit, de sub părul lung şi fluturând al lui Red Jack.
— Nu simţi, Jack, n-auzi cum urlă vântul de est?
Se uită nervos împrejur, mormăi ceva, o privi strâmb.
Glorianna îşi dădu seama că Red Jack nu era pe-aici la ora asta, şi că sărmanul Bobby ieşise brusc din vis, trezindu-se undeva în cea mai adâncă zonă a golanilor, sau cel puţin aşa dădea impresia sărmanul nevinovat.
— Nu mă mai privi de parc-aş fi nebună!
— PĂI NU EŞTI?
— A dracu' dacă nu sunt, fiule! îi răspunse ea apăsându-i rapid butonul. Şi dacă ne vom lua după miros, într-acolo unde ne duc urmele, şi scăpăm de aligatori în timpul acesta, puştiule, cred că-i mai bine să fii şi tu nebun!
Îl înhăţă de mână şi-l duse dansând spre tobele lui Cyborg Sally în ritmul adânc şi puternic ridicându-se din junglă.
Strămoşii n-au odihnă...
Priveşte zidurile de piatră sfărâmându-se.

Cântecul se dezintegra într-o beţie de zgomote finale, asurzitoare, timp în care Karen Gold reuşi, în sfârşit, s-ajungă la scările subsolului. Sunetele mureau încet, încet, într-o tăcere sinistră.
Un murmur gutural surd transformându-se rapid într-un urlet de turbare o făcu să se uite peste umăr, şi ceea ce văzu îi îngheţă sângele în vine.

Cyborg Sally stătea prăbuşită în spatele VoxBox-ului ei, gâfâind din greu, cu braţele atârnându-i moi. Picături de sudoare uleioasă, argintie, i se rostogoleau pe faţă lăsând urme rozalii. Dar nimeni din „Slimy Mary's" nu observă machiajul topindu-se. Sinistru, ameninţător, obişnuiţii localului se mişcau şi se unduiau la unison, după măsuri muzicale imaginare, asemeni unui banc imens de peşti.

Larry Coopersmith îşi croia drum prin mulţime către Cyborg Sally, exact când Paco venea din direcţie opusă. Erau nas în nas înainte de a se vedea, şi gata să sară la bătaie până să se recunoască, gaşca furioasă din jur urlând pentru sângele intrusului.

— Du-te-n mă-ta, căcănarule!

— Chinga tu madre!

— Tacă-ţi fleanca!

— Cine pizda mă-tii te crezi, sugător de pulă ce eşti?

Golanii înaintau ameninţător, iritaţi, urlând, strângând pumnii, scoţând şişurile.

Dar Larry îi spuse ceva lui Paco, Paco îi spuse ceva lui Larry, apoi Paco îşi urlă autoritatea printr-o frază simplă:

— TĂCEŢI ÎN PIZDA MAMELOR VOASTRE!

Asta şi făcură.

Urletul lui Paco îi îngheţase. Stătea acolo dominându-i, cu mâinile în şolduri şi cu privirea dură, parcă abia aşteptând să protesteze cineva.

Nu îndrăzni nimeni.

Larry şi Paco discutară ceva ce Karen nu putea auzi, ceva care parcă dură un milion de ani, după care Paco puse un braţ protector pe umărul lui Larry.

— Nemernicu' ăsta e un „amigo" de-al meu! spuse Paco, şi orice „amigo" de-al meu este también şi prietenul lui Cyborg Sally, nenorociţilor! O să ne spună cum putem deveni cu toţii vedete la televizor, nu-i aşa, Larry?

— A-ntâia! strigă Markowitz păşind în faţa zidului uman, în spatele oamenilor lui.

— De ce N-AM FI TOŢI staruri T.V.? întrebă el. Nu suntem la fel de frumoşi ca rahatul cu care ne hrănesc ei la „MUZIK"? De ce să n-aibă fiecare momentul lui în lumina reflectoarelor? Fiecare bărbat, un rege! Fiecare fată, o stea! Asta o să facem!

— Care... „o să facem”, față palidă? strigă cineva, printre hohote de râs.

— Noi suntem revoluționarii de la FRONTUL ELIBERĂRII REALITĂȚII, asta suntem! urlă Markowitz. Vă mai amintiți de noi?

Murmurele se topiră în tăcere. Markowitz zâmbi satisfăcut, clătinând din cap.

— Așa e, prostovanilor, Frontul Eliberării Realității – continuă el. Oamenii care v-au adus Jack și Mașinăria de Bani a Poporului; discurile Red Jack v-au băgat mai multă pâine în buzunarele voastre de căcat decât ați văzut vreodată!

Se opri, își luă o expresie disprețuitoare și privi pe deasupra încăperii, ca o rază laser.

— Deci, voi, băieți, ați vrea să înhățați lumea de coaie și să mușcați adânc din ea, nu? spuse el provocator.

Bombăneli, urlete, pumni amenințători și cuțite, un cor de înjurături indistincte.

— Bine, atunci urlați ca proștii pe acoperișuri, în noapte! O să-i mușcăm pe nemernici acolo unde-i doare cel mai tare! O s-o facem pe POSTUL NAȚIONAL DE TELEVIZIUNE! Avem de dat un șut într-un cur a-ntâia!

Markowitz tăcu iar, își puse brațele pe piept imitându-l pe Paco, care rămăsese în spatele lui în aceeași atitudine, ca un împărat aztec privindu-l pe marele preot incitându-și războinicii.

— O să eliberăm „Visul American” și-o să-l transformăm în propriul nostru show T.V. pe „MUZIK”!

Larry Coopersmith continuă cu vocea lui Markowitz, remontându-se printr-o altă apăsare pe buton.

— Vom lua sub control localul lor și o să-i obligăm să ne-arate la T.V., în direct! O să fim cu toții VEDETE!

Cyborg Sally, sau cine-o fi fost, apăsase și ea pe buton în timp ce vorbea Larry, și acum era iarăși zeița rock în loc de muziciana epuizată, stând în picioare și rânjind cu dinții de oțel către Markowitz, privind într-o parte spre clubul ei de războinici.

— Pe MINE o să mă băgați în emisie la „MUZIK”, asta o să faceți! O să mă puneți acolo în lumina orbitoare, unde e locul meu, și am să prezint în primă audiție noul meu cântec pe care l-am lucrat aici, și când o s-o fac... când o s-o fac...

Cyborg Sally și Markowitz se priviră unul pe altul ca niște creaturi de pe două planete diferite, întrebându-se fiecare cui aparținea, în vreme ce Karen se întreba dacă nu era cazul să fi plecat demult.

Markowitz îi aruncă un zâmbet nebunesc.

— O să aruncăm Realitatea Oficială pe rugul tău funerar! exclamă el.

— Vino așa cum vrei, vino, oricine-ai fi, fiecare bărbat, un rege. Fiecare fată, o stea!

— Pixeli pentru Popor!

Bolboroseau unul către celălalt, dar se observa cu ochiul liber că dincolo de asta două visuri se interferaseră suficient de mult pentru a coincide.

Markowitz reușise s-o recruteze pe Cyborg Sally în Frontul Eliberării Realității. Și în timp ce Karen stătea pe scări, privind spre Markowitz și Cyborg Sally, spre F.E.R. amestecându-se cu oamenii străzii, își dorea cu disperare să fie acolo cu ei, să apese pe buton și să viseze alături de singurii prieteni pe care-i avea pe lume.

Apoi începu incantația și Paco. Paco al ei era cel care-o conducea, stând în spatele lui Cyborg Sally, cu o mână pe umărul ei, cu ochii negri și duri ca obsidianul, războinicul nemilos contemplând avid măcelul care avea să vină.

Cyborg Sally! Carne și bobină!
Ardeți lumea lor pe rugul ei funerar!

Și cântau cu toții, Leslie, Iva, Malcolm, absolut toți, chiar și Markowitz, care stătea acolo, ca o completare a triadei, cântând odată cu Cyborg Sally.

Cine pe cine recrutase, de fapt? Orice-ar fi, se simțea chemată de vocile amestecate ale incantației, de vocea lui Larry, a lui Leslie, și, oh, Doamne, de vocea lui Paco; nu voia să fie părăsită aici, de una singură.

Ezită, întinzând mâna după buton, coborî o treaptă și apoi, dându-și seama ce e pe cale să facă, complet amețită, se trezi urcând scările către relativa siguranță a nopții sălbatice a străzii.

— Sâmbăta viitoare, noaptea, Paco – spuse Larry Coopersmith. Au o transmisie la zece, amigo. Noi venim aici la opt, după care tu începi să-ți selectezi oamenii. La zece fără cinci blochezi ușa, îi iei pe toți de pe

ringul de dans și-i îndrepți spre scenă, aștepți până când „MUZIK” intră în emisie, apoi înconjurați scena, și...

— Hei, stai o clipă, eu sunt șeful aici, așa că despacio{165}, amigo, nu mai vorbi atâta! spuse Mucho Muchacho.

Rahat, de fiecare dată ăștia încercau să se bage în față!

Oh, da, Mucho era acolo, sus, pe tronul de catifea cu Cyborg Sally, acolo unde-i era locul, iar Coopersmith și restul Frontului Eliberării Realității răspândiți pe pernele mari, la picioarele lor, acolo le era locul.

Și, firește, războinicii cu care ticsise localul arătau clar cine e șeful, dar gură-spartă ăsta vorbea de parcă era IDEEA LUI, ca și cum el ar fi CONDUS consiliul de război.

Ce dracu, Larry muncise mult la chestia asta, dar dacă-și imagina vreo clipă că o să intre pe teritoriul lui MUCHO MUCHACHO, se înșela amarnic!

— Ai vreo problemă, Paco?

— Da, AVEM ceva probleme, omule. Cum ar fi, de pildă: cine o să-i împiedice pe paznici să ne zboare creierii?

— În direct, pe „MUZIK”? spuse Coopersmith cu șiretenie.

— Mda, mă rog, dar cum ajungem pe scenă? Nu poți urca de pe ringul de dans.

— Luăm ostatici. Stăm pe loc când ne permit accesul, poate chiar îi amenințăm că aruncăm totul în aer.

— Doar n-ai de gând să aduci BOMBE acolo, înăuntru?

— Nu, dar ei n-au de unde să știe asta, nu?

— Hm, te-ai gândit la toate, nu?

Larry Coopersmith încuviință, plin de sine.

— Da, și cum rămâne cu Cyborg Sally? Nu știu dacă știi, Pham și Steiner și paznicii o caută s-o aducă înapoi! Ea cum intră? Crezi că n-o s-o recunoască nimeni?

Coopersmith îl privi ușor nedumerit. Mucho Muchacho zâmbi. În cele din urmă reușise să-l ia din scurt pe puiul de curvă.

Cyborg Sally nu scosese o vorbă în timpul discuției, tolănită pe o canapea lângă el, frântă de oboseală, puțin înfricoșată, lucru normal de altfel.

Întinse mâna, apăsă pe buton, se ridică în picioare cu mâinile în șolduri și cu un rânjet disprețuitor pe buze și, deodată, domină totul cu un râs metalic de o cruzime nemaipomenită.

— Exact asta am să fac – spuse. Am să devin invizibilă şi-am să intru!

Oh, da, Red Jack auzi vântul de est urlând, acum când ieşeau din parc, traversând Avenue B, şi intrând în aerul acela uscat şi fierbinte, amintind de ozon, de ulei de maşină, de sex furios, urmărind mirosul pe Seventh Street, în sus urmărind bătaia de tobă adânc, şi mai adânc, spre inima furioasă a junglei urbane, undeva în întuneric, o stradă pustie, prin aleea cu clădiri prăbuşite, unde ici-colo licărea câte o lumină slabă în spatele vreunei ferestre sparte, unde zgomotele din umbră erau ca o linie de bas înăbuşită, cu vocea neauzită a lui Cyborg Sally adusă de vânt.

— Ultima oară când am trecut printr-o asemenea stare de neliniște{166} a fost la Altamonte – spuse Glorianna când dădură colţul către Avenue D, şi, drept să spun, nu prea îmi miroase a bine.

Două mici găşti de golani trecură pe părţile opuse ale unei străzi, un block sau două mai încolo, golani în echipament Sally cântând ceva pe care nici nu era nevoie să asculţi ca să-l înţelegi, în acelaşi ritm pe care-l urmaseră şi ei spre est, ritmul turbat al lui Cyborg Sally. De undeva, şi mai adânc între ruine, auzeau crâmpeie din cântec, la limita audibilului, ca urletele îndepărtate ale haitelor de coioţi chemându-se unii pe alţii pe dealurile din Beverly Glen, într-o noapte fierbinte de Santa Ana.

— Acum e foarte aproape – spuse Red Jack. Doar la o aruncătură de băţ.

Deşi clădirea pe lângă care treceau era pustie, simţi ameninţarea unor ochi nevăzuţi privindu-l în ceafă, din dosul ferestrelor acoperite cu scânduri, ameninţarea şişurilor deschizându-se în întuneric, tensiunea însângerată a astrului nopţii răsărind peste casa celui brav şi ţara celui liber!

— Priveşte! şuieră brusc Glorianna, luându-l de talie şi lipindu-se de el.

Dând brusc colţul străzii următoare şi venind către ei, o altă gaşcă de golani, mergând ţanţoşi pe tot trotuarul şi cântând la nesfârşit acelaşi refren oribil, repetat în neştire:

Urlați de pe acoperișuri
În noaptea cu inima grea!
Am prins lumea de coaie
Și-acum o să mușcăm!

Bobby Rubin reveni brusc pe pământ, într-un val de groază care-i înțepeni genunchii și-i răsună în urechi.

Aproape o duzină de golani privindu-l cu gurile pline de dinți argintii ascuțiți. Femei cu părul purpuriu ca Sally, sau cu peruci fosforescente. Bărbați cu părul lung, sau cu craniile argintii, cu creste din lame de ras ruginite.

Cu toții conectați la Jack, cu toții purtând tricouri argintii Cyborg Sally. cu toții mărșăluind către el, în cadența furioasă a cântecului lor de război.

Urlați de pe acoperișuri
În noaptea cu inima grea!
Am prins lumea de coaie
Și-acum o să mușcăm!

— Oh, rahat – murmură Glorianna, și-l împinse spre un adăpost inutil în cel mai apropiat intrând, băgă mâna în buzunar și scoase pe jumătate pistolul.

— Nu! se trezi urlând Bobby, cu o îndrăzneală pe care nu și-o bănuia.

Împingându-i mâna la loc în buzunar, păși exact în mijlocul trotuarului, trăgând-o după el și pe Glorianna, cu un curaj fanatic, disperat, pe care nu-l mai simțise niciodată în viața lui.

Curaj care, știa chiar în clipa când apăsă pe buton, era ascuns în el, exact acolo unde fusese întotdeauna.

O trupă amărâtă cânta într-un ritm săltăreț, fluturându-și pletele roșii în vânt; se uită la fața provocatoare de pe tricouri, încercând să le arate că un alt spirit, mai luminos, din biți și byți, revenise în lume prin rock.

O chitară solo luminoasă și dură îi purtă în vibrațiile ei avântate, și Red Jack începu să cânte.

Am fost închis în circuitele mele
Am fost acolo unde nu pot fi văzut
Dar acum sunt aici să vă spun, copii,
Ridicaţi-vă vocea şi urlaţi...

Golanii se opriră din drum, se lăsară pe vine, despărţindu-se în două rânduri, de-a lungul trotuarului, scandând cântecul războinic al lui Cyborg Sally.

Cyborg Sally! Carne şi bobină!
Aruncaţi lumea voastră pe rugul ei funerar!

— Sunt chiar aici lângă tine, Jack, exact unde-am fost dintotdeauna – cântă o voce puternică de femeie, apropiindu-se de microfon, o femeie cu părul roşu, excitantă, alăturându-se corului.

Tu şi cu mine, împreună
Suntem o Maşinărie Rock and Roll!

— E o deghizare perfectă – spuse Cyborg Sally. Întind pe faţă machiaj de culoarea pielii, îmbrac o haină de ploaie veche şi poate chiar pun o pernă pe dedesubt.

Zâmbi către fanii adunaţi în cabina ei, aceşti nebuni care unelteau s-o folosească pe Regina Aţâţării pentru propriile lor scopuri.

— Cine s-ar putea gândi că eu sunt? fredonă ea viclean. N-or să vadă decât o grăsană jalnică din Valley, care încearcă să se-mbrace ca Cyborg Sally... Şi apoi, când începe muzica, şi eu păşesc în lumină...

Îşi arătă dinţii, hohoti cu un râs electric. Nemernicii de la F.E.R. îngenunchind în faţa ei, „Razor Dogs", spectatorii din mii de baruri murdare din Valley, clienţii obişnuiţi de la „Glitter Dome", nebunii care încă mai cred că lumea e a lor, toţi o priveau de sus, ca şi cum ar fi fost dementă, ca şi cum ar fi fost o amărâtă de Acnee, cu mâna grăsuţă între coapsele transpirate, visând un vis imposibil.

Dar fanii ei adevăraţi, acolo, undeva, la capătul spotului orbitor, legănându-se după muzică, ascultându-i cântecul, oh, da, ei înţelegeau, ei ştiau, ea era conducătoarea găştii lor, dansau după muzica ei, fără a mai privi înapoi.

Cyborg Sally! Carne și bobină!
Aruncă lumea pe rugul ei funerar!

Urlau de pe acoperișuri în noaptea inimii, dansând în vis la lumina zilei. Pe măsură ce se scurgeau dintre ruinele clădirilor abandonate, revărsându-se din cluburile din Valley și mărșăluind pe străzile cu magazine ieftine, dinaintea ei apăru o viziune.

Dansa sus, pe scena enormă, rotindu-se și săltând în luminile orbitoare, privită de un milion de ochi, camerele T.V. arătând-o în plină splendoare, să vadă toată lumea, muzica răsuna, lumea întreagă legănându-se ca un imens vârtej dincolo de reflectoare. Mâini atingându-i zona argintie dintre coapsele perfecte, limbi, buze, Bobby Rubin salivând, toți surferii blonzi cu sexul sculat, toți muzicanții de mâna a treia târându-se umili în genunchi, o masă de carne la picioarele bobinei ei, învingându-i, dominându-i, mai sus, și mai sus, și mai sus!

Și când visul va trece-în realitatea televizată, când Cyborg Sally va sta acolo în spotul orbitor, ca să vadă toată lumea, va fi mai reală decât realitatea în carne și oase, eliberată în sfârșit de biți și byți.

Va fi EA până la capăt. Iar EI o vor vedea până la capăt.

Și cântecul pe care-l va cânta îi va îngrozi pe toți cei care au umilit o sărmană fată grasă din Valley.

O, da, îi va face pe toți să urle, cu inima ei de gheață și cu vaginul ei de foc, va arde lumea lor pe rugul ei funerar!

O să-i cheme pe toți sclavii sexului ei și pe toți fanii din ascunzătorile lor dintre ruine, milioane vor păși afară din cluburile din Valley, printre magazinele ieftine, cu Cyborg Sally în frunte, în „Glitter Dome" și la „Visul American", și la „Polo Lounge", la fiecare petrecere din lumea show-business-ului, unde nu fuseseră niciodată invitați, iar EA va fi pentru totdeauna regina „MUZIK"!

Și pe măsură ce va merge mai departe, milioane de fani vor fi acolo, pe străzile din vis, încredințați că spectacolul nu se va sfârși niciodată, că fata grasă din Valley nu va mai apăsa pe buton pentru a reveni în biți și byți.

Nu am trup
Nu am suflet
Dar sunt Prințul Tău Rock'n'Roll!

În ce-o privește pe Glorianna O'Toole, asta și era, era ceea ce sărmanul Mick{167} nu izbutise să fie la Altamonte – un adevărat Prinț al Rock and Roll-ului, cântând acum cel mai dulce cântec pe care-l cântase tobarul ei drag în visul cărnii înfierbântate.

Iată-l chiar aici, lângă ea, cântând exact același cântec! Cântecul izbucnise de undeva, din vis, în propria ei voce cântând prin parametrii LUI vocali, și iat-o cântând propria ei creație, pentru noul ei fiu și pentru iubitul ei demult pierdut, cântând pentru viața ei.

Eu îți umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Tu îmi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul

În lunga ei carieră, Glorianna O'Toole avusese de înfruntat și spectatori ostili. Cântase în baruri de motocicliști, în fața maniacilor PCP în Haight, la marșuri pacifiste cu puțin înainte de a se transforma în ciocniri cu poliția, cântase pentru drogați, și pentru bețivi, și pentru toxicomani, și chiar în deschidere la Altamonte.

Se întâmplase de câteva ori să n-apuce să cânte, sau să dispară exact în clipa în care începeau să zboare prin aer sticlele, și se întâmplase ca muzica s-o transfigureze într-atât, încât putea să-i însănătoșească pe bolnavi, să-i învie pe morți.

Simțea acum o forță mișcându-se prin ea, o forță pe care nu îndrăznise s-o folosească vreodată, deși dintotdeauna știa că e acolo, de-a lungul întregii ei vieți în lumea rockului; așa i se părea acum, așteptase întotdeauna să sosească clipa asta.

Duzina de golani stătea încă acolo, pe două șiruri, blocând trotuarul, numai că în timp ce unii articulau fără sunete, incantația se oprise, iar ochii drogați care o priveau păreau niște țigări de marijuana aprinse. Nu mișca niciunul. Stăteau acolo și ascultau.

Rock and Roll-ul îmblânzise bestia sălbatică sau, cel puțin, captase focarul energiei ei.

Și transformase energia într-o masă de spectatori.

— Atâta timp disperată că ești gata să urli, mi-a fost luată muzica, acum mi-au luat și visul – cânta Red Jack, pășind lent către buza scenei, între mulțimea aflată la limita exploziei.

— Roșul proclamă haosul, să vadă toată lumea – cânta Glorianna O'Toole, păşind mândră alături de el, de-a lungul scenei de la Altamonte, înspre Haight şi prin barul motocicliştilor.

Sunt alături de tine, când eşti gata să lupţi...
Ce-or să se facă Ştabii?
Strigă-ţi libertatea la lumina zilei...

Multiplicată în spaţiu şi timp, mulţimea de spectatori umplea strada nopţii negre, răspândindu-se în bulevardele luminoase, urcând dealurile unui imens amfiteatru natural, un imens tsunami de carne furibundă, un spărgător enorm şi ameninţător, îndreptându-se către un pisc primejdios, cu destinul suspendat undeva la limita dintre întuneric şi lumină.

Atunci se răspândi parfumul dulce al unei enorme pipe colective de canabis, şi mulţimea începu să se legene uşor, ascultând muzica Prinţului încoronat şi a Mamei Nebune a Rock and Roll-ului.

Eu îţi umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul...
Tu îmi umpli sufletul
Eu îţi umplu sufletul

Exact aşa făceau, cântându-şi unul altuia, apoi publicului; cântecul lui, cântecul ei, cântecul lor, în acelaşi timp cântecul spiritului trezit din somnul cel de moarte.

O Mamă Nebună îi dăduse voce şi muzică unui puşti prostănac numit Bobby Rubin, eliberase fantoma rock din maşinăria lui, umplându-i astfel sufletul...

Iar reginei rock and roll cu părul roşu, care cânta acum alături de el, îi umpluse sufletul Red Jack; spiritul ei mereu tânăr fusese descătuşat din închisoarea cenuşie şi ridată a timpului şi a cărnii, prin muzică, dragoste şi bobină.

Chipul lui Cyborg Sally, o icoană a furiei, cu dinţii strânşi, cu ochii trişti şi chinuiţi, urla fără sunet de pe tricourile golanilor, din umbrele tainice ale străzilor în ruină, din întunecimea cea mai adâncă a inimilor unei vieţi deznădăjduite, din pântecele lumii.

Dar lumea se mișca acum după muzica lui, cu forța dată de vis, după cântecul lor, adevăratul ritm rock, care undeva, în adânc, era încă viu, chiar și în cea mai meschină inimă umană.

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui brav și în țara celui liber
Loviți din degete, lăsați-mă să vă pătrund în suflet
Cu toții suntem Prințul Încoronat al Rock and Roll-ului!

Karen Gold se trezi disperată, furioasă, hoinărind aiurea pe Avenue D, fără a se îndrepta spre casă. Cum să lupte? Ce să facă să-i salveze pe Paco și pe singurii ei prieteni din lumea asta? Unde se putea duce?

Înapoi în mansardă, să-i aștepte pe conspiratorii nebuni să se întoarcă? Înapoi la Poughkeepsie pentru tot restul vieții? Să rămână la mila inexistentă a străzilor necruțătoare?

„Cu ce sunt vinovată să merit așa ceva?" întrebă ea pe cineva inexistent. „Unde am greșit? De ce toate visele mele sunt sortite dezastrului?"

Patru ani de colegiu pentru o slujbă de rahat, și apoi, automat, concedierea.

Asudând și muncind ca o sclavă, pentru a putea achita partea ei de chirie, ca apoi să fie trasă pe sfoară.

Salvată de sărăcie de către F.E.R., găsind un bărbat pe care l-a iubit și găsind ceva în care să creadă, iar acum toate astea i-au fost furate!

Și de către CINE? De către CE? De un inamic anonim, pe care nimeni nu-l putea numi, o fantomă alcătuită din biți și byți și, mai mult chiar, din bobina ce fusese cândva poarta către o lume mai bună, pe care Karen o pierduse acum pentru totdeauna!

Atunci auzi cântecul...

Eu îți umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul...
Tu îmi umpli sufletul
Eu îți umplu sufletul...

O voce masculină nesigură, nazală, neplăcută la auz, dar cumva puternică și eroică, după părerea ei.

O voce de femeie, plăpândă, slabă și supărătoare, și trecând dincolo de limitele cărnii. Era cel mai straniu duet pe care-l auzise vreodată.

Când se întoarse să vadă ce se-ntâmplă, avu parte de ceva și mai straniu.

Un mic grup de golani, cu spatele spre ea, bloca jumătate de trotuar. Dincolo de ei zări o bătrână cu părul cărunt, într-un fel de vestă de doc bleu, și un tânăr slăbănog cu o coafură Red Jack cam scurtă, stând unul lângă altul, cântând în fața unui grup cu un ritm amenințător.

Karen se topi în umbra celei mai apropiate clădiri, pregătită să se-ntoarcă și s-o șteargă. Dar ceva o opri. Ceva o reținu acolo, în ciuda prudenței și rațiunii. Ceva din bravada nebunească a cântăreților n-o lăsă să plece.

Dansând strălucitor ca libertatea
În casa celui brav și în țara celui liber...

Fals, nesigur, totuși intonau cântecul lui Red Jack.

Golanii nici nu se mișcau. Nu plecau mai departe. Stăteau acolo și se legănau în ritmul muzicii.

În fața ochilor ei renăștea în oameni o forță pe care o credea pierdută pentru totdeauna. Într-un fel, fostul conducător imaterial al Frontului Eliberării Realității era acolo în noapte, ținându-i în loc pe răsfățații lui Cyborg Sally.

Hipnotizați de un tip care cânta fals și de o bătrână cu părul cărunt, stând acolo, golanii dovedeau că forța era reală, cel puțin la fel de reală ca forța lui Cyborg Sally.

Întinse încet mâna către butonul cutiuței pe care încă o purta pe ceafă, butonul pe care nu credea că-l va mai apăsa vreodată.

Dacă forța aceea era reală, poate că asta o putea ajuta. Exista un singur loc unde putea afla...

Acolo unde bătălia dintre Red Jack și Cyborg Sally, la care fusese martoră, avea loc cu adevărat. Arena psihică a visului.

„Lovește din degete, lasă-mă în suflet..."

„De data asta ai dreptate, sper", gândi ea stins, făcându-și curaj să apese pe buton și să pășească ezitant în...

...locurile întunecate de la „Slimy Mary's", duhoarea groaznică a cărnii asudate, trupurile legănându-se împreună cu ritmul muzicii, inima

întunecată a bestiei colective, urlând, Paco şi Coopersmith, şi toţi prietenii ei chemând-o să li se alăture în noaptea roşie ca sângele.

Numai că acum Red Jack cânta dincolo de luminile stroboscopice ale ringului de dans, şi lângă el nu era Cyborg Sally, ci o anti-Sally, un Înger Rock and Roll, în jeanşi şi vestă bleu de doc.

CU TOŢII suntem Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului!

Şi treceau dincolo de ringul de la „Slimy Mary's", într-un nimb strălucitor de lumină albă, un refugiu invulnerabil, împingând înapoi ceata de golani care bloca trotuarul, făcându-i să se topească în umbrele din subsolul localului, în vreme ce Red Jack şi îngerul său Rock and Roll veneau către ea.

Karen îndrăzni să păşească în aura albă salvatoare şi se aruncă în braţele lui Red Jack.

— Ai reuşit, Jack! strigă. Numai tu poţi să-i opreşti! TU eşti mai puternic decât EA, am văzut, tu n-o să laşi să se întâmple una ca asta, nu! TU o să-i salvezi!...

...Bobby Rubin se trezi îmbrăţişat de o blondă isterică ce apăruse din senin şi se aruncase delirând în braţele lui, în timp ce o bandă de golani începuse să se apropie de ei, aplecaţi în faţă, legănându-se ameninţător înainte şi înapoi. Ce dra...

— Ce să opresc? Să salvez pe cine? De cine? întrebă el, îndepărtând-o şi zgâlţâind-o de umeri.

— Cyborg Sally! N-o auzi acolo, în întuneric? I-a-nnebunit pe toţi, Markowitz, şi Leslie, şi sărmanul Paco...

— Sally! urlă Bobby, zgâlţâind-o şi mai violent. ŞTII UNDE E? Du-mă acolo! Chiar acum!

— NU! Nu putem merge acolo! Eu nu mă mai întorc!

— Trebuie! Sunt un om pierdut dacă nu mergi!

— Nu! Nu!

Glorianna O'Toole ieşi răvăşită din viziune, văzând o duzină de golani apropiindu-se de ea. Văzu parcă şi sclipirea unui cuţit, o văzu pe fata aia ieşită din minţi, văzu cum din obrazul noului ei Prinţ al Rock and Roll-ului apăru faţa plângăcioasă a lui Bobby Rubin.

— Înapoi, nenorociţilor! urlă ea, scoţând pistolul şi ameninţându-i. Mai bine zis, mişcaţi-vă cururile de-aici, chiar acum!

Golanii îngheţară. Apoi, brusc, o luară la fugă.

Glorianna păși între Bobby și blondă, îi despărți și apăsă pe butonul fetei.

Karen Gold ieși clipind buimacă din viziune, pe Avenue D. Banda de golani se răsucise pe călcâie și dispăruse undeva în întuneric. O bătrână cu părul cărunt stătea în fața ei fluturând un pistol. Lângă ea stătea... lângă ea stătea...

Karen clipi iarăși. Acum nu mai era în viziune. Dar apariția era încă acolo!

Un tânăr slăbuț, cam de vreo douăzeci de ani, purtând jeanși, un tricou Red Jack și o jachetă neagră. Părul era roșu deschis, purta un Jack care îi cădea pe frunte.

Și totuși fața era, fără nicio îndoială, fața lui Red Jack.

— Ești... ești... EL?

— E un fel de-a spune – spuse sec bătrâna.

— Revino-ți, pentru Dumnezeu! spuse nerăbdător băiatul cu fața lui Red Jack. Ce e chestia asta cu Sally? Știi unde e? Unde dracu e?

— La „Slimy Mary's" – îi răspunse Karen. Au adus-o acolo... Adică EA îi are în puterea ei, și ceva îngrozitor e pe cale să se întâm...

— Pe ei? Pe cine? Spune ceva clar, pentru numele lui Dumnezeu, te rog!

— Paco! Markowitz! Întregul Front al Eliberării Realității! Și-au pierdut mințile, sunt în stare să...

— Frontul Eliberării Realității! exclamă el cu o expresie ciudată. Deci chiar EXISTĂ un Front al Eliberării Realității?

— Ai auzit de noi?...

— Dacă am auzit de voi? Fir-ar ai dracului, dacă nu pun mâna pe Sally o să fiu aruncat în pușcărie odată cu șeful vostru!

O strânse de braț.

— Haide – zise el – mergem chiar acum la „Slimy Mary's"!

— Nu! Nu se poate! O să ne sfâșie în bucăți! strigă Karen, împingându-l.

— Ascultă, nici nu știi cât de important e pentru...

— O, ba știu! îi răspunse Karen. Îi examină acum cu mai mult calm. Avea fața lui Red Jack, bun, dar în mod sigur nu se comporta ca un Prinț Încoronat al Rock and Roll-ului. Încă...

— Vrei să le-o iei pe Cyborg Sally, corect? spuse ea. Ei bine, eu vreau să-i iau pe ei de lângă EA. Deci, de fapt, e vorba de același lucru. Tu m-ajuți pe mine, iar eu te-ajut pe tine, O.K.?

Acum EA îl apucă de braț și începu să-l tragă către Avenue D.

— Parcă-ți era frică să mergi la „Slimy Mary's" asta?!...

— Nu acolo mergem – îi spuse Karen. Mergem la mansardă. Or să se întoarcă acolo cât de curând.

Își permise un rânjet.

— Și când vor veni, vor da nas în nas cu conducătorul lor!

LA FEL DE VIU CA TINE ȘI CA MINE

BÂRLOGUL Frontului Eliberării Realității avea ceva din parfumul unui vechi trecut revoluționar, o încercare emoționantă de reîncarnare a unui spirit uneori plin de curaj, spirit despre care Glorianna O'Toole putea să jure că dispăruse de mult din lume.

Ferestrele murdare pe care nu le mai spălase nimeni de pe vremea asasinării lui Kennedy. Cortina de pânză ce separa locurile de dormit, bucătăria veche, cu o chiuvetă de restaurant, debordând de căni și vase murdare, mobila de la Armata Salvării, ușa de la toaletă care nu se închidea bine...

A, da, când era tânără și Revoluția era în floare, existau aproape o mie de mici comunități ca F.E.R., încercând să-și ducă la îndeplinire visurile de Eliberare, în vechi case de lemn din Shattuck, în vile vechi din Silverlake, în depozite părăsite din Haight-Ashbury și Avenue C, în mansarde industriale pe jumătate finisate, exact ca asta...

Așa că, în ciuda tristei relatări a lui Karen Gold despre cooptarea F.E.R.-ului de către partea întunecată a FORȚEI Revoluționare, în ciuda faptului că asta nu se întâmpla în vis, Glorianna se trezi țopăind și cântând fragmente din vechituri revoluționare.

Dansa într-o adevărată veselie revoluționară lângă canapeaua veche pe care stăteau Bobby Rubin și Karen Gold.

— „Azi-noapte am visat că l-am văzut pe Joe Hill, la fel de viu ca tine și ca mine", îi cântă chicotind – „da' eu zic: Joe, ești mort de patruzeci de ani..."

— Cine?

— „Eu n-am murit deloc, zice el!"

— Cine dracu e Joe Hill ăsta? spuse Bobby iritat. Și cui îi pasă? Vrei să fii serioasă? N-ai auzit ce ne-a spus? Oamenii ăia o țin pe Sally ascunsă și, împreună cu o bandă de golani, vor încerca să ia „Visul American" cu forța! Îți imaginezi ce-o să-mi facă West dacă fata asta e ucisă de o adunătură de teroriști nebuni?

Vai, lui Bobby nu-i trecuseră niciodată prin cap visuri romantice despre revoluție.

Acum nu se mai gândea decât cum să pună mâna pe sărmana Sally Genaro și să-și salveze în felul ăsta pielea.

Glorianna fu dezamăgită de reacția lui.

— Joe Hill eşti TU, puştiule, în ceea ce priveşte F.E.R.-ul! îi spuse. N-ai ascultat ce ţi-a povestit ea? Tovarăşii ei revoluţionari au fost cooptaţi de febra Cyborg Sally şi tu eşti singurul care-i mai poţi salva!

— Are dreptate! spuse Karen. EXACT asta am încercat şi eu să-ţi spun! Arăţi exact ca Red Jack...

— Asta din cauză că am creat o stea rock A.P. după modelul meu...

— ... aşa că ei, dacă sunt atât de drogaţi încât s-o ia pe Sally Genaro drept...

— V-aţi ieşit amândouă din minţi! scânci Bobby. Cu mâinile goale vreţi să-i opresc pe revoluţionarii ăştia cu creierele arse şi pe golanii ăia demenţi să dea o lovitură „MUZIK”-ului?

— Să opreşti Revoluţia!? exclamă Glorianna indignată. Dimpotrivă, tu o să CONDUCI Revoluţia, puştiule, tu o să readuci Roşul care proclamă haosul, să vadă toată lumea, şi asta în direct pe postul naţional.

— Cuuuum?

— Viteazul Front al Eliberării Realităţii se foloseşte de eroii anonimi ai străzii pentru a elibera „Visul American” de idioţii de sus şi pentru a-l oferi publicului timp de o oră în strălucire şi lumină! „MUZIK” pentru mase! Pixeli pentru popor! Minunat! Măreţ!

— Minunat? Măreţ!? Doamne Dumnezeule! Glorianna, chiar dacă ei pun mâna pe „Visul American” fără să fie ucişi, lumea n-o s-o vadă decât pe ACNEEA, ameţită şi urlând după răzbunare!

— La naiba, nu! Or să-l vadă pe RED JACK, dansând strălucitor ca libertatea, în direct la T.V., ca un adevărat conducător al Revoluţiei! spuse triumfătoare Glorianna.

Puse un braţ pe umărul lui Karen şi-i zâmbi ca o soră mai mare:

— Până la urmă Jack ăsta de-aici o să facă ce trebuie, deşi uneori, când uită cine e, începe să fie băiat rău.

— Cum?

— Doar de asta l-ai adus aici, nu? murmură ea. SĂ CONDUCĂ Revoluţia, nu s-o oprească! Aşa încât Red Jack preia conducerea de la proasta aia de Cyborg Sally şi ne aduce libertatea la lumina zilei!

Karen Gold o privi lung, înţelegând cu greu.

— Bine, mda, aşa cred... – spuse ea.

Îşi mută atenţia către Bobby Rubin, punându-i o mână imploratoare pe umăr.

— Poți s-o faci... Jack... Bobby... oricine-ai fi... – gânguri ea. Poți fi Red Jack pentru puțin timp... Și, pe lângă asta, e singura cale prin care poți ajunge lângă Sally Genaro...

— De ce EU? gemu Bobby, sărind de pe canapea ca și cum cineva l-ar fi aprins o pocnitoare sub fund.

Glorianna arătă cu degetul direct spre fața lui:

— Păi cine altul, Bobby? Altul nu există, nu-i așa? Niciodată n-a existat, nu-i așa?

— Deja ai făcut-o – fredonă Karen seducătoare. Ai fost în stare s-o faci acolo, afară, în noaptea asta; altfel n-ai fi fost aici!

— Eu... eu am... eu sunt...

Ochii mici, înspăimântați, ai lui Bobby Rubin priveau imploratori spre Glorianna, ca și cum ar fi spus: „te rog, ia povara asta de pe mine”; umerii îi erau încovoiați de parcă ar fi purtat în spate tot universul.

Dar în timp ce vorbea Karen Gold, Glorianna apăsase deja pe buton și, de unde era acum, îl vedea pe Red Jack acolo unde fusese întotdeauna.

Văzu un băiat înfricoșat întinzând tremurător mâna către buton, căutând curajul de a reuși să devină eroul propriului său vis, acel erou căruia toată viața lui amărâtă îi spuseseră că nu poate fi niciodată.

— Da, ești dacă crezi că ești. Îi luă mâna nesigură. Fă-o pentru mine, Jack – zise ea, sărutându-l ușor pe buze, apăsându-i butonul în ciuda unei ușoare împotriviri.

— Fii ceea ce deja ai fost atunci când a fost nevoie. Fii micul meu erou din noapte!

Și iată-l acolo, înaintea ei, o față de băiețel înfricoșat sub o coroană de păr roșu lung, descompunându-se în pixeli, refăcându-se, descompunându-se iar, într-un echilibru instabil pe interfața cărnii și bobinei, spiritul demult pierdut din vis venind direct spre ea.

Cântecul care se născu din ea părea că vine de nicăieri și de pretutindeni. Era cântecul lui Jack și al ei, și al oricui altcuiva. Era rock and roll-ul din vis, căpătând viață prin venele ei bătrâne și obosite, și prin circuitele lui electronice, cu vocea perfectă, atemporală, pe care n-o avusese niciodată.

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de șoapte
Nu te speria când ți se spune
Să crezi în inima ta, la luptă.

Bobby Rubin stătea în mansarda pustie și murdară, cu o bătrână nebună care-i cânta numai lui cu vocea unei tinereți curajoase de care el n-avusese parte, un cântec de dragoste pentru curajul lui tainic, făcându-l să se avânte, undeva, sus.

Deși crezi că ești departe de casă
Și ești aici de unul singur
Să nu renunți niciodată la cântecul tău
Deși întunericul e-adânc și lung
Și poate n-o să vezi niciodată zorii
Să nu-ți pierzi nicicând speranța...

Da, Bobby era aici, singur, departe de casă, aici, pe străzile sălbatice, aici, căutând-o pe Sally Genaro, aici, în noaptea adâncă și întunecoasă, pradă ușoară în ochii ei injectați de sânge.

Dar nu singur de tot. O prietenă înarmată, într-o vestă „Hell's Angels" îl ținea de mână și cânta alături de el.

Pentru orice viață cât de mică
Există o lumânare arzând
Iar în povestea vieții noastre
Cu toți suntem eroi...

Și ea era, și el a fost, atunci când a trebuit, având ca sprijin un simplu cântec.

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de șoapte
Stai lângă mine și desfășoară stindardul libertății!

ACESTA era, în sfârșit, momentul în care Red Jack își trezise sufletul din somnul cel de moarte. Privind acolo, în ochii aceia sălbatici, dincolo de bobina sângelui înfierbântat și cântând sufletelor prietenilor un cântec din adâncuri.

Sunt exact ca tine
În tine mă vezi pe mine
Dar numai împreună contăm...

Văzu expresia ochilor lui Karen Gold și consimți.

Nu-l proclamase și Nicholas West conducătorul Frontului Eliberării Realității?

N-o lua oricum pe coajă din cauza asta? Și nu cumva West avea mai multă dreptate decât credea? Nu Bobby Rubin îl crease pe Red Jack? Chiar nu-și dăduse seama ce face? Cine altul, dacă nu el, era Red Jack cel din vis?

Lumea este în brațele îndrăgostiților
Trebuie s-o ferim de rău
Numai noi putem cânta acest cântec la nesfârșit...

Dacă nu el, cine? Dacă nu acum, când?

Fiecare viață contează, oricât de neînsemnată
Împreună în noapte
Să devenim cu toții anonimi ai poveștii noastre!

Când Glorianna O'Toole își sfârși cântecul, Bobby Rubin ieși din vis în declicurile lacătelor și încuietorilor.

Apoi apăru un tip solid, bărbos, urmat de doi, patru, șase, opt alți oameni, conectați și bolborosind.

Când îi văzură pe intruși se opriră din mers și tăcură brusc. Unii se încruntară amenințător. Alții clipiră uluiți.

— Ce piz... spuse într-un târziu bărbosul. Nu se poate... Oare s-ar putea?

Bobby oftă, dădu din umeri, apăsă iar pe buton, luă mâna Gloriannei, apoi pe a lui Karen.

Era un puști înspăimântat, încercând doar să-și scape pielea. Avea parcă trei metri înălțime în lumina orbitoare. Era un erou anonim în noapte. Era încununarea creației lui, și era mândru de asta.

— Red Jack!

— Nu se poate!

— El e!

— Eşti beat!

— Să fiu al dracu' dacă nu sunt!

— Ei bine, eu nu sunt!

Întindeau febril mâinile către butoane, în timp ce traversau mansarda către Karen, comentând, unii ieşind din viziune, alţii revenind, unii apăsând în lanţ la interval de câteva secunde, pentru a obţine o dublă viziune, adâncindu-se astfel într-o şi mai mare confuzie.

Bobby Rubin, Red Jack, le lăsă pe Karen şi Glorianna, traversă camera către masa de bucătărie, se rezemă de ea, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Dacă voi, cretinilor, sunteţi convinşi că o grăsană într-un costum de buret e Cyborg Sally, atunci de ce n-aş putea şi EU, Red Jack, să fiu exact lângă voi, acolo unde-am fost întotdeauna? întrebă el. M-aţi scos din biţii şi byţii şi programele „Uzinei" şi m-aţi făcut conducătorul vostru, nu-i aşa?

Clătină din cap dispreţuitor.

— Da, Karen mi-a povestit totul despre planul vostru de căcat, spuse el. Şi vă mai pretindeţi „revoluţionari"? De ce credeţi voi c-au creat-o pe Cyborg Sally mai înainte de orice? Ca să mă poată mătura PE MINE de pe ecran şi F.E.R.-ul odată cu mine! Chiar dacă planul vostru izbândeşte, n-o să reuşiţi altceva decât să-i săltaţi vânzările EI, plus vreo douăzeci de milioane din discurile LOR!

Nimeni nu schiţă vreun gest. Stăteau cu toţii în jurul mesei privindu-l pe puştiul ăsta slăbănog, jucându-se de-a Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului, arătând chiar magnific.

— Hei, Jack, te înşeli! spuse într-un târziu Markowitz. Noi ne folosim de o situaţie revoluţionară preexistentă! Fără oamenii lui Cyborg Sally am sta aici vorbind în gol, ca proştii. Trebuie să ne folosim de ea să mobilizeze poporul, tre' s-o lăsăm pe post ca să punem mâna pe „MUZIK", şi când am reuşit...

— Şi când aţi reuşit, ce? spuse Glorianna O'Toole, mergând spre masă, apoi întorcându-se şi arătând spre Markowitz. Ce-o să faceţi când o să vă treziţi cu curul în colivie, Charlie, o să ardeţi lumea pe rugul ei funerar? O să ţii vreun discurs cretin?

Markowitz o privi lung. O lucire stranie îi apăru în ochi.

— Te cunosc... spuse visător.

— Chiar?...

— Eşti... să fiu al dracu... eşti Glorianna O'Toole!

— Hai nu zău!

O privire moale şi senzuală inundă faţa lui Larry Coopersmith, o privire tandră şi iubitoare, pe care Karen n-o mai văzuse niciodată.

— Nu-ţi aminteşti, Glorianna? Doamne, şi porţi şi culorile! De zece ani nimeni n-a mai avut curajul să facă asta!

Glorianna O'Toole îl privi cruciş.

— Te cunosc cumva? întrebă ea încet.

— Dacă mă cunoşti? O, mamă! Mamă în sens biblic, firește! Altamonte, ţii minte, eram cu toţii burduşiţi de amfetamine! Şi tu ai venit acolo, chiar în mijlocul rahatului, era cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut vreodată; un căcănar de hippie îmi bulise motocicleta, eram un om pierdut, la dracu, eram doar un puşti, eu şi Lou Evreul era cât p-aci să-l omorâm pe ăla, dar tu mi-ai zâmbit, m-ai luat de mână, m-ai dus sub scenă şi...

— Hei, eram în culmea L.S.D.-ului – spuse Glorianna O'Toole, ştii, era destul de greu. Treaba mergea nasol, şi singurul lucru bun de făcut...

— Hei, oameni buni, asta e Glorianna O'Toole! strigă Markowitz, cuprinzându-i pe toţi cu privirea, cea mai mare cântăreaţă de rock and roll care a existat vreodată! Dacă ea spune că ăsta e Red Jack în carne ectoplasmică, e clar c-aşa e! Dacă vreţi să-i faceţi vreun necaz, numai peste cadavrul meu! Dacă ea spune că ăsta poa' să meargă pe ape, aduceţi-vă costumele de baie!

— E bine de ţinut minte asta – spuse Glorianna O'Tooie.

Se apropie de Red Jack, cu ochii verzi strălucind, şi acum Karen se convinse că această doamnă mândră de care n-auzise niciodată era într-adevăr o regină tainică a rock and roll-ului.

— Acum să ţineţi minte cine vă vorbeşte, puştilor, să ţineţi minte cine s-a-ntors din mormântul electronic spre a vă conduce din nou, cu mari sacrificii şi expunându-se la mari pericole, aşa să ştiţi! spuse Glorianna.

Zâmbi, apoi făcu un gest de prezentare ca un maestru de ceremonii.

— Doamnelor şi domnilor, Red Jack, Prinţul Încoronat al Rock and Roll-ului, şi Inegalabilul Vostru Conducător! O.K., Jack, să-ţi auzim planul!

„PLANUL MEU?" gândi Bobby Rubin, ieşind din vis într-o mansardă murdară, în faţa micului său grup de revoluţionari. „Care e planul meu?"

Singura idee pe care o avea în minte era că F.E.R. pusese laba pe Sally Genaro, și că trebuia deci să imagineze o cale de a se folosi de ei pentru a ajunge la ea. Cum să rezolve asta fără vărsare de sânge și ce să facă, practic, când va da ochii cu Sally, erau probleme pe care era bucuros să le lase în seama lui Red Jack.

Numai că lecţia dată de Glorianna în vis dăinuia încă. Red Jack era de fapt Bobby-ul lui Bobby. Așa încât, dacă Bobby Rubin trebuia s-o ducă pe Sally Genaro înapoi în Los Angeles, Red Jack trebuia s-o scoată pe ea și pe acești oameni din visul lui Cyborg Sally și să-i aducă în visul lui, adică exact ceea ce destinul îl obliga să facă pe adevăratul conducător al Frontului Eliberării Realității.

Glorianna avea dreptate. Se înfăptuia o dreptate karmică. El trebuia să conducă revoluţia ca să-și salveze pielea.

Și-atunci de ce să n-o conducă spre victorie?

— O.K., și dacă forțele de ordine pun stăpânire pe „Visul American”? temporiză el, fără niciun gând în cap. Ce-i împiedică să ne zboare creierii?

— Ostaticii noștri. Adică toată lumea din club. N-or să-ndrăznească să tragă în mulțime.

— Foarte bine – spuse Bobby, începând să priceapă. Era ca un joc strategic pe computer. N-a stat el odată o săptămână întreagă jucând ceva care se chema „Comando Terorist”?

— Atunci cum îi silim să ne pună în direct pe „MUZIK”?...

— Le spunem că avem o bombă – răspunse Coopersmith sau Markowitz, sau cum naiba îl chema. Au prea mult capital investit în „Visul American” ca să creadă că e un bluf, să rişte doar pentru o jumătate de oră de emisie, cât e timpul lor!

— Da!

— Chiar așa!

— O BOMBĂ! gemu Bobby.

Doamne, oamenii ăştia visau în lanţ ca niște duhuri rele și vorbeau despre o bombă adevărată, nu jucau „Comando Terorist” pe mașinăriile de jocuri!

— Fără amenințări cu bombă – le spuse el. Ce fel de imagine T.V. e asta pentru Frontul Eliberării Realității? Mai bine... mai bine luăm cabina de emisie, da, asta e! E cineva care știe să manevreze masa de

regie și camerele și să țină satelitul recepție-transmisie automată pe lungimea noastră?

— Mi-am dorit totdeauna să fiu un pirat-video! spuse un tip negru, solid.

— Dar cum o urcăm pe scenă pe Cyborg Sally, fără amenințarea cu bomba? întrebă Markowitz. N-avem nicio cale de acces de la nivelul podelei!

— Da, și v-ați gândit cum ajungem la cabina de emisie?

— La scenă ajungem prin intrarea de sub ringul de dans. Iar la cabina de emisie cu liftul de la intrarea VIP.

— Ce spui?

— Adică intrăm chiar pe sub nasul paznicilor lor?

Bobby se opri. Cât de mult le putea spune?

— Am... am un prieten, zise el încet. Ascuns chiar în mine, s-ar putea zice, un fel de fantomă în mașinăria MEA. Are o hârtie magică de la Hollywood. Ne va duce prin toate trecerile VIP din spatele scenei.

— Oh, da? Și cine dracu' e acest pitic care nu-i aici?

Bobby oftă. Dădu din umeri. Mai devreme sau mai târziu trebuia să ajungă și la asta.

— Stă exact lângă voi, acolo unde-a fost totdeauna – spuse el. A sosit momentul să vă deconectați cu toții și să faceți cunoștință cu ADEVĂRATUL vostru conducător, proștilor!

„Are dreptate", realiză Karen Gold. Cumpăraseră poanta, crezuseră, dar era vorba de cât de departe se putea întinde coarda; sosise clipa contactului dur cu realitatea.

— E mai bine așa – spuse ea. Ați fost conectați toată noaptea, vă amintiți? NU EXISTĂ o Cyborg Sally reală, și cum NU EXISTĂ un Red Jack real. Deci NU POATE FI el... Mă rog, nu chiar...

Leslie o privi chiorâș, clipi, apoi apăsă pe buton. Apăsă imediat și pe butonul lui Markowitz.

— Ce piz... mormăi Larry, clătinând din cap amețit. Hei, băieți, cred c-ar fi mai bine...

Unul câte unul începură să apese pe butoane și rămaseră tăcuți acolo, privind la cel cu care vorbiseră până atunci.

Un tânăr cu păr roșu, în jeanși, o jachetă neagră desfăcută și un tricou Red Jack; un impostor, da, dar unul cu fața lui Red Jack, cu ochii lui Red

Jack. Un bărbat real, în carne și oase, simulându-și propria fantomă electronică. Și totuși, dincolo de ochii aceia, ferestre ale sufletului, Karen văzuse un adevăr mult mai adânc. Și simți că și ceilalți se luptau cu această percepție paradoxală.

— Doamne... fața...

— E Red Jack!

— La dracu', așa e!

— O.K. omule, cine naiba ești de fapt? întrebă Larry Coopersmith.

— Cel despre care mi s-a spus mereu că nu voi fi vreodată – răspunse Bobby Rubin.

Un murmur colectiv și o bătaie din picioare.

— Acu' nu visăm, așa că nu ne vinde rahatul ăsta!

— Exact ca voi, unul dintre eroii anonimi ai poveștii noastre...

Murmure și bombăneli furioase.

— Ce contează? spuse Bobby Rubin. Atunci când trebuie, pot fi Red Jack, nu? Nu v-ați convins pe pielea voastră?

— Da, da' CUM a făcut-o?

— Știi, fața asta...

— Încă arată ca el...

— Haide, omule, cum POȚI arăta exact ca Red Jack, dacă el nu există?

Bobby Rubin ridică din umeri.

— Nu eu arăt ca EL, ci EU l-am făcut să arate ca MINE. Eu sunt tipul care a scris algoritmii lui.

Zâmbi exact cu zâmbetul lui Red Jack.

— EL chiar ESTE fantoma din mașinăria mea. Care acum mă face PE MINE fantoma din mașinăria voastră, nu? Voi îi umpleți sufletul, el îmi umple sufletul... și, orice aș fi, planul meu nu va da greș.

Larry Coopersmith clătină încet din cap.

— Chiar ne poți da hârtia care să ne ajute să trecem de paznici?

— Firește.

— Poți s-o faci pe Cyborg Sally să ajungă pe scenă?

— Doar n-o s-o punem pe Cyborg Sally pe post la „MUZIK"! spuse Glorianna O'Toole. Acolo va fi Red Jack, dansând strălucitor ca libertatea!

— El! mormăi Larry. Bine, el ARATĂ ca Red Jack, dar dacă avem o gașcă întreagă care urlă după Cyborg Sally, tre' să le dăm pe cineva care

măcar poate CÂNTA; dacă nu, întreaga chestie se prăbuşeşte. El nu poate CÂNTA, aşa-i?

Karen gemu tare. Numai ea ştia adevărul îngrozitor.

Numai că Bobby Rubin rânjea exact ca o pisică sătulă.

— Ea poate – zise el triumfător. Ca să citez din tine, omule, EA, Glorianna O'Toole, cea mai mare cântăreaţă de rock and roll care-a existat vreodată!

— EU? spuse Glorianna O'Toole cu o voce bătrână şi stinsă. Rahat, n-am mai cântat de pe vremea...

— Exact de-acum o oră, copii – spuse Bobby. Şi nimeni altcineva nu poate cânta acest cântec.

— Bine, dar ea... este...

— Doar o Bătrână Nebună? O „fostă"? şuieră Glorianna O'Toole. Întreaga comportare i se schimbă. Daţi-mi un microfon şi un vocoder şi răstorn pământul!

— Arată-le prostovanilor, Glorianna – spuse Bobby Rubin. Cântă-le şi lor exact cum mi-ai cântat mie!

Glorianna schiţă o mişcare de încuviinţare şi apăsă pe buton.

— Concentraţi-vă şi imaginaţi-vă tot ce cânt, trecut printr-un vocoder! spuse Bobby Rubin, apăsând şi el pe buton. Multiplicat! Purificat! Glorificat! Eu şi această bătrână doamnă, împreună, noi suntem Maşinăria Voastră Rock and Roll!

Glorianna O'Toole ridică în dreptul buzelor un microfon imaginar şi aşteptă ca toţi să apese pe butoane. Toţi în afară de Karen, care se retrase, anticipând o vrajă şi mai mare, o vrajă a spiritului pur, o vrajă la care fusese deja martoră pe stradă.

Şi nu fu dezamăgită.

Pentru că acolo, în vechea mansardă prăfuită, o bătrână cu părul cărunt ridică din umeri, rânji, şi începu să cânte „a capella", mişcat, la început uşor, apoi cu frazarea din ce în ce mai sigură, volumul crescând din ce în ce mai tare, bătând din picioare, pocnind din degete, dându-şi sufletul şi întorcându-se, prin ani, în vremurile ei de glorie.

Anonim erou în noapte
Mică făptură ascunsă-n șoapte
Nu te teme s-auzi chemarea inimii, la luptă!
Deși crezi că ești departe de casă
Și ești aici de unul singur
Să nu renunți niciodată la cântecul tău...

Și când cântecul ei se sfârși, Karen se trezi aplaudând odată cu ceilalți, fără a mai avea nevoie de bobină ca să creadă ce vede.

Eu îți umplu sufletul
Tu îmi umpli sufletul...

★

Glorianna O'Toole și Red Jack sosiră cântând și legănându-se în holul de la „Union Square Pavilion", dis-de-dimineață, spre consternarea portarului, a recepționerului și a paznicului, care se duse spre ei pentru a-i intercepta la lift.

— Hei, cine vă credeți de...

— Dumneaei este Glorianna O'Toole, cea mai mare cântăreață rock and roll care-a existat vreodată. N-o recunoști, idiotule!? spuse măreț Red Jack.

— Da' tu, TU cine crezi că ești? i-o întoarse paznicul strângând pistolul-mitralieră Uzi.

— Dacă întrebi, nimeni n-o să-ți poată răspunde, fiule! spuse ea chicotind. Bănuiesc că nu prea calcă multe vedete rock prin mausoleul ăsta.

Îi zdrăngăni cheia enormă în fața ochilor:

— Acum fii băiat cuminte și cheamă liftul pentru Prințul încoronat al Rock and Roll-ului!

Paznicul înghiți gălușca, se fâțâi nervos, apoi dădu din cap, se duse spre lift și descuie ușa pentru liftul expres. Glorianna băgă mâna în buzunar, înhăță prima bancnotă care-i căzu în mână și o strecură în palma paznicului cu ochii holbați, când păși în lift. Era o bancnotă de patru sute.

— O, da, Jack, tu și cu mine, împreună, suntem o Mașinărie Rock and Roll! exclamă ea când liftul porni brusc, apoi îl trase către ea și-l sărută

apăsat pe gură.

Oho! Exact ca în vremurile bune, Anotimpul Dragostei, Minunații Ani ‘60, Anii ‘70 cei plini de BEȚIE, Epoca de Aur a Rock and Roll-ului!

„Ca și cum AR FI TREBUIT să fie Epocă de Aur!” se corectă ea, când liftul privat îi depuse în foaierul enorm de marmură, care ducea în imensul living.

Pe atunci așa trăiau Regii și Reginele Rock and Roll-ului, iar Glorianna fusese o ducesă, în cel mai fericit caz cea din deschiderea spectacolelor, cea bună pentru acompaniament, o cântăreață de „session”, iar unica ei experiență de viață în plin fuseseră petrecerile în locuri ca ăsta și câte o noapte ocazională prin paturile diverșilor Regi.

Ah, dar acum iat-o în apartamentul superb, cu Red Jack însuși, încununarea electronică a creației rock and roll, încoronarea creației EI, pe care cântecul EI l-a relansat în lumea asta de rahat.

Și dacă ea îi umpluse sufletul, așa și el îi umpluse sufletul, în noaptea magică, ținându-și mâna într-a ei și aducând-o din vis în lumea pe care Glorianna O’Toole o avea doar în inimă, Glorianna Superstarul, Glorianna pe un cer cu diamante, Glorianna, Regina Rock a Revoluției, dansând strălucitor ca libertatea!

Înhață o sticlă de „Dom Perignon” din frigider, îl luă de braț și-l purtă de-a lungul livingului către porțile grădinii.

— Hai, dragoste – strigă ea – hai să privim stelele!

Bobby mai luă o înghițitură lungă de șampanie și întinse sticla spre buzele Gloriannei, roșii, cărnoase, cu celălalt braț încolăcit după talia ei, ținând-o strâns lipită, privind amândoi New York-ul visurilor lor.

Pete de lumini strălucitoare și scânteieri în ORAȘUL CARE NU DOARME NICIODATĂ. Insule de străzi întunecate, abandonate în noaptea junglei urbane.

Vârfurile ascuțite ale zgârie-norilor luminate de spoturi colorate. O brigadă de elicoptere ale poliției, zburând în formație, zumzăind nervoase către Central Park. O grădină pe acoperiș de unde vezi tot, și o zeiță a rockului lângă el.

Niciodată nu cunoscuse un moment atât de minunat. Niciodată un puști amărât din Long Island nu visase măcar să stea unde stătea acum Red Jack, privind Manhattanul așternut la picioarele lui, sorbind

șampanie din sticlă, cu un cântec de libertate în suflet şi cu o asemenea femeie lângă el.

Lumina de fundal a peisajului nocturn al orașului solariza cu o nuanță argintie părul ei roșu, ciufulit, iluminându-i obrazul ca imaginea unui poster superb al reginei rock and roll. Îi provoca durere în sex, la fel ca amintirile adolescenţei despre fiecare zeiţă a cărei imagine de neatins îi chinuise carnea – o stea rock, o doamnă nebună a curajului, un spirit liber, o aliată, un model de perfecțiune al oricărei femei, pe care Bobby Rubin știa că n-o s-o poată avea niciodată.

Oh, cât te înșeli, Jack! îi spuneau ochii ei. TU EȘTI cel despre care ți s-a spus că nu vei fi vreodată, eroul meu anonim în noapte! Trebuie doar să mă strângi în brațe și să desfășori steagul libertății tale!

Afară, printre ruine, noaptea era adâncă şi lungă, şi mai era până în zori, iar noaptea asta era singurul lucru care conta.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea îi zâmbi, dădu din cap, se lipi de el, îi răsfiră părul cu mâinile și-l sărută lung și apăsat pe buze.

Anii zburau înapoi, decenii, în timp ce Glorianna frământa un cur neted și tare, simțea o pulă tânără și fierbinte în ea, lăsându-l s-o pătrundă adânc și adânc, mângâindu-l cu țipetele și gemetele ei, lăsându-l s-o călărească asemeni unui erou, în rolul unui bărbat puternic, pe marea tălăzuitoare a patului hidraulic.

Ochii lui priveau undeva în gol, inima i se lovea cu un zgomot surd de sânii ei, şi ea-l făcea să simtă că ăsta era futaiul vieţii ei, sau cel puţin așa credea el, Red Jack, amantul perfect demult pierdut din visurile ei.

Ținându-l în loc, malițioasă și drăgăstoasă, până la ultima limită, până când respirația lui deveni furioasă și gâfâită, iar ritmul începu să se rupă și să se transforme în extenuare – cu contrapuncte neașteptate, cu mici mușcături ușoare, ciupituri excitante, ezitări reci, jucându-se cu trupul lui tânăr şi puternic, iar el, ca un adevărat muzician, folosea fiecare ritm și tonalitate, ațâțând o mașinărie a plăcerii cu instrumentul său tremurător de carne, demonstrându-i o bărbăție neștiută și nebănuită.

Şi apoi, când îl simţi în sfârşit extenuat, îl încolăci cu picioarele, se rostogoli peste el, îi țintui brațele pe pernă și, arcuindu-și mândră spatele și privindu-l în ochii strălucitori, inversă rolurile și începu EA să-l călărească.

Se cabră și încercă, obosit, să preia inițiativa.

— Sst, dragoste, șopti ea. Stai liniștit și bucură-te, Jack, asta-i numai pentru tine...

Dominându-l, cu perle de transpirație curgând pe sânii ei perfecți, cu sfârcurile tari și roz ieșite în afară, cu părul ei roșu, sălbatic, fluturând, cu ochii verzi strălucind tandru, cu limba descriind un zâmbet drăgăstos numai pentru el, amantul perfect din vis, strângându-i și apucându-i pula, purtându-l sus, sus, sus, către o zonă nesfârșită a extazului, într-o strălucire orbitoare, atotcuprinzătoare, unde flash-uri fosforescente scânteiau între ei, iar un val clocotitor de extaz îi traversă picioarele din călcâie, explodând la baza coloanei...

Și atunci, chiar la apogeu, ea coborî cu grația fluidă a unei pisici de junglă, îl apucă de sex, și întâlni eliberarea lui țipată, pulsândă, iubitoare, cu o aplecare lungă, lentă, a buzelor ei umede și fierbinți...

Glorianna închise ochii, se trezi juisând într-o plăcere altruistă, luându-i carnea fierbinte în gură, lăsându-și buzele să alunece ușor pe toată lungimea, prinzându-i coaiele într-o strângere ușoară, simțindu-i orgasmul cu nasul înfundat în părul pubian cârlionțat.

Și gemu, și țipă, iar gura ei pofticioasă se umplu cu parfumul efemer al sucurilor vieții lui Bobby Rubin, dulce și tânără, cu esența eternă, sfidând timpul, a lui Red Jack, cu amândouă la un loc, micul ei erou și amantul spiritului ei veșnic treaz, amestecați, uniți, în acest cel mai prețios moment al vieții ei.

Când deschise din nou ochii, el zăcea acolo pe o pernă, adormit brusc, zâmbind ca un băiețel adâncit în propriul vis.

Bobby Rubin se trezi din întunericul fără vise, clipind în lumina aurie a dimineții. O oboseală plăcută îi cuprinse membrele, iar coloana era relaxată și ușoară. Zâmbi amețit și se întoarse pe partea cealaltă, ghemuindu-se în așternutul proaspăt.

Începu să se trezească de-a binelea când dădu peste un trup gol și fierbinte.

— Hello, somnorilă! spuse Glorianna O'Toole.

— Oh, la dracu! mormăi Bobby.

Și iată-l stând pe o parte, privind ochii verzi și fața ridată a unei bătrâne zâmbindu-i dulce. Părul ei cărunt era ca un cuib de șobolani

răspândit pe pernă, îi simțea sânii uscați, presați de pieptul lui, cu genunchiul așezat confortabil între picioarele lui.

— Asta-i cel mai frumos lucru pe care-l poți spune în dimineața de după, puștiule? spuse Glorianna, nu chiar supărată.

— Eu? Noi? Tu?... se bâlbâi Bobby.

Glorianna încuviință.

— Î-hâm! toarse ea fericită. Nu-ți mai amintești?

Bobby se lăsă pe spate, apoi se așeză în capul oaselor.

— Era cât p-aci să fim uciși! mormăi el. Banda aia de golani... fata aia, Karen... Frontul Eliberării Realității...

Totul îi reveni ca un flash-back..

„Comando Terorist". Cântecul Gloriannei. Un complot nebunesc pentru a cuceri „Visul American". Red Jack revenind la conducerea Frontului Eliberării Realității.

— Oh, Doamne, în ce ne-am băgat! strigă Bobby.

— Roșul proclamă haosul, să vadă toată lumea! râse pe-nfundate Glorianna.

O privi cu dispreț.

— Totul s-a-ntâmplat de-adevăratelea, nu? mormăi ei. Chiar trebuie să conduc un grup de revoluționari cu creierii arși și niște golani teroriști la „Visul American"? Eu singur m-am băgat în asta, nu? Și noi doi... și apoi...

— Și apoi o bătrână spurcată a profitat fără rușine de trupul tânăr și fierbinte – spuse Glorianna strâmbându-se. Și acum te simți profund îngrozit și profund dezgustat, nu-i așa, fiule?

Bobby se îndepărtă de ea.

— Să nu-mi spui mie „fiule", bunico. Sunt destul de bătrân ca să te fut de să-ți meargă fulgii! Se trezi spunând.

Glorianna izbucni în râs și se ridică pentru a se așeza alături de el.

Spre surprinderea lui, se trezi râzând odată cu ea..

— Asta... asta-i o nebunie! spuse.

— A-ntâia! Eu sunt Mama Nebună a Rock and Roll-ului, ți-amintești? Iar tu ești...

— Prințul încoronat al Rock and Roll-ului? O, Doamne...

— Sărmanul băiat – fredonă Glorianna. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, nu?

— A fost... era...

„A fost cea mai nemaipomenită experiență sexuală din viața mea!” fu cât pe-aci să spună. Fusese ca un vis erotic perfect, ultimul răcnet în materie de făcut dragoste... „La dracu’, A FOST un vis, sau ceva ca un VIS”...

Dar... dar bătrâna asta a fost aici cu el, i-a cântat un cântec de dragoste, trezise ceva în adâncurile lui, fusese tânără, și perfectă, și frumoasă, iar ceea ce simțise el...

Deși ceea ce simțise el era departe, departe, când privi în ochii verzi de pe fața aceea ridată observă că ceea ce simțise în suflet exista încă acolo, că micul erou care se trezise în sfârșit din somnul de moarte era încă acolo în adânc, acolo unde fusese întotdeauna, acela căruia această bătrî... această Doamnă Nebună îi arătase că poate îndrăzni să fie...

„Spune-o, nenorocitule!” își spuse. „Spune ce simți!”

— A fost cea mai formidabilă experiență sexuală din viața mea! spuse Bobby Rubin. Dar tu?...

— Hei, ai fost O.K., știi, dar să nu ți-o iei în cap, puștiule! spuse.

— EȘTI o bătrână spurcată, bunico! i-o întoarse Bobby, lovind-o ușor pe braț.

— Să fii sigur de asta, dragoste!

Bobby oftă. Se simțea golit și amețit, și mai mult decât înfricoșat. Dar în același timp se simțea minunat. Se simțea puternic și curajos. Era împăcat cu sine, poate pentru prima dată în viață, stând aici în pat cu o femeie suficient de bătrână ca să-i poată fi bunică.

— Va trebui să mergem până la capăt, nu-i așa? spuse el încet. E singura modalitate de a ajunge la Sally, și pe lângă asta... pe lângă asta... dacă n-o facem, întreaga chestie se va transforma într-un „horror show” pe postul „MUZIK”.

Glorianna încuviință.

— Bine-ai venit în rândul oamenilor, spuse ea.

— N-ar fi și o posibilitate să...

— Nu fi prost, Jack. Tu și cu mine vom fi staruri! Nu știu tu ce faci, dar eu n-aș rata așa ceva pentru nimic în lume...

— Da’ locul e plin de paznici, dacă ceva dă greș...

— Atunci mergem pe rock and roll!

Bobby se strâmbă. Recunoscu că ideea de a se trezi față în față cu gărzi înarmate nu prea îi era pe plac.

— Și cu Sally cum rămâne? spuse.

— Cyborg Sally?

— Sally Genaro, Sally din Valley, Acneea. Ai uitat? Despre ea e vorba în primul rând. Noi doi trebuie s-o ducem înapoi la L.A., dacă nu, am încurcat-o.

Glorianna îl privi atentă:

— Cum adică NOI, față palidă?

— Bine, atunci EU, mormăi Bobby. Ce dracu fac eu cu Sally?

— Doar știi, fiule, spuse ușor Glorianna. Ai și spus-o. Dacă e nevoie, faci ce ți-a spus nemernicul de West să faci... Dă-i ceea ce știi că așteaptă de-atâta timp, și-o să te urmeze pretutindeni...

— Oh, Doamne! mormăi Bobby oropsit. Cum aș putea oare să...

Glorianna îl privi straniu. Buza de jos îi tremura când degetele mâinii ei drepte se întinseră către pături.

— N-ar fi trebuit să fac asta, dar pentru tine... șopti ea.

Și, cu o mișcare, trase cuvertura descoperindu-și trupul gol și bătrân, carnea moale, sânii scofâlciți, părul pubian cenușiu.

— Dar cu ASTA ai făcut-o, puștiule! spuse, privindu-l cu ochi curajoși, tremurători, temători.

Bobby, înspăimântat, îi întâlni privirea, evitând să privească în jos, la... la...

Dar Glorianna era necruțătoare; îi luă obrajii în mâini și-i aplecă în jos capul, să-vadă sânii fleșcăiți și ridați, pielea cenușie, picioarele fusiforme, buzele vaginale vinete.

— Dar... dar... asta era...

— Bobby, Bobby,... fredonă ea, cu toții ne pierdem forma până la urmă. Dar cu formă pătrată sau cu formă alungită, inimile noastre nu-și pierd forma. Îi făcu cu ochiul. Înțelegi ce vreau să spun, puștiule?

Bobby Rubin se căzni să privească peisajul flasc oferit de timpul necruțător.

Privi apoi în ochii ei verzi, curajoși, incandescenți, la apusul unei nopți nedrepte.

Lacrimi i se scurseră pe obraji. Încet, tandru, îi sărută sărmanele sfârcuri ofilite.

Glorianna îl îmbrățișă.

— De astăzi – spuse ea – ești un bărbat adevărat.

Pe măsură ce noaptea de sâmbătă se apropia, Karen Gold observa cu emoție crescândă, ședință strategică de ședință strategică, planul pe care-l examinau, transformat parcă în ceva care avea o viață proprie, ceva necontrolabil și necunoscut, ca un tren plin de evadați, circulând fără conductor, după propriul impuls.

Larry, Malcolm și Bobby Rubin discutau cel mai mult, iar ceilalți, firește, conectați, stăteau jur-împrejur ascultând, când și când, fanteziile revoluționare.

Acum se certau de vreo două ore pentru coafuri. Larry susținea ca Frontul Eliberării Realității să-și etaleze propriile culori, purtând Roșul, să-și „afișeze libertatea în lumina televiziunii".

Dar Bobby Rubin sublinia că administrația localului era împotrivă, că nici măcar acreditările de la Hollywood nu le puteau permite tuturor să poarte Roșul, fără să atragă atenția gărzilor.

— Am putea purta peruci pe care să le scoatem când începe acțiunea – sugeră în final Malcolm.

Bobby Rubin pufni ironic.

— Bine, dar TU va trebui să porți Roșul, omule – sublinie Larry. Trebuie să acționezi ca Red Jack, ți-amintești?

— Bine, bine, am să-mi pun atunci o pălărie cretină care să-l acopere – spuse Rubin, dând din mâini a lehamite. Acum putem să ne ocupăm și de ceva SERIOS?

Și așa și făcură. Începură să se certe în legătură cu bombele.

Larry susținea că e nevoie de o amenințare cu bombă. Rubin nici nu voia să audă.

— V-AM MAI SPUS, fără bombe! Lăsați-o baltă! N-am de gând să fiu în fruntea unor teroriști care dau cu bombe! Iar Red Jack cu atât mai puțin; i-ar strica imaginea...

— Atunci, cum îi împiedicăm s-aducă trupele de reprimare?

— Chiar tu ai spus-o. O să avem două sute de golani înăuntru, deci raportul față de trupe o să fie douăzeci la unu, și oricum n-or să îndrăznească să facă uz de arme într-un loc ca ăsta!

— Dar cum reușim s-ajungem pe scenă?

— În cel mai rău caz, EU am să-l silesc pe Pham s-o facă. Cu întreg rahatul scăpat de sub control, o să fie fericit să mă lase pe mine să-mi asum întreaga răspundere. West va ierta multe dacă i-o aduc înapoi pe

Sally, și va striga în gura mare că EU am salvat de la dezastru „Visul American”.

— Dar cum intrăm în emisie pe „MUZIK”? întrebă Malcolm.

— Doamne-dumnezeule, dar am mai vorbit despre asta! Ocupați cabina de emisie și...

— Cu CE? spuse Malcolm. Cu mâinile goale? Chiar vrei ca toată treaba să depindă de rezultatul unui meci de box?

— Are dreptate, insistă Larry. Dacă n-avem măcar o bombă falsă, trebuie neapărat să avem arme.

— ARME? țipă oripilat Malcolm.

Pierduseră o jumătate de zi ca să ajungă la un compromis. Malcolm putea duce o bombă falsă în cabina de emisie, să-i sperie pe tehnicieni, dar nici vorbă nu putea fi de amenințări cu bombe pe scenă, sau în transmisia în direct.

Și tot așa mereu, și iar și iar. Cine cu cine o să meargă, unde și cu cine, și cine o să facă ce și când.

Miercuri, Bobby Rubin avu o interminabilă discuție tehnică cu Malcolm, pe care Karen o urmări cu greu. Dar în final își frecară bucuroși mâinile și chicotiră. Glorianna O’Toole, se pare, avea o legătură dubioasă cu cea mai mare echipă underground de piraterie video...

— Vor pune mâna pe stația din California de Nord, cea care recepționează emisia satelitului „MUZIK” și vor captura rețeaua principală de sateliți care retransmit emisia. Apoi e simplu, postul „MUZIK” către sateliții NBC. ABC. CBS și CNN, și astfel show-ul nostru va deține locul întâi în emisie pe toate cele cinci rețele!

— Exact ca un discurs prezidențial! se hlizi Malcolm.

— Și mai și! spuse Rubin. Pentru „Casa Albă”, „MUZIK” nu transmite niciodată gratis!

— Și chiar pot să intercepteze sateliții?

— Au un fel de cutie neagră care imită controlul comenzilor. Pot sta conectați cel puțin cincisprezece minute înainte ca FCC să localizeze transmițătoarele lor. Problema e cât poți TU ține „MUZIK”?

— Cu stația lor proprie? spuse Malcolm superior. O veșnicie! Zâmbi visător. Hei, știi ceva, am putea emite și un software cu virușii noștri, fir-ar să fie, am putea transmite algoritmii și parametrii vocali ai lui Red Jack oricărui „disc recorder” și oricărui „VCR” vechi din țară...

Și așa mai departe.

Joi, Bobby Rubin veni în mansardă cu Glorianna O'Toole şi cu ceva echipament – un vocoder pe care-l burdușise cu vrăjitorii, și un microfon vocoder direcţional, programat cu parametrii vocali ai lui Red Jack – și-și petrecură întreaga zi elaborând programul ca și cum ar fi fost vorba de o ședință de producţie T.V.

Malcolm și echipa sa trebuiau să ocupe cabina de emisie la ora zece seara, în timp ce golanii lui Paco urmau să înconjoare scena și tot ce mai era prin local, fără ca toate astea să fie transmise prin „MUZIK"; trebuiau să țină camera îndreptată spre scenă și să emită numai ambianța generală a mulțimii, așa încât atunci când urma să apară Markowitz în lumina spotului să-și țină micul discurs, reacţia mulţimii să pară că e pentru EL, și nu pentru mult-așteptata apariţie a lui Cyborg Sally.

Un plan SCURT pe Markowitz, apoi pe nebunii de jos, urlând pentru Cyborg Sally, și o prezentare triumfătoare a lui Red Jack, reîncarnat din biți și byți, prin puterea Poporului și a Frontului Eliberării Realităţii.

Bobby Rubin urma să vină pe scenă cu microfonul cuplat la parametrii vocali ai lui Red Jack. De cântat, nu putea cânta, dar arăta mai mult sau mai puţin ca Red Jack, urmând să țină un discurs intitulat „Pixeli Poporului", cu vocea lui Red Jack, spunându-le tuturor vrăjitorilor ciberneticieni să înceapă să înregistreze, iar Malcolm urma să emită pista vizuală condensată a „Maşinăriei Rock and Roll" de pe un disc la viteză mare, în vreme ce erau pompaţi algoritmii vizuali și parametrii vocali ai lui Red Jack în sistem audio digital.

După care Glorianna O'Toole urma să apară și să-și facă numărul de vedetă prin vocoder, în timp ce Red Jack dansa în jurul scenei, captând prin vocoderul direcţional PUBLICUL, lăsându-l să fie el însuși pentru un minunat moment strălucitor, televizat.

Malcolm urma să încarce o grămadă de discuri Red Jack în deck-ul din cabina de emisie, pe playback automat, după care fiecare va încerca să-și scape pielea în haosul ce avea să se producă.

— Pixeli pentru Popor!

— Roșul proclamă haosul, să vadă toată lumea!

— Noi o să scriem istoria televiziunii!

Firește că vor face istorie, dacă totul merge conform planului.

Orice trupă amărâtă din țară va putea să-l aibă pe Red Jack însuși solist vocal, cântând materialul LOR pe discuri pirat. Oricine avea un

computer va avea o întreagă bibliotecă de programe-virus. Frontul Eliberării Realității va recruta douăzeci de milioane de noi membri auto-proclamați, dintr-o singură lovitură electronică.

Rețelele de televiziune or să-și spargă capul încercând să găsească modul de a recăpăta controlul permanent asupra emisiilor prin sateliții proprii. Ceea ce mai rămăsese din economia electronică va fi la cheremul oricui. Realitatea Oficială va fi atât de încurcată de factorii aleatorii, încât va înceta să mai existe, iar cei care o controlau înainte vor fi forțați să renunțe, indiferent ce-ar însemna asta.

O, da, era o fantezie revoluționară minunată! Și, într-un fel, spre surprinderea ei, Karen se trezi sperând, în ciuda oricărei logici și rațiuni, că F.E.R. ar fi putut izbândi.

Cu toate că știa al naibii de bine că repercusiunile vor fi cumplite. Larry Coopersmith, Bobby Rubin și Glorianna O'Toole vor fi cu siguranță arestați și acuzați de toate, începând de la terorism până la hoție prin computer și violare a copyright-ului. Karen și ceilalți s-ar putea să scape în timpul învălmășelii, dar chiar dacă reușeau, vor fi identificați apoi ca teroriști video, când vor fi interogați martorii. Iar viața va deveni o adevărată prigoană.

În mod sigur, fusese încă de la început un proiect înfricoșător, dar cum fantezia revoluționară se bazează pe inevitabilitatea destinului implacabil, Karen se resemnă, acceptă ideea. Pe deasupra, ca membră a F.E.R. și traficantă de viruși, realiză, privind retrospectiv, că oricum era în afara legii. Reușise să se convingă că exista chiar o doză de romantism în a fi o fugară politică, mereu urmărită, o criminală în ochii puterii, dar o eroină pentru milioanele de martori direcți ai acțiunii F.E.R. la televiziune.

Parcă o vedea pe maică-sa zâmbindu-i trist. Mama ei cunoscuse asemenea oameni, în zilele ei la Berkeley, chiar se lăudase că îi adăpostise o dată sau de două ori. Poate c-ar fi înțeles.

„Hei, mamă", își spuse, „măcar n-o să-mi irosesc restul zilelor în Poughkeepsie."

Întâmplă-se ce s-o întâmpla; moral, ea era atașată acestei idei. Acum cu greu mai putea da înapoi. Toată Nebunia asta era creația ei, ca și a lui Coopersmith, sau a lui Rubin, sau a lui Malcolm, sau a tuturor celorlalți.

Când se apropie ziua de vineri, acceptase deja să facă parte din grupul lui Malcolm, cel care urma să atace cabina de emisie, își

învinsese spaimele în numele aventurii, şi-şi acceptase destinul. Dar o presimţire stranie încă îi rămăsese, şi n-o putu denumi până când Larry Coopersmith nu se întoarse de la „Slimy Mary's", raportându-i lui Bobby Rubin că şi acolo totul era pus la punct.

Atunci realiză că numele presimţirii era Paco.

— Ce i-ai spus în legătură cu schimbările planului, Larry?

— Exact ce mi-ai spus tu. Că avem un om de-al nostru înăuntru, şi deci vom intra cu toţii pe la intrarea VIP, în loc să trecem pe la el, prin intrarea principală.

— Despre mine, nimic? spuse Rubin, nervos. Dacă o să afle...

Lui Bobby Rubin nu-i plăcea ca Paco să ştie despre implicarea lui. Paco îl ştia din vedere. Paco ştia că venise la New York s-o înhaţe pe Cyborg Sally. Dacă Paco află că Bobby face parte din plan, ar fi ştiut motivul, şi atunci s-ar fi retras sau, mai rău, ar fi făcut cine ştie ce nebunie. De fiecare dată când Karen încercase să-i sugereze că Paco trebuie să ştie toate amănuntele, Rubin o repezise.

— Să-i spui ce? Că omul vostru dinăuntru e chiar tipul pe care l-a cârpit şi căruia i-a înhăţat-o pe Sally, şi în care ar trebui să aibă încredere?

— PRECIS n-aţi uitat nimic? insistă Rubin, stând la o cafea împreună cu Larry, Karen şi Leslie, la masa de bucătărie. Paco încă mai crede că o să mergeţi acolo, ameninţând cu bomba şi cerându-le s-o lase pe Cyborg Sally? Nu ştie nimic despre...

— Hei. Stai o clipă! strigă Karen.

În sfârşit, se declanşase declicul. În tot acest timp se simţise neliniştită că i se ascundea lui Paco implicarea lui Rubin, îi scăpase din vedere trădarea, iar acum, pe neaşteptate, văzuse limpede tot adevărul.

— Vreţi să-l păcăliţi, nu-i aşa? Vreţi să-i înşelaţi! Vreţi să-l trădaţi!

— O, haide, Karen... mormăi Larry dezaprobator, dar nu îndrăzni s-o privească în ochi.

— O, haide, Larry Coopersmith! În timp ce toţi ceilalţi suntem în siguranţă pe scenă, sau în culise, sau în cabina de emisie, el o să fie jos, acolo în arenă, de unul singur, cu o gaşcă de golani pe care-i incită să urle pentru Cyborg Sally, aşteptându-vă pe voi să acţionaţi la cabina de emisie. Dar ce-o să se întâmple cu Paco atunci când...

— Hei, Karen, ia-o uşor! spuse Larry liniştitor. Când toţi oamenii ăia or să-l vadă pe Red Jack urcând pe scenă şi or să-l audă vorbind, toată

furia le va trece ca prin farmec, vor fi atât de...

— Și dacă nu? Dacă ceva nu merge ca lumea, dacă tot acest castel din cărți de joc...

— Uiți cumva a cui a fost ideea, doamnă? întrebă Bobby Rubin tăios.

Karen se opri la jumătatea frazei și-l privi, cu o greutate imensă în stomac.

— TU m-ai băgat în chestia asta, ți-amintești? spuse necruțător Bobby. TU m-ai implorat să joc rolul lui Red Jack și să-ți salvez prietenii de Cyborg Sally. Așa că dacă e cineva aici care-l păcălește pe Paco Monaco...

— Voiam să spun că... Doream să... se bâlbâi Karen, în tăcerea care se lăsase.

— Karen, Karen ai făcut exact ce trebuia, spuse domol Larry. Totul e bine când se sfârșește cu bine, cum se spune. Ai fi preferat să nu-l aduci pe Bobby aici? Sau ai fi vrut să mergem și să-i dăm lui Paco ceea ce crede el că vrea și să riscăm, așa cum riscăm, s-o băgăm în emisie pe Cyborg Sally?

— Nu, dar...

— Tipul te-a lăsat cu buzele umflate pentru o nenorocită de fantomă video, nu? spuse Leslie fără răutate, atingându-i mâna.

— Și pe MINE m-a păcălit – zise Rubin. Puiul de curvă m-a pocnit, dar mie mi s-a făcut milă de el și i-am salvat slujba. Și care-i recunoștința lui? M-a mințit în legătură cu Sally, exact când era pielea mea în joc...

— Nu înțelegeți... De fapt nu e vina lui... El niciodată... Cyborg Sally...

— Firește că înțelegem – îi spuse Larry. Hei, Cyborg Sally ne-a păcălit pe toți, știți doar, până când o adevărată prietenă a făcut exact ce trebuia și l-a adus aici pe Bobby să ne salveze... Uneori prea multă cinste nu e cea mai bună tactică.

— Ce altceva poți face pentru el? spuse Leslie. Dacă-i spui ce se poate întâmpla și el dă înapoi, se va întoarce direct în brațele lui Cyborg Sally, nu?

— Iar TU dacă ai face una ca asta ne-ai trăda pe noi! sublinie Larry. Ai trăda F.E.R.-ul. Doamne, Karen, ai trăda PROPRIUL TĂU PLAN.

— Firește, poți să și renunți! spuse Leslie. Să-ți ții gura și să te întorci acasă în Poughkeepsie. Privi spre Larry. Știind ce simți, nimeni nu te-ar putea condamna...

Larry încuviință; făcu o grimasă, arătându-și acordul în silă.

Karen oftă.

— În afară de mine – spuse cu o voce stinsă.

Leslie îi zâmbi şi îi strânse mâna. Larry o cuprinse pe după umeri.

Oamenii ăştia erau prietenii ei. Singurii prieteni pe care-i avea. Ei o salvaseră de pe străzi, iar ea îi salvase de ei înşişi.

Şi chiar dacă ea nu crezuse cu toată fiinţa în revoluţia lor, şi chiar dacă nici acum nu se simţea complet devotată, chiar dacă ştia că se angajase în ceva care îi putea schimba viaţa într-un mod încă de neînţeles, în adâncul sufletului ştia că s-ar fi dispreţuit pentru totdeauna dacă le-ar fi întors spatele şi ar fi plecat. Oare la asta se referea Markowitz când vorbea de egoismul de clasă? Oare era un egoism de clasă al spiritului? Asta simţea ea care?

Până şi Bobby Rubin aprobă înduioşat, ca şi cum ar fi înţeles, ca şi cum, într-un anume fel, trecuse şi el cândva prin ce trecea ea acum.

— Şi Paco?

Şi el o salvase. Iar ea îl răsplătise cum se pricepuse mai bine. Îi dăduse ceea ce îi stătea în putere să-i dea. Şi totuşi el o abandonase, o părăsise pentru o fantomă, o trădase pentru o mână de biţi şi byţi.

Aşa încât conştiinţa ei era curată, nu? Logic, nu putea fi condamnată; raţiunea îi spunea că face un lucru oribil, iar vocea tristă a mamei îi spunea să se felicite pentru eroismul său.

Dar se simţea încă o trădătoare. O trădătoare a ceva nedefinit...

CINE RÂDE LA URMĂ...

— HEI, NEGRULE, ce cauţi TU aici? spuse Paco Monaco, mult mai încântat decât ar fi recunoscut, văzându-l pe Dojo croindu-şi drum prin mulţimea imensă de sâmbătă noaptea, înghesuită la intrare.

— Păi am venit să văd show-ul, ca toţi ceilalţi, omule – spuse sardonic Dojo. Umblă vorba c-o să fie un spectacol a-ntâia.

Cercetă gloata în căutarea unor feţe cunoscute, le găsi, şi-i zâmbi lui Paco şmecherește.

— Pe lângă asta, nu prea văd eu marea lovitură la „Slimy Mary's" în noaptea asta, daca atracţia noastră de bază e... angajată în altă parte.

— Ei, omule, las-o aşa, te rog – şopti nervos Paco – şi-aşa lucrurile sunt destul de încurcate în seara asta!

N-ar fi îndrăznit să se conecteze la forţa lui Mucho Muchacho, mai ales la intrare, până nu-i băga pe toţi înăuntru, şi cu cât stătea mai mult aici, infiltrându-şi încet oamenii lui în „Visul American", cu atât avea mai mult timp să se gândească la ce-o să se întâmple.

Şi cu cât Paco se gândea mai mult în ce intrase, datorită lui Mucho Muchacho, cu atât devenea mai agitat.

Deja băgase în local, fără probleme, cincizeci din oamenii lui, şi n-avea niciun motiv să creadă că restul de infiltrări nu se vor desfăşura la fel de bine.

N-avea niciun motiv să creadă că se va mai întâmpla ceva când Unchiul Ugly şi „Broasca Ţestoasă" vor sigila uşa în spatele lui, atunci când va veni timpul. Niciodată nu le-ar fi dat prin cap lui Steiner şi paznicilor lui să verifice de ce nu mai intră nimeni, din moment ce localul era plin.

Nicio problemă să înconjoare scena cu războinicii lui; tot ce-aveau de făcut era să danseze în poziţii cât mai naturale exact înainte de programul lui „Black Flame".

Dar după asta... Doamne, după asta totul era în mâinile lui Coopersmith şi F.E.R., iar misterioasa schimbare de plan îl făcea din ce în ce mai nervos, cu cât se gândea mai mult.

Iniţial se stabilise ca ei să treacă pe la intrare, astfel încât să fie sigur că sunt toţi înăuntru, cu aparatele lor şi cu bomba falsă cu tot, înainte ca el să treacă la acţiune.

Acum însă, cu ideea asta cretină de a pătrunde pe la intrarea VIP, trebuia să-i CREADĂ că vor veni, că nu vor da înapoi, lăsându-l cu curu-n baltă exact când va începe acţiunea.

Şi-l mai frământa ceva; ceva căruia nu-i prindea sensul: pentru ce dracu' îşi punea el pielea la bătaie, cu ce se alegea Paco Monaco din toată treaba asta, în afară doar de a fi aruncat la mititica sau chiar cu creierii zburaţi?

Şi, culmea, totul părea foarte clar când era conectat cu Cyborg Sally şi într-o imensă erecţie; ei urmau să urle de pe acoperişuri în noaptea inimii, să arunce ORAŞUL MUNCII pe rugul funerar. Să elibereze „MUZIK" de Realitatea Oficială şi s-o dea poporului.

Dar acum, când Paco Monaco stătea acolo de unul singur, scrâşnind din dinţi şi fără sprijinul lui Jack, totul începea să se dizolve în cuvinte şi muzică şi bobină şi osânză de îmbuibaţi luxoşi...

„La naiba, omule", îşi spuse, „e normal, eşti agitat pentru că de-abia aştepţi să-nceapă, acum e prea târziu să-ţi mai faci griji, doar nu eşti un maricón care se cacă pe el, nu-i aşa, «muchacho»"?

Şi totuşi...

— Hei, Dojo – zise el apucându-l de cot pe uriaş exact când era pe punctul de a intra – vrei să-mi faci un serviciu când ajungi acolo, înăuntru?

Dojo se încruntă furios.

— Ascultă, fiul meu – spuse Dojo – n-am de gând să mă amestec în rahatul ăsta de bobină, am fost şi la BULĂU, mi-au spart muia, m-am liniştit. Exact cum ţi-am spus, sunt aici doar pentru show...

— Haide, tot ce-ţi cer e să stai cu un ochi pe nemernicii ăia de la Frontul Eliberării Realităţii! Dacă vezi măcar pe vreunul din ei, totul e-n ordine şi nu tre' să faci nimic. Dar dacă nu se arată niciunul, să zicem, până la zece fără un sfert, vii aici şi-mi spui. Atunci o să ştiu că ne-au tras în piept, şi e clar că toată chestia cade. Îţi cer prea mult, amigo?

Dojo ridică din umeri.

— E-n ordine – zise el. Zâmbi şi-l lovi uşor pe Paco în biceps. Baftă, fiule! Fie ce-o fi, date fiind condiţiile astea de căcat!

Apoi dispăru înăuntru.

Când văzu traficul mult prea aglomerat, Cyborg Sally coborî din taxi două block-uri mai departe pe West Broadway şi o luă pe jos până la

„Visul American”.

Părea că n-o recunoaște nimeni când parcurse drumul pe strada principală aglomerată, și nimeni nu-i dădu vreo atenție când așteptă, supusă, la intrare, în mulțime, exact ca o turistă grasă din San Fernando Valley. Până acum, toate bune.

O lăsase pe Sally din Valley să-și pună trenciul larg cafeniu, și oprise sursele de lumină ale perucii, își șterse machiajul, lăsând doar o undă de vopsea argintie pe obraji, pomeți și pe frunte, expunându-și largi suprafețe de piele palidă.

Fusese dezorientată când se reconectase și văzuse rezultatul în oglindă, înainte de a pleca spre „Visul American”.

Deghizarea era perfectă. Cu luminile perucii stinse, cu haina lălâie pe ea și cu un machiaj făcut amatorește, Cyborg Sally arăta exact ca o anonimă jalnică, dolofană, cu coșuri, încercând zadarnic s-o imite pe Regina Aţâţării.

Pentru că acolo, holbându-se la ea cu ochii aceia triști, cu propriii EI ochi, văzu o sărmană Fată din Valley sufocându-se într-un costum de buret, pantaloni argintii, șort de piele neagră, conectându-se în apartamentul ei și luând nervoasă liftul către „Glitter Dome”...

Nimeni n-ar fi putut simți spiritul lui Cyborg Sally izbucnind din această mască falsă de piele bolnăvicioasă, pătată; nu puteau vedea decât masca însăși, o creatură asudată și grasă încercând să pătrundă în visul perfect al bobinei sângelui înfierbântat al lui Cyborg Sally, scâncind – de ce nu EU, de ce nu EU, de ce nu EU...

Se cutremură, avu un spasm convulsiv, apăsă pe buton pentru a reveni în prezent; ieșind din viziunea dinainte, aici, unde presiunea trupurilor o împinse în față, și îl văzu pe Mucho Muchacho, înalt și mândru, lăsând să intre jumătate de duzină de oameni în „Visul American”.

— Tu ești CYBORG SALLY, carne și bobină, Regina Aţâţării, foc electric! își spuse ea cu vocea întretăiată. Tu ești CYBORG SALLY, conducătoarea găștii, adună-te, revino-ți, nu ÎNDRĂZNI să mai privești înapoi!

Și păși, ca toți ceilalți, spre ușă.

Ușa de oțel de la intrarea VIP se deschise brusc, și Alan Pham – spilcuit, cu un costum de mătase și o cămașă roșu-aprins – apăru

încruntându-se furios, însoţit de paznicul pe care-l trimisese Bobby după el.

— Trebuia să-mi dau seama că e vorba de dumneata!

— Am nevoie de câteva legitimaţii – îi spuse Bobby. Legitimaţii pentru culise.

— Pentru toţi ĂŞTIA? întrebă Pham revoltat. Nu fi ridicol!

Glorianna O'Toole stătea lângă el, cu echipamentul vocoder în sacoşa ei imensă.

Bobby însuşi, cu părul roşu şi cu Jack-ul ascuns sub o panama destul de nasoală, avea microfonul-girafă, dezasamblat, într-un toc mare de clarinet. În spatele lor întregul Front al Eliberării Realităţii, toţi zece, dând din picioare nervoşi şi arătând destul de ciudat pentru unii care-ar fi vrut să intre pe-aici...

— N-ar fi trebuit de fapt să-ţi spun asta, dar... mormăi Bobby destul de nesigur. Îl luă deoparte pe Pham, şi-i vorbi în surdină, confidenţial.

— Am auzit din diverse surse că o vom avea pe Sally Genaro aici, în noaptea asta... West e la curent cu toată treaba... Nu te-a sunat încă?

— N-nu... spuse Pham nervos.

— Phiu! oftă puternic Bobby. S-ar zice că am încă puterea de a-l convinge să renunţe.

— Să renunţe la ce?

Bobby făcu o grimasă.

— Crede-mă, nu-mi place să m-amestec, ştiu că nu e vina ta şi i-am şi spus-o! Dar West e cu adevărat furios. E convins că paza de-aici nu e bună, nu mai are încredere deloc în Steiner şi băieţii lui, iar dacă Sally dispare în noaptea asta, am căcat-o cu toţii, şi Steiner, şi dumneata, şi eu...

— Oh, la dracu...

— Nu-ţi fă griji – îi spuse Bobby – de asta i-am şi angajat pe detectivii ăştia, în cazul în care băieţii tăi dau iarăşi greş. Sunt adevăraţi profesionişti. Te-au păcălit, nu? O să-i plasăm peste tot în club şi, cu puţin noroc, o scoatem la capăt fără probleme. De asta avem nevoie de legitimaţii pentru culise. Nu ştim de unde poate răsări Sally.

— Isuse – gemu Pham. Da' de ce eu...? Se întoarse către unul din paznici. Du-te în biroul lui Steiner şi adu-mi douăşpe insigne de aur! Mişcă-ţi curul! Ai cinci minute să fii înapoi!

— Insigne de aur?

Pham încuviință:

— Doar vi le agățați și puteți merge oriunde fără nicio problemă. Aruncă o privire către tocul clarinetului lui Bobby, observându-l abia acum.

— Doamne, sper că ai chiar un clarinet acolo?

— De fapt, ca să fiu sincer...

— Te rog! strigă Pham, oprindu-l cu un gest al mâinii. Chiar nu vreau să știu!

La dracu, unde era Cyborg Sally? Era aproape ora nouă, intraseră aproape toți oamenii lui, dar ea încă nu se arătase. Și cu cât așteptarea sa se prelungea, cu cât lăsa să intre mai multe „muchachas" cu machiaj argintiu și echipament Sally de lux, la 3.000$, cu atât mai verosimil părea că cea adevărată ar fi putut să se strecoare înăuntru fără ca vreunul din oamenii lui Steiner s-o recunoască.

Așa e, sigur că da, putea fi îmbrăcată cu haina aia nasoală pe care i-o cumpărase el și putea intra direct, fără s-o poată distinge nimeni în puzderia aia de falsuri!

Rahat! Și dacă nu mai vine, dacă ei... Oh, la dracu, uite încă una, și cum arată, ca o scroafă! Luminile perucii stinse, machiajul argintiu pe jumătate scurs pe fața plină de coșuri, haina de ploaie lălâie atârnându-i pe corp ca o pânză de cort...

Ia uite-o aici, cu mâinile în șolduri, de parc-ar fi Regina Aţâţării în persoană! Rahat, omule, amărâta asta nu intră, orice-ar fi, nu ține...

Dar ceva din ochi... ceva din nas... ceva din buzele rotunjite în jurul dinților argintii... ceva din felul cum îl privea cu niște ochi de vacă...

O ȘTIA. Era îngrozitor de sigur c-o știe, o știa așa cum o știa pe blonda din toate visele lui erotice...

Numai că asta era cea din visul lui MUCHQ MUCHACHO, nu al lui, din COȘMARUL lui Mucho Muchacho, când adormise în camera tronului cu Cyborg Sally și visase că zăcea pe o saltea într-o văgăună împuțită din „Florida" cu... cu... cu ceea ce vedea acum, cu ceea ce Cyborg Sally îi promisese că nu va vedea niciodată, cu... cu...

Rahat...

— Ei bine? spuse ea.

Îi făcu oribil cu ochiul. Fir-ar al dracului, haina de ploaie, ochii ăștia, rânjetul ăsta idiot... Nu, nu scroafa asta, nu fața asta grasă, nu...

Ea îi puse o mână grăsuță pe umăr. Se aplecă, îi șopti la ureche, îi simțea respirația caldă, umedă, mirosul neplăcut al unui corp asudând în costumul de buret.

— Hai cu mine, hai așa cum ești, fiecare bărbat – un rege, fiecare fată – o Stea...

Sări înapoi.

Ea îi zâmbi cu înțeles. Întinse mâna, îi puse un deget pofticios pe fermoar.

Sexul i se ofili brusc și se înmuie. Nu, Doamne, fă să nu fie adevărat...

— Oh, da, EU sunt Cyborg Sally, EU sunt mașinăria ta de sex, chip-urile mele de cristal te vor face să juisezi... toarse ea și, dându-i un mic sărut lipicios, se strecură pe lângă el în „Visul American".

— O.K., grupa A, coborâți aici și răspândiți-vă în jurul salonului – ordonă Bobby când liftul VIP ajunse la etajul al doilea.

Larry Coopersmith încuviință. Fata în costum de baie negru deschise ușa, și ei, Leslie Savanah, Eddie Polonski, Iva Cohen și Tommy Don păși într-un hol de serviciu.

— Drept înainte, pe-aici, și ajungeți în spatele barului – spuse paznicul, acum plin de solicitudine. Dacă aveți vreun necaz, fluturați insignele de aur.

— Mulțumesc – spuse Larry de îndată ce liftiera închise ușa în urma lor.

Liftul o luă în sus pe lângă nivelul studioului T.V., pe lângă nivelul restaurantului, și se opri apoi la etajul localului VIP, unde coborâră Karen și restul.

— Doamne – spuse încetișor Karen. E ca și cum am fi într-un film...

Cu toate că luminile aurii de deasupra capetelor dădeau o strălucire ca un amurg la multiple niveluri – un separeu pentru conversații intime, câteva grupuri de mese mici, perechi de canapele așezate față în față, semicercuri de scaune pictate în culorile curcubeului – fiecare suprafață era separată în propria intimitate de suișurile și coborâșurile podelei denivelate. Covorul enorm, verde și moale, care mergea dintr-o bucată de un nivel la altul, întărea impresia de ambianță a unei grădini interioare cu dealuri și vâlcele.

Era o versiune Hollywood a unei mari petreceri dată de un șțab din Hollywood, într-un decor de pe Broadway, într-o mansardă din Soho.

„MUZIK” difuza muzică la volum redus pe micile monitoare de deasupra barului și pe micile ecrane din colțuri, dar nimeni nu le dădea nicio atenție.

Locul era plin de fețe cunoscute, de pe discuri, din filme și de la televiziune, de fețe necunoscute care, nu-i mai puțin adevărat, arătau de-ai casei, cu rochii și costume din saloane de design celebre, cu costume de 10.000 de dolari, lanțuri de aur, cu nasurile îmbibate de „praf” și parfumul îmbătător al bogăției și puterii și gloriei show-business-ului.

Karen Gold stătea la intrare cu Mary, Bill, Teddy și Malcolm, simțindu-se ca un personaj care s-a rătăcit aici dintr-un alt film. Ce ironie!

Toată viața muncise și-și făcuse planuri inutile ca să-și poată câștiga dreptul de a avea acces în ACEST film. Și acum, când în sfârșit ajunsese aici, știu de îndată că nu există nicio cale de a obține un rol principal. Era aici, cu adevărat, dar nu în scenariul scris de ea, nu ca o adevărată prințesă a orașului, ci ca o teroristă pe punctul de a opri marele spectacol.

Asta de aici nu va fi niciodată lumea ei și nici n-ar fi putut fi vreodată. Într-un anume sens, pentru oameni ca ea așa ceva nici nu era real. Era doar o imagine de televiziune, pentru un vis pe care chiar acești oameni i-l vânduseră, o fantezie a show-business-ului, care va fi întotdeauna de cealaltă parte a ecranului.

Dar dacă deplângea pierderea acestei nevinovate fantezii a întregii vieți, simțea și o bucurie stranie, un fel sălbatic de libertate în a percepe josnicia dorințelor ei naive de a fi un client obișnuit ai localului VIP, a ceea ce Markowitz denumea Realitatea Oficială, iar Paco, „Orașul Gagicilor”, al acelei lumi care de fapt îi furase toate visele cinstite și apoi o părăsise, după ce făcuse tot ce i se spusese, ajungând distrusă și disperată pe străzile New-York-ului, de partea celor dinafară care privesc înăuntru.

„Oare ce-aș face acum dacă vreun Făt-Frumos apărut misterios dintre acești oameni frumoși m-ar lua și m-ar conduce în «Regatul Vrăjit»? Oare aș rezista? Mi-aș părăsi prietenii chiar acum? M-aș îndepărta de ceea ce e pe cale să se întâmple, la brațul vreunui star de cinema, dacă mi s-ar oferi o mică șansă?”

Nu era cazul să-și mai facă griji. N-o să se-ntâmple niciodată.

— Hei, răspândiți-vă, nu staţi la un loc, încercaţi să treceţi neobservaţi, împărţiţi-vă pe perechi! şuieră Glorianna O'Toole.

— Are dreptate – spuse Bobby Rubin. Şi exact la fără cinci, nu mai devreme, la studioul de emisie, şi nu gaşcă, doi în lift, trei pe scările de incendiu, întâlnirea afară, direct, clar? Şi pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să se conecteze vreunul, acolo, sus!

Karen încuviinţă, îl luă de mână de Malcolm şi-l conduse către anonimatul barului.

Era în mod pervers încântată că se afla aici, în loc să stea în salon cu ceilalţi; comandă un pahar cu şampanie şi-l savură încet, întrebându-se când o să mai ajungă să guste aşa ceva. Râse stins.

„Măcar pot trimite o vedere în Poughkeepsie ca să le-arăt celor de-acolo că AM AJUNS aici o dată", îşi spuse.

— Ce-i aşa caraghios? spuse Malcolm.

Karen ridică din umeri.

— Tu. Eu. Stând-aici, în vârful lumii, bând şampanie şi aşteptând să înceapă revoluţia.

Malcolm încuviinţă, sorbi din whisky-ul său şi zâmbi nervos. Ceva în ţinuta lui, ceva în expresia lui, ceva în pielea lui întunecată şi în părul stufos emana o doză de căldură, şi pe Karen o străbătu un fior ducând-o înapoi, în alt bar, cu un alt bărbat alături, sorbindu-şi băutura şi aşteptând ceva. Clipi şi reveni în realitate.

Malcolm simţi ceva.

— Ceva nu e-n ordine?

— Ce să nu fie-n ordine? spuse Karen cu o acreală care-o surprinse.

— Paco? zise Malcolm. Bănuiesc că ţi-ar fi plăcut să stai cu el aici?

Karen îi zâmbi moale.

— Nu-i nimic, Malcolm...

— Mda. Înţeleg – răspunse Malcolm. Ştii, şi eu am avut odată o prietenă albă...

— Spune-mi şi mie...

— Nu e ce crezi. Eram un vrăjitor cibernetician negru, clasa de mijloc, iar ea era a nu ştiu câta generaţie cu „urme" albe, părinţii mei o priveau cam chiorâş. Dar ne-am iubit mult. Poate c-am fi putut să ne şi căsătorim. Şi pe urmă am primit bursa la M.I.T. Ei bine, ea era din Boston. Şi am ales Bostonul. Mi-am luat gradul şi ea a ajuns să plaseze

haşiş în Jersey City, iar după câţiva ani de bătut trotuarele iată-mă în Frontul Eliberării Realităţii, stând aici cu tine, aşteptând revoluţia...

— Scopul fiind...

Malcolm ridică din umeri.

— Spune-mi – zise el. Tu de partea cui eşti?

— Jumătate de oră – spuse Bobby verificându-şi ceasul. Ne topim la bar sau ne îndreptăm spre culise?

Glorianna privi invidioasă localul VIP. Localul ăsta şi oamenii dinăuntru n-o impresionau prea mult. Bântuise prin locuri ca ăsta cu oameni ca ăştia toată viaţa şi, de fapt, petrecuse o săptămână şi ceva făcând altele şi mai şi. Studia feţele dinăuntru mai atentă din adăpostul relativ al intrării. La dracu', uite-l pe Tommy Dupar, acolo, lângă şemineu! Şi pe Ella Carmody! Şi pe Johnny James!

Ce dracu, aici trebuie să fie vreo duzină de oameni în stare s-o recunoască! Şi asta nu e bine!

— Mai bine ne-am mişca cururile de-aici înainte să mă recunoască cineva! spuse ea înhăţându-l de braţ pe Bobby, trăgându-l spre lift şi apăsând pe butonul de apel.

— Încotro?

Glorianna puse mâna pe insigna de aur fixată pe bluză, în timp ce motorul liftului scârţâia şi cablurile cântau, şi aruncă o privire în sus.

— Mă-ntreb... spuse ea meditativ.

Da, s-ar putea ca poveştile să fie adevărate, casa liftului se-ntindea şi mai sus.

— Ce te-ntrebi?

— Am auzit nişte poveşti despre localul ăsta, spuse Glorianna. N-am vorbit niciodată cu cineva care să fi fost acolo, dar se presupune că mai există un nivel deasupra salonului VIP, ei îi spun „Summit", strict pentru preşedinţi de corporaţii şi înalţi demnitari, sau un căcat în genul ăsta!

— Şi ce e acolo sus?

Glorianna ridică din umeri.

— Păi tocmai asta e chestia, spuse, n-am vorbit niciodată cu cineva care ştie.

Lovi jucăuşă insigna lui Bobby. Izbucni în râs.

— Dar poate cu astea şi cu puţin noroc, reuşim să aflăm.

— Doamne, Glorianna, fii serioasă, doar n-am venit aici să...

— Numai muncă fără joacă, fac din Jack o moacă! îi spuse ea făcându-i cu ochiul când liftul se opri în faţa lor.

— Trebuie să ne omorâm timpul, şi ceva îmi spune că după ce-o să se întâmple în noaptea asta n-o să mai avem şansa să mai dăm pe-aici.

Uşa liftului se deschise şi ieşiră jumătate de duzină de oameni. Glorianna îl trase pe Bobby înăuntru, liftiera închise uşa. Acesta fiind ultimul etaj pentru muritorii de rând, înăuntru nu mai erau decât fata în costum de baie şi un paznic cu un pistol-mitralieră Uzi. Liftiera începu să-ndrepte maneta de control către poziţia de jos.

— Hei, hei, frumoaso! spuse Glorianna, apucând-o de mână. Noi mergem SUS!

— Sus? Nu există niciun sus!

— O, ba da, există! Prietenul meu şi cu mine mergem la „Summit”!

Îi făcu cu ochiul într-un mod lubric.

— Nimeni nu merge acolo, şuieră paznicul.

— Nimeni care nu e „cineva”, fiule, îi spuse Glorianna arătându-i insigna de aur.

Paznicul şi liftiera schimbară priviri nervoase.

— Nu ştiu dacă... spuse paznicul nesigur.

— Ei bine, eu ştiu! spuse Bobby, dându-şi seama cum trebuie acţionat. Sunt de la „HOME OFFICE”, omule, din Hollywood, şi nu-mi place ce văd pe aici, Pham o s-o încurce, Steiner la fel; îţi spune ceva chestia asta, despre ce-o să păţiţi voi doi dacă rahatul ăsta nu se mişcă în sus până număr la trei? Unu... doi... doi şi jumătate...

Paznicul dădu din umeri şi făcu un semn liftierei, care ridică maneta. O clipă mai târziu liftul se opri în dreptul unui mic palier. Acolo nu era nimic în afară de un scurt coridor cu pereţi albi şi o uşă de oţel în capăt.

— Trebuie să descui – spuse paznicul când fata deschise uşa liftului.

Pescui din buzunar o legătură de chei şi încercă să-i conducă afară din lift.

— Nu te deranja, îi spuse Glorianna, dă-mi mie cheia, s-ar putea să vrem să ne întoarcem mai târziu.

— Hei, nu pot să...

— Ai auzit ce-a spus doamna, şterge-o, spuse Bobby. Unu... doi...

— O.K., O.K., grohăi necăjit paznicul. Îi dădu Gloriannei cheia, ieşiră din lift, fata închise uşa şi liftul plecă, lăsându-i singuri în coridorul slab luminat.

Glorianna potrivi cheia în broască, o răsuci, deschise ușa. O lumină bruscă umplu coridorul în clipa în care un întrerupător automat declanșă luminile interioare.

— Măi să fie! exclamă Bobby când trecu pragul și privi înăuntru.

Cyborg Sally colinda fără astâmpăr în jurul arenei, ca un leu de argint în cușcă, privind spre barul aglomerat și plin de fum, observându-i pe dansatorii înghesuiți pe ringul de dans, mișcându-se în ritmul idiot al unei trupe în crom și piele neagră, verificându-și ceasul la fiecare treizeci de secunde, dorind ca pe ecranul ceasului acele să se îndrepte mai repede, din încetineala agonizantă, către ora zece.

De-abia auzea muzica, nici nu era prea atentă la dansatori sau la obișnuiții barului, pentru ea aceștia fiind doar o masă amorfă și transpirată, în așteptarea apariției ei, așteptând-o să-i excite; așteptând să le arunce lumea pe rugul ei funerar.

Învârtindu-se de jur-împrejur, ochii priveau hipnotic la piedestalul imens din sticlă neagră ivindu-se din centrul „maelstrom”-ului, scena, întunecată acum, pe care se afla un grup de rockeri pregătind echipamentul pentru „Black Flame”.

De-abia când razele albe, orbitoare, vor lumina grupul fanilor ei, umbre palide și jalnice cu fețe de vedete și trupuri de regine-porno, va reuși să-și desprindă privirea de la scenă.

O, da, se va opri o clipă pentru a-i observa, va zâmbi cu zâmbetul ei tainic, atât de viclean ascuns în spatele măștii de fată grasă pe care o purta.

Să-i lăsăm și pe ei să-și trăiască momentul magic sub spoturi, gândi ea mărinimoasă.

Să-i lăsăm pe toți „nimenii” ăștia din barurile din Valley să viseze că sunt EU, în vreme ce eu mă ascund chiar aici la vedere, deghizată ca EI.

Și când spotul va trece, iar ultima Cyborg Sally va dispărea în întunericul de unde venise, va căuta în „maelstrom”-ul de trupuri grupul ei de fani, dansând cu iluminarea tainică a ceea ce va urma, pe măsură ce unul câte unul, în cupluri, în mici grupuri, urmau să se strecoare din ce în ce mai aproape de scenă.

Pe neașteptate, măsurile de început din „Cyborg Sally” izbucniră de sus, sunetul trompetei de bătălie, și iat-o apărând pe ecranele video

imense, în triplu exemplar, multiplicată, amplificată, chemându-și armata de fani să ardă lumea pe rugul ei funerar.

Eu sunt Cyborg Sally
Sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Sunt byții strălucitori
Ai dorinței tale carnale!

— CYBORG SALLY! CYBORG SALLY!

Scandarea izbucni din tot ringul de dans. Golanii care deja ajunseseră mai în față încercau să-și unească mâinile în jurul scenei, în timp ce ceilalți se împingeau și încercau să ajungă, printre dansatori, către locurile libere din rând.

CYBORG SALLY! CYBORG SALLY!

În sfârșit, destinul îi întinse mâna când un spot orbitor o îmbăie în aura gloriei, iar ea-și scoase haina, aruncând-o deasupra capetelor mulțimii și pășind în lumină, renunțând la deghizare, arătându-se, în sfârșit, admiratorilor ei.

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Aruncați lumea
Pe rugul meu funerar!

Își croi drum către scenă șerpuind, trecând printre spectatorii care urlau în spotul gloriei ei, în timp ce copiii nopții începură să bată din picioare și să-și agite pumnii, iar cântecul lor simplu se topi într-o versiune turbată și răgușită a cântecului ei de luptă.

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Aruncați lumea
Pe rugul meu funerar!

— Deci AȘA se distrează grangurii, care va să zică? mormăi pentru sine Bobby Rubin, examinând „Summit”-ul.

Încăperea era mult mai mică decât s-ar fi așteptat, deși cu mult mai mare decât dormitorul lui din Beverly Glen. De fapt, într-un sens, era

TOATĂ un PAT.

O fereastră enormă privea de aici din Olimp către etajul de jos. Tavanul, înclinat către fereastră la un unghi de 45°, era un enorm ecran video.

Toate celelalte suprafețe – pereții, podeaua – erau tapisate în forme curbe rotunjite amintind de sâni și coapse și fese, acoperite cu o culoare obscenă, ca o țesătură de carne roz-trandafirie. Încăperea era încălzită, Bobby ar fi pariat, la temperatura corpului uman, plus-minus o zecime de grad.

Peretele opus ferestrei era imaginat sub forma unui căpătâi de pat moale și carnal; în stânga, un bar mic dar foarte bine garnisit, și un dulap cu droguri; deasupra un telefon, în dreapta un fel de consolă ciudată cu echipament T.V. convențional și, din cine știe ce rațiuni, cu două mici „joystick”-uri.

Era ca și cum te-ai fi aflat pe o imensă limbă roz. Totul era opulent, obscen, și în același timp de un incredibil prost gust. Ceva de Las Vegas. Lui Bobby îi trezea în minte imagini de obezi cu inele de aur, cărora le sugeau pula nenorocite de curve blonde experte, pentru 5.000$ pe noapte.

— Bun venit în vaginul celei mai a-ntâia – mormăi Glorianna.

Bobby o privi pe deasupra consolei de control pe care o studia, mormăind.

— Iartă-mă – spuse ea cu un rânjet ciudat – n-am putut să m-abțin!

— Mă-ntreb ce-o fi toată chestia asta? mormăi Bobby, revenind la consolă. Părea un echipament home-video simplu, cu excepția joystick-urilor.

Trase de un heblu.

Ecranul mare de pe tavan prinse viață, înfățișând un plan larg al ringului de dans de jos, unde mici figurine erau înghesuite la un loc într-o mișcare frenetică, asemeni unui cuib de termite furioase. Un simplu buton de control declanșă sunetul. Nemaipomenit!

Bobby răsuci la întâmplare un joystick. Imaginea de pe ecranul video începu să se miște de jur-împrejur.

O cameră video de control!

Mișcă joystick-ul în suportul său, o rotație completă în sensul acelor de ceasornic. Camera transfocă. Îl roti contrar acelor de ceasornic. Camera depărta imaginea.

— Drăguț... murmură. Mă-ntreb ce face celălalt?!

Învârti celălalt joystick. Nu se-ntâmplă nimic. Atunci observă butonul din capăt și-l apăsă cu degetul mare.

Brusc, o rază orbitoare lansată în jos din capătul camerei video încadră un dansator într-un cerc de lumină. Nemaipomenit!

— Hei, Glorianna, vino s-arunci o privire! Se rezemă de peretele moale, cu butoanele la îndemână, ca un pașă jucându-se cu comorile.

Spotul alunecă ușor peste ringul de dans, luminând noi figuri. Bobby apropia imaginea pe măsură ce deplasa spotul, prinzând în cadru o fată cu perucă Sally. Fixă spotul pe ea și apropie la prim-plan.

— Nu-i genul meu – spuse el, retrăgând camera, parcurgând ringul de la stânga la dreapta, selectând cu spotul diverși dansatori, făcând prim-planuri, revenind, trecând mai departe.

— Pizdă la room-service! Stai aici tolănit, jucându-te cu tine și cu video-ul, și când vezi o gagică pe plac, pui spotul pe ea, dai telefon și ai marfa livrată pentru un spectacol la comandă.

Glorianna se încruntă.

— Paștele mamii lor! mârâi ea. Uite cum fut bogătanii și impotenții!

Se uită la ceas.

— Destul cu joaca! zise ea. Mai bine am... hei, stai o clipă! Doamne, Bobby, ceva nu e-n ordine, am senzația că se-ntâmplă ceva jos! Bagă spotul înapoi! Nu pe ring, pe scenă! La BAZA scenei!

Bobby lucră la butoane și prinse în spot doi golani și o bucățică dintr-un al treilea, cu pumnii în aer și urlând cu ochii injectați, cu toată forța plămânilor.

— Depărtează!

Bobby reveni cu o lungă imagine de la baza scenei, dar din unghiul ăsta nu putea vedea decât trupuri împingându-se unele în altele în întuneric și figuri în cercul de lumină.

— Hei, uite! strigă Glorianna. Nu e EA? Arătă către o figură ștearsă, chiar în afara cercului de lumină, la baza ecranului video:

— Puțin mai la stânga... Nu, ai trecut peste... Da, încă puțin! Da! Da! Asta e, ai prins-o!

Bobby ținu spotul fix și transfocă la limită.

Acolo, rotindu-se sălbatic în cercul de lumină, era Sally Genaro, subțire și musculoasă datorită costumului de buret, sigur însă era ea,

Acneea, dansând din răsputeri, cu luminile perucii stinse și cu un machiaj argintiu prost făcut, lăsându-și fața la vedere!

— Ce noroc! strigă Bobby sărind în picioare luând-o pe Glorianna de mână, trăgând-o spre ușă. Hai!

— Și ce-o să facem?

— Și ce-o să facem? spuse Bobby deschizând ușa. Punem mâna pe ea și-o închidem aici până se termină totul, asta o să facem!

— Dar se duce dracu' toată treaba! Ar trebui să...

— Trebuie s-o aducem aici înainte să i se întâmple ceva, înainte de-a o pierde iarăși – îi spuse Bobby scoțând-o în coridor și repezindu-se ia butonul de apel al liftului. Ai uitat de ce-am venit aici?

— Poate tu ai uitat! Trebuie s-ajungem în spatele scenei să...

Liftul se auzi scârțâind.

— N-avem timp de ceartă! mormăi Bobby, cu mintea mergându-i frenetic. Dă-mi cheia! Și tu ia asta! îi spuse, dându-i tocul cu microfonul. Te duci în spatele scenei, eu mă duc să pun mâna pe Sally și mă-ntorc aici cât de repede posibil.

Liftul sosi și ușa se deschise.

— Nu crezi că...

— N-avem timp de crezut acum, mișcă, mișcă, mișcă! șuieră Bobby și o împinse înăuntru.

Paco era deja într-o puternică stare de agitație! Schiță o lovitură de karate când Dojo apăru pe neașteptate în spatele lui.

— Dojo? La dracu ce se-ntâmplă?

— Mai bine ți-ai mișca curul, ori afară ori înăuntru, chiar acum, fiule! „MUZIK" difuzează „Cyborg Sally", iar oamenii tăi ies prea tare în evidență! E NASOL ce se-ntâmplă!

— Gura mă-sii! mormăi Paco, făcând gesturi frenetice de „vino-n mă-ta mai repede" lui Uncle Ugly și „Broaștei Țestoase", care stăteau undeva în spatele mulțimii.

— Sfatul meu e să dispari, Paco, o să fie futai mare înăuntru! Cât de curând paznicii o să-și iasă din minți!

— Hei, omule, nu pot să fac una ca asta, aici sunt ca un jefe...

Dojo dădu din umeri.

— Ești mort, fiule.

Uncle Ugly și Broasca Țestoasă ajunseră la ușă.

— Să fie clar, nimeni nu intră, nimeni nu iese! le spuse Paco, intrând în coridorul slab luminat. Se opri, așteptându-l pe Dojo.

— Hei, negrule, dacă te temi de paznici, de ce te mai întorci?

Dojo se încruntă.

— Pentru că cineva trebuie să aibă grijă de curul tău nenorocit.

— Da, negrule, ei bine, tu ești un alt cur – spuse Paco cu afecțiune, apăsând pe butonul Căștii și luând-o în jos pe coridor.

— Un, doi, trei și! strigă Malcolm McGee, și împreună cu Teddy și Bill năvăliră toți în camera de control cu toată forța. Ușa se deschise atât de ușor încât aproape se dezechilibrară când pătrunseră înăuntru urmați de Karen și Mary Ferrari.

— Ce dracu'...?

— Doamne!

În studio erau numai patru oameni: un operator cu camera îndreptată spre scenă, un sunetist aplecat peste consola lui, o femeie-tehnician în spatele orgii de lumină și un regizor așezat în spatele unui șir de monitoare și al unui mixer video. Pe un monitor era emblema „MUZIK", pe un altul o reclamă Coca-Cola. Cel din mijloc îl arăta pe Ali Babble, singur în spot, pe scenă, așteptând să-și înceapă programul.

— Ce rahat e ăsta, nenorociților? urlă regizorul. Tocmai trebuia să...

— Asta e Revoluția, porcilor! urlă Malcolm, scoțând dintr-un buzunar un mănunchi sârmos de fire roșii cu o siguranță în capăt, iar din celălalt o brichetă. Mișcați-vă cururile de-aici până nu arunc toată șandramaua în aer!

— Hei, doar n-o să...

— Fii atent! spuse Malcolm, și aprinse siguranța.

— Fir-ar al dracu!

— Dați-vă la o parte!

Împingându-se unul pe altul, tehnicienii și regizorul ieșiră iute pe ușă. Bill puse un scaun cu spătarul sub mânerul ușii.

Malcolm izbucni în râs, stinse „bomba", se așeză pe scaunul regizorului și aruncă bomba peste umăr într-un colț.

— Ia să vedem noi – spuse el verificând butoanele – alimentarea satelitului... alimentarea camerei... monitorul stand-by... simplu, joacă de copii! Mark, iei luminile, Bill, camera, Teddy, sunetul...

Din dorința de a face și ea ceva folositor, Karen se duse în față și privi pe fereastră la realitatea din arena de jos...

— Oh, Doamne...

Ali Babble stătea pe scenă așteptând liniștit semnul de intrare în emisie, neștiind de fapt ce se-ntâmplă. Poate că de acolo de unde stătea, în lumina spotului, privind în întuneric, chiar nu știa nimic. Dar de unde stătea ea, Karen vedea un șir furios de golani care înconjuraseră deja scena, urlând, dansând, agitându-și pumnii, și ceva ce păreau a fi cuțite. Alți golani încercau să-și croiască drum prin mulțimea deja panicată.

Începuse! Și începuse prea devreme! Și nu era nimic din fantezia revoluționară; era o masă de carne dezlănțuită, o încăierare pe cale să înceapă, scăpată complet de sub control.

Iar Paco precis era acolo, jos! Dând o mână de ajutor la izbucnirea nebuniei! O nebunie ce avea să se transforme într-o luptă sângeroasă atunci când o s-apară Markowitz în locul lui Cyborg Sally, când demenții de jos își vor da seama, în fine, că au fost trași pe sfoară.

Iar Paco nici măcar nu știa.

Nu știa că va fi lăsat acolo să înfrunte de unul singur furia dezlănțuită.

„MUZIK" terminase de difuzat „Cyborg Sally" chiar în clipa în care Mucho Muchacho pătrunse în arenă.

Spațiul imens răsuna de tropăitul ritmat al picioarelor, de aplauze furioase și nerăbdătoare. Voci cântau la întâmplare fragmente din text, acoperite însă de țipetele înspăimântate ale îmbuibaților și scorțoșilor, când mici grupuri de războinici de-ai lui Paco, agitând pumnii și cuțitele și țevile de plumb, își croiau drum spre scenă printre ei.

Ali Babble, splendid, într-un frac auriu cu paiete, mulțumi cu o mică aplecare a capului pentru aplauzele care credea că-i sunt adresate LUI, și începu cântecul.

„La dracu, ce prostie, s-a dus în mă-sa toată treaba! Cum s-o găsesc eu pe Cyborg Sally în tot căcatul ăsta? Unde dracu' o fi? Mai bine ar apărea înainte ca Larry să urce acolo cu bomba lui!" gândi Paco.

— Doamnelor și domnilor, băieți și fete, demoni și drăcoaice, fii și fiice ale lorzilor întunericului...

Mai bine și-ar fi organizat oamenii să-l facă să tacă pe boul ăsta! Îi dădea înainte ca și cum nimic nu se întâmpla și-i dăduseră și volum maxim la microfon.

— ... în direct, ca-ntotdeauna, din arena de la „Visul American”...

Cu genunchii și coatele și lovituri cu muchia palmei, Mucho Muchacho își croia drum prin mulțime, către scenă:

— Dă-te la o parte, pui de curvă; mișcă-ți curul, boule!

Fără să-și mai piardă timpul cu amabilități, își tăie drum printre scorțoși și îmbuibați, ca un vârtej frenetic de karatiști, și ajunse la baza piedestalului negru.

Cu mâinile strânse ca-ntr-un lanț uman în jurul acestuia, golanii în tricouri Cyborg Sally înconjurau scena în două și trei șiruri, privindu-i chiorâș pe cetățenii îngroziți, legănându-se amenințător, scuipând, mârâind, complet ieșiți din minți!

— Haideți, tâmpiților, urlați de pe acoperișuri în noapte! strigă Mucho, învârtindu-se în jurul lor, dându-i la o parte cu lovituri dure atunci când se înghesuiau prea mult.

— Haideți, proștilor, cântați!

— „MUZIK” înseamnă muzică, băieți și fete, iar în seara asta...

Învârtindu-se ca un demon cu ochi vineți, ca un șef de trupă, Mucho Muchacho cânta turbat cu toată forța plămânilor:

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Aruncati lumea
Pe rugul ei funerar!

După ce Paco făcu două tururi complete, două sute de voci urlau refrenul în ritmul picioarelor, iar după al patrulea tur, grupuri de nebuni răspândiți peste tot în arenă prinseseră refrenul din zbor, astfel încât întregul „Vis American” se clătina de ritmul picioarelor, de vibrații ciudate, de corul urlat.

Cyborg Sally!
Came și bobină!
Aruncați lumea
Pe rugul ei funerar!

— E-n ordine, fără probleme, am înțeles! spuse Malcolm McGee, și închise telefonul. Tocmai i-am ordonat directorului să dea drumul

sistemului satelit – chicoti drăcește. Deja se primesc tot felul de apeluri nebune de la alte rețele, poți să-ți închipui, hi, hi, hi!

Monitorul în direct înfățișa o imagine de la baza scenei. Bill prinsese în imagine șirul de golani care cântau, iar Mary încerca să lărgească focarul spotului pentru a cuprinde cât mai mulți, încercând să-i evite pe cei care scuipau sau pe cei cu arme în mâini. Teddy tăiase sunetul lui Ali Babble și-l înlocuise, în emisie, cu vocea poporului.

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Aruncați lumea
Pe rugul ei funerar!

Toată lumea râdea.

În afară de Karen.

Pentru că în vreme ce toți stăteau conectați, privind realitatea transmisă pe monitoare, ea stătea cu nasul strivit de fereastra cabinei de emisie, privind catastrofa de jos.

Acum nu erau numai golanii cântând și tropăind și aplaudând pentru Cyborg Sally. Jumătate din mulțimea din arenă preluase cântecul, și acum se înghesuiau către scenă. Valurile haotice se ciocneau și se amestecau în vârtejuri furioase. Era doar o chestiune de timp ca totul să degenereze într-o gigantică încăierare. Acum, numai apariția pe scenă a lui Cyborg Sally o mai putea împiedica.

Și ea știa că asta n-o să se-ntâmple. Iar Paco, acolo jos, nu știa asta.

Karen plecă de la fereastră și se îndreptă spre capătul camerei. Îi vedea de aici pe prietenii ei făcându-și revoluția pe console și monitoare, ca și cum ar fi j elaborat un joc video. Din punctul lor de vedere cei din arenă nu erau oameni, ci doar imagini și tăieturi de montaj ale unei mulțimi.

Dar ea știa că nu e așa. Știa că oamenii adevărați sunt acolo jos, și mai știa că, din păcate, unul dintre ei e Paco.

În ciuda tuturor eforturilor ei de a-l salva, DIN CAUZA tuturor eforturilor ei de a-l salva.

Se duse spre ușă, deschise încuietoarea, deschise ușa...

— Hei, unde te duci, Karen?

Karen se opri în ușă, privindu-i pentru ultima dată pe prietenii ei, tovarășii, aplecați peste consolele lor. „Nu vă acuz, băieți”, gândi ea; știa

însă că locul ei nu e aici, nici în salonul VIP.

— Măcar să mă duc să-l previn – le spuse. Măcar atât îi datorez, nu?

Malcolm McGee o privi distrat peste umăr, pentru o clipă, se întoarse spre monitoare, reveni cu o expresie total schimbată, ca și cum ce spusese ea și ce văzuse el îl scosese brusc din vis.

— Malcolm! Privește! Am impresia că Ali Babble a aflat, în fine, vestea cea proastă. Să bag imaginea de pe scenă?

Malcolm clipi, ridică din umeri, se încruntă, apoi încuviință.

— Mda – zise el. Apoi se întoarse iar la sculele lui, apăsă pe buton și se cufundă înapoi în biți și byți.

Bobby Rubin trecu prin holul de serviciu, prin ușa din spatele barului, traversă salonul din capul scărilor care duceau în jos către scenă. Abia atunci, gâfâind, se opri o clipă să privească haosul de dedesubt.

Un zid masiv de golani înconjuraseră baza scenei, complet ieșiți din minți, agitând cuțite, bucăți de țeavă și sticle, lovind ritmic din picioare, invocând-o pe Cyborg Sally într-un imens urlet furios.

Cyborg Sally!
Carne și bobina!
Aruncați lumea
Pe rugul ei funerar!

Cei care puteau zări ce se întâmplă la baza scenei erau terorizați. Nu voiau decât să iasă afară, lucru imposibil, pentru că restul mulțimii, marea masă de oameni îi împingea înapoi către monștri, alăturându-se cântecului și încercând să ajungă cât mai aproape de sursă.

Ali Babble stătea țintuit în cercul de lumină, acolo sus, pe scenă, uitându-se nervos ici și colo, ridicând din umeri, agitându-și brațele ca și cum ar fi căutat pe cineva care să-l dea jos, sau măcar să-i spună ce să facă. Gura i se mișca frenetic, dar nici măcar sistemul de difuzoare de la „Visul American” nu i-ar fi permis să se facă auzit peste zarva sălbatică, chiar dacă Malcolm McGee nu i-ar fi închis microfoanele.

Bobby rămase pe loc, interzis, îngrozit, înspăimântat. Mai văzuse lupte și revoluții la televizor, scene de masă mult mai dure ca asta. Dar niciodată nu auzise vocea fiarei în propriile-i oase și timpane, nu simțise mirosul trupului ei plin de adrenalină.

Asta nu mai era la televizor.

Asta nu mai era fantezia lui Red Jack despre roşul care proclamă haosul. Asta era de-adevăratelea. Oamenii s-ar putea răni. Oamenii ar putea fi ucişi. Situaţia era complet ieşită de sub control. Probabil fusese aşa încă din start. Acceptase să conducă o revoluţie video, care ar fi incitat sufletele celor ce priveau la televizor, dar nu reuşise altceva decât să trezească fiara turbată a străzilor, mânia spiritelor refulate, stârnite la răzbunare.

Când Larry Coopersmith va urca acolo sus şi-i vor cupla microfonul, când le va spune golanilor turbaţi că n-o vor avea pe Cyborg Sally, vor începe să zboare sticlele şi răngile, iar când un amărât cu părul vopsit roşu o va înlocui, atunci locul ăsta va sări pur şi simplu în aer.

Trebuia întrerupt totul. Nu pot să mă duc acolo şi să fiu ţinta lor de antrenament. Oricum, n-ar folosi nimănui.

Acum nu-i mai putea opri NIMIC, realiză el brusc, ăsta era adevărul. S-a depăşit limita, tot ce mai putem face e să ne cărăm cât mai repede de-aici înainte ca...

...un cerc de lumină trecu peste mulţime, jumătate către scenă, subliniind o figură argintie, apoi trecu brusc mai departe. Dar lui Bobby îi rămase pe retină stop-cadrul.

Un loc gol mişcându-se prin gloată ca un vârtej într-o mare agitată. Dansând, cu capul dat pe spate, cu coroana de neon rotindu-se şi scânteind, indiferentă la mâinile care se întindeau dornice, în spaţiul de neatins din jurul ei, limitat de trupurile fierbinţi şi asudate, era Cyborg Sally.

Era Sally Genaro.

Bobby năvăli automat în jos pe scări, către arenă, părându-i-se o viaţă de când o vânase chiar pe acest ring, pentru a-i scăpa din mână mulţumită aceluiaşi Paco Monaco, care era acum şeful găştii ei.

Numai că ce văzu la picioarele scărilor îi aduse brusc la realitate.

Doi paznici cu mitraliere Uzi, ţinând la distanţă, cel puţin pentru moment, un grup de oameni panicaţi încercând să scape de un val de carne furioasă.

„Nu ţine s-o iau pe aici?" gândi Bobby.

Dar când simţi valul de uşurare trecând prin el, se simţi în acelaşi timp la fel de ruşinat. „Eşti aici din cauza ei şi nu-ţi pasă, fiule", îi spuse o voce din interior. „Iar ea este acolo din cauza TA, neagă asta dacă poţi. O să fugi şi de data asta, puştiule? Ai de gând să fii acela despre care ţi s-

a spus că nu vei fi vreodată, sau dai înapoi când e vremea eroilor anonimi?”

Bobby se simți ca și cum ar fi stat acolo cu sufletul dezgolit. Simțea cum ochii întrebători ai lumii erau ațintiți asupra lui. Și, culmea, chiar așa era.

Undeva, pe drum, își pierduse pălăria, și abia acum observă că părul îi flutura în voie peste umeri și deveni conștient că purta Jack-ul, brăzdându-i cu o rețea argintie părul lui ROȘU. În zăpăceala momentului, jos, dincolo de paznici, erau ochi care în mod clar îl luaseră drept altul.

Și atunci apăsă pe buton. Atât onoarea cât și propria supraviețuire cereau ca Bobby Rubin s-o salveze pe Sally Genaro de acolo de unde o dusese spiritul lui mărunt.

N-o să și-o ierte niciodată dacă n-o va face. Acum știa ce are de făcut.

Cyborg Sally păși către scenă în ritmul propriului ei cântec, simțindu-l, dăruindu-l, râzând, țopăind, rotindu-și șoldurile, întinzând mâinile către mâinile admiratorilor ei, lăsând ca atingerea cărnii ei argintii să-i excite și mai mult, și mai mult, și mai mult...

...Sally Genaro ieși din vis, terorizată de groază. Doamne, ce FĂCEA?

Sute de mâini încercau s-o cuprindă ca niște tentacule, în jurul ei se înghesuiau trupuri, golanii agitau țevi și sticle, picioarele se mișcau ritmic și oamenii urlau și se aruncau la picioarele ei, iar ea îi dezamăgea!

„Conectează-te cu mine și-am să-i fac să urle!” îi șopti o voce electronică.

„Nu-ți ajunge câte ai făcut? se trezi spunându-i celeilalte Sally. Uite în ce m-ai băgat!”

„Ba da, și numai Cyborg Sally te mai poate scoate din asta, chicoti aceeași voce electronică atunci când văzu circuitele împingându-i mâna către buton. Mai bine carnea ta grasă și asudată să asculte de bobina sângelui meu înfierbântat.”

— Hei, idiotule, unde crezi că mergi?

Unul din paznicii de la baza scărilor se răsuci rapid când Bobby Rubin îl atinse pe umăr, încercând să treacă. Bobby se trezi holbându-se la țeava unei Uzi, în vreme ce paznicul furios se trezi uitându-se prostit în ochii lui... lui...

— Să-mi trezesc sufletul din somnul cel de moarte... spuse Red Jack.

Un calm straniu îl cuprinse când privi în ochii paznicului și observă expresia omului topindu-se și refăcându-se în ceva ce nu mai era nici furie, nici groază.

Timpul păru să stea în loc. Simți un câmp invizibil și de neînvins formându-se în jurul lui. Cântecul, urletele, lumea în panică, nebunia momentului, până și țeava rece, neagră a armei păreau să-l întărească, păreau să inverseze o anume polaritate a destinului, hrănindu-i acea energie nebună din interior. El era Red Jack, Prințul Încoronat al Rock and Roll-ului, fantoma eliberată din mașinăria lui, gata de mișcare și gata de luptă...

— Chiar... chiar vreți să vă duceți în nebunia aia? spuse paznicul cu o voce mult mai moale.

Red Jack trecu de el.

— Trebuie să păşesc în visul ei, pentru că altfel nu pot fi văzut niciunde – îi spuse, șerpuind prin mulțime, întâmpinând la început rezistență, dar mai apoi făcându-i să se dea la o parte, cu aura prezenței lui renăscută pe neașteptate, croindu-și drum către locul unde-o văzuse ultima oară pe Sally.

Glorianna O'Toole ieși din lift în „orașul culiselor".

Un coridor lung trecea prin cabine, toalete, magazii și birouri, către scara ce ducea spre scenă. Era înțesat de grupuri de oameni care-și agitau brațele, țipau unii la alții, încercând să treacă unii peste alții, în toate direcțiile în același timp.

Paznici înarmați intrau și ieșeau dintr-unul din birouri. Rockeri țipau unii la alții. La celălalt capăt al scărilor Alan Pham, managerul, se certa cu cei de la „Black Flame", patru muzicieni în costume strâmte de satin negru, mantii lungi cu holograme reprezentând flăcări, machiaje diavolești și capete rase, cu un smoc de păr ca un corn de argint. Tavanul se clătina din cauza ritmului a sute de picioare. Praf, fum de țigară, bucățele de tencuială, pluteau în aer.

Larry Coopersmith, Leslie Savanah, Tommy Don, Eddie Polonski și Iva Cohen sosiseră de curând aici, și era atâta înghesuială încât așa-numita „Forță de Șoc F.E.R." stătea încă la capătul coridorului, nefiind în stare să meargă mai departe.

— Isuse, de ce staţi aici ca proştii? îi spuse lui Coopersmith. Mişcaţi-vă, trebuie să ajungem la scenă!

— Ce se-ntâmplă? îi răspunse el. Unde e Red Jack-ul nostru?

— Vedem noi mai târziu, dacă o exista un „mai târziu" – spuse Glorianna. Chiar acum avem multe de făcut, aşa că puneţi-vă curul la treabă! Haideţi, formaţi o falangă în faţa mea, şi s-o FACEM! N-aţi văzut niciodată un meci de fotbal{168}?

— Da, are dreptate, haideţi! spuse Coopersmith, aşezându-i de-a lungul coridorului, în formă de V cu el în frunte.

— La o parte, nemernicilor! La o parte! Mişcaţi-vă! Dând din coate, lovind în dreapta şi-n stânga, strecurându-se cu greu, îşi croiră drum prin coridor ca o linie ofensivă la o oră de vârf în metrou, având-o pe Glorianna în mijloc.

Karen Gold rămase în capul scărilor, privind din salon către arenă, acolo unde o masă de carne se agita şi ţopăia şi bătea din picioare şi urla. Oameni terorizaţi încercau să ajungă la margini, în timp ce rânduri strânse de golani încercau să ajungă la baza scenei.

Golanii de pe cercul interior agitau cuţite şi pumni, scuipau şi urlau şi făceau gesturi obscene. Obiecte sfărâmate începură să zboare pe deasupra mulţimii, către scenă, căzând destul de aproape, ici-colo chiar în mulţime, unde începuseră câteva bătăi cu pumnii.

Acum era clar: fragmentele planului – fragmentul F.E.R.-ului, fragmentul lui Rubin, al lui Cyborg Sally, al lui Paco – toate erau fantezii ale unor vise total diferite, fără nicio viziune comună care să le lege, fără niciun punct posibil de intersecţie.

Şi numai EA era de vină!

Ea adusese un fiu al străzilor în maşinaţiile Frontului Eliberării Realităţii. Ea îl adusese pe Bobby Rubin din stradă, ea îl adusese înapoi pe Red Jack din biţi şi byţi, pentru a conduce F.E.R.-ul, tocmai ca să prevină ceea ce se întâmpla acum.

Era vina ei în aceeaşi măsură ca a lui Cyborg Sally, sau a lui Markowitz, sau a lui Paco, sau a lui Rubin, sau a oricui altcuiva, şi dacă nu ştia exact momentul în care, în mod conştient, făcuse o mişcare greşită, era convinsă că niciunul dintre ceilalţi nu ştia.

Numai că, dacă Markowitz ar fi depăşit limita, nu l-ar fi ajutat pe Paco. Nici el nu avea situaţia sub control, şi urma să înfrunte de unul

singur furia admiratorilor grav jigniţi ai lui Cyborg Sally.

Nu, n-o să-i înfrunte, îşi spuse Karen coborând scările. Trebuie să-l scot de-aici înainte de dezastru!

Şi dacă nu reuşesc, gândi ea, trecând pe lângă un paznic neatent, măcar voi fi aici, alături de el şi voi păţi acelaşi lucru.

Cyborg Sally!
Carne şi bobină!
Aruncaţi lumea
Pe rugul ei funerar!

— Hei, Sally, mă mai ţii minte?

O mână înhăţă braţul lui Cyborg Sally; se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu... Red Jack.

El era, stând acolo, ţinând-o de cot, cu părul roşu aruncând reflexe argintii şi cu o faţă pe care o ştia mult prea bine.

Imagini îi defilară înaintea ochilor, o faţă dizgraţioasă aplecată deasupra unei console VoxBox într-un studio de înregistrare, o regină rock and roll solarizată şi un amărât de şoarece de bibliotecă, pe fundalul L.A.-ului, un băiat borând pe iarba de lângă un heleşteu, privind în ochii ei, Red Jack însuşi dansând cu ea pe un ecran T.V.

Şi ochii lui, rânjetul lui sexy...

— Nu... nu... ţipă ea. Pleacă, pleacă, nu eşti real, eşti...

— La fel de real ca şi tine, Cyborg Sally.

— Eu sunt Cyborg Sally, conducătoarea găştii! urlă ea.

Dar adevărul începea să se impună, în ciuda, rezistenţei ei, în timp ce ochii aceia, zâmbetul batjocoritor, o scoteau pe sărmana creatură în afara visului.

Căută o cale de scăpare, dar mulţimea venea din ce în ce mai aproape, vrăjită, conectată încă, asistând la această scenă din visele lor.

— Priveşte-i, Sally – îi spuse Red Jack – noi doi nu suntem decât fantomele din maşinăria lor. Biţi şi byţi şi programe.

— Eu sunt Regina Aţâţării! Eu sunt un rug funerar!

Sally Genaro însă, nu era.

Sally Genaro se trezi transpirată şi tremurând în mijlocul iadului. Sute de voci scandau. Picioarele bubuiau în ritm, ca un zgomot de tunet. Un zid de trupuri o înconjura, urlând, ţipând, întinzând mâinile către ea,

strivind-o. Le simțea duhoarea de transpirație acră. Le vedea ochii dilatați la maximum.

Și în fața ei, privind-o cu ochii lui căprui, slab și plăpând, zâmbindu-i trist, era Bobby Rubin.

— Nenorocitule! Lasă-mă-n pace! urlă Sally, întinzând mâna după buton. Bobby o lovi peste mână.

— Uită-te bine la carne înainte de a atinge bobina! urlă Bobby, peste marea incredibilă de zgomote.

Sally îl ascultă. Văzu că erau înconjurați de creaturi cu ochi sălbatici, oameni în costume luxoase, ieșiți din minți și agitându-se ca golanii care purtau... purtau tricouri Cyborg Sally.

Către scenă vedea o pădure de mâini agitând bâte și pumni și cuțite. Pahare de plastic, cocoloașe de hârtie, chiar o sticlă sau două. Zburau inutil către scenă, căzând peste mulțime.

Cyborg Sally!
Carne și bobină!
Aruncați lumea
Pe rugul ei funerar!

— Oh, Doamne, ăștia or să ne omoare! murmură ea.

— Nu, dacă stau eu alături de tine – îi spuse Red Jack luând-o protector pe după umeri. Sally clipi, apoi îl privi drept în față și clipi iarăși pentru a se convinge că nu visează.

Era fața lui Bobby, dar în același timp și fața lui Red Jack, și asta nu numai din cauza părului roșu.

Pentru că ceea ce vedea pe fața asta era acel Bobby din visul ei, și acel Red Jack pe care-l creaseră împreună în acel unic moment magic în care sufletele lor se atinseseră cu adevărat.

Atunci realiză că în jurul lor era un spațiu ca un cerc invizibil, nu mai larg decât brațele lor întinse, dar tot atât de inviolabil ca o aură de vedetă.

Rețeaua argintie în părul lui roșu era reală, și totuși era Bobby.

Își striga libertatea în toată această teroare și spaimă, iar Red Jack era în plină strălucire. Arăta ca Red Jack, în visul lui ERA Red Jack, iar cei care-l vedeau credeau exact același lucru.

Pentru că, în sfârșit, era adevărat. Și era aici cu ea. Acum.

— Ai venit să mă salvezi? strigă Sally.

— Orice viață, cât de mică, Sally – spuse el și, ocrotind-o cu brațul, începu să dea ușor la o parte mulțimea din fața lor.

— Unde... mă duci? îi strigă Sally în ureche, peste zarva și haosul din jur.

— Într-un loc în care ți-am spus întotdeauna că n-o să ajungi.

Ali Babble coborî rapid scările scenei când, în sfârșit, Glorianna și Frontul Eliberării Realității ajunseră acolo. Allan Pham bloca scările cu trupul, împingându-l îndărăt pe negrul în costumul cu paiete aurii..

— Ți-ai pierdut mințile? țipă el ascuțit. Mișcă-ți curul înapoi, sus!

— Cred că glumești, acolo sus e ferma animalelor{169}, renunț, vorbește cu agentul meu! Îl împinse pe Pham din drum, intră în cabina lui și trânti ușa.

Pham se întoarse către „Black Flame".

— E-n regulă, voi sunteți la rând, urcați și luați-le mințile!

Cei patru muzicieni, care priveau cu groază evidentă în susul scărilor spre dreptunghiul de lumină de deasupra, se retraseră pe coridor.

— Nu există!

— Dă-ne-n judecată!

— Cărați-vă sus, nenorociților! urlă Pham, înhățându-l de rever pe cel mai apropiat dintre ei.

— Asta-i șansa ta! îi spuse Glorianna lui Coopersmith; ACUM e nevoie de cineva care să continue!

— Eu singur? Fără Rubin?

— Zboară! spuse Glorianna, apăsându-i butonul, împingându-l către Pham. Bagă-te-n față și salvează-le spectacolul!

Pham dădu drumul reverului muzicianului când Larry Coopersmith se îndreptă către el, clătinându-se ușor.

— Hai, trebuie să-ți vorbesc – începu prostește.

— Las-o moartă! șuieră Pham, în timp ce „Black Flame" prinseră ocazia de a o tuli în masă, în josul coridorului.

Numai că asta îl întărâtă pe Larry Coopersmith.

— Nu, TU las-o moartă, nenorocitule! îi spuse Coopersmith înhățându-l de gât, și, ridicându-l, îl aruncă într-o parte, apoi urcă scările. Noi suntem Frontul Eliberării Realității! Asta e acțiunea NOASTRĂ!

— Cine sunteți? Ce-i asta? urlă Pham roșu de furie.

Leslie Savanah, Tommy Don, Teddy Ribero, Eddie Polonski şi Iva Cohen ţâşniră înainte formând pe palier un cordon de trupuri în timp ce Coopersmith o luă pe scări.

— Noi suntem Frontul Eliberării Realităţii! Am venit să dansăm în noaptea asta şi tu nu ne poţi opri! strigă Coopersmith şi, întorcându-se, urcă în lumina orbitoare.

Doi bărbaţi o depăşiră pe Glorianna, unul burtos şi cu părul sur, celălalt slab şi mai tânăr.

— Steiner! strigă Pham către cei mai în vârstă. Palacci! Ce dracu faceţi aici? De-ce nu sunteţi în cabina de emisie?

— Un grup de teroriști au ocupat cabina de emisie, domnule Pham – spuse Steiner amărât.

— Tot acest fiasco este transmis în direct pe „MUZIK", iar nişte blestemaţi de piraţi video o bagă pe principalele reţele de sateliţi. Jumătate din Washington urlă la noi să oprim totul, cu preţul vieţii!

— E opera noastră! strigă Tommy Don.

— Ne vede o lume întreagă!

— Pixeli pentru Popor!

— Mergeţi acolo sus! Intraţi peste ei! Întrerupeţi transponderul ăla blestemat! urlă Pham.

— Au o bombă, domnule Pham.

— O bombă! urlă Pham. O bombă... gemu uşor, lipindu-se de perete, tot spiritul războinic pierindu-i ca prin farmec. Da, firește, sigur că da, BINEÎNȚELES că au o bombă – se bâlbâi el, dând uşor din cap.

— Ce facem, domnule Pham?

— De unde dracu' să ştiu? mormăi Pham. Ce-mi pasă? Ce contează? Deja sunt un om pierdut...

— Aş putea să vă dau o sugestie? spuse Glorianna.

— Cine dracu mai eşti şi tu? spuse Pham, privind-o distrus. Doamna Nhu? Madame Dragon?

— Sunt doar o bătrână cântăreaţă ratată – spuse ea dulce. Dar am fost şi eu pe la Altamonte, am văzut o groază de rahaturi ca ăsta, şi crede-mă, cel mai bun lucru e să nu faci nimic...

— Nimic? mormăi Pham.

Glorianna dădu din umeri.

— Poţi s-arunci în aer cabina de emisie şi-atunci sare în aer şi vârful localului. Poţi să trimiţi câţiva paznici acolo sus şi să-l scoţi din scenă.

Dar dacă mulţimea vede asta, îşi iese din minţi, şi-atunci se lasă cu împuşcături.

Arătă spre coridor.

— Pe lângă asta – spuse ea – atât trupa cât şi maestrul de ceremonii au renunţat la slujbe, aşa că nu mai ai pe nimeni să continue, nu? Arătă în sus spre scenă.

— Măcar aşa se petrece CEVA pe scenă!

— Ai câştigat, doamnă... recunoscu Alan Pham.

— Domnule Pham! Doar n-aveţi de gând să...

— Ei bine, s-auzim planul tău, Steiner!

Mucho Muchacho întoarse spatele războinicilor săi şi trecu prin mulţime, îndepărtându-se de baza scenei, căutând un unghi din care să vadă ce dracu' se întâmplă acolo sus.

Îşi jucase rolul. Îşi adunase războinicii care scandau, şi-i ţinuse într-o stare de furie suficient de înfricoşătoare ca să-i determine pe paznici să se prefacă, într-un fel, că nu observă, fără însă a-i aduce în starea de a începe să tragă.

Numai că, dacă Larry Coopersmith nu apărea acolo, sus, şi nu le-o dădea pe Cyborg Sally a lor...

Nivelul sunetului crescu dintr-o dată, mai multe cioburi şi sfărâmături fură aruncate spre scenă, iar scandarea se transformă într-un ritm simplu de patru timpi, ţinut de ţopăiala picioarelor.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

Întorcându-se, văzu exact ceea ce n-ar fi vrut să vadă. Coopersmith apăruse pe scenă şi armata de golani a lui Mucho era exact la baza piedestalului.

Câteva grupuri îşi făcuseră loc prin mulţime şi-acum se uitau spre scenă, mişcându-şi pumnii şi armele şi urlându-şi furia cât îi ţineau plămânii, cu ochii injectaţi.

Alţii încercau să escaladeze piedestalul alunecos de sticlă, zgâriindu-se şi contorsionându-se neputincioşi.

Şi „Oraşul Muncii" se alăturase cântecului de război al părţii întunecate a străzii. Gagici în costume Sally de la „Bloomingdale", îmbuibaţi în costume de mătase luxoase şi lanţuri de aur, toate curvele din „Oraşul Muncii" dădeau din picioare, agitându-şi pumnii, scandând pentru Cyborg Sally.

Larry Coopersmith stătea acolo sus, în lumina spotului, ținând microfonul, agitându-și brațele și încercând să țină un discurs prostesc, pe care nu-l putea auzi nimeni, deși difuzoarele erau la maximum! Imaginile lui gigantice tronau pe marile ecrane video, dar piraţii F.E.R.-ului nu-l puteau arăta în direct la „MUZIK”!

La naiba, nu era nevoie de isteţimea lui Mucho Muchacho pentru a-ţi da seama că întregul rahat era pe cale să explodeze!

— Haide, prostule, mișcă-ți curul de-acolo și las-o pe Cyborg Sally! strigă inutil Paco către Coopersmith.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally! se trezi el scandând odată cu vocea armatei sale de golani.

Plină de vânătăi, lovită, cu hainele sfâșiate în mai multe locuri, croindu-și drum cu coatele și genunchii prin mulţimea dezlănţuită, Karen Gold reuși, în sfârșit, să ajungă la Paco. Acesta urla cu toată forța plămânilor către scenă și-și agita pumnii în aer.

— EA N-O SĂ MAI APARĂ! îi strigă Karen.

El însă n-o auzea.

Îl prinse de braţ. El se roti brusc încercând să lovească cu pumnul, care se opri abia în dreptul gâtului ei.

— Karen! La naiba!

— N-or s-o mai lase pe Cyborg Sally, Paco! țipă iar Karen. N-or s-o lase!

— Ce?

— Te-am trădat! Te-am păcălit! Ne-am folosit de tine! Nu va mai fi Cyborg Sally, Paco, nu va mai fi! Trebuie să ieșim de-aici înainte să-și dea seama toţi!

Îl prinse de braţ cu ambele mâini, îl trase, iar el se clătină o clipă. Când își recăpătă echilibrul, ochii lui priveau într-o altă direcție, și dintr-o dată...

— EA E! E Cyborg Sally! O văd! Ce dracu face aici?

Mucho Muchacho sparse un zid de trupuri și apăru brusc în cercul de lumină al visului.

Cyborg Sally era acolo, acolo cu ei, unde îi era locul, dar nu asta era Regina lui. Mușchii ei de oțel păreau fără vlagă. Coroana de păr arăta groaznic... Falca îi atârna moale, dinții păreau a-și fi pierdut vârfurile

fine de oțel, ochii își pierduseră strălucirea. Arăta ca și cum tocmai și-ar fi dat foc pe propriul ei rug funerar.

Și stătea și sub brațul protector al lui Red Jack.

La naiba, ERA chiar el, înalt și mândru, cu părul lung, roșu, dându-i mulțimii imaginea magică pe care și-o dorea, strecurându-se printre ei fără teamă, ca un adevărat Prinț Încoronat al Rock and Roll-ului.

Oricine ar fi fost, Mucho Muchacho nu putea suporta asta.

Și pe mă-ta, „amigo", gândi. Păși înainte și, apucând-o de încheietură pe Cyborg Sally, dădu nas în nas cu Red Jack.

— Haide, omule, trebuie să continue, trebuie să vină cu mine!

Red Jack îl privi. Nu schiță nicio mișcare, dar n-o lăsă să plece.

— Cyborg Sally nu mai poate continua – zise el.

— Căcat, nu poate! Trebuie! îi spuse Mucho strângând pumnul. Bagă-ți bine în cap, „compadre", eu sunt Mucho Muchacho!

Red Jack se retrase din reflex, dar nu-și mișcă ochii.

— Hai, dă-i drumul, mai pocnește-mă o dată, ești invitatul meu! Numai că de data asta n-o să-ți folosească la nimic. Cyborg Sally n-o să mai continue pentru că NU MAI EXISTĂ o Cyborg Sally care să continue. Și nici n-a existat vreodată!...

Mucho Muchacho simți o lovitură în ceafă și Paco Monaco se trezi ochi în ochi cu... cu nemernicul de Bobby Rubin! Cu porcul din Hollywood, pe care-l pocnise în burtă!

Numai că cel de-acum nu era chiar cel pe care-l știa. ĂSTA era acel Bobby Rubin care-i salvase lui slujba, în loc să se răzbune meschin. Și, într-un fel, era și acel Bobby Rubin pe care-l văzuse într-un vis, imaginea aceea de demult a lui Red Jack.

Cum să-l cârpească pe ĂSTA?

Și cine era de fapt cel pe care voia să-l cârpească?

Tremurând lângă umărul lui Bobby Rubin era cineva cu fața inconfundabilă a lui Cyborg Sally. Dar cea mai mare parte a machiajului argintiu dispăruse, iar ochii lui Cyborg Sally priveau disperați, ca un animal hăituit.

— Privește-o! Asta e adevărata Cyborg Sally, Paco! Asta a fost întotdeauna!

Karen stătea alături de el, împingându-i pumnul înapoi.

— Are dreptate, să știi – spuse ea. Acea Cyborg Sally, care să meargă sus să le dea acestor animale porția de carne, n-a existat niciodată!

Paco îşi desfăcu pumnul, moale, în mâna ei, şi se uită la scroafa îngrozită.

— La dracu', te-am văzut aşa şi înainte, mi-amintesc, dar mi-ai promis că... Deci tu eşti? Tu eşti blestemata de Cyborg Sally?

Ochii ei îi întâlniră o clipă pe ai lui, şi atunci ştiu sigur, pentru că apăru brusc în ei o expresie de dispreţ electric, un ultim hohot de râs electronic, un ultim tăciune stins al lui Cyborg Sally, sclipind spre el, din propriul ei rug funerar, gata să dispară.

Paco păşi înapoi din faţa lui Red Jack, a lui Bobby Rubin, sau cine dracu era.

— Ia-o, „amigo", dacă asta vrei! spuse. Se pare că trebuie să am grijă de curul meu, ca de obicei!

Pentru că acum era conştient că un mare număr de nemernici fuseseră implicaţi în toate astea, şi lucrurile urmau să se complice şi mai mult când show-ul T.V. se va sfârşi. O clipă mai târziu, Karen fu împinsă către el şi se treziră înghesuiţi într-o masă învălmăşită de trupuri.

— La naiba, Karen, ce ne facem? îi strigă în ureche.

— Ne cărăm cât mai repede de-aici!

Dar în timp ce Paco aruncă o privire în sus către imensele ecrane video şi-l văzu pe Larry Coopersmith încercând să acopere, strigând, furia crescândă a mulţimii, unghiul camerei se mări o clipă şi-l făcu să vadă un cadru larg al armatei de jos, drogaţi cu creierele arse, cu minţile aiurea, urlând după un ultim vis care nu va mai veni niciodată, hotărâţi să meargă mână în mână, împotriva mitralierelor, cu ţevi şi cuţite.

Un mănunchi de nenorociţi cu creierii arşi, carnea străzii, gândaci, verdad, şi el, cine dracu' mai era el?

Şeful lor, asta era! Poate nu era de-adevăratelea Mucho Muchacho, dar sigur ei erau armata lui, iar el îi condusese în nenorocirea asta.

Nici măcar un negru dur ca Dojo nu fusese în stare să întoarcă spatele amărâţilor lui din „Florida", când ajunsese să-i vadă cum mor. Un adevărat bărbat puternic avea... responsabilităţi.

Numai o balegă şi-ar fi pierdut cumpătul şi-ar fi fugit ca un laş. Trebuia să încerce să oprească tumultul, altfel toţi cei pe care-i condusese până aici înăuntru erau pierduţi din cauza lui, şi încă mulţi alţii pe lângă ei.

— Hei, momacita, mai bine ai ieşi de-aici – îi spuse el lui Karen. Eu trebuie să rămân, ăsta e locul meu, indiferent ce se-ntâmplă, înţelegi?

— Mai mult decât crezi! îi ţipă Karen în ureche. Şi apoi îl sărută pe obraz. Iar dacă tu nu poţi pleca, nici eu nu pot.

— Hei, la naiba, dar nu poţi să...

— La naiba tu, Paco Monaco! Eu nu sunt cine ştie ce prinţesă, eu sunt momacita lui Mucho Muchacho, am ajuns cu greu aici, dar acum, când sunt aici, eşti lipit de mine pentru totdeauna, aşa că nu mai face pe masculul cu mine!

Şi-l sărută din nou.

Red Jack deschise uşa de la „Summit" şi o împinse înăuntru pe Sally Genaro. Închise uşa în spatele lor, aruncă o privire spre ecranul din tavan, pe care se derulau imagini de la baza scenei.

Golanii care înconjurau scena îşi desprinseseră mâinile şi se dizolvaseră într-o masă haotică de nebuni singuratici – scandând, urlând, unii dintre ei încercând să escaladeze piedestalul curbat al scenei. Pe alocuri, paznicii reuşiseră să ajungă în faţa găştii şi stăteau acolo, agitându-şi mitralierele cu gesturi neputincioase, stârnind şi mai mult carnea străzii ieşită din minţi.

Fără să-şi desprindă ochii de pe ecran, Red Jack o lăsă uşor din braţe pe Sally. Trebuia neapărat să facă ceva.

Era un loc unde trebuia să meargă.

Porni înapoi spre uşă.

Sally îl prinse de braţ.

— Stai! Nu pleca! Doar ai promis! Nu mă poţi lăsa aşa aici!

— Trebuie, altfel nu voi fi văzut niciunde – îi spuse el nerăbdător lui Sally din Valley.

Dar ceea ce văzu când se întoarse s-o privească îi topi inima.

O palidă fantomă argintie a lui Cyborg Sally stătea lângă imaginea video a penultimului ei triumf. Sally Genaro, cu urme de machiaj argintiu jalnic pe pielea grăsuţă a obrajilor, cu buzele tremurând, privea spre el cu ochii înroşiţi şi înlăcrimaţi ai rugului funerar al lui Cyborg Sally.

Şi totuşi, părea că plânge şi pentru altceva decât adio-ul nefericit pe care şi-l lua de la visul lui Cyborg Sally. Plângea pentru dorinţele neîmplinite ale unei sărmane fete, care o aduseseră în starea de a

declara război lumii... Plângea pentru ea însăși, plângea sincer și pentru ceea ce făcuse. Era un fel de eroism tandru în felul în care plângea. Nici Red Jack, nici Bobby Rubin n-au plâns vreodată atât de sincer pentru vreun rău pe care știau că-l făcuseră.

Până acum.

— Oh, cât de mult trebuie să mă urăști în clipa asta! gemu ea. Uită-te numai la ce-am făcut!.

— Să te urăsc, Sally? spuse. Oh, nu, nu te urăsc...

Și în clipa aceea știu exact care e locul unde trebuie să meargă și ce trebuie să facă. Dacă n-ar fi făcut-o, Bobby Rubin ar fi rămas doar biți și byți și programe, iar Red Jack n-ar mai fi fost văzut niciunde.

O luă pe Sally Genaro în brațe și o strânse la piept, lăsând-o să se lipească de el, lăsând-o să-și ghemuiască obrazul fierbinte lângă gâtul lui.

— N-am știut... oftă ea. N-aveam de unde să știu, nu-i așa? Tot ce mi-am dorit, știi, a fost să mă vrea și pe mine cineva doar pentru o clipă, cineva care doream să mă dorească.

— Eu, acela care ți-a spus că n-o să fii vreodată... spuse încetișor Red Jack. Ce urât m-am purtat cu tine! spuse Bobby Rubin.

Sally Genaro se răsuci ușor în brațele lui și-l privi. Lacrimi argintii îi curgeau pe obraji, împiedicându-se ici și colo de câteva coșuri. Picături de salivă îi atârnau în colțurile gurii. Niciodată nu arătase Sally din Valley mai dezgustătoare ca acum.

— N-aveai altă cale, Bobby – spuse ea tandru, punându-i o palmă umedă pe obraz. Ar trebui să mă uit în oglindă în fiecare zi!

Bobby oftă din greu și adevărul îi scăpă printre buze.

— Nici eu nu sunt chiar Domnul Cel Minunat, nu? spuse el. Doar un amărât de șoarece de bibliotecă prostovan, vrând și el să...

Sally îl opri, punându-i un deget pe buze.

— Oh, nu – îi spuse ea. Pentru mine ai fost întotdeauna Bobby cel sexy...

„Fiecare viață simplă e ca o lumânare arzând și dând lumină, prostule", îi spuse Red Jack lui Bobby Rubin.

Și o trase pe Sally Genaro spre el, într-un sărut tandru, din adâncul sufletului.

Limba ei aspră intră stângaci și fierbinte în gura lui, iar respirația îi duhnea acru a acetonă și, o, da, carnea i se înfioră de dezgust la

atingerea ei.

Dar era timpul să fie eroul anonim din povestea ei.

O puse ușor pe covorul de culoarea pielii, încet, ezitant, îi scoase șortul de piele și costumul strâmt de corp.

O sudoare rece îi umplu sexul flasc când privi trupul grotesc strâns în desuuri de buret gri, când se uită la fața lui Sally Genaro, un amestec ciudat de machiaj argintiu și sudoare, la această sărmană creatură amărâtă privindu-l dornică și îngrozită, cu ochii înroșiți.

Dar sufletul lui fu impresionat de ceea ce văzu în ochii aceia, pentru că citi în ei curajul luptând contra rușinii.

Și între inima sa și sex se stabili un circuit ferm, o legătură între spirit și carne, pe care n-o cunoscuse niciodată până atunci, și se scurse într-o dorință pe care în sfârșit putea s-o numească bărbăție.

Se sui pe ea, strecură o mână dedesubt, găsi fermoarul costumului de buret, începu să-l tragă în jos...

Sally îngheță, se rostogoli lângă el, întinse mâna spre buton, spre bobina vrăjită, deja familiară, a lui Cyborg Sally, în care să ascundă, măcar pentru ea, goliciunea cărnii ei căzute.

Bobby o prinse de mână, îi scoase peruca.

— Nu – zise el. Vino cu mine, dar vino exact așa cum ești.

Lacrimile îi curseră pe obraji când privi în ochii lui căprui, și zâmbi curajoasă și rușinată...

— Lasă-mă pe mine – șopti ea împingându-i mâna, și trase singură fermoarul costumului.

Red Jack privea trupul palid al lui Sally Genaro, sânii grei, sfârcurile erecte în centrul unei aureole mari și roz, coapsele groase, cărnurile de pe șolduri și pântec.

Se ridică, se dezbrăcă lent, punându-și hainele deoparte, ca și cum le-ar fi scos într-un număr de strip-tease, forțându-se să zâmbească, ținându-și sexul sculat printr-un act de voință, până rămase complet gol în fața ei.

GOL?

Nu în întregime.

Oglindit în ochii ei, se văzu ca o încununare perfectă a propriei lui creații. Red Jack, Prințul Încoronat al Rock and Roll-ului, catadicsind, în

fine, să-şi ofere trupul în măreţia lui magică, acestei sărmane pământene.

Dar asta era doar o fantomă în maşinăria altcuiva, asta era.

Încă nu era în întregime gol.

Red Jack întinse mâna şi apăsă pe buton.

Bobby Rubin stătea acolo, slab şi tremurând, deasupra lui Sally Genaro, tulburat de viziunea dinaintea ochilor, menţinându-şi erecţia numai datorită voinţei carnale pe care o vedea numai cu inima.

Acum, abia acum, bărbăţia lui era în întregime dezvăluită.

Sally îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui Bobby când acesta o pătrunse, agăţându-se de el, trăind extazul dintre bărbat şi femeie, extazul începuturilor, în zgomotul ritmic al izbirii cărnii de carne transpirată, piele de piele, în mirosul acru al propriilor ei sucuri.

Nu răsunau clopote, nu cântau coruri celeste, şi nu puteai spune că e un spectacol MAGNIFIC. După un timp destul de lung, îi simţi sexul pulsând spre orgasmul inevitabil şi trebui să-şi încordeze bazinul şi să se mai mişte puţin după ce terminase el, şi asta a fost marea poveste de dragoste.

Şi totuşi era ceva cu mult mai bun decât îşi imaginase în visul ei, dincolo de toate neajunsurile transpiraţiei, grabei, atingerilor neplăcute. Era ceva real!

Şi tocmai din cauză că era real, era grandios. Pentru că ceea ce simţi în orgasmul ei lung, gemut, era descărcarea unei tensiuni de-o viaţă, un moment înălţător de eliberare triumfătoare.

O eliberare din trupul mic şi gras care-i închisese spiritul, o eliberare de faţa marcată de acnee care-şi râdea de ea în fiecare dimineaţă în oglindă, eliberare de disprețul celor frumoşi şi de regii surfului, o eliberare de anii în care sugea pula muzicienilor indiferenţi, o eliberare din închisoarea cărnii ei lipsită de tandreţe.

Pentru prima dată în viaţă fusese eliberată de un bărbat care îi acceptase goliciunea, şi atinsese un sex care îi pătrunsese în suflet.

Oare asta era dragoste? Cum putea şti? Era un loc în care nu mai fusese niciodată până atunci. Se îndoia de asta, dar de aici încolo putea măcar să se privească ţinând fruntea sus.

Pentru că dacă Bobby Rubin n-o iubea, măcar se ţinuse de promisiune. El făcuse cu adevărat dragoste cu EA, şi asta era ceva

pentru totdeauna. Pentru că el o dusese în locul în care întreaga ei viață i se spusese că nu va ajunge.

EROI ANONIMI

CAMERA PANORAMEAZĂ și apropie rapid de la un cadru la altul, ca și cum cel care se află în spatele ei nu se hotărăște să se fixeze.

Un plan întreg cu un bărbat cu barbă neagră, stând într-un cerc de lumină. Un plan lung cu imaginea sa pe imensul ecran video din spatele lui, deasupra unei părți neclare a mulțimii. Un alt unghi cuprinzând atât bărbatul cât și oglinda sa video, carne și pixeli mișcându-se într-un misterios unison, între aceleași trei imagini, nu într-o ordine anume și fără efecte de „fade" sau tăieturi artistice.

Bărbatul din centrul scenei, în lumină, păşeşte nervos, uitându-se la cameră și doar din când în când aruncă o privire laterală la niște lucruri dinafara cadrului pe care, evident, n-ar dori să le vadă.

Declamă ca unul care ar urla într-un vârtej, ca într-o piesă shakespeariană în care e obligat să-și termine monologul peste huiduielile și miorlăiturile găștii din arenă. Și, într-adevăr, pe măsură ce continuă, pahare de plastic, bucăți de hârtie, din când în când chiar și o sticlă, vin către el izbindu-se în partea de jos a imaginii.

— ...Frontul Eliberării Realității! Hei, ne adresăm VOUĂ, celor aflați pe partea cealaltă a ecranului, ce spuneți când vedeți pentru prima dată partea scăpată de sub control a Realității Oficiale, pe postul național de televiziune? Pixeli pentru Popor! Și exact asta vă vom da, puterea pixelilor pentru voi, și puterea verde a biților și byților, viruși gratis întregului popor american, așa încât pregătiți-vă deck-urile și fiți gata să înregistrați...

— Isuse, nu cumva asta erau punctele alea digitalizate din finalul emisiei? Nu cumva era un căcat tehnic?

— Mă tem că nu. Cercetarea a extras aproape douăzeci de programe virus din asta, precum și parametrii vocali și algoritmii lui Red Jack.

— Șl CÂȚI au înregistrat toată chestia?

— Blestemații ăia de piraţi video și-au tras ceva în jurul a 90%. Se pare că mai mulți oameni au urmărit asta decât funeraliile lui Kennedy. Câți au înregistrat-o? Marketingul n-a reușit să afle cifre exacte; dar estimează minimum 30 de milioane.

— Și acum toți ăștia au algoritmii și parametrii lui Red Jack?

— Credeți-mă, asta e cel mai puțin important, unele din programele astea virus sunt chiar ingenioase. Mai bine am scăpa compania și am transfera banii în Elveția. Sau mai bine să-i schimbăm în lingouri de aur. Va trebui să scoatem distribuirea discurilor în afara rețelelor noastre, altfel vom fi invadați de returnări. Va trebui să solicităm ca toate plățile care ni se datorează să fie făcute în cecuri cu acoperire. Ideea e că I.R.S. o să-și umple buzunarele taxând orice de la oricine, multă vreme de-acum încolo.

— Oh, Doamne, chiar atât de rău?

— În mod sigur nu pot face asta și lui „Muzik, Inc.”?

— Poate că da, poate că nu, dar în mod sigur trebuie să ne așteptăm la o verificare oficială de-a fir a păr a conturilor pentru următorii o mie de ani.

— Suntem în mare, mare încurcătură!

— E bine să nu plecăm de aici până nu vedem cum ne scăpăm pielea!

— Credeți-mă, domnilor, de asta v-am și convocat!

Glorianna O’Toole stătea pe scări, chiar lângă intrarea în scenă, privind spre dreptunghiul orbitor de lumină de deasupra ei.

Tommy Don, Leslie Savanah, Eddie Polonski și Iva Cohen blocau încă baza scării, dar iadul din coridor scăzuse în intensitate.

Ali Babble și „Black Flame” se încuiaseră în cabinele lor, paznicii degajaseră suprafața din spatele scenei de toți nepoftiții, iar jumătate de duzină stăteau lângă lift cu armele pregătite. Alan Pham, prăbușit lângă zid, privea absent spre scări, cu șeful pazei lângă el.

Din acest unghi Glorianna vedea numai lumina orbitoare a spotului și puțin din picioarele lui Larry Coopersmith, când acesta se deplasa spre scenă. Iar de auzit, auzea un urlet continuu.

Coopersmith părea că stă acolo de o veșnicie, sau oricum de un milion de ani. Nu trebuia să fii Mafalda ca să-ți dai seama că nu mai putea dura mult să hrănești o gloată avidă de muzică cu teorii despre Front!

Cineva trebuia să facă ceva! Chiar acum! N-ar fi fost prima dată când trebuia să apară ea în locul unuia care nu venise.

Lăsase tocul cu microfonul la baza scărilor, acolo unde Bobby l-ar fi găsit dacă cumva ar fi apărut. Luă vocoderul din geantă, atașă emițătorul la centură, și-și puse laringofonul.

— Hei, tu Pham, vino aici, vreau să-ți vorbesc – strigă ea. Am hotărât că s-ar putea să mă gândesc să-ți salvez curul.

Alan Pham, fără îndoială deranjat la vederea acestei fosile decrepite, pregătită de luptă ca o Femeie Miracol a rock and roll-ului, se târî pe scări și o privi cu dispreț evident.

— Mda, știu, arăt ca o bătrânică în costumul rock al nepoțicăi, dar marfa asta este ultimul răcnet în materie de vrăjitorie, și am fost și la Altamonte, fiule, am văzut și unde a greșit Mick și, pe lângă asta, sunt singura de aici care am forța să merg pe scenă și să-i dau monstrului exact rock and roll-ul pe care-l vrea! spuse Glorianna. Sau se mai oferă și alți voluntari? strigă ea.

Nu se oferi nimeni.

— Eu pot s-o fac, Pham, am mai trecut prin chestii de-astea și, în definitiv, ce ai de pierdut?

— Nimic – recunoscu Pham posac. Deja am pierdut totul.

Glorianna îi făcu cu ochiul.

— Poate nu! îi spuse ea. Dacă nimeni nu pățește nimic, „Uzina" poate pretinde că totul a fost o înscenare „promotion" pentru o nouă înregistrare și poate face din asta o treabă profitabilă, punând pe discuri procedurile și vânzând milioane. Știi la fel de bine ca mine că idioții de sus îți vor da crezare când le vei spune asta, dacă nu cumva s-au gândit ei înșiși. Vor fi mai mult decât interesați să te creadă, asta ca să nu faci dezvăluiri indiscrete și, cine știe, cu puțin noroc, ai putea deveni chiar un mic erou al corporației.

Pham o privi cu interes real.

— Da, s-ar putea să meargă... – mormăi meditativ. Fără îndoială că vrei ceva în schimb.

— Numai ceea ce e de folos tuturor! Când o să calmez lucrurile, îți iei paznicii și-i îndepărtezi pe copoi destul de mult timp, astfel încât toți cei implicați să-și poată lua tălpășița.

— Să-i las să plece pe nemernicii ĂȘTIA? urlă Pham, arătând disprețuitor către revoluționarii din Frontul Eliberării Realității. Să-l las pe EL să plece? spuse el furios, arătând către intrarea în scenă. O țară-ntreagă i-a văzut la televizor punând stăpânire pe „Visul American"! Cum să-i las să plece?

— Cum să nu? îi răspunse Glorianna. Dacă nu vor fi prinși, poți spune că erau actori plătiți și poți da vina pe evenimente nefericite cu teroriști

necunoscuți și piraţi video, care au stricat spectacolul. Dacă îl prind pe vreunul, adevărul o să iasă la iveală și tu ai căcat-o. Nu cumva ți-am făcut o ofertă pe care n-o poţi refuza?

Pham încuviință:

— Numai DACĂ nu se întâmplă vreo violenţă majoră pe care să n-o putem acoperi! Dacă se-ntâmplă, acest mic discurs este suficient să fii IMPLICATĂ drept co-conspiratoare! Ți-ai făcut SINGURĂ o ofertă pe care n-o poți refuza!

— Nici n-am avut intenţia – spuse Glorianna.

Se întoarse să-i salute pe cei de jos, inspiră adânc, și apoi pătrunse prin lumina albă în scenă.

Larry Coopersmith era acolo, lângă instalația celor de la „Black Flame", ţinând moale un microfon în mână. Nu mai vorbea, mișcându-se înainte și înapoi, cu ochii lui de marmură privind încolo și încoace, strângând și desfăcând pumnul, cu sprâncenele încruntate, cu buzele tremurând.

Dincolo de Coopersmith, dincolo de spotul luminos care scălda centrul scenei, nu vedea nimic, doar un vid negru inform, un vârtej de energie negativă rotindu-se orbește în jurul focarului.

Dar, o, Doamne, cum auzea, la naiba, cum simţea! Într-adevăr, nu putea spune unde se sfârșea zgomotul din timpanele ei și unde începeau vibrațiile oribile, zdruncinându-i oasele, intrându-i în piele și izbind-o în stomac. Era ca și cum ar fi fost într-un mic club dotat cu amplificatoare de stadion date la maximum.

Și, oh, cum simţea mirosul! Duhoarea de sudoare acră, îmbibată de amfetamine, rea, carnală, venind dinspre spectatorii nevăzuți care urlau; era mirosul celui mai prost bar de motocicliști în care cântase vreodată, atunci când începeau să zboare sticlele, era mirosul de la Altamonte, când sărmanul Mick rămăsese acolo pe scenă, brusc față în față cu diavolul.

Se ghemui sub asfaltul sonic, făcu un pas înapoi către scări. „Mă fut!" gândi. Mick fusese îngrozit, iar ea nu era nici măcar Jagger, ci doar o bătrânică obosită.

Dar atunci îi văzu pe Larry Coopersmith privind către ea. Văzu fața obosită a unui tânăr înnebunit, ros de amfetamine și de bere și L.S.D. Și ceva tresări în ea.

„Nu, eu nu sunt Mick Jagger”, își spuse, „dar nu pot face ceva mult mai rău decât a făcut el. Eu sunt, totuși, Mama Nebună a Rock and Roll-ului, deci, dacă e p-așa, să nu lăsăm să se spună în paginile din «Rolling Stone» că Glorianna O’Toole n-a știut s-o scoată la capăt!”

Trecu pe lângă Coopersmith, conectă vocoderul într-un amplificator, îl puse în cheia parametrilor vocali pe care îi programase Bobby Rubin, apăsă pe buton și-i strigă, acoperind zgomotul:

— Prezintă-mă!

Coopersmith strigă și el ceva, dar ea nu reuși să distingă.

— Prezintă-mă! urlă ea din răsputeri, mimând un gest de maestru de ceremonii. Nu pot intra fără prezentare!

Larry Coopersmith o privi, cu admirație tâmpă, ridică microfonul și începu să vorbească. Ea nu auzea nimic, dar nu conta, mai văzuse asta înainte și știa exact ce spune.

— Doamnelor și domnilor, Glorianna O’Toole, cea mai mare cântăreață de rock and roll care-a existat vreodată.

— Să fiu a dracu dacă nu-i chiar așa, bulangiilor! zbieră ea în microfon. E bine să credeți!

Și, inspirând adânc, întinse brațele și începu să cânte:

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de șoapte
Nu te teme de chemarea inimii, la luptă!

— Oh, Doamne, spuse Bobby Rubin rotind butonul camerei pentru a avea în centru figura cu părul cărunt de pe scenă – această magnifică bătrână nebună!

Pe ecran, Glorianna O’Toole, singură în spotul luminos, singură în mijlocul a ceea ce se transformase rapid într-un haos violent la scară mare. Cu brațele întinse și privirile fixe, cânta deasupra unei mări de lupte, de fețe sălbatice urlând, trupuri contorsionate, când o grindină de gunoaie se abătu dinspre gloată în direcția ei.

— Isuse, ce caut eu aici? șopti Bobby. Ar trebui să fiu acolo, cu ea!

Târându-se pe mâini și genunchi de-a lungul căptușelii limbii roz, nici măcar ridicându-se în picioare, începu să se îmbrace.

— Ce faci, Bobby? șopti visătoare Sally, întorcându-se leneșă ca să-l vadă punându-și pantalonii.

— Bobby! strigă, când realiză ce se întâmplă. Doar n-o să te duci... acolo!

— Acolo trebuie să fiu – îi răspunse Bobby, trăgându-și cămașa.

— Nu poți merge acolo, jos! urlă Sally. Poți să fii RĂNIT, Bobby, poate chiar UCIS...

Bobby își puse pantofii, se ridică, privi la Sally Genaro, transpirată, palidă, cocoșată, goală, cu sânii grei atârnându-i, cu fața slinoasă, ochii ei privind tandru în ai lui, temătoare.

Și în ciuda situației critice a momentului, în ciuda aspectului respingător al cărnii ei dezgolite, el se opri, ridică din umeri, zâmbi și spuse cald:

— Cu toții trebuie să facem ceea ce trebuie să facem, Sally.

— Nu te duce acolo jos, Bobby, te rog, oricum n-o s-o ajute la nimic, nu pe TINE te vor, ci...

Sally se opri în mijlocul frazei. Se uită lung, lung în ochii lui. Apoi încuviință.

Își luă costumul de buret și hainele de argint și se ridică încet în picioare. Stătea acolo, cu sânii atârnând, cu grăsimea pe șolduri și pântec ieșită în evidență, părul o încâlceală mată, fața murdară, arătând mică, neajutorată și înfricoșată.

— E timpul să continui EU, Bobby – spuse ea cu glas tremurat. N-aș vrea să-mi dezamăgesc fanii.

— Sally!

Se trezi întinzând mâna după ea.

Ea zâmbi.

— Așa cum ai spus, Bobby, cu toții trebuie să facem ceea ce trebuie să facem – spuse ea cu voce stinsă.

Începu să îmbrace desuurile de buret. Se opri. Privi spre grămada de haine.

— Vino cu mine, dar vino așa cum ești – zise ea, apoi zâmbi temătoare și aruncă desuurile.

Se îmbrăcă iute, și iat-o în fața lui, cu mâinile în șolduri, cu cărnurile strivite de costumul argintiu.

Se privi, se înfioră, își mușcă buza de jos și se uită să-și vadă imaginea în ochii lui Bobby Rubin.

— Ei bine, cum îți place acum Cyborg Sally? spuse ea jucăușă.

— Niciodată n-a arătat mai bine – spuse Bobby sincer, luând-o de mână și conducând-o spre ușă.

— Unde MERGI, Bobby Rubin?

Bobby ridică din umeri, oftă, zâmbi slab. „Ei bine, puștiule, își spuse cu vocea altcuiva, măcar nu te poți plânge că nu există dreptate în lumea asta."

— Cu tine, Sally – spuse el. Îți place sau nu, tu și cu mine am scris cântecul ăsta, așa că se pare că trebuie să înfruntăm împreună propria noastră muzică.

Karen aluneca prin grămadă, în vreme ce Paco își croia drum cu brațele întinse, reușind să iasă din siguranța relativă dată de mulțime, într-un spațiu gol, între scorțoșii de la „Visul American" și turbații străzii.

Armata lui Paco parcă înnebunise. Oamenii străzii își strigau disprețul și-și urlau răzbunarea așezați în șiruri în jurul scenei. Câțiva încercau, cu o frenezie sălbatică, să escaladeze piedestalul vertical de sticlă.

Cei de pe margine agitau cuțite și țevi, ținând mulțimea și paznicii la distanță de vreo două brațe în jurul lor.

Roșul proclamase haosul, da, o amoebă umană sfârâind într-o tigaie, agitând pumnii, contorsionându-și trupurile, cu venele gâturilor pulsând, obișnuiții de la „Slimy Mary's" urlau din toți bojocii pentru Regina lor Cyborg.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

Paco pășea în jurul zonei libere, strigând comenzi inaudibile, ignorate de cei care fuseseră armata lui, dar stătea cu spatele spre restul mulțimii, la distanță de oamenii lui, mulți dintre ei mișcându-și amenințător cuțitele și răngile spre el.

Karen îi ținea strâns mâinile într-ale ei, lipindu-și trupul de spatele lui în timp ce mergeau în cerc.

— Nu poți face nimic! Trebuie neapărat să ieșim de-aici! îi țipa încontinuu în ureche.

Dar el, chiar dacă auzea, nu asculta, din moment ce încerca disperat și fără speranță să preia cu mâinile goale controlul unei mulțimi dezlănțuite.

Atunci nivelul zgomotului crescu brusc, incredibil, într-un val de huiduieli, de urlete, și, da, da, de hohote de râs.

Bolboroseala din spate se transformă brusc într-un murmur, astfel încât scandarea golanilor se auzi acum tare și distinct:

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

Paco se opri și privi către scenă. Karen privi și ea în sus și rămase încremenită, cu gura căscată văzând ceva, dar nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

O fată dolofană, băgată într-un costum argintiu Sally, cu sânii atârnând, coapse groase, pântec rotunjit, șolduri mari, toate oribil scoase în evidență de costumul strâns pe corp. În locul coroanei de neon strălucitor al lui Cyborg Sally, o claie nepieptănată de păr castaniu ca de șoarece. Dinții argintii ai lui Cyborg Sally, dar toate astea pe o față roz palidă, plină de acnee.

— Cyborg Sally! Cyborg Sally! Cyborg Sally!

Și deodată, această jalnică apariție începu să cânte pe keyboard, și se auziră măsurile de început din „Cyborg Sally", o reproducere perfectă a versiunii discului best-seller. Se făcu brusc liniște, și vocea multiplicată a lui Cyborg Sally însăși începu să cânte, cu accente de autoironie:

Da, eu sunt Cyborg Sally
Eu sunt bobina sângelui vostru înfierbântat
Eu sunt byții strălucitori
Ai poftei voastre carnale!

Cântecul se rostogoli în liniștea bruscă, pe deasupra mulțimii cuminți te ca prin farmec, totul venind de la fata cea grasă, complet singură în lumina spotului de pe scenă.

Eu sunt Cyborg Sally
Și n-am existat vreodată
Conectați-vă cu mine
Și-o să vă fac să urlați...

Paco Monaco rămase uluit, clipind în fața dublei viziuni de imagine și sunet, privind la scroafa în costumul lui Sally, care cânta cu vocea Reginei Ațâțării.

La dracu, era imposibila voce umană dusă la perfecțiune a lui Cyborg Sally, dincolo de auz în supersonicele de vârf, dublată în tonurile joase de o voce pe care o simțea doar cu stomacul și oasele, învelind-o cu șuieratul electronic, pe care niciun cântăreț din carne normală n-ar fi putut-o face, și aproape c-o vedea acolo, cu părul de neon strălucind, cu trupul ei argintiu mișcându-se în ritm.

Dar nu, totul venea de la fata pe care i-o predase lui Bobby, de la scroafa care făcuse din el un maniac al bobinei, de la o creatură groaznică, înghesuită într-un fals costum Sally, cu două numere mai mic decât carnea ei moale.

Iar cântecul nu mai era al lui Cyborg Sally, ci al EI.

Muzica era aceeași, cuvintele erau aceleași, dar cu schimbări ironice în frazare.

Cu inima mea de gheață
Și vaginul MEU de foc
Niciun suflet viu
Nu te va excita mai mult
Nimeni
Nu te va înnebuni mai mult.

Și părea că i-l cântă direct lui, ca și cum ar fi spus: si, Mucho, si, Paco, Eu sunt bobina cărnii ei, ea este carnea bobinei mele, această SCROAFĂ PROASTĂ a fost rugul tău funerar!

Eu sunt Cyborg Sally
Eu sunt bobina sângelui tău înfierbântat
Eu sunt byții strălucitori
Ai poftei tale carnale!
Da, eu sunt Cyborg Sally
Eu sunt mașinăria ta sex.
Chipurile mele de cristal,
Ele te fac să juisezi.

O figură fragilă de argint stă în spatele VoxBox-ului, într-un cerc de lumină albă, sus, deasupra ringului întunecat de la „Visul American”. Mulțimea tăcută stă umăr lângă umăr, legănându-se după muzica ei.

Cyborg Sally i-a transformat în publicul ei. Camera transfochează lent pentru un cadru mediu pe scenă, apoi panoramează în josul piedestalului într-o imagine a oamenilor străzii înghesuiți în jurul bazei.

Acum au renunțat la scandarea lor, au renunțat la țopăială, au renunțat să-și mai agite pumnii și cuțitele. Gașca a îndepărtat mulțimea de scenă, și stau acolo cu brațele și armele atârnând moale pe lângă corp, uitându-se în sus la ceea ce văd în lumină.

Camera taie pe o imagine-bust a fetei din spatele VoxBox-ului; fața rozalie, plină de coșuri, claia de păr nepieptănat, ochii și nasul și buzele lui Cyborg Sally.

Tobele bat un ritm furios, basul ține un ritm sexy, chitara solo și linia de sintetizator urlă un dispreț sardonic. Dar fața, vulnerabilă, obișnuită, tremurătoare, dezminte toate astea, iar vocea electronică a lui Cyborg Sally cântă fragmentele ei robotizate cu o ironie tandră și umană.

Buzele mele laser te vor face să îngenunchezi
Extaz strălucitor
Linge-mi circuitele electronice
În timp ce eu îți mușc carnea
În timp ce-mi guști bobina
Nimeni
N-a mai avut un asemenea foc...

Paco Monaco stătea acolo în întuneric, ținând-o de mână pe Karen, privând-o pe scroafa sufocată în costumul strâns argintiu, cântându-și sufletul ei gras, acolo sus, pe scenă. Sexul i se zbârci în pantaloni la gândul oribil de-a fi fost acolo, palmele îi erau acoperite de o sudoare respingătoare și îl străbătu un val de ură față de scroafa care-și bătuse joc de bărbăția lui.

Deși...

Deși era ceva în felul în care fata cea grasă cânta acolo mai mult decât dezbrăcată, s-o vadă toată lumea, ceva care-i atingea inima lui de bărbat.

La naiba, cât... cât curaj i-o fi trebuit să le arate tuturor că vocea lui Cyborg Sally venea din carnea ei respingătoare!

Și, spre surprinderea lui, undeva înăuntru, dincolo de lumină și întuneric, se trezi făcând cunoștință cu o soră de-a lui.

— Haide, momacita – îi spuse lui Karen – trebuie s-o ajutăm cât mai putem!

O trase de-a lungul liniei dintre sol și sombre, către cei mai apropiați golani holbându-se spre scenă, cu armele în mâini.

Paco începu să se miște de-a lungul șirului, apăsând pe butoane.

— Hai, hai, momacita, nu sta acolo ca o prințesă – îi spuse peste umăr lui Karen – trebuie să-i deconectăm pe nenorociții ăștia înainte să reînceapă balamucul!

Și zâmbi în gând, când ea trecu la treabă alături de el.

Și zâmbi și mai larg, un minut mai târziu când, parcurgând un cerc complet, se întâlni cu Dojo venind din cealaltă parte, care făcuse exact același lucru.

— Mișcă-ți curul de-aici, dobitocule, creier ars ce ești, până nu-ți trăsnesc una peste muie – spunea Dojo, împingând un golan în direcția mulțimii, în timp ce-l plesnea peste ceafă pe următorul, fără prea multe menajamente.

— Dojo! Nu mi-aș fi închipuit că o să fiu atât de bucuros să văd un negru urât ca tine!

— Și pe mă-ta, omule – i-o întoarse Dojo, împingând un alt golan de lângă scenă, cu o labă imensă, trăgându-i o scatoalcă peste buton cu cealaltă.

— Hai, hai, fiule, tu ești PORTARUL aici, nu? Ai pretenția să fac eu TOATĂ treaba asta în locul tău?

★

— Îți vine să crezi asta?

— Platină veritabilă, în mod sigur!

— Mai mult decât atât, dacă tragem rapid un „single” în tiraj enorm, poate mai ștergem ceva din rahatul de pe imaginea noastră. Cântăreața noastră VoxBox își ia inima-n dinți să continue și să ne salveze treaba!

— Sally Genaro, micuța noastră eroină anonimă!

— Muzica a îmblânzit bestia sălbatică!

— O avem, parcă, pe un contract de verificare, nu? Îi acoperă real talentul ei de cântăreață?

— Mai bine să vedem cât e de legal!

— Doar nu vă gândiți s-o transformăm pe anonima asta într-o stea rock?

— Idiotule! Chiar în clipa asta asişti la primul ei megahit!

— E-adevărat, pentru numele lui Dumnezeu, o să vrem să apară cât mai repede multe din producţiile ei!

Cyborg Sally!..
Carne şi bobină!
Regina Aţâţării!
Foc electric!
Byţi strălucitori!
Poftă a cărnii!
Maşinăria sex rock and roll!
Conectează-te şi tu
Şi urlă, urlă, URLĂ!

Camera transfochează pe fata din spotul luminos, când termină cântecul şi rămâne acolo, privind undeva în întuneric.

Apoi se depărtează într-o imagine largă pe publicul imens, care stă acolo buimăcit şi căscând gura, în valul straniu de tăcere bruscă. Apoi încep să privească unii în ochii celorlalţi, văd ce e scris acolo, şi sunt siliţi să privească mai departe.

Încep murmure şi şoapte, se unesc într-un zumzet gutural, mârâitul neiertător al unei mulţimi care se simte trădată şi înşelată şi îşi îndreaptă furia împotriva figurii jalnice, singură şi dezbrăcată în lumina spotului.

— Fii atent aici... măreşte sectorul din stânga lor, da, asta e, acum se poate vedea clar că puştiul ăla portorican începe să apese butoanele golanilor ÎNAINTE ca Rubin să continue! Acum el şi uriaşul negru îi împing practic spre ieşire.

— Am mai putea avea deci un alt erou anonim din popor! Crezi că puştiul ştie să cânte?

— Stai o clipă, ăsta-i Paco Monaco!

— Cine?

— Chiar portarul de la „Visul American”!

— Perfect, imagini cu omul nostru prezent la datorie! Va arăta minunat în ziare, ca să nu mai vorbim de tribunal!

— Doamne fereşte! A fost identificată şi o teroristă F.E.R., numită Karen Gold, una dintre marile lor traficante de viruşi care, ţineţi-vă

bine, e prietena lui Paco Monaco!!!

— PROPRIUL NOSTRU PORTAR era în F.E.R.? Dar dacă asta transpiră, Washington-ul n-o să creadă niciodată că noi n-am avut nimic de-a face cu ei...

— Și dacă leagă F.E.R.-ul de noi, Doamne, cine-o să creadă că nu noi am aranjat treaba cu PIRAȚII VIDEO, având în vedere câtă reclamă gratis au făcut discurilor pe care-o să le scoatem din imaginile astea...

— Ce-i de făcut? Guvernul are asta?

— Patruzeci de milioane de oameni o au! NU uita asta!

— Mda, dar F.B.I.-ul n-are nimic ca să-l aresteze pe Monaco, nimic care să poată fi susținut la tribunal...

— Cui îi pasă? În clipa în care tipul începe să VORBEASCĂ la tribunal, suntem și noi agățați pentru piraterie video!

— Concluzia e că Monaco nu trebuie să apară niciodată în fața curții.

— SĂ-L...? Hei, nu știu, vreau să zic, avem deja destule probe cu imaginea noastră...

— Doamne, în niciun caz! O să-i dăm o acoperire lui Monaco. Una pe care numai noi o putem susține. Una pe care numai noi o putem face acceptată de autorități. Și-l lăsăm să-și țină slujba, unde putem să-l avem sub control, până când toată chestia asta devine istorie. Și va trebui să-i explicăm și lui Henry Steiner, în două cuvinte, interesul nostru reciproc de a-și ține gura.

— Dacă nu e la fel de dobitoc ca Nicholas West, el știe deja asta.

Când în „Visul American" începe ușor o tentativă de huiduială înspre rățușca rușinată, un bărbat cu părul roșu se ivește brusc în spotul de lumină, ținând un microfon-girafă, și începe să vorbească.

Vocea puternică și inconfundabilă a lui Red Jack izbucnește prin sistemul de amplificare.

— Haideți, ia s-auzim niște aplauze pentru micuța doamnă!

Camera se apropie de el, în timp ce o ridică pe cântăreața de la VoxBox și o conduce către buza scenei, către liniștea bruscă și totală. Dacă ea este caricatura în carne a perfecțiunii electronice a lui Cyborg Sally, atunci el este fantoma lui Red Jack.

Pentru că el vorbește cu vocea lui Red Jack, are fața lui Red Jack, privește în cameră cu ochii lui Red Jack, și mai are ceva nedefinit, care-l învelește ca o mantie a prezenței reale a lui Red Jack.

— Chiar nu vă vine să credeți, nu-i așa? spune sardonic vocea lui Red Jack. Că această doamnă a fost tot timpul Cyborg Sally, iar eu am fost întotdeauna Prințul Încoronat al Rock and Roll-ului!

Un murmur de protest trece prin mulțime, toți începând să realizeze că au fost trași pe sfoară regește.

— Hei, nu mă condamnați pe mine, v-am spus încă de la început că nu sunt decât fantoma din mașinăria voastră. Nu am trup, dar voi sunteți sufletul meu, CU TOȚII sunteți Prințul Încoronat al Rock and Roll-ului! Nu vă amintiți?

Red Jack se îndreptă chiar către marginea scenei, în timp ce sunetele guturale încep din nou să crească.

— Ascultați-vă singuri! strigă, și îndreptă microfonul spre mulțime, ca un sceptru. La celălalt capăt al circuitelor se aude scâncetul unor copii supărăcioși.

— Voi sunteți cei cărora vi s-a spus că n-o să fiți niciodată ceva, spune Red Jack în microfon. E timpul ca VOI să fiți EU, la rândul vostru! Așa încât cântați cu voi înșivă, ridicați-vă vocile și urlați, pentru că voi și eu, împreună, suntem o Mașinărie Rock and Roll!

Și începe să scandeze în microfon.

Voi îmi umpleți sufletul
Eu vă umplu sufletul
Eu vă umplu sufletul
Voi îmi umpleți sufletul.

— Al dracului Rubin, ăsta e un geniu creator, dar n-are limită! Ce inventează el acolo! Dar ce drac de produs o să folosim pe pistă?

— E ultimul cântec. Îl putem folosi în cluburile noastre.

— Extraordinară afacere!

— Voi îmi umpleți sufletul – scandează încă o dată Red Jack în microfon. Apoi se oprește și-l îndreaptă către mulțime, unde ici-colo câteva voci singuratice hotărăsc să rupă tăcerea.

Și el alege o voce dintre anonimi, o trece prin microfon cu parametrii lui vocali, și în capătul celălalt apare, prin sistemul de amplificare, însuși Red Jack, cântând prin chipul unuia din mulțime, cântând cu vocea poporului.

Eu vă umplu sufletul...

Mulțimea începe să cânte în timp ce Red Jack umblă în jurul scenei, scandând alternativ și el în microfon, lăsând publicul să răspundă:

Eu vă umplu sufletul
VOI ÎMI UMPLEȚI SUFLETUL
Voi îmi umpleți sufletul
EU VĂ UMPLU SUFLETUL.

— Asta e! În loc să plasăm staruri rock A.P. ca TALENTE, le plasăm ca software!

— Le plasăm ca CE...?

— Plasăm pe disc parametrilor vocali și algoritmii! Îi vindem clienților chiar pe ei înșiși, ca niște stele rock. Datorită magiei lui „Muzik”! Cea mai mare lovitură de la Hoola-Hoop încoace! Și la un profit mult mai mare!

— Îmi place de mor!

— Să zicem patru noi seturi de „Fă-te singur stea rock” pe lună. Asta doar la început, până când primim cifrele de la marketing!

— Vor fi destul de bune ca să-i determine pe clienți să-și facă propriile...

— O să-l punem pe RUBIN!

— RUBIN? Nu e un fel de conducător al Frontului Eliberării Realității, sau așa ceva?

— E o acuzație, o înscenare de fapt, sau oricum putem afirma că a fost, dacă va trebui, iar poliția federală va înghiți gălușca. Și cum treaba poartă de la cap la coadă amprenta lui West, și dacă Washington-ul ne fute iar la cap după tot căcatul pe care l-a făcut IDIOTUL ăsta, o să avem clar un motiv să-l dăm în gât. Acum, Rubin valorează mult mai mult pentru noi în studio decât pentru ei în închisoare.

— Să sperăm că o să înțeleagă că e în interesul nostru, al tuturor, să mergem pe calea asta.

Red Jack își trece brațul peste gât ca un gest de tăiere, în clipa în care cântecul devine monoton, rămășiță a unui spectacol anterior nefericit.

În liniștea care urmează privește în jurul scenei, agitat ca și cum s-ar întreba ce-ar mai trebui făcut pentru un bis.

— Hei, Jack, haide! spuse o voce. Dă-ne un Rock and Roll!

— Da! Rock and Roll!

— Vrem un Rock and Roll!

Red Jack a găsit ceea ce căuta, în întunericul de dincolo de cercul de lumină. Scoate un enorm oftat de ușurare. O conduce pe fata în costum Cyborg Sally înapoi la VoxBox.

— Hei, EU nu pot cânta rock and roll, ăsta e doar biți și byți și programe, se aude o altă voce în microfon, o voce obișnuită, comună, o altă voce din mulțime. Dar, hei, nu vă faceți griji, aici e cineva care poate, și de data asta e un lucru pe viu, așa cum trebuie să fie: Glorianna O'Toole, Mama Nebună a Rock and Roll-ului!

O bătrână plăpândă pășește în lumină, cu o mică înclinare.

Râsete disparate sparg tăcerea.

— Sărmanii copii vor rock and roll-ul lor, nu-i așa? îi dojenește ea cu o voce ciudat de bătrână, arătând cu degetul spre ei ca o bunică mustrătoare.

Apăsă pe un buton de la centură în timp ce râsul devine mai tare și batjocoritor.

— Deci credeți că nu sunt în stare, nu, prostovanilor? spuse Glorianna O'Toole cu o voce puternic amplificată, care face să cadă bucăți de tencuială din tavan. Credeți că această doamnă bătrână nu știe să se miște? Credeți că vremea vrăjii mele a trecut? Hei, copilași, această bătrână nici măcar N-A ÎNCEPUT să aibă restricții și inhibiții! Și dacă o relicvă ca mine e în stare de asta, ce dracu' faceți voi acolo cu pulele în buzunar, hm?

Și bagă mâna într-un buzunar, scoate o pagină cu portative, o flutură în aer și l-o dă cântăreței de la VoxBox.

— Hai, surioară, să le dăm ceva pentru care plătesc, să le dăm un rock and roll!

— Fantastic!

— Vânzări de 30 de milioane!

— Aici se întâmplă ceva nemaipomenit! Priviți, și spuneți-mi dacă asta nu-i are la degetul mic pe cei care nu cumpără decât reeditări cu Dylan și Beatles?

Camera înregistrează în prim-plan o bătrână plăpândă, cu părul cărunt, care se îndreaptă spre centrul scenei.

Când începe să cânte, întinerește fără ajutorul machiajului sau al post-procesării electronice, reușește asta numai cu ochii și cu muzica. Bunica se transformă într-o regină a rock and roll-ului, dansând și țopăind ca o adevărată stăpână a scenei.

Anonim erou în noapte
Mica lumină plină de șoapte
Nu te teme de chemarea inimii tale, la luptă!
Deși crezi că ești departe de casă
Și că ești acolo singur
Niciodată să nu renunți la cântecul tău.

— Ascultă vocea asta!

— Aiurea! Doar o vrăjitorie pe vocoder...

— Da? Arată-mi tu un software care poate să frazeze așa. Asta este charisma în cea mai pură formă!

— Iată următoarea președintă a corporației „Muzik, Inc.", domnilor!

— Glorianna O'Toole?!...

Un murmur de surpriză se ridică din întuneric. O explozie de urale.

Grasa în costumul argintiu se joacă pe consola VoxBox și, atunci când degetele încep să-i zboare, răsună un sunet de corn care face spiritul să se înalțe, oglindit într-un ritm marțial de strigăte, chitara solo și tema pe sintetizatoare învăluind vocea într-un duet instrumental, triumfător, din ce în ce mai sus și mai sus.

Cu toate că întunericul e adânc și lung
Și poate că nu vei mai vedea zorii
Să nu-ți pierzi nicicând speranța!

Camera se retrage pentru o imagine mai lungă, o imagine incluzând marea de oameni din jurul scenei. Trupurile se leagănă, picioarele se mișcă, și ici-colo lumea începe să danseze.

Pentru orice viață cât de mică
Există o lumânare arzând
Cu toții suntem eroi...

— E o relicvă hippie a anilor ’60!
— Are un dosar la F.B.I. gros cât brațul tău!
— Trebuie să intre neapărat în afacerea noastră!
— O să ne-aducă numai necazuri!
— Toți din business au auzit-o spunându-ne „idioții de sus”!
— Și exact asta e imaginea de care are nevoie, date fiind împrejurările. Un muzician real cu un mare hit în clasamente și o impecabilă atitudine anticorporație!
— Hei, e-o nebunie, da’-mi place!
— „Muzik” angajează o persoană incomodă care-i scoate din rahat!
— Dar nu știe ce-i mai important, care-i primul lucru în materie de profit!
— Ce contează, tot ce trebuie să știe este să-și facă produsul, nu-i dăm ALTCEVA decât controlul creației, îi dăm sarcina de revizor cu puteri depline asupra finanțelor și marketingului; sarcină care să fie legată de noi.
— Și cât menținem înțelegerea asta?
— Șase luni. Un an. Ca de obicei. Până când limita profitului președintelui O’Toole scade sub zece la sută.

Glorianna O’Toole dansează pe buza scenei, urmărită de lumina spotului. Bobby Rubin se mișcă odată cu ea, îndreptându-și microfonul înspre întunericul anonim, înspre spectatori.
— Haideți, puștime, dacă o bătrână nebună poate fi o stea rock and roll, puteți și voi – îi provoacă ea. Hai, la refren s-aud vocea poporului.

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de șoapte...

Încet, ezitant, câteva voci izolate încep să cânte odată cu ea, iar camera se mișcă printr-o serie rapidă de prim-planuri pe golani și cetățeni și chiar pe un paznic cântând. Figura umbrită a lui Red Jack circulă încet chiar la limita cercului de lumină, îndreptând microfonul

spre cântăreți și făcându-i să se audă ei înșiși, amplificați și glorificați prin circuitele vocoderului.

Grupuri de voci găsesc curajul de a cânta și se naște un cor puternic, iar după câteva măsuri întreaga masă de oameni începe să cânte.

ANONIM EROU ÎN NOAPTE
MICĂ LUMINĂ PLINĂ DE ȘOAPTE...

După două refrene în forță, Glorianna O'Toole merge în centrul scenei și primește înapoi, tandru, cântecul de la spectatorii ei.

Anonim erou în noapte
Mică lumină plină de șoapte
Stai alături de mine
Și flutură steagul libertăți tale!

— Hei, asta-mi sună cam subversiv!

— Atunci băgăm un steag american pe fundal, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Nu-mi place! Pune un steag american în spatele muzicii ăsteia și-am intrat în rahat!

— Ascultă-l pe Tom Paine!

— Da, las-o mai moale!

— Priviți-o! Ne va spăla obrazul exact așa cum Lee Iaccoca a salvat curul lui Chrysler de fraudele fiscale.

— Dacă n-o plesnim din prima?

— Hei, liniștește-te!

— Dar dacă n-o să fie o bună președintă?

— E foc de talentată!

— E vorba de producție!

— Mda, de ce vă faceți atâtea griji?

— Încă avem controlul profitului...

— E doar rock and roll!

— Exact asta nu-mi place. Mi-o imaginez ascultând ce vorbim noi și știu exact ce spune.

— Adică?

— De asta, idioților, sunteți voi „idioții de sus"!

Sunt exact la fel ca tine
Numai pe mine să mă vezi
Dar suntem cu topi împreună
Și doar asta contează
Lumea este în brațele noastre de îndrăgostiți
Trebuie să o ferim de rău
Nimeni altcineva nu mai poate cânta acest cântec mereu!

Camera transfochează pe un prim-plan cu Glorianna O'Toole, care se înclină și face cu ochiul, spunând lumii ceea ce ea știa deja, că prin magia lui „MUZIK" văd o Mamă Nebună devenind o cântăreață tânără care a știut dintotdeauna că, într-o bună zi, destinul o va aduce aici.

Și chiar dacă n-ar dura decât o singură clipă minunată în anii ei de bătrânețe, iat-o în sfârșit aici, vocea roșului proclamând haosul, să vadă toată lumea, cea mai mare cântăreață de rock and roll care a existat vreodată, pentru veșnicia clipei cât va dura acest cântec.

Fiecare viață contează, oricât de neînsemnată
Împreună în noapte
Să devenim cu toții eroii anonimi ai poveștii noastre!

Observații

{←1}

În original, „acid”, halucinogen sintetic. Denumirea completă Lysergic Acid Diethylamide. În anii ’80, adepții cultului „acid house” au folosit cuvântul ca slogan (strigătul.. a-c-e-e-dh cu referire directă la L.C.D.)

{←2}

Voci de fundal, acompaniament.

{←3}

Piesă de rezistență (fr.)

{←4}

Distanța dintre două străzi, cvartal.

{←5}

Cutie de voci. Se va folosi ca atare pe tot parcursul romanului.

{←6}

Vechituri (fr.)

{←7}

Aluzie la cântecul lui John Lennon, „Crippled Inside”, de pe discul „Imagine” (1971).

{←8}

Artificial Personality, vom folosi prescurtarea A.P.

{←9}

În original: „designer dust”, drog produs artificial de către chimiști. Termenul desemnează și un drog produs cu mici diferențe

față de formula chimică de bază, dar cu efecte similare, numai că cei ce-l folosesc nu pot fi acuzaţi de autorități.

{←10}
Nimic (sp.)

{←11}
Bani (sp.)

{←12}
Gagică (sp.)

{←13}
Ora de graniță (sp.)

{←14}
Băiete (sp.)

{←15}
Grași, îmbuibați (sp.)

{←16}
Bunici (sp.)

{←17}
Pui, fiu (sp.)

{←18}
În original „KIBBLE”, cuvânt argotic, de proveniență necunoscută, însemnând mâncare pentru câini.

{←19}
Cine știe (sp.)

{←20}
Macy's, local mediu american.

{←21}
Fătucă (sp.)

{←22}
Poponar (sp.)

{←23}
Umbră (sp.)

{←24}
Soare (lumină) (sp.)

{←25}
Rea (sp.)

{←26}
Singuratici (sp.)

{←27}
Într-adevăr (sp.)

{←28}
Orașul Muncii (sp.)

{←29}
Metrou (de la: El Subterráneo) (sp.)

{←30}
Ajunul zilei tuturor sfinţilor (31 octombrie).

{←31}

Noaptea Noastră (sp.)

{←32}

Prieten (sp.)

{←33}

Om (sp.)

{←34}

Șef (sp.)

{←35}

Orașul Siliciului. Denumire dată, ca un fel de poreclă, regiunii Silicon Valley, unde s-a dezvoltat industria producătoare de cipuri și electronică avansată. N.T.

{←36}

Șopârla (sp.)

{←37}

În funcție de context, „Și mă-ta la fel” sau „Și pe mă-ta” (sp.)

{←38}

Salut, prietene (sp.)

{←39}

Șarpe al bărbăției (sp.)

{←40}

Suntem metiși (sp.)

{←41}

Coloraţi (sp.)

{←42}
Noi suntem uriaşi (sp.)

{←43}
Coaie de elefanţi (sp.)

{←44}
Fiu de curvă (sp.)

{←45}
Stradă (sp.)

{←46}
varia, variez v. t. a avea orgasm, a ejacula. Vezi: https://is.gd/oQavfo (n.red.)

{←47}
Întâlnire, şedinţă (fr.)

{←48}
Columbia Broadcasting System.

{←49}
Massachusetts Institute of Technology.

{←50}
VDU, Visual display unit.

{←51}
Subansamblu al unui calculator, care controlează (comandă) un periferic al acestuia.

{←52}

Light-pen, dispozitiv luminos de acţionare vizuală direct de pe ecran, sau cititor de coduri de bare.

{←53}

Mouse, mic dispozitiv mecanic pentru a mişca cursorul unui ecran VDU.

{←54}

Pixel, orice mică suprafaţă de iluminare uniformă într-o imagine pe un VDU.

{←55}

Joyglove, dispozitiv asemănător joy-stick-ului, folosit la jocuri pe computer.

{←56}

Aluzie la filmul „SVENGALI”, cu Peter O'Tooie, în care acesta joacă rolul unui profesor de muzică.

{←57}

Jim Morrison, solist vocal al grupului,. „Doors”, înfiinţat în 1967, în componenţa: Jim Morrison, Robby Krieger, Ray Manzarek, John Densmore.

{←58}

Valley- „Vals” sau „Valley Girls”, denumire instaurată în anii '80, bazată pe obiceiurile, manierele şi vocabularul specific al fetelor tinere din San Fernando Valley (Los Angeles, California)... „Vals”, fiice ale unor părinţi influenţi, lucrând de obicei în mass-media sau industria muzicală, şi-au dezvoltat un stil de viaţă sybaritic, în care activităţile din timpul liber erau ridicate la nivel de comportament social. Fenomenul a fost semnalat în presa din S.U.A. de către Moon Unit Zappa, fiica celebrului muzician rock Frank Zappa, sub titlul „Ghidul de viaţă al fetelor din Valley”, publicat în 1982. Fetele din

Valley au un bogat repertoriu argotic, cu un lexic în parte inventat, în parte adaptat după cel al surferilor, al lumii colegiilor şi studenţilor. Multe din expresii au devenit termeni la modă pe la mijlocul anilor ’80.

{←59}

Aluzie la un film de animaţie al lui Walt Disney.

{←60}

Mick Jagger, solist vocal al grupului „ROLLING STONES”

{←61}

În original: „BIG APPLE”, poreclă dată New York-ului. Îşi are originea printre muzicienii de jazz, probabil de la expresia „ai muşcat din măr”, însemnând succesul.

{←62}

S.A.T. – Students Aptitude Test – examen la sfârşitul liceului (ca un fel de bacalaureat), cuprinzând aprecieri între 200-800 puncte.

{←63}

N.Y.U. – New York University.

{←64}

Declasat (fr.)

{←65}

Nebun (sp.)

{←66}

Te rog (sp.)

{←67}

Bani puţini, omule (sp.)

{←68}

Omul Umbrei (întunericului) (sp.)

{←69}

Sărută-mi bărbăția (sp.)

{←70}

Ce? (sp.)

{←71}

Cine știe (sp.)

{←72}

Pricepere, îndemânare, știință în a face un anumit lucru (fr.)

{←73}

Spălătorie automată.

{←74}

I.R.S., Inland Revenue Service – taxe locale

{←75}

P.I.N. – personal identification number – folosit în restituirea banilor din conturile personale.

{←76}

Stradă în New-York, renumită prin nenumărate magazine, de cele mai diverse facturi.

{←77}

Rațiune de a fi (fr.)

{←78}

Dar o Zonă de homosexuali (sp.)

{←79}

De ce nu, bărbate? (sp.)

{←80}

Sfântă Fecioară (sp.)

{←81}

În original „grass” – canabis, marijuana.

{←82}

De demonstrație, probă.

{←83}

Titlul unei piese a grupului Beatles, de pe albumul „Seargent Pepper’s Lonely Hearts Club Band” (1967). Inițialele dau numele L.S.D.

{←84}

P.C.P., sau „angel dust” (praful îngerilor), inițialele provin de la phencyclidină, tranchilizant pentru animale, fabricat uneori în laboratoarele particulare, mai ales prin anii ‘70.

{←85}

S.T.P., halucinogen considerat mai puternic decât L.S.D.-ul, având însă cam aceleași efecte. Își are originea în grupurile hippy, tot prin anii ‘70.

{←86}

De mare clasă (fr.)

{←87}

H.B.O. – Home Box Office, companie TV.

{←88}

N.B.C. – National Broadcasting Company.

{←89}

„Deep Throat” – un celebru film porno.

{←90}

Speed – drog pe bază de amfetamină. Cuvântul a fost folosit în anii ’60, pentru methedrină, un stimulent al forţei. Din 1968 a devenit un termen generic pentru toate amfetaminele (care „speed-up”, pun în viteză sistemul nervos).

{←91}

Red (sau „red devils”), capsule de Seconal, un barbituric, denumit aşa după culoarea capsulelor.

{←92}

Smack – heroină. La origine, cuvânt american, răspândit mai apoi în Anglia şi Australia, în timpul războiului din Vietnam. Derivă din cuvântul „Shmek” (în idiş), care înseamnă „a mirosi”, „a gusta”, combinat cu cuvântul englez ce sugerează un efect brusc, violent.

{←93}

În engleză, te rog! (sp.)

{←94}

În original: „biker” – motociclist din găştile gen „Hell’s Angels”.

{←95}

În original: „four-letter word” – cuvintele obscene din limba engleză au, în general, patru litere, de exemplu: dick, cock, cunt, fuck. În conversaţiile elegante, ele nu se pronunţă, decât aluziv, folosind expresia „four-letter word”.

{←96}

În original: „four hundred-dollar word” – într-un fel, antonimul (dacă se poate spune așa) expresiei de mai sus.

{←97}

E vorba, desigur, de grade Fahrenheit.

{←98}

Zombie – persoană idioată, proastă, inertă, intoxicată. Denumirea provine din ceremoniile „Voodoo” ale folclorului haitian. Uneori are și sensul de „arătare”, „spirit rău”, „monstru”.

{←99}

Ce noapte măreață, băiete! (sp.)

{←100}

Ea (sp.)

{←101}

BEACH BOYS, grup înființat în 1961 la Los Angeles, practicant al curentului „surf music”, tratând despre viața în mijlocul naturii, într-o climă mereu însorită, practicând sporturi nautice. Componență: frații Brian Wilson (n. 1942), Dennis Wilson (n. 1944), Carl Wilson (n. 1946), Mike Love (n. 1944), Larry Marky. Înlocuit curând cu Al. Jardine (n. 1942).

{←102}

Aluzie la cântecul lui Scott Mc.Kenzie, dedicat orașului San Francisco, în care se spune să vii la San Francisco numai purtând flori în păr. Cântecul este considerat un adevărat imn al filosofiei „hippie”.

{←103}

Aquarius, aluzie la piesa „Aquarius” din opera rock „HAIR”, cheie de bolta a muzicii pop-rock. Grupajul „Aquarius” și „Let the Sunshine” a fost interpretat de grupul „Fifth Dimension”.

{←104}

Procedeu de televiziune, în care o imagine, suprapusă de obicei pe un fond albastru, poate fi transpusă pe orice alt fundal.

{←105}

Trompetist (în slang).

{←106}

Raiul războinicilor în mitologia scandinavă.

{←107}

Yuppie – acronim pentru „young urban professional”, cu sufixul „ie” folosit ca o imitație, gen „hippie”, „surfie”, etc. Cuvântul apare în anii ‘80 pentru a sublinia un nou fenomen social, care trebuie diferențiat de „preppies” (studenți sau ex-studenți, termen lansat și popularizat de Erich Segal în best-seller-ul său „Love Story”. „Preppie” este echivalent cu englezescul „Sicane Ranger”. Yuppies, identificabili în New York City după uniformă sau costumul de slujbaș, purtate cu pantofi de tenis, sunt materialiști ambițioși, orientați către muncă, de obicei în posturi foarte bine plătite. Cuvântul este folosit în ultima vreme cu conotații batjocoritoare.

{←108}

Dimineață (sp.)

{←109}

Pui de curvă (sp.)

{←110}

Nimic (sp.)

{←111}

Companie americană de electricitate („Continental Edison”).

{←112}

Eu sunt (sp.)

{←113}

Mulți bani aici (sp.)

{←114}

Foarte mic (sp.)

{←115}

Atins (fr.) – termen luat din scrimă

{←116}

Curul meu (sp.)

{←117}

Prescurtare pentru „Harley-Davidson”, celebră marcă de motociclete.

{←118}

În original: „sweat-hog” – persoană nesuferită. Termen de dispreț folosit la adresa femeilor de către studenți. În timp, semnificația s-a denaturat.

{←119}

În original: „mother”, prescurtare eufemistică pentru „motherfucker”. Pronunția din sud, sau cea care imită pronunția negrilor este „muthah”. De cele mai multe ori este folosit cu referire la obiecte și animale, deși este valabil și pentru oameni. Termenul este folosit și în sensul de „homosexual”, cel activ, dominant, mai ales în relațiile cu cei mai tineri.

{←120}

În original: „Ape-hanger”, ghidon foarte înalt pentru motociclete sau biciclete. Acest model de ghidoane a fost lansat de motocicliștii din S.U.A. prin anii ’50, răspândindu-se apoi în Anglia, unde rockerii și școlarii au adoptat stilul și termenul cam prin 1959.

{←121}

Slimy – slinos, murdar, vâscos, lipicios. Deci, „La Mary cea slinoasă”.

{←122}

Poantă (în sens peiorativ) (fr.)

{←123}

În original: „momma” – adeptă a grupurilor de „Hell’s Angels”, membră a anturajului acestora.

{←124}

În original: „badass” – persoană agresivă, antisocială. Cuvântul, răspândit inițial printre negri, este folosit acum ca element de aprobare sau admirație. „Ass” are semnificația, aici, de „individual”. În 1970, termenul a început să fie folosit și de albi, dar nu s-a răspândit în Anglia sau Australia.

{←125}

În original: „Hog” – motocicletă, cuvânt folosit de „Hell’s Angels” prin anii ‘50-’60. Inițial cuvântul se referă direct la îndrăgitele „Harley Davidson”.

{←126}

În original: „Torpedos” – ucigași plătiți.

{←127}

Numărul unu în lumea întreagă (sp.)

{←128}
Celebră marcă de pălării de cowboy.

{←129}
Scuz – murdar, dezgustător, neplăcut. Cuvântul începe să fie folosit prin anii ‘60.

{←130}
Un alt lucrușor (sp.)

{←131}
Menaj în trei (fr.)

{←132}
În original: „EL TIEMPO RICO” (sp.)

{←133}
Iată, (fr.)

{←134}
Teamă, frică (sp.)

{←135}
Mardi Gras, ultima zi înainte de postul Paștelui (Lăsata Secului)

{←136}
PG – paragoric (paraldehidă), drog.

{←137}
Kansas City – în slang, are sensul de „corupție”.

{←138}
Și eu la fel (sp.)

{←139}

Aluzie la titlul unei piese a grupului „Creedence Clearwater Revival”.

{←140}

În original: „shrink” – psihiatru, psihanalist. Prescurtarea de la „headshrinker” – cuvânt importat din America în Anglia și Australia în anii ‘60.

{←141}

În original: „Mumbo-jumbo” – idiot, nonsens, prostie.

{←142}

În original: „down and dirty” – pervers, josnic, infect, dizgrațios. În jargonul muzicii rock, sugerează ceva autentic, sănătos.

{←143}

În slangul britanic: prost, idiot.

{←144}

Știu (sp.)

{←145}

În original: „cream”, a avea orgasm, a fi excitat. Vulgaritatea poate fi folosită atât pentru sex, cât și (mai ales în ultima vreme), prin extensie, pentru o stare de supraexcitare, nu neapărat cu o conotație sexuală. Expresia „cream one’s jeans” datează din anii ‘60.

{←146}

În original: „flea market” – echivalent în franceză cu „marché aux puces” – târg, talcioc.

{←147}

În original: „heavy” – dur, solid, greu. Americanism răspândit prin intermediul filmelor şi romanelor de aventuri.

{←148}

Care e cuvântul (sp.)

{←149}

În original: „ticky-tacky” – modest, de proastă calitate. Expresie răspândită datorită folosirii în cântecul „Little Boxes”, compus de Malvina Reynolds, interpretat de Pete Seeger în 1960.

{←150}

Amurgul zeilor (germ.) Aluzie la opera lui Richard Wagner cu acelaşi nume.

{←151}

Bună soartă (sp.) Aici în sensul de „aia e” – „a încurcat-o!”.

{←152}

Ţap (sp.)

{←153}

Foarte repede (sp.).

{←154}

În original: „bozo” – bufon, personaj neîndemânatic, prost. Un termen de dispreţ destul de eufemistic, uneori poate suna chiar prietenesc, familiar. A fost folosit adesea la adresa fostului preşedinte Ronald Reagan. Cuvântul apare prin anii ‘20 în Canada şi S.U.A. Înainte de anii ‘60 avea sensul de „bărbat”, „amic”, apoi a fost adoptat pentru a desemna şi sensul de „clovn” de circ. Studii recente arata că „bozo” ar putea deriva din „vosotros”, cuvânt spaniol, formă familiară pentru „voi”, sau din „slangul” mexican, în care „bozo” ar însemna barbă.

{←155}

Nu știu (sp.)

{←156}

Este vorba de Aeroportul J.F.Kennedy.

{←157}

În original: „roadies”, asistenți ai grupurilor rock, răspunzând de echipament și diverse alte sarcini. Prescurtare de la „road manager”.

{←158}

Thanksgiving Day – Ziua Recunoștinței (a patra joi din noiembrie).

{←159}

Benzi cu care este legat de scaunul electric condamnatul la moarte.

{←160}

Câini (sp.)

{←161}

Fute-șobolani (eng.)

{←162}

Aluzie la Che Guevara, celebru revoluționar.

{←163}

În original: „Smokey the Bear” un personaj din desenele animate, purtând o pălărie de pădurar, care avertizează asupra neglijențelor ce pot cauza incendii în pădure. Termenul a fost aplicat, mai apoi, tuturor celor ce poartă o uniformă oficială. Smokey a devenit

numele de cod radio pentru ofițerii patrulelor autostrăzilor, în anii 70. În context, referirea este directă la „Smokey the Bear”.

{←164}

În original: „The Magical Mystery Tour” – titlul unui L.P. al grupului BEATLES, apărut în 1967.

{←165}

Încet, domol (sp.)

{←166}

În original: „vibes” – sentiment, stare, atmosferă. Un termen de bază în repertoriul „hippy”, care denotă vibrațiile nevăzute și neauzite dintre indivizi și cosmos. Cuvântul își are originea între fanii „jazz”-ului și „beatnici” și supraviețuiește în era post-hippy.

{←167}

Mick Jagger.

{←168}

E vorba de fotbalul american.

{←169}

Aluzie la filmul cu același nume, după scenariul lui George Orwell.